

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ
ΙΠΠΟΛΑΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ

M. R. f.

20

CUM

SCHOLIIS,

VERSIONE LATINÂ,

VARIIS LECTIONIBUS,

VALCKENARÎ NOTIS INTEGRIS,

AC SELECTIS

ALIORUM VV. DD.

QUIBUS SUAS ADJUNXIT

FRAN^s. HEN. EGERTON.

OXONII

MDCCXCVI.

ET P H I Δ O T

INNOVATOE LTHVNHOFOS

MOU

31110118

WREBIOH LATHIN

WREBIOH LATHIN

WREBIOH LATHIN

WREBIOH LATHIN

WREBIOH LATHIN

WREBIOH LATHIN

MEMORIÆ
PATRIS SUI
NUPER
EPISCOPI DUNELMENSIS
HANC HIPPOLYTI EDITIONEM
SACRAM ESSE
VOLUIT
FRAN^s. HEN. EGERTON.

MEMORIA

PATRIS SUI

NOTA

EPISCOPUS DUNELMENSIS

HANC HIPPOCRATI EDITIONEM

SACRAM EBBE

COLUIT

IRAN. HEN. FORBES

P R Æ F A T I O.

CUM ego Etonæ, Græcos quosdam Auctores, qui inter optimos jure merito habentur, perlegissem adolescens, existimavi otium illud, quod mihi Dunelmi nuper commoranti contigit, melius adhiberi non posse, quam si jucundissimis illis Scriptoribus animum meum de integro sive reficerem, sive relaxarem.

Pro comperto jam olim habui, mecum esse actum præclarè, quod Fosterus ὁ μακαρίτης et Davisius ὁ πάλιν ad studia humanitatis et literarum suscipienda principes mihi exstiterint. Doctis horum præceptorum, et exquisitis observationibus, quas inter audiendum ad marginem librorum allinere solebam, meas, prout res tulit, quantulasque ipse addideram; quas quidem omnes, cum longo post intervallo attentius relegissem, non omnino indignas judicavi, quæ asservarentur sedulò, atque etiam, pro ingenii mei mediocritate, amplificarentur. Quin eò tandem adductus sum, ut ad Græci alicujus scriptoris novam editionem publici juris faciendam me accingerem.

Multò quidem jucundius animo meo fuisset, si præclara illa, quæ tantâ cum voluptate quondam pervolveram, vel Platonis, vel Thucydidis, vel Demosthenis scripta, edere licuisset. Sed præterquam quod multas, easque longè meliores quam quas ego præstare possem, operum eorum editiones jam exstare noveram, a tanto me et tam difficili proposito, tum gravissima Theologiæ studia, tum sollennia sacri muneris officia, et quidem alia, quæ me huc et illuc distrahebant, negotia prorsus deterruerunt.

Cum igitur mihi non satis otii esse intelligerem, ut ad longum aliquod opus incumberem, confugiendum esse existimavi ad sequentem Euripidis fabulam, non quod illa præ cæteris mihi arriserit (huic enim plurimas alias aliorum Poetarum nonnullasque ipsius Euripidis anteponendas esse opinor) sed quia brevior videbatur quam ullum aliud præclarum antiquitatis opus, cujus legendi, eo saltem tempore, occasionem nactus fueram.

Novam itaque fabulæ illius editionem fuscipiendi, eamque angustioribus terminis circumscribendi, consilium primò inieram—procedendo autem, sensim, ut fit, ac minutatim succrevit opus. Res denique eò rediit, ut varias variorum manu-scriptorum a diversis editoribus factas collationes, et varia quotquot mihi occurrerunt lectionum genera inferenda putarem. Inde factum est, ut multas atque eruditas criticorum annotationes, et in primis eas, quarum auctor est celeberrimus Valckenarius, denuò in lucem proferri curaverim.

Ejusmodi autem opus ut fusciperem, atque ad umbilicum pro virili ducerem, illud me vehementer incitabat, quod putavi fore, ut labor, quem in eam rem impenderem, studiosis hujusce ætatis adolescentibus, neque ingratus, neque omnino inutilis esse videretur.

Profectò industriæ hujus meæ nullus unquam vel honestior vel jucundior fructus esse poterit, quam si ingenuæ juventutis animos a vitiis istis avocare aliquando valeam, ad quæ mollis et incauta ætas, tum vividiori suo novitatis studio, tum grassante indies pravorum exemplorum contagione, temerè et effrænate abripitur. Quanto ego voluptatis sensu perfunderer, ac pænè diffunderem, si nobiles et honestos adolescentes a puerilibus et sæpè pestiferis indoctorum nebulonum ineptiis, a turpiculis et deformibus libidinosorum poetarum carminibus, ab audacibus denique et impiis fucatæ philosophiæ deliramentis, avertere possem, ad saluberrima illa veræ sapientiæ præcepta, quæ nobis Græciæ monimentis disciplinisque auspicate sunt tradita?

Non est cur dissimulem nihil me prius antiquiusve duxisse, quam ut observationes aliquot ex Hebraico sermone deductas, itemque illustrationes e Persicis quibusdam et Arabicis Auctoribus depromptas identidem introducerem; quod quidem meum consilium eò potissimum spectavit, ut in animis eorum

adoleſcentium, qui ad ſacros ordines promoveri cuperent, orientalium linguarum amorem pauliſper accenderem. Enimvero, ſi ad ſtudia eorum, qui Græcè et Latinè ſciunt, literarum orientalium cumulus acceſſerit, brevi fore confido, ut non modo veteris Teſtamenti nova et accuratior verſio fiat, verum etiam via muniatur minùs impedita ad interpretationem cæterarum γραφῶν θεοπνεύμων, quibus, tanquam immobili quodam fundamento, Theologiæ ſolidioris ratio et doctrina omnino omnis neceſſe eſt innitatur.

FRANC^s. HEN. EGERTON.

A. D.
M DCC XCVI.

ERRATA.

IN TEXTU.

v. 257. Pro ψυχῆς, Lege ψυχῆς.
v. 331. σιύση σιύσει
v. 1462. κιχάται κιχάται

IN VERSIONE.

v. 470. pro Venerem. lege Venerem?

IN NOTIS ET VARIIS LECTIONIBUS.

Pag.	Col.	Lin.	Pro	Lege	Pag.	Col.	Lin.	Pro	Lege
4.	1.	9.	אֲכִילָה	אֲכִילָה	136.	1.	2.	vox	vocem
6.	2.	1.	ut suffimenta	et suffimenta	143.	2.	2.	عالمش	عالمست
9.	1.	1.	dele V. 31. καθείσαστο]				3.	قريب	قريب
19.	2.	18.	dele multò				4.	ربنا	ربنا
21.	2.	1.	פִּנְיָ	פִּנְיָ			4.	النار	النار
36.	1.	15.	ἰνικα	ἰνικα	158.	1.	13.	concilietur	confilietur
40.	2.	6.	مرزم	مرزم	160.	2.	1.	Nota vox.	Nota. Vox
41.	1.	5.	προσῆξ.	προσῆξ	167.	1.	23.	Marino,	Marino,
42.	2.	3.	petit	petiit	184.	1.	5.	Αἰ· αἰ· αἰ· αἰ· μί- λια μέλια	Αἰ· αἰ· αἰ· μί- λια.
45.	2.	10.	Prumoy.	Brumoy.					
47.	2.	9.	ὑσιβίας	ὑσιβίας	185.	1.	10. } 12. }	post σούτω, et θανών, dele,	
48.	1.	9.	v. 88.	v. 37.	192.	2.	3.	كلد كح صاحب هبر	كلبد كنج صاحب هنر
48.	2.	4.	ἑγχρημπιόμια.	ἑγχρημπιόμια,					
53.	1.	11.	viii.	vi.	194.	2.	10.	990.	900.
55.	1.	8. } 10. }	διδάχει bis	διδάσκει	205.	1.	14.	Ἀλκιβιάδης	Ἀλκιβιάδης
56.	1.	6.	senectu	senectū			15.	θραύμενος	θραύμενος
64.	2.	4.	ante Ποτίρον lege Forte		205.	2.	11.	والعمد	والعمل
66.	1.	11.	ιατρῶ	ιατρῶ	211.	1.	3.	رلس	راس
75.	1.	1.	ἀντρι	ἀντρι	211.	2.	5.	δίκων	δίκων
76.	1.	21.	quàm	quam	214.	1.	12.	διὰ	Δία
76.	2.	2.	flamulæ	flammulæ	246.	2.	6.	nuspian	nusquam
78.	1.	2.	23.	55.	254.	1.	11.	Phœbe	Rhœbe
78.	2.	1.	nunc te	nunc, ne	261.	2.	6.	adjicerit	adjiceret
86.	1.		καταλύσαι	καταλύσαι	263.	2.	1.	κρυφίως	κρυφίως
87.	2.	10.	alia verba	alia nonnulla verba	266.	1.	1.	ἑχρήν]	χρήν]
89.	2.	3.	vidiffimis	vividiffimis	267.	1.	4.	ἑνείν	ἑνείν
89.	2.	15.	αὐτός	αὐτός	271.	1.	7.	ὀδυάται,	ὀδυάται
90.	1.	2.	Epist. i.	Epist. xviii.			8.	διασπάται,	διασπᾶται,
90.	1.	4.	γίνεται;	γίνεται;	276.	1.	9.	507.	407.
94.	2.	12.	Hac	Hoc	277.	1.	19.	انا	إذا
103.	2.	4.	ἰγίνυ, Τρόφιμα,	ἰγίνυ, Σὺ, Τρόφιμα,			2.	القرنفد	القرنفل
104.	1.	4.	ἀπόνευμάτων	ἀπὸ νευμάτων	287.	1.	15.	مض	مضي
104.	1.	7.	διαβλέψαι,	διαβλέψας,					
105.	1.	15.	δι' ὁ Τάλας	δ' ὁ Τάλας					
107.	1.	5.	γινώσκεις	γινώσκεις					
117.	1.	22.	oculos	oculi					
135.	1.	1.	ἡ	ἡ					

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Υ.

ΘΗΣΕΥΣ υἱὸς μὲν ἦν Αἰθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων Ἰππολύτην, Ἰππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα· ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικῆσα τὸν βίον μετέλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνως τῷ Κρητῶν βασιλείῳ καὶ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν· ὁ δὲ Θεσεύς Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, Φεύγει εἰς Τροίην· μετὰ τῆς γυναικὸς, ἡ συνέβη τὸν Ἰππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι· θιασαμένη δὲ τὸν παῖσκα ἡ Φαίδρα, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, ἔκ ἀκόλατος ὕσα, πληρῆσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν· ἡ τὸν Ἰππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελθεῖν κρίνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς προτεθείσιν ἐπέθηκε· σέβγῃσα γὰρ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη· ἡ δὲ κατεπηγγέλατο, αὐτῇ βοηθήσεν ἥτις καὶ παρὰ τὴν αὐτῆς προαίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ παῖσκι· τραχυόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθῆσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνῆρτησε· κατ' ὃν καιρὸν Φανείς Θεσεύς, καὶ καθελεῖν θέλων τὴν ἀπηγχονισμένην, εὖρεν αὐτῇ προσηρητημένην δέλτον, δι' ἧς Ἰππολύτης φθορὰν κατηγορεῖ, καὶ ἐπιβελὴν πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἰππόλυτον ἐπέταξε Φεύγειν· αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀράς ἔθετο· ὧν ἐπακύνσας ὁ Θεὸς, τὸν Ἰππόλυτον διέφθαρεν. Ἀρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστον διασαφίσασα Θεσέϊ, τὴν μὲν Φαίδραν ἔκ ἐμέμφατο, τῆτον δὲ παρεμυθήσατο υἱῷ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ἰππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίως ἐγκαταστήσασθαι. Ἡ σκηνὴ τῷ δράματι ἐν Τροίῃ καίεται.

Haestenus Ed. Aldina. Reliqua suppeditat Editio Scholiorum Arseniana.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνους Ἀρχαντος, Ὀλυμπιάδι πζ, ἔτι δ' πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. Ἔστιν δὲ ὕτος ὁ Ἰππόλυτος δεύτερος, καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. Ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος, τὸ γὰρ ἄπρεπες καὶ κατηγορίας ἄξιον, ἐν τέτῳ διαρτῶται τῷ δράματι. Τὸ δὲ Δράμα τῶν πρώτων.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ Α Λ Λ Η

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ.

ΘΗΣΕΥΣ ταῖς ἀληθείαις παῖς Ποσειδῶνος, ἔχων δὲ ἐξ Ἰππολύτης Ἀμαζόνος Ἰππόλυτον, ἐπέγημε μητρὶαν Φαίδραν τὴν Μίνως, ἣτις τῷ προγόνῳ εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπισῆσα, τὴν τρέφον ἐπεμψεν. Ὁ δὲ καταλέψας, καὶ εἰς Τροίηνα παραγενόμενος, κυνηγίαις προσανέκετο. Τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσιλγῆς ἀποτυχῆσα, ψευδῆς κατὰ τῷ σώφρονος ἐπιστολᾶς ἐχάραξε, καὶ βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνῆρτησε. Θησεὺς δὲ πεισθεύσας, ἠτήσατο παρὰ Ποσειδῶνος ἀπολίσθαι τὸν Ἰππόλυτον, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν, ἃς εἶχε παρ' αὐτῷ. Ὁ δὲ παρ' αἰγιαλὸν ἐπὶ ἄρματος τυχόντι ταῦρον ἐπεμψεν, καὶ ἐπτόησε τὰς ἵππους, οἱ συνέτριψαν τὸν Ἰππόλυτον.

*In Stobæi Florileg. MS. Reg. Paris. hæc etiam inedita H. Grotius invenit,
quæ prostant in margine exemplaris Bibl. Leid. p. 405.*

Ζωπύρῃ Ι Θησιίδος.

ΘΗΣΕΥΣ Αἰγίως καὶ Αἰθρας παῖς, ταῖς δ' ἀληθείαις Ποσειδῶνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἰππολύτης Ἀμαζόνος Ἰππόλυτον, ἐπέγημεν αὐτῷ μητρὶαν Φαίδραν, τὴν Μίνως θυγατέρα καὶ Πασιφάης. Αὕτη τῷ προγόνῳ εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπισῆσα τὴν τροφὸν αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν· ὁ δ' ὡς κατέλιπε τὰς Ἀθήνας κυνηγίαις προσευκαίρει· τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσιλγῆς ἀποτυχῆσα ψευδῆς κατὰ τῷ σώφρονος ἐπιστολᾶς ἐχάραξε· καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἐρώτων εὐρόφῳ τὸν βίον περιέγραψε. Θησεὺς δὲ ἐκ Θηβῶν ὑποσρέψας, καὶ τὰς διαβολὰς ἀναγνῶς, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν, ἃς εἶχε παρὰ Ποσειδῶνος, μίαν εἰς τὸν υἱὸν ἑδαπάνησεν· ἐαριζομένῳ δὲ τῷ Ἰππολύτῳ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ταῦρος ὑποφανείς ἐπτόησε τὰς ἵππους, οἵτινες ἀνατρέψαντες τὸ ἄρμα καὶ σύροντες τὸν δεσπότην ἀπέκτειναν.

ARGUMENTUM ACTUS PRIMI.

IN Prologo Venus introducitur de Hippolyti pervicaciâ querens, quodque Dianæ se totum dederit, Veneris sacra despectui habens; quare et illi mortem ex Novercæ amore et Patris imprecationibus minatur: unde excitatur magna auditorum de eventu expectatio. Hippolytus à venatu rediens cum suis comitibus, hymnum Dianæ canit: Famulo interim monente, ut etiam Veneri suos honores concedat, illam prorsus inhonoratam præterit. Chorus, auditis Phædræ (quæ Hippolytum miserè deperibat) ægrimoniis, varias secum causas illarum auguratur. Nutrix fastidiosam et languidam Phædræ foràs è cubiculo ducit, simulque humani generis miseras deplorat. Ipsa Phædra adeò in scenam producta, pudoris memor, amorem suum celare conatur: sed ægra, furiosa, impatiens, miserationem omnium incurrit.

Senecæ extat Fabula ejusdem nominis et argumenti: sed oeconomia ejus cum hac non convenit. Vid. etiam de hoc argumento Philostrati Iconas l. ii. in Hippolyto. Idem Diodori Siculi Bibliothec. l. iv. Josua Barnes.

Vid. etiam Fabulam scriptam à Racine cui titulus *La Phèdre*.

ARGUMENTUM ACTUS SECUNDI.

CHORUS Nutricem rogat de causâ Phædræ ægritudinis: quæ nihil omnino se posse elicere affirmat; sed nunc inquirere destitutam. Heram ergo denuo aggreditur, ut morbi causam ex Dominae confessione exploratam habeat. Illius demum ex verbis vix tandem divinando colligit, illam Hippolyti amore perire. Phædra Choro et Nutrici exponit suum consilium, quo morte voluntariâ inhonestum et incestum hunc amorem seu fugere, seu vindicare statuerat. Contrâ Nutrix illam à tam atroci proposito avertere conatur, pollicita insuper se remedia adhibituram. Hæc nihilominus obstinatè in priore manet sententiâ. Hinc Chorus irati Cupidinis sævitiam deprecatur; simulque Iolæ, Semelæque exemplis ostendit, quàm diræ clades ex immodicis amoribus aliquandò oriantur.

ARGUMENTUM ACTUS TERTII.

PHÆDRA præ foribus auscultans, intelligit Nutricem amorem suum Hippolyto jam intus revelare: quâ de re exclamat; Nutricem, seque ipsam devovet. Scenâ apertâ, Nutrix et Hippolytus apparent: illa Dominæ causâ nihil non agit; hic autem vehementi indignatione motus in Phædræ et illius gratiâ omne genus muliebre invehitur. Phædra, Hippolyti duritiem intelligens, suamque turpitudinem palam factam et amorem penitus rejectum, Nutricem acriter incessit, cujus nimis officiosâ operâ res fuerat prodita; tandemque vitam sibi laqueo abrumperere decernit; tacitè interim Hippolyto, ob quem erat peritura, minitendo. Chorus intelligens quorsum hæ minæ spectarent, optat se procul esse vel in avem mutari, quò in alium orbem avolaret; nè misérias, quas Thesei domui hinc orituras auguratur, præsens videret. Postremò mala conjugii Phædræ auspiciâ plorans memorat.

ARGUMENTUM ACTUS QUARTI.

PHÆDRÆ fuspensio extinctæ supervenit maritus Theseus, qui illius interitum deplorat. Inventis tandem literis, quibus misera illa Noverca Hippolytum tentatæ castitatis suæ falsò accusarat, Filium execratur. Innocens ille Juvenis, audito tumultu, quæritabundus accedit; malè à credulo Patre acceptus se suamque causam tuetur, nihil apertè de Novercâ fatens, eo quòd juramentum temerè Nutrici datum religiosè observaret. Quanquam autem plurima innocentiae suæ argumenta protulisset, in exilium pellitur. Chorus, qui omnia noverat ut gesta fuerant, quum vidit innocentiam injustè opprimi, querelam super Hippolyto orditur, à loco nempe communi de providentiâ Deorum impervestigabili et incertis rerum humanarum vicibus; quibus omnia veluti æstu quodam volvantur et revolvantur.

ARGUMENTUM ACTUS QUINTI.

NUNCIUS Theseo miserandum Hippolyti exitum prolixè narrat : Chorus vim Amoris celebrat. Diana innocentiam Filii Theseo testatur, illius credulam credulitatem damnans : unde acerrimus misero Parenti dolor oritur. Ipse Hippolytus semimortuus in scenam producitur ; quem Diana patrona solatur, vindictam illi ex inimicis et divinos honores pollicita ; monstratque illum non Patris culpâ, sed Veneris machinis periisse. Quare Hippolytus jam expirans Patri dat veniam. Exitus Fabulæ luctu et miseratione plenus.

SYLLABUS ABBREVIATIONUM.

- A. Codex membr. olim Memmianus. Sæc. xiii. MS. Bibliothecæ (olim Regiæ) Parisiensis. No. 2712. Complectitur, præter alia, Tragœdias Euripid. sex: Hec. Or. Phœn. Androm. Med. Hippolytum, ad marginem et inter lineas brevia Scholia.
- B. Codex membr. Sæc. xiii. MS. ejusdem Bibliothecæ. No. 2713. Exhibens Hec. Or. Phœn. Hippolytum Med. Alc. Androm. inter lineas glossæ, ad marginem Scholia.
- D. Codex Chart. MS. ejusdem Bibliothecæ. No. 2818. Scholia in Hippolytum Phœn. Or. et Hec. eadem cum editis. Hippolytus Med. Androm. Alc. inter lineas glossæ, ad marginem brevia Scholia.
- E. Codex Chart. olim Medicæus. Sæc. xvi. ineunte. MS. ejusdem Bibliothecæ No. 2888. Hippolytus Med. Alc. Androm. Electr. Hec. Or. et Phœn. quarum finis deest.
- P. vel Lib. P. Liber impressus ejusdem Bibliothecæ collatus cum MSto. usque ad finem Iphigeniæ posterioris. Primæ paginæ Chr. Puteani nomen inscribitur.
- C. vel Cott. Excerpta ex MSto. quodam Cottoniano, adscripta exemplari Ed. Barnesianæ, quod in Bibliothecâ Bodleianâ servatur.
- Fl. vel Exc. Flor. Variantes MSti Bibliothecæ Medicæe Florentinæ Plut. 31.
- Lasc. vel Ed. Lasc. Editio vetus, Literis capitalibus, neque tamen finè accentibus, Florentiæ, apud Laurent. Franc. de Alopa impressa, et à Jano Lascari sub finem Sæc. xv. curata. Euripidis Med. Hippolytus Alc. Androm. Græcè in 4. 98. f. 126 p.
- Ald. vel Ed. Ald. Editio Aldina 18 Tragœdiarum. Vol. ii. Græcè. Venetiis apud Aldum Mense Febr. 8. M. D. III. In titulo tantùm 17 Tragœdiæ nominantur: Herculis Furentis Fabula tamen additur in fine Vol. ii.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ γυναικῶν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ.

ΤΡΟΦΟΣ ΦΑΙΔΡΑΣ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀφροδίτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, καὶ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, ἔραν' τ' ἔσω·

ΣΧΟΛΙΑ.

Ι. ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, καὶ ἀνώνυμος]
Δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη. "Ὁμηρος" πολλὸς γὰρ

τις ἔκετο παρήγορος. Πάσαις δὲ ταῖς ἀπὸ ἡλίου
εἰκότως διάκειται ἡ Ἀφροδίτη, διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

LECTOREM, ad hujus fabulæ cognitionem festi-
nantem, non inutile erit in limine præmonere Hip-
polyti mores, quales ab Euripide depinguntur, non
cujusvis juvenis esse, sed ejus, qui à naturâ sobrius et
temperans, sanctissimè ut à Pittheo (v. 11.) educatus
erat, deinde autem severissimæ Philosophiæ, nempe
Orphicæ, se addixerat, planèque amore ejus et ad-
miratione flagrabat: unde nonnunquam Virtutem ip-
sam, ultra quàm satis est, sectari videtur. Quod eò
minùs in juvene mirandum est, quia experienciâ con-
stat, istam ætatem ad omne studium, quo delectatur,
sive laudandum sit, sive improbandum, ardore et en-
thusiasmo quodam ferri.

Erunt fortasse qui ex probrosâ Hippolyti in scæmi-
nas oratione, v. 621 et seq. feritatis eum et inhumani-
tatis arguant. Quos secum reputare oportet, quis

animus, qui sensus debuerint esse hominis sanctissimè
educati, virtutemque impensè colentis, cum ad tam
impurum impiumque facinus invitaretur. Nonne enim
excusari debet, si quid tali occasione, et à tali viro,
iracundè intemperanterque profunditur?

Quæri potest, annon Fabula venustior fuisset, si
Hippolytus, non ut Philosophiæ cultor acerrimus, nec
tam severis moribus, sed velut aliquis è Grege, de-
pictus esset. Mihi sanè aliter videtur. Scopus Fabulæ
est Hippolyti infortuniis, falsò adulterii crimine in-
terempti, miserationem ciere. Major autem haud du-
biè misératio est, quo magis Hippolytus, ab istâ im-
puritatis labe, et naturâ, et vitæ instituto, distabat.
Musgrave.

V. Ι. ΠΟΛΛΗ] δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη. Schol.
Eòdem sensu in Homero adhibetur sæpissimè; et in

E U R I P I D I S

HIPPOLYTUS

C O R O N A T U S .

I A M B I .

V E N U S .

EGO celebris quidem inter homines, et non ignobilis
Dea vocor Venus, et in cælo ;

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

μοιχίας Ἄρεος. Ἡ δὲ διάνοια ἰμφανικώτερον πεί- φρασαι, ἐκ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον ἀπολαμβάνουσα.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Callimach. Hymn. ad Dianam, v. 6. δὲ—πολυωνυμία.
Ita etiam apud Latinos, ut Horat. lib. iii. Od. 9. v. 7.

Multi *Lydia nominis*

Romanâ vigui clarior Iliâ.

Et in Tull. Epist. ad Fam. lib. ii. 10. Edit. Olivet.
p. 70. *Ad Amanum exercitum adduxi satis probè or-*
natum auxiliis, et quâdam auctoritate apud eos, qui me
non nêrant, nominis nostri; multum est enim in his locis.

V. 1. Πόλλη κίλκημαι] Idem est quod Πολὺ κίλκημαι.
καλαῖν θεὸς rectè dicitur. vid. Supplic. v. 628. Electr.
v. 566. Quod moneo, ne quis legendum putet κίλ-
κημαι a κίλξω celebris. Mulgrave.

V. 1. κίλκωνμος] Πολυώνυμος, multa nomina ha-
bens, i. e. celebris, honorata.

V. 2. κίλκημαι] Verbum κίλκημαι sæpissimè usurpa-
tur pro εἰμί. Ita Iphig. in Aul. v. 473.

Πόλως κατόμωμ', ὅς ποτὲ τὸμῳ ποτὲ,

Τῷ οὖ τ' ἐλέδη.—

Et Hom. Hymn. in Apoll. v. 324.

Οὐκ ἂν ἐγὼ τυκόμεν, καὶ σὲ κίλκημιν ἔμωης

Ἡ δὲ ἐν ἀθανάτοις.

Similiter Virgilius, Æn. ii. v. 677.

— cui parvus Iulus

Et pater et conjux quondam tua dicta relinquitur.

Et Propertius, lib. ii. Eleg. 7. v. 6.

Nec mea dicetur, quæ modo dicta mea est.

Eadem ferè significatione apud Hebræos usurpatur,
vocari pro esse ut Isai. cap. ix. v. 5. Edit. Kennicot.

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פֶּלֶא יִעָצֵר

אֵל נְבוֹר אֲבִי עַד שָׁר שְׁלוֹם :

Et vocabitur nomen ejus Admirabilis, Consiliarius,
Deus fortis, Pater futuri Sæculi, Princeps Pacis.

Ὅσοι τε πόντε τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
 Ναίεσιν εἶσω, φῶς ὁρῶντες ἡλίας,
 Τὲς μὲν σέβοντας τὰ μὰ πρεσβέω κράτη,
 Σφάλλω δ', ὅσοι φρονέουσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
 Ἐνεσι γὰρ δὴ καὶ θεῶν γένει τόδε,
 Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὑπο.
 Δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα·
 Ὁ γάρ με Θεσέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος,
 Ἴππόλυτος, ἀγνὲ Πιτθέως παιδεύματα,

5

10

ΣΧΟΛΙΑ.

3. Τερμόνων] Εἰς τὸ ἴσχατον. Ἵνα καὶ τοῖς
 γοιχείοις Ἀφροδίτην γινώσκουσθαι, δι' ὧν φύεται.
 Οἶον καὶ τὰ ἴσω τῷ πόντι φύμενα Ἀφροδίτην οἶδε
 τῇ φύσει. Τὲς ἐν τοῖς ποράσι τῶν γοιχείων τῶν
 κατοικούντων θηριώδεις ἀνθρώπους λέγει· ὁ καὶ
 βέλτιον.

3. Ὅσοι τε πόντε τερμόνων] Ἐπὶ μέγιστον ἤν-
 ξησε τὸ κατηγορήμα τῷ νεανίσκῳ, εἰ γὰρ ἐκεῖνοι
 θηριώδεις ὄντες τὴν φύσιν, καὶ νόμων καὶ γραφῶν
 ἄπειροι, σέβουσιν ὅμως τὴν θεὸν, τὴν φύσιν δεξάμενοι
 διδάσκαλον πάσης καταγνώσεως, ὁ ἐν μέσῃ τῇ Ἑλ-
 λάδι τραφεῖς, καὶ μέγιστον ἐπὶ φιλοσοφίᾳ φρονήσας,
 εἰ δὲ καὶ σωφρονεῖν ἀπὸ γάμων ἤθελεν, οὐδὲν ἥτιον

ἶδεν πάλαι αὐτὸν σέβειν τὴν δαίμονα, προεῖπεν
 τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν. Πάντες γὰρ οἱ φιλόσοφοι
 τιμῶσι τὴν θεὸν, πρὸς τὸ μὴ πρὸς ταύτην ἀμαρτάν-
 οντες τὰ ἐναντία τῆς γνώμης δυσχεῖν. Τερμόνων
 δὲ Ἀτλαντικῶν, περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἤκω-
 σαν. Ἐνιοὶ δὲ τὰ Γάδεира, ἔνθα ἐστὶν ὄρος ὁ Ἀτλας,
 ὅπερ ἐστὶ δυτικόν· ὁ δὲ Πόντος, ἀνατολικόν.

5. Τὲς μὲν σέβοντας] Τὸ ἐξῆς τῆς διανοίας.
 Προαποδειχθέντος τῷ μεγάλῳ με τινα καὶ ἐπισή-
 μονα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, τοιαύτη τις εἰμὶ τὴν
 φύσιν, ὡς τὲς μὲν σέβοντας τιμᾶν, τὲς δὲ ἀποσηο-
 μένης τὴν εἰς ἐμὲ εὐσέβειαν καταβάλλειν· ἀντὶ τῷ
 πολλή τις ἔσται, τὲς μὲν τιμῶ, τὲς δὲ σφάλω.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Vid. et Luc. cap. i. v. 76. Καὶ σὺ, Παιδίον, Προφήτης
 Ἰσραὴλ κληθήσῃ, &c.

V. 2. ἔραυ' τ' ἴσω] Vid. Lucret. lib. i. v. 1.

— *hominum Divumque voluptas*

Alma Venus, Cæli subter labentia signa

Quæ Mare navigerum, quæ Terras frugiferentis

Concelebras.—

Similiter et in Fragmentis Euripidi adscriptis,

Ἐρως γὰρ ἀνδρᾶς ὁ μόνος ἐπύχεται,

Οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν αἶσα

Ψυχὰς ταρασσει, καὶ πᾶσι πόντος ἱρχεται.

Fragment. quod inscribitur Φαίδρα. v. 1.

V. 3. Τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν] De voce τέρμων pro
 τίρμα, unde Latinum *Terminum*, vide ad Phœniss. v.
 1361. De Atlantico oceano præter Scholiasten vid.
 Plinium lib. v. cap. i. Melam et Solinum cap. lvi.
 Salmasium item in eundem. Et nos ad Herc. Fur. v.
 234. Josua Barnes.

Gadibus ortum—*Germani texere diem.* Claudian.

Vid. et Eutrop. lib. i. l. 354.

V. 5. Τὲς μὲν σέβοντας]

דַּבָּרִים רַבִּים כִּי יְהִי לְהִלְהִיךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 : יְהִי יְהוָה

*Dicit Dominus, absit hoc a me : sed quicunque benorifi-
 caverit me, glorificabo eum : qui autem contemnunt me,
 erunt ignobiles.* Samuel, lib. i. cap. ii. v. 30.

Iterum lib. Proverb. cap. viii. v. 17. p. 209. Edit.
 Vanderhooght, de vero Deo.

Vide et Euripid. Iphig. in Aul. v. 1610.

Ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν,

Σώζουσ' ὁ, ὃς φιλεῖσιν·

Herodot. lib. vii. cap. x. Φίλει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερίχουσα
 πάντα κλέειν· &c.

Et apud eos, quicunque intra mare finesque Atlanticos
Habitant, videntes lumen solis,
Honore quidem afficio eos, qui colunt meam potentiam, 5
Everto verò, quicunque superbiunt adversus nos.
Inest enim hoc etiam in deorum genere
Ut gaudeant, cum honore afficiuntur ab hominibus.
Ostendam autem mox veritatem verborum horum :
Nam me Thesei filius, Amazonis progenies, 10
Hippolytus, discipulus casti Pitthei,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Προσβύω δὲ τὸ ὑπερτιμῶ. Οὕτως Ἀττικαί· Προσ-
βύειν γὰρ τὸ τιμᾶν.

6. Σφαλλῶ] Βλάπτω.

6. Εἰς ἡμᾶς] Καθ' ἡμῶν.

7. Ἐνεσι γὰρ δὴ] Ἐνεσι δὲ ἐν τοῖς θεοῖς τὸ
χαίρειν ταῖς τιμαῖς· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων·
καὶ διὰ τῆ καὶ ἰδεῖν ὅτι ὠμολόγηται πᾶσιν ἀν-
θρώποις.

9. Δείξω δέ] Ἐξεγί μοι τῆτο καὶ ἐπὶ τῶν κα-
θόλου προσηρμμένων νοημάτων λαβεῖν· ἐξαιρέτως δὲ
ἐπὶ τῆ τῆς μὲν σέβοντας τιμῶ, τῆς δὲ βλασφημούν-
τας με σφαλλῶ.

10. Ὁ γὰρ με Θεσίως] Ὅτε γὰρ μετὰ Ἡ-

ρακλῆς ὁ Θεσεύς ταῖς Ἀμαζόνισιν ἐπολέμησε διὰ
τὸν ζωστῆρα, καὶ ἦνυσαν, ἔλαβεν αἰχμάλωτον, καὶ
ἤγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· καὶ συμμίεις αὐτῇ, ἐποίη-
σεν υἱὸν ὀμώνυμον τῇ Ἰππολύτῃ.

11. Ἀγνὴ Πιτθίδως] Ἀγνὸν Πιτθίδα· ὡς καὶ
ἐν Μηδείᾳ φησὶ· παῖς, ὡς λέγεται, Πέλοπος εὐσε-
βέστατος· παρὰ Πιτθίδι, τῇ πατρὶ τῆς Αἴθρας, τῆς
μητρὸς Θεσίως, ἐπαιδεύετο ὁ Ἰππόλυτος. Ἦν δὲ ὁ
Πιτθίδης, σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς.
Ὅς καὶ ἔλυσε τὸν χρησμὸν τῇ Αἰγεί· καὶ τὴν θυ-
γατέρα ἰδὼν, εἰδὼς τῇ σοφίᾳ οἷος εἶναι ὁ τεχνη-
σίμενος. Παρ' αὐτῇ δέ, φησιν Πλάταρχος, ὁ Θε-
σεύς ἐπαιδεύετο, ὡς καὶ Καλλιμάχος μαρτυρεῖ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Idem in Κυρ. Αισχ. lib. vi. Θεὸς τὰς μεγαληγορήσας,
ὡς πλείους φρονῶντας, ταπεινῶσαι βύλεται, τὰς δ' ἀπὸ τῶν
θεῶν ἀρχομένους, ἐντιμωτέρους ἐκείνων καταστήσεται.

Et Chæremón,

Ὅλως τὸ πρὸςσοι ἐκ ἰσῶς μέγα φρονεῖν.

Et Sophocles, in Ajace, v. 769.

Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόητα σύμματα,
πίπτει βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
Ἐφασχ' ὁ μάντις, ὅτις ἀνθρώπων φύσιν
βλαστῶν, ἵπταται μὴ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖν.

V. 5. Προσβύω] Vide de hoc verbo Scholiasten, qui
dicit Atticum esse in hoc sensu et significare αἶσαι τιμῶν.
Προσβύειν γὰρ τὸ τιμᾶν. Scholiast. Vid. Alcest. v. 282.
Ἐγὼ σε προσβύεσσα, &c. Æschyl. Choeph. v. 480.
Eumenid. v. 1. et Platonem passim. De aliis hujus
verbi significationibus vide Lexicographon. Josua
Barnes.

V. 8. Τιμώμενοι χαίρουσι ἀνθρώπων ὑπο.]
Epigram. Εἰς ἄγαλμα Ἀφροδίτης in Theocrit.

— κηδόμενοι γὰρ

Ἀδαιάτων, αὐτοὶ πλείους ἔχουσιν βροτοί.

Etiam,

Cura Pii Diis sunt, et qui coluere coluntur.

V. 8. Confer huc L'Aminta del Tasso in principio

V. 10. Ἀμαζόνος τέκος.] Vide Argumentum.

V. 11. Ἰππόλυτος ἀγνὴ Πιτθίδως παιδύματα] Hunc
locum Plutarchus in Theseo laudat. Παιδύματα pro
παιδύμα, hoc pro σιπαιδευμένος, sic θρίμμα, ὁ τριφύ-
μνος. Vid. Andromach. v. 446. Josua Barnes.
Sic γάμοι pro γαμυμένη Euripid. Iphig. in Aul.
Iterum Andromach. v. 103. “ Ελεγχοι.”

Ὅλη αἰσινὴ Πάρις ὁ γάμος, ἀλλὰ τίς ἄταρ
Ἠγάγετ' εὐταΐαν ἐς θαλάμους Ἑλένης.

Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας,
 Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι
 Ἀναίνεαι δὲ λέκτρα, καὶ ψαύει γάμων
 Φοῖβε δ' ἀδελφὴν Ἀρτεμιν, Διὸς κόρην,
 Τιμᾶ, μεγίστην δαιμόνων ἡγέμενος
 Χλωρὰν δ' αὖ ὕλην παρθένω ξυνὼν αἰεὶ,
 Κυτὶν ταχέαις θῆρας ἐξαίρει χθονός,
 Μείζω βροτέας προσπεσὼν ὁμιλίας.
 Τέτοισι μὲν γ' ἔν ἐ φθονῶ τί γάρ με δεῖ;
 Ἄ δ' εἰς ἐμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι
 Ἰππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ τὰ πολλὰ δὲ
 Πάλαι προκόψας, ἐ πόνε πολλᾶ με δεῖ.
 Ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως πῶτ' ἐκ δόμων,

15

20

ΣΧΟΛΙΑ.

13. Πεφυκέναι] Ὑπάρχον. Καὶ τί φησιν ἐλύ-
 πε αὐτὴν τὸ τῆς φιλοσοφίας; Καὶ λεκτέον, ὅτι ὡς
 αὐτὴν ἀτιμάζων, καὶ τῷτο ἐποίει, ὡς καὶ αὐτῇ
 μὴ ποιεῖν τὰ τερπνὰ, ἀγνοῶν ὅτι καὶ σωφροσύνης
 ἔρωτας αὐτὴ ἀποσέλλει, ὡς αὐτὴ ἐν τῇ διηγῆσαι
 λέγει. Ἄλλως. Καὶ τί φησιν αὐτὴν ἐλύπει τῷτο;
 Ἄλλ' ἔτι αὐτὸ εἶπεν ὡς ἐκείνη πρὸς κνισμὸν αὐτῆς
 τῷτο ποιεῖντος.

18. Ἐξαίρει] Ἐκ μέσων αἰρεῖ· ἀφανίζει.

19. Προσπεσὼν ὁμιλίας] Ἐντυχόν. Εὐτυχί-
 σας τῆς ἐπιμιξίας τῆς δαίμονος πλείον ἢ ὡς δεῖ
 ἀξιοῦσθαι ἀνθρωπίνου φιλίας θεῶν. Οἷον μείζον τι τῆς
 ἀνθρωπίνης ὁμιλίας ἐντυχόν τῆς Ἀρτέμιδος.

20. Τέτοισι] Ἐνεκεν τῶτων.

20. Τί γάρ με δεῖ] Οὐ δεῖ γάρ με φθονεῖν.

23. Πάλαι προκόψασα] Ἀρχαῖσμός ἐστὶ τῷτο·
 ἐ σολοικισμός.

23. Πάλαι προκόψας, ἐ πόνε] Τῷτο ἐσολοί-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 17. Χλωρὰν δ' αὖ ὕλην] Ita restituimus non ex
 conjecturâ, sed quæd vetustissima et optima Aldi edi-
 tio ita legat. Josua Barnes.

V. 17. Παρθένη] Dianam αἰὲν ἀδμήταν vocat So-
 phocl. Electr. v. 1352. quod eam nunquam Venus
 δάμναται ἐν φιλότῃ, *superaverit in amore*, in Hymn.
 in Vener. qui Homero tribuitur. ἀγὰ ἀταυρώτος δι-
 citur apud Æschyl. Agam. v. 258. ἀταυρώτη apud
 Comic. Lyfistrat. ἀγὰ etiam et Παρθένης simpliciter
 à Poetis. Immo mos olim obtinuit, ut Virgines nup-
 turæ ad eam placandam juvenecas immolarent. Iphig.
 in Aul. v. 1113.

Μόχοι τε, πρὸ γάμων αἰεὶ θεῶν ποιεῖν χρὴν
 Ἀρτέμιδι, μελαίνων αἱμάτων φουρήματα.

Tum etiam ut canistra, faces, ut suffimenta solenni
 pompâ gestarent. Vid. Xenophon, Ephes. Ephesiæ.
 lib. i. circa initium, et Politiani Miscell. 51.

V. 18. ἐξαίρει] Sic Ion. v. 1063. Καὶ συνεξαίρει δό-
 μων. Malè olim ἐξαίρει. Musgrave.

V. 19. προσπεσὼν] Memoratur Cyri τὸ σκυλακωδῆς
 ἐν τῷ πᾶσι προσπίπτειν. quod more catulorum canibus
propter accurreret. Xenophon. Cyrop. lib. i. Hinc προσ-
 πεισὼν non ineptè interpreteris *alacriser et propter se*
applicans. Musgrave.

Non dissimili ferè loquendi ratione Anglicè dixeris *to*
FALL IN company with; *to FALL IN with an ac-*
quaintance.

V. 19. ὁμιλίας] Ed. Lasc. ὁμιλία.

Solus ex civibus hujus terræ Træzeniæ,
Dicit pessimam esse Dearum,
Et recusat lectos, neque attingit nuptias :
Sed sororem Phœbi Dianam, filiam Jovis,
Honorat, existimans eam maximam esse Dearum :
Semperque habitans cum virgine in viridi silvâ,
Expellit feras è terrâ velocibus canibus,
Cupidè ambiens majora humanâ consuetudine.
His quidem ego non invideo : quid enim opus est ?
Sed tamen ulciscar, ob ea, quæ in me deliquit,
Hippolytum hõc die. Verùm cùm multa
Antea præparârim, non opus habeo magno labore.
Nam quondam profectum eum ex domo Pitthei,

15

20

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

κισεν. Οὕτω γὰρ ἴδεν εἰπεῖν· τὰ πολλὰ δὲ πάλαι
προκόψασα, καὶ ἔτι πολὺν ἔχω πόνον.

23. Προκόψασα] Προκαίασκευάσασα· ἐπαυξή-
σασα τὴν ἐπίνοιαν· ὥσπερ αὖ εἴ τις εἴποι, προοικονο-
μίσασα, ὀλίγα χρειὰν ἔχω πόνον. Γέγονε δὲ σολοι-
κισμὸς πρὸς τὸ ἀκατάλληλον τῆς πτώσεως. Ὁ δὲ
λέγει τοῖσιν ἔτι· προανυσάσῃ μοι τὰ πρὸς ἔρωτα
τοιῶνδε τρόπῳ ὀλίγα λείπεται πρὸς τὴν τιμωρίαν.

24. Ἐλθόντα γὰρ νῦν] Ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔτι ἔστα
ἡ Φαίδρα, πρὶν μετακινήσασθαι εἰς Τροίζηναν, ἰδῆσα τὸν
Ἰππόλυτον ἐλθόντα ἐπὶ μύησιν τῶν Ἐλευσινίων, ἥρα,
καὶ πρὶν εἰς Τροίζηναν ἐλθεῖν. Ὡς καὶ ἐκ τῆς
συνεχῆς θίᾶς δυνατὸν γενέσθαι τὸν ἔρωτα. Ὡς πο-
λὺς ἦν. Ὅτι καὶ ἐξ αἰφνιδίᾳ θίᾶς τηλικῶτον
ἰσχυρεῖ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 20. μὲν γ' ὅν ε] MSS. A, B, D, μὲν οὖν ε. Lib.
P. μὲν οὖν φ. MS. E, et Lasc. τέτοις μὲν ὅν ε. Mus-
grave.

V. 20. μὲν γ' ὅν ε] Brunck, μὲν οὖν ε.

V. 23. Πάλαι προκόψασα, οὐ πόνον πολλὸν με δεῖ] De
hac Syntaxi vide Scholiaffen ; et quæ nos ad Phœniss.
v. 290. Alii quidem referunt ad Atticismum, alii ad
Archaismum, ad Solæcismum alii : sed in omnibus
linguis datur passionibus locus, ut sententiam uno
modo liceat inchoare, tum demum, quasi ἐπαυροῦσιν
quidam, ad aliam Syntaxin recurrere. Et licet hæc
sit figura etiam optimis authoribus nota, Solæcismus
tamen rectè dicitur, hoc est, λόγος ἀκατάλληλος τῇ γ-
μῖνι, cujus exempla nonnulla vid. apud Donatum li-
bro de Barbarismo ; item Charisium Institut. Gram-

mat. l. iv. c. 2. item Diomedem l. ii. de Solæcismo.
Similis locutionis forma est Medæ, v. 58. Et Iphig.
in Taur. v. 695. Josua Barnes.

De hac Syntaxi ἀνακοῦσθαι, suis in locis elegantissimè,
usitatè sæpissimè ab optimis accuratissimisque scripto-
ribus, et (ut ait Demetrius Phalereus) μεγαλοπρεπῶς,
vide quid Clarke ad Hom. Il. ii. v. 353. ubi ἀγρᾶπ-
των ponitur pro ἀγρᾶπτοντα, et φαίνων pro φαίνοντα.
Item Il. ii. 681. iterum iii. 211. et vi. 510. et ad x.
224. etiam ad Odyss. xii. 73.

V. 24. Similem Syntaxeas Enallagen vid. Phœniss.
v. 296. Iphig. in Taur. v. 703. Ion. v. 946. indi-
cante Barnesio, partim hîc, partim ad Phœniss. v.
296. Musgrave.

Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων,
 Πανδίωνος γῆν, πατὴρ εὐγενὴς δάμαρ,
 Ἴδῃσα Φαίδρα καρδίαν κατέσχετο
 Ἐρωτι δαινῶ, τοῖς ἐμοῖς βελεύμασι.
 Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
 Πέτρην παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
 Γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο,
 Ἐρῶς ἔρωτ' ἐκδήμον· Ἰππολύτῳ δ' ἐπὶ
 Τολοιπὸν ὠνόμαζεν ἰδρυσθαι θεῶν.
 Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,

25

30

ΣΧΟΛΙΑ.

25. Σεμνῶν ἐς ὄψιν] Μεγάλων, σεπλῶν. Ἔοικε δὲ λέγειν τὴν Ἐλευσινίων. Ὄψιν δὲ λέγει τὴν θεῶν. Τέλη δὲ τὴν τελετὴν. Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν, τὸ ἐξαίρετον τῆ ἔρωτος δηλοῖ· ὅτι καὶ πρὸ τῆ ἐλθεῖν εἰς Τροιζηνὰ ἔτῳς ἦρα, ὡς καὶ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἰδρυσθαι ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐξιλεωμένη τὸν ἔρωτα. Καὶ μὴ παρόντος ἐρῶσα τῇ Ἰππολύτῳ, ὥς καὶ ἐπ' αὐτῷ ἰδρυσθαι τὸ ἱερὸν ἐπὶ πίτρας διὰ τὸν

ἔρωτα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἀφ' ἧς ἀποβλέπεσθαι τὴν Τροιζηνὰ, Ἀφροδίτης ναὸν ἰδρυσθαι τὴν Φαίδραν φασί· ἐκάλεσε δὲ Ἀφροδίτην ἐφ' Ἰππολύτῳ, ἣν καὶ Ἰππολυτίαν καλεῖσι. Ὅτι ἡ Τροιζηνὸς τὸ τέλος ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου ἀντικειμένη τῇ Ἀττικῇ, καὶ τῷ Γλαυκῶπιω ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Τὸ θύσιον. Οἱ δὲ Ἀττικῶς λεγόμενον ἐπὶ Τροιζηνῶς λαμβάνουσιν, ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτῇ ὑφέθηκε τὰ πράγματα. Βέλ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 25. Σεμνῶν ἐς ὄψιν — μυστηρίων] Ἔοικε δὲ λέγειν τὴν Ἐλευσινίων. Scholiast. De hisce mysteriorum caeremoniis vid. quid Potter Antiq. Vol. I. p. 389. Vid. et Warburton. Divin. Legat. Mos.

V. 29. πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν] Ellipsis Poetis et quidem Atticis familiaris, præpositionis πρὸς aut καὶ ac similia, sicuti apud Aristoph. Θεσμοφ. p. 792. Ἐλθὼν τὴν θύραν, pro, πρὸς τὴν θύραν. Et Sophocle. Electr. v. 899. ἔλθων πατὴρ τῶνδε, *veni ad patris sepulchrum*. Sic idem Ajax. v. 34. καίρῳ δὲ ἰφήμες, prout idem mox ait v. 38. πρὸς καιρὸν, nempe *opportuna ades*; et Euripid. Hec. v. 512. et ejusdem dramatis v. 983. Sed exempla sunt sine numero.

V. 30. Πέτρην — Παλλάδος] Γλαυκῶπιος, cujus meminit Strabo, lib. vii.

V. 31. ναὸν] Valckenaerius *ναῶν*.

V. 31. ναὸν Κύπριδος ἱγκαθείσατο] Quod Phædra Veneri Templum dicarēt, inter cæteros testatur, et proinde totum hunc locum declarat, Isaac Tzetzēs in Lycophron. fol. 196. Αὐτὸς δὲ (Θησεύς) ἔλαβε τὴν Ἰππολύτην κατὰ τῶτον τὸν Λυκόφρονα, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν σῶφρονα

Ἰππολύτον. Μετὰ δὲ θάνατον αὐτῆς, ἔλαβε Φαίδραν, ἥτις ἦρα τῇ Ἰππολύτῳ καὶ μὴ ἰαχέσασα σχοῖν τῶτον, ἀποδόμῃσι ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ, ἱερῶν αὐτὴν καλεῖσασα. Εἴτα διὰ τὸ πολλὴν ἔρωτα ἔχειν αὐτὴν, εἰς νόστον περιέπιπτε, καὶ τῆς τροφῆς αὐτῆς ἢ μικρῶς ἀναγκασμένη αὐτὴν εἰπεῖν, μετὰ τινα χρόνον ἀνήγειρεν· ἡ δὲ φαρμάκοις βυλαμένη λῦσαι τὸν ἔρωτα αὐτῆς, καὶ μὴ δυναμένη, εἰσῆλθε πρὸς τὸν Ἰππολύτον. Κἀκεῖνος δὲ μὴ δεχάμενος τὸ ταύτης ῥῆμα, ἀπιδίωξε μετ' ὀργῆς· ἡ δὲ Φαίδρα γῆρας, ἑαυτὴν ἀπὸ πηξεν. Josua Barnes.

V. 31. ἱγκαθείσατο] Ita MSS. A, E, Cott. Lib. P. et Fl. ut emendaverat Dawesius p. 60. vid. ipso citante Pind. Pyth. iv. v. 363. Ed. Ald. ἱγκαθείσατο. Rectè porro statuit Valckenaerius V. Cl. ἱγκαθείσατο dativum vel subjectum vel subauditum postulare. An legendum, ναὸν Κυπρίδος καθείσατο. Tale Templum in Acropoli revera extitisse graves sunt, Valckenaerio jam citati, auctores Diod. Sic. lib. iv. c. 62. Asclepiades apud Scholiasten Homeri ad Odys. λ'. 320. De Cupidinis simulacro non item constat. Musgrave.

V. 31. ἱγκαθείσατο] Brunck, καθείσατο.

Ad spectaculum et sacras ceremonias venerandorum mysteriorum,
Pandionis in agrum, patris nobilis conjux
Conspicata Phædra, occupata est cor
Vehementi amore, idque meo consilio.
Et priusquam veniret in hanc terram Træzeniam,
Ad ipsam rupem Palladis, unde prospectus est
In hanc terram, ædificavit templum Veneris,
Ardens amore peregrinantis : Et propter Hippolytum
In posterum canent Deæ templum fundatum fuisse.
Sed postquam Theseus relinquit Cecropium agrum,

30

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τιον δὲ ἐπακολυθῶντα τοῖς προτέροις πρὸς τὸν Ἀτ-
τικὸν Πανδίωνα αὐτὴν, καὶ τ' ἄλλα ὡς προειρημένα
αὐτὸ λαμβάνειν.

30. Παλλάδος, κατόπιον] Ἀντὶ τῆ κατὰ τὸ
ἀντικείμενον. Τῆτο δὲ τὸ κατόπιον πιθανώτερον
ἐξηγούμενοι, ἤκισαν τὸ ὄρος τὸ ἀντικείμενον τῷ γλαυ-
κωκίῳ τῆς γῆς τῆσδε, ὃ ἐστὶ Τροϊζήνος. Ἄλλως.
Κατόπιον, τὸ ὑψηλὸν, παρὸσον τὰ ὑψηλὰ κατο-

πύουσι πάντα τὰ ὑποκείμενα. Πίτραν δὲ Παλλά-
δος τὸ γλαυκώπειον ὄρος.

31. Ἐγκαθίστατο] Ἐκτίσεν.

32. Ἰππολύτῳ δ' ἐπὶ] Ἐπ' αὐτῷ τῷ Ἰππολύτῳ.

33. Τολοιπὸν] Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα.

33. Ἰδρύσθαι θεῶν] Ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει ἰδ-
ρύσατο Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπὶ κακῶν Ἰππολύτου.

34. Κεκροπίαν] Τὴν Ἀττικὴν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 31. καθίστατο] Vulgò consentientibus codicibus
legitur ἰκαθίστατο, importunâ librarii liberalitate, quâ
verbo præpositionem addidit, quæ totius loci senten-
tiam turbat. Eâ deletâ, difficultas tollitur, versufque
fit concinnior. Sic legendum esse, nec aliter à Poetâ
scribi potuisse, mecum constitueram, diu ante quam
in manus meas veniret Oxoniensis Euripidis editio, in
quâ vidi timidè et quasi dubitanter Musgravium emen-
dationem illam proposuisse, quam ego certissimam esse
judico. Longè diversa, nec simpliciora tamen, ad
hunc locum commentus est Valckenaerius, copiosè et
ornatè, ut solet, conjecturam suam adfirmans, quæ
ejusmodi est, ut quo in ingenio subnata fuerit, id
cuncti elegantissimum esse facillè sentiant : sed admotâ
historiæ face splendor evanescit illius emendationis.
De simulacro Cupidinis, à Phædrâ dedicato, altum
apud veteres silentium : qui historiam hanc attige-
runt, quorum testimonia congeffit Meursius in Theseo
cap. xxi. omnes de templo loquuntur Veneris, à Phæ-
drâ in Athenarum acropoli dedicato. καθίστατο, ἰστάτο,
ιδρύσατο, καθίστατο de aris, templis, synonyma sunt.
Apollonius, Argon. iv. 1219.

Μοιράων δ' ἔτι καὶ οἱ θεοὶ ἐκτίσται δέχονται
καὶ Νυμφίων, Νομίσιον καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος
Βωμοὶ, τῶς Μήδισα ΚΑΘΙΣΣΑΤΟ.

Illuc respexit fortè Hesychius in glossa καθίστατο, ιδρύ-
σατο : vel ad alium locum ejusd. libri 278.

Αἰά γε μὴν ἔτι οὖν μένει ἔμπροσθεν, οἰονοί τε
τῶνδ' ἀνδρῶν, ὅς οἱ γε ΚΑΘΙΣΣΑΤΟ καί μιν Αἶαν.

Ubi est pro κατοίστατο, habitare fecit. Nam latè
patet hujus verbi significatio. Brunck.

V. 33. ὀνομάζει] Optimè Valckenaerius in literis
ante aliquot annos ad me datis ὀνομάσσειν. Vid. Iphig.
in Taur. v. 1457. Nec malè Jortinus : " Phædra
amorem suum studiosè celabat." Itaque puto legen-
dum ὀνομάσσειν. Τὸ λοιπὸν videtur postulare verbum fu-
turi temporis. Sic Med. 1394. Androm. 1262. Iphig.
Taur. 1469. Rhed. 971. Cyclop. 709. Helen. 1694.
Herc. Fur. 1333. Musgrave.

V. 33. ὀνομάζει] Brunck ὀνομάσσειν.

V. 34. λίποι] Ita MSS. A, B, C, D, uti Pierfonus
quoque legendum conjecerat. Cæteri cum Ed. Lasc.
λίποι. Vulgò λίπη.

Μίασμα φεύγων αίματος Παλλαντιδῶν,
 Καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυτολῆι χθόνα,
 Ἐνιαυσίαν ἐκδήμον αἰνέσας φυγὴν
 Ἐνταῦθα δὴ σένεσα, καὶ κτεπληγμένη
 Κέντροις ἔρωτος, ἢ τάλαν' ἀπόλλυται
 Σιγῇ· ζύνοιδε δὲ ἔτις οἰκετῶν νόσον.
 Ἄλλ' ἔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πρῆσθαι·
 Δείξω δὲ Θησέϊ πρᾶγμα, καὶ φανήσεται·
 Καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
 Κτενέϊ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
 Ἄναξ Ποσειδῶν ὥπασεν Θησέϊ γέρας,
 Μηδ' ἐν μάταιον ἐς τρεῖς εὗξασθαι θεῶ.

35

40

45

ΣΧΟΛΙΑ.

35. Μίασμα φεύγων] Τῆς Παλλαντίδας ὑπὸ
 Θησέως ἀνῆρῆσθαι Φιλόχορος ἰσορεῖ ἔτι· Πάλλαν-
 τος ἐπιθεῖναι ταῖς Ἀθηναῖς διανομῆς, καὶ τὴν
 Σφητρίαν ὁδὸν προφανῶς διαπορευομένην ἐπὶ τὸ ἄστυ
 μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτῆς, οἱ τότε παῖδες κατὰ
 βύλησιν τῷ πατρὶ Γαργητῷ ἐγκαθίζουσι μετὰ τῶν
 ἡλικιωτῶν, ἵν' ὅταν ἐπεξέλθωσι οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ
 ὁ Πάλλας συμβάλλῃ, ἐξ ἐφόδου προσπεσόντες λάβωσι
 τὴν πόλιν· ἀνὴρ δὲ τις, θς ἐκηρύκευσε τῷ Πάλλαντι,

ἀπαγγέλλει τῷ Θησέϊ τὸ γινόμενον· ὁ δὲ προσπεσὼν
 μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν αὐτὸς ἀναιρεῖ· ἡ δὲ ἰσορία
 ἔτις ἔχει. Νίσος, καὶ Πάλλας, καὶ Αἰγεύς, τρεῖς
 ἀδελφοὶ ἐκ Πανδίωνος· καὶ ὁ μὲν Νίσος τὰ Μέγαρα
 ἦκε, Αἰγεύς δὲ καὶ Πάλλας δῆμων τινῶν ἤρχον,
 τῆς Ἀττικῆς ἔπειτα συναρισμένης εἰς ἓν· λόφος ἔν, τὸν
 Θησέας ἀνεψιὸν ὄντα τῶν Παλλαντιδῶν παίδων, ἵνα
 αὐτῶν ἀντιποιέμενον τῆς βασιλείας ἀνελίξῃ· οἱ δὲ
 ἔτις ἰσόρησαν· φασὶ γὰρ τῆς Παλλαντίδας παῖδας

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 35. Αἵματος Παλλαντιδῶν] Historiæ meminit Pau-
 sanias, lib. ii. p. 20. Edit. Sylburg. Musgrave.

V. 37. Ἐνιαυσίαν ἐκδήμον αἰνέσας φυγὴν] Veteres an-
 nuo exilio ob homicidium mulēbantur, quo se expia-
 bant tempore, et cæforum amicos conciliabant sibi,
 vel muneribus, vel aliis officiis. Et hæc pœna anti-
 quissima videtur: Adamus enim primus ob neglecta
 Dei mandata exulabat ex Paradiso; Cainus ob fratri-
 cidium à conspectu Dei pellebatur; quod nonnulli ad
 excommunicationem referri malunt. Heroica tem-
 pora hæc pœnâ uti solebant; ut ex Homeri plurimis
 locis constat, præcipuè Iliad. xxiii. v. 85. Hujus pœ-
 næ nomen erat ἀπειναῖσμος, et Latine *Abannatio*: erat
 autem ex lege, Τὸν ἱργασάμενον φόρον ἀκασίως φεύγειν ὄλον
 ἱναυτὸν, μὴ ψεύοντα τῆς πατρὶδος, ἵως αὖ αἰδίσσεται τινα

τῶν ἐν γένει τῷ σποδοτός· ἦκει δὲ καὶ θύσαι καὶ καθαρ-
 θῆναι. Vide Schol. ad Orest. v. 511. et in hunc lo-
 cum v. 35. et Hofman. in vocibus *Abannatio*, *Exi-
 lium*, et Hesych. in Ἀπειναῖσμος, item Etymolog.
 Mag. Josua Barnes.

V. 38. καὶ κτεπληγμένη.] MS. Cott. καὶ κτεπληγμένη.
 Vulgatam firmat Med. v. 8. et Antiopæ fragm. v.
 87. Nec malim καὶ σποπληγμένη, quod de Phædrâ, vel
 incipiente ejus amore, dici potuisset. Musgrave.

V. 38. ————— καὶ κτεπληγμένη
 Κέντροις ἔρωτος, ἢ τάλαν' ἀπόλλυται
 Σιγῇ]
 ————— φρίσας εἶσω
 Τηκομένη, οἷόντι σιγῇ ῥοδίσσιν ἴδρῳ

Fugiens piaculum cædis Pallantidarum, 35
Et navigat in hanc terram cum uxore,
Annuum ultrò-subiens exilium peregrè transigendum :
Ibi sanè gemens, et perculsa
Misera stimulis amoris perit
Silentio ; nemo autem ex domesticis novit morbum. 40
Sed non oportet hunc amorem sic abire :
Ostendam autem hoc negotium Theseo, et palam fiet res ;
Et hunc juvenem, qui mihi inimicus est,
Pater interficiet imprecationibus, quas marinus
Rex Neptunus præbuit munus Theseo, 45
Ut nihil frustra ter peteret à Deo.

ΣΧΟΛΙΑ.

ἀνελὼν τὸν Θησεῖα, λοχῶντας ἵνα εἰσπείσωσι τῇ πόλει, ὅτ' ἂν ὁ πατὴρ αὐτῶν Πάλλας ἐγγυὸς γένηται· ὁ δὲ Θησεῖ μνηύσας τὴν ἴφροδον αὐτῶν ἀνὴρ ἦν, ὃς Πάλλαντι ἐκπρύκειυσεν· ὡς ἔν βοήν τῷ Πάλλαντι τὰς παῖδας αὐτῆ καταλύοντας ἀνείλεν ὁ Θησεύς· ἐπεὶ δὲ νόμος ἦν, τὰς ἐμφύλιον καὶ συγγενικὸν φόνον ποιήσαντας ἐκείσθαι φυγῇ ζημιῶσθαι τὸ μίasma, ἔχρον αὐτὸν ἐποίησι, καὶ τὴν γυναῖκα πλησιάζουσαν, ὡς τὰς συγγενεῖς μετήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν ἐκ

ταύτης, καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου ἀφώρισεν· ἴθως
γὰρ τοῖς ἐφ' αἵματι φεύγουσιν, ἐνιαυτὸν ποιεῖν ἐκτὸς
τῆς πατρίδος.

36. Ναυτολοι] Μεθίσταται· ἐκ τῆς Ἀττικῆς
ἤλθε πλεύσας, ὅπως ἐν αὐτὸν ποιήσῃ.

37. Αἰνίσας] Εὐαρεστήσας, συγκατατιθέμενος.

41. Χρὴ πιστεῖν] Ἀνεύρητον γενέσθαι.

42. Πραῦμα] Τὸν ἔρωτα.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Τήνεται, ἡγοῖσιν λαομένη φάεσσιν.

Apollon. Rhod. lib. iii. v. 1019.

— βροχίως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' εἶμαι.

Ἄλλα καμμίς γλῶσσα ἱαγί·————

Sapph. Od. Fragment, apud Longin.

Et multò elegantius Shakespeare noster — "*Twelfth Night, or what you will.*" Act. II. Sc. 4. Edit. Malone, Vol. IV. p. 49.

— She never told her love,
But let concealment, like a worm i' the bud,
Feed on her damask cheek : She pin'd in thought ;
And with a green and yellow melancholy,
She sat like patience on a monument
Smiling at grief.

Similiter etiam Taffo *Gieruf. Liberat.* Cant. vi.
Stanz. 59

*Ne ————— unqua poteo
L'amoroso desio svellet' dal core,
Ne favilla ammorzar di tanto ardore.*

60.

*Ama, e arde la misera, e sì poco
In tale stato è, che sperar' le avvanza,
Che nudrisce nel sen' l'occulto foco,
Di memoria via più, che di speranza :
E quanto è chiuso in più secreto loco
Tanto ha l'incendio suo maggior' possa, &c.*

V. 40. ὅτις] Brunck ὅ τις.

V. 43. Πολέμιον σαφικῶτα] MSS. A, B, D, et Brunck
πολέμιον σαφικῶτα.

Ἡ δ' εὐκλής μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται,
Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' ἐ προτιμήσω κακὸν,
Τῷ μὴ ἐ παρασχῆν τὰς ἐμὰς ἐχθρὰς ἐμοὶ
Δίκην τοσαύτην, ὥς ἐ μοι καλῶς ἔχειν.

50

Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
Στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
Ἴππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων·
Πολὺς δ' ἄμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπυς
Κῶμος λέλακεν, Ἀρτεμιν τιμῶν θεὸν

55

ΣΧΟΛΙΑ.

47. Ἡ δ' εὐκλής μὲν] Μίνως γὰρ ἐστὶ θυγά-
τηρ, καὶ Θησέως γυνή· ἢ ὅτι ἐρῶσα καρτερεῖ, διὰ
τὸ Θησέως μὲν εἶναι γυνή, Μίνω δὲ θυγάτηρ, εὐ-
κλής ἐστὶ· τὸ δὲ ἀπόλλυται, ἀντὶ τῷ ἀπολείται,
καίπερ ἔσα εὐκλής· τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι πᾶσαις ταῖς
ἀφ' Ἡλίας γενομέναις ἐμήνισεν Ἀφροδίτη, διὰ τὴν
μηνυθεῖσαν αὐτῆς ὑφ' Ἡλίας μοιχείαν· τὴν ἔν Πα-

σιφάνη ἐ μόνον τῷ ταῦρα, ἀλλὰ καὶ τῷ Μίνω
ἐρασθῆναι φασὶν, ὡς ἰσορεῖ Σωσικράτης· εἰκότως
δὲ ἢ Ἀφροδίτη τὴν παρ' ἀμφοῖν εἰσπράττεται τιμω-
ρίαν· παρὰ μὲν Φαίδρας, ὅτι ἀφ' Ἡλίας, παρὰ δὲ
Ἴππολύτου, ὅτι ἐκ εἶχε τὰ κατ' αὐτὴν ἐν τιμῇ
ἄπαξ, ὅτε τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίαν.

48. Τὸ γὰρ τῆσδ' ἐ προτιμήσω] Οὐ τὸ ταύτης

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 47. Ἡ δ' εὐκλής μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται
Φαίδρα.]

— nec te tua plurima, Pantheu,
Labentem pietas, nec Apollinis infula texit.

Æn. ii. v. 429.

V. 47. Ἡ δ' εὐκλής μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται] Haud
ineptè de hoc loco disputat Sam. Petitus, Miscell. l. iii.
c. 19. ubi legi vult εὐ κλέει μέ γ'. Ego verò veterem
lectionem haud temerè movendam reor. Hunc enim
sensum facillè feret: Phædra, quæ numen meum colit
et templum nomini meo dicavit, hæc quidem apud me
be: è audiet, Ἡ δ' εὐκλής μὲν, et tamen quanquam nihil
mali possim ejus nomini affigere, nec minimæ culpæ
ream facere, ipsam hanc ad mortem adigam, potiùs,
quàm Hippolytus iram meam effugiat. Josua Barnes.
Sententia est, Phædra autem famâ fruitur egregiâ,
hoc tamen impedimento non erit quominus et illa etiam
pereat. Minimè igitur admittenda est S. Petiti Ἡ δ'
εὐ κλέει μέ γ'. Heath.

V. 48. Κακόν.] MS. E. Lib. P. et Lasc. καλόν, ut
emendandum censet Marklandus. Mihi vulgata po-
tior videtur. Si καλόν recipitur, delendæ erunt voces
μὴ εἶ. Alioqui dicet Venus, se Phædræ decus non

majoris facere, quam Hippolytum inultum relinque-
re: quod admodum ineptum est. Deinde, cum pro-
priè dicantur προτιμᾶσθαι quæ bona sunt, habet quid-
dam exquisitioris elegantiae contrarius verbi usus, sc.
cum προτιμᾶσθαι dicuntur mala. Vid. Æsch. Agam.
v. 1424. Eumenid. v. 643 et 744. Aristoph. Ran. p.
155. Nost. Alcestid. v. 774. Musgrave.

V. 48. Τὸ γὰρ τῆσδ' ἐ προτιμήσω κακόν.] Apud Scho-
liasten etiam ad Aristoph. Ran. v. 317. qui hunc ver-
sum laudat, legitur καλόν, quomodo legendum vel ip-
sa clausulæ hujus sententia satis monet; vox enim hæc
ad ea quæ præcesserant Ἡ δ' εὐκλής μὲν manifestè spec-
tat. Heath. Valckenaer. προτιμήσω· κακόν.

V. 48. κακόν.] Brunck καλόν.

V. 49. Τὸ μὴ εἶ.] Lib. P. et Lasc. τὸ μὴ εἶ.

V. 49. Τὸ μὴ εἶ.] Hæ tres syllabæ sicut duæ in scan-
sione sunt habendæ, eodem modo ac duæ Ἡ εἶ pro unâ.
Vid. Orest. v. 596. Josua Barnes.

V. 49. Τὸ μὴ εἶ.] Sic membr. at in fine præc. vers.
κακόν. Florent. editio in serie textûs καλόν habet, ad-
positâ variâ lectione, κακόν: tum etiam τὸ μὴ εἶ. Sen-
sus est: Quod autem illius in rem est, non tanti faciam,
quantum cavebo, ne inultus evadat inimicus meus. Sub-

Illa verò quidem est inclyta, sed tamen peribit,

Phædra : non enim tanti faciam hujus exitium,

Ut mihi mei inimici non dent

Tantas pœnas, ut mihi rectè res habeant.

50

Sed (video enim filium hunc Thesei

Venientem, relicto labore venationis,

Hippolytum) ex his discedam locis :

Multus autem cum eo ministrorum à tergo sequens

Cœtus clamat, celebrans Dianam deam

55

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

παχὸν ἔμπροσθεν θήσομαι, μὴ τιμωρήσασθαι τὰς ἐχθρὰς, ἀλλὰ τῇ μὴ φρονίῳ τῆς ἀπωλείας αὐτῆς.

49. Τῇ μὴ ἔ παρασχεῖν τὰς ἐμὰς ἐχθρὰς δίκην,] ὑπερον θήσομαι. Ἄλλως. Οὐκ ἂν προτιμήσαιμι τὴν ταύτης ἀπώλειαν· καὶ τὸ μὴ τιμωρήσασθαι τὰς ἐμὰς ἐχθρὰς, ἐν ὑτέρῳ θήσομαι· καὶ Πάλλας πολυπαῖς ὦν, ὡς ἄπαιδα τὸν Αἰγία

κατεπίνει, ἵως ἡγήσας ὁ Θεσεύς ἡμύνατο τὰς Παλλαντίδας· βαλὼν γὰρ ἐν κυνηγίῳ κατὰ συὸς, τινὰ τῶν Πάλλαντος παιδῶν ἀπέκτεινεν.

53. Βήσομαι δόμων] Γράφεται, τόπων.

54. Ὅπισθόπας] Ὁ ἐπόμενος χορός.

55. Λέλακεν] Βοᾷ, ὕμνῃ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

auditum videri possit *παρὰ, πρὸ* : sed articulus τὸ hic tantumdem valet ac *ὅτι*, ut in illo Phænissarum 1187. de Capaneo :

καὶ τοσούτ' ἐνέμπασαι
Μηδ' αὖ τὸ σιμὸν σὺρ νῦ εἰργάδιον Διὸς
Τὸ μὴ ἔ κατ' ἄκρην περιγέμνην ἰλεῖν σόλιν.

Ubi sciolus, quem fortè turbasset rarior constructio, scripsisset, ut hic multis in libris legitur, τῇ μὴ ἔ. Nam *εἰργάδιον* genitivum regit, ut *προτιμήσας*. Veram lectionem dedimus : altera procul dubio corrupta. Brunck.

V. 50. ὅτι μοι] Brunck ὅτ' ἐμοί.

V. 51. Ἄλλ' εἰσερῶ]—Ἄλλ' (εἰσερῶ γὰρ—
Ἰππολύτου) ἔξω—

V. 53. Τόπων] Ita MSS. A, B, Cott. Lib. P. et Lasc. Cæteri δόμων. Utrumque agnoscit Scholiastes. Scenam fabulæ extra domum esse patet ex v. 172 et 180. Musgrave.

V. 55. Ἀρτιμυ—Θεῶν] Θεὸς significat tam *Deam*, quam *Deum*. Philostratus in Heroicis loquens de Castandrâ, ab simulacro Palladis, cui hærebat ac supplicabat, avulsâ, ait, *προσκειμένη τῇ θεῷ, καὶ ἰκετεύσασαν*. Aristophanes Venerem Ἀφροδίτου vocat, non Ἀφροδίτην.

Ibid. in Ranis Edit. Bergleri p. 256.

— διῦρο συναικολύθου

Πρὸς τὴν θεῶν·

Vid. etiam Athenæum Lib. v. μαρμαρίνου ἀγάλμα τῆς θεῶν.

Bion. Epitaph. Adonid.

— ἀ δὲ τάλαινα

Ζῶν, καὶ θεὸς ἐμὸν, καὶ ἔ δύναισι σε δύναι.

Euripid. in Troad. Τὴν θεὸν κέλαζ' et infra v. 1344.

— Θεοῖσι δ' ἔδ' ἔχει νόμος·

Similiter Virgil. Æn. 11. v. 632.

Descendo, ac ducente Deo, (Deâ sc.) flammam inter et hostes

Expedior :

Similiter etiam, ad imitationem Poetarum Græcorum Camoens Lusiad. Canto IX. Stanz.

45.

• • • • •
Iá murmurando a fama penetrante,
Pelos fundas cavernas se espalhára :
Falla verdade, bævida por verdade,
Que junto a deosa trax credulidade.

46.

O louvor grande, o rumor excelente

Ὑμνοισιν· ἔ γάρ οἱδ' ἀνεωγμένας πύλας
Ἄδῃ, Φάος δ' ἐ λούσθιον βλέπων τόδε.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἐπεσθ' αἰδόντες, ἔπεσθε
Τὰν Διὸς ἐρανίαν Ἀρτεμιν,
Ἀρτεμιν, ἃ μελόμεσθα.

60

ΣΧΟΛΙΑ.

56. Οὐ γὰρ οἱδ' ἀνεωγμένας πύλας] Οὐκ ἐπί-
γεται, φησὶν, ὅτι ἱτοιμος αὐτῷ ὁ Θάνατος.

58. Ἐπεσθ' αἰδόντες] Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτί-
μιδος, οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ ἐχίνῳ, οἱ δὲ λωτῷ
εἴφεσθαι φασί· δικτάμον φασὶν ἐν Κρήτῃ μόνῃ,

τῆτο δὲ καὶ ὠκυτόκιον εἶναι, διὸ καὶ ταῖς δυσκοί-
σαις δίδοσθαι χάριν τῇ ταχέως τίκτειν.

58. Ἐπεσθ' αἰδόντες] Τῆτο εἶναι τὸν Ἰππό-
λυτον φασὶν ἄδαν· ἄμεινον δὲ τὰς ἐπομένους τῷ
Ἰππολύτῳ ἀπὸ τῶν κυνηγεσίῳ ταῦτα λέγειν· ἴτε-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

No coração dos deuses, que indinados
Foram por Baccho contra a illustre gente,
Mudando os sex hum pouco afeitosados.
O peito feminil, que levemente
Muda qualesquer propósitos tomados,
Ja julga por mau zelo, et por crueza
Dejejar mal a tanta fortaleza.

V. 55. οἱδ' Brunck διάν.

V. 56. οἱδ' ἀνεωγμένας πύλας, — Φάος δὲ βλέπων] Si-
milis constructio apud Virgilium,
— Sensit medios delapsus in hostes.

Simili etiam loquendi ratione, in Arabicâ linguâ dix-
eris جاء راکبا, et يأكل واقفا Vide infra ad
v. 306.

V. 56—7. ————— πύλας

Ἄδῃ —————] Vide in-
fra ad v. 896 et v. 1465.

V. 57. Ἄδῃ Brunck Αἰδῃ.

V. 57. Τῇ Ita MS. E. Lib. P. et Fl. Cæteri ut
vulgo δέ.

V. 57. Φάος—βλέπων] Ut suprâ v. 4. φῶς ὁρώϊες ἡλίῳ.

i. e. qui vivunt: Hebraismus. Vid. Ecclesiast. cap.

vii. v. 11. : שְׁמַשׁ הַרְאִי לְרֵיךְ et SS. Scripturas

passim. Ita Lucret. Lib. i. v. 4.

—VISITARE exortum LUMINA SOLIS.

V. 57. Hic finis Prologi, sive actûs primi. Exhi-
bemus Synopsis Græci Dramatis, prout in partes
ab Aristotele distribuitur. Poet. cap. 6, 12, et 13.
Ἀνάγκη ἔν πάσης Τραγωδίας μέρη εἶναι ἑξ, καὶ ἃ ποιά τις
ἐστὶν ἡ Τραγωδία· Ταῦτα δὲ ἐστὶ, μῦθος, καὶ ἥθη, καὶ λήξεις,
καὶ δάσεις, καὶ ἔψις, καὶ μελοποιία. Κατὰ δὲ τὸ Ποιῶν,
εἰς ἃ διαρτῆται καχυρισμῖνα (μέρη Τραγωδίας) τὰδε ἐστὶ.

Πρόλογος—ἔστι δὲ Πρόλογος μὲν, ὅλον μέρος Τραγωδίας τὸ πρὸ
χορῶ παρόδου.

Ἐπισόδιον—Ἐπισόδιον δὲ, μέρος ὅλον Τραγωδίας, τὸ μετὰ
ὅλον χορικῶν μελῶν.

Ἐξοδος—Ἐξοδος δὲ, μέρος ὅλον Τραγωδίας μετ' ὃ ἔστι χορῶ
μέλος.

Χορικός—

Καὶ τῷ

Τὸ μὲν Παρόδος—ἡ πρώτη λέξις ὅλον χορῶ.

Τὸ δὲ Στάσιμον—στάσιμον δὲ, μέρος χορῶ, ἂν αἰσπῶνται καὶ
τροχαίῳ.

Κοινὰ μὲν ἔν ἀπάντων ταῦτα·

Ἰδία δὲ, τὰ ἀπὸ σκηῆς, καὶ Κόμμοι.

V. 57. Le Prologue de Vénus prévient la plupart
des principaux événemens de la pièce. C'est le défaut
perpétuel d'Euripide, que Sophocle a soigneusement

Hymnis ; nescit enim apertas portas
Mortis, et se videre hunc postremum diem.

MONOSTROPHICA.

HIPPOLYTUS.

Sequimini canentes, sequimini
Jovis *filiam* cœlestem Dianam,
Dianam, cui curæ sumus.

60

ΣΧΟΛΙΑ.

ροι δὲ εἰσι τῷ χορῷ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ
ποιμένες· ἐνταῦθα μὲν ἐν δυνάμει προσαποχρη-
σασθαι τοῖς ἀπὸ τῷ χορῷ, ἐκεῖ δὲ συνεῶτος τῷ
χορῷ, ἐπεισάγει τὸ τοῦ ἄθροισμα. Ἄλλως. Ὁ
Ἰππόλυτος ὑμνεῖν παρακελεύεται, ἢ ἀλλήλους προ-

τρέπονται οἱ ἀπὸ τῷ χορῷ, ἥγαν οἱ συνεπόμενοι
τῷ Ἰππολύτῳ κυνηῖται. Ἄλλοι δὲ τίνες εἰσι παρὰ
τὸν χορὸν· ὁ γὰρ χορὸς, ὡς εἴρηται, ἐκ Τροϊζηνίων
γυναικῶν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

évité. P. Brumoy, Réflexions sur l'Hippolite, &c.

V. 58. Grex servorum, qui hîc Hippolytum comi-
tatur, non est Chorus, qui dicitur, fabulæ. Is enim
ex sceminis Trœzeniis constat, ut videbimus infra v.
121. et seq. Neque rectè fecerunt, qui his, venato-
ribus dico, nomen Chori tribuerunt : scenam enim,
ni fallor, calcabant, cum Chorus in proscenio semper
constitutus esset.

Docet Scholiastes, hujus hymni initium, quod in vul-
gatis ab Hippolyto enunciatur, servis ejus olim attri-
butum esse. Defendi id potest ex Phœniss. v. 1388.
Sed alterum, meo judicio, æquè commodum est, un-
de non dubitavi retinere. Musgrave.

V. 58. Choricus cantus est illa chori pars quæ ve-
terem Tragœdiam (*ferè*) in quinque actus distinguit :
et in omni perfectâ Tragœdiâ sunt quatuor cantus
(non enim numeratur pro justo Choro is qui apud
Græcos semper fabulam claudit). Quorum cantuum
primus vocatur Parodus, sive Chori interloquentis vel
cantantis ingressio prima, reliqui tres Stafimon Melos.
Stabilis illa Chori pars Trochaicum et Anapæsticum
carmen repudiat : canunt enim, sed non saltant ; isti
autem numeri saltatorii sunt. Vide doctissimam ac
elegantissimam *Burtoni Synopsis Dramatis*, Πενταλογία,
sive *Tragœdiarum Græcarum Deleσui*, præfixam, et

ibidem *Supplementum* in quo videre est *quicquid ferè ad
rem dramaticam universam spectat*. Hi autem ex va-
riis carminum generibus formantur ; quæ appellantur
Systematica ;

i. e. quæ vario carminum genere in unum congeſta
constant ; et hæc porro, secundum Hephæstionem, sex
generum sunt :

- I. Κατὰ σχῆσιν, secundam convenientiam.
- II. Ἀπολυμένα, soluta.
- III. Ἀτακτὰ, inordinata.
- IV. Ἐξ ὁμοίων, ex similibus.
- V. Μικτὰ, mixta.
- VI. Κοινὰ, communia.

T. Morell. Profodia, cap. 4.

V. 58. Μονοστροφικά] Monostrophica (primi gene-
ris, κατὰ σχῆσιν) sunt, quæ unâ Strophe constant, qua-
lia Anacreontis et Alcæi carmina. — Eur. Hec. v.
1022, &c. Quædam erant simplicia, Μονόκωλα idcirco
dicta, et Μονόστροφα, aut Στασίμα. Quippe in Choris
Bacchicis aut semper ad eundem modum converte-
bantur, neque revertabantur ; hæc erunt Μονόστροφα :
aut stabant immobiles, ea Στασίμα. Morell. Profodia.

V. 58. αἰδούτες] Valckenaer. αἰδούτες.

V. 60. Deest Ἀρτιμυ in MS. A, et Lasc.

ΧΟΡΟΣ.

Πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,
 Ζανὸς γένεθλον,
 Χαῖρέ μοι, ὦ κόρα,
 Χαῖρέ μοι, Λατῆς,
 Ἄρτεμι, καὶ Διὸς,
 Καλλίσα πολὺ παρθένων,
 Αἰ μέγαν κατ' ἔρανόν
 Ναίετ' εὐπατέρειαν αὐλάν,
 Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον.
 Χαῖρέ μοι, ὦ καλλίσα,
 Καλλίσα τῶν κατ' Ὀλύμπου
 Παρθένων, Ἄρτεμι.

65

70

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν σέφανον ἐξ ἀκηράτε

ΣΧΟΛΙΑ.

68. Εὐπατέρειαν] Τὴν καλλίστην τῆ πατρὸς
 Διὸς αὐλήν.

73. Σοὶ τόνδε πλεκτὸν] Διαβεβόηται τῆτο τὸ

ζήτημα· καὶ οἱ μὲν ὑπέλαβον τὸν Ἰππόλυτον εἰ-
 φειν τὴν Ἄρτεμιν αἰδίνῳ σέφανῳ· ὁ δὲ Φιλόχορος
 τὴν ἐν ἄγραις Ἄρτεμιν, τῷ μὲν λόγῳ εἰσισθαι φη-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 62. Ζανὸς γένεθλον] Sic membranæ constitutum
 hunc locum exhibent:

Ζανὸς γένεθλον χαῖρε
 χαῖρέ μοι, ὦ κόρα Λατῆς καὶ Διὸς Ἄρτεμι,
 καλλίσα πολὺ παρθένων
 αἰ μέγα κατ' ἔρανόν
 ναίεις εὐπατέρειαν αὐλάν.

E quibus vix credo meliora iis quæ dedi efformare
 posse. Brunck.

V. 64. Deest χαῖρέ μοι in MSS. A, B, D, E, et
 Lasc.

V. 67. Ita cum editis plerisque MSS. D, E. In
 Ed. Lasc. erat αἰ μέγαν κατ' ἔρανόν ναίεις, cui in ultimâ
 voce consentiunt MSS. A, B, et Lib. P. Verùm puto
 ναίειν, nam in vulgatâ inveniunt personarum conver-
 sio est. Verè judicat Valkenaerius V. Cl. minùs com-
 modè cum αὐλάν epithetum εὐπατέρειαν conjungi. Un-
 de emendat:

CHORUS.

Veneranda, veneranda, augustissima,
Jovis soboles,
Salve mihi, ô puella,
Salve mihi, Latonæ
Et Jovis, Diana,
Virginum multò formosissima,
Quæ in amplo cælo
Habitatis nobilem patris aulam,
Jovis auri-copiâ-fulgentem domum.
Salve mihi, ô pulcherrima,
Pulcherrima in cælo degentium
Virginum, Diana.

65

70

I A M B I.

HIPPOLYTUS.

Tibi hanc coronam contextam ex illibato

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

σιν, ἀφ' ἑαυτῆ δὲ τὸν Ἰππόλυτον ταῦτα λέγειν,
ὅτι ἑμαυτὸν σοὶ ἀνατίθημι, ὦ θεᾷ, γέφανον, τε-
τίσι κόσμον ἀνδρότατον· κόσμον γὰρ εἶναι τῇ

παρθένῳ τὸ μετὰ τῇ σωφρονεστάτῃ τῶν νύων διημε-
ρεύειν· Ἄλλοι δὲ φασί, μηδὲν αἰνέσθαι τὸν ποιη-
τὴν, μηδὲ ἀλληγορεῖν, ἀλλὰ κυρίως λέγειν, καὶ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Ἄ μέγαν κατ' ἑρμῆν
Ναίεις εὐπατέρια γ' αὐλαὶ
Ζαῦς, πολύχρυσον οἶκον.

Mihi præstare videbatur, εὐπατέρια φυλαὶ vel εὐπατί-
ρια φυλαὶ, reliquis, ut vulgantur, manentibus. Musgrave.

V. 68, 69. Ναίει' εὐπατέρια αὐλαὶ,
Ζαῦς πολύχρυσον οἶκον.]

Brunck, Ναίει' εὐπατέρια αὐλαὶ
Ζαῦς, πολύχρυσον οἶκον.

V. 70. Hippolyti ῥῆσι non à v. 73, inchoatur in
MSS. A, B, D. Vulgatam retineo quia res in æqui-
librio esse videtur. Cum eâ faciunt MS. E, et Lib. P.
Musgrave.

V. 73. Σοὶ τότε πλεκτὸν γέφανον ἐξ ἀκηράτῃ
Λευκῆς, ὡς Ἰσχυρία, κοσμήσας φέρω] Πλεκτὸς
γέφανος Plauto dicitur *Corolla Plectilis*, Fabulâ Bacchi-
des Aët. i. Scen. i. *Corolla plexa* est, quæ ex variis
floribus contextitur, putà ex herbis odoratis, rosis, myrti
laurique ramis, sinè lemniscis tamen, aut supervacaneis

D

Λειμῶνος, ὦ δεσποινα, κοσμήσας φέρω,
 "Ενθ' ἔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρεν βοτὰ,
 Οὐδ' ἤλθε πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
 Μέλισσα λειμῶν' ἐαρινὸν διέρχεται,

75

ΣΧΟΛΙΑ.

τῷ ὄντι γέφανον φέρειν τὸν Ἰππόλυτον, τῷτον δὲ ἐκ τοιούτου λειμῶνος, καὶ ὃν ἐκ ἔστιν ἡμῖν ὅσιον, εἰ δὲ δρέπεσθαι τῶν ἀνδρῶν· τὸ γὰρ ἐκ ἡλθὲ πω σίδηρος εἰς τῷτο κατασρέφει, ὅτι εἰ δὲ δρέπεσθαι ὑπὸ τινος, εἰδὲ εἰργάσθαι. Ἄλλοι δὲ φασι, τὸν Εὐριπίδην, τροπικώτερον τὸν ἐπὶ τῇ Ἀρτέμιδι ὕμνον, γέφανον λέγειν· καὶ γὰρ δὴ παρὰ λόγον εἶναι, καὶ πολλὴν αἰσχύαν ἔχον, καὶ δοκεῖν ἀνδριμον λειμῶνα εἶναι, ὅθεν ἐκλήθη τὰ ἀνδρῶν, καὶ τοιούτων, εἰς ὃν οἱ εἰπόντες ἐξετάζονται· καὶ πότερον διδακτὴν ἔχουσι τὴν σωφροσύνην, ἢ ἐκ φύσεως, καὶ κατὰ ῥέσθαι αὐτόν. Φιλόχορος δὲ φησι, τῷ μὲν ξοᾶν πλεῖστον γέ-

φανον προσφέρειν, τῇ δὲ θεῷ τὸν ὕμνον· ἐξ ἀκηράτη δὲ, τῆς ἀδόλης καὶ ἀφάρτε διανοίας. Ἄλλως. Ἐπεικῶς οἱ ποιηταὶ τὰς μὲν ἰδίας φύσεις λειμῶσιν, ἢ ποταμοῖς, ἢ μελίσσαις ἐικάζουσιν, τὴν δὲ ποιήσιν γεφάνοις, διὰ μὲν τῶν ἀνδρῶν τὸ ποικίλον καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς παριστάντες, διὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν τὴν πληθύν, καὶ τὴν εἰς τὸ ποιεῖν ὁρμήν· διὰ δὲ τῶν μελισσῶν, τὸ μελιχρόν· διὰ δὲ τῶν γεφάνων, τὸν κόσμον τῶν ὑμνημένων, ταῦτα δὲ πάντα συνελών ὁ ποιητὴς ἐφαίδρυνε τῆς ἀλληγορίας τὸν τρόπον, τὸ δὲ ἐξ ἀκηράτε λειμῶνος, ὅτι δεῖ πάντως τὸν μετιόντα μουσικὴν καθαράν καὶ ἀκήρατον ἔχειν τὴν ψυ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ornamentis. Vid. Turneb. l. ii. c. 30. Plauti autem est Amori, quum hæc Castitati sit dicata. Ex hoc verò loco docti homines putant nomen hujus Fabulæ Ἰππόλυτος Στεφανηφόρος ortum, postquam emendatior ab Euripide exhibita est, ut ejusdem prior appellatio (nempe, antequam corrigeretur) Ἰππόλυτος Καλυπτόμενος dicebatur ex loco in fine hujus Fabulæ, v. 1457.

Κικαρτίρηται τὰ μ', ὅλως γὰρ, Πάτερ·

Κρίβου δὲ μὲν πρόσωπον, ὡς τάχος, πένθος.

Vide veterem Grammaticum additum ad finem Argumenti Græci prioris hujus Fabulæ. Et tamen credibile est, priorem hujus Fabulæ editionem, quanquam Poetæ ipsi displicuerit, servatam esse ab aliis, et etiam quos in secundâ editione Poeta suppresserit versus, passim ab authoribus citari, quales ultra quadraginta occurrunt in fragmentis, titulo *Hippolytus καλυπτόμενος*. Josua Barnes.

V. 73. Ex his versibus nascitur titulus Tragædiæ Ἰππόλυτος Στεφανηφόρος, quem, Latine citatum, sæpe legimus *Hippolytus Coronatus*: dubito an rectè et verè; hoc saltem loco. Nam coronam hanc non in capite gestasse, sed in manibus tulisse videtur Hippolytus, quam vel impositurus erat statuae (v. 116) Dianæ, vel certè numini ejus dedicaturus: dicit enim v. 82. χρυσίας κόμης Ἀναδήμα δέξαι. Proinde non *coronatus* sed *coronam ferens* Hippolytus videtur, scil. Dianæ: ut illa apud Ovidium Met. ix. v. 336.

Venerat hic Dryope—

—nymphis LATURA CORONAM. Markland.

Hunc morem tangit infra v. 1152. Vid. Tibull. Lib. i. Eleg. i. v. 17.

V. 73. Ἰππόλυτος Στεφανηφόρος. Quæ inscriptionis hujus dramatis partem constituit vox Στεφανηφόρος, ab Euripide non est: eam addiderunt Grammatici, quâ posteriorem Hippolytum à priori distinguerent. Scilicet fabulam hanc bis docuit Euripides, diversimodè tractato eodem argumento. Œconomiam prioris dramatis secutus est Seneca Rhetor, qui, præter nomen, Tragici nihil habet. Nec enim Phædræ et Hippolyti colloquium, nec dramatis exitum excogitavit ille, sed ex Euripide sumpsit: at quæ naturæ pictor egregius veris coloribus adumbraverat, fuco et pigmentis ridiculisque ampullis onerata vitiavit. Græcum Poetam refert, nec mihi dubium est, quin superasse judicaretur, si comparationi locus esset, RACINIUS noster, in admirabili scenâ *Actus II. 5.* Dictus autem hic Hippolytus Στεφανηφόρος ut Sophoclis Ajax Μαγισφόρος. Hic in scenam prodibat manum flagello armatus: Hippolytus manu coronam tenet, Dianæ simulacro imponendam. Priori Hippolyto nomen à Grammaticis datum ὁ Καλυπτόμενος, cujus rei, præter Pollucem IX. 50. fidem facit Scholiastes Theocriti ad Idyll. II. 10. Τὰς ἱερὰς κατοχομένας τὴν Σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνθεσις, ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πρᾶτ' ἵσταν· ἐν τῷ Καλυπτόμένῳ Ἰππολύτῳ. Malè ibi vulgò legitur ἐν τῷ καλυμένῳ, quod, corruptelæ suapte manifestum, auctoritate Vaticani codicis emendari debet, in quo scriptum κατακαλυπτόμενον. Ratio illius denominationis ex ipso dramate, cui indita fuit,

Prato, ô domina, floribus ornatam fero ;
Ubi neque pastor vult pascere suos greges,
Quò neque venit adhuc ferrum, sed illibatum
Pratum vernum apìs peragrat ;

75

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

χὴν πάντοτε καὶ ἄχραντον ἀπὸ κακῆ, καὶ μάστιγα τῆς αἰδῆς μεμοιραμένην, διὰ γὰρ τὸ αἰδέσιμον καὶ παρθένης ὑποτίθεται τὰς μέσας γοιμωτάτας ἑσας. Ἄλλως. Καθόλου μὲν ἐστὶ τῆς διανοίας καὶ εἶφανον αὐτὸν προφέροντα, ἅτε δὴ σοφόν· τῷ μὲν γὰρ ἑοῶν τὸν χειροποιήτον εἶφανον προφέρειν, τῇ θεῷ δὲ, τὸν ὕμνον· πλεκτὸν τοίνυν εἶφανον λέγει τὸν ὕμνον, δίκην πλοκῆς συντεθέντας τὰς λόγους ἀποτελεῖν τὸν ὕμνον· ἀκέραιον δὲ λειμῶνα ἀνδοφορεῖ τὸν ἐξ ἀνδῶν πεπλεγμένον εἶφανον τῇ παρθένῳ, καὶ ἄδολον ἔννοιαν, ἐν ᾗ λειμῶνι εὐδὲ ποιμὴν ἄξιον νερόμικε τὰ ποιμνία ἄγειν· τὰ γὰρ αὐτῇ

τέτε τῷ λειμῶνος, σοφίας εἶναι καὶ ἀρετῆς ἀποτελέσματα· ἀλλὰ μὴν εὐδὲ σίδηρος εἰς τμήσιν ἤλθε τῷ λειμῶνος, καὶ αὐτῇ τὰ αὐτῇ περιέκειρε· σίδηρον δὲ λέγει, ἥτοι τὴν πανουργοῦ φιλοπραγμασίαν καὶ κακουργίαν, ἣ τὴν τῶν αἰσχυρῶν ἡδονῶν φθοράν· ἵνα αὐτὰς τὸ παρθένιον καὶ ἄδολον δηλοῖ· βοτὰ δὲ λέγει τὰ ποιμνία· μέλισσαν δὲ, ἀλληγορικῶς αὐτὴν τὴν ψυχὴν· καθαρὸν γὰρ τι ζῶον ἢ μέλισσα· ἔνθεν τὰς ἱερείας μελίσσας καλεῖσιν οἱ ποιηταί· ἱερὴν δὲ, αὐτὴν λέγει ἥτοι ὅτι μέλισσα ἥδεται τῷ ἱερὶ διὰ τὰ αὐτῇ, ἢ ὅτι αἱ καθαρὰὶ ψυχαὶ αἰεὶ ἐν αὐταῖς εἰσὶ· τὸ γὰρ αὐτῶν γεννητικόν.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

petenda: non autem, quod Benteio videbatur, ex Hippolyto posteriori. Non aliam ob causam Καλυπόμενος, vel Κατακαλυπόμενος, dictus fuit, quam quia Hippolytus, postquam raptu equorum laceratus esset, non vivus postea in scenam delatus est, ut in superstite Tragœdia, sed mortuus et καλυπόμενος. Verba sunt Clariss. Musgravii, qui nusquam certior fuit vates. Hoc etiam ex Hippolyto Latino apparet, qui, ut mox aiebam, ad prioris Græci dramatis exemplar maximam partem efformatus est. Brunck.

V. 73. Vid. "Fortin's Remarks on Ecclesiastical History," Vol. II. p. 386, et 392.

Hunc locum suavissimis numeris Latinis interpretatus est Muretus Var. Lect. 8.

V. 73. Questo luogo par' imitato dal Naxianzeno nel Carme della Verginità. P. Carmeli Ed. Pad. 1748.

V. 75—et seq.

"Εὐδ' ἔτι ποιμὴν ἄξιός φέρει βοτὰ,
Οὐδ' ἔλθ' ὡς σίδηρος, &c.]

Similiter Miltonus Poeta, et quàm feliciter!

— they pass'd
On to their blissfull bower: it was a place
Chos'n by the Sovran Planter, when He fram'd
All things to man's delightful use; the roof
Of thickest Covert was inwoven Shade
Laurel and myrtle, and what higher grew
Of firm and fragrant leaf; on either side
Acanthus, and each odorous bushy shrub
Fenc'd up the verdant wall; each beauteous flower,

Iris all bues, roses and jessamin

Reared high their florish'd heads between, and
wrought

Mosaic; under foot the violet,

Crocus, and Hyacinth with rich inlay

Broider'd the ground, more color'd than with stone

Of costliest emblem: Other Creature here

Beast, bird, insect, or worm, durst enter none:

Such was their awe of Man. In shadier bowers

More sacred and sequester'd, though but feign'd,

Pan, or Sylvanus never slept, nor Nymph,

Nor Faunus haunted.

Par. Amiff. Lib. iv. v. 691. Edit. Newton. p. 281.

Vid. et Callimach. Hymn. in Jovem, v. 10.

— ἔνθεν ὁ χῶρος

ἱερὸς· εὐδὲ τί μιν περὶ μέντοι εἰλαδύνης

ἔρπειτον.

V. 76. σίδηρος.] Nonnulli σάαγρος. Multò mihi tamen displicet hæc lectio.

V. 76. Religio erat veteribus prata Diis consecrata falce tondere. Unde Stratonicus in Antholog. H. Steph. p. 419. Πανὶ τίμνος dedicans;

Βόσκη, δ', ἴσθ', χαίρων τὰ σὰ ποιμνία, καὶ σέο χάριν

Δίεκο, τὴν χαλκῶν μελέτι τιμωμένην.

Inde et Hesychius: ἀδρίανον, ἀδρίανον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. An et huc pertinet ἄτομος λειμῶν, Trachin. 203? Musgrave.

V. 77. Μέλισσα.] Quod ad hunc locum Scholiastes dicat, Cereris sacerdotes *Melissas* vocari, quoniam ego

Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
 Ὅσοις διδάκτ' ἔν μιν, ἀλλ' ἐν τῇ φύτει
 Τὸ σωφρονεῖν ἔλπηχεν εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ,
 Τέτοισι δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' ἔξέμει.
 Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
 Ἀνάδημα δέξαι, χειρὸς εὐσεβὲς ἄπο.
 Μόνῳ γάρ ἐσι τῶντ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν
 Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
 Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' ἔχ' ὁρῶν τὸ σόν.

80

85

ΣΧΟΛΙΑ.

78. Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι] Ἡ αἰδῶς, φησὶ, τῶν
 τὸν λειμῶνα γεωργεῖ, καὶ αὐτὸν τοῖς ὕδασι τοῖς
 ποταμίαις κηπεύει καὶ ποτίζει καὶ γεωργεῖ· τῷτο
 δὲ λέγει, ἐπεὶ πλεῖστον μέρος τῆς σωφροσύνης ἡ αἰδῶς
 ἔλαχεν· καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ σοφοῖς ἔνεστι
 τὸ αἰδημονικόν, ὅσοις ἔν μιν καὶ ἐκ μιᾶς φύσεως
 ἔγνωται, ἀλλὰ φύσει τὴν σωφροσύνην ἐγνώκασιν, τέ-
 τοις δέμει ἐκ τῶντ' ἐμοὶ γέρας δρέπεσθαι,
 καὶ καρπῶσθαι τοιαύτης ψυχῆς καὶ σοφίας ἀπολαύ-
 σιν. Ἄλλως. Ταῦτα ἔκ εἰς ἐπινοῆσαι, εἰ κυρίως τίς

βέλβει ἐπὶ τῶν κηπευμάτων ἐκδέχεσθαι τὸν λόγον·
 ἀλληγορεῖται ἔν τὰ προκείμενα· οἱ γὰρ ποιηταὶ
 ἐπιεικῶς τὰς ἰδίας φύσεις μελίσσαις καὶ ποταμοῖς
 καὶ λειμῶσι προσομοῖσιν· αὐτὴν δὲ τὴν ποιήσιν
 γεφάνοις, διὰ μὲν τῶν ἀνδρῶν, ὡς εἴρηται, τὸ ποι-
 κίλον καὶ τὸ κάλλος αὐτῶν παριστάνει· διὰ δὲ τῶν
 ποταμῶν τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐπὶ τὰ ποιήματα ὁρ-
 μὴν· διὰ δὲ τῶν μελισσῶν τὸ ἐπιμελὲς καὶ τὸ συν-
 τέλαγμένον, ἅμα καὶ τὸ μελιχρὸν τῶν ποιημάτων·
 τὰς γεφάνους, ἕνεκα τῆ λαμπρύνεσθαι δι' αὐτῶν τὰς

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

in textum Δημητρός induxi, audiendus est Callimachus
 Hymn. in Apollin. v. 110. Διοῖ δ' ἔκ ἀπὸ πάντος ὕδαρ
 φορέουσι μέλισσαι. Porphyrius item libro de Nympha-
 rum antro, τὰς Δήμητρος ἱερίας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύσ-
 τιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλεον. Dictæ autem sunt
 eo nomine, ut nonnulli volunt, à Melissâ Melissei regis
 Cretensium filiâ, Amaltheæ sorore. Vide Lactantii l. i.
 c. 22. ubi Didymum citat è libro Ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς.

Jofua Barnes.

V. 77. ἱερὸν] Ita MSS. A, B, D. Cæteri ἱερὸν.
 Al. et Brunck, ἱερὸν. In memb. λειμῶνα ἱερὸν.

V. 78. Αἰδῶς] Nonnulli legunt Ἡδῶς, et Ἑως. Mus-
 gravius Euripidem scripsisse putat Ναιάς. Vossius legit
 Αἰώς. Auroræ est enim, (inquit) non Pudoris, matu-
 tino rore rigare terram. Cum autem tota Sententia
 Allegoricè dicta sit, meâ quidem existimatione totius
 loci vim atque elegantiam expellunt. Sensus est
 "Castis et modestis, ac temperantiæ deditis, illibato im-
 "morari prout Virtutis, et Scientiæ, atque illic fructum
 "decerpere fas est—improbis verò nefas."

V. 79. Euripides, qui doctrinam multum ad virtu-
 tem conferre censebat, (vid. Supplic. 913. Iph. Aul.
 562.) non debuit à sancto hoc loco omnes, quibus τὸ
 σωφρονεῖν διδάκτ' erat, abigere. Quod quidem edictum
 severiusne sit an absurdius non facile dixeris. Tollitur
 enim omnis Philosophia, si quicquid doctrinæ debetur
 Deo placere non potest. Mihi et hic culpa penes li-
 brarios fuisse videtur, cum Poeta, sapienter profectò,
 scripserit,

"Ὅσοις ποταμῶν μιν—"

Quibus nihil falsum aut fictum est. Musgrave.

V. 80. εἰληχῶν] Scaliger εἰληχῶν, quod Barnesius in
 contextum admisit. Si exemplum attulissent verbi εἰ-
 λήχῳ, valdè probarem. Imò ne nunc quidem impro-
 bo, cum εἰλήχῳ eadem Analogiâ ab εἰλήχῳ fluat, quâ
 εἰλήχῳ ab εἰληχῳ, et κεκλήγῳ à κέκληγῳ. Musgrave.
 Fortè legas

— οἷς ἡ φύσις

Τὸ σωφρονεῖν εἰληχῶν—

Valckenaerius et Brunck—ἀλλὰ γ' ἡ φύσις.

Pudor verò rigat rore fluviatili ;
 Quibus nihil est studio partum, sed ab ipsâ naturâ
 Castitatem fortiti sunt in omnibus rebus semper, 80
 Illis decerpere fas est, improbis verò nefas.
 Quare, ô chara domina, aureæ comæ
 Coronam accipe à piâ manu.
 Soli enim mihi est hoc munus ex mortalibus :
 Et tecum verfor, et tecum colloquor, 85
 Audiens quidem tuam vocem, sed non videns tuam speciem :

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἐπαινεμένους· ταῦτα δὲ πάντα συλλαβὴν ὁ Εὐριπίδης ἐφαίδρυνε τὴν ἀλληγορίαν· δι' ἧς τὸν εἰς τὴν Ἀρτεμιν ὕμνον ἡβελήθη παραστῆσαι· τῶν ἄλλων ποιητῶν σποράδην τοῖς τρόποις χρησαμένων· τὸ δὲ ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος δρέπεσθαι, διὰ τὸ δεῖν τὴν ποιητικὴν ψυχὴν καθαρὰν τε καὶ ἀκέραιον εἶναι, καὶ πάντος κακῆ ἀχραντον· δεῖ γὰρ τὰς ποιητὰς προσήκειν αἰδῆς μεμοιράσθαι πάντων· διὸ καὶ τὰς μῦθους παρθένης εἶπον ἴνιοι.

79. Ὅσοις διδακτὸν] Διδακτὸν εἰναι, τὸ μὴ ἐκ

φύσεως πλεονέκτημα, ἀλλ' ἐκ συνεχῆς μελέτης ἀνυόμενον· καὶ οἱ φιλόσοφοι διδακτὰ λέγουσι τὰ κακὰ, φυσικὰ δὲ τὰ ἀγαθὰ· δυνατόν ἔν τὸ ἐκ βίας φύσεως μάθημα ἢ συνεχῆς μελέτη.

82. Χρυσίας] Τῆτο πάλιν πρὸς τὸν χειροποίητον εἴφανον, ὃν ἔφερε τῷ ἑοάνῳ· τινὲς μὲντοι καὶ τῆτο ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀλληγορίας ἀκῆσαι, λέγοντες, τὸν ὕμνον κόσμον εἰρῆσθαι αὐτῶν· τῆτον ἔν λέγοις τὸν ὕμνον δεικτικῶς πρὸς τὸ εἰρημένον πόντιον.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 80. εἰς τὰ πάντ' αἰῶ] Brunck εἰς τὰ πάντ' ὁμῶς.
 V. 80. τὰ πάντ' αἰῶ] MSS. A, B, τὰ πάντ' ὁμῶς.
 MS. D. ὁμῶς.

V. 81. δρέπεσθαι] MS. B. in margine γρ. ἴπιδαι.

V. 82. χρυσίας κόμης] Fortè leg. χρυσία κόμη.

V. 84. γὰρ ἱμοὶ βροτῶν γίγας] Concinniori hoc ordine positæ voces in Florent. codice. V. seq. pronomen in λόγοις σ' αἰμίζομαι, auctore Valckenaerio, inserui. Vide notam ad v. 441. Brunck.

V. 85. Ἰππόλυτος ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἱτιμᾶτο, καὶ ἐν λόγοις συνῆν. Xenoph. Κυνηγ. p. 568.

V. 85. λόγοις αἰμίζομαι.] λόγοις σ' αἰμίζομαι. Elegantiæ causâ σ' omittitur, ut in Apollon. Rhod. Lib. iii. v. 984.

Πρὸς αὐτῆς ἑκάτης μελίσσομαι—pro
 Πρὸς σ' αὐτῆς ἑκάτης.

V. 86. ὕμνα δ' ἔχ' ὅρῳ τὸ σόν.] Non videbit Homo Deum et vivet. Hæc ab omnibus gentibus antiquissimè recepta est opinio :

יְהוָה לֹא יִרְאֶה אֶת אִישׁ וְאִישׁ יִחְיֶה
 :יְהוָה לֹא יִרְאֶה אֶת אִישׁ וְאִישׁ יִחְיֶה

Rursumque ait : Non poteris videre faciem meam : non enim videbit me Homo, et vivet. Exod. cap. xxxiii. vers. 20. Iterum Exod. cap. iii. Vid. etiam Lib. Judic. cap. vi. v. 22. et cap. xiii. v. 22. Dan. cap. x. v. 8. Joh. cap. i. v. 18. Θεὸν ὁδὸς ἰώσκει πώποτε. Iterum Joh. Epist. i. cap. iv. v. 12. Θεὸν ὁδὸς πώποτε τιδίσταται. Apocalypf. cap. i. v. 17. Καὶ ὅτε εἶδον αὐτὸν, ἴπισα πρὸς τὴν πόδα αὐτοῦ ὡς νεκρός· καὶ ἱκέδηκα τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ' ἱμὶ, λέγων μοι· Μὴ φοβῶ. Sic apud Græcos, Ulysses in Ajace Flagell. Sophocl. v. 15.

Ὁ φθόγμ' Ἀθάνας, φιλάτης ἱμοὶ θεῶν,
 Ὡς εὐμαδὶς σὺ, καὶ ἀποπτος ἦς, ὅμως
 θώπην ἀκύν, καὶ συναρπάζω φρενί.

Hom. Il. V. v. 127.

Ἀχλὺν δ' αὐ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλαν—
 Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῖν θεῶν, ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμεν, βίη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἄναξ, Θεὸς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρεών,
Ἄρ' ἂν τι μὲ δέξαιο βελεύσαντος εὖ;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Καὶ κάετα γ' ἢ γὰρ ἐ σοφοὶ φανοίμεθ' ἂν.

90

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Οἶσθ' ἔν βροτοῖσιν ὅς κατέστηκεν νόμος;

ΣΧΟΛΙΑ.

88. Ἄναξ] Ἀπὸ τῆ ἔχεν τὴν ἀνω ἀξίαν.
88. Ἄναξ] Κυρίως σωτήρ· τὴς ἔν θεὸς ἀνακ-
τας καὶ σωτήρας καλεῖται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ
τὴς δεσπότης ἀνακτας καλεῖται, ὡς δευτέρους σω-
τήρας· ὅμοι δὲ τῷτο μάλιστα Ὅμηρος· Ἀγυάνακ',

οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ· εἰρηται γὰρ οἷον ὁ
τῆ ἀγίος σωτήρ, ὃ ἔν ἀναξ· θεὸς γὰρ καὶ σωτή-
ρας τὴς δεσπότης καλεῖν χρεών· δύναται δὲ τὸ μὲν
ἀναξ ἐπὶ τῆ Ἰππολύτης, τὸ δὲ δεσπότης ἐπὶ τῶν
θεῶν· εἰκὸς γὰρ καὶ αὐτὸν μέλλοντα πάσης ἀν-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Similiter Virgilius, Æn. ii. v. 604.

*Aspice, namque omnem quæ nunc obducta tuenti
Mortales hebetat visus tibi, et humida circum
Caligat, nubem eripiam, &c.*

Confer Camoens Lusiad. Canto X. Stanz. 75. et 81.

Catullus, Carm. lxiii. v. 408. Edit. Vulp.

Non se contingi patiuntur lumine claro.

Taffo Gieruf. Lib. Cant. xviii. St. 93.

*— Io dinanzi torrotti il nuvol' denno
Di vostra umanità, ch' intorno avvolto
Adombrando t'appanna il mortal senso,
Si che vedrà gli ignudi spirti in volto:
E sostener per breve spatio i rai
De l'angeliche forme anco potrai.*

Similiter etiam Miltonus, Par. Amiff. Lib. xi. v. 411.

*— but to nobler sights
Michael from Adam's eyes the film remov'd
— then purg'd with Euphrasy and rue
His visual nerve, &c.*

In egregiâ illâ Ode, quam de Poeseos successibus,
verè Pindarico æstu cecinit unus è nostratibus Poetis
(Gray on the Progress of Poesy), opinioni supra com-
memoratae alludens, corpoream Miltoni magni cæci-
tatem ex eò ortam, præclarâ metaphorâ usus, suppo-
nit, quod Ille, aquilino poetici sui ingenii quasi vo-
latu abreptus, mentis oculis ausus est intueri *Illum*,
qui insidet Throno æterno, cui sit Benedictio, et Honor,
et Gloria, et Robur, in Sæcula Sæculorum. Amen.

iii—2.

*Nor second He, who rode sublime
Upon the Seraph wings of Extacy,
The Secrets of th' Abyss to spy.
He passed the flaming bounds of Place and Time,
The living throne, the Sapphire blaze,
(Where Angels tremble while they gaze),
He saw!—but blasted with excess of light
Clos'd his Eyes in endless night.*

Finem autem vitæ circumeam, sicut incæpi.

FAMULUS.

O rex, oportet enim dominos vocare non nisi deos,
Num vis aliquod à me accipere bonum consilium ?

HIPPOLYTUS.

Maximè : alioqui enim non videremur sapientes.

90

FAMULUS.

Scis igitur, quæ lex mortalibus sit constituta ?

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Θρωπίνης φύσεως ὑπερτιθέναι τὸ κρεῖττον.

90. Καὶ κάρτα γ'·] Καὶ μάλιστα· τὸ δὲ κάρτα, κατὰ ἐναλλαγὴν λέγεται γοιχείᾳ, κράτα· οἷον κραταιῶς, ὡς ἀπὸ τῆ σαφα σαφῶς.

90. Καὶ κάρτα γ'· ἢ γὰρ] Εἰ γὰρ μὴ ἀπὸ τῶν

ἡττόνων εἰς δεχόμεθα λόγους, εἰς ἰσμὲν σοφοί.

91. Νόμος] Τὸ γεγραμμένον διάταγμα· τὸ κρατὲν καὶ γεγραμμένον· ἴσος δὲ, τὸ μὴ γεγραμμένον.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 86. Αὐτῶν] Ita MSS. A, D, E, Lib. P. et Lasc. Cæteri αὐτῶν.

V. 87. Τίλος δὲ κάμψαιμ·] Metaphora sumpta ex antiquis curibus ;

—καὶ τίλος κάμψαι βίᾳ. Euripid. Electr.

—flexu ætatis. Cicero in Proem. de Oratore. Sect. 2. Idem pro Cælio Sect. 59. In hoc flexu quasi ætatis fama adolescentis paulum hæsit ad metas,——

V. 87. ἡξάμην·] Exc. Flor. ἡξάμην.

V. 88. Θιὸς γὰρ δωπῆτας καλεῖν χρεὶν·] Similis est sententia Il. xx. v. 74.

Ὅν Πάριον καλέουσι θιῶν, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. De hæc loquendi ratione vide quid doctè admonuit Clarke Il. i. v. 403.

V. 88. Ἄναξ, θιὸς γὰρ δωπῆτας καλεῖν χρεὶν·] Θιὸς ἄνακτας et δωπῆτας quod dixerint Veteres, vide quæ nos ad Iphig. Aul. v. 1482. Quod verò vicissim δωπῆτας dixerint θιὸς et ἄνακτας, ex hōc loco partim

evincitur, necnon ex illo Telemachi apud Homerum, Αὐτὰρ ἔγὼν οἴκῳ ἄναξ ἴσμεν ἡμετέρῳ. Hinc præcipuè Reges Domini vocantur et Dei, hinc item Regum Perficorum adoratio ; cujus rationem hanc profert Artabanus Persæ apud Plutarchum in Themistocle, Ἡμῶν δὲ πολλῶν νόμον καὶ καλῶν ἔθων, κάλλιστος ἑστὸς ἔστιν, τιμῶν τὸν βασιλέα καὶ προσκυνοῦν, εἰκόνα δὲ πάντα σώζοντος. Vide Αἰθιοπικήν, sive Estheram nostram, ad v. 1261. Item quæ nos ad Troad. v. 1021. Καὶ προσκυνοῦσθαι βασιλεῖν ὑπ' ἡμετέρας. Josua Barnes. Vid. et Alciat. Not. in Tacit. Annal. Lib. ii. 87. Edit. Gronov.

V. 89. μὴ—βυλεύσαντος] Hinc et ex aliis locis colligo Personam loquentem esse masculum ac proinde θηρῶναι, quod prius obtinebat, in θηρῶν mutari inter δαμάτω· πρόσωπον : vel certè et θηρῶν et θηρῶναι poni ; quia in Actu quinto videtur etiam Ancilla Phædræ suspensum nuntiare. Josua Barnes.

V. 90. φαινοίμεθ·] Valckenaerius φαινοίμεθ·.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐκ οἶδα· τῷ δὲ καὶ μ' ἀνισορεῖς πῆρι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ὅρθῶς γε· τίς δ' ἐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;

95

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἡ καὶ θεοῖσι ταῦτόν ἐλπίζεις τόδε;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Εἵπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Πῶς ἔν σὺ σεμνήν δαίμον' ἐ προσενέπεις;

ΣΧΟΛΙΑ.

97. Ἡ καὶ θεοῖσι] Ἄρα ἔν καὶ αὐτὸ τοῖς θεοῖς
ὑπονοεῖς, χάριν ἔχειν τοῖς εὐπροσηγόροις;

98. Εἵπερ γε θνητοὶ] Ἐπεὶ παρὰ θεῶν ἔλεγον

τὰς νόμους ἀκηκοέναι οἱ νομοθέται· ὡς Λυκῆργος
μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος, Μίνως δὲ ὑπὸ Διός· Ὅμηρος,
Ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλα ὀαριζήσ. Ἄλλως.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 92. Οὐκ οἶδα· τῷ δὲ καὶ μ' ἀνισορεῖς πῆρι;] Sic vulgò
legitur: lectio vitii manifesta. Emendatum hunc ver-

sum (ut infra) jam proposui ad Æschyli Prom. 971.
Οὐκ οἶδα τῷ μ' ἀνισορεῖς νόμῳ πῆρι. Brunck.

HIPPOLYTUS.

Non novi : quâ de re verò me interrogas ?

FAMULUS.

Odisse fastum, et id quod non omnibus *est* gratum.

HIPPOLYTUS.

Probè scio : quis enim hominum superbus non *est* odiosus ?

FAMULUS.

In illis verò, qui sunt comes, *est*ne aliqua gratia ?

95

HIPPOLYTUS.

Plurima certè, et quidem etiam lucrum cum parvo labore.

FAMULUS.

Existimasne verò et inter deos idem obtinere ?

HIPPOLYTUS.

Siquidem homines utimur moribus deorum.

FAMULUS.

Cur ergo tu venerandam Deam non salutas ?

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Τὸτο εἶπεν ἐπὶ ἐξ ἀρχῆς Ῥαδάμανθυς καὶ Μίνως
παρὰ θεῶν τὰ νόμιμα διδασκόμενοι, τοῖς ἀνθρώποις
φανερὰ ταῦτα ἐποίησαν.
99. Οὐ προσενέπεις] Προσαγορεύεις.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 96. Παιδείῃ γε] Valckenacrius et Brunck Παιδείῃ γε.
V. 99. συμνὴν]
Πῶς ἔν σὺ συμνὴν δαίμων' ὁ προσενέπεις ;

Quid tu, morosus nimium et severus, veterem
Deam nullo cultu, nullis adis precibus ? Eldikius.
V. 99. συμνὴν] Furie à Græcis per Euphemismum
E

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τίν'; εὐλαβῶ δέ, μή τι σὸν σφαλῇ τόμα.

100

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Πρόσωθεν αὐτήν, ἄγνός ὢν, ἀσπάζομαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Σεμνή γε μέν τοι, καίπισσημος ἐν βροτοῖς.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μέλει.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Εὐδαιμονοίης, νῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.

105

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.

ΣΧΟΛΙΑ.

103. Σεμνή γε] Σεμνὸν τὸ ὑπερήφανον καὶ τὸ ἱπαρχεῖς· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τίμιον, ὡς παρακατιῶν φησι· Πῶς ἔν σὺ σεμνὴν δαίμονα καὶ προσενέπεις; δηλοῖ δὲ καὶ τὴν πάνυ τιμίαν· σεμνή γε μέν τοι·

τῆς προσηγορίας ὁ μόχθος βραχὺς, δι' αὐτῆς γὰρ πρᾶγμα εὐρίσκει.

104. Ἄλλοισιν ἄλλος] Ὁ λέγει τοιαῦτόν ἐστι, καὶ πάντες τὰς αὐτὰς θεὰς σέβονται, καὶ τὰς αὐτὰς

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Σίμναι θεαὶ dictæ sunt. Vid. Hesychium in Σίμναι θεαί. Atque huc fortasse respicit Hippolyti monitio: *Caue, ne quid inconsultum dicas*. Furias enim nominare nefas erat. Orest. v. 409. Musgrave.

V. 100. σφαλῇ] Var. Lect. σφάλῃ.

V. 101. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις] Les Statues des Dieux sur les portes, et aux avenues des

maisons, marquoient qu'on les choissoit pour les Dieux tutélaires. P. Brumoy.

V. 102. Πρόσωθεν αὐτήν, ἄγνός ὢν, ἀσπάζομαι] Hunc locum laudat Famianus Strada Prolus. de Poeticâ, p. 513. *In Deorum cultu cum cederet omnino nemini, unam tamen Venerem procul ab se salutari dicebat castissimus Hippolytus apud veterem Postam. Imò idcirco Etrusco-*

HIPPOLYTUS.

Quam? cave verò, nè quid tuum os offendat.

100

FAMULUS.

Venerem illam, quæ tuis foribus præsidet.

HIPPOLYTUS.

Eminùs ipsam purus existens saluto.

FAMULUS.

Veneranda tamen est, et insignis inter mortales.

HIPPOLYTUS.

Aliis alii dii et homines curæ sunt.

FAMULUS.

Beatus esses, si scperes, quantum te opus est scpere.

105

HIPPOLYTUS.

Nemo deorum mihi placet, qui sit colendus noctu.

ΣΧΟΛΙΑ.

ἀνθρώπους ἀγαπῶμεν, ἀλλ' οἱ μὲν τόνδε ὁμοίως
δι τὴν Ἀρτεμιν σέβω, ἄλλοι δὲ τὴν Ἀφροδίτην.

105. Εὐδαιμονοίης] Οὕτω φρονῶν περὶ τῶν
θεῶν· μήτε ὑπὲρ τὸ καθήκον φρονῶν, μήτε ὑπὲρ ἄν-

θρώπων· ὃ εἰν, εἴη σε τῆς ἀρετῆς ἔχειν τὸ ἄκρον, μὴ
ὑπὲρ ἀνθρώπων φρονεῖν. Ἄλλως. Εἴης εὐδαιμόνων τὰ
καθήκοντα φρονῶν· λυπῶμαι γὰρ νῦν ὁρῶν σε ἀφρονεῖν.

106. Οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεὸς]

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

rum disciplinā jubebatur extra mœnia sanum Veneris
collocari; ut nihil in urbe adversus castimoniam adoles-
centibus versaretur ob oculos. Josua Barnes.

V. 103. Σεμνή γὰρ μὲν τοι, καὶ πῖσημος ἐν βροτοῖς] Τὸ ἐν hīc
ponitur pro μὴδὰ vel παρὰ, in pro inter; sic Iphig. Aul.
v. 429. Ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περιέκλητοι βροτοῖς. Eodem
modo et τὸ εἰς aliquando legitur, ut Suppl. v. 340.
Ἐδοξ' τόδ' εἰς Ἑλλήνας ἐξαλεξάμεν. De utrisque vid. Pfo-

chenium in Diatrib. de Gr. Ling. N. T. Puritate.
Josua Barnes.

V. 104. Ἄλλοισιν ἄλλος]

Ἄλλα μέλαν ἑτέροις. —

Callim. Hymn. in Jov. v. 73.

Vid. et Homer. Il. II. v. 400.

V. 106. νυκτὶ θαυμαστὸς] est, qui colitur noctu: quæ
significatio verbi θαυμάζω in his fabulis sæpissimè oc-

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Χωρεῖτ', ὀπαδοὶ, καὶ παρελθόντες δόμους,
 Σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
 Τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεών
 Ἴππους, ὅπως ἂν, ἄρμασι ζεύξας ὑπο,
 Βορᾶς κορεσθεῖς γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
 Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

110

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ἡμεῖς δὲ, τὰς νέες γὰρ ὃ μμητέον,
 Φρονῶντες ἔτως, ὡς πρέπει δέλοις λέγειν,
 Προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι,

115

ΣΧΟΛΙΑ.

Οἶον ἔστι θεὸς μυέμενος ἐν νυκτὶ ἱμοὶ ἐκ ἀρέσκει, διὰ
 τὸ τῆς νυκτὸς θαυμάζεσθαι.

107. Τιμαῖσιν, ὦ παῖ] Χρὴ ταῖς τιμαῖς τῶν
 θεῶν προσέχουσθαι· τὰς τιμὰς τὰς θεῶν ταῖς

νομιζομέναις τιμαῖς τῶν θεῶν· αἷς προσήκει χρῆσ-
 θαι τὰ πρόσφορα, ἥτοι τὰ ἔτοιμα, τὰ ἀρμόζοντα,
 τὰ καθήκοντα, τὰ σύμφορα.

109. Σίτων μέλεσθε· τερπνὸν] Τερπνὸν γὰρ ἐκ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

currit. Markland. Exempla vide Electr. v. 522.
 Med. v. 1153. Aristophan. Nub. v. 427.

V. 108. Vid. Guarini Pastor Fido, in principio.

V. 109. τερπνὸν ἐκ κυναγίας τράπεζα πλήρης] Petrus
 Victorius Variar. Lect. ubi tractat de loco Euripidis
 Electræ cum Horatio collato, addit, quæ hunc locum
 respiciunt, hæc verba; *Ut autem è rustico opere re-
 deunti parata mensa vehementer jucunda, ita etiam è
 venatione; laboriosaque hæc ipsa corporis exercitatione.
 Quod ab hoc ipso quoque Poetâ in eadem hæc Fabulâ de-
 claratum est ex personâ Hippolyti, qui valdè eo studio
 delectabatur.* Τερπνὸν ἐκ τῆς κυναγίας τράπεζα πλήρης.

Josua Barnes.

V. 114. Ἡμεῖς δὲ, &c.] Proferam quid ipse de hujus
 loci emendatione existimet. Primum, quod omnes

viderunt, φρονῶντας legendum est; deinde vero ὡς cor-
 ruptum et ex præcedenti ἔτως ortum puto; ut totus
 locus fere sic constituatur:

Ἡμεῖς δὲ, τὰς νέες γὰρ ὃ μμητέον
 Φρονῶντας αὐτῶς, ὃ πρέπει δέλοις λόγῳ
 Προσευχομένης.

Nos autem ne temerarium juventutis imitemur animum,
 Venerem colamus verbis, quibus servos eam venerari fas
 est. Αὐτῶς-μάτην ἰπὶ μὲν τῷ ματαίῳ. Hefych. passim ap.
 Homerum occurrit v. c. Il. B. 342.

Αὐτῶς γὰρ ἰπίσσο' ἰριδαίμεν

Αὐτῶς. ἰκῆ. μάτην. Schol.

Frideric. Jacobf. Animadvers. in Euripid. Tra-
 gœd. cap. ix.

FAMULUS.

O fili, oportet honorare deos.

HIPPOLYTUS.

Ite, comites: et accedentes ad hanc Ædem,

Curate cibos. Jucundum est post venationem

Mensa plena; et convenit recreare

110

Equos, ut jungens currui eos

Saturatus cibo exerceam commodè:

Tuam verò Venerem longum ego valere jubeo. [*Exit Hippolyt.*]

FAMULUS.

Nos verò, juvenes enim non imitari oportet,

Sentientes non ita, ut convenit servis dicere,

115

Adoramus tuam statuat,

ΣΧΟΛΙΑ.

κόπη κυνηγίας εὐρεῖν τράπεζαν γέμισαν, καὶ κορεσθῆναι. Ἄλλως. Τράπεζα πλήρης προτεθειῖσα δηλονότι, καὶ καθολικόν ἐστὶ τῆ καμάτης, εὐεχτότερα ποιῶντος τὰ σώματα τῇ κινήσει τῆ θερμῆς.

115. Ὡς πρέπει δούλοις λέγειν] Ὡς πρέπει δούλοις, τὴν εὐχὴν ποιησόμεθα· ἀντὶ τῆς ἑμετὰ πολυελεῖς θυσίας, ἀλλὰ ψιλὴν προσφώνησιν ποιησόμεθα.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 114, 115. τὸς νέος γὰρ ὁ μιμητίον, &c.] Non absurdum foret legere, ut emendavit Amicus quidam meus;

——τὸς νέος γὰρ ὁ μιμητίον
Φρονῶντας ἔτως——

Sed cum sic relinquatur clausula obscura, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν, malim hoc modo;

——τὸς νέος γὰρ ὁ μιμητίον
Φρονῶντας ὁ τῶς, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν.

ὁ τῶς non ita i. e. non eo modo sentientes, quem servo dicere decorum esset, vel, eo modo sentientes, quem servus vero nomine appellare non debet. τῶς pro ἔτως etiam Lexica agnoscunt. Musgrave.

V. 115. Similis Euphemismus est in ὅχῳ ὡς θύμις εἰ-

πὺν διατιθεῖς, Aristid. III. 713. Musgrave.

V. 115. Φρονῶντας ἔτως, &c.] Ineptus est et à malà manu insertus hic versus, quem uncis claudi curavi (Φρονῶντας ἔτως, &c.) Fortè non displiceret, si totus locus sic refingeretur:

Ἡμεῖς δὲ (τὸς νέος γὰρ ὁ μιμητίον
Φρονῶντας ἔτως, εἰ πρέπει λέγειν τόδε
Δούλοις) εὐχόμεθα σοῖς ἀγάλμασι.

Saltem in illà lectione nihil est quod offendant. Sed malim spurium expungi versum, quo ejecto, optimè procedit sententia. Brunck.

V. 116. Προσυχόμεθα] Ita Exc. Flor. Ed. Ald. et reliqui MSS. προσυχόμεθα.

Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συνώνμην ἔχειν,
 Εἴ τις σ', ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων,
 Μάταια βάζει· μὴ δόκει τέττε κλύειν·
 Σοφωτέρης γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεάς.

120

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΧΟΡΟΣ.

Στροφή α'.

- 1 Ὠκεανῆ τις ὕδωρ
- 2 Στάζουσα πέτρα λέγεται,
- 3 Βαπτὰν κάλπισι ρυτὰν παγὰν
- 4 Προΐεσσα κρημνῶν·

ΣΧΟΛΙΑ.

118. Ὑφ' ἥβης] Ὑπὸ προπετείας.
 120. Σοφωτέρης] Φιλανθρωποτέρης.
 121. Ὠκεανῆ τις] Ὁ χορὸς ἦκεν ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν, συναχθεῖς εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Φαίδρας· καὶ πρῶτα μὲν διηγεῖται πόθεν αὐτῇ ἡ φήμη

τῆς βασιλίσσης ἦλθεν· ἔπειτα δὲ καὶ ζητεῖ, τίς αὖ εἴη ἡ πρόφασις τῆς νόσου· ὁ δὲ νῦν, πέτρα τις ἐστὶν ὕδωρ ὠκεάνιον στάζουσα, καὶ διιπέλις, καὶ δὲ νέτιον, ἀλλ' αὐτομάτως βλύζον· πάντες δὲ ὕδωρ ὠκεανὸς λέγεται. τοσαῦτον ὕδωρ ἔχουσα παγαῖον, ὥστε βάπτεν ὑδρίαν·

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 118. σ' ὑφ'] MSto. A debetur σ', quod pro vulgato γ' reposui. Utrumque omittunt B et Lib. P. Porro pro ἔντονον MSS. A, B, D, εὔτονον. Musgrave.

V. 118. ἔντονον] Brunck εὔτονον.

V. 119. τέττε] Ed. Lasc. et MSS. E, G, τέταν.

V. 121. Ἐπώδικα (κατὰ χρίσιν) sunt, quæ similibus systematibus dissimilè adjunctum habent. Eur. Hec. 1022, &c.

Antiqui Deorum laudes, carminibus comprehensas, circum aras eorum euntes, canebant; cujus primum ambitum, quem ingrediebantur ex parte dextrâ *Strophen* vocabant: reversionem autem sinistrorsum factam completo primo orbe, *Antistrophen* appellabant. Deinde in conspectu Deorum soliti consistere, Cantici reliqua consequebantur, appellantes id *Epodon*. Ita ut omnis Strophe et Antistrophe totidem habeant syllabas (vel saltem eadem reservent tempora) in proximâ periodo, quæ subjicitur priori; ut sit aut *ισόμετρος*, aut *ισόχροτος*, quolibet metro seu rythmo subsistens. *Epodos* verò formatur ad libitum. Sunt etiam brevia cola, quæ post Strophen et Antistrophen supercini moris est, quæ vocantur *Ἐφύμνια*, ut est "Ἴη Παιάν." Quæ Epodicis carminibus si quando præponuntur, *Πρόμνια*, si autem post Antistrophen collocantur, *Μεθύμνια*, nuncupantur. Si adjunctum in fine ponatur, vocantur *Ἐπώδικα*; si in principio, *Πρωώδικα*; si in medio, *Μεσώδικα*. Morell. Profod. cap. iv.

V. 121. Scholiastes Pindari in Olymp. V. Ἐχὺ δὲ ἡ Ἀρίθμωσα καὶ πᾶσαι κρήναι τὰς παγὰς ἀπ' Ὠκεανῆ. Musgrave.

V. 121. Quæritur, utrum genitivus ὠκεανῶν ab ὕδωρ an à πέτρᾳ regatur. Mihi prior ratio placet, tùm

O domina Venus. Oportet autem veniam dare,
Si quis propter adolescentiam habens vehementiorem animi impetum,
Stulta loquitur; diffimula te eum audire:
Sapientiores enim hominibus oportet esse Deos.

120

E P O D I C A.

C H O R U S.

Strophe 1.

- 1 Aquam Oceani quoddam
- 2 Saxum stillare dicitur,
- 3 Fontem, in quo urnæ merguntur, fluentem
- 4 Emittens ex rupibus:

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ὡκεανὸν δὲ καθὼ γλυκὺ, καὶ πότιμον.

123. Βαπταὶν κάλπισι] Οἶον ὥς βαπτίζεν ἐν τῇ ἀντροπῇ τὴν ὑδρίαν γεμίζεν· ἢ τὴν περιεομένην ὑπὸ τῆ ὕδατος πηγῇ. Ἄλλως. Ὡς κοτύλη-ρῦλον αἶμα· τὸ τὴν κοτύλην ἀναβάψαν· ἢ ὅτι περὶ τὴν Τροϊζηνίαν τοιαύτη τις ἐστὶ πέτρα, ἐξ ἧς τὸ

καταφερόμενον ὕδωρ βάπτει τὰς ὑδρίας, ὡς Διονυσόδωρος ἐν τῷ περὶ ποταμῶν λόγῳ.

123. Ῥυτὰν] Δυναμένην βάψαι κάλπιν καὶ περαιτέρω.

124. Προϊῖσα κρημνῶν] Τὸ ὕδωρ κατὰ τῶν κρημνῶν ἐξ ὕψους καταχέουσα.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

quia ὕδωρ γλυκὺ, cum ab ὡκεανῷ distrahitur, frigidiusculum sit: tūm quia nulla omnino causa est cur rupem in viciniā Træzenis sitam ὡκεανῷ πέτρῃ vocatam fuisse credamus, nisi fortè Oceani nomine mare Ægæum aliquando insignitum fuerit, quod nondum comperi factum esse.

Supereft ut quæramus, quid significare debeat ὡκεανῷ ὕδωρ. Aquam marinam minimè hic convenire, utpote vestibus lavandis ineptam, jam olim ex Plutarcho (Sympof. Probl. Lib. i. c. 9.) animadvertisse debui. An igitur, cūm Homerus auctor sit, fontes omnes ab Oceano originem trahere, poeta per ὡκεανῷ ὕδωρ nihil aliud quam *Aquam fontanam* intellexit, eaque phrasi adhibitâ significare voluit, parūm vel nihil hunc fontem aquis cœlestibus debere. Sic certè interpretatur unus ex Scholiastis, cui non invitus accedo. Musgrave.

V. 121. Confer huc Chor. Κορινθ. γυναικ. in Euripid. Med.

V. 123. Βαπταὶν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν] Ῥομίνης πηγῇ, ἐν ἣ βαπτισοὶ κάλπιδας. Theocrit. Idyll. 5. v. 127. Ἄ παῖς ἀνδ' ὕδατος τὰ κάλπιδι κηρία βάψαι. Ita βιβαμμένον ὕδωρ, pro ἀρρομένον, Arrianus Periplo Ponti, Ἡ δὲ χροα τῷ Φασιδί, οἷα ἀπὸ μολύβδου, ἢ κατ'ἑνὶν βιβαμμένον τῷ ὕδατος· καταγὰν δὲ καθαρώτερον γίνεται. Joseph. Scaliger ad Theocriti locum suprâ citatum. Josua Barnes.

Βαπταὶν κάλπισι, in quo urnæ merguntur secund. vers. Jos. Barnes; at fortasse, de quo hauriunt aquam in urnis. βάπτειν, eleganter significat, *haurire*. Vid. Spanhem. Callim. Pallad. v. 45.

Σάμαρος ὑδροφόροι μὴ βάπτειν

Vid. et Theocrit. Idyl. 5. v. 127.

Confer huc Horat. Carm. iii. Od. 13. v. 16.

- 5 Τόθι μοι τὶς ἦν φίλα,
 6 Πορφύρεα φάρεα
 7 Ποταμία δρόσω
 8 Τέγισσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτραις
 9 Εὐαλίς κατέβαλεν· ὅθεν μοι
 10 Πρώτα φάτις ἦλθε, δέσποιναν

125

130

Ἀντιξροφὴ α'.

- 1 Τειρομέναν νοσερᾷ
 2 Κοῖτα δέμας ἐντὸς ἔχειν
 3 Οἴκων, λεπτὰ δὲ φάρεα ξανθὰν
 4 Κεφαλὰν σκιάζειν.
 5 Τριτάταν δὲ νιν κλύω

135

ΣΧΟΛΙΑ.

128. Τέγισσα] Βρέχουσα· πλύνουσα ἐπὶ τὰ νῶτα τῆς θερμαινομένης τῇ ἡλίᾳ βολαῖς πέτραις, ὅθι μοι φίλη τις ἐνέτυχεν, ἐνέκετο· ἀπιθάνως δὲ κεῖται τὸ ἦν· ἔδει γὰρ λέγειν, ἔνθα μοι τις συνέτυχε φίλη· Ἄλλως. Ἐνταῦθα μοι τις γυνὴ ἐπέλθουσα πλύναι τὰ ἱμάτια, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῆς εὐηλίας πέτραις ἐπὶ ξηρασίαν καταβαλῆσης, ἀκῆσασα τῆς βασιλίσσης τὴν νόσον, πρῶτον ἡγήσατο ἐλθεῖσα· φιλεῖσι γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις συνόδοις ὁμιλίαι περὶ

βασίλεις προσπίπλιν πρὸς παραμυθίαν τῶν καμάτων· ὥς ἐκ ἀπεικότως πρὸς πλύνουσαν φίλην πυθέσθαι καὶ εἰπεῖν.

129. Ὅθεν μοι πρῶτον] Ὅθεν ἐκ τῆς φίλης δηλονότι, πρῶτον ἔμαθον τὴν Φαίδραν κακωμένην ἔσω τῶν οἴκων ἐπὶ τῆς κλίνης εἶναι· δέμας δὲ ἐντὸς ἔχει, ἀντὶ τῆς ἔσω τῆς κλίνης, ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς οἴκῃ· τῆτο δὲ φησιν, ἐπεὶ καὶ σωφροσύνης ἕνεκα πολλάκις ἀπροΐσια γίνεσθαι· λεπτὰ δὲ φάρεα· λεπ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

—cavis impositam ilicem
 Saxis, unde loquaces
 Lymphæ defiliunt tuæ.

V. 125. Τόθι.] Ita MSS. D, E, et Ed. Lasc. Cæteri ὅθι, quod retinent Valckenaerius et Brunck.

V. 126. Πορφύρεα φάρεα] Voilà des mœurs bien étrangères à notre goût! Une Matrone laver elle-même ses vêtements à la fontaine, ou du moins s'y entretenir de nouvelles! C'est comme les Héros d'Homère qui se préparoient eux-mêmes de quoi manger. P. Brumoy.

Sic in Odyss. vi. Pallas videtur adesse in somnis Nausicaæ, (Alcinoi, Phæaciæ Regis, filiæ) et jubere, ut illa vicinum flumen petat, splendidissimasque vestes suas ipsa lavet, priusquam conjungatur connubio,

eiusdemque Hymenæi celebrentur.

In sacris pariter scripturis, in quibus mira undique renidet veterum temporum simplicitas, legimus, cum fratribus suis Josephum Patris sui, (Gen. cap. xxxvii. v. 2.) Moysen Jethronis, sui soceri, (Exod. cap. iii. v. 1.) qui simul Midiani Sacerdos erat, ovibus præfuisse pastores; Jacobum Labani pavisse greges; (Gen. cap. xxx. v. 36.) eodemque munere, ut Jethronis, sic et Labani Filiam fungi solitam esse.

V. 126. Πορφύρεα φάρεα] Hæc cum à Regibus et Magnatibus ferè gestata sunt, dignitatis aliquid inde narrationi accedit, facile alioqui fastidium creaturæ. Confer Helen. v. 181. Musgrave.

- 5 Ibi erat mihi quædam socia, 125
6 Purpureas vestes
7 Fluviatili rore
8 Lavans, quas inde supra tergum tepidi saxi
9 Aprici deposuit. Unde mihi
10 Primùm fama venit dominam 130

Antistrophe 1.

- 1 Confectam tabido
2 Lecto, corpus continere intra
3 Ædes, tenuésque vestes flavum ejus
4 Caput velare.
5 Tertium autem ipsam audio 135

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τοῖς δὲ φάρεσι κατακαλύπτεται τὴν κεφαλὴν· ἡ γὰρ ἐνέχεται βαρύτερα διὰ τὴν προσῆσαν.

135. Τριτάταν δὲ νιν κλύω] Τὸ ἐξῆς τριτάταν δὲ νιν κλύω τάνδε ἡμέραν, κατέχεν αἰγνὸν τὸ σῶμα τῆς Δήμητρος ἀκτῆς· οἷον λοιπὸν, τρεῖς ἡμέρας ἔχω ἀκτῶν περὶ αὐτῆς, ὅτι ἀσθενεῖ καὶ ἡ μεταλαμβάνει βρώσεως ἐν τῷ σώματι αὐτῆς· τὸ δὲ κρυπτῶ πένθει, ἀντὶ τῆς ἐπὶ ἀδῆλῳ συμφορᾷ, καὶ μὴ ἐκφαινομένη, πρὸς τὸ τέλος τῆς θανάτου φέρεται, ἀντὶ τῆς

ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος καὶ τῆς νόσου τῆς κρυπτῆς μέλλει ἀποθνήσκειν· θαυμασίως δὲ ὁ Εὐριπίδης φησὶν, ἅτε σῖτα διὰ δέρης ἰδέξαιτο, ὡς βελομένη μὲν φαεῖν, μὴ δυναμένη δὲ καταπιεῖν ὑπ' ἀσθενείας· περὶ δὲ Φαίδρας αὐτῆς βελομένης θάνατον, τὸ σύνολον αὐτὴν μὴ δέχεσθαι εἰς τὸ σῶμα τροφήν. Δέμας αἰγνὸν ἴσχεν· περιφραστικῶς μὴ ἐσθίειν τροφῆς τῆς γῆς· λέγει δὲ τὴν οἰονεῖ ἀγὴν καὶ κλάσιν τῆς σίτης διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἄλῳ, ἐν τῷ μίλῳ θραύεσθαι.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 128. —ἐπὶ νῶτα πύργος
Εὐαλίε—] Videtur hoc ad purpuratarum maximè vestium lotionem pertinere. Pollux lib. i. sect. 49. Vid. et Helenam v. 181, 2. Musgrave.

V. 128. ἐπὶ νῶτα]

Dorsum immane mari.—

Virg. Æn. lib. i. v. 110.

V. 129. ὦθι μοι] Metrum videtur postulare ὦθι μοι. Musgrave.

V. 129. In membr. εὐαλίη κατέβαλ' ὦθι μοι: et antitheticus versus sic scriptus: κρυπτῶ πένθει θανάτου δέλωσαν. De legitimâ horum versuum scripturâ actum ad Æschyli Pers. 35. Brunck.

V. 129. Εὐαλίη κατέβαλιν' ὦθι μοι]

Brunck, Εὐαλίη κατέβαλ' ὦθι μοι.

V. 130. πρώτη] Scholiastes πρώτη.

V. 130. δισκοῖαν] MS. A, et Brunck δισκοῖας,

V. 131. Τυρομένηαν] Lege

Τυρομένηαν, ἰοσιγᾶ.

V. 131. *Perque novem luces expers undæque cibique Rore mero, lacrimisque suis, jejunia fovit.*

Ovid. Metam. lib. iv. v. 262.

Iterum lib. x. v. 74.

Squallidus in ripâ, Cereris sine munere, sedit: Cura dolorque animi, lacrymæque alimenta fuere.

V. 133. φάρια] Membr. et Brunck φάρη.

V. 135. Τριτάταν δὲ νιν κλύω] Similis loquendi ratio, "Τιταρταῖος γὰρ ἐστὶ νεκρός."

- 6 Τάνδε κατ' ἀμβροσίῃς
 7 Στόματος ἀμέραν
 8 Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν,
 9 Κρυπτῷ τε πένθει θανάτῃ θέλυσαν
 10 Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύσανον.

140

Στροφή β'.

- 1 Σὺ γὰρ ἐνθεος, ὦ κέρα,
 2 Εἴτ' ἐκ Πανός, εἴθ' Ἑκάτας,
 3 Ἡ σεμνῶν Κορυβάντων,
 4 Ἡ ματρὸς ἑρέας φοιταλέε.
 5 Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
 6 Δίκτυναν, ἀμπλακίαις

145

ΣΧΟΛΙΑ.

140. Κέλσαι ποτὶ τέρμα] Ἐπὶ ἀδήλῳ συμφορᾷ καὶ μὴ ἐμφαινομένη πρὸς τὸ τέρμα τῇ θανάτῃ κέλσαι, προσπελάσαι θέλει, οἷον ἀκῶ αὐτὴν ἀσιτεῖν καὶ ἀποθανεῖν σπυδαῖσσαν διὰ μετασάσιν βίῃ.

140. Ποτὶ τέρμα] Ἦτοι δύσανον τέρμα, ἢ αὐτὴν δύσηνον.

141. Σὺ γὰρ ἐνθεος, ὦ] Ἀπέτεινε λοιπὸν λόγον

πρὸς τὴν Φαίδραν, τῆς νόσῃ τὴν πρὸφασιν ἐπιζητῶν· ἐκ τῆς τῆς μανίας αἰτίου προσθέμενος δαίμονα· δοκεῖ γὰρ καὶ μαίνεσθαι ἐνίοτε τῇ ὑπερβολῇ τῆ ἔρωτος, μὴ καθεστάναι δοκῦντα ῥήματα φθιγμένη· οἷον περ αὐτὴν εἰσάγει καὶ κυνηγεσίῳ ἐρῶσαν· καὶ δι' αἰνιγματῶν τὰ τῆ ἔρωτος φράζειν, δοκῶσαν μαίνεσθαι. Ἄλλως. Ἐμάνης ἐν σεαυτῇ μανιώδες τὴ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 137. Στόματος] Πόματος. Jacobf. Animadversf. in Euripid. cap. ix.

V. 139. Κρυπτῷ τε πένθει] Brunck κρυπτῷ πένθει.

V. 140. Κέλσαι] Metaphora à navi — Κέλσαι, *appulisse*, aorist. i. inf. à verbo Κάλλω, *peruenio in portum*.

V. 140. ποτὶ] Ita legimus, ut respondeat ultimo versui prioris Strophæ, et rejecimus ποτὶ, quod nihil est, nec admisimus Scaligeri ποτὶ, quod sonat πρὸς τὸ, quia versui obfuit. Duportus mecum stat et Scholiaf. Josua Barnes.

V. 141. Σὺ γὰρ]

Præstaret, nisi fallimur, disjunctim legere:

Σὺ γ' ἄρ' ἰθὺς, ὦ κέρα.

Tu utique furore divinitus immisso ageris, ô puella!

Exercitat. Academic. in Euripid. Lugd. Batav. 1792.

V. 141. Brunck, ἄρα γ' ἰθὺς. Vulgò legitur, violatâ metri lege, σὺ γὰρ ἰθὺς. Versus est antispasticus:

reponi etiam potuisset σὺ γ' ἄρ. Brunck.

V. 141. ἰθὺς] i. e. *Morbo à Diis immisso laborantes*. De his veterum superstitionibus legi potest initium Libri περὶ ἰερῆς νόσου inter opera Hippocratis. Vid. et Med. v. 1172. Musgrave.

V. 141.

*Nunc feror ut Bacchi furiis Eleleides aëæ,
 Quæque sub Idæo tympana colle movent;
 Aut quas Semideæ Dryades, Fauniquæ bicornes
 Numine contactas attonuere suo.*

Ovid. Phædr. et Hippol. v. 47.

V. 142. Εἴτ' ἐκ Πανός] Pan, Dieu des Forêts, et Hécate, Déesse nocturne, étoient censés inspirer ces craintes qui dégénéroient en manie, et cela sans doute parce que la solitude des bois, et la sombre horreur des ténèbres causent naturellement de l'effroi. Car les Anciens divinisoient les causes naturelles. Du Dieu Pan

- 6 Hunc in ambrosio
- 7 Ore diem,
- 8 Cereris farinâ corpus castum abstinere,
- 9 Occultóque luctu mortis velle
- 10 Provehi ad miserum finem.

140

Strophe 2.

- 1 Tu enim numine possessa es, ô puella,
- 2 Sive à Pane, sive ab Hecate,
- 3 Aut à venerandis Corybantibus,
- 4 Aut à matre montivagâ, lymphatâ, i. e. Cybele.
- 5 Tu verò *etiam* circa multis feris-gaudentem
- 6 Dictynnam, propter peccata,

145

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἔχουσα, τὸ ἐξῆς ἐνθεος φοιτᾷς, ὥστε εἶναι τὸ ἐξῆς τῆς διανοίας ἔτιω· σὺ γὰρ, ὦ κόρη Φαίδρα, ἐνθεος καὶ ἐμμανὴς φοιτᾷς καὶ ἐνθεσιᾶς ἐκ τινος θεῶν τῆτο παῖδα· καὶ ἀπορρήσῃ εἰπέ μοι, ἐκ Πανὸς σὺ ἐμάνης; ἢ καὶ ἐκ Ἥρας ἢ Κορυβάντων τῆτο νοσεῖς; καὶ εἴ τι τῶτων ἀμαρτήσασα τὴν ὀρείαν καὶ μανίας αἰτίαν.

141. Ἐνθεος] Ἐνθεοὶ λέγονται οἱ ὑπὸ φάσμα-τός τινος ἀφαιρεθῆντες τὸν νῦν, καὶ ὑπ' ἐκείνου τῷ θεῷ τῷ φάσματος κατεχόμενοι, καὶ τὰ δοκυντα ἐκείνῳ ποιοῦντες.

146. Δικτύναν, ἀμπλακίαις] Ἐνίων τὴν αὐτὴν εἶναι φασκόντων· τινὲς δὲ Δικτύναν τὴν Ἀρτεμιν ἀπὸ τῆς κυνηγῆς νύμφης ἐμπεσέσης εἰς δίκτυα Βρι-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

vient le terme de *terreur Panique*. Quant à Cibèle, et à ses Prêtres, les Corybantes, on sçait que pour empêcher Saturne d'entendre les cris du petit Jupiter, ils battoient du tambour, et que leurs successeurs, en mémoire de ce fait, se livroient quelquefois à une fureur qu'ils nommoient sainte, et qu'ils communiquoient aux spectateurs effrayés. C'étoient les trembleurs, et les fanatiques d'alors. P. Brumoy. Vid. Gasp. Stiblin. in Med. in hac dictione, ἢ Πανὸς ὀργάς.

- V. 143. Ἡ σιμωνῶν Κορυβάντων]
Non Dindymene, non adytis quatit
Mentem Sacerdotum incola Pythius,
Non Liber æquè, non acuta
Sic geminant Corybantes æra.
Horat. lib. i. Od. xvi. v. 5.

Qui plura vult de Corybantibus, adeat Spanheim. ad not. in Callimach. Hymn. in Jov. v. 52. Vide etiam JACOB BRYANT "Analysis of Ancient Mythology," Vol. II. p. 468. et Stiblin. in hunc locum.

V. 144. Ἡ ματρὸς ὀρείας] Dicta et iterum (Cybele) ὀρεία Μάτηρ. Eur. Hel. v. 1317. Δημοκτόνος dicta eadem Dea, Iphig. in Aul. v. 1570. et Δημοφόνος, Herc. Fur. v. 377. et ab Oppiano,

— πόντα διὰ παρακοίραν θήρης.

Kumy. lib. iv. v. 21.

V. 144. φοιταλέν] Φοιταλῖος, ὁ, ὃ καὶ ἡ, vel φοιταλῖος, ἱα, ἱος, non solum errabundus, et vagus, sed insanus, furiosus, lymphatus, ἀφοιτᾶν, ὦ, ἥσω.

V. 144. φοιταλέν.] Brunck φοιταλέν;

V. 146. Δικτύναν] Cretensium propè numen erat, cui apud cæteros Græcos respondet Diana. Vid. Pa-

- 7 Ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχη.
 8 Φοιτᾶ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
 9 Χέρσον θ', ὑπὲρ πελάγους
 10 Δίναϊς ἐν νοτιάις ἄλμας.

150

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Ἡ πόσιν, τὸν Ἐρεχθεῖδαν
 2 Ἀρχαγόν, τὸν εὐπατρίδαν,
 3 Ποιμαίνει τις ἐν οἴκοις,
 4 Κρυπλᾶ γε κοίτα τῶν σῶν λεχέων,
 5 Ἡ ναυβάτας τις ἐπλευσεν

155

ΣΧΟΛΙΑ.

τομάρτιδος, φυγῆς τὸν Μίνωα· παρὰ δὲ Καλλι-
 μάχῳ ἐν Ἀρτέμιδος ὕμνῳ ἡ ἱστορία· τινὲς δὲ τὴν
 αὐτὴν εἶναι τῇ Ἑκάτῃ, περὶ ἧς φησὶν Ἡσίοδος,
 Μοῖραν ἔχει γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ὁ δὲ νῆς· σὺ δὲ μὴ θύσασα τῇ Ἀρτέμιδι τρύχη, ἢ
 διότι τῇ Ἑκάτῃ ἐκ ἐτέλεσας θυσίαν· πέλανοι δὲ,
 τὰ εἰς θυσίαν πέμματα. Ἄλλως. Τῶν μὴ τεθυμέ-

νων πελάνων ἐκτὸς μείνασα, καὶ μὴ ἀνιερῶσασα
 ἑαυτὴν διὰ τῶν θυμάτων τῇ θεῷ τρύχη· πελάνων
 δὲ, τῶν πλακύνων, καὶ πελάνων τῶν ἐπιθυομένων.

151. Ἡ πόσιν τὸν Ἐρεχθεῖδαν] Στοχαστικὸν
 τὸ ἦθος· ἢ φησὶν εἰς ἑδῆνα τῶν θεῶν ἔχ' ἡμαρτες·
 ἀλλὰ ἔρωτα νοσεῖς τινός σε μοιχευομένῃ· καὶ τὸν
 ἄνδρα σε καὶ τὸν Ἀθηναίων βασιλέα βυκολεῖς καὶ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

læphat. Incred. cap. 31.—Diod. Sicul. lib. v. cap. 76.
 Musgrave.

V. 146. Δίκτυναν] Δίκτυνα vocabatur Diana ἀπὸ δικ-
 τῶν, quoddam insiliit in piscatorum retia. Vid. Calli-
 mach. Hymn. Ἐἰς Ἀρτέμιον, v. 197.

—καὶ ἴδου· εἰς ἀλίων

Δίκτυα, τὰ σφ' ἰσάωσιν, ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
 Νύμφαν μὲν, Δίκτυναν, ὅρος δ' ἔδει ἥλατο Νύμφη,
 Δικταῖον καλέουσιν.

V. 146. Versus est glyconius πολυσχημάτιστος ex pa-
 limbacchio, cui in Antistrophâ opponitur molossus et
 choriambus. Vid. Not. ad Helen. v. 1318. Heath.

V. 147. Ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχη]

Brunck Ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχη;

V. 147. πελάνων] εἰνικὰ subaud. vel potiùs, ἀνίερος
 πελάνων, secundum regulam "Nomina quæ superlati-
 vum naturam induunt, et composita ex a privativâ
 "gaudent genitivo."—Placentæ, vel molæ sacrificiis aptæ,
 vel primitivæ ac bellaria Diis oblata, πέλανοι dicuntur.
 Stiblin.

V. 148. Φοιτᾶ γὰρ καὶ διὰ λίμνας] In suâ hujus fa-
 bulæ versione P. Brumoy λίμνας pro nomine proprio
 accipit, et reddit, per Limnen, quæ (ut nota subjuncta
 dicit) Gymnasium erat in quo juvenus Troezenica
 equis se exercebat, cujus etiam infrâ meminit Phædra
 v. 228. Hic autem certum est de paludibus in genere
 loqui Poetam, tum quoddam pratum quoddam singulare
 eodem ordine cum terrâ et mari universo connectere
 prorsus esset absolum, tum quoddam διὰ λίμνας dicit, non
 διὰ λίμναν. Heath.

V. 148. Locus perquam impeditus sic mihi restitui
 posse videtur:

Φοιτᾶ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,

Χέρσον θ'—

Vadit enim hic et illuc per maria et per terram. λίμνας
 accusativo plurali à λίμνη mare: de quo usu vocis vide
 ad Hec. 446. Troad. 446. χέρσον constanter servant
 MSS. neque opus cum Scaligero emendare χέρσον.
 Hactenus terram et maria nominare contentus, spe-
 cialiter jam loca designat, et propemodum etiam de-

- 7 Impia liborum non immolatorum causâ, fatigaris :
 8 Curſitat enim et per mare
 9 Et terram, super dumos
 10 Et in humidis vorticibus ſali.

150

Antistrophe 2.

- 1 Aut maritum, Erechthidarum
 2 Principem, illum nobilem *virum*,
 3 Regit aliquis in ædibus,
 4 Concubitu ſeorſim à tuo lecto :
 5 Aut nauta aliquis navigavit

155

ΣΧΟΛΙΑ.

ἑξαπατᾶς, ἐπὶ τῶν σῶν λεχέων κρυπτῇ χρωμένῃ κοίτῃ· δύναται δὲ καὶ ἀντετραμμένως ὁ λόγος εἶναι· ἢ τις γυνὴ ἀπατᾷ σε τὸν ἄνδρα τῷ ἔρωτι τῷ αὐτῆς χρωμένη, καὶ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατήχθης. Ἄλλως. Ἡ φησὶν εἰς ἑδὲνα τῶν θεῶν ἡμαρτες· ἀλλὰ τάχα τὸ δεινὸν ἔρωσι ἐς, καὶ μοιχεία ἐτέρᾳ· φόβῳ δὲ τῶ ἀνδρὸς, καὶ ἔρωτι τοῦ

μοιχῆ κατεχομένη ἀγωνιᾶς· δύναται καὶ ὡς τῆ Θεσίως ἔχοντος ἐτέραν γυναῖκα, ἐτέρως τάττεισθαι· ἢ τις γυνὴ ἀπατᾷ σε τὸν ἄνδρα τῇ ἑαυτῆς λαθραία συνουσίᾳ· σὺ δὲ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μανίαν κατέστης· ἀγνοεῖ γὰρ ὁ Χορὸς ἐκδημον ὄντα τὸν Θεσία, ὅπερ γε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς φησὶν· Ὅδ' εἰς πρόσωπον ἔτεκμαίρειαι βλέπων· εἴτα ἡ τροφὸς, Ἐκ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

pingit, in quibus versari solita sit Dea. Lego utique

—— ἐπὶ ξυλόχῃς,

Δίαισι τ' ἐν ποτίαις ἄλμας.

Per saltus, et in vorticibus humidis ſali. ἐπὶ ξυλόχῃς, ut ἐπὶ ἀγρίᾳ ὕλῃ. Soph. Oed. Tyr. 485. Musgrave.

V. 149. Χίρσον] Scaliger et Valckenaerius χίρσον. Poni autem videtur χίρσον πηλάγῳ pro eo quod Latine dicitur, "*infructuosus Maris Campus*." Cæterum non est spernenda Cl. Marklandi conjectura, legendum esse Χίρσον θ', ἐπὶ πηλάγῳ Δίαισι τε ποτίαις ἄλμας. Musgrave.

V. 149. Χίρσον S] Brunck χίρσον S'.

—— *Camposque natantes*. Lucret. lib. v. ver. 489.

—— *Campos salis ære secabant*.

Virgil. Æn. x. v. 214.

—— *The watry floor*. Milton.

V. 150. Cum codices optimi Parisienses habeant Δίαισι ἐν, legendum puto Δίαισιν, ut versus sit hephthemimeris dactylica. Ita metrum antistrophico ad amuffim respondebit sive εὐναία legas, sive εὐναίᾳ, quan-

quam hoc mihi magis arridet, quippe quod cum λέπῃ elegantius jungitur, nec codicum auctoritate destituitur. Heath.

V. 150. MSS. A, B, D, Δίαισι ἐν ποτίαις. Ed. Ald. Δίαισι ποτίας. Ed. Lasc. Δίαισιν ποτίας. Valckenaerius et Brunck Δίαισιν ποτίας.

V. 151. Ἡ πόσιν] Metro satisfeceris legendo Πόσιν ἤ. Musgrave.

V. 153. Ποιμαίνει] Ita olim scriptum fuisse rectè ex Scholiastæ interpretatione colligit Canterus. Eadem metaphora est quâ βυκολεῖσθαι pro ἀπατᾶσθαι dicunt Græci. Vide Hesychium in βυκολεῖν. Musgrave. Ποιμαίνει semper in bonam partem accipitur, ut apud Callimach. Πολύφημος.

—— "Ποιμαίνει τὸν ἔρῳτα."

Nonnulli ut Josua Barnes et Valckenaerius legunt ποιμαίνει, *lædit*. Potter, κηραίνει.

V. 154. Regitur τῶν λεχέων ἀ κρυπτῇ, tanquam esset κρύφα τῶν σῶν λεχέων. Quippe suspicio Chori in Theſeum cadit, non in Phædrum; eum cum pellice consuevisse, non Phædrum cum adultero. Musgrave.

- 6 Ex Cretâ veniens vir
7 Ad portum tunc maximè hospitalem nautis,
8 Adferens nuncium reginæ.
9 Mœrore verò propter mala *nunciata*,
10 In lecto ligata-detinetur anima.

160

Epodus.

- 1 Solet enim cum moroso mulierum
2 Temperamento mala misera
3 Ægritudo cohabitare
4 Propter partûs dolores, et amentiam. Per meam
5 Ventrem venit aliquando ista aura :
6 Deam verò cœlestem, quæ partus faciles reddit,

165

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

σχερεῖ τροφῇ χρῆσθαι· καὶ δὲ δυστροπὸν αὐτῶν τὸ πνεῦμα τῶν ὠδίνων. Ἄλλως. Πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων σοχασμὸν ἐπάγει τὸ γυναικὸν, τῆς γυναικείας φύσεως διαφορὰς ἀμνηχανιῶν ἐπάγειν αἰτίας, ποτὲ μὲν δι' ὠδίνων πόνων, ποτὲ μὲν διὰ πορνείαν, ἥτοι αὐτῶν μοιχευομένων καὶ ἐπὶ τῇ ἀλώσει ἀπορῶν· ἢ τῶν ἀνδρῶν πρὸς ἄλλας ἐχόντων καὶ ἐπὶ τῶν ἀπορῶν τῇ ζηλοτυπίᾳ. Ἄλλως. Μὴ ἄρα ἐν γαστρὶ ἔχει ἡ Φαίδρα, καὶ διὰ

τῆτο ἄσιτός ἐστι· φιλεῖ γὰρ ὁ τῆ ἐγκυμονεῖν καιρὸς, δυστροπίαν ταῖς γυναιξὶν ἐργάζεσθαι, καὶ ἀποτροπὴν τῶν σιλίων· ἀφροσύνας δὲ, παραφροσύνας, ἀνοίας, ἐξ ἧς πορνείας. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν δυσφροσύνας, ὅ ἐστι κακοχυμίας τῶν τοκετῶν· θέλει δὲ λέγειν, τὴν κατὰ τὰς ἀλγυδόνας γινομένην ἐκπληξιν ἐκ τῶν ὠδίνων· λείπει δὲ τὸ ἔνεκεν.

165. Ἦξι ποτὲ νηδύος] Τὸ πνεῦμα φησὶ τῶν ὠδίνων καὶ ἡ αὖρα αὕτη ὥρμησεν ποτὲ διὰ τῆς ἐμῆς

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

And stupid eyes that ever lov'd the ground.

V. 161. δυσρόπων] Lib. P, et Ed. Lasc. δυσρόπων; sed placet vulgata, ut magis metaphorica. Musgrave.

V. 161. δυσρόπων] Valckenaerius δυσρόπων.

V. 162. κακὰ] Valckenaerius κακὰ.

V. 163. Ἀμνηχανία συνοικεῖν] Ἀμνηχανία in eodem sensu usurpatur quod apud Tull. Epistolâ quâdam ad Atticum: *Ad te epistolam misi. Dii Boni, quantâ ἀμνηχανία.* Valet ἀμνηχανία, vacuitas et penuria consilii, cum aliquis quomodo nodum quempiam dissolvat, non videt, nec viam invenit, ut inde honestè exeat. Vid. Pet. Victor. Variar. Lect. lib. ix. cap. 10.

V. 164. ἀφροσύνας] Alii δυσφροσύνας. Marklandus dubitat an non sit legendum ἀφροσύνας.

V. 164—5. Ita potius hos versus constituendos censent Heath et Valckenaerius,

Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας (*heptbemimeris dactylica*)

Δι' ἐμᾶς ἤξι ποτὲ (*pentbemimeris anapaestica*)

Νηδύος ἅδ' αὖρα. (*pentbemimeris dactylica.*)

V. 164—165. Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας· δι' ἐμᾶς

Ἦξι ποτὲ νηδύος ἅδ' αὖρα.

Brunck, Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας.

Δι' ἐμᾶς ἤξι ποτὲ

Νηδύος ἅδ' αὖρα.

V. 165. Ἦξι] Valckenaerius ἤξι.

V. 166. εὐλοχοῖ—Ἀρτεμιν] λοχίαν—

Quæ laborantes utero puellas

Ter vocata audis.

Horat. lib. iii. Od. 22. v. 2.

- 7 Τόξων μεδέεσαν,
 8 Ἄρτεμιν αὐτευν.
 9 Καί μοι πολυζήλωτος
 10 Αἰεὶ σὺν θεοῖσιν φοιτᾷ.

170

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἄλλ' ἤδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν
 Τήνδε κομίζεσ' ἔξω μελάθρων,
 Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται.
 Τί ποτ' ἐστὶ, μαθεῖν ἔραται ψυχὰ,
 Τί δεδήληται
 Δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

175

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ κακὰ θνητῶν, συγεραί τε νόσοι·
 Τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
 Τόδε σοι φέγλος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·

ΣΧΟΛΙΑ.

γαστρός· τρεῖσι, καὶ (ἐγὼ) αὕτη ποτὲ ὠδίνων πεί-
 ραν ἔσχον, καὶ ἔπαθον τῆτο· ἐγενόμην, φησὶ, καὶ γὰρ
 ποτὲ ἐν ἀμηχανίᾳ.

172. Τήνδε κομίζεσ'] Τῆτο σισημειώκεν Ἀρι-

στοφάνης, ὅτι κατὰ τὸ ἀκριβεὶς τὸ ἐγκλημα τοιᾶτον
 ἐστὶ τῇ ὑποθέσει· ἐπὶ γὰρ τῆς σκηπῆς δέικνυται τὰ
 ἔνδον πραττόμενα· ὁ δὲ ἔξω προῖεσαν αὐτὴν ὑπο-
 τίθεται.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 167. Versus in membr. sic scriptus: τόξων μεδέ-
 εσαν αὐτευν Ἄρτεμιν. Postrema vox è glossâ in textum
 irrepsit. Brunck.

V. 167, 168. Τόξων μεδέεσαν

Ἄρτεμιν αὐτευν.

Brunck, Τόξων μεδέεσαν αὐτευν.

V. 170. θεοῖσιν] Nonnulli, inter quos Valckenae-
 rius, θεοῖσι.

V. 170. φοίτα. Sic legendum, ut congruant tem-
 pora: supra ἦξε, αὐτευν. In membr. σὺν θεοῖσι φοιτᾷ.
 Brunck.

V. 173. Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος] i. e. Superciliorum
 tristis nubes. *مِنْ مَرْمَرَاتٍ* appellatae
 sunt Nubes fragore multo fœtæ, et cæco murmure mi-
 nantes.

In Diw. Hudeil.

وَنَفْثَةٍ مِنْ مَرْمَرَاتٍ (اشقاقات)

Et impetus fusus à murmurante
 Fissarum imbre, et fulmine nubium.

Hinc imago sese offert Occulorum truci supercilio minan-

- 7 Sagittas regentem,
8 Dianam invocavi :
9 Et mihi veneranda admodum
10 Semper inter Deos versatur.

170

ANAPÆSTI.

Sed ecce nutrix vetula ante fores
Hanc portans extra domum ;
Tristis autem superciliorum nubes augetur :
Quidnam sit hoc, scire cupit animus meus ;
Quid læserit
Corpus reginæ, pristinum colorem mutatum habens.

175

NUTRIX.

O hominum mala, ô morbos odiosos !
Quid ego tibi faciam ? quid verò non faciam ?
Ecce tibi hæc lux clara, ecce hic aer :

ΣΧΟΛΙΑ.

178. Τί σ' ἐγὼ δράσω.] Τὸ ἦθος ἀπειρηκυίας τῆς Θεραπείας, ὥς τε κοινῇ τὸν βίον βλασφημεῖν, προαίεσθαι διὸ καὶ γνωμικὸν ἐπιστάλῃαι ὅπερ σύνηθες τοῖς δυσυχῆσιν ἐπὶ τισιν· ἐκκομίσασα δὲ αὐτὴν πρὸ τῆς σκηπῆς, καὶ πάλλιν ὀρώσα αὐτὴν ἀχθομένην

ἐπὶ τῇ ἐξοδῷ, τὰ τοιαῦτα λέγει.

179. Τόδε σοι φέγγος] Διηκτικῶς ἅμα καὶ ἀναφορικῶς λέγει· ἤδη σοι τὰ δέμνια τῆς κοίτης ἔχω τῶν οἴκων εἰσὶν· εἰ δὲ καὶ, καθὼς ἐπεθύμεις, ἀνάκλισίς σοι ὑπαίθριος παρεσκεύασαι· καὶ γὰρ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

tium. Similiter Æschylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θέβας pingit ὑπερδ' ὀμμάτων κρημαμέναις νεφίδαι, v. 535. supra oculos suspensam nubem ; et in Prometh. Vincit. v. 144. φοβερὰν ὁμίχλην πλήρη δακρύων, horridam caliginem lacrymarum plenam, quæ ὅσσοις προσῆξι.

Vid. etiam Sophocl. Antig. v. 535.

Νεφίλη δ' ὀφρύων ὑπερ—
Ad eam formam dicitur συνεφῶν ὀμματα. Electr. v. 1068. Et avou Horat. Lib. i. Epist. 18. v. 94. Deme

supercilio nubem. Similiter etiam Euripid. Med. v. 107. νέφος οἰμωγῆς, nubes ejulatus.

V. 173. αὐξάνεται] Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut Canterus quoque emendaverat. Vulgò αὐξίλει.

V. 178. μὴ δράσω] Al. σοὶ φράσω.

V. 179. Τόδε σοι] Fortè leg. Τί δὲ σοι φέγγος, λαμπρὸς ὃδ' αἰθήρ ; Valckenaerius.

V. 179. Τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὃδ' αἰθήρ.]

Brunck. Τόδε σοι φέγγος, λαμπρὸς ὃδ' αἰθήρ

Ἐξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς

180

Δέμνια κοίτας.

Δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν, πᾶν ἔπος ἦν σοι·

Τάχα δ' εἰς θαλάμους σπύσεις τὸ πάλιν.

Ταχὺ γὰρ σφάλῃ, κεδνὴ χαίρεις·

Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τό δ' ἀπὸν

185

Φίλτερον ἡγῇ.

Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν·

Τὸ μὲν ἐστὶν ἀπλῆν, τῷ δὲ συνάπτει

Λύπη τε φρενῶν, χερσὶν τε πόνος.

Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,

190

Κῆκ' ἐστὶ πόνων ἀνάπαυσις.

Ἄλλ' ὅτι τῷ ζῆν φίλτερον ἄλλο

ΣΧΟΛΙΑ.

ἐνταῦθα ἐλθεῖν πᾶς λόγος ἦν σοι· καὶ ἐ διέλιπες λέγμενα ἐθέλειν προελθεῖν· οἶδα μὲν τοι τῆτο, ὅτι ταχέως σπύσεις πάλιν εἰς τὰς οἰκὰς γενέσθαι, καὶ δίδωσί μοι ἐντεῦθεν σοχάζεσθαι τὸ παλίμθελόν σε, καὶ δυσάρεστον τῆς νόσος.

188. Τὸ μὲν ἐστὶν] Ἦγεν τὸ νοσεῖν· τὸ δὲ θεραπεύειν τινὰ διπλῆν· ἐν αὐτῷ γὰρ τις καὶ τῇ λύπῃ ἀνιᾶται διὰ τὸν κακῶμενον, καὶ κάμνει περὶ αὐτὸν ἀτυχῶν, καὶ ἐνεργῶν ἐν τῷ ὑπηρετεῖν· βέλ-
λιον ἢ συντόμως κακῶσθαι, ἢ κακῶμενα ἀνέχεσθαι.

192. Ἄλλ' ὅτι τῷ ζῆν.] Ὁ νῦν, ἐγώ, φησι, προκρίνω μᾶλλον τὰ κατ' ἄδᾶ, καὶ πᾶς ἄνθρωπος προέκρινεν αὐτὸν, εἰ καὶ κείνα ὄρων συνέκρινε τοῖς ἐνθάδε· νυνὶ δὲ ἐπειδὴ τῆτο μὲν θέλγει τῷ ἰδίῳ φωτὶ τὴν θείαν, ἐκεῖνο δὲ κεκαλυμμένον ταῖς μυθοποιήταις φοβερὸν εἶναι νομίζεται· τῆτε χάριν δυσέρωτες μὲν αὐτῷ ὑπάρχομεν, σφοδρῶς δὲ ἐρώντες τῆτε· τῆτο δὲ φησι, παρόσον διάφορος δόξα παρὰ τοῖς φιλοσόφοις περὶ τῆς τῷ ἡλίου δυνάμεως· οἱ μὲν γὰρ ἐδόξασαν σῶμα εἶναι τὴν φωτιστικὴν αὐτῷ δύνα-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 180. et seq. Ἐξω δὲ δόμων, &c.

Quætere semper
Commutare locum, quasi onus deponere possit.
Exit sæpè foras magnis ex ædibus ille,
Esse domi quem pertæsum est, subitoque revertit:
Quippe foris nibilo melius qui sentiat esse.

Lucret. Lib. iii. v. 1071.

Talis etiam describitur Charinus ille Plautinus in Mercat. Act. iii. Sc. 4. v. 1.

Sumne ego homo miser, qui nusquam bene queo quiescere?
Si domi sum, foris est animus: sin foris sum, animus domi est:

Ita mihi in pectore atque in corde facit amor incendium.

Horat. Lib. i. Epist. i. v. 98.

Quod petit, spernit, repetit quod nuper omisit.

V. 181. κοίτας] Brunck κοίτης.

V. 183. σπύσεις τὸ πάλιν] Fortè leg. σπύσεις γε πάλιν. Valckenaerius.

V. 184. Ταχὺ γὰρ σφάλῃ] Confer huc Apollon. Rhod. lib. iii. v. 754. et seq. de Medæa quæ Jasonem perditè deperibat:

Πικρὰ δὲ οἱ κραδὴ γηδῶν ἐντοσθεν ἔδυν·

Ἡελίε ὥς τίς τε δόμοις &c.

V. 188. συνάπτει] pro συνάπτεται. Sic συνάπτεται, Æschyl. Pers. v. 888.

Extráque domum jam *est* morbidi
Cubile lecti.
Huc enim venire erat omnis sermo tuus :
Brevi verò rursus festinabis in thalamos.
Nam citò mutaris, et nullâ re gaudes,
Neque tibi placet, quod adest : quod verò non adest, 185
Gratius ducis.
Facilius autem *est* ægrotare, quàm ægrotantem curare ;
Illud enim est simplex *malum*, cum hoc verò conjunctus est
Dolórque mentis, manuúmque labor.
Omnis enim hominum vita *est* plena dolore, 190
Neque est requies laborum ;
Sed quando aliud quiddam dulcius vitâ

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

μιν, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀριστοτέλης, διὰ τὰς γινομένας
ἀντανεκλάσεις τῶν ἀκτίνων· τὰ γὰρ ἀσώματα
ἀνεμποδίστως προιόντα, ἀνακλᾶσθαι ἔδυνανται·
ἔτι δὲ καὶ ἐγκατεσκευασμένοις οἴκοις μὴ εἰσδύνον
τὸ φῶς, δεκνύει ὅτι ἔκ ἐστὶν ἀσώματος· οἱ δὲ ἀσώ-
ματον αὐτὸν φάσκοντες ἐκ τῶν χρονικῶν ἐλλαμψέων
τῶν γινομένων ἐξ ἡλίου πιθανῶς κατασκευάζουσι.
Ἄλλως. Ἐκ τῆς ὀδυνηρῆς βίης σοχάζεται βελτίονα
εἶναι τὰ ἐν αὐτῇ τῶν ἐν γῇ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν Πο-
λυίδῳ·

Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν ; —
τὸ ἐξῆς· ἀλλ' ὅ, τι βέλτιον κέκρυφεν ὁ σκότος ὑπὸ
γῆν, καὶ βέλτιον τι ἄλλο τῆς ἐνταῦθα εἶναι ὑπὸ
γῆν σκότῳ κρυπτόμενον, καὶ δυσέρωτες φαινόμεθα
καὶ σφόδρα φιλεῖντες τῆτον τὸν βίον, διὰ τὸ ἀπεί-
ρωτος ἔχεν τῆς ἄλλης βίης, καὶ μὴ εἶδέναι βελτίονα
εἶναι τὰ ὑπὸ γῆν, μάτην τοῖς μύθοις πεισεύοντες
φαινόμεθα, τοῖς ποιῶσιν αὐτὰ φοβερά.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 191. Κἔκ ἐστι πόντος ἀνάπαυσις] Οὐκ ἐστὶ τῶν ἀνθρω-
πίνων μόχθων βεβαία λύσις καὶ ἀνάπαυσις, εἰ μὴ ἐν θαλάττῃ, ἣ
μὴ δὲ θάλασσῃ· ὅπου ἀνάκλῃται ἡ ἀληθὴς εἰρήνη καὶ ἡδονὴ ἀπαυ-
τος· ἢ δὲ τὸ σκότος τῆς βροτείας φύσεως ἔκ οἷοι τ' ἐσμὲν
διακρίνου. Josua Barnes.

V. 192. Ἄλλ' ὅτι] Valckenaerius Ἄλλ' ὅ, τι. Al.
Ἄλλο τι τῇ ζῆν φίλτερον, ἄλλο. Brunck, Ἄλλο τι τῇ ζῆν
φίλτερον, ἀλλ' ὅ

V. 192. Ἄλλ' ὅτι τῇ ζῆν]

Μὴ δὲ μοι θάνατός γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Βελοίμην κ' ἰππικὸς ἰὼν θητιεύειν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' αὐλήρῃ, ὃ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,

Ἡ πᾶσι νέκυσι καταφθιμένοις αἰάσσουσιν.

Odyss. xi. v. 487.

Cæterum vituperat hunc locum Plato de Republicâ
lib. iii. sub initio.

Vid. et Eurip. Iphig. in Aul. v. 1250.

Τὸ φῶς τὸδ' ἀνθρώποις ἡδιστὸν βλέπειν.

Τὰ νύκτε δ' ὀδύς· μαίνεται δ', ὅς ἐστιται

Θαντὶ· κακῶς ζῆν κρείσσον, ἢ θαντὶ καλῶς.

Similiter improbum illud Mæcenatis votum apud Se-
necam, Epist. 101.

Debilem facito manu,

Debilem pede, coxa ;

Tuber adstrue gibberum :

Vita dum superest bene est.

Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις,
 Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
 Τῷδ', ὅτι τῷτο σίλβει κατὰ γῆν,
 Δι' ἀπειροσύναν' ἄλλε βίότης,
 Κῆκ-ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
 Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

195

ΦΑΙΔΡΑ.

Αἵρετέ με δέμας· ὀρῶτε κἄρα·
 Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι.
 Λάβετε εὐπήχεις χεῖρας, πόρολοι.
 Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.
 Ἄφελ', ἀμπέτασον βόσρυχον ὦμοις.

200

ΤΡΟΦΟΣ.

Θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς

ΣΧΟΛΙΑ.

198. Μύθοις δ' ἄλλως] Ὁ δὲ ἀντὶ τῆ γὰρ,
 τοῖς γὰρ μύθοις ἀπαλῶμεθα· καὶ ταῖς τῶτων σκη-
 νοποιαῖς δεδυσσόμεθα ἀναπλατύνοντων αὐτῶν Κωκυ-
 τὸν, καὶ Πυριφλεγέθοντα καὶ Ἀχέροντα ποταμούς

ἄδῃ, καὶ κύνα Κέρβερον, καὶ Χάρωνα, καὶ πορθ-
 μέα· καὶ τῷ φοβερῷ τῶν ὀνομάτων καταπλητύνων
 ἡμᾶς.

199. Αἵρετέ με] Ἐφύλαξε τὸ τῶν νοσούντων

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 193. ἀμπίσχων] Ita MSS. A, D, Fl. et Ed. Lasc.
 Vulgò ἀμπισχον.

V. 195. Τῷδ', ὅτι] Agnoscitur alia lectio tum in
 MSS. tum in Ed. Lasc. nempe Ταῷδ' ὅτι.

V. 195. κατὰ γῆν] Valckenaerius et Brunck κατὰ γᾶν.

V. 196. Δι' ἀπειροσύναν' ἄλλε βίότης,
 Κῆκ-ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας]

HAML. ————— To die;—to sleep;—
 To sleep! perchance, to dream;—aye, there's the rub;
 For in that sleep of Death what dreams may come,
 When we have shuffled off this mortal coil,
 Must give us pause: There's the respect,
 That makes calamity of so long life:
 For who would bear the whips and scorns of time,

Tb' oppressor's wrong, the proud man's contumely,
 The pangs of despised Love, the Law's delay,
 The insolence of office, and the spurns
 That patient merit of th' unworthy takes,
 When he himself might his quietus make
 With a bare bodkin? Who would fardels bear,
 To grunt and sweat under a weary life;
 But that the dread of something after Death,—
 The undiscover'd country, from whose bourn
 No traveller returns,—puzzles the will;
 And makes us rather bear those ills we have,
 Than fly to others that we know not of?

Shakespeare, HAMLET, Act. III. Sc. 1.

Iterum, Measure for Measure. Act. III. Sc. 1.

Tenebræ continent occultant nebulis,
Perditè-amantes utique videmur esse
Hujus lucis, quia hæc fulget per terram,
Propter imperitiam alterius vitæ,
Et nullam demonstrationem rerum sub terrâ :
Fabulis autem temerè ferimur.

195

PHÆDRA.

Tollite meum corpus, erigite caput :
Soluta sum membrorum vinculis, ô amicæ.
Apprehendite meas ex pulchris brachiis pendentes manus, ô famulæ.
Est mihi grave habere ornamentum capitis :
Aufer, extende contortum capillum in humeros.

200

NUTRIX.

Forti animo sis, filia, neque molestè

ΣΧΟΛΙΑ.

ἦθος πρὸς τὴν τῆ σώματος κηδεμονίαν καταγινο-
μένην· μονονυχὶ αὐτὴν ἡμῖν ὑποστήσας τὴν Φαίδραν
προσκομιζομένην καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς σχήμασι·
ὁ δὲ νῆς, ἐπιδείσας τοῖς ἑαυτῶν ὤμοις τὰς ἐμὰς
βραχίονας, καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεριδόμεναί με τῇ

αὐχένος, ὥτως με ἐπαίρετε· κομματικαὶ δὲ αἱ δια-
νοιαί, καὶ τῇ τῶν πόνων ὀλιγωρίᾳ τὸ σπνδαζόμενον
συντόμως ἐξαιρέμεναι.

202. Βαρὺ μοι κεφαλῆς] Βαρὺ μὲν ἐγί, φησι, τὸ
ἔχων τὸ κεφαλόδεσμον· ἄκρως ἔν τὴν ἐρωτικὴν ἐνέ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

*The weariest and most loathed worldly life
That Age, Ach, Penury, and Imprisonment
Can lay on Nature, is a Paradise
To what we fear of Death.*

V. 197. Κῦκ-ἀπόδιξι] Valckenaerius et Brunck,
Κῦκ ἀπόδιξι.

V. 197. Κῦκ-ἀπόδιξι] Conjunctim accipienda sunt,
nec sine magnâ gratiâ—Eâdem loquendi ratione utitur
Terentius. "At heri SEMPER-LENITAS quorsum evade-
ret, verebar."

Peculiari sibi scribendi modo, Hebræi conjungunt cum
vocabulo particulam negativam, ut vocabulo isto sig-
nificatæ rei absolutam negationem fortius exprimant.
Quomodo tu dedisti auxilium ΠΩ-Νῆ NON-ROBORI, i. e.

infirmitati? Et salvum fecisti brachium NON-POTEN-
TIÆ, i. e. impotentia? Quomodo tu dedisti consilium
NON-SAPIENTIAE, i. e. insipientia?

V. 197. τῶν ὑπὸ γαίᾳ. Sic membr. construction.
poetis usitatâ. Vulgò γαίᾳ. Brunck.

V. 199. Αἶρετε] Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et
Scholiastes. Vulgò ἀρατε.

V. 199. Αἶρετε μὲν ἑμᾶς, &c.] Voici la nature elle-
même. Peut-être une peinture si ressemblante nous dé-
plairait aujourd'hui. Pourquoi? P. Prumoy.

V. 200. φίλαι] Exc. Flor. φίλων.

V. 202. μοι] Ita Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò μῦ.

V. 203. ὅμοις] Ita MSS. omn. et Ed. Lasc. Vulgò
οἱμοι.

Μετάβαλλε δέμας.

205

Ῥᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας
Καὶ γενναίῃς λήματος οἴσεις·
Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἔ, ἔ

Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος
Καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν;
Ὑπὸ τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ
Λειμῶνι κλιθεῖς ἀναπαυσαίμαν;

210

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖ, τί θροεῖς;
Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ,
Μανίας ἐποχὸν ρίπτῃσα λόγον.

215

ΣΧΟΛΙΑ.

φηνε πύρῳσιν, ἔδῃ τῇ συνήθεις ἀνεχομένη γολίσματος· ἀφελὲ τε τοῖνον αὐτὸ, καὶ ἀναπέτασσόν μοι τὸν πλόκαμον.

205. Μετάβαλλε δέμας] Μὴ ἐπὶ χαλεπότητι καὶ κακοῖς διάρριπτε τὸ σῶμά σε· ῥᾶον γὰρ μᾶλλον οἴσεις τὴν νόσον γενναιάζουσα. Ἄλλως. Μὴ ἐπὶ

τὰ ἀσύμφορα διάρρίπτε σε τὸ σῶμα, μᾶλλον γὰρ εὖ οἴσεις τὴν νόσον μετὰ γεναιότητος.

209. Ἔ, ἔ, πῶς] Ἐπαναβέβηκε λοιπὸν ὁ λόφος, ὥσπερ ἐξ ἀναυχόμενος τῷ πάθει, καὶ λοιπὸν ἐσχηματισμένη τὰ τῷ ἔρωτος αἰνίττεται· λέγει ἔν, ὅτι ἡβελόμην ψυχρῶν ὑδάτων τυχεῖν, ἵνα τὴν ἐν ἐμοὶ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 206—207. Ῥᾶον—οἴσεις] De Phrafi ῥᾶον φέρειν diximus ad Danaen v. 69. Et sanè significat vel malum vel morbum facillè aut patientèr ferre. ῥᾶον γίνεσθαι autem de iis dicitur, qui cùm ægri decubuerint, iterum convalescere incipiunt. Josua Barnes.

V. 206. μετὰ θ' ἡσυχίας] Ita MSS. Paris. et Ed. Laſc. Ita quoque Barnesius ex Scaligeri conjecturâ. Edd. Vet. μεθ' ἡσυχίας.

V. 206. Ῥᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἡσυχίας]

Durum; sed levius fit patientiâ

Quicquid corrigere est nefas.

Horat. Lib. i. Od. 24. v. 19.

Quicquid erit, superanda omnis fortuna ferendo est.

Virg. Æn. v. ver. 710.

“A que nao pode al ser, debes soffrer.”

Adagium à Portugallis usitatum.

V. 208. Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη]

Nil sine magno

Vita labore dedit mortalibus.

Horat. Lib. i. Sat. 9. v. 59.

V. 209. Ἔ, ἔ] Schol. Αἱ, Αἱ.

Agites corpus.

205

Facilius enim morbum cum quiete

Et generoso animo feres ;

Neceffe enim est homines conflictari cum multis malis.

PHÆDRA.

Eheu :

Quomodo ex roscido fonte

210

Hauriam potum limpidæ aquæ ?

Et sub alnis, et in viridi

Prato reclinata quiescam ?

NUTRIX.

O filia, quid dicis ?

Ne apud turbam hæc dicas ;

215

Effundens sermonem obnoxium furori.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

τῇ ἔρωτος φλόγα σβέσω, ἀναπαύσασα ἑαυτὴν ὑπὸ αἰγείροις καὶ λειμῶσι, κομῶσι τοῖς ἀνθεσιν ἀνακλιδύσα· ταῦτα δὲ ἔξωθεν ἐσχημάτισαι πρὸς τὸ ἥθους τῶν νοσούντων.

215. Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ] Ἀντὶ τῆς ἡ μὴ φθίγγῃ ταῦτα μεταξὺ πλήθους, μανιώδεις λόγους ῥίπτουσα· ἔδοξε γὰρ αὐτῇ τὰ ῥηθέντα ἀσχήμονα εἶναι,

καὶ ἐκ αὐτῆς ἀξία· τί γὰρ ἦν ὕδατος ἐρῶσαν ψυχρὰ καὶ κομῶντος λειμῶνος ἀνθὴ ποθεῖν τὴν βασιλείαν ἐχέσης, εἰ μὴ τοι ἔλεγε, πῶς μοι ἔρωτος γένοιτο σβέσαι τὸ πῦρ ; ἢ τίς τοσαύτη τέρψις ἀνθέων, ὥς ἀναπαῦσαι τὸν πόθον ; μανίας δὲ ἵποχον, ἥτοι ὑπὸ μανίας ὀχέμενον, ἐκμανῇ, κατεχόμενον ὑπὸ μανίας. Παρ' ὄχλῳ δὲ, ἀντὶ τῆς ἐπὶ τῷ χορῷ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 209—210. "Ε, ἦ

Πῶς αὖ δεσπιδῶς ἀπὸ κρηίδος]

Brunck, ΑΙ, αΙ· πῶς αὖ δεσπιδῶς ἀπὸ κρηίδος

V. 211. πῶμ' ἀρυσταίμαι ;] Minimè necesse est ut cum Marklando reponamus πῶμα, verbum enim ἀρύν penultimam habet indifferentem. Vid. Guillonii Gnomon, p. 34 et 35. Heath.

V. 211. πῶμ' ἀρυσταίμαι ;] Marklandus propter metrum πῶμ'. Sed ἀρύναι antepenultimam ancipitem habet. Statyll. Flaccus Antholog. H. Steph. p. 88. α. Σιγίσας ἀρύσαι. β. τίνος ἔνικα—α. μήκετ' ἀρύν. Apud

Nonnum quoque pluribus in locis productam inveni. Musgrave.

V. 211. Ex metri lege scribendum πῶμ'. Vulgò πῶμα. Promiscuè adhibentur πῶμα et πῶμα, prout alterutrum versui convenit. Brunck.

V. 216. μανίας ἵποχον] i. e. μανίον. Non dissimilis usus est vocis ἱπτάμενος apud Sophoclem, Œd. Colon. v. 180.

—— ἢ αὖ εὐσιβείας

Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν.

Vid. Eustath. in Hom. p. 210. Ed. Rom.

ΦΑΙΔΡΑ.

Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλαν,
 Καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι
 Στείβουσι κύνες,
 Βαλίσαις ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα·
 Πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωύξαι,
 Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι
 Θεσσαλὸν ὄρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ'
 Ἐν χειρὶ βέλος.

220

ΣΧΟΛΙΑ.

217. Πέμπετέ μ' εἰς] Ἐπαναβίβηκεν ὁ λόγος ἐπὶ τὸ μανικώτερον ἅμα τῷ πᾶθει, ὡς λοιπὸν σαφέστερον τὸν αἰνιγμὸν τῷ ἔρωτος ἔχουθεν εἶναι σχηματισμῷ· καὶ εἰς τὸ ὄρος βεβῆλαι προπέμπεσθαι πρὸς θεῶν τῷ ἔρωμένῳ, καὶ εἰς κυνηγίαν πρὸς συνομιλίαν τῷ ποσειμένῳ· ἐνταῦθα δὲ δεῖ τὸν ὑποκρινόμενον κινῆσαι ἑαυτὸν, καὶ σχήματι καὶ φωνῇ, καὶ ἐν τῷ εἶμι πρὸς ὕλας ἀναπηδᾶν, ὡς αὕτη πορευομένη. τὸ δὲ ἔξῃς ἔτι· πέμπετέ με εἰς ὄρος πρὸς θεῶν· μάλλον δὲ δι' ἑμαυτῆς ἀπειμι πρὸς ὕλαν, καὶ πρὸς τὰς

πεύκας, ὅπερ εἰσι τὰ κυνηγέσια, καὶ ὅπερ αἱ κύνες τρέχουσι ταῖς ἐλάφοις πρὸς τὸ ἐπιπηδᾶν προσπελάζουσαι· ἐπιθυμῶ κυνηγετικὴν τέχνην ἀναδέξασθαι, καὶ κυσὶ μὲν συρίζην, ἐπὶ θήρας δὲ ὀρμαῖν, καὶ τὸ ἀκόντιον πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατείνειν, τὸ δὲ σίδηρον αὐτῷ ταῖς χερσὶ κατέχουσα, καὶ ἔτιως ἀκοντίζην· οἱ μὲν ἀκοντίζοντες τὴν χεῖρα ἄνω πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατείνουσι· τὸ δὲ σίδηρον τῷ ἀκοντίῳ πρὸς τὸν κρῖνον τοῖς δυσὶ δακτύλοις τοῖς μέσοις κατέχοντες, ἔτι ῥίπτουσιν· ἄριστα δὲ τῷ λεπτομερεῖ τῆς

NOTÆ ET VARIAE LECTIONES.

V. 217. Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος]

*Interea mistis lustrabo Mœnala nymphis,
 Aut acres venabor apros: non me ulla vetabunt
 Frigora Parthenios canibus circumdare saltus.
 Jam mihi per rupes videor lucosque sonantes
 Ire, libet Partibo torquere Cidonia cornu
 Spicula.*——— Virg. Eclog. x. v. 55.

Quem locum imitatus est Ovidius, Phædr. et Hippol. v. 88.

———ignotas mittor in artes

Est mihi per sævas impetus ire feras.

Et iterum v. 41.

*In nemus ire libet, pressisque in retia cervis
 Hortari celeres per juga summa canes;
 Aut tremulum excusso jaculum vibrare lacerto.*

V. 217. ὕλας] Aliàs ὕλας Scholiaſtes. Vide Jani Ulitii Comment. ad Nemesiani Cynegeticon v. 196. ubi totum hunc locum expendit et verbum θωύξαι fatiſ rectè exponit. Joſua Barnes.

V. 220. Βαλίσαις] Vox βαλὶς accentu et significa-

tione diſſociatur, ſcribitur enim et βαλὶς, et maculoſus vel celer ſonat. Vide Rhef. v. 356. Et Iphig. in Aul. v. 222. Joſua Barnes.

V. 220. ἐγχριμπτομένα] Ita Valckenaerius,—Muſgravius ἐγχριπτόμενα.

V. 220—221. Mutandæ ſunt ſedes horum Anapaſtorum et ſcribendum,

Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωύξαι
 Βαλίσαις ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα
 Καὶ παρὰ, &c.

Vid. Plutarch. de Adulat. et Amic. Diſcrim. p. 52. B. Ed. Xyland. Markland.

Vid. Schol. in Eιδυλ. α'. Theocrit. v. 78. "Τίνας δ' ἔγχαθ' ὅσσον ἔρασαι;" Ἐρῶ σὺ, καὶ ἔρωμαι ὑπὸ σὺ. Ἐρασσαὶ δὲ παθητικὸν ὃν ἀντὶ τῷ ἔρῳ λαμβανεται, καὶ ἐγὶ ποιητικόν· καὶ Εὐρίπιδης, "Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωύξαι. Malim θωύξαι ſecundum mentem doct. Markland.

V. 221. Πρὸς θεῶν] Pronuntiabatur πρὸς θεῶν: non tamen, θεῶν, ἀπλῶς, ſed pronuntiabatur quaſi aſpirativè et perquam breviffimè, ut hodiè apud Italos lit-

PHÆDRA.

Ducite me in montem : eo ad sylvam,
Et ad pinus, ubi ferarum-interfectores
Frequentant canes.
Maculosus cervis infiliens,
Per deos cupio clamore-excitare canes,
Et juxta flavam comam projicere
Theffalicum hastili infixum tenens
In manu telum.

220

ΣΧΟΛΙΑ.

φράσεως μιμείται τὸ τῶν ἐρώτων ἦθος, ὅτε τινὸς ἐρῶντες τέχνη ὑπογράφουσιν ὥσπερ ζωγράφοι τῇ λεπτολογίᾳ, ἐκείνην τὴν τέχνην καὶ τὰ αὐτῆς ὄργανα, καὶ ὥσπερ οἱ εἰς ἐπίδειξιν αὐτοῖς ἐρχόμενοι ἐρεθίζουσι τῇ λεπτομερείᾳ τῆς φράσεως τὸν ἔρωτα· καὶ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἐρώτων συμβαίνει.

221. Πρὸς θεῶν ἔραμαι] Ἀντὶ τῆς ἐρῶ, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῆς καὶ οἰκείως τῇ μεσότητι ἐχρήσατο· ἄκρως δὲ ἐρωτικὸν ἦθος ἀπεμάχαστο· τῇ λεπτομερείᾳ τῆς ἐκφράσεως περιεργία, εἰς ὑπόμνησιν γὰρ ἐρχόμενοι τῶν ποθεμένων καὶ μονονυχὶ ζωγραφῶντες

αὐτὰ τοῖς λόγοις, ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν εἰείρασι.

223. Θεσσαλὸν ὄρπακα] Θεσσαλῶν γὰρ εὖρημα τὸ δόρυ· ἐπίλογχον δὲ βέλος αὐτὸ τὸ τίσσῃσκον σιδήρειον, ὅπερ ὁ κρείκος ἐμβεβλημένος ἐν τῷ ξύλῳ συνέχει, διὰ τὸ ἐπὶ τῇ λόγχῃ κεῖσθαι, ὃ ἐστὶ τῷ ξύλῳ· οἱ γὰρ ἀκοντίζοντες τὸ σιδήρειον τῇ ἀκοντίᾳ πρὸς τὸν κρείκος ἐν δυοῖ δακτύλοις κατέχοντες, ἄτω ρίπτουσι. Ἄλλως. Ἐπίλογχον· ἐπεὶ βέλος πᾶν τὸ βαλλόμενον, διέστειλεν εἰπῶσα ἐπίλογχον, ὃ ἐστὶ βέλος ἔχοντα ἐν τῇ χειρὶ τὴν λόγχην ἔχον, ἵνα σημαῖν τὸ ἀκόντιον.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

tera i in syllabâ priori verborum sequentium, "I Gior-
ni miei."

V. 222. παρὰ χεῖρας ξανθὰς] Jaculandi modus apud varias gentes varius. Eustathius triplicem commemorat, παρὰ μαστῶν, à *mammâ*; παρὰ τὸ δεξιὸν ὤτιον, à *auriculâ dextrâ*, h. e. à *capite*, et, ut ait Phædra, παρὰ χεῖρας ξανθὰς παρ' ὤμων, à *humero*. Adde alium modum ab inguine, quem morem Parthis tribuit Persius.

—Parti ducentis ab inguine telum.

Casaubon. in Perf. Sat. v. ver. 4.

V. 223. ὄρπακα] Videtur in dativo casu esse et in constructione ἐπίλογχον sequi, ut sit totius clausulæ expositio, *Gestans in manu telum (vel cuspidem) Theffalicum hastili infixum. λόγχῃ* unde ἐπίλογχον propriè cuspidis est.

V. 223. Θεσσαλὸν ὄρπακα] Ὀρπακα. Ce mot signifie Dard. Le Grec ajoute Theffalien, parce que la figure du Dard, et la manière de le lancer, étoit d'une invention Theffalienne. On ne sçauroit lancer un javelot

qu'on ne l'approche vers la tête. P. Brumoy.

Aut tremulum excusso jaculum vibrare lacerto.

Ovid. Epist. iv. v. 43.

V. 223. ἐπίλογχον ἔχον· ἐν χειρὶ βέλος] Γαῖσδον δηλοῖ, ὃ ἐστὶν ὀλοσιδερὸν δόρυ. Latine, *Venabulum, Sarissa, Gæsus* et *Gæsum* dicitur. Seneca Hippolyt. v. 395. *Hastile vibret Dextra Theffalicum manus*. Hinc putes expressum: Θεσσαλὸν ὄρπακα, *Hastile Theffalicum*. Et iterum, *Et rigida molli Gæsa jaculari manu*. Vid. Herc. Fur. v. 1003. Quodd verò Theffalicum Jaculum nondum Hippolyti ætate fuerit, id gratis dictum à Criticis; et quodd Scholiastes tradit de altero Anachronismo circa Venetos equos infra ad v. 231. est merum Grammaticorum insomnium; Venetorum enim nomen antiquius, unde Homerus Iliad. β. v. 852. Ἐξ Ἑπιδῶν, ὃδ' ἐν ἡμίονοις γένος ἀγροτεράων. Vide Strabon. l. v. Quare nimium à Criticis deceptus est Gerard. Joh. Vossius Institut. Poet. l. i. c. 3. ubi hæc Euripidi vitio vertit. Cùm etiam si vera notâset, per Prolepsin potuit Euripidis honor salvari. Josua Barnes.

H

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;
 Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης;
 Τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;
 Παρὰ γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχῆς
 Κλιτὺς, ὅθεν σοὶ πῶμα γένοιτ' ἄν.

225

ΦΑΙΔΡΑ.

Δέσποιν' αἰλίας Ἀρτεμι λίμνας,
 Καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων,

230

ΣΧΟΛΙΑ.

226. Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης] Ἀντὶ τῆ ἐπιμελείας· τῷ τί σοὶ περὶ κυνηγεσίας μέλει; τί, φησιν, ὦ τέκνον, καὶ σοὶ καθάπερ τοῖς ἀνδράσι μελεῖται τὰ κυνηγέσια; τί δὲ καὶ τὸ τυχεῖν κρηναίων ἐν ἔρωτι μεγάλῳ τίθεται· εἰ μὲν γὰρ ἀληθῆ ἐπιθυμεῖς, πάρεστιν ἐπὶ τῶν οἰκῶν δροσώδης, καὶ

ὕψηλὴ πέτρα συνεχῆς ὕδωρ γάλασσα· ὅθεν σοὶ πόσον ἂν γένοιτο, καὶ τὸν πότον ἐκπληρώσεις· εἰ δ' ἐβέλει, τί καὶ τῷτο ἐν ἔρωτος τάξει λέγεις;

228. Πύργοις συνεχῆς] Ἀφθονος τοῖς ὕδασι· ὁ δὲ νῆς, εἴπερ ὅλως ἐπιθυμεῖς ὑδάτων, πάρεστιν ἐπὶ τῶν οἰκῶν δροσώδης καὶ ὕψηλὴ πέτρα κλιτὺς, ὅ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 226. Valckenaerius rectè ad linguæ normam μελίτη. Vulgò μελίτης. Brunck.

V. 226. μελίτης] MS. A, μελίτη. Lego τί κυνηγεσίων δαὶ σοὶ μελίτης; ubi δαὶ *quæso* valet ut Hecub. v. 1256. Helen. v. 1266. Constructionem tuetur Homerus Iliad. φ'. v. 360. τί μοι ἔριδος καὶ ἀργῆς; In quo videtur Ellipsis esse vocis προσήκει. Xenophon; εἰ δὲ ὡς ἡμῖν προσήκει ὅτε πλεονόμης πότι, ὅτε μίθης. p. 97. Musgrave.

V. 226. Nonnus p. 418. τί γὰρ σακίων Ἀφροδίτη. Aristides: ἀλλὰ τί τῶτων ἡμοὶ νῦν. Tom. iii. 90. Lucian. in Demosthenis Encomio: τί γὰρ τῶν ὄρων καὶ τῆς ὑδρίας Δημοσθένη ἐκ ἔχοντι; Musgrave.

V. 228. Παρὰ γὰρ δροσερὰ—Κλιτὺς:]
Ecce supercilio cliuosi tramitis, &c.

Virg. Georg. Lib. i. v. 108.

V. 229. Κλιτὺς, ὅθεν σοὶ.] Sic libri omnes, optimè. Quum κλιτὺς ultimam producat, ut *conflat metrum, legendum videtur*, ὅθεν σοὶ. Verba sunt Heathii, qui egregiè fallitur, et doctissimum virum in fraudem egit. Substantiva oxytona in *us* ultimam necessariò non producere observavi ad Andromachen 356.

Καὶ τοῦτον ἐξαμύλων, ὡς αὐτὴ λέγει.

Idem in κλιτὺς obtinet, nisi fortè Sophocles prosodias Atticæ ignarus fuerit, quod Heathio, etiam si per Deos omnes juret, non credam. Legitur in Trach. senarius iste, v. 271.

Πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξίχρυσον.

Noster, Bac. 405.

Σιμὸν κλιτὺς Ὀλύμπου.

Trimeter est dactylicus. Jam si quis quærat, cur non potius scripserit Euripides, κλιτὺς, ὅθεν σοὶ πῶμα γένοιτ' ἄν: illi confidenter respondebo, id non tulisse linguæ indolem et proprietatem sermonis. Intererat enim aliquid, utrùm scriberetur ὅθεν an ὅθεν. Dixerat suprâ Phædra: πῶς ἂν πῶμα ἀρυσάμην ἀπὸ κρηνίδος. Nutrix respondet: ἀπὸ τῆς γεινῶσης κλιτύος πῶμα ἀρῶμαι ἄν, seu, συνεχῆς ἐστὶ

Κλιτὺς, ὅθεν σοὶ πῶμα γένοιτ' ἄν.

Unde potum haurire potes: unde jubere potes, ut *hausta tibi adferatur aqua*. Sæpius quidem substantiva oxytona in *us*, verbaliaque quorum Ionicis poetis et aliis scriptoribus tam frequens usus, ultimam producant, sed id non ex necessitate. Apollonii versum, qui vulgò in mendâ cubat, Argon. Lib. i. v. 515. ad optimorum codicum fidem sic legi oportere, alibi, si satis comme-

NUTRIX.

Undenam, ô filia, ista deliras ?

225

Quid tibi est negotii cum exercitio venationis ?

Quid verò fontanos latices expetis ?

Etenim juxta arcem est continuus roscidus

Clivus, unde tibi potest esse potus.

PHÆDRA.

O domina marinæ paludis Diana,

230

Et curriculorum equestrium,

ΣΧΟΛΙΑ

ἔστιν ἀνακεκλιμένη καὶ ὑψηλὴ πέτρα συνεχὲς ὕδωρ
σάββα.

230. Δέσποινα] Λίμνη γυμνασίον ἐν Τροιζήνι,
ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς φησὶ τὸν ἀμφὶ λίμνης τροχόν·
ὁ δὲ νῆς, ὃ δέσποινα, τῆς ἰσοπέδου λίμνης καὶ τῶν
ἐν αὐτῇ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων· ἐπεύχεται δὲ

λοιπὸν τῇ οἰκείᾳ θεῇ τῶν κυνηγεσιῶν, ὥς τε τὰ τῆ
ἐρωμένης ἐπιτηδεύματα χρῆσασθαι πρὸς τὸ αὐτῷ
συνανασφρέσθαι καὶ συνδιαίτασθαι· τῆς δὲ θα-
λάσσης φησὶν αὐτὴν δεσπόζειν, ὡς καὶ Ἡσίοδος,
Μοῖραν ἔχει γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης· ἢ
ἐπεὶ λιμναῖτις ἢ Ἀρτεμις.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

mini, monui, et in gratiam futuri editoris, docti apud
Cantabrigienses viri, iterum monebo :

Τὸ δ' ἄμωτον λήξαντος ἐστὶ πρῶτοντο κέρηνα

Πάντες ὁμῶς, ὁρδοῦσιν ἐπ' ἡσίου ἡμερόντες,

Κηληδὼν· τοῖον σφιν ἐνέλιπε διὰ τὸν αἰσῶν.

Non igitur obfaret profodiæ ratio quominus in So-
phoclis Philoct. v. 43. reciperetur Jo. Toupîi emen-
datio prolata ad Suidam T. iii. p. 337.

Ἄλλ' ἢ πὶ φορβῆς μαρτὺν ἐξελύκεν.

Sed alias ob rationes, quæ suo loco declarabuntur, re-
tinenda vulgata lectio ὁρδον. Brunck.

V. 229. γίνονται αἶν.] Fortasse legendum est πῶμα γί-
νεται αἶν, metri causâ, et pro αἶν, ὁρδον.

V. 230. Vid. suprâ ad v. 148. Et tamen Scholiaf-
tes ait Λίμνην hîc esse proprium nomen loci, ubi scho-
la equestris erat, quem tu videsis. Vid. Not. ad Schol.
Josua Barnes.

V. 230. Quanquam scripturam à Musgravio è co-
dicibus erutam ἀλίας λίμνης minimè improbo, et mare
hâc appellatione rectè designari non inficias eo, hoc
tamen in loco potius intelligi existimo pratum quod-
dam litoribus Troezeniis adjacens, quod Dianæ erat
sacrum, exercitiisque equestribus frequentabatur. Hanc

certè interpretationem indicare, immò et postulare,
videntur sequentia, γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων, et ἐν σοῖς
δαπνίδος, et ψαμάδοις ἐπ' ἀκυμάντοις. Heath.

V. 230. Δέσποινα ἀλίας] Ita MSS. A. Cott. Flor. Ed.
Lasc. Δέσποινα ἀλίας. ἀλίας λίμνη potest esse simpliciter
pelagus, ut Hom. Odyss. γ'. v. 1. Troad. v. 446. Vi-
dendum tamen annon locum respiciat de quo Pausa-
nias in descriptione Troezenis: Ὅντος τῇ Σαρωνίδι τὸ ἱερὸν
Ἀρτεμίδι ὠκοδόμησεν ἐπὶ θαλάσῃ τελευτῶντι, καὶ ἐπιπολῆς
μᾶλλον, ὥς τε καὶ Φοιβαία λίμνη διὰ τὸ ἐκκεῖντο. et paullo
post; ἐκπέσσοντα δὲ τὸν ἱερὸν κατὰ τὴν Φοιβαίαν λίμνην ἐς
τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτεμίδος, ἔντος τῷ ἱερῷ περιβόλῳ δάπτουσι,
καὶ λίμνην ἀπὸ τούτου Σαρωνίδα τὴν ταύτην θαλάσσαν καλεῖσιν
αἰντὶ Φοιβαίας. p. 73. Ed. Sylb. Vulgò Δέσποινα ἀλίας.
Musgrave.

V. 230. Δέσποινα ἀλίας] Hanc lectionem confirmat
Scholiafetes.

V. 231. Καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων] Hippodro-
mum notat, quem frequentâsse par est Hippolytum,
juvenem venationi et equis deditum. De Hippodro-
mis autem vid. quæ nos ad Helenæ v. 209. et aliàs.
Item Scholiafetes. Josua Barnes.

V. 231. Pindarus Olymp. iii. Epod. 2. Λατὺς ἵπ-
H 2

Εἶθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
Πώλῃς Ἑνέτας δαμαλιζόμενα.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί τόδ' αὖ παράφρον ἔρρηψας ἔπος;
Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
Πόθον ἐσέλλῃ· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
Ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.
Τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,
Ὅσις σε θεῶν ἀνασειράζει,
Καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.

235

240

ΦΑΙΔΡΑ.

Δύσανος ἐγὼ, τί ποτ' ἐργασάμαν;

ΣΧΟΛΙΑ.

233. Πώλῃς Ἑνέτας] Ταῦτα ἀνακεχρόνισαι, εἰδὼν γὰρ Ἕλληνες ἐχρῶντο ἵπποις τοιαῖσδε. οἱ γὰρ Ἑνέται Παφλαγονίαν πρότερον οἰκόντες ὕστερον ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν. Λέων δὲ πρῶτος Λακεδαιμόνιος ἐνίκησεν Ἑνέταις ἵπποις, ὡς Πολέμων ἱστορεῖ, καὶ ἐπέγραψεν ἐν εἰκόνι, Λέων Λακεδαιμό-

νιος ἵπποισι μὲν Ἑνέταις Ἀντικλείδα πατήρ.

235. Νῦν δὲ μὲν ὄρος βᾶσ' Ἀρβίως μὲν εἶχε ἔρῳα εἰς ὄρος ἀπελθεῖν· καὶ ἐπὶ θήρας πόθον ὥρμας, καὶ κυνηγεσίῳ· πάλιν δὲ νῦν ἐν γαστροῖς, πώλων δρόμῳ ἐπιδυμεῖς, καὶ ἐπὶ ταύταις ὀχεῖσθαι γυμνασικῶς· τινὲς δὲ γράφουσι καὶ πόθον, δηλώντες ὅτι τὸν πό-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ποσά θυγάτηρ. ubi Schol. ἡ ἱπποσά, τῆς γυναικὸς, ἡ τῆς ἱπποσά, ἡ γυναικὸς, ἡ τῆς ἱπποσά, ἡ γυναικὸς, ἡ τῆς ἱπποσά.

V. 233. Πώλῃς Ἑνέτας] Equos Venetos. Veneti ab Henetis oriundi ex Paphlagoniâ, qui pernicious uterentur equis. Vide quid nos suprâ ad v. 222. Josua Barnes.

De Venetis vide, præter Scholiaften, Homerum II. ii. v. 852. Strabon. p. 543. C, D. Ed. Casaubon. Musgrave.

Vid. et Stiblin. in hunc locum.

V. 233. δαμαλιζόμενα] Ita MSS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò δαμαζόμενα, Exc. Flor. δαυμαζόμενα.

V. 233. Πώλῃς Ἑνέτας] Les Vénitiens ou Hénètes étoient des peuples de Paphlagonie, qui après la guerre

de Troye s'emparèrent, (dit-on) sous la conduite d'Antenor, de cette partie d'Italie, qu'on appelle aujourd'hui Vénise. Ils excelloient dans le soin d'élever, et de dresser les chevaux. Denys le Tyran tiroit de ces peuples, ceux dont il se servoit dans les combats équestres. P. Brumoy.

V. 234. παράφρον ἔρρηψας] Nonnulli παράφρον γ' ἔρρηψας.

V. 234. παράφρον. Subauditur οὐ vel ἴσα. Hanc scripturam metrum flagitat. Vulgò παράφρον. Brunck.

V. 235. βᾶσ' i. e. δουῶσα βαινῶν.

V. 236. Πόθον. Var. Lect. Ποθόν.

V. 238. Opinio Veterum erat, omnes mentis depravationes à Diis originem habere, sed pro ratione insultus alios aliis auctores esse. Vide Librum περὶ τῆς

Utinam essem in tuis solis,
Equos Venetos domans.

NUTRIX.

Quid rursus hoc stultum profudisti verbum?
Nam modò quidem montem conscendens, ad venationis 235
Desiderium ferebaris: modò verò contrà arenâ
In *fluctuum-experte* equos *agitare* cupis.
Hæc *profectò* divinatione digna *sunt* multâ,
Quisnam Deus te vexet,
Mentemque pervertat, ô filia. 240

PHÆDRA.

Infelix ego quidnam feci?

ΣΧΟΛΙΑ.

Θον εἰς θῆρας καὶ κυνηγίαι ἐφίαις ἐπ' ἀκυμάντοις
δε, ταῖς μὴ θαλασσίαις, ἀλλ' ἡπειρωτικαῖς, τῇ-
τίςιν ἐν γαδίοις, ἢ ἐν ἀννέμοις αἰγιαλοῖς, ἐνθα καὶ
γάδια πολλάκις εἰσίν.

239. Ἀνασφαιρίζ[η] Ἦτοι τῇ καλῶς ἔχοντος
ἀνδρείου καὶ ἀνακρείου ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταῖς

σφαιραῖς παρακρομένων ἵππων, καὶ τῇ εὐθείας δρό-
μου παρακρομένων. Καὶ τὸ παρακρόπει δὲ, ἀντὶ
τῇ ἐλαττωῇ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παρακρομένων
τὰ πτερὰ ὀρνέων ἀπερ' αἶμα τῇ τῶν πτερῶν τμήσει
τὴν ἰσχύον ἀποβάλλει, καὶ παντελῶς ἀσθενῇ γί-
νεται.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ῥῆς μέση. Verùm cum Phædra partim venationis stu-
dio teneretur, partim in gymnasio litorali versari cu-
peret, incertum esse dicit Nutrix, dignumque quod
divinatione quæretur, à quo potissimum Deorum ipà
immissa esset infania. Musgrave.

V. 238. πολλῆς] Valckenaerius et Brunck Πολλῆς.

V. 239. Ὅστις σε] Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc.
quod verum esse ex notâ præcedenti patebit. MS. A,
ὅστις τε. MS. D, τίς σε. Vulgò ὡς τίς σε. Musgrave.

V. 239. ἀνασφαιρίζ[η] Metaphora sumpta ab iis qui
equos loris retrahunt; non aliter Virgil. Æn. viii. v.
100.

—ca FRÆNA furenti

Concutit—

V. 241. Δύταρος ἰγὼ—et seq.]

Ποῖ βῶ; ποῖ γῶ; τί λέγω; τί δὲ μὴ; &c.

Euripid. Alcestes. v. 877.

Quid loquor, aut ubi sum?—

Virgil. Æn. iv. v. 595.

Similiter etiam Shakespeare in *Lear*, Act. iv. Sc. 7.
regem senilem in se redeuntem mirè admodum de-
scripsit.

COR. Sir, do you know me?

LEAR. You are a Spirit I know; When did you die?

COR. Still, still far wide!

PHYS. He's scarce awake—Let him alone awhile.

LEAR. Where have I been? Where am I?—Fair day
light?

I am mightily abused.—I should even die with pity
To see another thus.—I know not what to say.—

Ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
Ἑμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτα.

Φεῦ, Φεῦ· τλήμων.

Μαία, πάλιν με κρύψον κεφαλάν·

245

Αἰδέμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.

Κρύπτε· κατ' ὅσων δάκρυ μοι βαίνει,

Καὶ ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται.

Τὸ γὰρ ὀρᾷσθαι γνώμαν, ὀδυνά·

Τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ,

250

Μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος

Σῶμα καλύψει;

Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος.

ΣΧΟΛΙΑ.

242. Ποῖ παρεπλάγχθην] Πάλιν καταγᾶσα τῆς μανίας, καὶ ἔμφρων γινομένη, αἰσθάνεται ἑαυτὴν παρατρέψασαν, καὶ μανιώδη φθελγόμενῃ· τὸ γὰρ τῆ ἔρωτος ἐνδιδόμενον τῇ ἡδονῇ τῶν λόγων, καὶ ἐρεθιζόμενον ὥσπερ εἰς θάνατον τῶν ἐπιθυμημένων τῇ λεπτολογίᾳ πρὸς ἐκφροσύνην ἐξήρχετο, καὶ πάλιν

εἰς ἔννοιαν καθισταμένη τῶν ῥηθέντων ἐσωφρόνει, καὶ ἐπὶ τοῖς ῥηθείσιν ὠδυνᾷτο.

249. Τὸ γὰρ ὀρᾷσθαι] Τὸ γὰρ μετὰ τὴν μανίαν ὀρᾷσθαι τὴν γνώμην, ὀδυνᾷ λυπαμένην, ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ μανίᾳ ῥηθείσιν, ὡς ἐν τῷ καθεσῶτι δίκας πρὸ αἰσθήσεως δίδόναι.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

*I will not swear these are my hands:—let's see;
I feel this pin prick. Would I were assur'd
Of my condition!*

COR. O look upon me, Sir,
And hold your hands in benediction o'er me.—
No, Sir, you must not kneel.

LEAR. Pray do not mock me:
I am a very foolish fond old man,
Fourscore and upward; and to deal plainly,
I fear I am not in my perfect mind.
Metbinks I should know you, and know this man:
Yet I am doubtful: for I am mainly ignorant
What place this is, and all the skill I have

*Remembers not these garments; nor I know not
Where I did lodge last night. Do not laugh at me;
For as I am a man, I think this lady
To be my child Cordelia.*

COR. And so I am, I am.

LEAR. Be your tears wet?

V. 245. Μαία. Sic bene in membr. scriptum: mendosè vulgò μαία. Editiones infrà v. 312. rectè excusum μαία exhibent. Brunck.

V. 247. βαίνει] Alii εἶσι.

V. 249. Τὸ γὰρ ὀρᾷσθαι γνώμαν.]

Alii, Τὸ γὰρ ὀρᾷσθαι, γνώμαν ὀδυνά.
Valckenaerius, Τὸ γὰρ ὀρᾷσθαι γνώμαν ὀδυνᾷ.

Quò aberravi à sanâ mente ?

Insanivi, lapsa sum dæmonis noxâ.

Heu, heu, misera !

Nutrix, tege rursus caput meum :

245

Pudet enim me eorum quæ dixi.

Tege ; lacrymæ mihi ex oculis erumpunt,

Et oculi vertuntur ad pudorem :

Nam sanâ mente frui dolore afficit ;

Ipsa verò infania malum *quoddam est* : sed præstat

250

Non cognoscentem, perire.

NUTRIX.

Tego : meum verò quandonam mors

Corpus teget ?

Multa me docet vita longa.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

250. Τὸ δὲ μαινόμενον] Αὐτὸ δὲ τὸ μανιώδες κακὸν μὲν, ὅτι ἂ μὴ βέλεται φθίγεται· κρατεῖ δὲ καὶ ὑπερέχει τῷ μετὰ συνειδήσεως ἀπολέσθαι· ἔτε γὰρ τῶν ἀμαρτημάτων ἐν τῇ μανίᾳ αἰσθάνεται, ἔτε τῷ θανάτῳ τὴν ἀληθινὰ λογίζεσθαι, τῶν τῷ βίῳ τερπνῶν ἀποσεί. Ἄλλως. Τὸ δὲ μαινόμενον, ἀντὶ τῷ κακὸν μὲν τὸ μαίνεσθαι· ἀλλὰ κρατεῖ, τῷ τῷ

κρείσσον ἐστὶ καὶ ὑπερέχει τῷ μετὰ συνειδήσεως ἀπο-
θανεῖν· ὡς εἴτις λέγοι λυσίτελές ἐστι μὴ γινώσκοντα
ἀπολέσθαι, ὡς κρείττονος ὄντος τῷ τοιαύτῳ βίῳ.

252. Κρύπτω τὸ δ' ἐμὸν] Ἐγὼ μὲν, φησι, τὴν
σὴν κεφαλὴν αἰδουμένη ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις κρύπτω
καὶ σκεπάζω· πότε δὲ καὶ τὸ ἐμὸν σῶμα ὀδυνηρῶς
ἔχον, πρὸς βίον, ὁ θάνατος κρύψει.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 254. Sequor conjecturam summi viri, Ricardi Bentleii (in Dissertatione de Epist. Phalar. proposi-
tam) accedente MSS. A, B, D, et Flor. auctoritate. Vulgò πάλιν διδάσκει γὰρ μ' ὁ πολὺς βίος. Musgrave.

Benè emendavit hunc locum Doct. Bentleius, qui
versum, minus aptum, ad justam metri sui rationem
feliciter revocavit. Legi etiam potest

Ἄλλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος.

vel

Ἄλλὰ διδάσκει μὲ πολὺς βίος.

Nulla enim modo necesse est ut vox illa γὰρ semper
rationem præcedentis cujusdam rei post se habeat.

Sed monendus est Lector particulam γὰρ post ἀλλὰ nihil
inferre, sive ut Grammatici loquuntur EXPLETIVAM
esse, quemadmodum in Longino, Sect. xxix. sub finem ;
Ἄλλὰ γὰρ αἷς ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν χύματων χρήσεως
ἐκ παλαιότητος τοσαῦτα περιφλορηθῆναι. Et rursus in Sect.
ix, xxix, et xliii. Præterea novum hujus vocis,
γὰρ, usurpatæ tanquam Expletivæ exemplum reperi-
re est apud Gal. cap. iv. v. 6. εἰς τὰς γὰρ καρδίας, et
in nonnullis editionibus omittitur illa vox γὰρ.

Eodem modo Latini utuntur Sed enim quo Longinus
et Græci ἀλλὰ γὰρ.

Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους
 Φιλίας θνητὸς ἀνακίρνασθαι,
 Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,
 Εὐλυτα δ' εἶναι σέργηθρα φρενῶν,
 Ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.
 Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
 Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος, ὡς καὶ γὰρ
 Τῆσδ' ὑπεραλγῶ.
 Βίους δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
 Φασὶ σφάλλειν πλεόν, ἢ τέρπειν,
 Τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
 Οὕτω τὸ λῖαν ἥσσον ἐπαινῶ

255

260

265

ΣΧΟΛΙΑ.

255. Χρῆν γὰρ μετρίας] Ἔδει, φησὶ, τὰς ἀνθρώ-
 πους μεμειρημένως φιλεῖν, ὡς μὴ εἰς ἄκρον ἐξέρχεσθαι
 τὰ σέργηθρα. Ἄλλως. Τὸ εὐκόλως ἐκβάλλειν τὸ τῆς
 ὀρέξεως φίλτρον, καὶ πάλιν αὐξῆσαι, ὥς ποτὶ μὲν
 ἐλατῖν, ποτὶ δὲ αὐξῆν τὰ τῆς ψυχῆς φίλτρα· οἱ γὰρ
 ἄλαν σέργηθρες διπλασίως κάμνουσιν, ὑπὲρ τε τῆς ἐαυτῶν
 σωτηρίας καὶ τῆς τῶν φίλων φροντίζοντες· ἐχρῆν ἔν,
 φησὶ, τὰς ἀνθρώπους συμμέτρως ἀλλήλους φιλεῖν, καὶ
 μὴ εἰς ἄκρον, ὥς καὶ σῶμα κατατῆκεν, καὶ μὴ
 δυνατόν λύεσθαι τὴν φιλίαν.

257. Μυελὸν ψυχῆς] Οὐ γὰρ μόνη ἡ σοφία

διδάσκει, ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς καὶ μακρὸς χρόνος,
 καὶ ἡ πολυπειρία, τὸν ἐσώτατον τρόπον. τροπικῶς
 δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ σώματος καὶ ὅς τις τὸ βάθος τῆς
 ψυχῆς· παραινεῖ δὲ μὴ πρὸς ἄκρον ποιεῖσθαι τὰς
 φιλίας, ἵνα καὶ πρὸς ἀπόσασιν αὐτῶς ἔχωμεν.

258. Στέργηθρα] Τὰς φιλίας, τὰς ἀγάπας.

263. Βίους δ'] Τὸ δὲ τῶν κατὰ τὸν βίον τι
 πραγμάτων ἀκριβῶς ἐπιτηδεύειν, ἐκ ἀσφαλείας· ἀντὶ
 τὰς ἐπιτηδεύσεως τίς πρᾶγμα ποιεῖν ὑπεράγαν, πάν-
 τως ἐπιλήψιμόν τι ἐν αὐτῷ εὐρίσκεται· ἐπιτηδεύσεις
 δὲ φησὶ τὰς μελέτας, τὰς τῇ ὑποβολῇ τῆς συνη-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Impius ex quo
 Tydides SED ENIM scelerumque inventor Ulysses.
 Virg. Æn. ii. v. 163.

et rursus Æn. v. ver. 394.

Non laudis amor nec gloria cessit
 Pulsa metu, SED ENIM gelidus tardante senectū
 Sanguis bebet, frigentique effacta in corpore vires.

V. 254. Πολλὰ διδάσκου, &c.] Huc refer illud Solo-
 nis αὐτὸν γεράσκου πολλὰ διδασκόμενος. Josua Barnes.

V. 255. Plutarchus Op. Mor. p. 165. Ed. Steph.
 ita citat,

Χρῆν γὰρ μετρίαν εἰς ἀλλήλους

Φιλίαν θνητὸς ἀνακίρνασθαι,
 Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς
 Εὐλυτα δ' εἶναι σέργηθρα φρενῶν.

V. 256. θνητὸς] Brunck θνητὸς

V. 257. ψυχῆς] Brunck ψυχῆς

V. 258. Εὐλυτα δ' εἶναι σέργηθρα φρενῶν, &c.] Plutar-
 chus in Serm. περὶ σωλυφ. negat habendam esse huic
 Euripidis sententiæ fidem utpote, &c. Commodissimum
 est quàm laxissimas habenas amicitiae habere, quas vel ad-
 ducas vel remittas. Tull. de Amicitia. Simili ratione
 apud Cicer. Scipio in Comment. de Amicitia hanc

Oportebat enim mediocres inter se mutuò
Mortales miscere amicitias ;
Et non usque ad extremam medullam animæ ;
Et amores animorum facile solubiles esse,
Et expelli, et extendi.

255

Sed afflicti pro duabus unam
Animam, grave onus est : sicut etiam ego
Pro istâ doleo.

260

Accurata verò vitæ studia
Plus aiunt nocere, quàm delectare,
Et pugnare magis cum sanitate.

265

Sic id quod nimium est, minus laudo

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Θείας ἀνενδεείς· καθόλου δὲ τὰς ἀληθείας, καὶ εἰς
ἄκρον ἐκβαίνουσας τῆς ἀληθείας μελέτας, ἐπιτη-
δεύει, ὡς φασὶν οἱ σοφοί, ἃς μὴ μόνον σφάλλειν,
ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγίαν ἐμποδίζειν εἰρήκασιν. ὡς εἴ τις
ἐπιμελεία διηγεκῇ χρωτο τῷ λόγῳ, ὡς καὶ μὴδὲν
ὑπείκειν, ἕτος εἰς ἄλλο τι ἐκπιπτει τῷ λόγῳ, καὶ εἰς
τι μανιώδες, καὶ τὸ σῶμα εἰς νόσον κατακλίνεσθαι
φέρει.

266. Οὕτω τὸ λίαν ἦσσαν] Ἀντὶ τῆς, ὅδε ὅλως,
ἔτω τὸ λίαν ἐπιτηδεύειν ἐπαινώ, ὡς τὸ μὴδὲν ἄγαν,
ταῖς τὸ μὴ λίαν ἐπιτηδεύειν· καὶ συγκαταθήσων-

ταί μοι πάντες οἱ σοφοί. Ἄλλως. Οὕτω τὸ λίαν
ἔλαττον ἐπαινώ, τῆ μὴδὲν ἄγαν καὶ μεμειρημένῃ, καὶ
μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἶπε ἐνὸς τῶν ζ' σοφῶν
ἐστὶν ἀπόφθεγμα τὸ Μὴδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνα-
τιθείασιν, ὡς Κρίβιαν καὶ Πίνδαρος· οἱ δὲ Σωδάμω,
ὡς τὸ ἐν Τηγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ, Ταῦτ' ἔλεῖεν Σώ-
δαμος Ἐπηράτῃ, ὅς μ' ἀνέθηκεν· “ Μὴδὲν ἄγαν·
“ καιρῷ πάντα πρόσσετι καλά· ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς
τὰ Σισύφῃ λεγόμενα καὶ Πίθῳ, οἷον μὴδὲν ἄγαν,
μὴδὲ δίκαν δικάσης.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Biantis (si modo ejus est) sententiam, “ Ama, tanquam
ofurus, et odi tanquam amaturus,” rejicit et confutat. Vid.
Stiblin. in hunc locum. Vid. et Hom. Odyss. xv. v. 69.

— πρὸς τὸν δὲ καὶ ἄλλῳ
Ἀνδρὶ ξινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν,
Ἐξοχα δ' ἐκδαίρησιν· ἀμείνῳ δ' αἶσιμα πάντα.

Videfis etiam Dionysii. Halicarn. in hunc locum Ho-
meri. Στήργηθρα, benevolæ affectiones. Vid. Aristot.
Hist. Anim. l. ix. c. i. Al. δέληγηθρα φρενῶν.

V. 264. τέρπει] Non displiceret τέρπει. Musgrave.

V. 266. Οὕτω τὸ λίαν] Simile illud τὸ γὰρ μὴδὲν
ἄγαν, ἄγαν φιλῶ. Vel ut Alphæus Mitylenæus, An-
tholog. l. i. c. 12. τὸ μὴδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.
Vide de hoc loco Erasmi Adagiorum Chiliad. i. Cen-
tur. 6. Adag. 96. Ne quid nimis. Josua Barnes.

V. 266. λίαν] Vulgò λίαν γ'. Deest γ' in Parisiens.
omn. et Ed. Lasc. Delendum quoque censet Cl. Mark-
landus.

V. 266. λίαν ἦσσαν. Sic rectè membr. et Florent.
editio. Quod absque ullâ ratione insertum fuerit γ',
jam expunxit Valckenaerius. Brunck.

Τῷ Μηδῇ ἄγαν,
Καὶ ξυμφήσῃ σοφοί μοι.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 268. Καὶ ξυμφήσῃ σοφοί μοι] Quod Euripides fuerit φιλοσυνήματος, vide Eustathium in Hom. fol. 1170. lin. 53, &c. Versum verò hunc, nempe Eurip. Med. 476.

Ἔσυσά σ', ὡς ἴσασιν Ἕλληνας, ὅσοι,

ob frequentiam τῷ ὄγμῳ à Platone et Eubulo Poetis Comicis irrisum, mirisque aliquando Athenis in Theatro cachinnis exceptum aiunt. Ἔσυσας (vel ἴσυσά σ') ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Eubul. Comic. Vid. Joh. Brodæi Miscell. lib. iii. cap. 14. et Scholiasten ad hæc

Quàm illud, Ne quid nimis :
Et assentientur mihi sapientes.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

verba. Similem versum παλοσύμην invenies Iphig.
Taur. v. 765. Josua Barnes ad Med. v. 476.

Ita porro Athenæus lib. ii. Οἱ γὰρ μουσικοὶ τὸ σ λί-
γην παρητύντο διὰ τὸ σκληρότερον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον
αὐτῷ. Vid. et Dionys. Halicarn. Ἀχαιοὶ δὲ καὶ αἰεὶς

τὸ σ, καὶ εἰ παλαιότερον, σφίδρα λυπεῖ. Δηριώδης γὰρ, καὶ
ἀλόγος, μᾶλλον ἢ λογικῆς ἐφάπτεσθαι δοκεῖ φωνῆς ὁ συριγ-
μός. Τῶν γὰρ παλαιῶν σπανίως ἐχρῆντο τίνες αὐτῷ, καὶ
παφύλαγμαί. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἀσύμμετροι ὡδὸς ὅλας ἐποιῶν.
Huc etiam refer Quintil. lib. i. cap. 11.

ACTUS SECUNDUS.

ΧΟΡΟΣ, ΤΡΟΦΟΣ, ΦΑΙΔΡΑ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

ΓΥΝΑΙ γεραιά, βασιλίδος πεισὴ τροφὴ
 Φαίδρας, ὀρώμεν τάσδε δυσήνευς τύχας.
 Ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος.
 Σὺ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βελοίμεθ' ἂν.

270

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· εἰ γὰρ ἐννέπειν θέλει.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;

ΣΧΟΛΙΑ.

269. Γύναι γεραιά] Διὰ τὸ ἐδειξεν ὅτι ὤφει-
 λε θάρρηθῆναι τὰ κατὰ τὴν Φαίδραν, γυναῖκα αὐ-
 τὴν ἀποκαλίσασα· γυναῖξί γὰρ μᾶλλον αἱ γυναῖ-

κες θάρρῃσιν τὰ κατ' ἑαυτάς, ἄλλως τε καὶ γε-
 ραῖαν καὶ πεισὴν τροφόν.

271. Ἄσημα δ' ἡμῖν] Ἀπὸ τῆς ἀγνοίας· ἔτω δ'

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 270. δυσήνευς] δυσήν. Exercitat. Academic. in
 Euripid. Lugd. Batav. 1792.

V. 271. Ἄσημα δ' ἡμῖν] Ἀπὸ τῆς ἀγνοίας, ἔτω δ' εἴ-
 δεσις κινῆσθαι Ἀττικῶς, ὡς καὶ Θεκυδίδης ἀδύνατα ἦν, ἀπὸ

τῆς ἀδυνατοῦ. Hactenus Scholiafles.—Latini porro utun-
 tur eadem loquendi ratione:

Ductores Danaum delecti PRIMA virorum.

Lucretius, Lib. i. v. 87.

ACTUS SECUNDUS.

CHORUS, NUTRIX, PHÆDRA.

I A M B I.

CHORUS.

MULIER vetula, fidelis nutrix reginæ
Phædræ, videmus miseras tuas calamitates :
Obscurum verò nobis *est*, quisnam sit hic morbus :
Ex te igitur sciscitari, et audire velimus.

270

NUTRIX.

Haud scio interrogans, neque enim vult dicere.

CHORUS.

Neque quæ sit origo horum malorum ?

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

εἶωθε κεχεῖσθαι Ἀττικῶς, ὡς καὶ Θεσιδίδης, αἰδύ-
νατα ἦν, ἀντὶ τοῦ αἰδύνατον.

273. Οὐκ οἶδ' ἐλέγχου] Ἐρωτῶσα, ἐρευνῶ-

σα, ἀνακρίνυσσα, ὅπερ ἐστὶν ὑπερβολή· τὴν γὰρ ἐπί-
μονον ἐρώτησιν ἐλεγχον ὠνόμασεν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Iterum,

_____ nec SERA comantem
Narcissum. _____ Virg. Geor. iv. v. 122.

Et

Dedecorant benè NATA culpæ.

Horat. Carm. Lib. iv. Od. iv. v. 36.

V. 272. Σὺ δ' αὖ] Fortè leg. Σὺ δ' αὖ. Valckenaerius.

V. 272. Σὺ δ' αὖ] Brunck Σὺ δ' αὖ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἰς ταυτὸν ἤκει· πάντα γὰρ σιγαῖ τάδε.

275

ΧΟΡΟΣ.

Ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας.

ΤΡΟΦΟΣ.

Πῶς δ' ἔ, τριταίαν γ' ἔσ' ἀσιτος ἡμέραν;

ΧΟΡΟΣ.

Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;

ΤΡΟΦΟΣ.

Θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόσασιν βίη.

ΧΟΡΟΣ.

Θαυμασὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.

280

ΤΡΟΦΟΣ.

Κρύπτει γὰρ ἡδὲ πῆμα, καὶ φησιν νοσεῖν.

ΣΧΟΛΙΑ.

275. Εἰς ταυτὸν] Ἐὰν μὲν ἤκει γὰρ, πρὸς τὴν ἀρχὴν εἶναι ὁ λόγος, ὃ εἶναι, εἰς ταυτὸν ἤκει ἡ ἀρχὴ τῷ τέλει, ὥσπερ ἔχ' ὁμολογεῖ, ἕτως ἔδδ' τὴν ἀρχὴν.

εἰ δὲ ἤκει πρὸς τὸν χορὸν, ἔμοι εἰς ταυτὸν τῆς ἀγνοίας ἤκει, ἢ εἰς ταυτὸ μοι ἀγνοίας ἤκει. πάντα γὰρ σιγαῖ, ὃ εἶναι καὶ ἀποκρίνεται, ἕτε πρὸς ἀρ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 275. Εἰς] Brunck ἱ.

V. 275. ἤκει] MS. D, ἤκει, quod agnoscit etiam Scholiastes.

V. 277. Τριταίαν ἔσ'. Sic Membr. rectè. Vulgò inferunt γι. Cujus hic non magis usus est quàm undecimo antè versu. Brunck.

V. 278. Πότερον ὑπ' ἄτης] P. Victorius Variar. Lektion. l. xiii. c. 17. ἄσης legit, quod *fastidium* sonat, et huic Canterus assentit. Antonius autem Muretus Variar. Lektion. l. x. c. 12. licet huic conjecturæ faveat, ob quantitatem τῷ ἄσης, cujus prior syllaba brevis est, legit Πότερον ἄσης ὑπ', ἢ θανεῖν πειρωμένη. Heinsio-Sca-

NUTRIX.

Eodem redis. Nam reticet hæc omnia.

275

CHORUS.

Quàm est ægrota, et contabuit corpore !

NUTRIX.

Quidni contabescat, quæ tertium jam diem impasta manet ?

CHORUS.

Utrum à morbo, an mori nitens ?

NUTRIX.

Incertum : abstinet autem cibo ad deceffionem è vitâ.

CHORUS.

Rem miram dixisti, si hæc satisfaciunt marito.

280

NUTRIX.

Occultat enim hæc malum, et dicit non ægrotare.

ΣΧΟΛΙΑ.

χὴν ἔτι πρὸς τέλος.

276. Τὸ δὲ ἀσθενεῖ τι καὶ κατίζανται δέμας]
'Αντὶ τῇ κατετάκῃ τὸ σῶμα· πῶς δὲ ἔκ ὀφείλει

κατατακῆναι τριταῖα ἔσα, ἥτοι τρίτην ἡμέραν
ἔχουσα, ἄγευτος.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ligerianus Codex legit ἀσθενε, majori quidem audaciâ.
Jofua Barnes.

V. 279. Θανὺν ἀσθενε] Legendum, ni fallor,
"Αδελ' ἀσθενε' ὃς εἰς ἀπέλασιν βίω.

Sensus est : *Causam inediae hujus ignoramus, illud in-
terea certum est, illam usque ad vitæ extinctionem à cibo
abstinere.* ἀδελ in plurali, ut pauld antea ἀσθημα.

V. 278. ἀσθενε] Victorius Var. Lect. lib. xiii. c. 17.
pro ἀσθενε reponit ἀσθενε. Malè; primam enim correp-
tam habet, ut docet Pierfonus ad Mæridem. Sed hoc
animadverterat jam antea Muretus, unde in Variis
Lectiōibus emendat, inverso verborum ordine, ἀσθενε
ὃς. "Ασθη Græcis idem est quod λύπη, i. e. mæror, tristi-
tia. Quamobrem si hæc lectio reciperetur, non satis

ΧΟΡΟΣ.

Ὁ δ' εἰς πρόσωπον ἐ τεκμαίρεται βλέπων;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἐκδήμος ὦν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.

ΧΟΡΟΣ.

Σὺ δ' ἐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη
Νόσον πυθέσθαι τῆσδε, καὶ πλάνον φρενῶν;

285

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἰς πάντ' ἀφῆγμαι, καὶ δὲν εἰργασμαι πλέον.
Οὐ μὲν ἀνήσω γ' ἐδὲ νῦν προθυμίας,
Ὡς ἂν παρῶσα καὶ σύ μοι ξυμμαστῆς,
Οἷα πέφυκα δυσυχῆσι δεσπόταις.
Ἄλλ', ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
Λαθώμεθ' ἄμφω· καὶ σύ θ' ἡδίων γενῆ,
Στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδόν.

290

ΣΧΟΛΙΑ.

290. Ἄγ', ὦ φίλη παῖ] Ἀπέτεινε τὸν λόγον
πάλιν πρὸς τὴν Φαίδραν, ἄλλο ἦθος μετιῶσα νε-
φελίας· τὸ γὰρ παραινέσει πείθειν βέλιον ἢ ἐπαχ-
θῆσι ῥήμασιν εἰπεῖν τὴν πρόφασιν· ἄγε, ὦ φίλη

παῖ, ἀμφοτέραι ὅπως ἐπιλαθώμεθα τῶν προειρη-
μένων· καὶ συγὲ ἡδίων καὶ πραοτέρα γενέσῃ εἰ δέξῃ
τὴν παραινέσιν· ἐγὼ τὲ ὅπερ ἔδοξα τὸ πρὶν ἐπαχ-
θῆς τις εἶναι ἕως τῆς τῆς μέρας ἀποσῶσα, ἐπ' ἄλ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

differret ἄσπ' ὑπ', ab eo quod sequitur θανεῖν πειρωμένη.
Itaque cum Pierfono ἄσπ' retineo, et ἄσπ', quod revera
nomen genericum est, quamvis calamitatem vel ma-
lum significans, ad præsentem Phædræ calamitatem
restringo, ut si Latine diceret,

Num à vi mali an mori cupiens?

Vox mali utcumque generica sit, significaret huius mali,
quo nunc laborat. Musgrave.

Ἄσπ' tamen rectè se habere ex Homero verisimile est,

qui penultimam verbi à quo derivatur, producit Il.
xix. v. 281.

Παντοίῃ δρόμῳ ἄσπ' ὑπὸ πτόλιν ἡλασχάζων.

Πότερον ἄσπ' εἶσ' ἢ.

Pierfonus ad Mœrid. Atticist.

V. 285. καὶ φρενῶν πλάνον; Hoc è Florent. Codice
recepti. Membr. καὶ πλάνην φρενῶν. Hunc locum Euripidis
respiciebat fortè Eustathius scribens ad Hom. p.
333. l. antepenult. Καὶ πλάνος φρενῶν, ἢ πλάνη. Brunck.

CHORUS.

Ille verò in *ejus* faciem intuens non perspicit rem ?

NUTRIX.

Minimè ; peregrè enim est, procul ab hac terrâ.

CHORUS.

Tu verò nonne vim adhibes, conans

Cognoscere morbum hujus, et errorem mentis ?

285

NUTRIX.

Omnia tentavi, et nihil plus effeci.

Tamen non remittam etiam nunc de meo studio,

Ut præsens tu quoque possis testis esse ;

Qualis fuerim erga dominos calamitate afflictos.

Sed, ô filia *Phædra*, priorem quidem sermonem

290

Obliviscamur ambæ, et tu placatior fias,

Solvens triste supercilium, et *asperam* consilii viam.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

λην πορεύομαι κρείττω ναυεσίαν.

292. Στυγνὴν ὄφρυν] Τὴν στυγνὴν τῆς ἀφροσύνης, ὅπερ ἔκαστος ἡκολούθησεν σὲ τῇ παραινέσει,

ἀποστᾶσα ἀπὸ τέττα ἐπὶ ναυεσίαν πρᾶξιαν μετέρχομαι· ταῖς τὴν στυγνότητα τῆ προσώπου ἀφίλει, καὶ τῆς χαλεπῆς γνώμης ἐκείνης παύσαι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 286. Εἰς πάντ] MSS. B, D, εἰς πάν· quod retinet Valckenaerius, è Florent. Cod.

V. 290. Ἀγ' ὃ φίλη παῖ] Sic MSS. omn. Ed. Lasc. et Schol. Vulgò Ἀλλ', ὃ φίλη παῖ.

V. 291. Λαθώμεθ] Exc. Flor. λαθώμεν.

V. 292. στυγνὴν ὄφρυν]

———*contractæ seris frontis.*

Hor. Lib. ii. Sat. ii. v. 125.

V. 292. ὄφρυν] Iambus. Vid. Jos. Barnes Phœniss. v. 19.

V. 292. γνώμης ὁδόν] Vide infra ad v. 396.

Δίξεν δὲ καὶ σοὶ τῆς ἡμῶν γνώμης ὁδόν.

Sic Matth. cap. xxi. v. 32. ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, h. e. ἐν δικαιοσύνῃ. Luc. cap. i. v. 80. εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro, εἰς εἰρήνην. Act. Apostol. cap. xvi. v. 17. ὁδὸν σωτηρίας, pro simplici σωτηρίᾳ. Similiter apud Æschylum λόγους ὁδὸς, pro λόγοις apud Musæum, Ερωτοπαύων. Her. et Leandr. ἐπίων καλῶδες, et apud Pindarum, εἰπίων ὁδὸν κυρίαν λόγων. Item Aristophan. in Pace, ὁδὸν λόγων εἰπαύμεν. Idem, Equit. Act. ii. Sc. 4. φράξο λόγων ὁδόν. Isocrat. itidem ad Demonic. Ὅσοι τὴν βίαν ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, et Thucyd. lib. iii. Ἀθηναίων ἀδίκους ὁδὸν ἰόντων. Similis est etiam apud Latinos loquendi ratio, ut *Via mentis*.

Ἐγὼ θ', ὅπη σοι μὴ καλῶς τόθ' εἰπόμεν,
 Μεθεῖς, ἐπ' ἄλλον εἴμι βελτίῳ λόγον.
 Κεῖ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν,
 Γυναῖκες αἰδὲ συγκαθίσταναι νόσον.
 Εἰ δ' ἐκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
 Λέγ', ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.
 Εἶεν τί σιγᾶς; ἔκ ἔχῃν σιγᾶν, τέκνον,
 Ἄλλ' ἢ μ' ἐλέγχειν, ἣν τι μὴ καλῶς λέγω,
 Ἡ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
 Φθέγγαι τί· δεῦρ' ἄθρησον· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 Γυναῖκες, ἄλλως τῶςδε μοχθῶμεν πόνηες,
 Ἴσον δ' ἄπεσμεν τῷ πρῖν· ἔτε γὰρ τότε
 Λόγοις ἐτέγγεθ' ἡδὲ, νῦν τ' ἐπείθεται.
 Ἄλλ' ἴσθι μέντοι, (πρὸς τὰς) αὐθαδεστέρα

295

300

305

ΣΧΟΛΙΑ.

293. Ἄλλως. Ἐγὼ θ', ὅπη] Εἴτι φησὶ πρότερον ἰλύπην σε τῷ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως, ταυτὺν ἐπὶ τὸ κολακεύειν σε τραπήσομαι.

296. Γυναῖκες αἰδὲ] Συμπράξαι, συνεργήσαι. γυναῖκες γὰρ ἔσαι ἐν ταῖς τοιαύταις συμβάλλ-

ονται νόσοις· αἱ μὲν περαθεῖσαι, αἱ δὲ προσδοκῶσαι πείσασθαι· καὶ γὰρ εὐεπίδατον ἄγαν εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ τῶν γυναικῶν γένος· εἴκοι δὲ λέγειν ἔρωτας ἢ τοιούτων. συνδιοικήσασιν ἔν, ἀποκαταστήσασιν, θεραπεύσασιν τὴν μοιχείαν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 296. συγκαθίσταναι] Eadem formā Homerus II. i. v. 684. ἴσι καὶ οἶδε τὰδ' εἰπόμεν. iterumque τ'. v. 140. δῶρα δ' ἰγὼν οἶδε πάντα παράχων. MSS. A, E, Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. συγκαθίστανται. MSS. B, D, συγκαθίστανται. Porro pro νόσον Ed. Lasc. νόσων. Musgrave.

V. 296. Legi potest non malè συγκαθίστανται· ἀντὶ cum Valckenaerio.

V. 296. Aristoph. Acharn. οἱ Πρυτάνεις ἑτοῖς, Ecce Prytanes. Musgrave.

V. 298. ἰατροῖς] Lib. P. ἰατρῶν.

V. 299. Εἶεν τί σιγᾶς; &c.] Similis locus ferè apud Terent. in Heautontim. ubi sic Chremes Menedemum alloquitur.

Ne lacryma, atque istuc, quicquid est, fac me ut sciam;
 Ne retice, ne verere: crede, inquam, mihi:
 Aut consolando, aut consilio, aut te te juvero.

V. 299. ἔκ ἔχῃν] ἔσ' ἔχῃν. Vid. Exercitat. Academic. in Euripid.

V. 299. Brunck ἴα. Vulgò εἶεν, quod hujus loci non est. Prius est admirantis: alterum concedentis. Tum scribo, ἔσ' ἔχῃν σιγᾶν, ut infra 346. Malè vulgò ἔκ ἔχῃν. V. seq. εἴ τι dant membranæ. Brunck.

V. 300. ἣν τι] Valckenaerius et Brunck εἴ τι.

V. 301. Ἡ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι] Aut (inquit) argue, si quid non rectè dixero; aut rectè dictis pareto. Nam juxta Hesiodi versum,

Ἐσθλὸς δ' αὖ κακῆϊος, ὅς εἴ εἰπόντι πείθεται. Stiblin.

V. 301. συγχωρεῖν] Motum ad locum in suo primario sensu significat, hic verò per translationem pro assentiri ponitur, ut, accedere sententiæ. Quintil. cap. iv. lib. 9. Accedere ad conditiones alterius. Terent. in Prol. Phorm. Anglicè etiam dixeris, I ACCEDE to the measure—I ACCEDE to your proposition—England AC-

Egóque, si quid tibi non rectè tunc obsecuta sum,

Mutata, ad aliud veniam meliorem sermonem.

Atque si quo laboras occulto malo,

295

Mulieres ecce *adsunt* ad sedandum morbum :

Si verò tibi calamitas *adfit* maribus *declaranda*,

Dic, ut medicis indicetur hæc res.

Esto ; quid taces ? non oportet te tacere, filia,

Sed aut me reprehendere, si quid non rectè dico,

300

Aut bene dictis obtemperare verbis.

Loquere aliquid, huc specta : ô me miseram !

Mulieres, frustra infumimus hos labores,

Absumus autem à *proposito* tam procul quàm prius ; neque enim tunc

Verbis demulcebatur hæc, neque nunc obtemperat.

305

Sed scias tamen, ad hoc pertinacior

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

297. Εἰ δ' ἐκφορός σοι] Ἀντὶ τῆ ἐξελεγχθῆναι καὶ ῥηθῆναι δυναμένη τῆς ἐξουσίας, εἰ δὲ δύνανται καὶ ἄρσενες ἀκῦσαι τὰς συμφοράς.

302. Δεῦρ' ἄθρησον] Δεῦρο εἰς ἐμὲ βλέψον, ἵνα καὶ διὰ τῆς ὀψέως αἰδεσθῆς με, εἴτα ὡς ἐκείνης μὴ ἐνατενίσσης, μηδὲ πρᾶϋνομένης τῇ παραινέσει,

φασὶ πρὸς τὸν χορὸν, μάτην, ὧ γυναῖκες, μοχθῶμεν, πείθων ταύτην πειρώμεναι. ἢ ἔτις· εἰς δὲ τὸ πείθων ὁμοίως ἀπισμεν τοῖς πρὶν ῥήμασιν· ὥσπερ γὰρ δι' ἐκείνην ἡμεῖς ἠνύσαμεν, ἔτις ἐδὲ διὰ τῶν.

306. Ἀλλ' ἴσθι μέντοι] Λοιπὸν ἀπεγνωκυῖα τὴν κολακείαν κησικοῖς αὐτὴν λόγοις ἐρεθίζει, φάσ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

CEDED to the treaty. Aliam interpretationem quærit, et se invenisse putat Cl. Dupuy, Monum. Acad. Reg. Par. p. 452.

V. 304. Ἴσον δ' ἀπισμεν τῷ πρὶν] Ita lego τῷ pro τῶν præeunte Scaligero, et sensu agmen ducente. Josua Barnes.

Scholiastes etiam videtur legisse τῷ πρὶν: ita enim explicat, εἰς δὲ τὸ πείθων ὁμοίως ἀπισμεν τοῖς πρὶν ῥήμασι. Editi et MSS. omnes τῶν πρὶν, quod retinet Valckenaerius.

V. 304. τῷ πρὶν] *Proposito* subaud. Non aliter apud Hebræos adverbium substantivo additum, adjectivi significationem induit. *Quod effuderis sanguinem* וַיִּשְׁפֹּךְ innoxid. h. e. innoxium. 1 Sam. cap. xxv. v. 31. *Non timebis à timore* וְלֹא תִירָא subitō. h. e. subitaneo. Prov.

cap. iii. v. 25. *Omnes Populos* כָּל־עַמִּים circum. h. e. circumjacentes. Zach. cap. xii. v. 6. Alia exempla vide Prov. cap. xv. v. 24. — Ibid. cap. xxiv. v. 8. — Ibid. cap. xxvii. v. i. et Gen. cap. xxx. v. 33. Vid. etiam 2 Corinth. cap. iv. v. 16. Ὁ ἔξω ἡμῶν ἀδελφεός, qui foris est homo noster. i. e. externus. Oblitus purgationis τῶν παλαιοῦν αὐτῶν ἁμαρτιῶν suorum olim delictorum. h. e. veterum suorum delictorum. 2 Pet. cap. i. v. 9. Xenoph. αἱ παρανομία ἡδοναί. Demosth. 2 Philipp. 2 παρανομία ἡδονή. Sophocl. τὰ πρὶν ἔργα.

V. 305. ἐτίγισθ' Ita Parisiens. omn. et Exc. Flor. Vulgò ἐτίγισθ', quæ scriptura memoratur in MSS. A, B.

V. 306. Ἀλλ' ἴσθι μέντοι—εἰ θανῇ, προδῶσα σὲ Παιδάς] ἴσθι, scias, 2 sing. præf. imperat. act. per syncop. pro ἴσθαι, à verbo ἴσθαι. non pro ἴσθι, es, vel sis, 2. sing. præf. imperat. ab εἰμὶ, sum. Constructio est, εἰ

Γίγνε θαλάσσης) εἰ θανῇ, προδῶσα σὺς
 Παῖδας, πατρώων μὴ μεθέξοντας δόμων,
 Μὰ τὴν ἀνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα,
 ἥ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγένεατο
 Νόθον, φρονέοντα γνήσι, οἷσθ' ἀ νιν καλῶς,
 Ἴππόλυτον.

310

ΦΑΙΔΡΑ.

Οἶμοι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Θιγλάνει σέθεν τόδε;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν

ΣΧΟΛΙΑ.

κεῖσα ὅτι εἰαν θανῇ, μὴ ἀξιώσασα λόγῳ τὸν σὸν
 ἄνδρα, προδώσῃς τὰς σὺς παῖδας· ἐκβληθήσονται
 γὰρ τῶν οἴκων, λοιπὸν πλὴν ἀποπληρῶσαι τὸν λό-
 γον διὰ μέσῃ φησὶ, πρὸς τὰ δ' αὐθαδεῖς γενεῖ
 θαλάσσης. Ἄλλως. Γίνωσκε προδίδῃσα τὰς σὺς

παῖδας εἰ θανῇ.

309. Μὰ τὴν ἀνασσαν] Ἐσθ' ὅτε ἡθικῶς ὁμ-
 νύομεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἔσμεν αὐτὰς βελο-
 μένοι, ἀλλ' εἰρωνευόμενοι, ἢ πρὸς πλείονα ἐρεθισμὸν
 κατ' ἐκείνης ὁμνῶμεν, ἢ ἐπεὶ εἰώθασιν οἱ εἰρωνευόμε-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

θανῇ, ἴσθι προδῶσα σὺς παῖδας. Nempe, ἴσθι προδῶσα,
 ubi nominativus ponitur elegantie causâ, ut σύνοιδα
 σοφός; ὦν et apud Aristophan. in Acharn. v. 455. λυ-
 πηρὸς ἴσθ' ὦν, Scito te miserum esse; et iterum. v. 459.
 ἴσθ' ὀχληρὸς ὦν, Scito te molestum esse: et apud Oppian.
 Halieut. — ὡδὲ νόησας ἰὸν σπείδοντες ἔλαθρον. Exemplum
 nominativi habet Xenophon. Κυρ. Παιδ. lib. i. p. 24.
 Ἐπίπικρ συνίσμεν ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παιδῶν ἀρεξάμενοι ἀσκηλαί
 ἄντις τῶν καλῶν καὶ καλῶν ἔργων. Quoniam nobismet ipsis
 CONSCII SUMUS nos à pueris jam incepisse pulchras et
 præclaras actiones exercere. Vide Viger. de Idiotism.
 Græc. Reg. 16. "Participium cum verbis aliquem ani-
 " mi sensum significationibus usurpari potest in nomina-
 " tivo casu." Isque Hellenismus sæpissimè occur-
 rit apud præstantissimos auctores, cum sacros, tum
 profanos. Matth. cap. xi. v. 11. Luc. cap. v. ver. 4.
 Ephes. cap. i. v. 16. Coloss. cap. i. v. 9. Heb. cap. x.
 v. 2. Apud Tacitum invenies, Hist. lib. iv. c. 55.
 " Ipse à majoribus suis, HOSTIS Populi Romani, quam

socius, jactabat." Hostis, et Socius, Ἑλληνικῶς.
 Similiter Catullus Carm. iv. v. 1.

Pbasellus ille, quem videtis hospites,
 Aut fuisse navium CELERRIMUS.

Virgilius, Æn. ii. v. 377.

—Sensit medios DELAPSUS in hostes.

Et Ovid. Metamorph. Lib. ix. v. 544.

—Superata fateri

Cogor.

Nec dissimile illud Horatii, Lib. iii. Od. 4. v. 73.

Injecta monstris terra dolet suis.

Idem Carm. Lib. i. Od. 2. v. 43.

—Patiens vocari

Cæsaris ULTOR:

Sic etiam Miltonus Poeta, Paradis. Amiff. l. ix. v. 780.

—Her rash band in evil hour

Forb reaching to the fruit, she pluck'd, she eat:
 Earth felt the wound, and Nature from her seat,
 Sighing through all her works, gave signs of woe

Esto mari, si moriaris, prodere te tuos
Liberos, paternæ non participes domûs futuros :
Non per reginam equestrem Amazonem,
Quæ tuis liberis dominum procreavit
Spurium, sentientem liberalia, probè ipsum nôsti,
Hippolytum.

310

PHÆDRA.

Heu me !

NUTRIX.

Tangit te hoc ?

PHÆDRA.

Perdidisti me, nutrix ; téque per Deos

ΣΧΟΛΙΑ.

νοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὁμνύναι· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μυκῆναις, Μὰ τὴν ἐκείνη δειλίαν ἢ βόσκειται, Θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρρενας δ' ἐχθρὰς ἔχων· νόθον δὲ φρονεῖν, καθὼ φιλοσοφίαν ἥσκει, ὅπερ ἐστὶν ἐλευθέρων.
311. Οἷσθ' ἂν νιν καλῶς] Τῷτο προσέθηκε, πρὸς

πλείονα γὰρ ὁδύνην αὐτὴν ἐκίνησεν, ἢ ἀμφίβολον αὐτῇ τὴν γνώσιν τῶτων εἶναι λέγουσα. Σιγῶναι δὲ σέθεν τόδε, οἷον καθήψατό σε φησὶ τῆς ψυχῆς, καὶ λόγῳ μόνον εἰρημένον τῷτο τὸ περὶ ὀρφανίας τῶν παίδων, οἶμαι ὅτι τῷτον ἢ ἐφόνευσας, διὰ τὸ εἰρηκέναι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

That all was lost :—
Greedily she ingorg'd without restraint,
And KNEW NOT EATING DEATH :—
Vide suprâ ad v. 56, et infrâ ad v. 524.
V. 306. αὐθαδέσιρα Γίγνη θαλάσσης] *Scopulis sardior Icar*
Voces audit adhuc integer.—
Horat. Carm. Lib. iii. Od. 7. v. 20.
Sis licet immitis matrisque ferocior undis.
Ovid. Her. Epist. iii. v. 133.
V. 307. Γίγνη] Aliàs γένῃ, Scholiastes.
V. 308. δόμων] MS. A, θρόνων.
V. 309. ἱππίας] Vulg. ἱππίας.
V. 312. Ἱππόλυτος] Translatum Hippolyti nomen usque ad ipsum orationis finem, quam Nutrix pronuntiâsse fertur, plurimum artis habet : quam quidem artem adhibitam quoque ab Homero reperimus in supplici oratione Priami ad Achillem, Iliad. xxiv. v. 501, 2.

Τὸν σὺ πρῶτον κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πατρὸς, Ἑκτορα.
rursusque ab eodem Poetâ Odyss. lib. iv. Nullibi autem gravius ullum figuræ hujus argumentum reperire est, quàm in oratione Isæi περὶ Δικαιογένους κλέου, in-quâ contemptus atque indignatio tantâ, quantâ fieri potest, vi exprimuntur, posito Dicæogenis nomine ad ipsum orationis finem, cujus est ultimum vocabulum. Quod sic positum Epithetorum instar omnium est, statimque maximâ quâque infamiâ notandum nomen exhibet.
Ἄλλ' ἴσως διὰ τὸς προγόνους, &c. Ἐτι δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ Ἀρμόδιος, ὃ διὰ τὸ γένος ἐτιμώθησαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνδραγαδίαν, ἧς σοι εὖδεν μέτεστι, ὃ Δικαιογένης.
Sic quoque in Ciceronis contra Antonium Orat. lib. ii. Sect. 9. non nisi in extremâ cujus-cunque sententiæ parte adhibetur verbum *Antonius*. "*Doletis tres exercitus Populi Romani interfectos ; interfecit Antonius. Desideratis clarissimos viros : eos quoque eripuit vobis Antonius. Auctoritas hujus ordinis af-*

Τῷδ' ἀνδρὸς αὐτῆς λίσσομαι σιγαῖν ῥέρι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὅρᾳς; Φρονεῖς μὲν εὖ· Φρονέσας δ', ὃ θέλεις
Παῖδάς τ' ὀνῆσαι, καὶ σὸν ἐπῶσαι βίον.

315

ΦΑΙΔΡΑ.

Φιλῶ τέκν'· ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἀγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις.

ΦΑΙΔΡΑ.

Χεῖρες μὲν ἀγναί, φρενὶ δ' ἔχει μίασμά τι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Μῶν ἐξ ἐπακτῆς πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

320

ΦΑΙΔΡΑ.

Φίλος μ' ἀπόλλυσ', ἔχ' ἐκῆσαν ἔχ' ἐκῶν.

ΣΧΟΛΙΑ.

317. Ἀλλῇ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι] Μῶν ἐξ ἐπακτῆς διὰ φαρμακείας γεγενημένην. ἐπακτὴ γὰρ πημονή, ἔξωθεν ἐπαγομένη γοντεία παρὰ τῶν ἐχθρῶν· μή τις σοι φησὶ τῶν ἐχθρῶν ἐπαῖτε τί λύτης

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

"*ficta est: affixit Antonius. Omnia denique, quæ post-
ea vidimus, (quid autem mali non vidimus?) uni ac-
cepti referemus Antonio.*" Egregium præterea hujusce
figuræ exemplum occurrit in "*Lord Chief Justice
Crewe's speech in Parliament concerning the Earldom of
Oxford; Sir W. Jones's Reports anno primo Caroli
Regis,*" in quâ vel ad usque sententiæ finem de in-
dustriâ transfertur nomen *De Vere*; cùmque Autor
eloquentiæ famâ eminuerit, hanc ejus orationis pæ-

tem citare mihi liceat. "*My Lords, I have laboured
to make a covenant with myself, that affection may not
press upon judgment; for, I suppose, there is no man
that hath any apprehension of gentry or nobleness, but
his affection stands to the continuance of so noble a name
and house, and would take hold of a twig, or twine
thread, to uphold it: and yet Time hath his revolution,
there must be a period and an end of all temporal things,
an end of names and dignities, and whatsoever is ter-*

Oro, ut de hoc viro taceas in posterum.

NUTRIX.

Vides? rectè quidem sapias, sapiens verò non vis
Filiisque prodesse, et tuam servare vitam.

315

PHÆDRA.

Amo liberos: sed aliâ jactor calamitate.

NUTRIX.

O filia, puras quidem manus habes à sanguine?

PHÆDRA.

Manus quidem sunt puræ, sed mens piaculum quoddam habet.

NUTRIX.

Num ex aliunde-oblato malo inimici alicujus?

320

PHÆDRA.

Amicus me perdit non volentem non volens.

ΣΧΟΛΙΑ.

ἄξιον, ἄρα τινὸς ἔχθραν μηχανησαμένης σκ. εἰώ-
θασιν οἱ ἔχθροὶ ἐπαγωγὰς τινῶν δαιμόνων ποιεῖσ-

θαι ἐπὶ τὰς οἰκίας· ἢ ἔτιω, μή τις σὲ τῶν ἐχθρῶν
ἐφάρμαξε. λίγει δὲ διὰ τὸ εἰρηκίνειαι, Φρὴν δ' ἔχει

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

"*rene, and why not of DE VERE,*" &c. Quanta sit hu-
jusce suspensionis vis intellexerunt quoque nostri Dra-
matici Poetæ, eamque feliciter admodum adhibuerunt.
Vide Shakespeare, *Hen. IV. Part 1.*

*He said he would not ransom Mortimer,
Forbad my tongue to speak of Mortimer, &c.*

V. 314. Τὴν αὐτὴν αὐτὴν] Al. Τὴν αὐτὴν αὐτὴν.

V. 317. ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χιμαίρουαι] Similiter So-
phocles cum *Mari byemante, procellisque jactato* confert
dolentem. Philoct. v. 1190. ἀλύνοντα χιμαίρῳ λύπῃ.

jactatum byemante maris instar, tristitia. Apud Æschy-
lum etiam, Prometh. Vinet. invenies, χιμῶν καὶ κακῶν
τριφυμία. *Hyems malorum.*

V. 318. φίρως] MS. A, φέρως.

V. 319. Χίρως μὲν ἀγνοῖ] Philosophicè Phædra ait,
manus quidem puras esse, sed mentem impiamento,
quod longè gravius sit, sordere: cujus immunditiæ
Deus in primis offenditur. Stiblin.

V. 320. Μὴν ἐξ ἰσχυρῶν πημονῆς ἔχθρῶν τινος;] P. Bru-
moy vertit, *An ægrotas propter calamitatem quam ini-*

ΤΡΟΦΟΣ.

Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἀμαρτίαν;

ΦΑΙΔΡΑ.

Μὴ δρῶς' ἐγὼ γ' ἐκείνον ὀφθαίην κακῶς.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί γὰρ τὸ δεινὸν τῷ, ὃ σ' ἐξαίρει θανεῖν;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐὰ μ' ἀμαρτεῖν· ἐ γὰρ εἰς σ' ἀμαρτάνω.

325

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐ δῆτ' ἐκίστά γ', ἐν δὲ σοὶ λελέψομαι.

ΦΑΙΔΡΑ.

Τί δρᾷς; βιάζῃ χειρὸς ἐξαρτωμένη;

ΤΡΟΦΟΣ.

Καὶ σῶν γε γονάτων ἐ μεθήσομαί ποτε.

ΣΧΟΛΙΑ.

μίσσας τι, φίλος μ' ἀπόλλυσιν· ἐπεὶ δὲ εἶπεν φίλος
λέγει, μή τι ἄρα ὁ Θησεύς εἰσέτι ἡμαρτεν· τὸ μὲν

ἐν ἡμαρτεν, πρὸς ἀντιδιαβολὴν ἐχθρῶ τινος· τὸ δὲ
ἐχθρῶν, ἐπεὶ ἐκ ἐκ προνοίας αὐτῶ ἦν ὁ ἔρως.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

mico alicui intuleris? Sed planè contra et verborum
significationem, et Poetæ mentem, quæ procul dubio
hæc est, *Num ægrotas ex malo ab inimico aliquo tibi illa-*
to? Μὴν ἐκ πημονῆς ἰπακτῶ πρὸς ἐχθρῶ τινος νοσεῖς;

V. 320. ἰπακτῶ πημονῆς] Cujusmodi erat illud pia-

culum, quod Thyestes, nolens insciusque, procurante
Atreo, admisit. Musgrave.

V. 322. ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἀμαρτίαν] *Peccare peccatum.*
Hebraïsmus. Geminatio vocum apud Hebræos cre-
berrimæ sunt. De significatione vocum ἀμαρτάνειν et

NUTRIX.

An Theseus aliquod peccatum in te peccavit?

PHÆDRA.

Utinam ego nunquam illum læsisse videar!

NUTRIX.

Quæ est igitur illa magna res quæ te cogit mori?

PHÆDRA.

Sine me peccare, nec enim in te pecco.

325

NUTRIX.

Haud profectò volens *finam*, sed tuâ culpâ deficiam.

PHÆDRA.

Quid agis? Vimne facis, pendens ex manu?

NUTRIX.

Et hæc genua non dimittam unquam.

ΣΧΟΛΙΑ.

327. Ἐξαρτωμένη] Ἐξαρτηθήσομαι σὲ τῇ ἰκί-
σῃ, ἢ ἐν σοὶ τὸν βίον λείψω, εἰ μὴ ἄρα φησὶ μεῖα

τινὸς ἀνάγκης ἢ συγχωρήσω, εἴδ' ἀπολύσομαι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ἀμαρτία vid. quid nos infra diximus ad v. 512.

V. 326. ἐν δὲ σοὶ λείψομαι] i. e. Si proposito mihi
cadere necesse est, id non meâ negligentia fiet, sed tuâ po-
tius obstinatione. Musgrave. Duportus et Scaliger le-
gendum censent ὅδ' οὐ λείψομαι, quibus assentiunt

Cl. Marklandus, et Josua Barnes.

V. 327. ἔξαρτωμένη;] Brunck ἔξαρτωμένη.

V. 328. σὺν γὰρ] MSS. B, D, τῶνδε. Al. καὶ σὺν
γονάτων.

ΦΑΙΔΡΑ.

Κάκ', ὦ τάλαινα, σοί, τάδ' εἰ πεύση κακά.

ΤΡΟΦΟΣ.

Μεῖζον γάρ, ἢ σὲ μὴ τυχεῖν, τί μοι καχόν;

330

ΦΑΙΔΡΑ.

Ὅλῃ· τὸ μὲν τοι πράγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει.

ΤΡΟΦΟΣ.

Κάπεται κρύπτεις χρήσθ', ἰκνεμένης ἐμῆ;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.

ΣΧΟΛΙΑ.

329. Κάκ', ὦ τάλαινα, σοί] Ἦτοι πρὸς ἀνατροπὴν τῆ πυθέσθαι, ἐπάγει δεύτερον τὸ κακά· κακὰ ἂν εἰν, εἰ πεύση τὰ σιωπώμενα κακά.

331. Ὅλῃ] Ἀπολῇ, φησὶν, εἰ ἀναγκάσεις με λέγειν· ἐμοὶ δὲ τὸ σιωπᾶν τιμὴν φέρει, καθὼς ἐκ-φορὰς εἰς πολλὰς ἢ νόσους, ἀλλὰ συγκαταθάψω ἑμαυτῇ τὸ τῆς σωφροσύνης ὄνομα, μέλλουσα ἐν σωφροσύνῃ τελευτᾶν· ἢ ἕτως· εἰ μὴ μοι εἴπης, ἀπο-

θανῇ· τῇ δὲ σερηθῆναί σβ, μεῖζον ἐκ ἑστ μοι καχόν· εἴτα φησὶν, ἀπολῆμαι· τὸ δὲ ἀπολίσθαι με τιμὴν μοι φέρει· ἢ δὲ γραῦς μὴ νοήσασα τὸ πρᾶγμα, φησί· εἰ τιμὴν σοι φέρει τὸ πρᾶγμα, διὰ τί μὴ λίσσας, κρύπτεις χρήσθ'; ἂν μὴ ἡ σίμῃ εἰς τὸ χρήσθ', εἰν ὁ λόγος, κρύπτεις τὰ καλὰ ἐμῇ παρακαλῶσης σε λίσσιν αὐτὰ, ὅ εἰν ἐμοὶ τὰ τιμῆς σοι αἴτια ἐσόμενα ἐκ ἀξιοῖς ἀνακοινώσασθαι, κρύπτεις μοι ἐμῇ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 329. Confer Ovid. Metam. Lib. x. v. 384. et seq.

V. 331. Ὅλῃ] An legendum ὁλῆς occides? Sic occides sæpe rogando, Horat. Epod. xiv. Musgrave.

V. 331. Ὅλῃ. Φαιδρ. τὸ μόντοι, &c. Var. Lect.

V. 331. τὸ μὲν τοι πράγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει] Verte, Mibi quidem res hæc gloriam affert.

V. 332. κρύπτεις χρήσθ'] Var. Lect. Κρύπτεις, χρήσθ'—

V. 332. ἰκνεμένης ἐμῇ] Brunck ἰκνεμένης ἐμῇ.

V. 332. Vid. Brunck ad Æschyl. Prometh. v. 630.

V. 333. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα] Phædra contendit sic futurum ut acerbissimus iste morbus, quo illa cruciatur, sibi honori maximo vertat, seque

fortissimæ simul et nobilissimæ matronæ famam et decus ex eo collecturam, quod naturâ suâ nefas et turpe meritò judicatur; scilicet se suum funus acceleraturam, ut ab impotenti lethiferâque animi libidine tandem liberari valeat. Ea enim erat Ethnicorum cæcitas, ut honorificum apud illos et magnanimum duceretur, si quis ipse sibi manus violentas ultrò conscisceret! Sic eadem, v. 407, addit, cum amoris sui vim superare, imperiosæque libidinis ignes extinguere molita nequicquam sæpius fuerit, sese hoc statuisse secum, ut crescenti in dies, animumque magis ac magis depascenti morbo modum imponat morte suâ, seque ipsa interficiat; atque ea deinde sic concludit,

PHÆDRA.

Mala tibi, ô misera, si audieris hæc mala.

NUTRIX.

An verò mihi majus malum accidere potest, quàm te privari?

PHÆDRA.

Perdes : res tamen ista mihi gloriam affert.

NUTRIX.

Et deinde occultas bona, supplicante me?

PHÆDRA.

Honestæ enim molimur, turpium remedium.

ΣΧΟΛΙΑ.

χρησά ἰκετεύσης, καὶ χρήσιμος ἀξιάσης ἀνακοινῶ-
σθαι μοι.

333. Ἐκ τῶν γὰρ] Εἰκότως κρύπτω, ἃ ἀπαι-
τεῖς με λέγειν· μέλλω γὰρ ἐκ τῶν τῶν ἐσθλῶν
δηλαδὴ τῆς ἐγκρατείας εἰς αἰσχρὰ μεταβαίνειν, ὃ
ἐστὶ φονεύειν ἑμαυτὴν, εἰ μὲν τοι ἢ λίσσασθαι ἢ γραῦς,
χρησά με ἀνακαλέσης σε λέγειν κρύπτεις με, ἀνα-
λόγως ἐπιφέρει· ὅτι ἐκ γὰρ τῶν ἀγαθῶν τῶν ὧν
λέγεις, ὃ ἐστὶ τῷ φανερωθῆναι τὸ πάθος, ἐγὼ εἰς αἰσ-

χρὰν πεισῆμαι φήμην, ἢ καὶ πορνεῦσαι ἀναγκασθή-
σομαι· ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν, ὃ ἐστὶ, πειρῶμαι
γὰρ ἀπὸ πορνείας ἐκφυγεῖν, εἰς σωφροσύνην δὲ πη-
θεῖν, διὸ ἐν σιωπῇ βέλομαι ἀποθανεῖν· καὶ ἔστιν
αὕτη ἡ γραφὴ ἀρμαζομένη τῷ ἔξῃ· εἰ δὲ κρύφα
φῇσιν ἐξ αἰσχυρῶν μηχανήσασθαι βελεύση, πόσω
μᾶλλον θαυμασθήσῃ αὐτὴν τὴν βελὴν διελθῆσα σα-
φῶς· καὶ δὲ γὰρ ἡ σαφὴς ἐπίδειξις ἐστὶν ἰσχυροτέ-
ρα· διὸ καὶ ἀπορρήσασα ἀντεπιῖν φησί.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

—Οὐδὲς ἀντίρρι βελεύμασιν.
Hoc meum consilium nemo certè condemnabit.
quâ oratione finitâ, v. 435, nulla alia quam hæc
Chori responsio legitur :

Φεῦ φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχῶ καλόν,
καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κερτίζεται.
rurfus eadem, v. 730, palam Choro declarat sese manu
suâ jamjam esse perituram; quo autem modo, quâ
ratione res peragenda sit, ipsam visuram. Cui Chorus
tantum refert,

Εὐφρημος ἴσθι.

huic autem illa,

καὶ σὺ γ' εἴ με πείθεις.
his vero verbis nihil quidquam ulterius à Choro repo-
nitur, quamvis illa ei rursus declaret, se sibi necem
esse extemplo daturam; ac deinde v. 860. (nisi muta-
tis quibusdam, quæ eodem versu mutanda ego suprâ
proposui, loquentis personæ oratio longius produca-
tur) Chorus exhibetur tanquam illius fatum profe-
quens flebilibus lamentis, eamque carissimam mulie-
rum optimamque sequentibus vocibus appellans :

—ὦ φίλα γυναικῶν
Ἀριστά·

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐκ᾽ ἐν λέγῃσα, τιμιωτέρα φανῇ.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἄπελθε πρὸς θεῶν, δεξιὰν τ' ἐμὴν μέγες.

335

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι δῶρον ἔδιδως ὁ χρῆν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδέσμαι τὸ σόν.

ΣΧΟΛΙΑ.

334. Τιμιωτέρα φανῇ] Σοφωτέρα, ὡς φίλοις λιορκημένη· κατὰ γὰρ Μένανδρον, σοφῶν ἀνδρῶν
 θαρρῶσα τὴν συμφορὰν, καὶ μὴ κρυπλῶ πᾶσαι πο- ἐστὶ τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα, ἐν οἷς φησι

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Tales porro animi sensus declaratos palam et ostentatos, talia præcepta apud eruditam Græciam à gravissimis, acutissimis, sapientissimisque Dramaticæ rei laude florentibus Poetis apertè edocta fuisse, idque Athenis ipsis, in illà scilicet tantopere prædicatâ, veluti veræ Philosophiæ simul ac Sapientiæ Magistrâ, Civitate, illud profectò maximè mirum videri quibusdam debet. Quid? Si iidem animo attenderint, non è privati alicujus actoris ore excidere istiusmodi opiniones, quas ille ideo tantùm manifestare præsumi queat, ut sibi semper constet, totiusque fabulæ compages ad extremum servetur; sed à Choro ipsò publicè proferri, cujus vox omnis, omnis sententia cum sanctitate morum et gravitate consentire debeat, quique morales et religiosos, non Poetæ tantùm, sed totius Græcæ gentis sensus referre, tanquam fidus interpret, supponi possit; si ii, inquam, hæc secum animo recogitaverint, quanto illi majori admiratione perculsi obstupescant! Mihi verò in his omnibus nihil omnino est, quod mirum videatur, neque culpam, quantacunque illa sit, in Euripidem solum refundendam esse censeo, quàm è temporum vitiis, velut è corrupto fonte, profluxisse meritò dixeris. Hincque, inter plurima alia quæ congeri possunt, novum argumentum habeas, quàm deficiens ac debilis ista sit unius Naturæ Lux, quamvis illam solam sufficere recentiorum quorundam ra-

bularum procax impietas audacius clamitet, nisi obscuræ et fallaces ejus flamulæ splendidâ certâque Evangelii face corroborentur. Hinc etiam quicunque sanæ nec penitus perditæ mentis est, summâ gratissimi animi memoriâ excipere debet cœleste illud, neque unquam extinguendum lumen, cujus amicis et salubribus radiis humanam cæcitatem dirigi et collustrari immensa Supremi Numinis benignitas voluit. Isti enim tantopere decantati Græciæ Doctores et Magistri, quorum errores ferè manifestius, quàm quælibet argumenta, revelatæ à Christo fidei necessitatem demonstrare mihi videntur, isti, inquam, celeberrimi Doctores, in quibus tota universi terrarum orbis sapientia contineri ac circumscribi existimabatur, justos veræ Philosophiæ limites ipsi, cæco effrænati ingenii impetu abrepti, adèò captiosi Sophistæ transilierant, ut à simplicissimæ cujusque, apertissimæ, et humano generi utilissimæ veritatis semitâ procul errabundi vagarentur; quia nempe humanæ tantùm rationis imparibus igniculis deducti, sanctissimâ Revelationis face non collustrabantur. Jam verò cum huc usque non sine quodam animi dolore observaverimus, qualis Ethnorum Auctorum doctrina fuerit, qui nondum exorto Christianæ fidei fidere scripserunt, nunc oculos cum suavissimâ mentis voluptate in unius, plurimos inter alios, Poetæ doctrinam convertere libeat qui re-

NUTRIX.

Ergo si dixeris hæc, honoratior videberis.

PHÆDRA.

Abi per Deos, et dimitte meam dextram.

335

NUTRIX.

Nequaquam, siquidem non das mihi donum quod oportebat.

PHÆDRA.

Dabo; nam revereor tuæ manûs religionem.

ΣΧΟΛΙΑ.

λαυθάνειν τὰ πράγματα, τὴς λέγειν ἡμῶν ὀκνῶν-
τας τὰς ἀληθείας αἰεὶ τοῖς ἀναλκαίοις, καὶ τὰ ἐξῆς·
λέγει ὅτι σεβασμιώτερα ἐμοὶ φανῇ τὰ ἔτις ἀπόρ-

ρητά μοι θαρρῶσα·

335. Ἀπελθε πρὸς θεῶν δεξιάς τ' ἐμῆς μέγας]
Ὅμως ἡ πρώτη γραφή βελτίων.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

velatæ religionis salutaribus præceptis feliciter imbu-
tus, Dramaticæ arti cum laude incubuit, postquam
Divini illius Solis splendor humano generi colluxit.

ATHELWOLD. Banish me! No. I'll die. For why
should Life

Remain a lonely lodger in that breast
Which Honour leaves deserted? Idle breath!
Thou canst not fill such vacancy. Be gone.
This sword shall free—

CHORUS. Ob shame to Fortitude,
Shame to that manly passion, which inspires
Its vigorous warmth, when the bleak blasts of Fate
Would chill the soul. Ob! call the ready virtue
Quick to thy aid, for she is ever near thee;
Is ever prompt to spread her sevenfold shield
O'er noble breasts.

ATHELWOLD. And but o'er noble breasts;
Not o'er the breast which livid Infamy
Indelibly has spotted. Ob shame, shame!
Sword, rid me of the thought.

CHORUS. Forbear, forbear;
Think what a sea of deep perdition overwhelms
The wretch's trembling soul, who launches forth
Unlicens'd to Eternity. Think, think;
And let the thought restrain thy impious hand.

The race of Man is one vast marshall'd army,
Summon'd to pass the spacious realms of Time,
Their leader the Almighty. In that march,
Ab who may quit his post? when high in air
The bos'n archangel rides, whose right hand wields
Th' imperial standard of heav'n's providence,
Which, dreadly sweeping thro' the vaulted sky,
O'er shadows all creation.

Mason's Elfrida.

V. 333. αἰσχρῶν ἰσθλὰ] MSS. et Editi omnes ἰσθλῶν
αἰσχρά. Sed in MSto. B, superscriptum est αἰσχρῶν ἰσ-
θλὰ ut edidi, eamque lectionem agnoscit Scholiastes.
Nondum tamen omne sublatum est vitium. Quippe
articulus τῶν, quando nulla αἰσχρῶν quorumcunque
mentio præcessit, orationem turbat. Mihi Auctor scrip-
sisse videtur:

Ἄκη γὰρ αἰσχρῶν, ἰσθλὰ μηχανώμεθα.

Honestæ enim machinamur, turpium remedium. In quo
minor laus est, quàm si hoc idem virtutis amore face-
ret. Ἄκη quum casu in in depravatum esset, librarii
articulum, metri fulciendi causâ, de suo addiderunt.
Mufgrave.

V. 335. δεξιάς τ' ἐμῆς] Ita rectè Exc. Fl. vid. R.
Dawes. Miscell. Critic. p. 238. Vulgò δεξιάς τ' ἐμῆς.

ΤΡΟΦΟΣ.

Σιγῶμ' ἂν ἤδη, σὸς γὰρ ἐ'ντεῦθεν λόγος.

ΦΑΙΔΡΑ.

ὦ τλήμον, οἶον, μήτερ, ἡράσθης ἔρον;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὀν ἔσχε ταύρα, τέκνον, ἢ τί φῆς τόδε;

340

ΦΑΙΔΡΑ.

Σύ τ', ὦ τάλαιν' ὅμαιμε, Διονύσε δάμαρ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τέκνον, τί πάσχεις; συγόνες κακοῖροθ' εἶς;

ΦΑΙΔΡΑ.

Τρίτη δ' ἐγὼ δύσηνος ὡς ἀπόλλυμαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἐκ τοι πέπληγμαι· ποῖ πρὸς ἑσέτα λόγος;

ΣΧΟΛΙΑ.

339. ὦ τλήμον] Αἰνιγματωδῶς φράσαι θέλει τὸν ἔρῳτα· πιθανώτατα δὲ ἄμα τῷ αἰνιγμῷ καὶ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 339. ὦ τλήμον, οἶον, μήτερ, ἡράσθης ἔρον;] Confer hic Ovid. Phædr. et Hippol. v. 23.

*Forſitan hunc fato generis reddimus amorem,
Et Venus ex totâ gente tributa petit.
Paſiphae mater decepto ſubdita tauro
Enixa eſt utero crimen onuſque ſuo.
Perfidus Ægides ducentia ſila ſecutus
Curva meæ fugit teſta ſororis ore :*

*En ego nunc te fortè parum Minoia credas
In ſocias leges ultima gentis eo.*

Paſiphaé (ſa mere) étoit épouſe de Minos, Roi de Crete. Elle étoit fille du Soleil et d'une nymphe. Les Poètes ont feint que Vénus, irritée de ce que le Soleil avoit découvert aux Dieux l'aventure de cette Déesſe avec Mars, inſpira un amour fatal à toute la race de Minos. Paſiphaé, diſent-ils, ſ'abandonna à un tau-

NUTRIX.

Tacebo jam ; jam enim tuum est loqui.

PHÆDRA.

O misera, qualem, mater, amâsti amorem ?

NUTRIX.

Quo amavit taurum, filia, aut cur hoc dicis ?

340

PHÆDRA.

Et ut misera soror, Bacchi conjunx.

NUTRIX.

O filia, quid accidit tibi ? cognatis maledicis ?

PHÆDRA.

Egóque tertia infelix, quomodò pereó !

NUTRIX.

Obstupeſco : quonam evadet hæc oratio ?

ΣΧΟΛΙΑ.

τὴν συγγνώμην ἡτήσατο, ὡς προγοιχὸν κεκτημένην τὸ πάθος, καὶ ἐκ ἰδίας φύσεως αἰμάρτητα.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

reau ; de-là vint le Minotaure, moitié homme, et moitié taureau, que Thésée tua dans le Labyrinthe. L'histoire, autorisée par Plutarque, explique la Fable, en disant que Pasiphaë aima un guerrier nommé Taurus, et que le fruit de leur passion fut un fils, qui réunit les deux noms de Taurus, et de Minos. P. Brumoy.

V. 339. ἴρον ;] Brunck ἴρον.

V. 341. Σὺ τ', δ'] Al. Σὺ δ' δ'.

V. 341. Σὺ τ', ὃ τάλαι' ὄμαιμι, Διονύσου δάμαρ] Mi-

nos, pour venger la mort de son fils Androgée, avait contraint les Athéniens de lui livrer pour tribut de jeunes enfans, qu'il enfermoit dans le labyrinthe pour y être dévorés par le Minotaure. Thésée fut livré comme les autres ; mais Ariadne, qui l'aimoit, le sauva par le moyen d'un fil qui lui servit à sortir du labyrinthe, après avoir tué le monstre. Thésée ensuite abandonna sa libératrice, et son amante. P. Brumoy.

Catullus in carmine illo eleganti, quod Argonautica

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐκείθεν ἡμεῖς, ἔ νευσι δυσυχεῖς.

345

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ', ἃ βέλομαι κλύειν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Φεῦ·

Πῶς ἂν σύ μοι λέξεις, ἃ 'μ' ἐχρῆν λέγειν;

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐ μάντις εἰμὶ τάφαν' ἡ γυνὴ σαφῶς.

ΦΑΙΔΡΑ.

Τί τῷδ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐραῖν;

350

ΣΧΟΛΙΑ.

345. Ἐκείθεν ἡμεῖς] Ἐκ τῆς καταγωγῆς τῆς γένεος δυσυχῶμεν τὴν νόσον τῆ ἔρωτος· ἀντὶ τῆ προγονικῆς τινος δυσυχίας δυσυχῶντες τὴν πάσχομεν.

346. Οὐδέν τι μᾶλλον] Οὐδέν πλείον σε ἐπεργαζομένης ἔχω γινῶναι ὃ βέλομαι ἀκῆσαι, ταῖς

προφάσει τῆς νόσου· ἐδὲν μᾶλλον οἶδα ἀκῆσαι ὃ βέλομαι.

348. Πῶς ἂν σύ μοι] Ἐπεὶ παχυτέρα τὸν νῦν ἔσα ἢ γραῦς, ἔ συνῆκε τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῆς Φαίδρας, ἀγανακτῶσα ἢ Φαίδρα φησὶ, πῶς ἂν δυνη-

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

vocat, de hâc meminit :

Hunc simulac cupido conspexit lumine virgo Regia, &c.

Eam deinde Bacchus uxorem duxit, ejusque coronam stellis ornatam in astra retulit. Stiblin.

V. 348. ἃ 'μ' ἐχρῆν] Ita MSS. et Edd. Veteres. Barnesius, Scaligero auctore, ἃ 'ν' μ' ἐχρῆν.

V. 348. Brunck ἃ 'μὲν χρεὶ λέγειν. Vulgò ἃ 'μ' ἐχρῆν λέγειν. Suapte manifestum est verbum hic tempore præsentis poni debuisse. Nec aliter legitur hic versus, ubi eum Aristophanes in usum suum transtulit, Equit. 16. Poetam nostrum irridendi causâ. ἃ 'μὲν excudi volui pro ἃ 'μὲν, duabus vocibus in unam coalitis, cuius craseos vi prior syllaba producit. Malè in Co-

mico excusum ἃ 'μὲν. Brunck.

V. 349. Οὐ μάντις εἰμὶ] Idem in Hecuba :

Οὔτοι οὐδὲ μάντις, ὥς μὴ κλύει
Ἐξιστάσθαι σὺν ὁδῷ βουλευμάτων. Stiblin.

Davus sum, non CEdipus.

Terent. Andr. Act. i. Sc. 2. v. 23.

V. 350. ἐραῖν] Ἐραῖν vix unquam accusativum subiectum habet, saltem rei amatæ : malim igitur :

Τί τῷδ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους, ἐραῖν.

Nec valdè diversa est Reiskii conjectura. Musgrave.

V. 350. Τί τῷδ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους, ἐραῖν] Hic peculiari ritu adhibetur modus infinitivus, ut infra v. 964. Græci indiscriminatim omnium casuum, No-

PHÆDRA.

Inde nos, non nuper *sumus* miseræ.

345

NUTRIX.

Nihilo magis scio, quæ volo audire.

PHÆDRA.

Heu;
Quomodo tu mihi dixeris, quæ me oporteat dicere?

NUTRIX.

Non sum vates ad obscura clarè cognoscenda.

PHÆDRA.

Quid est hoc, quod inter homines dicunt amare?

350

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Θείης εἰπεῖν μοι ταῦτα, ἃ ἔδει ἐμὲ ἀποκρίνασθαι;
καὶ πῶς μοι λέλοις ἃ λέγειν μέλλω; ἐπεὶ ἔν ὡς εἴ-
ρηται πολυμερῶς αἰνιξαμένη τὸ παχύτερον τῆς
γραδὸς, καὶ ἐδυνήθη συμβαλεῖν, ὑπερυθρίωσα τὸ πά-
θος ἐξαπείν, εἰς τῆτο ἀπορίας ἦλθεν, ὥς ἐρωτᾷν
αὐτὴν ἅπερ αὐτὴν ἔδει λέγειν· τῆτο δὲ καὶ τὸ αἰ-

δεξιχὸν τῇ γυναίκε τεκμαίρεται, καὶ τὸ κρηματικὸν
τῶν νοσούντων· κεκωμώδεται δὲ ὁ εἶχος ἕτος ὑπὸ
Ἀριστοφάνους, καὶ εἰς παροιμίαν μετέχεται.

350. Τί τῆς δ' ἔστι] Ἀγνοῦσι δὲ αἰνιγμῶν αὐ-
τῇ συμβάλλειν· αὐτὴ λοιπὸν ἐρωτᾷ τὴν ἐρωτός φύσιν,
δηλῶσα ὅτι ἐκ τίνος Θείας ὀργῆς τῆτο νοσεῖ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

minativi verò et Accusativi loco potissimum Latini
Scriptores, infinitivo modo utuntur;

Donat habere viro.—Virg. *Æn.* v. ver. 262.

Quidam Scriptores Anglici, ad imitationem Græco-
rum, eodem modo infinitivum adhibent;

—*and THOUGHT this was TO DIE.*

Spenser.

—*and GIVES the breeze TO BLOW.*

Thomson. *Autumn.* v. 36.

What future bliss He GIVES NOT thee TO KNOW.

Pope. *Essay on Man*, Ep. i. v. 93.

FENTON, qui simul ingenio eleganti, atque exquisito
judicio præstitit, in dedicatâ illâ *Domino Gower* egre-

giâ Ode, quæ vividissimis Lyricæ Poeseos ignibus
æstuat, eodem prorsus modo infinitivum adhibet,

"*And where her many waters flow*

"*He GAVE the mantling vine TO GROW,*

"*A trophy to her love.*"

In Arabicâ Linguâ infinitivus usurpari solet tanquam
verbale nomen substantivum in accusativo casu posi-
tum, quod similitudinem quandam habere videtur
cum eo quod Latine vulgò dicimus "*Gerundivum in*
dum : sæpius quoque adverbialiter usurpatur, atque
idiomate, huic linguæ proprio, nonnunquam in con-
structione conjungitur cum ipso suo verbo, ut rei
sensus arctius exprimatur, et majorem vim habeat.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἦδισον, ὦ παῖ, ταυτόν, ἀλγεινόν δ' ἅμα.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἡμεῖς ἂν εἴμεν πατέρω κεχρημέναι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί φής; ἐρᾶς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τίνος;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ὅσις ποθ' ἔτος ἐστ' ὁ τῆς Ἀμάζονος;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἰππόλυτον αὐδᾶς;

ΦΑΙΔΡΑ.

Σὺ τάδ', ἐκ ἐμῶ κλύεις.

355

ΣΧΟΛΙΑ.

354 Ὅσις ποθ' ἔτος] Πιθανώτατα παρέδρα-
μι τὸ ὄνομα, ἥτοι αἰδεμένη, ἢ διὰ τῆς σημαίνει

θέλωσα, ὡς ἐκ ἐξ εἰδήσεως, ἢ δὲ ἀπὸ τρυφῆς καὶ
συνεχῆς θείας αὐτῇ ἐρᾶς, ἀλλὰ χόλῳ τῆς Ἀφροδί-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

In Linguâ Hebræâ etiam infinitivus pro nomine
substantivo interdum ponitur: 3 Reg. cap. 8. v. 52.
Et exaudies eos אָמַרְךָ־לְךָ in omni invocare ipsos:
h. e. in omni invocatione ipsorum. Vid. etiam 4 Reg. cap.
xix. v. 27. 1 Paral. cap. xvi. v. 37. Psalm. c. Heb.
ci. v. 3. Psalm. cxxxi. Heb. cxxxii. v. 1. Isai. cap.
iv. v. 4. — cap. xxxii. v. 17. — cap. xxxviii. v. 12.
Dan. cap. x. v. 1. Job. cap. x. v. 4. et v. 7. — cap.
xx. v. 2. Et vice versâ interdum nomen pro infiniti-
vo ponitur. Eo etiam utuntur Hebræi, eodem ferè
modo, quo Græci, ad exprimenda Gerundia, quibus
caret Lingua Sancta.

V. 351. Ἦδισον, δ' παῖ, ταυτόν, ἀλγεινόν δ' ἅμα] Si-
cut ait Catullus, de Venere dicendo,

Quæ DULCEM curis miscet AMARITIAM.

A Græcis cognominatus est Amor γλυκύπικρος; et hinc
Plautus rectè in Pseudolo,

DULCE et AMARUM unâ miscet mihi.

Et in Cistellar. Act. i. Sc. i. v. 70.

SILEN. *Ebo! an AMARE occipere AMARUM est, obsecro?*
GYMNAS. *Namque, ecastor, AMOR et MELLE et FELLE*
est fecundissimus:

*GUSTU DAT DULCE, AMARUM USQUE AD SATIE-
TATEM OGGERIT.*

Hinc etiam Petrarcha amorem vocat "*dolceamaro*;" et
hanc loquendi rationem imitatus est Nello Canz.

"*Lasso me l'*" &c.

O POCO MEL, MOLTO ALOE CON FELE.

NUTRIX.

Idem, ô filia, est dulcissimum et simul acerbissimum.

PHÆDRA.

Nos sumus expertæ sortem deteriore.

NUTRIX.

Quid ais? amas, ô filia, aliquem hominum?

PHÆDRA.

Quisnam est ille Amazonis filius?

NUTRIX.

Hippolytum dicis?

PHÆDRA.

Ex te hæc, non ex me audis.

355

ΣΧΟΛΙΑ.

της, ἢ τῷ κάλλει τῶ νέῃ· οἱ σώφρονες γὰρ ἔχ' ἑί-
λοντες κακῶν ἐρωσίν, ἀλλ' ἀναγκαζόμενοι.

355. Σὺ τὰδ', ἢ ἐμῷ] Ἄριστα δὲ καὶ ἡ ἄρνη-
σις μετὰ τὴν ὁμολογίαν τὴν σαφῆν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Vid. etiam ejusdem Petrarch. *Trionfo d' Amore*,
"Manzuetto fanciullo," &c.
etiam cap. iii. sub finem, et alibi passim; et Taffo,
Gierusalemme Liberat. Canto iv. Stanz. 92.

Abi crudo AMORE, ch' egualmente n' ancide
L'ASSENZIO, e'l MEL, che tu fra noi dispensi;
E d'ogni tempo egualmente mortali
Vengon da te le MEDECINE, e i MALI.

Vid. et Horat. Carm. Lib. iv. Od. i. v. 4.

Define DULCIUM
Mater SÆVA CUPIDINUM.

V. 352. Ἡμεῖς αὖ ἐμὲν θωπείῃ κεχηρμέναι] P. Bru-
moy reddit, *Expertæ sum et unum et alterum*, id est, amo-
ris et dulce et amarum. Pessimè; Phædra enim dicit
se alterum tantum expertam esse, scilicet τὸ ἀλγος;
nunquam enim τὸ ἥδὺ experta fuerat. Verte, *Nos for-*

san ex bis alterum expertæ sumus. Heath.

V. 352. Ἡμεῖς αὖ] F. leg. Ἡμεῖς δ' αὖ.

V. 352. κεχηρμέναι] κεχηρμένοι. Sic Membr. Vide
quæ notavi ad Med. 316. Brunck.

V. 354. Ἀμάζονος;] Al. Ἀμάζονος.

V. 355. Σὺ τὰδ', ἢ ἐμῷ κλύεις] Ita aliàs, Σὺ δὲ
λέγεις ταῦτ', ἢ ἐγώ. Modus loquendi in Sacris Literis
paullò frequentior, ut inter cætera D. Johan. c. xviii.
v. 37. Εἶπεν ὁ αὐτῷ ὁ Πιλάτος, Οὐκ ἔστι βασιλεὺς εἰ σὺ;
Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, Σὺ λέγεις, ὅτι βασιλεὺς εἰμι ἐγώ. Item.
D. Matth. c. xxvii. v. 11. Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγε-
μὼν, λέγων, Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη
αὐτῷ, Σὺ λέγεις. Vid. quomodo locus ex Platonis Al-
cibiade sit illustratus per hunc locum, M. Anton. Mu-
reti Var. Lection. l. v. c. 20. Josua Barnes.

ΤΡΟΦΟΣ.

Οἶμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας·
 Γυναῖκες, ἐκ ἀνάσχετ'· ἐκ ἀνέξομαι
 Ζῶσ'· ἐχθρὸν ἡμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
 ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι
 Βίη θανῶσα· χαίρετ'· ἐκ ἐτ' εἰμ' ἐγώ.
 Οἱ σῶφρονες γὰρ, ἐχ' ἐκόντες, ἀλλ' ὅμως
 Κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις ἐκ ἄρ' ἦν θεός,
 Ἄλλ' εἴ τι μείζον ἄλλο γίγνεται θεῶ,
 Ἡ τήνδε, καί με, καὶ δόμους ἀπώλεσεν.

360

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στρεοφή.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰ Ἀῖες ὦ, ἐκλυες ὦ,

365

ΣΧΟΛΙΑ.

356. Οἶμοι, τί λέξεις] Σαφῶς ἀκῶσασα τῇ ἔρω-
 τος, λοιπὸν σχετλιάζει τὴν ὑπερβολὴν τῇ πάθης·
 κομματικὴ δὲ ἡ διάνοια ὥσπερ ἐκπεπληγμένης τῷ
 θαύματι.

362. Οὐκ ἄρ' ἦν θεός] Θεὸν γὰρ κυρίως φησὶ τὸν
 μετὰ τῇ δυνάτῃ καὶ τὸ προνοητικὸν ἔχοντα τῶν δυ-

ναστευομένων· μείζονα ἔν αὐτὴν θεῶ, καὶ μόνον
 ἐνδείξασθαι δύναμιν δύναται ἢ προνοεῖσθαι.

365. Ἀῖες ὦ] Ἐκπλαγεῖς ὁ χορὸς τὴν ὑπερβο-
 λὴν τῇ πάθης, σχετλιάζει οἰκτείρων ἅμα καὶ θρη-
 νῶν τὸ συμβᾶν, καὶ τὸ σχετλιαστικόν, ὃ διὰ μέσση
 κείμενον οἰκείως ὡς λυπημένης, ἐκ εὐαπάριςτον ἀπο-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 356. τί λέξεις, τέκνον; ὥς] τί λέξεις; τέκνον, ὥς—
 Valckenaerius.

V. 358. εἰσορῶ] Rectè manet. Scaliger itaque cum
 legebatur εἰσορῶν oblitus est Nutricem loqui (quæ ἡ Τρο-
 φὸς dicitur) vel certè Phædrum, ut nunc certis ratio-
 nibus ordinavimus. Josua Barnes.

V. 358. εἰσορῶ] Nonnulli εἰσορᾶν.

V. 360. ἐκ ἐτ' εἰμ' ἐγώ] Εἰμὶ pro Ζῶσ', *sum* pro ὄντι,
 frequenter apud authores reperias. Ita infra hujus
 Fab. v. 1162. Ἰππόλυτος ἐκ ἐτ' εἰμί. Ita Suppl. v.
 1139.—Οὐκ ἐτ' εἰσί σοι, μάτερ, τέκνα. Sic D. Matth.
 c. ii. v. 18. Παχὴλ κλαίῃσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἐκ ἡθε-
 λει παρακληθῆναι, ὅτι ἐκ εἰσί. Lucian. in Tyrannicidâ

—Μὴ τοίνυν ἀπεβόλοντι ἐπὶ περὶ τῇ τρόπῃ τῆς τελευτῆς, μὴδ'
 ἐξέταξε, ὅπως ἀπέθανεν. ἀλλ' εἰ μὴ ἐτ' εἰμί, εἰ δὲ ἐμὶ τὸ
 μὴ ἐτ' εἶναι ἔχει. Ante omnes Homerus Iliad. χ'. v.
 384.

Ἡ μίνιν μεμάασι καὶ Ἐκτορος ἐκ ἐτ' ἰόντος.

Vid. Sebastian. Pfochen. de Græc. Linguae N. T. Pu-
 ritate. Josua Barnes.

Vid. et Gataker Op. Critic. Vol. i. p. 117.

V. 362. —Κύπρις ἐκ ἄρ' ἦν θεός.

Ἄλλ' εἴ τι μείζον ἄλλο γίγνεται θεῶ] Ita Poeta
 noster frequenter Amoris vim extollit et præcipuè in
 hoc Tetraſtico à Stobæo laudato :

NUTRIX.

Heu me, quid dicis, filia? Ut me perdidisti!
Mulieres, intolerabilia hæc. Non sustinebo
Vivens: ingratum diem intueor, lucem invisam.
Abjiciam, relinquam corpus, discedam
Ex hac vitâ moriens. Valete; non vivo ergo amplius. 360
Continentes enim non volentes *quidem*, sed tamen
Amant mala. Venus igitur non est dea:
Sed si quid aliud majus est deâ,
Quæ hanc et me et domum perdidit.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

CHORUS.

I Audivisti ô, audivisti ô, 365

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Τελεῖ τὸ σχῆμα τῆ λόγου, διαφοροῖς τε ῥήμασιν αὐτὸ
κατεπάγει, τὸ τῶν λυπεμένων ἦθος μιμνήμενος, ὅσοι
τὰ αὐτὰ κατεπάγουσι πρὸς πλείονα ἐνδύμῃσιν τῶν
ἑαυτῶν κακῶν· ὃ δὲ λέγει τοιαῦτόν ἐστι· ἡκιστὰς φησι
τὰ ἀνῆκτα καὶ δυσυχῇ πάσῃ τῆς τυράννης θροῦ-

σης καὶ λεγέσης· πρὸς ἀλλήλας δὲ φασιν, ἔχ' ὡς
ἀγνοῦσαι τὰ λεχθέντα, ἀλλὰ πρὸς πλείονα σύγα-
σιν καὶ ἐνδύμῃσιν τῆ πάσης· οἰκνότητα δὲ μέγα
κατεπάγει τὸ σχῆμασικόν, ὡς ἂν τῇ λύπῃ κωλυο-
μένη ἀναρῆσαι τὴν διάνοιαν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

*Ἐρωτα ὃ ὅτις μὴ θεὸν κρίνει μέγα
καὶ τῶν ἀπάντων δαιμόνων ὑπέρτατος,
Ἦ σκαῖός ἐστιν, ἢ καλῶν ἀπειρος ὢν
Οὐκ οἶδ' ὅτις μέγιστος ἀνθρώποις θεός.

Quos versus imitatus est Cæcilius apud Ciceronem
Tusculan. l. iv.

(Amorem)—Deum qui non summum putat,
Aut stultum aut rerum imperitum existimo:
Cui in manu sit, quem esse dementem velis,
Quem sapere, quem insanire, quem in morbum injici;
Quem contra amari, quem accersiri, quem expeti.

Vid. de hac re P. Victorii Variar. Lection. l. xii. c. 4.
Josua Barnes.

V. 362. Κύπρις—θεός] Vid. suprâ ad. v. 55. Et
infra ad v. 1344.

V. 365. Hæc strophe respondet antistrophæ in actu
tertio, cujus initium, Τάλας, ἢ κακοτυχίᾳ. In editione
autem Musgravianâ metra rectius quàm in editionibus
præcedentibus constituta reperies; at in hoc quoque
ab antithetico diffidet versiculus sextus, sed facilis est
et obvia conciliationis ratio; nempe si ejecto τῶν φεῖ
altero strophicum ita legas,

Ἰὼ μοι, μοι. φεῖ dochmaicus,
et in antistrophico pro Ἰὼ reponas ἰὼ,
Ἰὼ γὰρ καὶ φῶς. Heath.

- 2 Ἀνήκῃς τὰς τυράννας
 3 Πάθεα μέλεα θρεομένας.
 4 Ὀλοίμαν ἔγωγε· πρὶν σ' ἂν φίλαν
 5 Καταλύσαι φρένα·
 6 Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ·
 7 ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων,
 8 ὦ πόνοι τρέφοντες βροτῆς.
 9 Ὀλώλας, ἐξέφηνας εἰς φάος κακά.
 10 Τίς σε παναμέριος ὁδὲ χρόνος μένει;
 11 Τελευτήσεταιί τι καινὸν δόμοις.
 12 Ἀσημα δ' ἐκ ἔτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα
 13 Κύπριδος· ὧ τάλαινα παῖ Κρησία.

370

375

ΙΑΜΒΟΙ.

ΦΑΙΔΡΑ.

Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἱ τόδ' ἔσχατον

ΣΧΟΛΙΑ.

366. Ἀνήκῃς δὲ] Τὰ μῆτε ἀκοῆς ἀξία, τὰ ἄρρητα. ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν ἔως ἐξέδεχτο, ὥ τὰ τῆ ἔρω-
 374. Τίς σε παναμέριος] Τίς ἄρα σε χρόνος τος νοήσασα ἐξέφηνας; παναμέριος δὲ, ὁ ἐκ πασῶν
 τῶν ἡμερῶν εἰς ταύτην συναφθεῖς· ἢ ἔως, ἐκ τίνος

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 368. σ' ἂν] Nonnulli σάν.
 V. 368. φίλαν καταλύσαι φρένα] Ita Exc. Flor. MS. A, et Ed. Lasc. φίλαν καταλύσαι φρενῶν. MS. B. φίλιν καταλύσαι φρένα superscripto ὦν. MS. D, φίλιν καταλύσαι φρένα. MS. E, et Lib. P. φίλαν καταλύσαι φρενῶν. Ed. Ald. φίλαν καταλύσαι φρενῶν. Verum puto:
 Ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σ' ἂν δίκαν
 Καταλύσαι φρενῶν.
 Δίκαν φρενῶν probitatem animi. Sic δικαίης φρένας, Herc. Fur. v. 210. δικαίαν πραιπιδῶν, Pindarus Pyth. iv. Strophe 13. κατακλύσαι autem eleganter dicitur pro διαφθεῖραι. Plutarch. in Demosthene p. 1562. Ed. Steph. ἐπίστατος τῷ χρυσίῳ γεγόνως καὶ κατακλυσμένος. Sic et apud eundem Op. Mor. p. 15. τὸν αὐτὸν τρόπον ψυχὴ βαπτίζεται. Musgrave.

V. 368. Δίκην pro δικαιοσύνην. Plato: Δίκην ἐν τῇ ψυχῇ πλάττει προτιμήσας ἐν τῇ ἀσείᾳ. p. 963. B. Musgrave.
 V. 369. Philo Jud. Κινδυνύει γὰρ αὐτὸ [τὸ φρενῶν] ὑπὸ τῆς τῶν παθῶν φορᾶς κατακλύζεσθαι. p. 504. Ed. Turneb. vid. et ejusd. Ed. p. 126. et 136. et 165. Musgrave.

V. 370. Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ] Vulgò Ἰώ μοι μοι.
 V. 372. ὦ πόνοι τρέφοντες βροτῆς] Sophocles Trachin. v. 119.

Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
 Τρέφει· τὸ δ' αὖξιν βίῳ
 Πολύπανος
 Idem apud Stobæum p. 355. Ed. Grot.
 Βόσκει δὲ, τὴν μὲν μοῖραν δυσμερίαν·
 Τὴν δ' ἄλως ἡμῶν.

- 2 Non audiendos reginam
- 3 Morbos miseros fatentem?
- 4 Utinam peream ego; priusquam probitatem
- 5 Demergas mentis.
- 6 Heu mihi, heu, heu. 370
- 7 O misera propter hos dolores.
- 8 O æumnæ, quæ nutritis homines.
- 9 Peristi, patefecisti in lucem mala.
- 10 Quænam perpetua hæc æumna te manet?
- 11 Aliquid novi fiet in his ædibus. 375
- 12 Non enim est ampliùs obscurum, quorsum tendat infortunium
- 13 Veneris: ô misera puella Cressa.

I A M B I.

PHÆDRA.

Mulieres Træzenia, quæ extremum hoc

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἄρα χρόνα, καὶ ποίας ἡμέρας αὕτη ἡ δυστυχὴς ἡμέ-
ρα ἐξεδέχεται σε;

378. Τροϊζήναι γυναῖκες] Ἐσχατον γὰρ μέ-

ρος τῆς Πελοποννήσου ἡ Τροϊζηνία περὶ Θάλατταν,
κατ' ἀντικρὺ τῆς Ἀττικῆς κειμένη· ἥδε δὲ λοιπὸν
ἐγνωσμένη τῇ πᾶσι ἀφεμένη τῶν ἐπ' αἰδῶς αἰνιγ-

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

Philemon apud eundem p. 281.

Τὸν μόνον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.

Musgrave.

Al. γρέφοντες. Al. πόνους τρέφοντες βροτοί.

V. 372. Πόνους τρέφοντες βροτοί] Confer Pf. xlii. 3.—
Ixxx. 5.—cii. 9.

V. 374. Legendum videtur, ut versus ἀντιοίχῃ v.
683. respondeat,

Τίς σ' ὃ παναμέριος ὁδὸς χρόνος μέμνη.—

Πάρεδρος ἢ ξυμέρος ἀδίκων ἔργων.—Antistr.

Sed et pro χρόνος legendum fortasse πόνος. Musgrave.

V. 375. Τελευτάσεται] Nonnull. MSS. τελευτάσσει.

V. 375. δόμοις] Deest δόμοις in MSto. E, et Ed.
Lasc.

V. 376. Ἄσσημα] Atticè pro ἄσσημον. Vid. suprâ ad
Phœniss. v. 1001. et Hecub. v. 1240. et infrâ ad
Herc. Fur. v. 583. Josua Barnes.

V. 376. Ἄσσημα δ' ἐκ ἑτ' ἐστίν] Meliùs fortè cum
præcedentibus cohæreret ἄσσημα δ' ἐστίν ἐστιν. Mus-
grave.

V. 376. οἱ φθίνου τύχα] Lego, οἱ τίνου τύχα. Philo-
tratus de Vitâ Apoll. Tyan. vii. c. 5. Συνίαι δὲ οἱ τίν-
ου ταῦτα. Musgrave.

V. 376. φθίνου] Φθίνω et alia verba in ωω et αωω pro-
ducuntur in Homero; Atticè verò corripuntur.

V. 378. Τροϊζήναι γυναῖκες, αἱ—Οἰκίστρια χώρας Πελο-
πίας προνόπιον] Pelops, fils de Tantale Roi de Phrygie,
passa en Elide, épousa Hippodamie, fille d'Oenomaüs,
Roi d'Elide, et s'empara de ce royaume, qui fut ap-

Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
 Ἦδη πότε ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
 380
 Θνητῶν ἐφρόντισ' ἢ διέφθασται βίος.
 Καί μοι δοκῶσιν ἔκ κατὰ γνώμης φύσιν
 Πράσσειν κάκιον· ἐσι γὰρ τόγ' εὖ φρονεῖν
 Πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τόδε.
 Τὰ χρήσ' ἐπισάμεσθα, καὶ γιγνώσκωμεν,
 385
 Οὐκ ἐκπονῶμεν δ'. οἱ μὲν ἀργίας ὕπο,

ΣΧΟΛΙΑ.

ματωδῶν διανοιῶν, ἀπολογεῖσθαι διαρρήδην ἀρχε-
 ται, ὡς κατὰ φύσιν νοήσασα τὸν ἔρωτα, καὶ βελο-
 μένη ἐγκρατῶς ἑαυτὴν ἀνελεῖν· οἰκείως δὲ τοῖς ἀπο-
 λογυμένοις πολλῶ τῷ γνωμικῷ χρῆται. Προνώπιον
 δὲ, πρόθυρον· κατὰ γὰρ τὴν Πελοπόννησόν ἐστιν ἡ
 Τροιζηνία πρὸς ἀνατολάς.

380. Ἦδη πότε ἄλλως] Πολλάκις φησὶ διαβρυ-
 πνήσασα ἐν νυκτὶ ἐσκόπησα πῶς διέφθασται ὁ ἀν-
 θρώπινος βίος· ἀρα ἐκ φύσεως ἐχόντων τῶν ἀνθρώ-
 πων τὸ ἀμαρτάνειν, ἢ ἐκ ῥαθυμίας, καὶ κρίναςα
 ἔβρων ὅτι καὶ ἐκ φύσεως πρόσσειν ἡμῖν ἡ κακία· καὶ

ἐκ τῆς δόξης ὅτι τὰ φυσικὰ πάντα πᾶσι παρέπειαι,
 οἷον τὸ γελασικόν, τὸ ὑπνόν, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ ἐκ
 αὐτῆς εὖροις χωρὶς τῶν· εἰ δὲ εὐρίσκεις περὶ πολ-
 λοῖς ἀνθρώποις τὸ εὖ φρονεῖν καὶ δικαιοπραγεῖν, δη-
 λονότι ἡ φύσις πρόσσειν ἡμῖν τὸ φαῦλον· ἢ γὰρ αὖ
 εὐρίσκειτο πολλοὶ καὶ ἀγαθοί. Ἄλλως. Ἦδη πότε
 ἄλλως. Χωρὶς νόσε τυγχάνουσα δηλονότι, πιθανῶς
 δὲ ἐν νυκτὶ φησὶν ἐνθυμηθῆναι, ὁπότε πᾶσχει τῆς
 τῶν αἰσθητῶν ἀπηλλαγμένη αἰσθήσεως ἡ ψυχὴ φι-
 λοσοφωτέροις ἐγκαταγίνεται ζητήμασι· πιθανῶς δὲ
 καὶ τὸ ἥρεμα νοσηλευομένην αὐτὴν ἐνθυμῆσθαι τοι-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

pellé depuis Peloponnèse, Isle de Pelops. Or, Trézène,
 aujourd'hui Damala, ou Plela, est dans le Peloponnèse,
 à présent la Morée, et cette ville étoit frontière des
 états de Pelops. P. Brumoy.

V. 379. προνώπιον] Quasi προνώπιον. Vid. Scholiast.
 ad Med. v. 624. et Eustath. in Homer. fol. 82. lin.
 35. Josua Barnes.

V. 380. Ἦδη πότε ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ] Jocu-
 lariter huic loco illudit Aristophanes in Ranis, Edit.
 Brunck v. 930.

Διογυσ.—Νὴ τὰς θεάς, ἔγωγ' ἔν

Ἦδη πότε ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρόπνησα

Τὸν ξυδὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστὶν ὄρνις.

Et iterum in Equit. v. 12.

Ἦ πολλάκις ἐντυχίαισι

Φροντίσι συγγιγνημαί,

Καὶ διζήτηχ'—

V. 382. ἢ κατὰ γνώμης φύσιν i. e. non secundum na-
 turalem animi constitutionem, tum enim omnes desipere
 necesse esset; nunc multi sunt qui recte sapiunt. Eodem
 modo de amore argumentatur Araspas apud Xeno-

phon. Cyropæd. Οἷον γὰρ ἱκανοὶ εἶναι κάλλος ἀνθρώπων ἀνα-
 καίειν τὸν μὴ βυλομένον πρᾶττεν παρὰ τὸ βέλτερον; εἰ μὲντοι
 τὸτο, ἔφη, ὅπως ἐπιφύκει, πάντας αὖ ἡνάγκαζεν ὁμοίως. et
 quæ sequuntur. vid. lib. v. in initio. Musgrave.

Vid. Exercitat. Academic. in Euripid. Edit. Lugd.
 Batavor. 1792. p. 37.

V. 382. ἢ κατὰ γνώμης φύσιν] Locus hic totus Gno-
 monicus est, καὶ πρὸς τὴν ἡθικὴν referendus. Non ex
 naturâ suâ, quæ veræ vitæ dux et magistra est, si eam
 sequamur, homines peccant, et inquinantur libidini-
 bus; sed quod suis vitiis faveant, et allabentibus levi-
 ter cupiditatum auris pateant, blandianturque virtuti
 inimico appetitui, quem Græci ὁρμὴν appellant. Est
 (inquit Cic. in ii. Tusc. Quæst.) in animis omnium
 ferè naturâ molle quiddam, demissum, humile, ener-
 vatum quodammodo et languidum, senile. Sed præsid
 est domina omnium et regina Ratio: quæ connexa per
 se, et progressa longius, fit perfecta virtus: hæc (ra-
 tio) ut imperet illi parti animi quæ obedire debet, id
 videndum est viro. De hac re memorabilis locus est
 apud Aristot. in i. lib. de Republicâ, cujus initium
 tale est: Διὸ καὶ τὸν βέλτερον διακρίμενον, καὶ κατὰ σῶμα

Vestibulum terræ Pelopiæ habitatis,

Jam sæpe *mecum* aliàs noctis in longo tempore

380

Cogitavi, quomodo corrupta sit hominum vita :

Et mihi videntur non secundum animi naturam,

Deteriùs facere : est enim recta *rerum* cognitio

Multis ; sed sic spectanda *sunt* hæc.

Bona *quidem* tenemus et novimus,

385

Sed non facimus : alii quidem propter ignaviam,

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

αὐτὰ· τότε γὰρ γνωμικώτεροι γινόμεθα τῆς φύσεως ἡμᾶς διὰ τῆ πάθος εκπαιδεύσεως.

382. Καί μοι δοκῶσιν] Οὐκ ἀγνοῖα μοι δοκῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἐκπίπτειν εἰς τὰ ἀμαρτήματα· ὅπως γε πολλοὶ καὶ εὖ φρονεῖτες καὶ αἰσθανόμενοι κακῶν τὴ καὶ ἀγαθῶν, ἐκπίπτουσιν εἰς τὸ κακόν· ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ ἀγνοίας, ἀλλὰ γινώσκοντες ἀμαρτάνομεν, ταύτῃ σκοπητέον τῇ βίῃ τὴν λύμην, τί ἐστίν.

382. Γνώμη] Τῆς γνώσεως· Οὐχ ἀμαρτία δὲ τῆς γνωμικῆς φύσεως, ὅπως γε πολλοὶ αἰσθανόμενοι τὸ ἀγαθὸν προκρίνουσιν αὐτῇ τὸ κακόν.

385. Τὰ χρεῖς ἐπιτάμμεσθαι] Δειξάι βέλεται ὅτι ἐκ ἀγνοίας τὴ κακῇ τὸ κακὸν πράττομεν· ἄτινα μὲν ἔν χρεῖα καὶ χρήσιμα τῷ βίῳ κατέστηκεν ἴσμεν· ἐκπονεῖν δὲ αὐτὰ ἢ θέλομεν, διαφοροῖς ἡδοναῖς ἠτῶμενοι· ἀπὸ τίνος γὰρ ἀργίας καὶ ὅκνου τῇ ἐκπονεῖν τὰ καλὰ, τὰ κακὰ μετερχόμεσθαι· ὅσῳ γὰρ δυσάλωτος ἐστὶν ἡ ἀρετὴ, τοσούτον ἡ κακία εὐάλωτος· καὶ Ἡσίοδος,

“ Τὴν μὲν γὰρ κακότητῃ καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλίσθαι,

“ Τῆς δ’ ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπαύροιθεν ἔθηκεαν.”

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

καὶ κατὰ ψυχὴν ἄνθρωποι θεωρεῖται, &c. Stiblin. in hunc locum.

V. 383. Φαλαγγῶσαν σπίλον habet Lycophron. 188. Musgrave.

V. 384. τῶν] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Vulgò ταῦν.

V. 385. Τὰ χρεῖς ἐπιτάμμεσθαι, καὶ γινώσκοντες, Οὐκ ἐκπονεῖται δ’] Hic poeta putatur oblique carpere suos Athenienses, de quibus tritum hoc erat, “ Athenienses quidem scire quæ sint agenda, verum “ non facere.” *Athenienses scire quæ recta essent, sed facere nolle.* Cicero de Senectute. Unde Laco ille apud Plutarchum, “ Ἰσασί μιν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ καλὰ, ἢ πρῶτον οὐκ οἶδ’.” Vid. et Demost. passim in Philipp. et Olynth. Hoc de Medæâ Euripid. v. 1078.

—Μαυδαίνω, μὲν οἶα τολμήσω κακὰ·

Θυμὸς δὲ κρείσσει τῶν ἰμῶν βελευμάτων. et etiam Ovidius, Met. Lib. vii. v. 20.

—Videō meliora proboque

Deteriora sequor. —

Sed in hac parte, nos omnes sumus Athenienses, Medææque, Phædræque. Josua Barnes.

Sanctus Paulus in eâ, quam ad Romanos scripsit, Epistolâ, luctuosum et civile hoc in humanâ mente duellum vidiffimis coloribus describit ; et, quasi de se ipse locutus, tristissimam hominis è felicitate in miseria dejecti conditionem sic vehementissimè dolet ac queritur : Εὐρίσκω, (inquit ille in Epist. ad Roman. cap. vii. v. 21.) νόμος (id est, *Cupiditatem è natura pravitatem exsurgentem*) τῇ θέλοντι ἰμοὶ ποιεῖν τὸ καλόν, ὅτι ἰμοὶ τὸ κακὸν παροικῶ. Συνίδωμαι γὰρ τῷ νόμῳ τῷ Θεῷ κατὰ τὸν ἴσον ἄνθρωπον (hoc est, *Ratione quam edocuit Revelatio divina, cælestisque gratia adiuvit*) βλέπω δὲ ἑτέροις νόμοις ἐν τοῖς μέλισσι μὲ ἀντιγραφόμενοι τῷ νόμῳ τῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζονται με τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας· adeo ut, ἢ, ὁ θεὸς, ποῶν ἀγαθόν, ἀλλ’ ἢ ὁ θεὸς κακόν, τὸτο πρῶτον. v. 19. ἄρα ἔν αὐτὸς ἰγὼ, τῷ μὲν τοῖς δαλείῳ νόμῳ Θεοῦ, τῇ δὲ σαρκὶ, νόμῳ ἀμαρτίας. v. 25.

V. 386. Οὐκ ἐκπονεῖται δ’]

Cerco del viver’ mio nuovo consiglio,

E veggio il meglio, ed al peggior’ m’ appiglio.

Petrarca.

V. 386. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. κ’ ἐκ ἐκπονεῖται· οἱ μὲν —

Οἱ δ' ἡδονὴν προσθέντες ἀντὶ τῆ καλῆ
 Ἄλλην τίν'· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίᾳ,
 Μακραί τε λίσχαι, καὶ σχολή, τερπνὸν κακόν,
 Αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἰσὶν ἡ μὲν ἔκ κακῆ,
 Ἡ δ' ἄχθος οἴκων· εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής,
 Οὐκ ἂν οὐδ' ἦσιν, ταῦτ' ἔχοντε γράμματα.
 Ταῦτ' ἔν ἐπειδὴ τυγχάνω πρόγονος ἐγὼ,
 Οὐκ ἔσθ' ὁποῖω φαρμάκῳ διαφθερεῖν
 Ἐμελλον, ὥς τε τῆμπαλιν πρὸς εἶν φρενῶν.

390

395

ΣΧΟΛΙΑ.

387. Οἱ δ' ἡδονὴν προσθέντες] Καλῶς τὰς αἰσχροὺς ἡδονὰς ἀπεισιώπησεν, ὡς ἡδὴ διὰ τῶν κακίων σημαίνασα· αὐταὶ γὰρ ἐκείνων εἰσὶ τεκταινόμεναι· σχολὴ δὲ καὶ ὁμιλία περισσὴ πεφύκασιν εἰς ἀπορήτης ἡδονᾶς προκαλεῖσθαι τὴν φύσιν· ἔκ γὰρ δὴ μία, ἀλλὰ διάφοροι ἡδοναὶ εἰσιν· εἴτα μετὰ τὴν διηγεῖται τὰς ἀρχὰς τῶν κακῶν.

389. Λίσχαι] Ὅμιλῳ, καὶ σχολῇ, ῥαθυμία, ἀργία, ἡ σχολή φησιν ἡδεῖα μὲν τῇ ἀναπαύσει,

ἐπιβλαβὴς δὲ τῷ ἐπιζημίῳ καὶ ἀργῷ τῷ σώματος, διὸ καὶ τερπνὸν κακόν εἶπεν.

390. Αἰδώς] Ταῖς αἰσχροῖς ἡδοναῖς συγκατηρίσθησεν τῆς αἰσχρᾶν αἰδῶ· διαφθερεῖ γὰρ τὰς κεκτημένους ὥσπερ κακίαν τὰς ἐμπιστεύσαντας αὐταῖς αὐτῶς ἀπολλύουσιν.

391. Ἡ δ' ἄχθος οἴκων] Τί φης, Εὐριπίδη, κακὴ ἡ αἰδώς; ναί φησιν, ἔσθ' ὅτε κακὴ· δισσαὶ γὰρ εἰσιν αἰδοί· εἰ δὲ ἡδόμεν εὐκαιρῶς αἰδεῖσθαι, ἔκ αὖ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 387. Οἱ δ' ἡδονὴν προσθέντες ἀντὶ τῷ καλῷ
 Ἄλλην τίν'] Huc videtur respexisse illud Demosth. in Philipp. i. Sect. 5. Πότερ' ἔν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πότερ' ἂν χρὴ πράττειν; ἰππεύειν τι γίνεσθαι; ἰππεύειν, ἢ Δία, ἀνάγκη τις ἢ; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι τοῖς ἐλευθέροις μεγίστην ἀνάγκην τὴν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων αἰχλύην εἶναι—tantā scilicet ῥαθυμίας perculsi, ut ἡδονὴν προσθέντες ἀντὶ τῷ καλῷ res omnes circum undique retrō fluere, dilapsasque referri permitterent. Quadrat huc Horatianum illud Lib. i. Epist. i. v. 34.

Dormiet in lucem; scorto postponet honestum Officium;

V. 388. ἡδοναὶ] Θυμηδὴς βιότοιο μιληδόνες.—Apollon. Rhod. Argonaut. Lib. iii. v. 811.

V. 389. καὶ σχολή, τερπνὸν κακόν]

Improba Syren

Desidia—Horat. Lib. ii. Sat. 3. v. 14.

V. 390. Αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἰσὶν ἡ μὲν ἔκ κακῆ,
 Ἡ δ' ἄχθος οἴκων] Præter ea, quæ Scholiaf-
 tes de hoc loco profert, observandum est, quod per
 lapsum memoriæ Henricus Stephanus versum hunc
 Alcæo tribuit; de quâ re videtur Theodori Canteri

Variar. Lektion. l. ii. c. 18. Αἰδώς verò ἀμφοτερίζει, hoc est in bonam et malam partem accipitur, ut Homerus Iliad. ω'. v. 44.

Οὐδ' οἱ Αἰδώς

Γίνεται. ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἢ δ' οὐκ οἶσιν.

Quem locum ita Eustathius prosequitur, Τὸ δὲ περὶ τῆς Αἰδῶς γινώσκον, δι' ὃ δηλῶται, ὡς ἡ Αἰδώς διπλῇ ἔστιν. Ἡ μὲν, μέγα βλάπτουσα, ἡ δὲ ὠφελύουσα. Καὶ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, καὶ Εὐριπίδῃ δὴ ὅτ' αὐτῷ δοξάζει. Γνωμολογεῖ δὲ ὅτ' αὐτῷ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. Quæ Eustathii verba quatenus Euripidem spectant, hunc ipsum locum designant, Hesiodum autem respiciunt ad Ἔργων καὶ Ἡμερῶν v. 315.

Αἰδώς δ' ὅτ' ἀγαθὴ καὶ κακὴ ἀνδρῶν κομίζει,

Αἰδώς, ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἢ δ' οὐκ οἶσιν.

Locum autem Odysseæ quem Eustathius vult, videtur Odysf. ρ'. v. 347. Josua Barnes.

Quibus addi potest ipsius Euripidis γινώμη quædam in Erethei Fragmentis v. 119—120. apud Clem. Alexandr. p. 741. Ed. Sylb. Locum hunc à Plutarcho citari (v. de Virtute Morali p. 798. Ed. Stephan.) notat Cl. Marklandus. Musgrave.

Ita etiam Sirachi Filius, Ἐστὶν αἰχλύη ὑπὸ γυναικὶ ἀμαρ-

Alii verò anteponentes voluptatem honesto

Aliam aliquam. Sunt enim voluptates multæ vitæ,

Et longæ confabulationes, et ocium, jucundum malum,

Et pudor. Sunt autem duo pudorum genera: alterum quidem,
bonum :

390

Alterum verò, onus domûs: quod si appareret, ubi opus esset,

Hæc non essent duo, cum habeant easdem literas.

Hæc igitur ego cum antea cogitâssem,

Nullum pharmacum est quo corrumpere

Potui, ut in contrariam mentem reciderem.

395

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

δύο ἦσαν ἐνὶ ὀνόματι καλέμεναι, ἴσως δὲ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἀνέγνω Εὐριπίδης.

Ἦτ' ἀνδρας μέγα σίνεσαι, ἢ δ' οὐνίησι.

Ἄλλως. Εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής, ἐπεὶ φησιν ὁ
Ὀμηρος μίαν μὲν εἶναι τὴν αἰδῶ, δισπῆν δὲ δύναμιν
ἔχειν. Αἰδῶς, ἢ τ' ἀνδρας μέγα σίνεσαι ἢ δ' οὐνίησι,
τὴν διαφωνίαν ἰώμενος φησὶν· ὅτι τῆς αἰδῶς ἡ ἀγ-
νοια παρὰ τὴν ἡμετέραν γίνεται ἀνοίαν· ἡμεῖς γὰρ

ὡς κατὰ καιρὸν αὐτῇ χρώμενοι, διπλὴν ἡγάμεθα
τὴν μίαν· ἥδη γὰρ τὴν εὐκαιρῶς γινομένην, ὀνομά-
ζαν αἰδῶ· τῷ δὲ ταῦτ' ἔχοντι γράμματα, οἷον ἐνὶ
τόνῳ καὶ φθόγγῳ προσαγορευομένης.

393. Ταῦτ' ἔν ἐπειδὴ] Ἐπειδὴ τοίνυν τὴν φύ-
σιν ἐκάστου πράγματος ἐτύγχανον γινώσκοντες, καὶ
πότεν οἱ ἄνθρωποι τὸν βίον ἑαυτῶν διαφθείρουσιν,
ἐνόμιζον τῆτο, ἑδεμία πρόφασις ἔτις ἰσχυρά, ἡδὲ

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

τίαν, καὶ ἐνὶ αἰσχύνῃ δόξα καὶ χάρις. Et Plato in Char-
mide, Ἔστιν ἄρα, ὡς ἰοικεν, αἰδῶς ἐκ ἀγαθῶν, καὶ ἀγαθῶν.

V. 392. ταῦτ' ἔχοντι γράμματα] Ἐχοντι Atticè pro
ἰχέσα in Duali. Ita Homer. Iliad. 9. v. 455. de Ju-
none et Minervâ πωληγίντι κεραυνῷ dixit, pro πωληγίσα.
In quem locum ita Eustathius fol. 723. l. 13. Ὅτι τὸ
πωληγίντι κεραυνῷ, ῥηθὲν ἐπὶ Ἡρας καὶ Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ προ-
δεδήλωται, Ἀττικῶς δίκην Ἀρσινικῆς, ἢ ὑδετέρῳ ἰσχυματίσται.
Καὶ Ἡσίοδος δὲ, ὅτω φησὶ, Προλιπόντι ἀνδράπῳ Αἰδῶς καὶ
Νέμεσις. Καὶ Εὐριπίδης, Ταῦτα ἔχοντι γράμματα, ἦγον
ἔχουσαι αἱ δύο Αἰδοῖ. Καὶ ἡ τῷ Σοφοκλέει δὴ Ἠλέκτρα, ἐφ'
ἑαυτῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ λέγει, Ἰδοὺσε τὸ κασιγνήτῳ, ἦγον ταύ-
τας τὰς αὐταδίδφας, τῶτω χρεὶ τιμᾶν, ὡς ψυχῆς ἀφιδήσαν-
τι. ὃ ἐστὶ, ταύτας, αἱ ψυχῆς ἀφιδήσανσαι. Hæc ille.
Josua Barnes.

Vid. Doctiff. Clarke ad Il. γ. v. 31. Il. ε. v. 778.
et Il. 9. v. 455.—Vulgò ταῦτ' ἔχοντι.

V. 392. γράμματα] MSS. A, B. πράγματα, uti ex
conjecturâ reponit Cl. Marklandus. Mihi certior vi-
detur esse lectio vulgata; ταῦτ' ἔχοντι γράμματα. Nec
in loco subtilissimè scripto, quidquam omnino immu-
tare audeo.

V. 393. πρὸ γινωσκ] Ita MS. A. Cæteri ut vulgò
φρίνου. — Prius verum et genuinum esse videtur è fig-
nificatione sequentis verbi διαφθερεῖν. Consideranda est
horum Latina versio, è quâ neminem opinor arbitraturum,
Græca interpreti intellecta fuisse: sin eorum per-
cepit sensum, suspicari saltem licet, illius notitiam
eum nobiscum communicare noluisse. Sic autem se
habet: Hæc igitur ego cum antea cogitâssem, nullum phar-
macum est quo corrumpere potui, ut in contrariam mentem
reciderim. Sensus est: Hæc igitur cum antea cognita ba-
buisssem, nulla vis medicaminis eorum memoriam in animo
meo abolitura erat, nullâ fraude eo adduci poteram, ut
eorum me caperet oblitio, ita ut in contrariam cogitatio-
nem reciderim. ὡς ἑμελλοι διαφθερεῖν, non amissura eram,
id est, non oblitura eram. Hic enim διαφθερεῖν valet ἀπο-
λίσις, eodem sensu, quo in Œdipo T. 318. ταῦτα γὰρ
καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλει, quem breviter illustravi ad Bac.
782. Brunck.

Codd. duo, προγινῶσ' ἐγώ. Valckenaerius.

V. 395. φρίνου à τῷ πάλιν regitur. Sensus est, ad
contrariam sententiam delabi. Musgrave.

Λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.
 Ἐπεὶ μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπην ὅπως
 Κάλλις ἐνέγκαιμ' αὐτόν· ἡρξάμην μὲν ἔν
 Ἐκ τῷδε σιγαῖν τήνδε καὶ κρύπτεν νόσον.
 Γλώσση γὰρ εἶδεν πρισόν· ἡ θυραῖα μὲν
 Φρονήματ' ἀνδρῶν νεθετεῖν ἐπίσταται,
 Αὐτὴ δ' ὑφ' αὐτῆς πλεῖστα κέκτεται κακά.
 Τὸ δεύτερον δὲ, τὴν αἰνοῖαν εὖ φέρειν,
 Τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, πρὸς νοσησάμην.
 Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν ἐκ ἐξήνυτον
 Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
 Κράτισον· εἰδὲς ἀντερεῖ βελεύμασιν·
 Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
 Μήτ' αἰσχροῖα δράσῃ μάρτυρας πολλὰς ἔχειν.
 Τὸ δ' ἔργον ἤδη, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ

400

405

410

ΣΧΟΛΙΑ.

δέλεαρ τοιούτον, ὅπερ ἐκ τῶν φρενῶν καὶ τῆς τοσαύ-
 τῆς σωφροσύνης μετασῆσκέ με εἰς πορνείαν· ἐκ
 ἀπεικότως δὲ τῷτο φησὶ, ἀλλὰ πρὸς πλείονα δεῖξιν
 τῷ μὴ μόνον ἢ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐλπίδα
 νοσεῖν ἔρωτα.

397. Ἐπεὶ μ' ἔρως ἔτρωσεν] Ὅτι λοιπὸν καλὰ-

σατικώτερον αὐτὴν τὴν διοίκησιν τῆς νόσου διηγεῖται·
 ἡρξάμην ἔν φησιν ἐντεῦθεν σιγαῖν· ἵνα διὰ τῆς ἡσυ-
 χίας λήθῃ μοι γένηται.

400. Γλώσση γὰρ εἶδεν πρισόν] Ἐοικε τὸ συμβαῖνον ἐκ τῆς
 γλώττης δι' ἄλλων προτεθεικέναι· καὶ πολλῶν
 τοῖς ἀκούουσιν ἀπίστων γινομένων, αὕτη τῆς προδοσίας

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 396. γνώμης ὁδόν] Vide quid nos suprâ ad v. 292.

V. 399. σιγαῖν] *En la bocca carrada, no entra mosca.*
 Proverb. Hispanic.

V. 400. Γλώσση γὰρ εἶδεν πρισόν] Eadem orationis
 forma in fragmento Sophoclis apud Stobæum p. 355.
 Βρότον δὲ πρίον εἶδεν.

V. 400. — ἡ θυραῖα μὲν
 Φρονήματ', &c.]

Facile omnes, cum valeamus, recta consilia ægrotis damus.
 Terent. Andr. Act. ii. Sc. i. v. 9.

— *Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis pro-*
fitentur se tenere medicinæ scientiam; ipsi se curare non
possint. Tull. Epistol.

V. 400. Φρονήματ' — ἡ θυραῖα] Vid. v. 482, 484.
 Apud Græcos scriptores animus commotus eleganter
 dicitur νοσεῖν. Arabia amat tales figuras, adhibens
 morbidum et ægrum sermonem pro falso. Sic in linguâ
 Hebræâ infirmus ponitur pro mortuo in peccatis. Vide
 etiam Rom. cap. v. ver. 6. *Ut quid enim Christus cum*
adhuc infirmus essemus, secundum tempus pro impiis mortuus
est? h. e. cum essemus planè mortui spiritualiter. Un-
 de qui hic infirmi dicuntur, ii statim impii dicuntur et
 peccatores, v. 8.

V. 402. Αὐτὴ δ' ὑφ' αὐτῆς πλεῖστα κέκτεται κακά] Ver-
 te "*Ipse vero in recessu plurima mala reposita habet.*"
 Heath.

Sed dicam tibi etiam meæ mentis viam :
 Postquam me vulneravit amor, considerabam quâ ratione
 Pulcherrimè ferrem ipsum. Itaque cœpi
 Ex eo tempore occultare et celare hunc morbum.
 Nam nihil fidendum linguæ, quæ aliorum quidem 400
 Hominum cogitationes corrigere novit :
 Ipsa verò sibi plurima mala accersit.
 Secundò verò hanc amoris amentiam fortiter ferre,
 Castitate vincens eam, antè decreveram.
 Tertiò autem, quando modis istis non potui 405
 Venerem superare, mori visum est mihi
 Optimum : nullus his meis obloquetur consiliis.
 Mihi enim contingat, neque latere honesta,
 Neque turpia facienti, testes multos habere.
 Ego quidem nôram hanc rem, et morbum infamem, 410

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

αἰτία νομίζεται· ἀμεινον φησὶν ἡγησάμην τὸ σιω-
 πᾶν· εὐλαβεμένη μὴ γλώσσαν κήσωμαι σύμβολον,
 λόγῳ μὲν ἐπινοῶσαν τὰς ἀρετὰς, ἔργῳ δὲ ἀκόλαστον·
 δάκναι γὰρ τὸ παραινέμενον σύμβολον, ὅταν τις
 ἕτερον κεύθῃ ἐνὶ φρενὶ, ἄλλο δ' εἴπῃ· ἀνοίαν δὲ τὴν
 πορνείαν καλεῖ· ἐπεὶ καὶ τὸ ἐναντίον σωφροσύνη κα-

λεῖται ἐν ᾗ σώζομεν τὰς φρένας.
 405. Τρίτον δ' ἐπειδὴ] Ἐπειδὴ τοῖς β' τρόποις
 ἔδειν ἡνυον πρὸς ἐγκράτειαν τῷ ἔρωτος, ἔτε τῇ σιω-
 πῇ, ἔτε τῇ σωφροσύνῃ, ἔδοξε μοι ἀποθανεῖν, καὶ
 ἔδεις ἀντιλέξαι τοῖς βουλευθεῖσιν, ὡς ἢ καλῶς ἐσκε-
 ψάμην· ἢ σιωπᾶν, καὶ σωφρονεῖν, ἢ ἀποθανεῖν.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 405. τοῖσιν ἔκ] Al. τοῖσιν ἔκ—vel τοῖσιν ἔκ.
 V. 406. κατθανεῖν ἔδοξε μοι] Vide quid nos suprâ ad
 v. 333. Brunck ἔδοξε μοι—
 V. 410. ἔδει] Ita MSS. A, B. In priore superscrip-
 tum inveni ἀντὶ τῷ, ἔδειν. vid. Pierſon. ad Mœridem v
 ἔδει et Dawes. Miscellan. Critic. p. 232. cujus obser-
 vatio egregiè hinc confirmatur. Vulgò ἔδειν. Verto :
 Noveram opus istud, morbumque infamem esse, et præterea
 sciebam me mulierem esse, genus omnibus inuisum et suspec-
 tum. Odium virorum in sexum muliebrem, utcunque
 id nostris moribus mirum videatur, multis in locis ab
 Euripide tangitur. Vide infrâ v. 677. Med. v. 428.
 Ion. v. 411. et v. 1110. denique fragmentum apud
 Stobæum, p. 289. Ed. Grot. Musgrave.

V. 410. ἔδει] Sic Membr. cum glossâ ἀντὶ τῷ ἔδειν.
 Pancissimis in locis Atticam istam formam reliquit li-
 brariorum temeritas. Brunck.

V. 410, 411, 412. Hi versus ita distinguendi sunt :

Τὸ δ' ἔργον ἔδειν. τὴν νόστον τε δυσχερῆ
 (Γυνὴ τι πρὸς τοῖσιν ἔσ' ἐγγίγνωσκει καλῶς)
 Μίσσημα πᾶσιν.

Et vertendi : Istud autem opus noveram et istum morbum
 infamem esse (Et præterea bene sciebam me esse uxorem)
 Rem odiosam omnibus. Nempe cum privigno concum-
 bere, per se nefarium erat : id autem si Phædra ad-
 misisset vivente adhuc marito, huic flagitio adulterii
 quoque crimen accessisset. Markland.

Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' ὅσ' ἐγίγνωσκον καλῶς,
 Μίσημα πᾶσιν· ὡς ὅλοιτο παγκάκως,
 ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνην λέχη
 Πρώτη θυραίας· ἐκ δὲ γενναίων δόμων
 Τόδ' ἤρξε θηλείαισι γίνεσθαι κακόν.
 Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
 ἥ καρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.
 Μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
 Λάθρα δὲ τόλμας ἐ καλὰς κεκτημένας·
 Αἱ πῶς ποτ', ὧ δέσποινα ποτνία Κύπρι,
 Βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευετῶν,

415

420

ΣΧΟΛΙΑ.

411. Γυνή δὲ] Τὸ ἐξῆς· πρὸς τοῖσδε ὅσα γυνὴ
 προήδειν τὴν νόσον ταύτην δυσκλεῖα, καὶ τὸ ἔργον
 τῆς πορνείας, μίσημα δὲ παρὰ πᾶσι· τὸ δὲ γυνὴ
 ὅσα, ἐπειδὴ μάλιστα αἱ γυναῖκες μισεῖν ὀφείλουσι
 τὴν πορνείαν, αἱ μὲν δὲ αὐτὴν μεμισημέναι ἀνδρά-
 σι τε καὶ γυναιξίν, αἱ δὲ φεύγσαι τὴν ἐξ αὐτῆς
 αἰσχύνην. Ἄλλως. Καὶ τῆτο ἔχ' ἀπλῇ γνώσει
 ἔχουσαν ἠπιστάμενην, ἀλλὰ καὶ γυνὴ πεφυκυῖα ἀκρι-
 βῶς εἶχον τῇ μίσεις τὰτα τὴν γνώσει· ὥς καὶ μέχρι

τῆ νῦν, ἥτοι μέχρι τῆ νοσήσαι καὶ νικηθῆναι τῷ πάθει,
 ἠδέως αὖ κατήρασάμενη τῇ πρώτῃ πορνευσάσῃ. Ἄλ-
 λως. Μίσημα πᾶσι, ἀκριβῶς· ἐγὼ δὲ Εὐριπίδης τὴν
 ρίζαν τῆς πορνείας ἀνωθεν ἐξ ἐρίδων συσῶσαν τὸ ἐξα-
 πλῆσθαι εἰς πολὺ τὸ κακόν· εἰ γὰρ ἐβεβλαστήκει ἐξ
 εὐτελῶν, ταχέως αὖ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἔκ' ἐζηλῆτο.

413. ἥτις πρὸς ἄνδρας] Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μο-
 νιστίῳ τῷ περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προσηγο-
 ρικῶν, λέγει εἶναι τὰς πρώτων πορνευσάσας θυγα-

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 411, 412.] Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' ὅσ' ἐγίγνωσκον καλῶς,
 Μίσημα πᾶσιν.] Hujus loci interpre-
 tationem satis assequuti videntur vulgati interpretes;
 qui ellipsin hinc supponunt participii ἐσόμενοι, ut oratio
 integra sit ἐγίγνωσκον καλῶς τὰδε ἐσόμενα μίσημα πᾶσιν.
 Hoc enim dicit Phædra; et amorem ipsum, et faci-
 nus ad quod adgrediendum ab amore urgebatur, satis
 suapte naturā esse infamia; quodd si mulier sponte, ne-
 mine sollicitante, prior talia audeat, excusationi mi-
 nus adhuc relinqui locum, immo rem esse apud om-
 nes planè detestatam. Marklandi interpretatio, qui
 versiculum priorem parenthesi includit, et ita vertit,
Et præterea bene sciebam me esse uxorem, propter ambi-
 guitatis culpam quam in Poetam nostrum derivat mi-
 nus mihi placet. Γυνή enim æquē mulierem quamvis ac
 uxorem significat; et præterea, frigide omnino in hac
 constructione et otiose additur adverbium καλῶς, ubi
 ne minima quidem suberat dubitandi ansa. *Mulieres*

autem *genus esse omnibus inuisum*, quæ Musgravii est
 interpretatio, ne ipse, opinor, Euripides, quantumvis
 sexum muliebrem conviciis incessere solitus, et propter-
 ea apud veteres cognomen *Μισογύνης* adeptus, unquam
 dicere sustinuit. Heath.

V. 412. — ὡς ὅλοιτο παγκάκως,

ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνην λέχη

Πρώτη θυραίας.] Vide Horat. Carm. Lib. iii.

Od. 6. v. 17.

Fœcunda culpræ secula nuptias

Primum inquinavère, et GENUS, et DOMOS;

Hac fonte derivata clades

In patriam POPULUMQUE fluxit.

Brunck ὡς ὅλοιτο.

V. 415. ἤρξε.] Pro ἤρξατο, ἀρχὴν ἔλαβεν. Sic Homer.

Il. i. v. 571.

— ἤρξε ἀγορεύειν.

V. 418. Μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις.] Tale

Mulieremque præterea me esse, sciebam bene,
 Rem omnibus invisam. Utinam *illa* pereat pessimè,
 Quæcunque cœpit polluere *conjugales* lectos cum viris
 Prima externis. Ex nobilibus autem familiis
 Hoc malum cœpit inter fœminas oriri.
 Nam cùm turpia placent iis, qui habentur boni,
 Certè valde honesta videntur esse malis.
 Odi autem eas, quæ *palam* verbis quidem sunt castæ;
 Clàm verò audaciam non honestam nactæ sunt.
 Quæ quonam modo, ô domina veneranda Venus,
 Intuentur in vultus *suorum* conjugum?

415

420

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τέρας Εὐριπύλου, ἢ τῆ Κῶν, ἀλλὰ ἄλλος τινὸς· ἔστι δὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν Μορφὴ καὶ Κλυτή· ὡς φιλόσοφος δὲ συμβάλλει τῷτο, ὅτι εὐγενεῖς καὶ πλεῖσαι κατήρξαντο τῆς πορνείας, ἢ μόνον ἐκ τῆ ὑπερτροφῆς, ὅπερ τὸν ἔρωτα προκαλεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ ἐπιζηλωθῆναι τὸ ἀμάρτημα ἐξ εὐτελεῖς τινὸς γινόμενον.

416. "Ὅταν γὰρ αἰσχροῖς] Ἐσοχάσατο τὶ τοιῦτον ἢ μόνον ἀπὸ τῆς κολακείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς

τῶν ἀμαρτανόντων ἀξιοπιστίας· ὅταν γὰρ αἰσχροῖς ποιῶσιν αἱ βέλτισται, πάντες αἱ εὐτελεῖς μιμνῶνται καὶ ἀκολουθεῖσιν ἐκείναις· εἰ γὰρ τοῖς αἰσχροῖς νομίζεται καλὰ, πολλῶ μᾶλλον τοῖς κακοῖς.

420. Αἱ τινες ἄρα] Πῶς ἔχει καὶ αὐτῶν τῶν ἀναισθήτων τὸν παρὰ φύσιν ἑλπίχον δεδοίκασι, πῶς τολμῶσιν ὁρᾶν τῆς ἀνδρὸς μονοουχί καὶ αὐτῶν τῶν ἀναισθήτων παρὰ φύσιν ἔχον, δεδοικυῖαι τὴν νύκτα; θεὸς γὰρ ἔστα θεοῖς ἀνάγκηται.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

quid passim in sacro-sanctis Scripturis graviter jactum est in χρηστολόγους illos οἱ λίσυσι μὴν ἀλλ' ὅ ποιῶσι. Matth. cap. xxiii. v. 3. Adeas licet etiam Sophocl. Oedip. Colon. v. 781. Οἱ λόγῳ μὴν ἰδὼν, τοῖσι δ' ἔργοισι κακὰ προφύμουν.

Hom. II. ix. v. 312.

Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὅμως Ἀἰδῶο πόλῃσιν,
 ὅς χ' ἔτιρον μὴν καὶ δαίει φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.

Odyss. xvii. v. 66.

Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμενον.

Iterum, Odyss. xviii. v. 167.

—Εὐ μὴν βάζουσιν, κακῶς δ' ὅπιδεν φροῦνται.

Mosch. Idyl. i. v. 8.

Κακαὶ φρεῖς, ἀδὺ δάλημα.

Isocrates, Ἀεὶ ἰσόμεσι τὴν περὶ λόγους διατρέχοντες, ἀργυρί-
 μος εἶναι τὰς πράξεις.

Et Eur. Orest. v. 908.

Ἦδὲς τοῖς λόγοις, φρεσὶν κακῶς.

Ita etiam Cicero, "Ubi multum verborum, ibi plerum-
 quæ est parum rerum. Ubi rerum adsint testimonia, ni-
 bil opus esse verbis." Et Plaut. Truculent.

In melle sunt linguæ sitæ vestrae, atque orationes,
 Lactique; corda felle sunt sita, atque acerbo aceto.

V. 420. πορνεία] Legendum fortè πόρνια. "Quo-
 nam modo illæ ô domina veneranda Venus (Ho-
 nesti amoris domina, i. e. tu quæ honestis
 etiam amoribus præsides) intuentur in vultus suo-
 rum conjugum, nec metuant ne deprehendantur dedecorasse
 suos maritos, nec non et liberos quos peperere." Mihi
 quidem videtur πόρνια, Alma, Veneranda, magis ele-
 ganter in hoc loco dictum esse, quam πορνεία marina, ac
 tenori sensus magis consentaneum.

Οὐδὲ σκότον φρίσσει τὸν ξυνεργάτην,
 Τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῆ;
 Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τῷτ' ἀποκτείνει, φίλαι,
 Ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' αἰῶ, 425
 Μὴ παῖδας, ἔς ἔτικτον· ἀλλ' ἐλευθέροι,
 Παρρησία θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
 Κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς ἔνεκ' εὐκλεεῖς.
 Δελοῖ γὰρ ἄνδρα, καὶν θρασύσπλαγχνός τις ἦ,
 Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακὰ. 430
 Μόνον δὲ τῷτο φάσ' ἀμιλλᾶσθαι βίῳ,
 Γνώμην δικαίαν καὶ γαθὴν ὅτῳ παρῇ.
 Κακὸς δὲ θνητῶν ἐξέφην, ὅταν τύχη,

ΣΧΟΛΙΑ.

431. Μόνον δὲ τῷτο] Ὁ βίος ἡδέϊαι τοῖς πονη-
 ροῖς, ὡς Μένανδρος, Πράξις δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάν-
 των· δεύτερα Ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέ-
 γει. παλαιὴ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἀμιλλᾶται, ὅστις βέ-
 λοιτο δικαιοπραγεῖν, τῷ διαφωνεῖν, πρὸς τὴν κοινὴν
 πολιτείαν· ἢ ἐπειδὴ οἱ φαῦλοι, ὅταν περὶ δικαιο-
 πραγῆς τινος ἀκίσσῃσι, ζητῶσι παντὶ τρόπῳ ὑπο-
 σκελίσαι αὐτόν· παλαιὴ ἐν τοῖς φαύλοις ὁ αἰσθός.

Ἄλλως. Μένος τῷτο νικᾷ φησὶ τὸν βίον, ἢ καλύπ-
 τεῖται ὑπ' αὐτῷ· ἀλλὰ μετὰ θάνατον λάμπει τὸ τῆς
 σωφροσύνης· τῆς γὰρ ἀκολάστους ἐλέγχει καὶ δειγ-
 ματίζει ὁ χρόνος, ὡς καὶ παρθένον κατόπλον, ὡς
 δεῖ με μὴ τῆ παρόντος μόνον ἀνιποιήσασθαι, ἀλλὰ
 καὶ τῆ μετ' αὐτόν.

431. Μόνον δὲ τῷτο] Τὸ κερτῆσθαι διάνοιαν
 ἀγαθὴν, ὡς εἰ ἔλεγε, ὅτι ἀθάνατον τε ἐστὶ, καὶ ὡς

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 422. φρίσσει] Al. φρίσσειν.

V. 423. Τέρεμνα] Aliàs Τέραμνα. Vid. hujus Fab. v.
 536. et v. 768. et Alcest. v. 457. Vide etiam in Τέ-
 ραμνοι apud Eustathium. Hæc Æmiliius Portus. Et
 tamen Τέρεμνοι æquè extat ut Τέραμνα, οἰκήματα Hesych.
 et Favorinus. Lucianus in Libello πρὸς ἀπαίδευτον dic-
 to, hoc distychon citat velut ex Euripidis Phædrâ;
 cùm sit ex Hippolyto, ab illâ tamen prolutum; quod
 ab authoribus fieri solere observamus ad Fabulam
 Atreus, et ad Fabulam Capaneus dictam. Et tamen à
 nonnullis Fabula, Phædra dicta, Euripidi attribuitur,
 ut ad Fragmenta notamus; hujusmodi tamen Johannes
 Meursius in Euripidis Fabularum Catalogo nihil ag-
 noscit. Solus Grotius in Excerptis Stobæum laudat
 hanc Fabulam Euripidis laudantem, quod tamen is
 non facit ne quidem in ipsius Grotii editione fol. 245.
 Ibi enim post, Sophocles in Trachiniis, sequitur, Idem

Phædrâ. Josua Barnes.

V. 423. Τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῆ] Si-
 mili utitur figurâ Prophetâ Habakuk cap. ii. v. 11.

: הַבֵּן יִשְׁמַח בְּעֵצוֹ וְהַבֵּן יִשְׁמַח בְּעֵצוֹ

Quia lapis è pariete clamabit, et rudimentum è ligno ei
 respondebit. Similiter Esdras Lib. ii. cap. 5. v. 5. Et
 lapis dabit vocem suam. Vid. etiam Jos. cap. xxiv.
 v. 27. Et Ose. cap. ii. v. 22. Vide in Orat. περὶ τριτά-
 τος, sub finem, invocationem solemnem ad tumultos mor-
 tuorum Heroum, "Αὐτὸς τὸς τάφους τῶν προγόνων ἀναγε-
 νάξαι." Sic etiam Cicero pro Cælio Sect. 8. Nihil igitur
 illa vicinitas redolet? Nihil hominum fama? Nihil
 balne denique ipsæ loquuntur? Ille verò non lo-
 quuntur solum, verum etiam personant, huc
 unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea non modò so-
 litudinem ac tenebras, atque hæc flagitiorum integumenta

Neque horrent tenebras *malorum* cooperatrices,
Tectaque ædium, ne quando vocem edant?
Nos enim hoc ipsum interficit, ô amicæ,
Ne unquam deprehendar dedecorâsse meum maritum, 425
Nec liberos, quos peperî: sed ingenuè,
Libertate loquendi florentes, incolant urbem
Nobilium Athenarum, clari propter matrem.
Servum enim reddit virum, quamvis quis audaci animo sit præditus,
Quùm sibi conscius est maternorum, aut paternorum scelerum:
Solum autem hoc aiunt cum vitâ perdi,
Si cui iusta et honesta mens adfit.
Malos autem homines ostendit aliquando,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ὅλον τὸν βίον μνημονεύεται· δεῖ μὲν ἔν μὴ τῷ πα-
ρόντι, ἀλλὰ καὶ τῷ μέλλοντι προνοήσασθαι, εἰδότες
ὅτι ὥσπερ τὰς ἀθάνατος ἐπιβεβαίοντο, ἔτω καὶ τὰς πονη-
ρὰς ἐλέγχει ὁ χρόνος· καὶ ὅτι πρὸς τὰ ἐν
τῷ προϋόντι χρόνῳ φαινόμενα τεκμήρια τῶν πρὶν
ἀμαρτηθέντων, καὶ ὁ παρελθόντων τῶν ἔργων αὐτῶν,
ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τεκμήρια καὶ σκιάς τῶν πα-
λαιῶν αὐτῶν ὁρῶμεν ἀμαρτημάτων. Ἄλλως. Γνώ-

μην δικαίαν θαυμασίως ἄγαν ἀπολύτως ἐχρήσατο.
432. Ὅτω παρῇ] Οὐ διαβολὴν ἐπιδεχομένη
πλεῖς καὶ πένθος, ἢ εὐγενὲς καὶ εὐτελὲς, ἀλλὰ
καθολικωτέρη ὑπάρχοντος ἐπὶ πάντων.
433. Κακὰς δὲ θνητῶν] Τινὲς ἔτι τὸ ἐξῆς,
τὰς κακὰς τῶν θνητῶν ἐλέγχει ὁ χρόνος, ὅταν τύχη
προδοίς, τὸ κατόπριον ὡς τῇ νύκτι παρθένη, τῇ τῇ
ὅταν τύχη αὐτὰς ἐλέγχων, καὶ φανεροποιῶν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

non querat, sed in turpissimis rebus frequentissimâ celebri-
tate, et clarissimâ luce letetur. Iterum pro Cælio, Sect.
25. Nonne ipsam domum metuet, ne quam vocem
ELICIAT, nonne parietes conscios? Confer Juve-
nal. Sat. ix. l. 103.

—*Servi ut taceant; jumenta loquuntur,
Et canis, et postes, et marmora.*—

Shakespeare, *Macbeth*, Act. ii. Sc. i.

—*Tbou sure and firm set earth,*

*Heard not my steps, which way they walk, for fear
Thy very stones prate of my where-about.*

V. 424. ἀποκτείνω] Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Lasc.
Exc. Flor. ἀποκτείνω. Cæteri, ut vulgò ἀποκτείνω.

V. 426. ἰλευθίρως] Ita MSS. A, D, Lib. P. et Ed.
Lasc. Vulgò ἰλευθίρως.

V. 429. Δυλοὶ γὰρ ἄνδρες] Vide Plutarchum hunc
locum citantem, et illustrantem in Libro περὶ Παιδων

ἀγωγῆς, et Jacobi Nicolai Loensis Miscell. Epiphill. l.
vii. cap. 22. Josua Barnes.

V. 431. Μόνον δὲ φασὶ τὸ ἄμειλλασθαι βίῳ. Concin-
nior hic verborum ordo, quem exhibet Stobæi cod.
MS. in quo μόνον. Idem v. 434. genuinam præbet
lectionem, quam partim aliunde, partim è solis
membranis nostris meritò recepit. Musgravius, προ-
δοίς—παρθένη νύκτι, quæ Grotio non innotuerant. Vide
Floril. p. 365. Idem Stobæi codex v. 432. dat ὅταν
παρῇ, qui ipsius excerptoris error esse videtur. Brunck.

V. 431. ἀμειλλασθαι βίῳ] An legendum ἄμ' ἄλλασθαι
βίῳ, simul perdi cum vitâ, i. e. ante mortem non perdi.
Musgrave.

Vid. Stiblin. in hunc locum. ἀμύνασθαι βίῳ. Ex-
ercitat. Academic. in Euripid. Edit. Lugd. Batav.
1792.

V. 432. ὅτω] Apud Stobæum ὅταν.

Προθῆς κάτοπτρον, ὥς παρθένω νέα,
Χρόνος· παρ' οἷσι μή ποτ' ὀφθῆναι ἐγώ.

435

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, Φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχῆ καλὸν,
Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται.

ΤΡΟΦΟΣ.

Δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρτίως
Ἡ σὴ παρῆσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον·
Νῦν δ' ἐννοῶμαι φαῦλος ἔσα· καὶ βροτοῖς
Αἱ δευτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι·
Οὐ γὰρ περισσὸν ἔδεν, εἰδ' ἔξω λόγῳ

440

ΣΧΟΛΙΑ.

438. Δέσποιν', ἐμοί τοι] Ἐμοὶ φησὶν ἀρτίως ἡ σὴ
συμφορὰ ἀγγεληῖσα δεινὸν φόβον ἐπέβαλ'· Ἄλλως.
Καλῶς ἐμιμήσατο τὸ τῶν γραῶν παλίμβυλον ὑπο-

φοβῶνται γὰρ καὶ θρασύνονται ταῖς συμφοραῖς, νῦν
δ' ἐννοῶμαι, εἰ καὶ εὐτελής φησι τυχερῶς τὴν γνώ-
μην, ἐκ αὐτῆς ἐμαυτῆς ὀφείλῃσα γοχαῖσθαι, ὅμως

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 433, 434. Valckenaerius,

Καλὸς δὲ θνητῶν ἐξίφην', ὅταν τύχη
Προθῆς κάτοπτρον, ὥς παρθένος νέα.

V. 434. Προθῆς.] Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed.
Lasc. Vulgò Προθεῖς. Musgravius putat legendum
fore Προθεῖς, κάτοπτρον ὥς παρθένη νέα.

V. 434. Προθεῖς κάτοπτρον, &c.] Huc respexisse vide-
tur forsitan Terentius, Adelphi, Act. iii. Sc. 3. v. 60.
Edit. Hare.

Denique

Inspicere, tanquam in speculum, in vitas omnium
Jubeo, atque ex aliis exemplum sumere sibi.

Vid. et Plutarch. Lib. de Educatione, ubi hos duos
versiculos adducit.

V. 434. παρθένη νέα] Ita MS. A, cujus lectio à
Scholiaste etiam commemoratur. Cæteri ut vulgò παρ-
θένος νέα, et παρθένη νέα, aut παρθένη νέα. Legen-
dum proponit Cl. Dupuy Monument. Acad. Reg. Pa-
ris. Tom. xli. p. 442. Observat. 6.—ὥς παρθένη νέα,

V. 436. —τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχῆ καλόν] Similiter

Miltonus, Parad. Amiff. Lib. iv. v. 845.

—Abasbed the Devil stood,
And felt how awful goodness is, and saw
Virtue in her shape how lovely.—

Al. Codd. ἀπανταχῆ.

V. 436. ἀπανταχῆ] MS. E, Lib. F, et Ed. Lasc.
ἀπανταχῆ.

V. 437. δόξαν—καρπίζεται] Nullum hujus phræseos
exemplum Valckenaerio V. Cl. in promptu fuisse vi-
detur. Philo Jud. ergo: Κατορθῶντες μὲν ἵπαινον—καρ-
πίζονται. p. 188. Ed. Turn. iterumque; Καρπύμενος ἵπαι-
νον. p. 190. Schol. Pindari; Δόξαν εὐκλεῆ καρπύμενος. In
Nem. ix. Divis. 10. Musgrave.

V. 437. καρπίζεται] Ita MSS. A, B, D, E, et Exc.
Flor. Valckenaerius notat καρπίζεσθαι multò rariùs
quàm καρπύεσθαι usurpari. Jos. Barnes legit κομίζεται,
etiam Valckenaerius.

V. 437. καρπίζεται. Sic membranæ codicesque plu-
rimi. Hos versus in Stobæi cod. MS. non reperi. Sed

Oppositum, velut speculum adolescentulæ,

Tempus. Apud quos ego utinam nunquam videar.

435

CHORUS.

Heu, heu, quàm ubique pulchra est modestia,

Et egregiam gloriam inter homines adfert.

NUTRIX.

Domina, mihi quidem calamitas modò

Tua repente præbuit ingentem metum :

Nunc verò agnosco me esse ineptam ; inter homines autem 440

Cogitationes posteriores quodammodo sunt prudentiores :

Nihil enim singulare, neque præter rationem

ΣΧΟΛΙΑ.

εἶρον ὅτι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀκριβέστεραί εἰσι
αἱ ἐπισκέψεις καὶ αἱ δεύτεραι γνῶμαι.

442. Οὐ γὰρ περισσὸν] Οὐδὲν φησιν ἑκαδὲς πε-
ρισσὸν ὢν πάσχει πάντες· τὸτο δὲ πρὸς παραμυ-

θίαν, ὡς μισέσης αὐτῆς ἐξ ἰδίας φύσεως τὸν ἔρωτα·
μὴ ἔν φησι διεργάσῃ σαυτὴν, ἀλλὰ συγγίνωσκε τῷ
πάθει βιαζομένη παρὰ τῷ κρείσσονος· ἄλλως τε καὶ
τῶν πολλῶν ἐκ φύσεως αὐτῶν νοσούντων.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

quidquid ille dederit, hanc lectionem vulgato κομίζεσθαι
præfero. Brunck.

V. 438. συμφέρει] Brunck συμφέρει.

V. 441. Αἱ δεύτεραι ὡς φροντίδες σοφώτεραι] Hic ver-
sus in proverbium jamdiu abiit. *Secundæ cogitationes
sapientiores esse solent.* Tull. in Philipp. " *Second
thoughts are best.*" Proverb. Anglic.

Il tempo, il luogo
Cangia aspetto alle cose : Un op'ra istessa
E delitto, è virtù, se vario è il punto
D'onde si mira. Il più sicuro è sempre
Il giudice più tardo :
E s'inganna, chi crede al primo sguardo.

Metastasio. Alessandro Atto. iii. Sc. 4.

Similis huic est pulcherrima illa apud Persas sententia.

Μετὲρ τὴν ἐγγίλ βεσπάρστ ὠ μενέτ
Σβρ ὠ σκὼν βεσπάρ

*Incommoda festinationis multa sunt ; commoda vero
Cunctationis et deliberationis (sunt) innumera.*

Et etiam apud Arabes,

في العجلة تكون الندامة
وفي التواني السلامة

*In festinatione est poenitentia, et in mora prosperitas (vel
salus).*

Iterum,

الصبر مفتاح الفرج والعجلة
مفتاح الندامة

*Patientia est clavis gaudii ; festinatio autem clavis poeni-
tentiae.*

Πέπονθας· ὄργαι δ' εἰς σ' ἐπέσκηψαν θεᾶς.
 Ἐρᾶς· τί τῆτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν·
 Κάπνιτ' ἔρωτος ἔνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;
 Οὐκ ἄρα γ' εἰ δέῃ τοῖς ἐρώσι τῶν πέλαις,
 Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτὰς χρεῶν.
 Κύπρις γὰρ εἰ φορητόν, ἦν πολλὴ ῥυή.
 Ἡ τὸν μὲν εἶκονθ', ἡσυχῇ μετέρχεται·
 Ὀν δ' ἂν περὶ σὸν, καὶ φρονεῖνθ' εὖρη μέγα,
 Τῆτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε.
 Φοιτᾷ δ' ἂν αἰθέρ'· ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
 Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
 Ἡ δ' ἐστὶν ἡ σπείρυσσα, καὶ διδῶσ' ἔρον,

445

450

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

446. Οὐτ' ἄρα γ' εἰ δέῃ τοῖς ἐρώσι] Τῆτο ἐκ τῆ καθολικῶς, ἥτοις εἰς λυσίτελει, εἰς χρῆ, εἰς συμφέρεται φησὶ τοῖς τῶν πλησίον ἐρώσι, καὶ ὅσοι μέλλουσιν ἐρᾶν, εἰ χρεῶν αὐτοῖς ἐστὶ τῆ θανείν.

448. Κύπρις γὰρ] Δεῖ φέρειν πολλὴν ρεύσασαν

τὴν θεὸν ὑπεῖκοντα μᾶλλον, εἰ γὰρ ἀνδοπιζόμενον· οἷδε γὰρ ἄρα ὑποχωρεῖν ὑπεῖκεν ἡ θεός. Ἄλλως. Οὐκ ἐστὶν δυνατόν βασιλεῖν τὴν Κύπριν μεγάλως ἐπερχομένην, ἀλλὰ χρῆ εἶκεν μᾶλλον τῇ Ἀφροδίτῃ ἢ ἀντιμάχεσθαι αὐτῇ, πῶς δοκεῖς καθύβρισε· ὅσω

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 443. ἐπέσκηψαν] Brunck ἀπέσκηψαν. Sic membr. in quibus omissum pronomen, absorptum à præcedenti σ, ut millies contigit. Brunck.

V. 444. Ἐρᾶς] Hæc confer Theocrit. Idyl. xxvii. de v. 14. ad v. 20. Φαίγω καὶ τὸν Πᾶνα.

V. 444. Ἐρᾶς· τί τῆτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν] Scaliger includit τί τῆτο θαῦμα in parenthesi. Confer hunc cum eximiiis sequentibus versiculis extractis à Persico Poeta, Sadi, Rosar. cap. ii.

داني چه گفت مرا آن بلبل سحري
 تو خور چه آلمي كز عشق بيخبري

Nostine quid illa matutina Luscinia dixerit mibi?

Quod genus hominis es tu, qui amorem ignorare potes?

V. 446. Οὐκ ἄρα γ' εἰ δέῃ] MSS. A, B, D, E, Exc. Flor. et Ed. Lasc. εἰ δέῃ γ' εἰ δέῃ. Scaliger εἰ δέῃ γ' εἰ δέῃ. quod Cl. Marklando jure non fatiscit. Legendum videtur εἰ δέῃ γ' εἰ δέῃ, non igitur letum est, i. e. non in lætitiā cedit. Soph. Oed. Colon. v. 617.

Ἄλλ', εἰ γὰρ αὐτῶν ἦν τὰ κινήτ' ἔπη.

Vide etiam Iph. in Aul. v. 929, 30. ubi ἦν et χεῖριμον tanquam synonyma habet Noster. Herodotus ii. 47. Οὐ μοι ἦδόν ἐστι λέγειν, quod ab eo mutuatur Aristides Orat. in Minervam. Musgrave.

Notandum est, quod ἄρα (non ἄρα) habet potestatem interrogativam. Fit tamen nonnunquam ut ἄρα interrogativè prolatur, si negatio subsequatur, affirmationem inferat. Vide Xenophont. Ἀπομνημονευματ. Lib. i. cap. 5. Sect. 5.

Je lis εἰ δέῃ γ' εἰ τοῖς, &c. (ou εἰ δέῃ γ' εἰ τοῖς, ou εἰ δέῃ γ' εἰ τοῖς) et prenant ἄρα pour le substantif *dira*, *imprecatio*, et même *noxa* je juge qu'il faut lire la phrase avec une interrogation.

Dupuy Mémoires de l'Acad. Royale de Paris. Tom. xli. p. 443.

V. 446. Οὐκ ἄρα γ' εἰ δέῃ] Οὐτ' ἄρα λύν· Valckenærius et Brunck.

V. 448. Κύπρις γὰρ εἰ φορητόν. Sic Stobæus, Serm. lxi. Floril. Grotii p. 239. etiam in MS. cod. ubi v. 448. legitur, ut in editione Gefneri, εἰ δ' εἰ περὶ σὸν.

Passa es; ira enim Deæ in te est grassata.

Amas. Quid hoc est mirum? cum multis hominum.

Deinde verò amoris causâ animam perdes?

445

Haud igitur tutum illis, qui alios amant,

Et quotquot sunt amaturi, si ipsos mori sit necesse.

Nam Venus non est tolerabilis, si cum magno impetu ruat,

Quæ cedentem quidem lenitèr persequitur:

Quem verò superbum, magnificèque *de se* sentientem invenerit,

Hunc arreptum, (quomodo putas) duritèr tractat!

Vadit enim per aerem, est et in marinis

Fluctibus Venus. Omnia autem ex hâc sunt nata:

Hæc est quæ seminat, et dat amorem,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

γὰρ ἀνείται τις τῇ θεῇ τὴν δυναστείαν, τοσάτω μάλ-
λον ἐπιδείκνυται εἰς αὐτὸν τὴν ἀνδραγαθίαν· καὶ
σοχάζῃ μοι τῆς τιμωρίας τὴν ὑπερβολὴν, κρείσσων
γὰρ ἐστὶ τῆς λόγῃ διηγέσεως, τῷτο γὰρ δηλοῖ τὸ
πῶς δοκεῖς.

452. Φοιτᾷ δ' αὖ αἰδέρα] Ἐντεῦθεν ἀρχεται

τὸ τῆς Ἀφροδίτης αὐξάνειν μέγεθος· ἐν θαλάσῃ
δὲ αὐτὴν φησιν, ἥ ὅτι ἀφρογενὴς ἐστίν, ἥ ὅτι ἐπειδὴ
καὶ τὰ ἐν θαλάσῃ ἀφροδισιάζει, καὶ ἵσκειν ἐκ τῆς
παράδοξου σισιωνικῆναι, φημὶ δὲ τὸ ἐπὶ γῆς εἶναι
τὴν θεόν.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Si quæ sunt aliæ varietates, quum corruptelæ mani-
festæ sint, eas enarrare nil adtinet. Brunck.

V. 448. Κίπρις γὰρ ἢ φορητὸν, ἢ πολλὰ ῥιπῇ] Huc re-
fer illud Cantic. Cantorum cap. viii. v. 6.

כִּי עֻזָּה כְּמוֹת מוֹת Fortis sicut mors dilectio.

Et Ædituus Poeta Latinus,

—contra hunc ignem Veneris, nisi si Venus ipsa
Nulla est quæ possit vis alia opprimere.

Hunc locum egregiè explicat et cum similibus confert
Tobias Magirus in Polymnemon. titulo, *Amoris Po-
tentia*, Sect. xl. Vid. Ovid. in lib. i. de Arte Amandi.

V. 448. φορητὸν pro φορητὸ. Stobæus Serm. lxi. p.
386. quod multò elegantius est. Markland.

Valckenaerius et Brunck φορητόν.

V. 448. ἢ πολλὰ ῥιπῇ] Similiter Horatius Carm.
Lib. i. Od. 19. v. 9.

In me tota ruens Venus.

V. 449. Ἡ τὸν μὲν εἰκοῦθ] Idem serè expressit vers.
5. et 6. hujusce dramatis,

Αφρ. Τὸς μὲν σέβοντας τὰμὰ περισβύω κράτη,
Σφαλλῶ δ' ὅσοι φρονέουσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.

Vid. Sophocl. in Trachiniis, v. 441.

Ἐρωτὶ μὲν νυν ὅς τις ἀνταίχεται, &c.

Huc refer etiam illud Senecæ,

Ducunt volentem fata, nolentem trabunt.

Iphig in Aul. v. 32.

καὶ μὴ σὺ θύλῃς,

Τὰ θεῶν ἔτι νόμισται.

Virgilius, Æn. v. ver. 709.

—Quo fata trabunt retrabuntque sequamur:

Quicquid eris, superanda omnis fortuna, ferendo est.

V. 451. καθύβρισι] Valckenaerius καθύβρισιν.

V. 452. Φοιτᾷ δ' αὖ αἰδέρῃ· ἔστι δ' ἐν θαλάσῃ
Κλύδων Κίπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.

Alma Venus, cæli subter labentia signa

Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentis

Concelebras, per te quoniam genus omne animantum

Concipitur. — Lucret. Lib. i. v. 1.

V. 454. διδῶσ' ἱρὸν] Scaliger legit διδῶσα ῥῶν. Super-
vacaneum tamen est aliàs corrigere hunc locum, cum
ὁ ἱρὸς pro ἱερὸς sit verbum Homericum, adeoque authen-
ticum. Josua Barnes.

Οὐ πάντες ἐσμέν οἱ κατὰ χθον' ἐκγονοί.
 Ὅσοι μὲν ἔν γε φάσ τε τῶν παλαιτέρων
 Ἐχουσιν, αὐτοὶ τ' εἰσὶν ἐν μέσσαις αἰεὶ,
 Ἴσασι μὲν, Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
 Σεμέλης· ἴσασι δ', ὥς ἀνῆρπασέν ποτε
 Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεὸς Ἑως,
 Ἐρωτος ἔνεκ', ἀλλ' ὅμως ἐν ἔρανῳ
 Ναίησι, καὶ φεύγουσιν ἐκποδῶν θεός·
 Στέργῃσι δ', οἶμαι, συμφορᾷ νικώμενοι.
 Σὺ δ' ἐκ ἀνέξῃ; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα
 Πατέρεα φυτεύειν, ἢ πὶ δεσπόταις θεοῖς
 Ἀλλοισιν, εἰ μὴ τῶσδέ γε σέρξεις νόμους.
 Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,

455

460

465

ΣΧΟΛΙΑ.

460. Ἡ καλλιφεγγής] Κέφαλος εἰς ἐξ τῶν ἐξ
 Ἐνδυμίωνος· ἔτος γαμῶν Προκρίν τὴν Ἀθηναίαν·
 ὅτι δὲ Κέφαλον ἢ Ἡὼς ἠρπασεν διὰ κάλλος, καὶ
 Ὅμηρος εἶρηκεν· ἦν δὲ ὁ Κέφαλος Δηϊονέως παῖς.

461. Ἐρωτος ἔνεκα] Ταῦτα δυσωπηλικῶς λέγει·

ἥδη μὲν γὰρ ἐκ τῶν μεζόνων προκατεσκήυασεν, εἰ-
 πῶσα καὶ θεὸς ἔραν, λοιπὸν δὲ καὶ τὸ δύσφορον,
 καὶ τὸ μωρὸν αὐτῆς ἐλέγχει.

462. Ναίησι, καὶ φεύγουσιν] Οὐκ ἀφίσταται πρὸς
 τὰς οἰκείας καὶ παραγίνονται, ἀλλὰ σὺν τοῖς θεοῖς

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 455. ἐκγονοί] Ed. Ald. et nonnulli etiam MSS.
 ἐκγονοί.

V. 456 et seq.] —peccare docentes
Fallax historias monet.

Horat. Carm. Lib. iii. Od. 7. v. 19.

V. 458. —Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
 Σεμέλης]

—ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,

Οὐ μόνος ἠράσθη, καὶ σὺ γυναικοφίλης.

Theocrit. Id. viii. v. 59.

Semelé fille de Cadmus Roi de Thèbes. Jupiter l'ai-
 ma, et elle eut de lui Bacchus. Junon, avec sa jalou-
 sie ordinaire, se déguisa en vieille, et pour flatter la
 vanité de Semelé, elle lui conseilla d'exiger de Jupiter
 qu'il vînt la trouver dans tout l'éclat de sa gloire : il
 l'exauça malgré lui ; il vint armé de foudres, et elle
 en fut consumée. Pere Brumoy.

V. 460. Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεὸς Ἑως] No-
 tandum est Scholiasten antehac corruptum legisse Proc-

riem pro Procrin ; et ex Homero per lapsum citasse,
 quod Cephalus ab Aurorâ sit raptus, quum ille hoc de
 Clito dicat, " Ἀλλ' ἦτοι Κλαῖτον χρυσόθρονος ἠρπασεν Ἡὼς."

De Cephalo autem ne verbum ille dicit. Josua Barnes.

V. 460. Κέφαλος — Ἑως] Les amours d'Aurore
 sont célèbres chez les Poètes. Elle aima d'abord Ti-
 thon qu'elle changea depuis en cigale pour le délivrer
 d'une incommode vieillesse, et peut-être encore plus
 pour s'en délivrer elle-même ; car elle lui devint
 souvent infidelle par l'amour qu'elle conçut pour Ce-
 phale, jeune chasseur, époux de Procris, laquelle fut
 la dupe de sa jalousie, et se fit tuer dans les brossailles
 par son mari, qui la prit pour un bête fauve. Céphale
 eut peine à céder à la passion d'Aurore. Elle l'enleva
 aux cieux, suivant Euripide. P. Brumoy.

De Cephalo et Procris vid. Ovid. Metamorph.
 Lib. vii. Fab. 26. et iterum de Arte Amandi, lib. iii.
 v. 84.

Nec Cephalus rosea præda pudenda Dea.

Cujus amoris omnes in terrâ sumus progenies. 455
 Quicunque igitur scripta veterum
 Habentes, et qui semper versantur in poematiis,
 Nôrunt quomodo quondam Jupiter amaverit nuptias
 Semeles; et nôrunt ut aliquando rapuerit
 Pulchram lucem spargens Aurora Cephalum inter deos, 460
 Propter amorem: sed tamen in cœlo
 Habitant, nec fugiunt procul à diis:
 Sed patiuntur, credo, victi calamitate.
 Tu verò hæc non sustinebis? oportebat igitur te conditionibus
 certis
 Patrem genuisse, aut sub dominis diis 465
 Aliis, si non acquiesces hisce legibus.
 Quot putas jam valde sanâ mente præditos,

Σ Χ Ο Λ Ι Α

διαρίθωσιν, ἢ ἐπὶ τῶν ἐρώντων θεῶν, καὶ εὐφύλασσι
 τὴν δαίταν τὴν μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν, αἰδέμενοι
 ὅτι ἐρῶσι· κοινὸν γὰρ κατὰ πάντων συμβαίνει τὸ τῷ
 ἔρωτος πάθος.

464. Χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς] Ἐπὶ συνθήκαις ἔχρην

τὸν πάσι σε γενῆσαι σε, ἐπὶ ὀρισμένοις, ἢ ἐπ' ἄλ-
 λοις δεσπόταις θεοῖς, εἰ μὴ εἰργῆς τῶνδε νόμους τῆς
 Ἀφροδίτης φησὶ, καὶ τῷ ἔρωτος.

467. Πόσους δοκεῖς δὴ] Ἔως τὸ εὖ φρονεῖν, καὶ
 ἔχ' ὑπ' ἀγνοίας ἀνεξικακῆρας, ἵνα μὴ τῷτο ἀνιθῆς.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 461. ἔρικ] Verbum Atticum poeticè pro εἶκα.
 V. 463. Στέργωσι δ', εἶμαι, ἐμφερῶς κικώμενοι] Sic
 Hafiz, ille Persiæ Anacreon,

راهیست راه عشق که هیچش کناره
 نیست

آنجا جز آنکه جان بسپارند چاره
 نیست

Iter Amoris, est iter, cui non est finis, in quo nihil aliud
 remediū amantibus est, nisi ut ipsi animos suos tradant.
 Στέργω significat Amor Naturalis, qualis est parentum
 erga liberos, et liberorum erga parentes.

V. 464. αἰδέσθ] Præferri debuisset αἰεῖν ut Phœniss.
 v. 557. Hunc versum landavi ad Æschyli Prom. v.
 1031. Brunck.

V. 464. ———— χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα
 Πατέρα φουτεύειν] Vid. Fragment.
 Philemon.

Εἰ γὰρ ἐγίνω, Τρόφιμα, τῶν πάντων μένος
 Ὅτ' ἐτίκται ἡ Μήτηρ σ' ἐφ' ὅγῃ διατελεῖ
 Πράσσων αἰ βύλαι, καὶ δευτέρῃ αἰεὶ,
 Καὶ τῷτο τῶν θεῶν τίς ὁμολόγησε σοὶ,
 Ὅρθως ἀγαπάς.

V. 466. εἰς εἰς] Ita MS. A. et Exc. Flor. Cæteri
 uti vulgò εἰς εἰς.

V. 467. Πόσους δοκεῖς δὴ κατ' ἔχοντας εὖ φρονεῖν,
 Νοεῖν δ' ὀρώτας λίκτα, μὴ δοκεῖν ὀρεῖν;
 Sed jussa coram non sine CONSCIO
 Surgit MARITO.

Horat. Carm. Lib. iii. Od. 6. v. 29.

Vid. Juvenal. Sat. i. l. 56.

——— Doctus spectare lacunar,
 Doctus et ad calicem vigilanti stertere naso.

Νοσῶνθ' ὀρώντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὀρεῖν;
 Πόσας δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
 Συνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
 Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλὰ.
 Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτῆς·
 Οὐδὲ σέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,
 Καλῶς ἀκριβώσκειαν· εἰς δὲ τὴν τύχην
 Πεσῶσ', ὅσῃν σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
 Ἄλλ' εἰ τὰ πλείω χρεῖσά τῶν κακῶν ἔχεις,
 Ἄνθρωπος ἔσα, κάρτα γ' εὖ πράξεις ἄν.

470

475

ΣΧΟΛΙΑ.

468. Νοσῶνθ' ὀρώντας] Μὴ δοκεῖν ὀρεῖν τὰ πταίσματα, τῇ κοινῇ δυνατείᾳ τῷ ἔρωτος συγγινώσκοντας.

469. Πόσας δὲ παισὶ πατέρας] Πόσας δὲ οἷα πατέρας τοῖς παισὶν ἡμαρτηκόσι δι' ἔρωτα, συμβαλῶσιν αὐτοῖς παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τὴν νόσον, καὶ τοσῶτον ἀπέχων τῷ μέμφεσθαι, ὥστε καὶ συκιάμναι

εἰς τὰς ἑρωτας αὐτοῖς, τὸ γὰρ ἐλίχων τὰ τοιαῦτα, ἔδιν ἑστὶν ἄλλο, ἀλλ' ἢ συμφορὰν ὀνειδίζειν.

472. Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ] Οὐδ' ἐξακριβάζεισθαι, ἢ καταπονεῖσθαι δεῖ πάνυ τὰς ἀνθρώπους, ἀντέχοντας πρὸς τὸν ἔρωτα· ἔδὲ σέγην γὰρ ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, ἀκριβώσκειαν, οἱ τέκτονες δηλονότι, καὶ τὸ μέτρον τῷ διαστήματος τῶν

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Ubi notandum est Galbam, vel Gabbam quendam esse à Juvenali designatum, ut satis liquet à Plutarch. Erotic. p. 1352. Καλῶς εἰς αἰα Μακρήν, ὡς ἴσκειν, εἴτα ἄρ' ὡν διαπληκίζομενον ἀπὸ νουμάων πρὸς τὸ γύναιον, ἀπέκλινεν ἡσυχῇ τὴν κεφαλὴν, ὡς δὲ καθεύδων· ἐν τούτῳ δὲ τῶν οἰκτῶν τινος προσερένιος ἔχων τῇ τραπίδι, καὶ τὸν οἶνον ὑφαιρμένον, διαλείπσαι, “Κακὸς δαίμων,” εἶπεν, “ὅκ οἶσθα, ὅτι μόνον Μακρήν· ἢ καθεύδω.” Galba, Mæcenatem convivio excipiens, quum adverteret jam ex nutibus hominem inflammatum in uxorem suam, sensim demisit caput, perinde ac si dormiret. At quum interea famulus, ad mensam accedens, vinum clam tolleretur, ibi jam vigil et oculatus: “Infelix,” inquit, “an nesciebas me soli Mæcenati dormire?”

V. 469. ἡμαρτηκόσι] Alii ἡμαρτηκόςας.

V. 470. Συνεκκομίζειν Κύπριν;] Petrus Victor. Variar. Lection. Lib. ii. c. 6. quum idem verbum per Horatianam explicaverit phrasin, in partem juvare (de quâ hâc re vid. ad Electr. v. 74.) de hoc loco hæc addit, Ipso autem vocabulo usus etiam est in Hippolyto Coronato idem Poeta, ita disputantem inducens sceleratam illam Anum quæ ad facinus Phædræ impellebat;

Πόσας δὲ πατρὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
 Συνεκκομίζειν Κύπριν; —

Videtur enim significare patres quoque multos præsidio fuisse filiis amore pereuntibus, atque auxilium ipsis ad fruendum deliciis suis præbuisse. Hæc ille. Huc Scholiastes advocatur. Josua Barnes.

Confer Orest. v. 685, et seq.

V. 470. Συνεκκομίζειν] Brunck συνεκκομίζειν.

V. 472. Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτῆς] Nam cum ad summum veneris, ibi, quidd natura deficit, defestimur. Cicero. Valckenaerius et Brunck χρῆν.

V. 473. ἧς κατηρεφεῖς] Sic Anacreon, κατηρέφεις αἰάδων apud Athenæum p. 12. A. Musgrave.

V. 474. Καλῶς ἀκριβώσκειαν] Καλῶς frigidissimum est. Legere soleo καύοντες ἀκριβώσκειαν. Nam sub voce καλῶς delitescere vel καύοντες, vel καύων, vel καύοισιν minimè dubito, cum ex sensu, tum ex Scholiaste. Markland.

Non displicerat καλῶς ἀκρίβως αἶον. Αἶον pro Αἴν ut Æschyl. Agamemn. v. 900. Musgrave.

Fortè leg. ἢ κατηρεφεῖς δόμοι, Καλῶν ἀκριβώσκει, αἶν. Valckenaerius: et sic Brunck. Mihi tamen placet Κα-

Connubia sua videntes corrupta, speciem præbere non videntium?

Quot etiam patres cum liberis, qui peccarant,

Unà curare Venerem. Inter callida enim 470

Hæc sunt hominum, ut lateant quæ non sunt honesta :

Nec oportet homines vitam nimis severam excolere :

Nam ne tectum quidem, quo tectæ sunt ædes,

Nimis exactâ curâ faciunt semper : in calamitatem verò

Lapfa, quantam tu, quomodo te hinc evasurum putas ? 475

Sed, si habes plura bona, quàm mala,

Cùm sis homo, præclarè agitur tecum,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

δύμων φυλάξαι, ὡς μήτε ἐκείνη πολὺ ἀπείχου, μήτε τὴν ἄλλην πλησιάζειν, εἴτα πρὸς μὲν ξύλων συνδέσεις, καὶ κανόνας εὖ συνδέσεις, ἕκ ἐφίκειο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ τηλικαύτην συμφορὰν ἀπταισῶς βάλαι παραδραμεῖν.

474. Εἰς δὲ τύχην] Εἰς δὲ πείλαγος ἄθλον τῆς τύχης ἐκκολουθεῖσαι· οἰκειότατα δὲ τῇ λείξει

κίχρηται, ὡς ἐπὶ πελάγῃ καὶ χιμῶνος· ἀκολούθως δὲ καὶ τῷ πεισῶσι πρὸς τὴν συμφορὰν ἐχρήσατο· ἐν γὰρ τοῖς σοφοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν ὑπάρχει, τὸ λανθάνειν ἑαυτὸν, καὶ προσποιεῖσθαι τῶν πλησίων τὰ μὴ καλὰ ἀμαρτήματα.

476. Ἄλλ' εἰ τὰ πλείω] Ἄλλ' εἰς ἔχῃς πλείονα καλὰ, βραχυτέρα δὲ κακὰ, καλῶς αὖ πράξεις.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

λῶς ἀκριβέσιαι—Nullam hic fatis justam innovandi causam video. Non magis frigide καλῶς ἀκριβέσιαι quàm λίαν ἐκπορεύει. Heath.

V. 475. Πεισῶς· ὅσην σὺ] Fort. Πεισῶας, ἢ σὺ.

V. 475. πῶς] Lego σῶς. Ἀπταισῶς βάλαι παραδραμεῖν. Schol. Markland.

V. 475. ἐκπύσαι] Ab ἐκπύσαι aliàs ἐκπύσαι Enato ut Cyclop. v. 573. Metaphoricè Elabor. Hunc locum tractat et cum similibus confert Petrus Victorius Variar. Lektion. lib. iii. cap. 10. Vid. Evang. D. Johann. cap. v. ver. 13. Ὁ δὲ ἰαθεὶς ἕκ ἧδη τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξενύσσει, ἔχλει ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Et Thucyd. l. ii. Ὅσοι μὴ ἐξένυσσαν αὐτὸν. Et Lucianus propriè Ἐξένυσσε αὐτὸν γῆν. Quin Eurip. infrà ad v. 834.

Κακῶν δὲ ὁ τάλας πείλαγος εἰσορῶ

Τοσούτοι ὥς μὴ ποτ' ἐκπύσαι πάλλιν.

Est et nutu-judeo ut Iphig. Taur. v. 1330. Josua Barnes.

De verbo ἐκπύσαι vide quid doctè admonuit Elfner. Observat. Sacr. ad Evang. Johann. cap. v. v. 13. Vid. etiam Gataker. Op. Critic. p. 140.

V. 475. δοκίς] Ita MSS. D, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò δοκίς. Al. δοκίς;

V. 476. Ἄλλ' εἰ τὰ πλείω χρεῖα τῶν κακῶν]

Optimus ille est

Qui minimis (sc. vitis) urgetur.—

Horat. Sat. iii. Lib. i. v. 68.

V. 476. ἔχῃς] Ita MS. A. Lib. P. Ex. Flor. et Ed. Lasc. Valckenaerius et Brunck ἔχῃς.

V. 476. ἔχῃς·] εἰ-ἔχῃς. Sic bene Aldus. Membr. et Lascaris ἔχῃς. Prius meritò præfert Valckenaerius. Exemplis ab eo prolatis adde Hec. 318. Or. 696. Rhef. 476. quibus infinita alia adnumerari possent. Est enim usitatissima illa constructio : nec tamen semper obtinet. Quandoque αὖ cum optativo in alterutro membro existente, εἰ cum indicativo præcedit aut sequitur, ut paullo infrà v. 486, et apud Sophoclem, Trachin. 594.

Ἄλλ' εἰδέναι χρεὶ δρῶσαν, ὡς εἴ, εἰ δοκίς

ἔχῃς, ἔχῃς αὖ γνῶμα, μὴ πεισμένη.

Ubi εἰ valet εἰ καὶ, est, quamvis. Brunck.

V. 477. Ἀνθρωπος ὅσα] Mortalis scilicet, humanâ conditione nata, ut Eva dicitur ὅσα ab ὁρμα sc. originem respectans, Gen. cap. i. v. 27. Et in Jesaiâ cap. xlv. v. 13. ὅσα ὁρμα ὁρμα quasi speciosum hominem.

Ubi Targum ὁρμα ὁρμα justa decorem mu-

Ἄλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
 Λῆξόν δ' ὑβρίζουσ· εἰ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
 Τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.
 Τόλμα δ' ἐρώσα· θεὸς ἐβλήθη τάδε.
 Νοσῆσα δ', εὖ πως τὴν νόσον κατασρέφει.
 Εἰσὶν δ' ἐπῶδαι, καὶ λόγοι θελκτήριοι
 Φανήσεται τι τῆσδε φάρμακον νόσος.
 Ἦ τ' ἄρα γ' ὄψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν,
 Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὐρήσομεν.

480

485

ΧΟΡΟΣ.

Φαίδρα, λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτεσσα
 Πρὸς τὴν παρῆσαν συμφορὰν· αἰνῶ δέ σε.
 Ὅ δ' αἶνος ἔτος δυσχερέστερος λόγων

ΣΧΟΛΙΑ.

478. Λῆγε] Τῶν ὑπὲρ φύσιν φθελόμενων φρε-
 νῶν, καὶ ἐπ' ἐρωτὶ θάνατον μηχανωμένων.

478. Λῆγε] Τὸ γὰρ ἀρχόμενόν τινα δυσφορεῖν,
 ὅθεν ἕτερον ἐστὶν ἢ κρείσσω αὐτὸν νοεῖν τῷ κραίην-
 τος, καὶ τὴν δεσποτείαν ἀδίκου εἶναι, καὶ λέγειν
 κρείσσω δαιμόνων, ἢ καὶ μὴ βέλεται ὑποκείσθαι
 τῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ ἐπεὶ καὶ οἱ θεοὶ πολλάκις ἐρῶσιν,
 ὡς καὶ ἡ γραῦς ἔφη· διὰ τὰς δὲ θεραπεύει τὴν

ὑποψίαν τῆς αἰσχροτήτος εἰς θεοτέραν ἀνάγκην, τὸ
 ἀκῆσιον τῆς γνώμης ἀναφέρειν.

482. Νοσῆσα δ', εὖ πως] Καλῶς αὐτὴν διά-
 θες, καὶ γενναίως φέρε αὐτήν, οἷον μὴ ἡττῶ τῇ νό-
 σῃ, ἀλλὰ γενναίως φέρε, καὶ ἐπὶ πέρας ἄγει.

485. Ἦ τ' ἄρα γ' ὄψέ γ'] Βραδείως ἂν οἱ ἄνδρες
 διαμυθεῖεν περὶ τίνος, εἰ μὴ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες μη-
 χανὰς εὐροίμεν περὶ τίνος· εἰ γὰρ αἱ γυναῖκες ἀπο-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

lieris. Apud Græcos sæpissime ἄνθρωπος de *Fœmina*
 dicitur, ut in Plutarch. de Aud. Poet. Οὗτος δὲ αὐτὸς
 (Ἀλαμίνων) εἰς τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, καὶ παραδίδες, καὶ
 ἀποπέμπων τὴν ἄνθρωπον (Χερσηίδα). in Alcibiad. Τοῦτος
 ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον. Adde Demosth. pro Coronâ,
 p. 518. l. 43. et περὶ παραπροσθείας, Reiske, Vol. i. Oct.
 Edit. Lips. p. 402. l. 24. Ἀδμονύσης δὲ τῆς ἀνδρώπου,
 καὶ ὅτι ἰδιότης, ὅτι ἰπταμένης, &c. Vid. Dionysf.
 Halicarnass. περὶ συνθ. ὀνοματ. Γυνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδίαν.
 Confer Xenoph. Κυρ. Παιδ. non longè ab initio;
 Athen. Lib. xiii. p. 576. Ælian. Var. Hist. Lib. xiii.
 c. 33. Apud Latinos usurpatur *Homo* pro *Fœmina*, ut

in Tull. Lib. iv. Epist. 5. ad Fam. Ser. Sulpicius, M.
 T. Ciceroni. In unius mulierculæ animulâ sî jactura
 facta est, tanto opere commoveris? quæ sî hoc tempore
 non diem suum obisset, paucis post annis tamen ei mo-
 riendum fuit: quoniam HOMO NATA fuerat. Vid.
 Horat. Epist. Lib. i. v. 89. Ibid. de Arte Poetic. v.
 398. In linguâ Arabicâ *Homo* (à themate *انس* socie-
 tatem inivit vel cohit) aliquando significat *Humani*
Genus. Vid. Koran. Hist. Josephi in principio.
 Observandum etiam, ὡς ἐν παρόδῳ, est, verbum Angli-
 cum *Man* de universo humano genere dici, ut *Man-*
slaughter de utriusque sexûs homicidio.

Sed, ô chara filia, malam mentem habere cessa,
Cessaque Venerem afficere contumeliâ; non enim aliud quam
contumelia

Hæc sunt, superiorem diis esse velle. 480

Fortiter autem amorem tolera : Deus enim voluit hæc ita fieri.

Laborans verò morbo, morbum hunc bene fini.

Sunt autem incantationes, et verbum demulcens

Invenietur aliquod, remedium morbi hujus.

Profectò enim serò *aliquid* viri invenient, 485

Si nos mulieres nullas artes inveniamus.

CHORUS.

Phædra, hæc quidem dicit utiliora

Ad præsentem calamitatem : laudo verò te.

Sed hæc laus *est* odiosior verbis

ΣΧΟΛΙΑ.

ρήσομεν πανουργιών, πόσω μάλλον ἐκ εἰς ἔσχατον
ἀμηχανίας περιπεσύνται οἱ ἄνδρες· ὥσπερ γὰρ τὸ
νῦν ἔχειν δέδοται τοῖς ἀνδράσιν, ἄτως τὸ πανουργεῖν
καὶ μηχανὰς ἐξευρίσκειν ταῖς γυναῖξιν.

487. Φαίδρα, λέγει] Πρὸς μὲν τὴν παρῶσαν φησὶ
συμφορὰν τῇ ἔρωτος, χρησιμώτερα σε λέγει ἢ τρο-
φὸς, εἰ σὺ μὲν ἐκβαλλεῖς σαυτῆς ζῶν· ἡ δὲ τὸ ζῆν σοὶ
προσφώνει· σὲ δὲ φησιν ὁμῶς ἐπαινῶ τῆς σωφροσύ-

νης, συγκριτικῶς δὲ εἶπε τὸ δυσχέρετος· ὡς ἂν
ἀμφοτέρων τῶν λόγων τὸ δυστυχὲς κεκτημένων, τῇ
μὲν διὰ τὴν αἰσχύνην, τῇ δὲ διὰ τὸν θάνατον· ἐμ-
φαντικώτερον δὲ καὶ ἀλγίονα εἶπεν ἐπαινον, τὸν ἔχ-
ῆδονην προξενῶντα κατὰ τὰς ἄλλας ἐπαῖνας τοῖς
ἀκῆσιν, ἀλλὰ θάνατον.

489. Ὁ δ' αἶνος ἔτος] Ἰσθι μὲν τοι τῷτο, ὅτι
ὁ ἐπαινος τῆς σωφροσύνης ὁ παρ' ἐμῆ λεγόμενος, εἰ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 479. Ἀἰξὺν δ' Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc.
Ald. λῆξον δ'—

V. 483. Εἰσὶν δ' ἰπῶνται] Huc refer illud Æschyl.
Prometh. Vinct. v. 377.

Οὐκὼν, Προμηθεύ, τῷτο γινώσκεις, ὅτι

Ὀργῆς τοσούτης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

Vid. et Menandr. Λόγος γὰρ ἐστὶ λύπης φάρμακον μόνον. et
Themist. Orat. ix. D. Basil. Ἰατροὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὁ λό-
γος, &c. Idem etiam apertè expreffit Horatius, Lib. i.
Epist. i. v. 33.

Fervet avaritiâ, miseroque cupidine pectus?

Sunt verba, et voces, quibus hunc lenire dolorem

Possis, et magnam morbi deponere partem.

V. 483, 484. Εἰσὶν δ' ἰπῶνται] Meas auras offendit
horum versuum asyndeton. Fortè verum fuerit;

Εἰσὶν δ' ἰπῶνται, καὶ λόγος θελητήριος

Φανήσεται τις, τῆσδε φάρμακον νόσου. Musgrave.

V. 485. Emendat Reiskius ἡ παῦρα γ' ὀψέ τ' ἄν-
δρες—Sed bene vulgatam tuetur Valckenaerius.

Brunck ἡ τ' ἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες.

V. 486. Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὐρήσομεν] Cette hor-
rible morale est mise dans la bouche d'une esclave, à
qui le crime fait d'abord horreur; mais qui se fami-
liarise insensiblement avec lui pour sauver les jours de
la Reine à quelque prix que ce puisse être. P. Bru-
moy.

Τῶν τῆσδε, καὶ σοὶ μάλλον ἀλγίων κλύειν.

490

ΦΑΙΔΡΑ.

Τῷτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκεμένας
Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γὰρ τι τοῖσιν ὥσι τερπνὰ δέι λέγειν,
'Αλλ' ἐξ ὅτε τις εὐκλεὲς γενήσεται.

ΤΡΟΦΟΣ.

Τί σεμνομυθεῖς; ἔ λόγων εὐσχημόνων
Δεῖ σ', ἀλλὰ τάνδρός· ὡς τάχος διίςέον
Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σὲ λόγον.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
Τοιαῖσδε, σῶφρων δ' ἔσ' ἐτύγχανες γυνή,

495

ΣΧΟΛΙΑ.

καὶ καλλίων ἐστὶ τῶν ταύτης λόγων, ἀλλ' ἔν γε δυσχερίστερός ἐστι, καθὼ θάνατόν σοι προξενεῖ· διὰ τῆτο εὐχότως εἴη σοι λυπηρὸς ἀκχεῖν, εἰς ἀπώλειαν σε προτρεπόμενος· ἀλγίονα δὲ ἔφη τὸν ἔπαινον, ὡς ἂν μῆτε ἔπαινον καθαρῶς ἔχοντα· οἱ γὰρ ἔπαινοι ἤδη-

σι τὰς ἐπαινεμένους.

491. Τῷτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν] Μάλιστα τὰς πολιτείας τῆτο ἀπόλλυσι, τὸ τὰ κεχαρισμένα τῷ δήμῳ λέγειν πρὸς τὴν ἰδίαν σύσασιν· ὅταν γὰρ ἀμαρτάνονται μὴ πρὸς σωτηρίαν, ἀλλὰ πρὸς αὐξήσιν τῆς

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 493. τερπνὰ δει λέγειν] Alii τερπνὰ χρὴ λέγειν.

V. 495. ———— ἔ λόγων εὐσχημόνων
Δεῖ σ', ἀλλὰ τάνδρός· ————] Huc referre videtur Comicus in Ranis, v. 1075. Edit. Brunck v. 1043 et seq.

'Αλλ' ἔ, μὰ Δί', ὃ Φαίδρας ἱποῖεν πόρνας, &c.
Etiam v. 1053 et seq. iterum in Theſmoph. v. 550.

V. 495. ———— ἔ λόγων εὐσχημόνων
Δεῖ σ' ————] Talis syntaxis in Phoeniss. v. 928.

Χαίρων ἔσθ'· ὃ γὰρ σὺν με δεῖ θισπισμάτων·
Et infra Hippolyt. v. 695.

Θαυμέσθ'· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.

Josua Barnes.

V. 496. ὡς τάχος] Ita MS. A. Vulgò εἰς τάχος.

V. 496. διίςέον] Ita ex Scholiaste Edd. recentiores, nec variant MSS. Ed. Ald. διοίςέον. Sensus est: Quam

citissimè experiendum est, quo res evasura sit, de tui morbi statu tὸν εὐθὺν (i. e. τὸν ἀλὲθην) λόγον proferentes atque Hippolyto rem declarantes. Nec aliter intelligit Scholiastes. In hac autem constructione subaudiendum erit ἡμῖν post διίςέον, ad ἡμῖν verò referendum ἐξείποντας, usu neque novo neque ineleganti, ut docebit Cl. Forsterus in Indice Idiotismorum ad Platonem v. Accusativus. Marklandus interpretatur: *Dispicendum tibi est, quid intersit inter eos, qui oppositè ad rerum tuarum statum loquuntur, et eos, qui nihil ad rem*: Chorum sc. innuens. Idem cum priori clausulâ ὡς τάχος connectit; ἀλλὰ τ' ἄνδρος ὡς τάχος. Utrumque, meo iudicio, infelicitè. Musgrave.

V. 496. διίςέον] Ita lego, quia Scholiastes explicat per διαγνωσίον, παρὰ τὸ διόσημι. Aldi vero Editio legit διοίςέον. Josua Barnes.

V. 496. διίςέον. Sic certissimè legendum. Nul-

Hujus, et tibi longè molestior auditu.

490

PHÆDRA.

Hoc est quod bene constitutas hominum civitates

Et familias evertit, nimis pulchri sermones.

Non enim oportet dicere jucunda auribus,

Sed id, ex quo gloriosus quis evadat.

NUTRIX.

Quid *aded* magnificè loqueris? non verbis speciosis *nunc*

495

Opus est tibi: sed viro. Celeriter dispiciendum,

Rectum de te sermonem enuntiantes.

Nisi enim tua vita in calamitatibus verteret

Tantis, et *si* esses impudica mulier,

ΣΧΟΛΙΑ.

ἀμαρτίας συμβαλεῦη τις ἄνω δια τῶν ἡδίων λόγων ἀπόλλυσι τὸν ἀμαρτήσαντα· οἱ ἡδῆς γὰρ λόγοι καὶ πλανητικοὶ ἀπολλύουσι τὰς καλῶς οἰκουμενάς πόλεις καὶ τὰς δόμους.

496. Διῷσιον] Διαγνώσειον· ὁ δὲ νῦν, ἀλλὰ πε-

ρατίον τῆς γνώμης τῆ Ἰππολύτης, ποῖος ἔσται πρὸς τὰ λεγόμενα.

497. Τὸν εὐθύν] Ἐκ γὰρ τῆς συντόμης ὁμιλίας ὀλέσει τὸ τῆς φύσεως αἰφνίδιον νόσημα, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκ τῆς ποικίλης τῆς ἀπαγγελίας, ὡς ἐθάδης τῆς νόσου μισησέσθαι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

lum verbum est, è quo non derivetur verbale in τιον, nec aliud est verbum quod hic magis appositum sit, quam δίζω seu δίζημι. Latentia lectionis à me restitutæ vestigia in veteri facillè quivis deprehendet. δζητίον autem dicitur, ut ζητητίον, quod et alibi occurrit, et apud Sophoclem Aj. 470. πείρα τις ζητητία: ut ἀζητητίον, suprâ 382. In Antigone legitur v. 272.

— Ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς αἰοιστίον

Σοὶ τοῦτο εἶπεν, καὶ κενὸν κενήσῃ.

Soluto sermone dici potuisset Euripides: ὡς τάχος αἰοιστίον αὐτῇ τὸν εὐθύν ἀμφὶ τῷ λόγῳ. Sed cum ἰξοπέοντας, nec διοιστίον, nec διῷσιον, quod ejusdem monetæ est, scribere potuit Poeta. Brunck.

V. 498, 499. Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοὶ μὴ ἐπὶ συμφραγῆς βίος τοιαῦτα, σύφρων δ' ὅσ' ἐτύγχανες γυνή]

Ex horum versiculorum priore, prout se habet orationis structura, præsertim intercedente inter duo senten-

tiæ membra oppositione particulis μὲν et δὲ clarè designatâ, suppleri non potest ad alterum, si μὴ, quod vult Marklandus, sed tantùm si. Neque ampliùs reverà postulat sententia, nam ἡ σύφρων non hic castam et pudicam denotat, sed eam quæ tantâ animi virtute ac constantiâ prædita est ut perturbationibus superior evadat, easque regere et in ordinem cogere valeat. Hoc sensu suprâ etiam v. 399. vox hæc usurpatur;

— Τὴν αἰοισίαν εὐ φέρει

Τῇ σωφρονίᾳ καὶ τῇ ἀντιστάσει. Heath.

V. 499. σύφρων δ' ὅσ' ἐτύγχανες γυνή] Verte; et nisi esses pudica mulier. Nam si μὴ supplendum est ex versu proximè antecedente. Markland.

Malim, cum paullò invenustior sit ellipsis,

Τοιαῦτα, αἰσίσφρων δ' ὅσ' ἐτύγχανες γυνή.

Si vita tibi in discrimine ex tali re non veniret; esses autem imprudens mulier. Musgrave. Alii σύφρων τ' ὅσ'.

Οὐκ ἂν ποτ' εὐνῆς ἔνεχ', ἡδονῆς τε σῆς,
Προσῆγον ἂν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγὼν μέγας
Σῶσαι βίον σόν, κῆκ ἐπίφθονον τόδε.

500

ΦΑΙΔΡΑ.

ὦ δεινὰ λέξασ', ἐχὶ συγκλήσεις σόμα,
Καὶ μὴ μεθήσεις αὐτίς αἰσχίστας λόγους;

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἔσι σοι.
Κρεῖσσον δὲ τῆργον εἶπερ ἐκσώσῃ σε,
Ἡ τῆνομ', ὦ σὺ κατθανῇ γαυρεμένη.

505

ΦΑΙΔΡΑ.

Καὶ μή γε πρὸς θεῶν (εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχροὶ δὲ)
Πέρα προδῆς τῶνδ', ὡς ὑπέεργασμαι μὲν εὖ
Ψυχὴν ἔρωτι· ταῖσχροι δ' ἦν λέγεις καλῶς,

510

ΣΧΟΛΙΑ.

504. Καὶ μὴ μεθήσεις αὐτίς] Ἀπειρηκυῖα τοῖς σοφίσμασι τῆς γραφῆς, παρακαλεῖ μηκέτι περὶ τοιῶντων γυμνάζειν, μηδὲ λέγειν ὅτι καλῶς καὶ μετρίως εἰργασαὶ αὐτὴν ὁ ἔρως, ἢ παράλογος, ἢ δὲ ἀξίος θανάτου.

505. Αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω] Παρὰ μὲν ἑτέρῳ τινὶ μὴ ἐρῶντι αἰσχροὶ νομισθεῖν· παρὰ σοὶ δὲ βελτίω

εἰσὶ τῶν παρὰ σὲ καλῶς λεγομένων, καθὼς τὰ μὲν θάνατον, τὰ δὲ σωτηρίας σοι περιποιεῖ· πρὸς πλείονα δὲ περὶ τὸ μὲν ἔργον, τὸ δὲ ὄνομα ἐκάλεσεν, ὡς τῆς μὲν τῇ ἀληθείᾳ σωτηρίαν ἔχοντος, τῇ δὲ τὸ ἐπάγγελμα ἐν φήμῃ καὶ ἀμφιβολίᾳ τοῖς ἔχουσι. Ἄλλως. Τὰ δοκῶντά σοι αἰσχροὶ εἶναι, τῶν καλῶν λόγων κρεῖσσονά ἐστιν· ἢ αἰσχροὶ μὲν τὰ λεχ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 501. Προσῆγον] Scaliger, Brunck et alii προσῆγον.
V. 501. ἀγὼν] Vox Hebraica; quā utuntur tum Græci, tum Latini scriptores. Romæ Neroneum AGONA ante præstitutam diem revocavit. Sueton. Vit. Neron. cap. xxi. Iterum cap. xxiii. Olympiæ quoque præter consuetudinem musicum AGONA commisit. Et Euseb. An. iv. Olymp. 210. Nero Romæ in citbaristarum AGONE

contendens, omnes superat. A. Gell. lib. x. cap. 18. Id monumentum Artemisia, quum Dîs manibus Mausoli, sacrum dicaret, ἀγὼνα laudibus ejus dicundis facit.

V. 502. κῆκ ἐπίφθονον] Non odiosum, ut rectè Constantinus in Lexico. Heath.

V. 503. συγκλήσεις] Ita MS. A. Cæteri, cū Editi, tum etiam Scripti, συγκλήσεις. Scribi autem solet

Nunquam propter lectum, et voluptatem tuam, 500
Huc te adhortarer: nunc verò est magnum certamen
Ut servem vitam tuam, neque hoc invidiæ est obnoxium.

PHÆDRA.

O atrocia locuta: non claudes os?
Et non edes iterum turpissimos sermones?

NUTRIX.

Sunt quidem hæc turpia, sed meliora tamen tibi, quam honesta.
Melior enim erit res, si modò te servârit,
Quàm illud nomen, quo tu superbiens morieris.

PHÆDRA.

Ne per Deos (bene enim dicis, sed turpia)
Ultra hæc progrediaris; quòd rectè subjecerim
Animam prudentibus monitis: si verò turpia pulchrè dixeris,

ΣΧΟΛΙΑ.

Θέντα τῷ προσυχόντι, σοὶ μέντοι νοσέσῃ τὸν ἔρωτα
βελτίονα.

508. Εὖ λέγεις γὰρ] Καλῶς μὲν γὰρ λέγεις
καὶ πιθανῶς· αἰσχροὶ δὲ εἰσι τῇ φύσει τὰ λεγόμενα,
καὶ μὴ γε πρὸς θεῶν πέρας προεῖς τι τῶν λόγων
τέτων, μὴ δὲ σοφισζομένη λέγε, ὅτι καλὸν ὑπείρσασ-
μαι καὶ ὑποθάλλομαι τὴν ψυχὴν, καὶ καρτερῶ

τῷ ἔρωτι, καὶ ὅθεν ἡμᾶς ἔβλαψεν ἄξιον θανάτου.

510. Αἰσχροὶ δ' ἢν λέγεις] Ὅταν δὲ τὰ αἰσχροὶ
λέγεις, πιθανῶς καλὰ τῇ δεινότητι, διαφθαρήσομαι
ἐγώ, καὶ ἐμπέσω εἰς ὃ φεύγω, τρεῖς τὴν ὁμιλίαν
καὶ συνεσίαν τῷ ἔρωτος· δίδοι γὰρ ἡ Φαίδρα μὴ
λαθῆσα ἀλλ' τῇ πιθανότητι.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

apud Euripidem κλέω, κλήσω, non κλείω, κλείσω.

V. 505. Αἰσχροὶ, ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν—]

—Ἐλεξε γὰρ τις, ὡς τὰ χείρονα
Πλείω βροτοῖσις ἐστὶ τῶν ἀμεινόνων.

Eurip. Suppl. v. 196.

Homericum illud videtur exprimere

—Ἐπὶ τὰ χείρονα κατ'. Il. i. v. 576.

V. 505. καλῶν] De voce καλῶς vide quid bellè ad-
monuit Doctiff. Clarke ad Il. ii. v. 43.

V. 506. ἐκώσωσί σε] Valckenaerius et Brunck ἐκώ-
σω γέ σε.

V. 510. Pro ψυχὴν ἔρωτι, quod sententiam præbet
scopo loci contrariam, legendum arbitror Νυγμὴν ἔρω-
τος, stimulus amoris. Hesychius: Νυγμὴ, κέντρον. Mus-
grave.

Εἰς τῷδ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἴ τοι δοκεῖ σοι, χεῖν μὲν ἔσ' ἀμαρτάνειν·
 Εἰ δ' ἔν, πιθῶ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις·
 Ἔστιν κατ' οἴκῃς φίλτρα μοι θελκτήρια
 Ἐρωτος· ἦλθε δ' ἄρτί μοι γνώμης ἔσω,
 Ἄ σ' ἔτ' ἐπ' αἰσχροῖς, ἔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
 Παύσει νόσθ' τῆσδ', ἣν σὺ μὴ γένη κακή.
 Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνθ' ὅτ' τι τῷ ποθήμενθ'
 Σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο
 Λαβεῖν, συνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.

515

520

ΣΧΟΛΙΑ.

512. Εἴ τοι δοκεῖ σοι] Μὴ δυνήθεῖσα τοῖς σοφισμοῖς περιγένεσθαι, δευτέραν εἰσηγεῖται γνώμην ἢ γραῦς, καὶ ὑπισχνεῖται ἀντιτρώσκειν κακείνῳ φαρμάκοις τισίν, ὡς ἂν θαρσαλεώτερον αὐτῇ τὸν ἔρωτα μὴνύσωσιν, ὡς πάντως πείσῃσ'· εἰ τοίνυν φησὶ δοκεῖ σοι τὸ μὴ συνελθεῖν τῷ ἐρωμένῳ, ἔδει σε μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἀμαρτάνειν ἐρασθεῖσαν· καὶ εἰ τὸ σωφρονεῖν σοι δέδοκται, ἔδει μὴδ' ὅλως ἀλῶναι τῷ ἔρωτι· καὶ γὰρ φησὶ, δευτέραν χάριν μοι δός, δευτέρῳ τρόπῳ πείσῃσ' αὐτῇ, τῷ τῶν φαρμάκων· ἐστὶ δὲ μοι φησὶν ἐν

τῇ οἰκίᾳ φάρμακα ἐρωτικά, ἃ δύναται σε παῦσαι τὴν νόσον, καὶ τελέσαι τὸν ἔρωτα· τρώσαντα δηλονότι τὸν ἐρώμενον· εἰ δὲ πάλιν σὺ ἀπειθήσῃς καὶ ἐάσεις με τῷτο ποιῆσαι, βλάβη σοι γενήσεται. Ἄλλως. Τινὲς ἔτι, εἰ δοκεῖ σοι σωφρονεῖν, ὥφελος μὴδὲν μοι λέγειν, εἰ δέδοκται σοι τὸ μὴ πεισθῆναι, καὶν δευτέραν καὶ ἥσσονα μοι χάριν δός· πάντως γὰρ κακείνθ' ἔτι ἔρωτος, καὶ ἂν ἀποτυχῇς τῆς κοινωνίας ἡττηθείης

517. Παύσει νόσθ' Τὸν ἐρώντα προσληπτέον,

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 511. Εἰς τῷδ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι] In versione suâ P. Brumoy intelligit τῷτο ὃ φεύγει νῦν ἢ Φαίδρα esse mortem, sed prorsus contra Poetæ mentem. Aded enim mortem hoc tempore non fugit, ut eam sibi conscire statuat, quo amorem malaque inde proventura effugiat. Verte igitur, *Turpia verò si pulchrè dixeris in illis iterum implicabor* (malis scilicet quæ ex amore suo consecutura prævidebat) *quæ nunc quàm maximè fugio.* Heath.

V. 512, 513. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, χεῖν μὲν ἔσ' ἀμαρτάνειν· Εἰ δ' ἔν, πιθῶ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις] Rectè se habent vulgata, neque mutatione ullâ opus est. Εἴ τοι et Εἰ δ' ἔν sibi mutud opponuntur. Si hæc tua quidem est sententia, ut scilicet de remedio malis tuis adhibendo ampliùs cogitare non debeam, necesse

erat te hoc peccato non jam implicari, atque hoc quidem imprimis optandum, *πρώτη χάρις* fuisset; *quandoquidem vero res aliter ceciderit, obsequere mihi*, et quæ è re tuâ sint sine faciam; et hoc *δευτέρα* erit *χάρις*. Heath.

V. 512. ἀμαρτάνειν] Ἀμαρτάνειν illicitos amores significat vel adulterium committere. Sic Eurip. *Electr.* v. 1043.

Ὅταν δ', ὑπόντος τῷδ', ἀμαρτάνῃ πόσις,
 Τάσδ'ον παρώσας λείτρα,

Πορεύς, καὶ μηκέτι ἀμαρτάνει, Johann. cap. viii. v. 11. Eodem sensu Lyfias pro cæde Eratosthen. ἀμαρτήματα ἀμαρτάνειν dixit: et Ælian. Var. Hist. Lib. iv. cap. 1. τὴν ἀμαρτάνουσαν, &c. ἀμαρτία est adulterium 2 Pet. cap. ii. v. 14. Eodem modo peccare dicunt Latini.

In id, quod fugio nunc, delapsa *peribo*.

NUTRIX.

Si ita tibi videtur, oporteret quidem te non peccare ;
Sin minus, obtempera mihi : secunda enim *est* hæc gratia.
Sunt mihi domi demulcentia philtrea
Amoris : venerunt autem mihi modò in mentem, 515
Quæ te neque turpiter, neque cum læsione mentis,
Liberabunt hoc morbo, si tu non fueris ignava.
Oportet enim jam ab illo, quem amas, aliquod
Signum, aut sermonem aliquem, aut à vestibus *ejus*
Accipere, et conjungere ex duobus unum amorem. 520

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἄτινα φίλτρα ἤτοι φάρμακα τὰ θέλοντα εἰς φιλίαν, ἢ τε δύσκειαν πορνείας σοι δύντα, εἰδὲ ἀπαλήσαντά σε παύσει τῆς νόσου, εἰάν σὺ μὴ γίνῃ κακῇ, ἀλλ' ἂν τῷ, εἰ μὴ ἀπειθήσασα κωλύσεις με.

519. Σημεῖον ἢ λόγον] Δεῖ φησιν αὐτῇ φαρμάξει σημεῖον ἐκ τῶ Ἰππολύτου τὸ λαβεῖν, ἢ λόγον μνημόνευμα, ἢ κρασπίδα ἀπόσπασμα, καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτῇ, τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπαδεῖν· τὸ δὲ ἀπόσπασμα ἐσθῆτος πάλιν, ἐπασιδαῖς

ἀποσπασματι τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας συνάπτειν, ἢ, εἰ αὐτῇ διὰ λόγου ἀποτύχωμεν, τῷ δὲ ἐσθῆτος χρησώμεθα· συνάψαντες γὰρ ἄμφω τὰς λόγους ἢ ἀποσπασματα τῶν ἱματίων, ἕτως ἐπάδωσιν, οἷον Ἰππόλυτος ὁ τότε εἰπὼν ἐρασθεῖη Φαίδρας τῆς τότε εἰπέσης· μερικῶς δὲ καὶ τὸ φυσιολογικὸν μᾶλλον διήγημα εἰπὼν, συνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν· διὰ γὰρ φυσιολογικῶν τινῶν, ἄμφω τὰς φύσεις εἰς ἓνα ξυνάψωσιν ἔρωτα· ἄριστα δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ διοίκησις,

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

—*etate pottd minus PECCATURUM putem?*

Terent. Phorm. Act. v. Sc. 8. v. 33.

Quam turpi Phobos PECCET adultero.

Horat. Carm. Lib. i. Od. 33. v. 9.

V. 512. Locum sic interpretor: *Quoniam tibi ita visum est*, mittam ultrà dicere. *Oportuit quidem te non à spe potiundi Hippolyti decidere: Sin ita tibi constitutum est, audi me: nam hanc mihi secundam præstitura es gratiam.* ἀμαρτάνειν, ut ἀμαρτάνω et ἀμαρτάνω Androm. v. 374. Musgrave.

V. 512. δουῖ] Valckenaerius δουῖ.

V. 515. γνώμης] Ed. Lasc. γνώμη.

V. 518. Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δὲ τι τῷ ποδωμένῳ] Præter Scholiasten, vide Francisci Rous Archæolog. Attic. l.

iv. c. 5. de Philtris et Incantamentis, ubi hunc locum notat. Josua Barnes.

V. 519. Legebat Marklandus ἢ πλόκον τιν', ἢ πύκλινον ἄπο: confirmabat autem ex hoc Luciani loco; Διήσσει δὲ τι αὐτῷ τῷ ἀνδρὶ εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τρίχων, ἢ τι τῶν τοιῶντων. Vid. Dialog. Melissæ et Bacchidis p. 524. Ed. Græv. Musgrave.

V. 519. ἢ πλόκον τιν'—Ingeniosa est, et extra dubitationem posita, Reiskii emendatio. Vulgò legitur absurdè λόγον. Sæpiùs vox illa λόγος librariis in calammum venit, quibus ex usu Scriptorum Ecclesiasticorum nimium erat familiaris, et ridiculè invecata est, ubi nullus ei locus. Brunck.

V. 520. συνάψαι ἐκ δυοῖν.] Par consuetudo, quan-

ΦΑΙΔΡΑ.

Πότερα δὲ χρεῖδον, ἢ ποτόν, τὸ φάρμακον;

ΤΡΟΦΟΣ.

Οὐκ οἶδ' ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βέλε, τέκνον.

ΦΑΙΔΡΑ.

Δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανῆς σοφή.

ΤΡΟΦΟΣ.

Πάντ' ἂν φοβηθεῖς ἴσθι· δαιμαίνεις δὲ τί;

ΦΑΙΔΡΑ.

Μή μοί τι Θησέως τῶνδ' ἐμνήσης τόκῳ.

525

ΤΡΟΦΟΣ.

Ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΣΧΟΛΙΑ.

τὴν μὲν ὅλην φάρμακον, ἢ ἐπὶ σκηπῆς ἄλλ' ἐνδον ποιῆσαι μέλλεσα, πιθανῶς ἤδη τὸ κεφάλιον ὑπέθετο τῆς φαρμάκων, ἔδοξε γὰρ ἂν ἐνοχλεῖν διηγεμένη φανερώς.

522. ὄνασθαι, μὴ] Διδάσκουσα πῶς δι' τοῖς ἀναγκαίοις κεχεῖσθαι εἰς τὴν παραυτίκα μόνον

ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν· ἢ γὰρ εἰς τὴν διενεχῆ γνῶσιν, τὸ γὰρ τοῖστον πονηρίας εἰς ἐπιθυμία, ἢ διενεχῆς τῆς κακουργίας ἀπόλαυσις· δεῖ ἔν πρὸς τὸ λυσιτελεῖν ἀπολαύοντας τῶν τοιστῶν καταρραθυμεῖν τῶν διηγεμένων εἰδήσεων, ὠφελῆσθαι φησὶ βέλε μόνον, ἀλλὰ μὴ μαθεῖν τῆς ὠφελείας τὴν φύσιν· τὸ δὲ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

quam in diversa re, Arabum: ἑπτα λάβον ἐκ τῆ ἱματίου ἐκατέρω κροκῆν — apud Herodot. Lib. iii. c. 8. Musgrave.

V. 520. συνάψαι] Brunck ξυνάψαι.

V. 520. χρεῖν.] Videtur hic φίλτρον significare; cui interpretationi speciem certè conciliat Hesychius: χαρίσια (f. χαρίσια) φίλτρα. Sic Amor Philtrum valet Virgilio. Æneid. iv. 516. Pro δύναμις bis ponitur H. Steph. Anthol. p. 444. Musgrave.

V. 521. Πότερα δὲ χρεῖδον, ἢ ποτόν, τὸ φάρμακον;] In nostris literis Χρεῖδον, cui nomini inscribimur, χρεῖδον vel κεχρισμένος sonat; in hoc verò loco significat τὸ μὴ χρεῖδον ἐργασθῆναι. Ita quidem Æschylus in Prometheus Vinceto, v. 469. Οὐκ ἦν ἀλεξήμι' ἐδὲν, ἐδὲ βρώσιμον, Οὐ χρεῖδον, ἐδὲ ποτόν, ἀλλὰ φαρμάκον Χρεῖα καὶ σκεῖλον, &c. — In quem locum Scholiastes. — Οὐτε τι δ' ἐπιχρίσεις ἔξωθεν. Aristoph. Pluto fol. 37. Πρῶτος δὲ πάντων τῶν Νουκλείδῃ φάρμακον Καὶ ἀπλάσθην ἐνὶ χεῖρσιν τρίβειν, &c. Ubi

PHÆDRA.

Utrum autem unctile, an potabile erit hoc pharmacum?

NUTRIX.

Haud scio : juvari, non doceri velis, ô filia.

PHÆDRA.

Metuo, nè mihi nimis sapiens videaris.

NUTRIX.

Omnia timere te scito : quid verò vereris ?

PHÆDRA.

Nè quid horum indices Thesei filio.

525

NUTRIX.

Sine, ô filia : ego rectè curabo hæc.

ΣΧΟΛΙΑ.

ὄνασθαι, ὡς ἴσασθαι, τὸ θέμα, ὄνημι.

523. Δέδοιχ' ὅπως] Δέδοικα φησὶ μὴ μετιῆσα τὴν φάρμακον, ἔργῳ δηλώσης τὴν νόσον, τὸ δὲ πάντ' αὖ φοβηθεῖσθαι, ἀντὶ τῆς εἰς τὸ μηδὲν ἄξιον φόβου φοβῆ, πάντα αὖ φοβηθεῖσαν γινώσκει σαυτήν.

525. Φοβῆμαι μὴ ἐπ' ἐμοὶ σφόδρα τίς πανερ-

γος ἀποδειχθεῖσα, μηνύσης τῷ Ἰππολύτῳ τὸν πρὸς αὐτὸν ἀπ' ἐμῆς ἔρωτα.

526. Ἔασον, ὦ παῖ] Οἰκονομικώτατα εἶδεν πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀντίθηναι, καὶ τοι αὐτὴ ἐρωτήσασα τὴν Φαίδραν διατὶ φοβοῖτο, ἀλλὰ μόνον φησὶν ἐγὼ ταῦτα θῆσω καλῶς, ἢ βελομένη κατήγορος ἑαυτῆς

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Scholias—Τῶν φαρμάκων, τὰ μὲν ἐστὶ καταπλάγα, τὰ δὲ χρυσά, τὰ δὲ ποτά. Τίνας δὲ προπαροξύουσι, καταπλάγα λέγοντες. Ἔστι δὲ παρὰ τὸ πασσόμενον, πλάγιον τὸ πλάσσομενον, ὃ καὶ καταπλάγιον λέγεται· καὶ πηλὸν τὸ συνόμενον. Addo et ego, καὶ χρυσόν, τὸ ἔξωθεν ἐγχυόμενον. Ut sit idem quod ἐγχύουσι apud Theocrit. Idyll. xi. v. 1. Οὐδὲ ποτὶς ἔρωτα σφύζει φάρμακον ἄλλο, Νικία, ἔτ' ἐγχύουσι (ἐμὴ δοκίμῃ) ἔτ' ἐπίπασον, ἢ τὰ Πυρίδης, &c. Ubi Scholias iterum, Ἰγίοι, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι χρυσά, ἔστι δὲ χρυσά εἰς διατρίβαν, τὰ δὲ ποτά, ἄπει-

σώμεν, τὰ δὲ ἐπίπασον, ἄπειρ ἐπιπώτουμεν. Vid. quæ nos ad Euripid. Ino. v. 12. Josua Barnes.

V. 523. φανῆς] Al. φανῆ.

V. 524. Πάντ' αὖ φοβηθεῖσ' ἴσθι] Omnia tuta timens.

V. 524. Πάντ' αὖ φοβηθεῖσ' ἴσθι. i. e. Scito te, si de hac re trepida es, nihil non fuisse formidaturam. Pleniùs in Rheseo v. 80. πάντ' αὖ φοβηθεῖσ' ἴσθι, διμαίνων τόδι. Musgrave.

V. 525. τόκῳ] MSS. C, E, et Lib. P, τέκῳ.

Q 2

Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,
 Συνεργός εἴης· τάλλα δ', οἷ' ἐγὼ φρονῶ,
 Τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή α'.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως, Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων

530

ΣΧΟΛΙΑ.

ὑπερον φωρᾶσθαι, τὴν Ἀφροδίτην δὲ ἐπικαλεῖται
 ὡς παρασατῆσαν ταῖς τοιαύταις περιεργασίαις.

529. Τοῖς ἔνδον ἡμῖν] Φίλον ὀνομάζει τὸν Ἰπ-
 πόλυτον κατ' ἡδονὴν ἢ γραῦς, προλαμβάνουσα ταῖς
 ἐλπίσι· τὰ δὲ ἄλλα, ἃ φρονῶ, ἀρκέσει ἄρα ἔνδον
 διηγῆσθαι τοῖς ἔνδον φίλοις ὅποια ἐστὶ, καὶ μὴ
 ἐπὶ πάντων καὶ ἐπὶ τῇ θεάτρῳ ταῦτα ἐκφέρειν.
 Ἄλλως. Οὐ βέλομαι παρρησιάζεσθαι τὰ τῆς γοη-
 τείας, ἀρκισθήσομαι τοῖς ἔνδον.

530. Ἔρως, Ἔρως] Λοιπὸν ὁ χορὸς ἐκτείνεται
 πρὸς τὸν ἔρωτα λέγων, Ὡς ἔρως ὅς τις διὰ τῶν ὀμ-
 μάτων τῶν ἀνθρώπων εἰσάγει τὸν πόθον, διὰ τῆς
 εἰσαγωγῆς ταῖς ψυχαῖς, καὶ τὴν γλυκεῖαν ἡδονὴν, καθ'
 ὣν ἂν ψυχῶν ἐπιγραφείη τῷ ἐρωτικῷ τόξῳ καὶ ἔρῳ
 ποιήσης· τὸ δὲ ἐξῆς ἔτι, Ὡς ἔρως ὅς κατὰ τῶν ὀμ-
 μάτων ἐρωμένων ἡδονὴν καὶ ἐπιθυμίαν ἐπιχέει, διὰ
 τῆς γλυκεῖαν τινὰ ἡδονὴν εἰσάγων ταῖς ψυχαῖς
 ἐκείνων, κατ' ὣν ἂν ἐπιγραφείη τοῖς ἐρωτικοῖς βέ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 528. Συνεργός] Brunck συνεργός.

V. 530. Στροφή α'.] Confer huc Antigon. v. 793.

V. 530. Ἔρως, Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων] Ita lego Ve-
 terum librorum autoritate, nec enim ὅς cum Scalige-
 ro legere aufim, nè versui noceam; sed nec opus, ὃ
 enim pro ὅς et poni potest et ab Homero non semel po-
 nitur: Iliad. α'. v. 388. Ἠπειλήσιν μῦθον, ὃ δὲ τιταλισ-
 μένος ἐστίν. et β'. v. 351. Ζεῦ ἄνα, ὃς τίσασθαι, ὃ με πρό-
 τερος καὶ ἔργον. Josua Barnes.

Vide etiam Odyss. ii. v. 67. Iterum v. 101.

V. 530. — ὃ κατ' ὀμμάτων

Στάζεις πόθον,] Ita Musæus v. 93. Ὀφθαλ-
 μὸς δ' ὁδὸς ἐστίν· ἀπ' ὀφθαλμοῦ βολαὴν ἔλκει ὁλισθαίνει,
 καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδύει. Σχεδὸν γὰρ εἰσεῖ τι διὰ τῶν
 ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. Lucian, f. 902. Josua
 Barnes.

V. 530. — Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων

Στάζεις πόθον, &c.] Notus ille proverbialis
 Græcorum Senarius,

Ἐκ τῷ εἰσορᾶν γίγνεται ἀνθρώποις ἔρῳ.

Theocrit.

Ὡς ἔδον, ὡς ἡμᾶν —

Quod Virgil.

Ut vidē, ut petiū. —

Philemon.

Ὀρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἰθαύμασαν,
 εἴτ' ἐπιθυμήσαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδ' ἰνέπυσαν·
 Οὕτω γίνεται ἐκ τούτων ἔρως.

Philostratus, Ὡς κακοὶ δαδῶχοι ἔρως, πρῶτοι μὲν ἡμῖν τὸ
 κάλλος ἰπορρεύσασθε. Achilles Tatius, Ὀφθαλμοὶ ὁδὸς ἐρω-
 τικῷ τραύματι. Heliodor. Æthiop. Lib. iii. Edit. Bour-
 delot. p. 141. lin. 19. Ἡδὴ δὲ κακὴν σκώπῃσιν, ὃ Χαρί-
 κλεις, ἔσοι μὲν ὀφθαλμίας, &c. Max. Tyrius Differtat.
 ix. Ὅδοι γὰρ κάλλος οἱ ὀφθαλμοί. Aristænetus. Lib. i.
 Epist. i. Λαίδη ὃ ἔρως ἰπαιδίσκει εὐτόχως ἐπιταξιῶν ταῖς
 τῶν ὀμμάτων βολαῖς—et Idem Lib. ii. Διὰ τῶν ὀμμάτων,
 ἐρωτικῶς. &c. Philostratus Epist. γυναικ. Ὁ ἔρως τὴν
 τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν, ὃ ξύλας, ὃδὸς πλίοδος, ἀλλὰ μό-
 νοις βλεφάροις τοιχεύσας, ἡσύχη κατὰ μικρὸν εἰσδύεται Et
 iterum, τὰ τῶν ὀφθαλμῶν δικτυα. Quod mirè admodum
 descripsit Poeta Arabicus in sequentibus versiculis.

Tantum tu mihi, domina marina Venus,
Auxiliatrix sis: Alia enim, quæ ego cogito,
Sufficiet dicere nostris amicis, qui sunt intus.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

CHORUS.

1 Amor, Amor, qui per oculos

530

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

λεσιν· ὁ δὲ λέγει τοιούτων ἐστίν, ὅτε ἐπανακρίσας τινὰ
ἐρᾶν τῷ ἐρωμένῳ γλυκεῖαν ἐπιτίθει· ταῖς ὀφθαλμοῖς ἡδονήν,
ὅπως τὰς ἐρωτᾶσας αὐτοπροαιρέτως καθυποτάξῃς
ἀνάγκῃ, διὰ τῆς ἡδονῆς· τὸ δὲ ἐξῆς.

530. Ὡς ἔρως, ἔρως] Ὅς καὶ ὁμμάτων γάζης
πρόβον, μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης, ἢ πάντῃ δὲ
ἀπεύχεται τὸν ἐρωτᾶ, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ τῷ κακῷ· εἰς
γὰρ καὶ ἀρετῶν ἐρωτᾶς.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

اشاراتنا في الحب رمز عيوننا
وكل لبیب بالاشارات يفهم
حواجبنا تقضي الحوايج بيننا
نحن نسكت والهوى يتكلم

Amoris signa sunt oculorum conjectus,
Et omnis sagax amans illa signa intelligit:
Palpebrae nostrae commercium fovent inter nos;
Nos quidem filemus, amor verò loquitur.

Anacreon vocat ὀφθαλμοῖς, ζωοπότας κάλλιος ἀκρότης.

Oculos pascere. Terent. Phorm. i. 2.
Oculis epulas dare. Plautus in Pænulo.
Præcipue infelix, pesti devota futurae
Expleri mentem nequit, ARDESCITQUE TUENDO
Phœnissa

Virgil. Æn. i. v. 716.

Illius ex oculis cum vult exurere Divos
ACCENDIT geminas LAMPADAS acer AMOR.

Tibullus, Lib. iv. Eleg. ii. v. 6.

Cynthia prima suis miserum ME CEPIT OCELLIS
Contactum nullis ante cupidinibus.

Propertius, Lib. i. Eleg. i. v. 1.

Sis nescis, OCULOS sunt IN AMORE DUCES.

Idem, Lib. ii. Eleg. xv. v. 13.

Et Apuleius Aur. Afin. Lib. x. Sect. 2. Isti enim TUI
OCULI PER MEOS OCULOS ad intima delapsi præcordia
acerrimum COMMOVENT INCENDIUM. Vide etiam Pe-
trarch. Sonetto iii. v. 9.

Trovommi Amor del tutto disarmato,

Ed APERTA LA VIA PER GLI OCCHI AL CORE;

Idem, Sonett. ciii. part. i.

DAGLI OCCHI nostri USCIO 'l COLPO MORTALE
Contra cui non mi val' tempo, ne loco:
Da Voi sola procede (e parvi un gioco)
Il sole, e 'l foco, e 'l vento, ond' io son tale.

Confer huc etiam lepidum è nostratibus poetis But-
ler, qui semper facetè omnia dixit.

LOVE is a burglarer, a felon
That at the WINDOW-EYE DOTH STEAL IN
TO ROB THE HEART

Hudibras, Pars ii. Canto i. v. 417.

V. 530. δ] MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. ὅς. Ita
etiam Scaliger ex conjecturâ. Ita Valekenærius. Exc.
Flor. ἔρως, ἔρως, ὅς.

V. 530. ἔρως, ἔρως, ὁ κατ' ὁμμάτων] Versus est di-
meter iambicus, cui ut antistrophicus congruat, faci-
li sublevandus est emendatione, scribendo:

Μάτην, μάτην παρὰ τ' Ἀλφειῶ.

Hoc autem in versu è metro liquet, ὁ Aldinæ editio-
nis retinendum esse, nec ei præferri debere ὅς, quod

- 2 Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
 3 Ψυχᾷ χάριν, ἔς ἐπιστρατεύση,
 4 Μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
 5 Μήδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.
 6 Οὔτε γὰρ πυρὸς ἔ-
 7 τ' ἄσρων ὑπέρτερον βέλος,
 8 Οἶον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
 9 ἴησιν ἐκ χερῶν
 10 Ἔρωι, ὃ Διὸς παῖς.

535

Ἀντιπροσφῆ α'.

- 1 Ἄλλως, ἄλλως, παρὰ τ' Ἀλφεῶ,
 2 Φοῖβος τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοισι,

540

ΣΧΟΛΙΑ.

534. Μήδ' ἄρρυθμος] Μήδε ἄμετρος τις καὶ ἄτακτος ἔλθοις· ῥυθμός γάρ ἐστιν ἡ μεσική τάξις· πᾶς δὲ τις ἔρως μεμετρημένος ἔχει μετὰ τῆς ἰάσεως τὸ χάριεν ἅμα καὶ ἀβλαβές.

535. Οὔτε γὰρ πυρὸς] Οὔτε γὰρ τὸ βέλος τῆ πυρὸς, ἔτε τὸ ὑψηλότερον βέλος τῶν ἄσρων, τοιῶ-

τον ἐστίν, οἷον ἴησιν ἐκ χερὸς ὁ Ἔρως ὁ Διὸς παῖς· εἴτα ἵνα μὴ δόξη τὸ κοινὸν βέλος λέγειν, φησὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης· ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ βέλος τῆ πυρὸς, καὶ τὸ βέλος τῶν ἄσρων. Ἄλλως. Ἡ μὲν τῆ πυρὸς βολὴ τὸ δυνατόν, ἡ δὲ τῶν ἄσρων πρὸς τὸ ἐπιτευκτικόν· τὸ μὲν γὰρ ἀναλωτικὸν τῶν ἐμπιπόντων· τὸ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

exhibent membr. nostræ et Florent. editio. Mihi, qui in senariis etiam articulum præpositivum loco postpositivi patienter fero, Homericum istud ὃ scrupulum non injicit. Brunck.

V. 532. Ψυχᾷ] MSS. B, D, Ψυχᾷς χάριν, οἷς ἐπιστρατεύση.

V. 532. Ψυχᾷς——οἷς Regionum duorum codicum est lectio, Valckenaerio meritò probata. Ald. χάριν adpositâ in membr. glossâ, ἡδονήν. Brunck.

V. 534. ἄρρυθμος] ἄμετρος. *Extra modum, supra numerum et mensuram, infinitus, immoderatus, ineluctabilis.*

V. 535. Οὔτε γὰρ πυρὸς, &c.] Ἔρως παιδαμαστωρ cognominatus frequens apud Græcos. Confer Sophocl. in Trachin. v. 441.

Ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται
Πύκτες ὅπως ἐς χεῖρας, ἢ καλῶς φρονεῖ.

Οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν, ὅπως καμῶ γε.

Menander,

Δίεποιον, ἔρωτος εἰδὼν ἰσχύει πλείον,
Οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν ἐν ἑραῶν θεῶν
Ζεὺς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεῖς
Ποιεῖ

Potentiam Cupidinis eximie descripsit Oppianus Κυρη. v. 410. Ἔρως, Ἔρως, πόσος ἰσσί;—Vid. etiam Petrarc, Trionfo d'Amore. Camôens, Lusiad. Canto ix. Confer Halieut. Lib. iv. Athenæum Lib. xiii. Orph. Hymn. εἰς Ἔρωτα—Theocritum, Heliôdorum, et complures apud Stobæum.

V. 535, 536. Οὔτε γὰρ πυρὸς, ἔ-
τ' ἄσρων, &c.—] Valckenaerius et Brunck,

- 2 Stillas desiderium, inducens suavem
- 3 Animæ voluptatem *illis*, adversus quos militas,
- 4 Nè mihi unquam cum damno appareas,
- 5 Nè mihi immoderatus venias.
- 6 Neque enim ignis, ne-
- 7 que astrorum supernum telum,
- 8 Quale Venereum
- 9 Mittit è manibus
- 10 Amor, Jovis filius.

535

Antistrophe 1.

- 1 Frustrà, frustrà, et ad Alpheim,
- 2 Phæbique in Pythiis delubris,

540

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

δὲ οὐσίας καὶ ἐξόχας ἔχον τὰς ἀφάς, ὥς τὸ μὲν
πρὸς τὴν ἰσχὺν, τὸ δὲ πρὸς τὴν εὐστοχίαν· ἔτι γὰρ
τῷ πυρὸς, ἔτι τῶν ἄστρον, τῶν τὰς χειμασίας ἐμ-
ποιήσων τὸ βέλος, χειρόν ἐστι τῷ σὺ βέλους. Ἄλλως.
Μάτην θύομεν Διὶ Ὀλυμπίῳ καὶ Ἀπόλλωνι Πυθίῳ,
μὴ τιμῶντες τὸν Ἔρωτα, τὸν ὄντα φύλακα μὲν ἀν-

θρώπων, φύλακα δὲ τῶν ἀφροδισίων θαλάμων, τὸν
πορθεῖντα καὶ ὀλοθρεύοντα τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον,
καὶ διὰ πάσης συμφορᾶς πόνους καὶ λύπας παρέ-
χοντα. καὶ πάντος κακῆ πειραθῆναι ποιεῖντα, ὅτ'
ἂν πρὸς αὐτὸς ἔλθῃ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Οὔτε γὰρ πυρὸς, ἔτ'
Ἄστρον, &c. —

V. 536. ὑπέρτατος] Fortè leg. ὑπέρτατος βίλος Οἶόν γ' ὁ
ναῖς. Valckenaerius.

V. 536. Siderum vel solis vim incusabant veteres,
si quis exanimis repente concidisset. Quod etiam Ho-
merus allegoricè respexisse videtur, cum Patroclum ab
Apolline interemptum tradit. De hujusmodi casu lu-
culentum Antipatri Epigramma est in Anthologia
novâ p. 83. Ed. Reisk. Hesychius ἀγροκόληται, οἱ ὑπὸ
τῷ πυρὸς βαλλόμενοι. Ad hanc etiam opinionem alludit
nomen apud Latinos *sideratorum*. Hoc videtur esse ἄσ-
τρον βέλος, quod hic memorat Euripides. De fulmine
tamen interpretatur Valckenaerius, non sine veri spe-
cie. Musgrave.

V. 539. Ἔρως, ὁ Διὸς παῖς] Cupidinem Jovis filium
vulgò non invenias. Virgilius tamen in Ceiri;

— *Malus ille Puer, quem nec sua flectere Mater
Iratum potuit, quem nec Pater atque Avus idem
Jupiter* —

Lactant. Institut. i. 17. *Venus genuit ex Jove Cupidi-
nem*. Sed et Jupiter apud Apuleium, Miles. Lib. vi.
Cupidinem alloquens; *Licet tu, Domine fili, &c.* Mus-
grave.

V. 540. — παρα τ' Ἀλφειῷ.

Φοῖβον τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμενοις] Ce fleuve du
Peloponnèse (Alphée) passoit à Olympie, où Jupiter,
dit *Olympien*, avoit un temple, de même que Phébus
avoit le sien à Delphes sous le nom de *Pythien*, à cause
du serpent Python, qu'il avoit tué. P. Brumoy.

- 3 Βέταν φόνον Ἑλλάς αἰέξει δῆ·
 4 Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
 5 Τὸν τὰς Ἀφροδίτας
 6 Φιλτάτων θαλάμων
 7 Κληδῆχον, ὃ σείζομεν,
 8 Πέρθοντα, καὶ διὰ πάσης
 9 Ἴοντα συμφορᾶς
 10 Θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.

545

Στροφή β'.

- 1 Τὰν μὲν Οἰχαλία
 2 Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,

550

ΣΧΟΛΙΑ.

543. Τὸν τύραννον] Καλῶς ὃ βασιλεία, ἀλλὰ τύραννον αὐτὸν φησιν· ἐπειδὴ μὴ προνοεῖται τῆς τῶν ἀρχομένων ὠφελείας· πόνον δὲ λυσιτελῆντα τῇ ἑαυτῷ προαιρέσει κατεργάζεται, ἐπιδείξιν τῆς δυναστείας ποισμένος.

546. Κληδῆχον, ὃ σείζομεν] Τὸν φύλακα τῶν οἰκῶν ὃ τιμῶμεν· φύλακα δὲ τῶν ἀφροδισίων αὐτὸν

ἔφη θαλαμῶν, δι' ἔρωτος γὰρ ἀφροδισιάζομεν, καὶ πότε καθ' αὐτῶν ὁρώμεν, ὅπου αὐ ἐκεῖνος τὴν ἐπιθυμίαν εἰς ἡμᾶς ἐπιπέμψῃ.

550. Τὰν μὲν Οἰχαλία] Περί τῆς Ἰόλης ὁ λόγος, ὅτι ὁ ταύτης ἔρως τὴν Οἰχαλίαν ἐπόρθησεν· ἔνιοι μὲν ἔν φασιν ἀτιμασθέντα τὸν Ἡρακλῆα ὑπὸ Εὐρύτῃ καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆ (ὃ γὰρ δεδῶκασιν

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 542. Deest δῆ in MSS. A, B, D, E, et Ed. Lasc. Legendum videtur ut versus ἀντιγόχῳ respondeat, αὐξάνει δῆ. Musgrave.

V. 542. Βέταν φόνον Ἑλλάς αἰέξει δῆ] Τὸ δῆ manifestè est assumentum à correctore nescio quo interpolatum ad explendum metrum, quod tamen æquè ac structuræ nitorem corrumpit. Cum enim αἰέξει primam proculdubio corripiat, ionico à majore trimetro brachycatalecto oppositum habes prosodiacum. Rectius metro cavebis, si mecum legis,

Βέταν φόνον Ἑλλάς αἰέξει. Heath.

Brunck αἰέξει.

V. 546. Κληδῆχον] Proprium olim, ut famularum, claves ædium privatarum gestare, sicut ab Euripid. in Troad. v. 492.

— ἡ θυρῶν λατρίν

Κληδῆς φυλάσσειν,—

vel januarum custos, claves ut servem: ita etiam facer-

dotum, ut eadem essent, ac dicerentur Κληδῆχοι, seu clavigeri, tanquam totidem sacrarum ædium custodes. Hinc Io Κληδῆχος Ἡρας, Junonis clavigera, seu æditua dicta est apud Æschyl. Suppl. v. 299. et de Iphig. futurâ Dianæ Tauricæ Athenas delatæ Sacerdote Κληδῆχῳ θιάς dicitur ab Eur. Iphig. in Taur. v. 1463. Vid. Var. de Ling. Lat. vi. 2. Ursat. de Not. Roman. Thes. Antiq. Roman. Græv. Tom. xi. p. 536. C. Dempster Paralip. ad Rosin. Antiq. iii. 31. Al. Κληδῆχον.

V. 546. Pind. Pyth. viii. Stroph. i. Βυλᾶν τε καὶ πολέμων ἔχουσα κληδῆς. vid. et ix. Antifst. 2. Musgrave.

V. 547. πάσης] Brunck πάσης.

V. 550. Τὰν μὲν Οἰχαλία, &c] Iole étoit fille d'Eurytus, Roi d'Oëchalie. Son père la promet en mariage à celui qui remporteroit le prix de l'arc. Hercule étant déclaré vainqueur, Eurytus fit difficulté de

- 3 Maſtationem boum jam auget Græcia :
- 4 Amorem verò tyrannum hominum,
- 5 Illum Veneris
- 6 Chariffimorum thalamorum
- 7 Janitorem, non colimus,
- 8 Perdentem homines, et per omnes
- 9 Calamitates euntem
- 10 Mortalibus, quando ſævit.

545

Strophe 2.

- 1 Oechaliam enim
- 2 Puellam, expertem conjugii,

550

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

αὐτῇ τὴν κόρη) πορθεῖσθαι τὴν Οἰχαλίαν· Ἡροδο-
τος δὲ φησιν ὅτι τῇ τῆς Ἰόλης γάμῳ προκημένῃ
τοξείας ἱπαθλον, Ἡρακλῆα νικήσαντα ἀπαξιῶσθαι
τῇ γάμῳ· διὸ καὶ κατὰ κράτος ἔλθῃ τὴν Οἰχαλίαν,
καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς ἀνελῖν, Εὐρυτον δὲ φυγεῖν
εἰς Εὐβοίαν. Λυσίμαχος δὲ φησιν ἐν τοῖς Θηβαίκοις
παραδόχοις λ', ἀργυρίῃς τάλαυα ἀπαιτύνων ποιὴν
ἐπὶ Ἰφίτῳ, ἕτως ἐπ' αὐτὴς Ἡρακλῆα γρᾶτεύσαι.

551. Πῶλον, ἄζυγα] Παρθένον, ἄπειρον γάμῳ,
καθαράν· πῶλῳ δὲ τὸ ἀκμαῖον αὐτῆς εἰκασεν· λίσσῃ
δὲ τὴν Ἰόλην τὴν παῖδα τῇ Εὐρύτῃ, ἣν ἔλπει διδόναι
τῷ νικῶντι αὐτὸν κατὰ τὴν τοξικὴν· ἔλθων γὰρ ὁ
Ἡρακλῆς ἐνίκησε τῆτον· ὁ δὲ Εὐρυτος παρετήσατο
δύναμι αὐτὴν, καὶ ἕνεκα τῆς παραβασίας, ὁ Ἡρα-
κλῆς ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ αὐτὴν ἔλαβε πρὸς
γάμον.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

lui donner sa fille, et ce refus irrita tellement Hercule,
qu'il ravagea l'Oëchalie, et enleva la princesse. Mais
cette conquête lui coûta la vie : car Déjanire, son
épouse, piquée de jalousie, lui envoya la robe de Nes-
fus, présent funeste qui le fit perir. P. Brumoy.

V. 550. Οἰχαλίᾳ] Ita MSS. A, C, Edd. Lasc. et
Ald. Vulgò malè Οἰχαλίαν.

V. 550. Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ πῶλον] Iolem vocat πῶλον,
ut aliàs Orestem infantem μέσχοι vocat. Vid. Scholiaſ-
ten et quæ nos ad Rhefi v. 261. Huc refer illud Epi-
cratis apud Ælian. de Animal. l. xii. c. 10. Τίλος
δ' ἐπὶ λῶν ἡ κατὰ κράτος ματρώπιδες ἑπομένους τὰν νόραν, τὰν
Ἀρταμιν, τὰν Φερσίφασσαν, ὡς δαίματις, ὡς παρθένοις, ὡς
πῶλος ἀδμή· ἡ δ' αὖ ἦν μὴν μία. Josua Barnes.

V. 551. Πῶλον]

Πῶλε Θρηϊκίῃ, τί δὲ μὴ
Λόξον ὁμμάσι βλέπυσσῃ

Νηλεὺς φεύγει·—

Anacreon. Lubin. Od. 63.

Metaphora usitatissima apud Tragœdiæ Scriptores.
Hecub. v. 144.

Πῶλον ἀφείλκεν σὺν ἀπὸ μαζῶν.

et Choeph. v. 792. et in Ἑπτὰ ἐπὶ Θέβας dixit πωλικὴν
ιδυλίαν. Nec non Aristophanes in Lyſistratē vocat
Virgines Laconicas Πῶλους·

Αἱ τε πῶλοι, καὶ αἱ κῶραι

Πᾶρ τ' Εὐρώταν.

V. 551. ἄζυγα λέντρον] Pleonasmus Poeticus, ut ἀκ-
μῆος σίτυ, et ῥῆσις βῆρας.

V. 551. Quæ, velut latis EQUA TRIMA campis,
Ludit exultim, metuitque tangi,

NUPTIARUM EXPERS, et ADHUC protervo
CRUDA MARITO.

Hor. Lib. iii. Od. 11. v. 9.

- 3 Ἄνανδρον τὸ πρῖν, καὶ
 4 Ἄνυμφον, οἴκων
 5 Ζεύξας, ἀπειρεσίαν, δρομάδα,
 6 Τὰν ναῖδ', ὅπως τε βάκχαν,
 7 Σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ,
 8 Φονίοις θ' ὑμεναίοις,
 9 Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
 10 Ὡ τλαῖμον ὑμεναίων.

555

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ὡ Θήβας ἱερὸν

360

ΣΧΟΛΙΑ.

554. Ζεύξας, ἀπειρεσίαν] Ἀποζεύξασα δὲ καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων· ὁ δὲ νῦν, τὴν μὲν δὴ ἐν Οἰχαλίᾳ παρθένον, ἄνανδρον, ἄνυμφον ἔσαν τὸ πρό-

τερον, τῶν νυμφικῶν οἴκων ἀποχωρίσασα ἡ Ἀφροδίτῃ τῷ Ἡρακλεῖ σὺν φόνοις καὶ ἐπὶ πορθείῃ τῆς πατρίδος ἐπίδωκεν.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

Vide Doctiff. Wartonum in Theocrit. Idyll. xii. 15. et Idyll. xxvii. 7. Metaphora sumpta ex equis pariter in iugo currentibus; recenti, ut vult, Hellenismo. Vid. infrà, v. 1444.

V. 553. οἴκων] MS. Cott. οἴκων.

V. 555. Τὰν ναῖδ'] Deest τὰν in MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. MS. E, τὰν αἰδ'. Exc. Flor. αἰδαν, omisso τὰν. Emendaveram olim;

οἴκων
 Ζεύξας ἀπειρεσίαν δρομάδα
 Τὴν αἰδὸς ὡς βάκχαν.

Secundùm quod dicitur Venus Furiam quandam incitatissimam, tanquam Ditis Baccham, Ioles domo conjunxisse. Nunc à Valckenaerio admonitus, locum accuratius excussi, unde nata est suspicio etiam vocem ἀπειρεσίαν librariis deberi; auctorem enim scripsisse;

οἴκων
 Ζεύξας ἀτρία συνδρομάδ' ἄ-
 ταν, αἰδὸς ὡς βάκχαν.

οἴκων ἄτη est Numen maleficum, Ate dictum, quod Euryti domum vexabat, simile illi quod Pelopidis tot calamitates invexit, de quo Æschyl. Agam. v. 1578 et seq. Confer etiam nostri Andromach. v. 103. Aten igitur domesticam junxit Venus, sed cui? Nimirum

Iolæ. Junxit autem *perpetuam* et *indefessam* sociam (ἀτρία συνδρομάδα) ut quæ prius domui et urbi paternæ causa excidii fuerat, eadem Herculem dominum captiva pessumdaret. Ditis Baccha, quod ego hîc contendo de Atâ dicendum esse, duobus aliis in locis Euripidis occurrit; primò, Hecub. v. 1076. de captivis Trojanis, quarum ope Polymnestoris liberi interempti sunt; deinde verò Herc. Fur. v. 1122. de ipso Hercule, propriæ uxoris et liberorum occisore. Ubi sic legendum;

Εἰ μὴ κείν' ἔδω βάκχος εἴ, φράσαιμι αὖ.

Siquidem non amplius Ditis famulus es, dicam.

Hoc nescio an Canterus viderit; præter ipsum certè nemo. Simillima huic locutio est Ælian. Var. Hist. iii. 9. Ubi amore correptos Ἔρωτος Βάκχος vocat. Vox συνδρομάς extat Iph. in Taur. v. 423. Theocrit. Idyll. xiii. v. 22. Musgrave.

V. 554, 555. In membr. scriptum

οἴκων
 Ζεύξας ἀπειρεσίαν
 Δρομάδα ναῖδα ὅπως τε βάκχαν.

In quibus, perinde ac in vulgatis, ἄδιν ὑγίς. Ultimum versiculum sagaciter et verè prioribus curis emendaverat Musgravius, in præcedentibus non ita felix. Οἴκων,

- 3 Quæ prius sine marito fuerat, et
- 4 Innuptam, ex ædibus,
- 5 Jungens indefessam comitem Aten
- 6 Ditis, velut Baccham,
- 7 Cum sanguine, et cum fumo,
- 8 Cruentisque hymenæis,
- 9 Alcmenæ filio Venus dedit.
- 10 O miseram propter nuptias!

555

Antistrophe 2.

1 O facer Thebarum

560

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

556. Σὺν αἵματι] Παρόσον σὺν αἵματι καὶ καύσει τῆς πατρίδος αἰτία γέγονεν, ἥτοι παρόσον ὁ γάμος αὐτῆς πρόξενος τέτων ὄλων ἐγένετο, ὡς καὶ

Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις· τὸ ἐξῆς, νηίδα Ἀλκμήνης τόκῳ Κύπρις ἰδωκεν, αὐτῇ τῇ νύμφῃ· δηλοῖ ἐξ ἐπι-
θέτε τοῦ προσηγορικοῦ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

præter editiones primarias, habent codices collati ad unum omnes. ἀπειροσίας manifeste corruptum est, & duabus vocibus conflatum, quæ olim distinctæ legébantur: illarum prior absque ullo dubio erat ἀπο, per tmesin à verbo disjuncta præpositio, ut è scholiastæ expositione liquet, cui concinit glossa in membr. χρύ-
σασα τῶν οἴκων· Venus Iolen ἀποχρύψασα οἴκων. Similis menda observata et sublata fuit in Hecubâ v. 207. Altera vox quænam fuerit, liquidò affirmare non aui-
m: τρομαρῶν autem è conjecturâ fati probabilî repo-
sui, *trepidam, pavidam*, utpote ex eversâ paternâ do-
mo et mediâ suorum cæde raptam. Qui Sophoclis Trachinias legerit, epitheton hoc Iole apprimè conve-
nire non diffitebitur. Brunck.

V. 555. Τὰν ναιΐδ', ὅπως τε βάνχας] Τὸ ναιΐδα hic non ut proprium nomen nympham Naiada significat, ut et Scholiastes notat; sed ab νῆς & καὶ ἡ, *rudis, inscius*, quod à νῆ et ἰδω, *scio*, derivatur: verbum Homero no-
tum Iliad. ε'. v. 998.

Οὐδ' ἂν αἰδέσθην ἐπὶ ὅδ' ἡμὶ νηίδα γ' ὅπως
ἔλπομαι ἐν Σαλαμῇ γένεσθαι τι, τραφῆμαι τι.

Unde et Latinæ versioni medicas manus attuli. Jo-
sua Barnes.

V. 556. Σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ,
Φονίας δ' ὑμεναίους]

*Sanguine Trojano et Rutulo dotabere, Virgo;
Et Bellona manet te promuba: nec face tantum
Cissis prægnans ignes enixa jugales:
Quin idem Veneri partus suus, et Paris alter,
Funestæque iterum recidiva in Pergama tædæ.*

Virg. Æn. vii. l. 318.

V. 557. ὑμεναίους] Brunck ὑμεναίοισιν.

V. 559. Ὡ τλαῖνον ὑμεναίων] Metrum postulat ut le-
gatur ὦ τλαῖνον. Nominativum autem pro vocativo
interdum apud Atticos poni notum est. Heath.

V. 560. Ὡ Θέας ἱερὸν

Τεῖχος, ὃ τόμα Δίφρας] Voici encore deux
exemples sensibles des malheurs de l'amour. Ils sont
tirés de Thèbes. Dirce épousa Lycus roi de ce pays,
après qu'il eût répudié Antiope. Mais les fils du pre-
mier lit vengèrent cruellement leur mere, et firent re-
pentir Dirce d'avoir été aimée. Ils l'attachèrent par
la chevelure aux cornes d'un taureau furieux. Pour
Semelé, qui est l'autre exemple, on a rapporté plus
haut ce qu'en disent les Poètes. Euripide attribue son
malheur à l'amour, et Ovide à la vanité. L'un et
l'autre se concilient aisément, si ce n'est que la vanité
est plus durable encore, et plus forte en quelque sorte
que l'autre passion. P. Brumoy.

- 1 Τῆχος, ὃ σόμα Δίρκας,
 3 Συνείποιτ' ἄν οἶον
 4 Ἄ Κύπρις ἔρπει.
 5 Βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ, τοκάδα
 6 Τὰν διογόνοιο Βάκχῃ
 7 Νυμφευσαμέναν, πώτμῳ
 8 Φονίῳ κατεύνασε.
 9 Δεινὰ γὰρ, τὰ πάντ' ἐπιπνέει μέλισσα
 10 Δ' οἶα τις πειπόταται.

565

ΣΧΟΛΙΑ.

564. Βροντᾷ γὰρ] Τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατίθῃσι τὴν Σεμέλης κεραυνῶσιν· ἥτοι καθὸ Ζεὺς, ἀπρονόητος γενόμενος τῷ ἔρωτι, ἐπίσθῃ τῇ Σεμέλει, τὸ τῶν ἐρασῶν ἀναδεχόμενος πάθος· ἢ καθὸ ἐν τῇ μίξει,

καὶ τῷ ἀφροδισιασμῷ ἀπώλειο· διαπέπλασαι δὲ τὰ τῆ μύθου, καθὸ ῥιζοβολεῖν ἀρχόμεναι πολλάκις ἀμπελοι, πολλάκις τῇ καύσει τῶν νότων ἐκκόπῃσθαι.

564. Ἀμφιπύρῳ δὲ] Τῇ πεπυρωμένῃ, ὡς εἰ ἔλει

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 561. ὃ σόμα Δίρκας] Hoc quid sit nescio; nisi fortè intelligi quis putet ostium, quo in Ismenum influebat. Cur autem ostium hoc potius quam universum Dirces fluentum testem citaret Poeta? Legendum fortè ὃ σόμα Δίρκας. Æschyl. Sept. Theb. 313.

—Τὸν τε Διρκάϊον εὐ-
τριφέτατον ποταμῶν.

Musgrave.

V. 562, 563. οἶον ἂ Κύπρις ἔρπει. Sic codices omnes, et meâ quidem opinione, rectè. In οἶον subaudiendum τρόπον, quomodo. Scaligero præpostera et inutilis adscribitur emendatio, ἔρπει, tanquam si ἔρπει multò magis Poeticum et Tragico stylo convenientius non esset. Quod autem ait Valckenaerius *Tragicis usitatum non fuisse ἔρπειν*, quo sensu Doricè scribentibus quibusvis frequentatur pro ἔρχεσθαι, id aliàs res agenti viro Græci sermonis peritissimo excidisse suspicor. Sophocles Antig. 586. Ἄτας ὕδιν ἰλλείπει, γυνῆς ἐπὶ πλῆθος ἔρπον. Ibid. 613. Οὐδὲν ἔρπει διατῶν βιότῳ πᾶμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας. Confer ibid. v. 618. Hercules in Trachiniis morbo tabescens et doloribus fractus de illâ suâ Ate ait v. 1012. Ἢ δ' αὖθ' ἔρπει, ut et Philoctetes in cognomine fabulâ v. 787. Προσίρπει, προσέρχεται τὸ δ' ἰγγός. El. 1231. Γεῖνός ἔρπει δακρυοὶ ὀμμάτων ἄπο. Aj. 157. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ'

ὁ φθόνος ἔρπει et 1087. Ἐρπει παραλλάξ ταῦτα. Plura proferre volentem non deficerent exempla. Sed pauca illa dubitationem eximent, quin rectè hic Euripides verbo ἔρπειν usus fuerit. Brunck.

V. 564. τοκάδα] Τοκάς, partu jam levata, ut in Med. Καὶ τοι τοκάδος ἔρμα λαίης—ἀποταυρῶται δημοσίῳ. Quamquam leana, quæ recens reperit, aspectu—effertur in famulos. Sicuti facta dicitur lupa Æn. viii. v. 630. cujus ubera lambebant Romulus ac Remus:

*Fecerat et viridi pœtam Mavortis in antro
Procubuisse lupam: geminos huic ubera circum
Ludere pendentes pueros, et lambere matrem
Impavidos: illam tereti cervice reflexam
Mulcere alternos, et corpora fingere lingua.*

V. 565. Τὰν διογόνοιο Βάκχῃ] Ingeniosè satis hic Scaliger legit διογόνοιο, quia Bacchus erat bis genitus; sed illa lectio versui obest, qui respondet ὅτο. Strophæ præcedentis per omnia—Τὰν καὶ δ', ὅπως τε Βάκχαν. Quare retinendum Διογόνοιο, à Jove enim genitus. Jofua Barnes.

V. 565 et seq. Vide Pindar. Olymp. Od. ii. v. 46 et seq.

- 2 Murus, δ os Dircæ,
- 3 Dicere potestis simul quomodo
- 4 Venus veniat.
- 5 Cum fulmine enim ignito, matrem
- 6 Bacchi à Jove geniti
- 7 Nuptam fato
- 8 Letali domuit.
- 9 Horribilis enim est : omnia afflat : apis autem
- 10 Velut aliqua, provolat.

565

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τῇ μετὰ ἀγραπῆς βρόνῃ· τὴν γὰρ μητέρα τῆ Βάκ-
χης Σιμέλην συγκοιμηθεῖσαν ἔ τῷ Διὶ, ἀλλὰ πυρὶ
ἀμφιπύρῳ, πύρῳ φονίῳ κατένυσεν, ὃ ἐστὶ κατέ-
παυσεν, κατεκοίμισεν εὐφύμῳ, ἀντὶ τῆ ἀνείλεν, ἢ
Ἀφροδίτη δηλονότι.

568. Διὶ γὰρ τὰ πάντα] Ἀπὸ θαυμαστικῆς
ἀρχαμένη, καὶ εἰς θαυμαστικὸν κατέκλινεν, ὥστε θαυ-
μάζων ἀρχεται καὶ θαυμάζων παύεται· δεινὴ γὰρ
ἡ Ἀφροδίτη, καὶ πανταχόθεν δίκην μελίσσης περι-
ίπταται, τὰ κάλλιστα τῶν σωμάτων μαρμαίρῃ.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

Ἀποθανῖσα βρόνῃ
Κραυγῇ, ταυίδι-
ρα Σιμέλα.

V. 567. κατένυσεν metro Strophici non respondet.
Legendum puto κατένυσεν ἃ δμαῖ per syncopen pro
δαμάει. Sic Homerus Il. v. 391.

—— Χαλεπὸς δὲ ἡ δισμός ἰδάμνα.

Soph. Antigon. v. 838. Πέτραια βλάγα δάμασιν. Mark-
lando placet, κατένυσεν, ἀδμονῖ. Musgrave.

V. 567. Φονίῳ κατεκοίμισεν. Certissimā conjecturā
veram Poetæ manum restitui : nec aliter scribere po-
tuit. Vulgò legitur φονίῳ κατένυσεν, quod ex metri
disparitate in strophico versu corruptelæ arguitur.
Emendare tentarunt docti Britannii, sed infelicit.
Valckenaerio adsentior ostendenti, *sensui planè satisfac-
ere* verbum κατένυσεν : sed metro non satisfacit, cujus,
in antistrophicis præsertim, non minor habenda est
ratio, quam sententiæ et proprietatis sermonis. Quan-
doquidem sensui planè satisfacit κατένυσεν, quia κατε-
κοίμισεν tantumdem valet et prorsus synonymum est,
quum hoc porro factum lectum præstet metrum, ne-
mo dubitare potest, quin ea sit vera, genuina et anti-

qua lectio. Κατενύειν, κατακοιμάειν, κατακοιμίζω, et eo-
rum simplicia, nihil quoad vim significandi differunt.
Confer versus infra 1393 et 1403.—Hec. 474. Phœn.
190. Sophocles El. 509. et noster, Rhœti 670.

Brunck.

V. 568. Διὶ γὰρ τὰ πάντα] Vulgò διὶ γὰρ τὰ πάν-
τα γ' ἐπιπνίει. MS. A, Διὶ γὰρ τὰ πάν-
τα γ' ἐπιπνίει. MS. B, Διὶ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνίει. Exc.
Fl. Διὶ γὰρ τὰ πάντα γ' ἐπιπνίει.

V. 568. In membr. scriptum, Διὶ γὰρ τὰ πάντα γ' ἐπι-
πνίει. Verbo superscripta altera lectio ἐπιπνίει, non
ἐπιπνίει, ut erat in collatione quā usus est Valckenaerius.
Salvo metro scribi poterat Διὶ γὰρ τὰ πάντα ἐπιπνίει.
Sed longè præstat Aldina lectio. In Æschyli S. Th.
345. eadem observata varietas, ubi malui Μαιώμενος
δὲ ἐπιπνίει λαοδάμας Ἄρης, quā quod antè vulgatum
fuerat, Μαιώμενος δ' ἐπιπνίει. Brunck.

V. 568, 569. ———— μίλισσα
Δ' οἶα ————] Valckenaerius et
Brunck ———— μίλισσα δ'
Οἶα ————

V. 569. πρὸς τὰτα] Malim πρὸς τὰτα, omnia exba-
lat, et tum velut apis provolat, i. e. abit. Musgrave.

ACTUS TERTIUS.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΤΡΟΦΟΣ, ΦΑΙΔΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΣΙΓΗΣΑΤ', ὦ γυναῖκες· ἐξεργάσμεθα.

570

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἐς, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.

ΧΟΡΟΣ.

Σιγῶ· τὸ μέντοι Φροῖμιον κακὸν τόδε.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἰώ μοι αἶ, αἶ, αἶ, αἶ

ΣΧΟΛΙΑ.

570. Σιγήσατ', ὦ] Ἐξισι ταραχώδης ἡ Φαί-
δρα, τὴν ἀπάτην τῆς γράδος αἰσθηθεῖσα· σιγὴν δὲ
αἰτεῖ πρὸς ἀκρίβειαν πυθέσθαι βυλομένη, καὶ αὐ-

τὰς ἀκῆσαι προτρεπομένη τὰ λεγόμενα περὶ Ἰπ-
πολύτη.

571. Τί δ' ἐς, Φαίδρα] Περὶ τὴν τῆς Φαίδρας

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 572. τῶν ἰσῶθαι ἰμάθω] MS. E, τῶν ἰσῶθαι ὡς μάθω. Sed rectè se habet vulgata. Vid. v. 879. Musgrave.

ACTUS TERTIUS.

HIPPOLYTUS, NUTRIX, PHÆDRA, CHORUS.

I A M B I.

PHÆDRA.

TACETE, mulieres ; perditæ sumus.

570

CHORUS.

Quid verò est mali, ô Phædra, in tuis ædibus ?

PHÆDRA.

Cohibete vos, *ut* cognoscam sermonem illorum, qui intus *sunt*.

CHORUS.

Taceo : hoc tamen *est* malum exordium.

PHÆDRA.

Heu me, heu, heu, heu, heu !

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀγωνίαν καταγιγόμενος ὁ χορὸς, ἐκ ἐπαισθάνεται
τῶν τῷ Ἰππολύτῳ λόγων καὶ τῷτο εἰκότως φυλάξ-
σθαι τῷ τραγικῷ, περιπαθήσει γὰρ ἐν ὑπὸ Φαί-

δρας λεγόμενα.

574. Ἰά μοι, αἶ, αἶ,] Πρὸς ὀλίγον ἐν τῇ
σκηπῇ σιωπῇ γενομένης, ἀκύσασα τὰ λεγόμενα ἢ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 573. κακὸν] Quid si legerem κακὸν? P. Carmeli.

ὦ δυσάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.

575

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Προσῳδός.

ΧΟΡΟΣ.

- 1 Τίνα θροεῖς αὐδάν;
- 2 Τίνα βοᾷς λόγον;
- 3 Ἐνεπε τίς φοβεῖ σε
- 4 Φήμα, γύναι, φρένας ἐπίστυτος;

Σύστημα α'.

ΦΑΙΔΡΑ.

- 1 Ἀπωλόμεσθα ταῖσδ' ἐπισᾶσαι πύλαις,
- 2 Ἀχέσαθ' οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πιννέϊ.

580

Στροφή.

ΧΟΡΟΣ.

- 1 Σὺ παρὰ κλῆθρα σοί

ΣΧΟΛΙΑ.

Φαῖδρα, καὶ μὴ ἐνεγκῆσα τὸ πάθος, ἀνέκραγεν, ἢ οἰκονομικῶς ἢ ἐξέβαλεν Ἰππολύτῳ· ἀλλὰ προετραγώδηκε τῆς Φαίδρας τὴν ἀγωνίαν.

578. Ἐνεπε τίς] Εἰπὲ, γύναι, ποῖος ἔτω λόγος εἰσελθὼν εἰς τὰ ὦτα σε, ἐπλοησέ σε. Ἡ ἔτι· Εἰπέ μοι ποία φήμη, καὶ βοή ἀφορμήσασα ἐκφοβεῖ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 575, 576. Περικόμματα, sive κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, post Pericopen partibus dissimilibus constantia, sunt, quæ post variorum systematum congeriem, sive Pericopen, aliam priori per totum respondentem subjectam habent: sic ut in alterutrâ quidem congerie sint inter se systemata dissimilia, verum utraque similibus constant partibus. Ponitur enim prior congeries, primæ Strophæ, primi Systematis; secundæ Strophæ, secundæ Systematis; tertiæ Strophæ, tertiæ Systematis: se-

quitur posterior congeries, Antistrophæ primi, Antisystematis primi; Antistrophæ secundi, Antisystematis secundi; Antistrophæ tertii, Antisystematis tertii: veruntamen hic ordo nonnunquam confunditur. Vide Morell. Profod.

V. 576. Hæc ἀσμάτια malè in vulgatis signantur. Προσῳδός dicendum est, quod ex hoc versu cum tribus sequentibus constat. Strophe incipit à v. 582. Antistrophe à v. 589. Epodos denique à v. 596. Musgrave.

O me miseram propter mea mala, quæ patior !

575

PERICOMMATA.

Profodus.

CHORUS.

- 1 Quam edis vocem ?
- 2 Quæ clamas verba ?
- 3 Dicit, quæ terret te
- 4 Fama, ô mulier, animum subitò invadens ?

Systema 1.

PHÆDRA.

- 1 Periiimus : his autem vos astantes foribus,
- 2 Audite, qualis strepitus in ædibus accidit.

580

Strophe.

CHORUS.

- 1 Tu *stas* ad januam : tecum

ΣΧΟΛΙΑ.

σε τὰς φρένας· σικτέον δὲ εἰς τὸ φρένας, ἢ συναπ-
τέον αὐτῷ τὸ ἐπίστυλος· ἐκατέρως γὰρ δύναται ὑπο-
σίζεσθαι.

582. Παρὰ κλῆθρα] Παρὰ ταῖς πύλαις· πα-
ραιτεῖται τὴν ἀκοήν, ἐπεὶ πολλάκις ἔμελλε διαδι-
δόναι αὐτῇ ἃ ἤκουεν, καὶ ἐκ τῆς πρόξενος αὐτῇ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 576. Hic et duo sequentes versiculi trochaici sunt; quartus, iambicus; unde in tertio scribendum ἴσπτι, et in quarto ἰπίσπυτος. Brunck.

V. 578. Ἐνπι] Valckenaerius Ἐνπι.

V. 579. Φήμα, rumor, et similiter v. 584 φάτις, sermo, et v. 591 γεγωνῖν, pronuntiare. Ut hujus autem versiculi constet metrum et antithetico respondeat leviter corrigendus est ad hunc modum,

Φήμα, ὃ γόνοι, φρένας ἐπίσπυτος;

Versus est enim Asynartus ex duabus penthemimeribus trochaicis. Porro excidit hinc versus qui Antistrophico quinto respondebat, quique, si in re adeo incertâ conjicere fas sit, exclamationem aliquam Phædræ continebat. Heath.

V. 582. Chorus Veterum non in Scenâ constitutus erat, sed in Orchestrâ. Pollux Lib. iv. Sect. 123. Σκῆνη

S

- 2 Μέλαι πομπίμα
- 3 Φάτις δωμάτων.
- 4 Ἐνεπε δ', ἔννεπέ μοι
- 5 Τί ποτ' ἔβα κακόν;

585

Σύστημα β'.

ΦΑΙΔΡΑ.

- 1 Ὁ τῆς Φιλίππης παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ
- 2 Ἴππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.

Ἀντιπροφή.

ΧΟΡΟΣ.

- 1 Ἰάχαν μὲν κλύω,
- 2 Σαφές δ' ἔκ' ἔχω
- 3 Γεγωνεῖν ὅπα.

590

ΣΧΟΛΙΑ.

τῆς λύπης γίνεσθαι· ὁ δὲ νῆς· σὺ παρὰ κλῆθρα ἴσατο, σοὶ γὰρ ἐν φροντίδι· ἐστὶν ἢ ἐκ τῶν οἰκῶν πεμπομένη φωνή.

587. Ὁ τῆς Φιλίππης] Ὁ τῆς Ἀμαζόνος Ἴππόλυτος, Ἀντιόπης παῖς τῆς Φιλέσης τῆς Ἰππας, βοᾷ ὑβρίζων, τὴν δέλην, ἢ τὴν τροφόν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

μὲν ὑποκρίτων ἴδιον, ἢ δὲ ὀρχήστρα τῷ χορῷ. Situs autem Orchestræ multò depressior erat quam Scenæ. Id. ibid. Sect. 127. Εἰσελθόντες δὲ κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμακῶν ἀναβαίνουσι. Unde sequitur etiam Chori stationem ante scenam fuisse; alioqui à spectatoribus conspici non potuisset. Hinc intelligimus cur Phædræ dicat Chorus Σὺ παρὰ κλῆθρα, Tu ad portam es. In proximis unam litterulam mutavimus.

— σοὶ
Μόλαι πομπίμα
Φάτις δωμάτων.

Μόλαι φάτις ut infra ἴμαλι βοᾷ. v. 593. Musgrave.

V. 583. Μόλαι] In MS. A, scribitur μόλαι, fortè per apocopen pro ὁμοίῳ, te attingit, tecum versatur, præcedente σοί.

V. 585. Ἐνεπε δ', ἔννεπέ μοι.

Διὰ πύλας ἴμαλι, v. 592.

Ἐμολί σοι βοᾷ.

Multus est in illis repetitionibus Euripides; et satis facetè irridetur ab Aristophane in Ranis v. 1351. Edit. Brunck. ubi Æschylus χαρακτηρίζει τὰ Εὐριπίδου μέλη.

Ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρᾳ
Κυφωτάταις πτερύγων ἀκμαῖς
Ἐμοὶ δ' ἄχι' ἄχιστα κατέλιπε
Δάκρυα δάκρυά τ' ἀπ' ὀμμάτων
Ἐβαλον, ἔβαλον αἱ τλάμων.

V. 585. Ἐνεπε δ', ἔννεπέ μοι] Valckenaerius, Ἐνεπε δ' ἔννεπέ μοι—Brunck, Ἐνεπε δ', ἔννεπέ μοι.

V. 585. Fortè leg. Ἐνεπε δὲ ἔννεπέ μοι. Valckenaerius.

V. 586. Ita distinguendum opinor et legendum:

Σὺ παρὰ κλῆθρα (σοί)

- 2 Versatur missa
- 3 Ex ædibus vox.
- 4 Dic autem, dic mihi,
- 5 Quidnam accidit mali ?

585

Systema 2.

PHÆDRA.

- 1 Filius bellicosæ Amazonis clamat
- 2 Hippolytus, dicens contra Nutricem gravia mala.

Antistrophe.

CHORUS.

- 1 Audio quidem sonum :
- 2 Clarè tamen non possum
- 3 Percipere qualis

590

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

589. Ἰαχὰν μὲν] Φωνὴν μὲν κλύω, αὐτὰ δὲ τὰ
λεγόμενα ἔκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν.

591. Ὅπα] Ἀντὶ τῆς ὀπόθεν καὶ ἔκ τινος εἶη.

διὰ τὸ μὴ ἀκρίβειαν ἐν τῶν λόγων, ἅδ' εἰπεῖν δύναται
τίς ἢ βοή· παραιτεῖται δὲ πάλιν ἡ Θέλυσσα μαρτυ-
ρεῖν τῇ δυστυχίᾳ, διὰ τῆς αἰσθήσεως τῶν λεγομένων.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Μίλει πομπήμα
Φάτις θυμάτων)
Ἐπεὶ δ' (f. γ') ἐντὶ μοι
Τί ποτ' ἔσθ' κακόν ;

Chorus videtur alloqui Janitorem vel Ancillam θυρωρόν.
Respondet verò Phædra præ impatientiâ. Markland.

V. 590. Σαφῆς] MS. B, σαφῶς, ut et Exc. Flor.

V. 590, 591. Fortè leg. Σαφῆς δ' ἔτ' ἔχω Γεγονός τ'
ὅπα. Valckenaerius.

V. 591. Γεγονός ὅπα] Γεγονός valet εἰπεῖν, sed im-
propriè ut ἔρπω quod pro ἵστα frequentatur. Vid. Rhel.
270. γελῶν pro simplici loquor habet et Sophocl. Œdip.
Colon. 212. Vide etiam Æschyl. Prometh. 819.
Mufgrave.

V. 591. ὅπα] MSS. B, D. ὅπα. Adscribitur autem
hæc notula in priori : Γράφεται χάρις τῷ, ἰ, καὶ φάσω
συνάριστον εἶναι τῷ, ὅπα. Ὅπα pro ὅπα neutro plurali

extat apud Pindarum Olymp. x. Antistroph. 1. ite-
rumque Epod. 3. Sic et Homerus ὁμῆ et ὁμῆν non se-
mel habet, pro ὁμοίῃ et ὁμοίῃν. Neque dubito, his per-
pensis, quin ὅπα hic ex mente veterum criticorum pro
ὁποῖα positum sit. Mufgrave.

Legi etiam potest οἶα.

V. 591. Γεγονός ὅπα] Sententia est, *Sonum quidem
audio, verba tamen cerè reddere non possum.* Mufgra-
vius codicum quorundam auctoritatem secutus edidit
ὁπᾶ, sed minus, ut opinor, rectè : ὁπᾶ enim significat
ubi, quo, quomodo, quorum neutrum hujus loci senten-
tiæ convenit. Quod autem allegatur in Scholio ab eo
allato, scilicet ὅπα pro ὁποῖα per contractionem poni,
Grammatici imperitissimi est somnium. Addi potest,
verbum ἴμοις, si ab ὁπᾶ penderet, iterum repetitum iri
non esse verisimile, quia nihil tunc in eo emphaticum
concipi posset. Heath.

- 4 Διὰ πύλας ἔμολεν,
5 Ἐμολέ σοι βοά.

Ἀντισύστημα α'.

ΦΑΙΔΡΑ.

- 1 Καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν,
2 Τὴν δεσπότη προδῆσαν ἔξαυδᾶ λέχος.

595

Ἐπωδός.

ΧΟΡΟΣ.

- 1 ὦ μοι ἐγὼ κακῶν.
2 Προδῆδοσαι φίλα.
3 Τί σοι μήσομαι; τὰ
4 Κρυπλὰ γὰρ πέφηνε, διὰ δ' ὄλλυσται.

ΦΑΙΔΡΑ.

Αἶ, αἶ ἔ, ἔ.

ΧΟΡΟΣ.

Πρόδοτος ἐκ φίλων.

600

Ἀντισύστημα β'.

ΦΑΙΔΡΑ.

- 1 Ἀπώλεσέν μ' εἰπῶσα συμφορὰς ἐμὰς

ΣΧΟΛΙΑ.

594. Προμνήστριαν] Καὶ ἑρμηνεύτριαν, προξενήτριαν.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 590, 591. Σαφῶς δ' ἔκ ἔχον γεγῶνός τ' ὅσα. Sic omnino legendum, nec aliter scribere potuit Euripides.

Est enim barbarum, quod vulgò libri exhibent, Σαφίς δ' ἔκ ἔχον γεγῶνός ὅσα. Paullò rarius nomen γεγῶνός non

4 Per fores tranſiit,

5 Venit tibi vox.

Antifyſtema 1.

PHÆDRA.

1 Atqui perſpicuè fanè illam malorum conciliatricem,

2 Herilis lecti proditricem vocat.

595

Epodus.

CHORUS.

1 Hei mihi, mihi propter mala.

2 Proditæ es, ô chara.

3 Quid tibi dem conſilii ?

4 Arcana enim ſunt revelata : periifti.

PHÆDRA.

Heu, heu ! heu, heu !

CHORUS.

Proditæ es ab amicis.

600

Antifyſtema 2.

PHÆDRA.

1 Perdidit me, dicens mea infortunia,

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

uno in loco librariorum ſefellit. Similem ſuſtulimus
mendam in Æſchyli S. Th. 445. Brunck.

V. 596. "φ] Hebr. 'יָיִן.

V. 598. μήσομαι] MS. A. μύσομαι.

V. 598, 599. — μήσομαι ; τὰ

Κρυπτά, &c. —] Valckenaerius et

Brunck — μήσομαι ;

τὰ κρυπτά, &c.

V. 599. πύφην] Barnesius errore typographico πύ-
φην.

2 Φίλως, καλῶς δ' ἔ, τήνδ' ἰωμένη νόσον.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς ἔν; τί δράσεις, ὦ παῖδ' ἀμήχανα;

ΦΑΙΔΡΑ.

Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν· κατθανεῖν ὅσον τάχος,
Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

605

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ γαῖα μήτερ, ἤλεις τ' ἀναπτυχαί,
Οἷον λόγων ἄρρητον εἰσήκυσ' ὅπα.

ΤΡΟΦΟΣ.

Σίγησον, ὦ παῖ, πρὶν τιν' αἰσθῆσθαι βοῆς.

ΣΧΟΛΙΑ.

602. Φίλως μὲν, καλῶς δ' ἔ] Προσφιλῶς μὲν ἐμοὶ πράξαι βελομένη, καὶ παντὶ τρόπῳ τῆτο σκοπῶσα, ἔ μὲν τοι καλῶς, ἐπεὶ ἐκ ἐσυχάσατο τῇ μέλλοντος τὸ τέλος· κατ' ἐννοίας μὲν φησι, καὶ ἐκ ἐξ ἐπιβελῆς καὶ ἐστὶν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, Εὐνοια ἄκαιρος ἔδεν διαλλάσσει ἔχθρας.

604. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν] Τὸ ἐξῆς, ἐκ οἶδα τῶν

νῦν παρόντων πημάτων ἄκος, πλὴν ἐν τὸ κατθανεῖν ὅσον τάχος· ἐκ οἶδα φησὶ τί πρακτέον μοι ἐν τοῖς νῦν κακοῖς, πλὴν ἐν μοι ἴαμα τὸ ἀποθανεῖν διὰ τάχως.

606. ὦ γαῖα μήτερ] Ὡς φιλόσοφος τὸν ἥλιον καὶ τὴν γῆν ἐπικαλεῖται, προσμαρτυρῶντας χάριν τῶν εἰρημένων· ἥδη δὲ προτραγωδήσας ἱκανῶς ἐπὶ

NOTÆ ET VARLE LECTIONES.

V. 602. Φίλως, καλῶς δ' ἔ, τήνδ' ἰωμένη νόσον] Φίλως μὲν, ἔ καλῶς δ', ἰωμένη νόσον. Sic optimè Florentina princeps editio. Concinna et elegans lectio restituenta erat. Brunck.

V. 602. καλῶς] Notandum est vocem καλῶς apud Euripidem attico videlicet ore proloquentem priorem

corripere; id quod ab Homero, cui ista loquendi ratio ignota, nusquam fit. Vid. suprā ad v. 505.

V. 603. Fortè leg. Οἶδ' ἔν τί δράσεις, Valckenaeus.

V. 604. κατθανεῖν, &c.]

2 Amicè quidem, sed non rectè curans hunc morbum.

I A M B I.

CHORUS.

Quomodò igitur? quid facies, ò *mulier* passa incurabilia *mala*?

PHÆDRA.

Haud scio, nisi unum, mori quàm primùm,
Quod est præsentium malorum remedium unicum.

605

HIPPOLYTUS.

O terra mater, solisque exortus,
Qualium sermonum infandam audiui vocem?

NUTRIX.

Tace, ò fili, priusquam audiat vocem aliquis.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τὴν ὀργὴν Ἰππολύτῃ, καὶ τὴν ἰκεσίαν τῆς γράδος ἐπιφέρει· πρότερον ἀρξάμενος ὑπὸ τῆς τραγικῆς, δηλαδὴ τῆς ὀργῆς τῆς Ἰππολύτῃ, τὴν ἐξαρχῆς ἀδολισχίαν τῆς γράδος, καὶ τὸν ὄρκον ἀποκρυψάμενος. ὡς φιλόσοφος δὲ γῆν καὶ ἥλιον ἐπιβοᾷ, ἐπεὶ ἀρχὴ πάντων εἰσὶ· γῆ μὲν πάντων μήτηρ κατὰ Ἡσίοδον, ἥλιος δὲ ἐπεὶ πάντα ἰφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακύνει· Ἀ-

ναξαγόρας ἔν τὸν ἥλιον μύθρον ἔφη, καὶ ἐξ αὐτῆς πάντα γίνεσθαι· ὃ ἀκολυθῆσας Εὐριπίδης, χρυσέην βῶλον αὐτὸν εἴρηκεν· ἥλιος δὲ ἀναπτύχαι, αἱ ἀκτῖνες, καθὸ τὸ σκότος ἀναπύσσει, καὶ ἡμῖν δηλῶσι τὰ πάντα διὰ τῆς φωτός.

607. Ἀρρήτον] Οὐκ ἀξίαν τῆς ῥηθῆναι καὶ ὀνομασθῆναι, ἣν εἰς λόγῳ διεξιέναι καλόν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Θαυτὸν ἀριτόν ἐστιν, ἢ ζῆν ἀδλίως.

Philemon apud Stobæum. Florileg. 122.

V. 606. ἥλιος τ' ἀναπτύχαι] Scholiastes explicat per ἀκτῖνες, quem videtis; ita Ion. v. 1445. Ἰὼ, ἰὼ· λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτύχαι· Similiter Ion. v. 1516. Φῶς. Ἀρ' ἐν φαιναῖς ἥλιος ἀναπτύχαις, in quem locum vide quæ nos. Josua Barnes.

Vide similem ἀποτροπὴν apud Isai. cap. i. v. 2.

: כִּי הָיָה כִּי אָמַר יְהוָה יְהוָה

Audite Cæli et auribus percipe, Terra; nam Jēboab loquitur. Vid. etiam Deut. cap. xxxii. v. 1. Jerem. cap. ii. v. 12, 13. cap. xxii. v. 29. Dan. cap. iii. v. 59 et seqq.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐκ' ἔς' ἀκέσας δέν' ὅπως σιγήσομαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ναὶ πρὸς σέ τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένῃ.

610

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐ μὴ προσοίσης χεῖρα, μήδ' ἄψῃ πέπλων.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ πρὸς σέ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τί δ', εἶπερ, ὡς φῆς, μηδὲν εἰρηκας καχόν;

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς ἔδαμῶς ὅδε.

ΣΧΟΛΙΑ.

610. Ναὶ πρὸς σέ] Ναὶ σίῃσον, λίσσομαί σε, πρὸς τῆς σῆς δεξιᾶς τῆς καλὸν βραχίονα ἔχουσας· ἰνομίζετο γὰρ κατὰ τῆς δεξιᾶς ἰκετεύειν, ὡς κατὰ τῶν γονάτων.

611. Μὴ προσοίσης χεῖρα] Ὡς μυσαττόμενος καὶ τὴν δεξιὰν αὐτῆς τῆτο φησὶ, ἢ μᾶλλον φοβούμενος ἀλῶναι ταῖς ἰκεσίαις.

613. Τί δ', εἶπερ, ὡς φῆς] Τί δὲ ἐκ τῆς διανοίας

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 610. Ναὶ πρὸς σέ τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένῃ] Notandum est in supplicationibus frequentissime deesse vox, ἰκετεύω, *supplico, obtestor*.

V. 610. Ναὶ πρὸς σέ τῆς σῆς δεξιᾶς] Græcis solenne est in juramento aliquid inter præpositionem et casum ejus interponere. Sic in *Œdip. Colon.* v. 242.

Πρὸς σ' ὅ, τι, σοὶ φίλον ἐκ σέθεν, ἄντομαι, et infra in eod. drammat. v. 1398. Edit. Johnson.

Πρὸς νῦν σὶ κρηῶν, &c.

Trachin. v. 443. Med. v. 334. Μὴ πρὸς σέ γονάτων—Androm. v. 892. Helen. v. 1235. Et Apollon. Rhod. lib. iii. v. 984.

Πρὸς σ' αὐτῆς ἑκάτης μιλίσσομαι—

Solenne est etiam Latinis scriptoribus: Terentius in *Andriâ*, Act. iii. Sc. iv. v. 6.

Per te Deos oro, et nostram amicitiam, Cbrete, Quæ incepta à parvis cum ætate accrevit simul; Perque unicam gnatum, &c. Ut me adjuves in hæc re.—

Liv. Lib. xxiii. 8. *Per ego te, Fili, quæcumque jura, &c. Quin. Curt. Lib. iv. cap. xiv. l. 25. Per ego vos Deos patrios, æternumque ignem, qui præfertur altaribus, fulgoremque solis, &c. et ejusdem Lib. v.*

HIPPOLYTUS.

Non potest fieri ut taceam, cū tam atrocia audiverim.

NUTRIX.

Oro te per tuam pulchram dextram.

610

HIPPOLYTUS.

Nē admoveas manum, neque attingas vestem.

NUTRIX.

O per gēua tua te rogo, ne me perdas.

HIPPOLYTUS.

Quid verò perdam, siquidem, ut dicis, nihil mali locuta es?

NUTRIX.

O fili, hoc meum dictum non vulgò est acceptum.

ΣΧΟΛΙΑ.

σιωπῆσαί με θέλεις, εἴπερ εἶδεν εἴρηκας κακόν ;
613. Ὡς] Ὅρως φησιν ὅτι σκέπεις τῶν εἰρημένων
τὴν κακίαν τῇ σιωπῇ· ἐπεὶ δὲ καλὰ ἔστι, τί με κω-
λύεις βοῶντα ; ἔστι δὲ ὁ λόγος ἐν ᾗθει ἐκ τῆ ἀνῆλικμένης

εἰ δὲ μηδὲν εἴρηκας κακόν, εἶδεν σοι ποιῶ κακόν, καὶ
εἴπω.

614. Ὁ μῦθος, ᾧ παῖ] Παραλογίζῃται τὸν νεα-
νίσκον τῇ μεταθέσει τῶν ὀνομάτων, κλέπτεισα τὴν

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

cap. xiv. l. 16. Per ego vos decora majorum, &c.
Virg. Æn. lib. iv. v. 314.

—per ego bas lacrymas, dextramque tuam, te,
Quando aliud mihi jam miseræ nihil ipsa reliqui,
Per connubia nostra, per inceptos Hymenæos,
Si bene quid de te merui, fuit aut tibi quicquam
Dulce meum, miserere domûs labentis, et istam
Oro (si quis adhuc precibus locus) exue mentem.

Vid. Senec. in Cætæo,

Per bas amiles ecce te supplex comas,
Fessum curis pectus, et cara ubera

Precor—

et Apuleium — Per ego te maternæ caritatis fœdera
deprecor—et iterum, Per ego te frugiferam tuam dex-
tram ipsam deprecor.

V. 610. MS. E. Lib. P. Edd. Lasc. et Ald. διξίως
τ' : unde suspicatur Cl. Marklandus intercidiſſe substan-
tivum quale esset Ναὶ πρὸς σὶ ΓΕΝΥΟΣ διξίως τ' εὐωλίω.

V. 611. Προσοίσης] MSS. B, D. προσοίση, quod re-
tinet Valckenaerius ; Brunck προσοίσεις.

V. 611. Dawesius Miscell. Critic. p. 222. hanc re-
gulam velut certam tradit, "sermonis nempe rationem

T

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.

615

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσης.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

ΣΧΟΛΙΑ.

ἀκρόασιν· δέον γὰρ εἰπεῖν ἢ κακόν, φησὶν ἢ κοινόν, ἢ πᾶσιν ὀφείλων ἀνακοινωθῆναι· εἶναι γὰρ μέχρι τινὸς καὶ καλὰ σιωπώμενα. Ἄλλως. Ὁ περὶ γάμων μῦθος ἢ ὀφείλει λεχθῆναι πᾶσι.

615. Τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι] Δεινότερον αὐτῆς ἀνείλε τὴν ἐκ τῶν ὀνομάτων ἀπάτην, εἰ γὰρ ἢ

κοινὰ, δῆλον, ὡς εἰδὲ τὰ καλὰ· τῷ γὰρ δημοτελεῖ τῆς ἐπιδείξεως πλεον δοξάζεται τὸ χρηστόν.

617. Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ'] Οἷον ἢ εἰδὼς ὥμοσα· ἢ γὰρ γνῆς περὶ τινος ὁμνύω, ὥμοσα· τὰ δὲ κατὰ ἀγνοίαν τῶν ὁρκῶν γινόμενα συγνώμης τυγχάνει παρὰ θεῶν· ἢ καθολικῶς δὲ τὸ ταῦτον, ἀλλὰ

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

exigere ut vocolæ ἢ μὴ, vel cum futuro indicativo vel cum aoristo altero formæ subjunctivæ, construantur." Quod si hanc regulam revera obtinere credimus, ad hunc modum reformandus erit hic versus,

Οὐ μὴ προσόσεις χεῖρα, μήδ' ἄψεις πτεῖλον.

Heath.

V. 615. Τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν] Huc refer illud Agathiae Scholiastici in imaginem Hippolyti cum Nutrice colloquentis,

Ἰππόλυτος τῆς γῆρας ἐπ' ἔατι νηλὶα μῦθον

φθίγγεται· ἀλλ' ἡμεῖς ἢ δυνάμεσθα κλέειν·

Ὅσων δ' ἐκ βλεφάροιο μεμνητός ἐστι νοῦσαι,

Ὅττι παρρησία, μηκέτ' ἄδισμα λέγειν.

Extant Antholog. l. iv. c. 8. fol. 312. Josua Barnes.

V. 617. Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος] Vid. Ciceronem l. iii. Officiorum, de Fortitudine, ubi inter alia hæc dicit, "Non enim falsum jurare, pejorare est; sed quod ex animi sententiâ juraveris, sicut verbis concipitur (more nostro) id non facere, perjurium est. Scitè enim Euripides, *Juravi linguâ, mentem injuratum gero*." Hæc ille. Quem versum tamen Grotius vertit magis lausibundus, *Jurata lingua est, mente juravi nihil*. Hunc locum ita Ovidius in Cydippæ Epistolâ expressit, *Quæ jurat mens est; nil conjuravimus illâ*. Vid. de hoc versu Aristot. *Ῥητορικῶν* l. iii. et Dan. Heinsii Exercit. Sacr. p. 642. Item Hug. Grotii de Jure Belli et Pacis l. ii. c. xiii. §. iv. Ubi affirmat hæc, *Nam si certum est, cum, qui juravit, aliquod*

factum supposuisse, quod reverà se ita non habeat, non obligabit juramentum. Ἰππόλυτος γὰρ ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς τροφῆς ὁμώμοκεν. Josua Barnes.

Voilà justement le Sophisme, ou plutôt la trahison des réticences mentales. Il y eut un certain Hygieænon qui ne put souffrir ce vers, il fit un procès d'impieété à Euripide comme à un docteur, à un protecteur du parjure. Le Poëte demanda son renvoi à ses Juges naturels. Il réclama la juridiction des Juges préposés aux controverses de théâtre, et dit qu'il avoit rendu, ou qu'il étoit prêt de rendre raison de sa foi, et de sa doctrine devant ce tribunal, et que c'étoit là, et non au barreau ordinaire qu'il avoit dû être accusé. Aristote, qui nous apprend cette circonstance, nous laisse là: il ne nous dit point les suites, ni l'issue de cette cause: son sujet ne souffroit pas qu'il s'étendît là-dessus. Mais si Euripide se tira d'affaire par ce conflit de juridiction, et s'il n'eut rien de plus précieux à alléguer, il faut convenir que sa cause n'étoit guère bonne, et qu'il a trouvé des amis et des défenseurs qui l'ont mieux plaidée que lui. Je ne mets point Cicéron parmi ses apologistes, car il n'a point pris la peine de justifier que la distinction d'Hippolyte fût dans le cas de la règle que lui Cicéron venoit d'établir, il s'est contenté d'alléguer en général cette distinction avec un adverbe d'éloge: *Non falsum jurare perjurare est*, dit-il, *sed quod ex animi tui sententiâ juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere perjurium est*.

HIPPOLYTUS.

Honesta tamen vulgi judicio honestum est dicere.

615

NUTRIX.

O fili, jusjurandum nè contemnas.

HIPPOLYTUS.

Lingua juravit, mens verò *manet* injurata.

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

νῦν ἐπεὶ περ ἡ γράυς πρὶν εἰπεῖν τὸ πάθος αὐτῶ, καὶ πρὶν εἰς ἔννοιαν εἰσεῖν αὐτὸν τῶν ῥηθησομένων, ὅρκον ἤτησεν τῆς σιωπῆς καὶ τῆς διανοίας· ὁ δὲ μὴ προειδὼς ἐφ' ᾧ ὤμοσεν, ὤμοσε· φησὶν ἡ γλῶσσα προπετέστερον καὶ παρὰ γνώμην τῆς φρενὸς ὁμώμοκεν. Ἀριστοφάνης καθολικώτερον νοήσας φησὶ τὸν

Εὐριπίδην ὑβρίζαν τῆς γλώττης τὴν διάνοιαν, ὡς αὖ μὴ τὰ δόξαντα τῇ κρίσει τῆς διανοίας φθελομένης, ἄλλως τε φαίνει διὰ τῶν ἐξῆς τὸ εὐσεβὲς αὐτῶν φυλάττων, φησὶν εἰ μὴ λόγοις θεῶν ἀφρακτος εὐρέθην, ὥστε μῆτε δόκησιν αὐτῶ ἐπιτοκίας πλάττειν.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Scitè enim Euripides, Juravi linguâ, mentem injuratam gero. Le Scholiaste d'Euripide a donné un meilleur éclaircissement; il veut que la pensée du Poète soit celle-ci. Hippolyte n'avoit point compris de quoi il étoit question quand on l'avoit fait jurer: on lui avoit déguisé les choses, et de bonne foi il les avoit entendues d'une certaine manière, et il avoit juré selon l'état de la question qu'il entendoit. Après cela on lui fit voir un autre état de l'affaire, et on prétendit qu'il s'étoit lié par son serment: il répondit que jamais son intention n'avoit été de jurer cela, et qu'ainsi sa langue seule avoit juré. Il me semble que voilà un cas bien différent des équivoques, et des restrictions mentales. Hippolyte selon cette hypothèse doit jouir des prérogatives de l'ignorance, qui dispense dans le barreau. Mais néanmoins la maxime d'Euripide généralement parlant est très-mauvaise: il n'y a point de parjure que l'on ne pût excuser par là. Ceux qui usent d'équivoques, ne peuvent-ils pas dire que leur pensée et leur langue n'étoient point d'accord; que celle-ci a juré, et que celle-là n'a point juré? Mr. Barnes pour justifier Euripide a observé entre autres choses, qu'Hippolyte aimait mieux mourir que de violer ce serment verbal.

Bayle Dict. Hist. Art. Euripide. Note X.

Il y a peut-être quelque chose à redire au Chœur qui promet à Phèdre un secret coupable, et qui laisse mourir Hippolyte faute de révéler la vérité. Il est

vrai que ce Chœur est composé de femmes attachées aux intérêts de la Reine, et engagées au silence par un serment. Aussi cela ne peut-il s'excuser que sur la délicatesse scrupuleuse des Grecs à l'égard des sermens même téméraires; et Hippolyte en est une grande preuve, lui qui aime mieux mourir que de violer un serment sorti de sa bouche par surprise, et prononcé sans raison. Euripide lui-même, au sujet de cette Tragédie, n'éprouva que trop cette délicatesse de ses spectateurs, puisqu'on voulut, dit Aristote, et après lui Cicéron, lui susciter une affaire très-sérieuse sur ce vers de son Hippolyte—

Ma langue a prononcé le serment: mais mon cœur l'a désavoué;

quoique ce même Hippolyte meure plutôt que de manquer à ce serment. Réflexions sur l'Hippolyte par P. Brumoy.

Cum hæc Tragœdia primùm publicè acta est Athenis, universus audientium conventus, recitato hoc versiculo, vehementissimâ indignatione commotus exarsit, fabulamque longiùs progredi non passus est; donec theatro præsens assistit Euripides, iisque altiori voce declaravit, futurum ut brevi, ac priusquam fabula concluderetur, Hippolytum viderent sic suas partes agentem, ut mori mallet, quam violare ejus arcani fidem, quod imprudenti atque incauto sibi extortum ex ore tum exciderat.

V. 617. Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνύμοτος] Al-

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖ, τί δράσεις; σὺς φίλος διεργάσῃ;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἀπέπλυσ'· εἰδὲς ἄδικος ἔσι μοι φίλος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Σύγνωθ'· ἀμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.

620

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν,
Γυναῖκας εἰς φῶς ἤλῃς κατώκισας;
Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπείραι γένος,

ΣΧΟΛΙΑ.

620. Σύγνωθ'· ἀμαρτεῖν] Σύγνωθι φησὶν ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ τῷ λόγῳ· εἰκὸς γὰρ ἀνθρώπους ἔτιω ἀμαρτάνειν, καὶ πέφυκε τὸτο τῆς θνητῆς φύσεως ἀλίσκισθαι τοῖς ἀμαρτήμασιν. Ἄλλως. Διὰ τῆς κοινῆς προσηθείας ἀπολύεται τῶν ἰδίων πλημμελη-

μάτων τὴν ἀκολασίαν.

621. ὦ Ζεῦ, τί δὴ] Λοιπὸν παραφατικώτερον τὴν γυναικίαν διαβάλλει φύσιν, ἀναφέρων τὸ προοίμιον ἐπὶ τὴν τῷ κρείσσονος νόσον· φιλοσοφώτερον δὲ τὴν ἀντίθεσιν λέγει, τὴν ἀρχὴν ἀξίων μὴ ὑπὸ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ludit ad hunc locum Aristophanes in Βατράχῳ v. 98. Edit. Brunck.

Διόνυσ. — ὦδ' ὀνίμον, ὅς τις φθίγγεται
— φρεῖνα μὲν ἐκ ἰθὺσσαν ὀμόσαι καδ' ἱερῶν,
Γλῶτται δ' ἐπισηκῆσασαν ἰδία τῆς φρενός.

Ηρακλ. Σὺ δὲ ταῦτ' ἀρίσκει; Διόνυσ. Καὶ μάλα πλεῖν,
ἢ μαίνομαι.

Ηρακλ. Ἦ μὴν κόβαλλά γ' ἔστιν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
et iterum v. 1469.

Ευριπίδ. Μιμημένους κῦν τῶν θεῶν θες ἄμουςας,
Ἦ μὴν ἀπάξει μ' οἴκαδ', αἰρῶ τὸς φίλους.

Διόνυσ. Ἦ γλῶσσ' ὀμῶμοκ', Αἰσχύλοι δ' αἰρήσομαι.

Ευριπίδ. Τί δίδρακας;

Idem, Θεισμοφοριαζ. v. 281.

Ευριπίδ. Ὅμνυμι τοῖνυ πάντας ἄρδην τὸς θεούς.

Μησιγλ. Μίμησο τοῖνυ ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ἄμουςιν,
Ἦ γλῶττα δ' ὕχ' ὀμῶμοκ', ἐδ' ἀρεκασ' ἰγῶ.

Vid. etiam Diog. apud Iulian. βίον πρῶσ. viz. Ἦ φρὴν
σεὶ ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσα ἔστι ἀνάληγος.

V. 619. ἔσι] MSS. E, et Ed. Lasc. ἔσαι.

V. 620. Σύγνωθ' Brunck ξύγνωθ'.

V. 620. ἀμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους] *Humanum est errare.* Cicero.

— *Vitius nemo sine nascitur; optimus ille est*

Qui minimis urgetur.

Horat. Lib. i. Sat. iii. v. 68.

Vide sis etiam Gell. Lib. i. cap. 3. Sophocl. in Antig.
et Simonides apud Stobæum—

Πάμπαν δ' ἄμωμος ἔστις, ἐδ' ἀκήριος.

Fortè leg. ἀμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἀνθρώπους. Valckenaerius.

V. 621. ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, &c.]

Vid. Petri Victorii Variar. Lectio. l. xii. c. 21. Ubi
lepidum Plauti locum huic comparat. Josua Barnes.

V. 621. ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, &c.]
Similiter ferè Jason in Medæâ, v. 575. Edit. Barnes.

— Χρὴν γὰρ ἄλλοθεν ποιεῖν βροτὸς

Παῖδας τεκνῶσθαι, θῆλυ δ' ἐκ εἴης γένος.

Οὕτω δ' αἰ ἐκ τῆς ἐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

NUTRIX.

O fili, quid facies? perdes tuos amicos?

HIPPOLYTUS.

Abominor: nullus enim sceleratus est mihi amicus.

NUTRIX.

Ignosce: consentaneum est homines errare, ô fili.

620

HIPPOLYTUS.

O Jupiter, curnam, fucatum malum hominibus,

Mulieres sub solis luce collocâsti?

Si enim volebas feminare genus humanum,

ΣΧΟΛΙΑ.

ἀφροδισιασμῷ παῖδας γίνεσθαι· ὁ δὲ νῆς, διατί φησιν εἰς τὸ φῶς τῇ ἡλίᾳ ἀδάκιμον κακὸν τοῖς ἀνθρώποις κατώκισας; κίβδηλον δὲ τὸ μηδὲ δοκιμασίας δέομενον, ἀλλὰ προφανές δεινόν.

623. Εἰ γὰρ βρότειον] Εἰ γὰρ ἤθελες εἶναι γένος τοῖς ἀνθρώποις, ὠφείλες ποιῆσαι μὴ ἀπὸ γυναικῶν αὐτὸ εἶναι, ἀλλ' ἕκαστον διδόναι, ἢ χρυσὸν ἢ χαλκὸν ἐν τοῖς ναοῖς, ἕτως ἀγοράζεν· τὸ δὲ ἀντιθέντας, ἤτοι ἀνατιθέντας, ἢ ἀντὶ τῶν παιδῶν τιθέντας, εἰς σημεῖον τῇ γενέσθαι τὴν αἴτησιν· ἀτόπως δὲ ταῦτα· οἱ γὰρ πένητες οὐκ ἂν ἐκτίσαντο παῖδας.

ναικῶν αὐτὸ εἶναι, ἀλλ' ἕκαστον διδόναι, ἢ χρυσὸν ἢ χαλκὸν ἐν τοῖς ναοῖς, ἕτως ἀγοράζεν· τὸ δὲ ἀντιθέντας, ἤτοι ἀνατιθέντας, ἢ ἀντὶ τῶν παιδῶν τιθέντας, εἰς σημεῖον τῇ γενέσθαι τὴν αἴτησιν· ἀτόπως δὲ ταῦτα· οἱ γὰρ πένητες οὐκ ἂν ἐκτίσαντο παῖδας.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Imitatus est hunc locum Milton. Par. Amiff. lib. x. v. 888.

ADAM. ——— O! why did God
Creator wise, that peopled bighest heaven
With spirits masculine, create at last
This novelty on earth, this fair defect
Of nature, and not fill the world at once
With men as angels, without feminine,
Or find some other way to generate
Mankind?

Et Ariosto, in Orland. Furios. Canto 27.

117
Di cocenti sospir l'aria accendea
Dovunque andava il Saracin dolente:
O femminil ingegno (egli dicea), &c.

119
Credo, che t'abbia la Natura, e Dio
Prodotto, O scelerato fesso, al mondo

Per una soma, per un grave fio
De l'uom', che senza te faria giocondo;
Come ha prodotto anco il serpente rio
E il lupo, e l'orso, &c.

120
Perche fatto non ha l'alma Natura
Che senza te potesse nascer l'uomo,
Come s'inesta per umana cura
L'un sopra l'altro il pero, il forbo, e'l pomo?

V. 621. Ὡς Ζεῦ, &c.] Il est visible que cette déclama-
tion d'Hippolyte n'est pas fort galante. Aussi Euripide ne
prévoyoit pas que les mœurs de son pays, qui lui paroif-
soient les plus polies du monde, deviendroient un jour ri-
dicules. SÇAVONS-NOUS SI PAR UNE REVOLUTION
IMPERCEPTIBLE LES NÔTRES N'AURONT PAS LE ME-
ME SORT, QU'AND NOS TRAGEDIES FRANÇOISES AU-
RONT AUTANT VIEILLI QUE LES SIENNES?

Théâtre des Grecs de P. Brumoy. Edit. Paris. 1749.

Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε.

Ἄλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτῆς,

625

Ἡ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσῷ βάρος,

Παίδων πρέσβιασθαι σπέρμα, τῷ τιμήματος

Τῆς ἀξίας ἕκαστον ἐν δὲ δώμασι

Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.

Νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακόν

630

Μέλλοντες, ὅλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.

Τέτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακόν μέγα.

Προσθεῖς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ

Φερναῖς, ἀπώκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακῷ.

Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν,

635

Γέγηθε, κόσμον πρῶσιθεῖς ἀγάλματι

Καλὸν κακίσῳ· καὶ πᾶσι τοῖσιν ἐκπονέει

Δύσηνος, ὅλβον δωμάτων ὑπεξελὼν.

ΣΧΟΛΙΑ.

628. Τῆς ἀξίας ἕκαστον] Ἀμεινον τὴν ἀξίαν ἐπὶ τῆς φύσεως ἀκρίβειαν, καὶ πάλιν τὴν ἀντίθετον, ἵνα τὸ μὲν ἀνάθημα τῆς αἰτήσεως ἕνεκα δίδωτο, τὸ δὲ βρέφος πρὸς τὴν φύσιν τῷ αἰτῆντος· τινὲς δὲ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῷ ἀναδήματος, καὶ τιμήματος· βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον, οἷον εἰάν τις ἢ ἀγαθὸς τοῖς τρόποις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἵνα καὶ τῷ υἱῷ ἀξίως τὸ ἔργον καὶ ὁμοίως μεταλάβῃ, καὶ πάλιν τὴν ἀντίθετον, εἰάν ὑπάρχη χειρῶν ἀξίαν καὶ τῷ παιδὸς τύχην.

630. Νῦν δ' εἰς δόμους] Ἐδοῦν παρέχοντες, δαπάνην ἀπορράζομεν· ἔδοῦν ὑπὲρ τῆς μνηστρίας καὶ πρὸ τῆς πείρας τῷ κακῷ καταβιβήμεθα, ὥσπερ αὐθαίρετον τὸ κακὸν ἐπισπώμενοι· δύναται δὲ τὸ πρῶτον, καὶ ὡς ἐν τάξει διηγήσεως λαμβάνεσθαι, πρῶτον μὲν τὴν θυσίαν ὑπὲρ κακῷ δίδομεν, καὶ τὰ ἐξῆς· προκατασκευάσας ἔν λογισμὸν οἰκειότατα τῷ πρῶτῳ, λοιπὸν κατὰ τρέχον, καὶ ἐπὶ τὴν διαβολὴν τῆς γυναικείας φύσεως· εἶδε γὰρ πρῶτον λογισμῷ τινι

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 626. Ἡ χαλκόν, &c.] MS. A, Ἡ χρύσον, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκῷ βάρος. Exc. Flor. χαλκῷ βάρος.

V. 626. Ἡ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσῷ βάρος] Valckenaerius et Brunck, Ἡ χρυσόν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκῷ βάρος. ibid. Versum hunc ad fidem membranarum edidi. Brunck.

V. 630. Νῦν δ' εἰς δόμους, &c.] Confer huc Plaut. Mil. Glorios.

V. 631. ὅλβον δωμάτων ἐκτίνομεν] Vid. paullo infra ad v. 938.—ὅλβον δωμάτων ὑπεξελὼν. Pierfon. ἐκτίνομεν. Lege propter metrum ἐκτίνομεν. Musgrave.

V. 632. Videtur argumentum hujus loci ductum esse ex eo loco, quem Aristoteles in Secundo Libro de Arte dicendi pluribus verbis indicavit, atque ita denique inscripsit; Τὸ δ' ἕνεκα αὖ εἴη, εἰ μὴ γίνετο, τότε ἵνα

Non oportebat hoc fieri ex mulieribus :

Sed homines in tuis templis contrà pendentes

625

Aut æs, aut ferrum, aut auri pondus,

Liberorum emere semen, secundum censum

Dignitatis unumquemque : et in ædibus

Liberis habitare sine mulieribus.

Nunc verò primùm hoc malum ducere in ædes

630

Volentes, expendimus domûs facultates.

Inde autem manifestum est, quàm magnum malum sit mulier :

Pater enim qui genuit, et educavit, addens

Dotem, in alienas ædes elocatam mittit.

Qui verò contra malum noxium in ædes recepit,

635

Gaudet, ornatum addens statuae

Pessimæ pulchrum, et ornat vestibus

Infelix, facultates *suæ* domûs exhauriens.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀναιρῆσαι τὸ εἶναι αὐτάς, εἴθ' ἔτιως ἄρξασθαι τῶν
διαβολῶν· τὸ δὲ ἐξῆς ἄριστα ὡς ἐκ συγκρίσεως ἐπι-
φέρεται.

633. Προσθεῖς γὰρ] Ὁ δὲ τεκὼν αὐτὴν καὶ
ἀναθρέψας προσδίδωσι πρᾶγμα, ὥστε ἀπαλλαγῆναι
αὐτὸν τῇ κακῇ, καὶ ἔτε τὴν φύσιν τῆς παιδοποιίας
σώζει ὁ πατὴρ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαλλαγὴν, ἀντὶ τῆς

φιλοσοφίας τῆς παιδὸς ἀνικαλλασσόμενος· ἀγαλ-
μα δὲ, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται· ἀγάλλεται δὲ καὶ ὁ
πατὴρ ἐπὶ τῷ γάμῳ, ὡς ἀνδριάνι ἀναισθήτῳ, τι-
μὰς περιάπτων· λείπει δὲ τὸ ὡς ἀγάλματι.

637. Καλὸν κακίσῳ] Τίσι τὸν χρυσὸν τῷ κα-
κίσῳ, γυναικεῖῳ φυτῷ προσθεῖς, ὡς ἀγάλματι,
χαίρει.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

καὶ φᾶναι εἶναι, ἢ γενεῆσθαι. Pet. Victor. Var. Lect.
Lib. ix. cap. 11.

V. 633. Προσθεῖς γὰρ, &c.] Confer hic Milton.
Samf. Agonist. v. 760 et seq.

V. 633. καὶ θρέψας] MSS. B, D, καὶ ἀνθρέψας.

V. 635. φυτὸν] Ita MSS. A, B, D. Reliqui, ut
vulgò, κακόν.

V. 635. Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτὴρὸν εἰς ὄμους φυτὸν,

Δύτηνος—σώζεται πικρὸν λῆχος.

Similiter Persicus Sadi in Rosario, cap. ii. de Mor.
Religios.

زن بد در سراي مرد نکو

هم درين عالمش دوزخ او

زينهار از قين بد زينهار

وقتا رينا عذاب النار

V. 637. ἱκνοῖ. Glossa, ἱξασοῖ, exornat. V. 640.
ad γαμβροῖσι adposita glossa, πικροῖς. Brunck.

ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥς κηδεύσας καλοῖς
 Γαμβροῖσι, χαίρων σῶζεται πικρὸν λέχος· 640
 ἢ χρησὰ λέκτρα, πένθερες δ' ἀνωφελεῖς,
 Λαβὼν, πῖέζει τὰ γαῖῳ τὸ δυσυχές.
 Ῥᾶσον δ' ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελῆς
 Εὐηθία κατ' οἶκον ἰδρυται γυνή.
 Σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις 645
 Εἴη φρονῆσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρή.
 Τὸ γὰρ πανῆργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
 Ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἢ δ' ἀμήχανος γυνή
 Γνώμη βραχεία μωρίαν ἀφηρεῖται.
 Χρὴν δ' εἰς γυναῖκας πρὸς πολὺν μὲν ἔπεραῖν, 650
 Ἀφθογὰ δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
 Θηρῶν, ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινα,

ΣΧΟΛΙΑ.

639. ἔχει δ' ἀνάγκην] Ταῦτα διεξέρχεται. πάντῃ τὸ πρὸς τὴν γυναῖκα μοχθηρὸν ἀποδεικνύς, ὥς μὴ μόνον τὸ πρὸς ταύτῃ σκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰς γάμους εἰ καλῶς σχοίη· διπλῇ δὲ ἐστὶ πρὸς τὴν γιγμὴν ἢ ἀνάγνωσις· τινὲς γὰρ ἔτι· εἰ δὲ καλὸν λάβοι τὸ λέχος, γαμβρὸς δὲ χρηστὸς, ἀναγκάζεται γένειν, τὰ κεχαρισμένα κείνων πράττειν θελοῖ· τινὲς δὲ ἔτι· εἰς τὸ ἔχει ἀνάγκην· ἵν' ἢ ὅτι πάντῃ τε καὶ πάντως ἐλεύθερος ὁ γαμήσας εἶναι ἔδύναται· ἀλλὰ τὸ ἀναγκάζον καὶ καὶ ἀδελφὸν αὐτὸν ἔχει· εἰ μὲν γὰρ κακῆς τύχῃ γυναικὸς,

ἀναγκάζεται γένειν αὐτὴν τῶν γάμων ἕνεκα καλῶν ὄντων· ἢ δὲ ἐκείνην ἀναγκάζεται ἀπολαύσειν γαμβρῶν ἀχρήστων· τὸ σῶζεται δὲ πικρὸν λέχος, ἀντὶ τῆς σῶσεως· καὶ γαμβροῖς τοῖς πένθεροῖς λέγει, συγγέων τῆς ὀνομασίας τὸ ἀκριβές· ἐν μὲν τοι τῷ πένθερες δ' ἀνωφελεῖς ὕγιως κέχρηται.

643. Ῥᾶσον δ' ὅτῳ] Βέλτιον δὲ μῆτε πένθερον, μῆτε γυναῖκα χρηστὸν ἔχειν. Ἄλλως. Ὀφελιμωτέρον ἐστίν, ὅ· τι φησὶ, τὸ μηδὲν ἔσθαι πρὸς σύνοισιν γυνή· ἀλλ' ἀνωφελὴς τῇ εὐηθείᾳ ἰδρυται· ὥς ἐπὶ ἀνδριάντος δὲ τὸ ἰδρυται, ἐκ ἔργου, ἀλλὰ θεῶν τέρ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 639. κηδεύσας — Γαμβροῖσι] Usitata constructio. Sic κηδεύουσι τοῖς εὐδαιμόνοι in fragmento Thyestæ apud Stobæum p. 375. Ed. Grot. Musgrave.

V. 643. Ce qui fuit, en égard à nos idées, sent un peu plus le comique, tel qu'on le voit heureusement employé dans "L'Ecole des Femmes," que la noblesse de la Tragédie. Théâtre des Grecs de P. Brumoy, Edit. Paris. 1749.

V. 645. Σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις
 Εἴη φρονῆσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρή.

Is 't not enough plagues, wars, and famines rise
 To lash our crimes, but must our wives be wise?

Young, Sat. v.

et iterum, Sat. vi.

Ladies supreme among amusements reign,
 By nature form'd to soothe and entertain;

Habet enim necessitatem, unde junctus affinitate claris
 Affinibus, gaudens servat acerbum lectum. 640
 Aut bonum connubium, foceros verò malos
 Naetus, premit bono *suum* infortunium.
 Melius verò, cui nihil *est istorum*, sed inutilis
 Propter simplicitatem mulier in ædibus collocatur.
 Odi enim sapientem *mulierem*: utinam verò nè saltem in mea
 domo 645
 Sit mulier, quæ plus sapiat, quàm oporteat mulierem.
 Nam Venus magis parit astutiam
 In sapientibus; mulier verò simplex
 Propter mentem *exiguam*, stultitiæ *venereæ* est immunis.
 Non oportebat autem ad dominas venire ancillam, 650
 Sed unà locare cum ipsis muta animantia
 Fera, ne quemquam alloqui possent,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ποντος τὸν κεκτημένον.

647. Τὸ γὰρ πανῆργον] Τὸ γὰρ πανῆργον καὶ φιλάργυρον πρὸς πορνείαν ἐν ταῖς σοφαῖς γυναιξὶ πλέον ἢ Κύπρις ἐμφύει· αἱ γὰρ μεγαλόφρονες πολύτολμοι γενόμεναι, εὐέμπλωτοι διὰ τὸ βραχὺ τῆς γνώμης καὶ ἄδολόν εἰσιν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν· ἡ δὲ ἀπορῆσα καὶ ἀνόητος, τὴν πορνείαν ἀφήρηται, ταῖς ἐν ἧ ἁμαρτάνει. Ἄλλως. Μωρίαν ἀφῆρέθη· ταῖς τῆς ἁμαρτίας ἀπεσερήθη, ἥτοι τῆς πορνείας. Μωρίαν γὰρ τὴν πορνείαν, ὥσπερ καὶ συκόμωρος ὁ πόρνος· αὕτη γὰρ σκέπει ἐκ ἔχουσα τὸ πλεημμέλη-

μα προφάσει κερδαίνει τὴν σωφροσύνην.

650. Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας] Διεξελθὼν ὡς εἰσὶν αἱ γυναῖκες πάντων πρόξενοι τῶν κακῶν, λοιπὸν ἐπὶ τὴν διήγησιν καὶ χρῆσιν αὐτῶν μελαβαίνει, πῶς ἴδει τὴν κακουργίαν αὐτῶν νικᾶν τὰς ἀνδρας ἴδει φησὶ τὰς ἀνδρας ἀντὶ διακόνων θηρία αὐταῖς συνοικίζειν, ἵνα καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῆς διακονίας, νικῶσι τὴν κακίαν τῆς φύσεως· τὸτο δὲ μάλιστα πρὸς τὸ παράφρον εἶρηκεν.

651. Δάκη] Ἡ περιφραστικῶς τὰ θηρία, ἢ γένη θηρῶν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Their PRUDENCE in a share of FOLLY lies:
 Why will they be so WEAK as to be WISE?

Vid. Muret. Var. Lect. lib. viii. cap. 21.

V. 646. χρῆ] Ita MS. A. Vulgò χρῆν.

V. 647. πανῆργον] MSS. A, B, D, Exc. Flor. et Brunck πανῆργον.

V. 650. γυναῖκας] Al. γυναῖκα.

V. 651. συγκατοικίζει] Brunck συγκατοικίζειν.

V. 651, 652. δάκη θηρῶν] Lego δάκη θήρει, ut Cyclop. v. 324. ἢ τι θήρειον δάκος. Markland. Vid. Æschyl. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, v. 564.

V. 651, 652. δάκη θηρῶν] Παρδαλίων γαίης ὁλοὺν δάκος. Oppian. Halieut. V. 30. Musgrave.

V. 652. μηδὲ] Brunck μήτε.

Μήτ' ἐξ ἐκείνης φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
 Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ
 Βαλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πόσπολοι.
 Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατὴρ, ὦ κακὸν καρὰ,
 Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγὰς.
 Ἄ γὰρ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρομαι,
 Εἰς ὧτα κλύζων· πῶς ἂν ἔν εἴην κακός,
 Ὃς ἐδ', ἀκίστας τοιάδ', ἀγνεύειν δοκῶ;
 Εὖ δ' ἴσθι, τῆμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.
 Εἰ μὴ γὰρ ὅρκους θεῶν ἀφρακτος εὐρέθην,
 Οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ τάδ' ἐξεπῆν πατρί.
 Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν ἔς' ἂν ἐκδήμος χθονὸς
 Θησεὺς, ἄπειμι· σῖγα δ' ἐξομεν σόμα.

655

660

665

ΣΧΟΛΙΑ.

654. Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον] Αἱ μὲν δίσποιναι αὐ-
 τῶν ἔνδον μηχανῶνται τὰ κακὰ, αἱ δὲ δεῖλαι ση-
 μαίνουσι τοῖς φίλοις αὐτῶν.

656. Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν] Ὅποτε καὶ σὺ κά-
 ρα κακὸν τῶν ἀθίκτων λέκτρων τῷ πατρί εἰς συν-
 αλλαγὰς ἦλθες, ἅπερ ἦτοι τὰ εἰρημένα ἐγὼ ἀπο-
 καθαρθήσομαι ῥυθμικοῖς ὕδασι· ταῦτα γὰρ μάλισ-

τα τῶν ἱσαμένων διαυγέστερα τύγχανη.

659. Εἰς ὧτα κλύζων] Εἰσκλύζομαι τὰ ὧτα
 δι' ὧν μετέλαβον τῆς ἀνομίας τῶν λόγων· πῶς ἔν
 μέλλων ἐξαμαρτεῖν πεισθεὶς ἂν;

661. Εὖ δ' ἴσθι, τῆμόν] Οὐκ ἔστι φορτικός ὁ
 λόγος, ἀλλὰ μάλλον τῆς ὑποψίας τῷ ἀμαρτήμα-
 τος θεραπευτικός· ἢ τάχα προσεραγῶδεϊ τὸ πάθος

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 653. ἐκείνης] MSS. B, D, Lib. P. Exc. Flor. Ed.
 Lasc. Valckenaerius et Brunck ἐκείνων.

V. 654. κακαὶ κακὰ] Et vim et gratiam habet hæc
 repetitio.

V. 656. ὦ κακὸν καρὰ] Vid. infra ad v. 1067.

V. 657. συναλλαγὰς] Brunck ξυναλλαγὰς.

V. 658. ἐξομόρομαι] Alexander Ætolus apud Par-
 thenium cap. xiv.

Κρήναις καὶ ποταμοῖς ῥίψεται αἰκίς ὕδωρ.

ut hic Hippolytus aures, ita oculos, fædo inquinatos
 spectaculo, abluendos censuit Minerva apud Statium,
 Theb. viii. v. 765.

Nec prius astra subit, quàm mystica lampas et infons
 Ilissos multa purgavit lumina hypobæ. Musgrave.

V. 659. Εἰς ὧτα] Brunck εἰς ὧτα.

V. 659. πῶς ἂν ἔν] Scaliger πῶς ἂν ἔν.

V. 659. πῶς ἂν ἔν εἴην κακός] Scaliger et Duportus
 legunt pro ἔν, ἔν, quia de purgandis auribus loquitur;
 sed tantorum virorum pace ἔν retinendum, sensus enim
 est hic, Quomodo igitur ego malus fierem, idque tu
 sperasti, qui nē his quidem auditis, satis mihi castus
 videor, licet illa ex animo detestor et abominor? Jo-
 sua Barnes.

V. 659. κακός] Supple πρᾶξαι, vel ὅτι πρᾶξαι, cui
 respondet ἀκούσας in versu sequenti. Markland.

V. 659. Legendum puto: πῶς ἂν ἔν εἴην κακός;
 Quomodo igitur vixissem; i. e. qualem, quàm miseram
 vitam egissem malus existens? Musgrave.

V. 661. ἴσθι—σ' εὐσεβὲς σώζει] Versus πολυσύνθετος.
 Vid. supra v. 268.

V. 662. θεῶν ἀφρακτος] Ἀφρακτος τῶν φίλων. Soph.

Nec ex illo vocem iterum accipere.

Nunc verò malæ quidem *mulieres* mala intus agitant

Confilia, foràs verò efferunt ancillæ,

655

Ut et tu nobis patris, ô scelestum caput,

Lectorum incestorum venisti ad fœdera concilianda.

Quæ *scelera* ego fluentibus aquis abstergam,

In aures injiciens: quomoddò igitur me haberem malus,

Qui nè purus quidem esse videor, his auditis?

660

Probè autem *hoc* scias; te mea pietas servat, mulier.

Nisi enim jurejurando deorum incautus essem deprehensus,

Nunquam me continuissem, quin dicerem hæc patri.

Nunc verò ex ædibus quidem, quamdiu peregrè extra *hanc* ter-
ram

Theseus *fu*erit, abibo, tacitè verò continebimus os.

665

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τοιῷτον μικρὸν ὕστερον, ἐπὶ καὶ ἀλγύνῃ μοιχείας ποιῶν
κατηγορούμενος.

662. Εἰ μὴ γὰρ ὄρκους] Ἀντὶ τῆ ἐλήφθην καὶ
εὐρέθην ἀπαραφύλακτος εἰς τὴν κατὰ σὲ κόλασιν.
Τὸ δὲ μὴ καὶ ἓ μίαν κατὰθεσιν ποιῶσι, ὥς τὸ ἐν
ἐξήρκει εἰπεῖν.

664. Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν] Ἦτοι διὰ τὸ μὴ

μετασχεῖν τῇ μίσει αὐτῆς, ἢ διὰ τὸ δεδοικέναι τι-
νὰ ἐξ αὐτῶν ἐπιβελήν· ἄλλως τε καὶ ὁ ποιητὴς οἰ-
κονομικῶς τὸτο ἐξεργάζεται, διὰ τῆς τῆ Ἰππολύτης
ἀπυστίας, ἐξεσίαν διδὼς τῇ Φαίδρᾳ ἐργάσασθαι τὴν
ἀγχόνην, καὶ τὴν διαβολὴν αὐτῆς τὴν διὰ τῶν
γραμμάτων· ἵνα ἡ δέλτος καὶ ἡ τῆ Ἰππολύτης ἐρη-
μία πιστώσεται τὴν κατηγορίαν τῆς μοιχείας.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Aj. v. 921. Ἄφρακτος. Syn. ἀφύλακτος, ἀερκτος, ἀτί-
χιτος.

V. 662. Εἰ μὴ γὰρ ὄρκους θεῶν ἀφρακτος εὐρέθην] Mus-
gravius putat θεῶν ἀφρακτος eodem modo dici quo apud
Sophoclem in Ajace ἀφρακτος τῶν φίλων. Nollem hæc
viro docto excidisse. ἀφρακτος τῶν φίλων est amicorum
auxilio et munimine destitutus. Quodnam autem in hæc
re deorum auxilium sperare poterat Hippolytus, ut
hoc sibi defuisse queratur? θεῶν proculdubio cum ὄρκους
connectendum est. θεῶν ὄρκοι phrasis est tritissima. Pin-
dar. Olymp. vii. v. 119.

—θεῶν δ' ὄρ-
κοι μέγαν μὴ παρφάμεν.

Heath.

V. 662. εὐρέθην] Ἠρέθην Pierfonus, et Marklandus.

V. 662. Ordo est: Εἰ μὴ γὰρ, ἀφρακτος ὢν, Ἠρέθην ὄρ-

κοις θεῶν. Doctis viris probatam Jo. Pierfoni emenda-
tionem Ἠρέθην pro vulgato εὐρέθην, reponentis, indubi-
tantly recepi. Brunck.

V. 663. μὴ τὰδ'] Μὴ ἢ τὰδ'—Sic membr. Vulgò
omissum ἢ, quod et alibi sæpe librariorum culpâ ex-
cidit, aut ab editoribus neglectum fuit. Confer nota-
ta ad Bac. 638. Brunck.

V. 664. ἔς τ' ἂν ἦκημος] Ἐς τ' ἂν ἦκημος. Dawes.

V. 664. ἔ. τ' ἂν ἦκημος—Sic optimè Rich. Dawes,
cujus emendationem recepit Valckenaerius. Vulgò
verbum omissum. Brunck.

V. 665. ἔξομεν] MS. D. ἔξομαι. ἔξω μὲν, Valcke-
naer. fortè.

V. 665. ἔξω μὲν. Sic optimè Valckenaerius. Vul-
gò ἔξομεν. Brunck.

Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ,
 Πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δεσποινα σή.
 Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἶσομαι γεγευμένος.
 Ὅλοισθε· μισῶν δ' ἔ' ποτ' ἐμπλησθήσομαι
 Γυναῖκας, ἔδ' εἰ φησί τις μ' αἰὲν λέγειν.
 Ἀεὶ γὰρ ἔν τῳ εἰσὶ κακῆναι κακαί.
 Ἡ νῦν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδάξάτω,
 Ἡ καὶ μ' ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν αἰεί.

670

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ἀντιπροφή.

ΧΟΡΟΣ.

- 1 Τάλανες, ὧ κακοτυχεῖς
- 2 Γυναικῶν πότμοι, τίνα νῦν ἦ
- 3 Τέχνην ἔχομεν, ἦ λόγον,

675

ΣΧΟΛΙΑ.

666. Θεάσομαι δὲ] Συνεπιστὰς δὲ τῷ πατρὶ
 θεάσομαι, ποίοις ὁμμασιν αὐτὸν προσβλέψετε, ὑπὸ
 τῆς συνεδήσεως μὴ καταπληττόμεναι.

668. Τῆς σῆς δὲ] Καὶ πάντως τότε τὸ ἀναι-
 δές σ' καὶ τολμηρὸν διακινώσομαι, πεπειραμένος αὐ-
 τῆς ἡδὴ καὶ διὰ τῶν παρόντων.

669. Μισῶν δ' ἔ' ποτ' ἐμπλησθήσομαι] Οὐδα-
 μῶς χορτασθήσομαι κακῶς λέγων τὰς γυναῖκας·
 ταῦτα δὲ λοιπὸν, ὡς τεχνίτης ῥήτωρ.

670. Οὐδ' εἰ φησὶ] Οὐδ' εἰ λέγοι μέ τις εἶναι
 κατὰ φύσιν φιλαπεχθήμονα πρὸς αὐτάς· ἔ' γὰρ ἐκ
 παρέργε φησὶ τὰς κατηγορίας, τῷ συνεχεῖ δὲ τῶν

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 666. πατρὸς] Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed.
 Lasc. Vulgò πατρί.

V. 666. σὺν πατρὶ μολὼν] Ultimam τῷ πατρὶ, fit
 longum ante μ ἐκτακτικόν, quod Scaliger non videns le-
 gebat πατρὶ συνελθὼν, mirâ licentiâ. Rectius legas
 συμμολών. Josua Barnes.

V. 666. σὺν πατρὶ μολὼν ποδὶ] Rectè ex MSS. πα-
 τρὸς edidit Musgravius; nam quod dicit Barnefius, ul-
 timam τῷ πατρὶ produci posse literâ μ sequente, meræ
 sunt nugæ. Heath.

V. 666. μολὼν ποδὶ] Πῶς simpliciter usurpatum

nonnunquam *discessum*, et *profectum* notat. Vid. Eur.
 Suppl. v. 90.

Μὴ μοι τι μήτηρ, ἢ μεταστειχὼ ποδὶ

Χροῖαν ἀπῆσαι ἐκ δόμων, ἔχη ἰόν.

V. 668. γεγευμένος] Γεύω est, *gustandum præbeo*, et
 γύομαι *gustandum capio*: Activum Anglicum igitur
 significat idem quod passivum Græcum.

V. 669. Ὅλοισθε] Apud Stobæum Tit. 73. legitur
 ἄλλυσθε.

V. 670. λέγειν] Sc. κακῶς quæ vox petenda est ex
 voce κακαί. Hoc usitatum est. Markland.

Videbo autem patris *reversus* pedibus,
Quomodò ipsum sis inspectura et tu, et domina tua :
Tuam autem audaciam *jam* expertus cognoscam.
Pereatis. Nunquam verò odio satiatus desinam odisse
Mulieres, neque si quis dicat me *hoc* semper dicere :
Nam profectò et illæ semper sunt malæ.
Aut nunc eas doceat aliquis castas esse,
Aut me quoque finat in illas invehi semper.

670

ANTISTROPHICA.

Antistrophe.

CHORUS.

- 1 Infelices ! ô miserum
- 2 Mulierum fatum. Quam jam
- 3 Artem, aut rationem habemus

675

ΣΧΟΛΙΑ.

πλημμελημάτων υπόθεσις γίνεται τοῖς κατηγοροῖς.
674. Τάλανες] Ἀπὸ κοινῆ πάλιν αὐτοχρήματος
πειράται παραμυθεῖσθαι τὸ πᾶσισμα· ὁ δὲ λόγος,
τίνα νῦν ἢ τέχνην, ἢ τύχην, ἢ λόγον, ἔχομεν πο-
ρίσασθαι, δι' ἧς δυνησόμεθα σφαλεῖσθαι τῆς ἐλπίδος
τὸν δεσμὸν τῶν ἐγκλημάτων ἀπολύσασθαι, τὸν δε-

δυσόμενον καθ' ἡμῶν ὑπὸ τῆ Ἰππολύτης, ὅταν ἔλθῃ
ὁ Θεσεύς ;

675. Τίνα νῦν] Τῆς τῆς πῶς καθέκαστον δεσμὸν
κατηγορίας ἀπολυσόμεθα τὰ ἐγκλήματα τῆ Ἰπ-
πολύτης, σφαλεῖσθαι τῆς ἐλπίδος δι' ἧς προσεδοκῶ-
μεν πειῖσθαι αὐτὸν ἐπὶ τὴν αἰμαρτίαν ;

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Præfero tamen versionem Barnesianam, " Si quis di-
cat me *hoc* semper dicere."

V. 671. ὡς πῶς] Οὕτως apud Stobæum.

V. 673. Il n'est pas étonnant après cela qu'on ait
traité Euripide de misanthrope par rapport aux fem-
mes. Il se peint sous le rôle d'Hippolyte. P. Brumoy.
Vide Bayle Dict. in Vit. Euripid. Not. L.

V. 674. Τάλανες] Ita nos audacter legimus, nihil
moti notis illis Æmylii Porti, qui τάλαινες retinebat,
putans ita fortè posse legi, quamvis irregulariter ; et
quòd sic stet hic versus Senarius : et tamen si sic lege-

remus, Trochæus esset in quarto loco. Quare Τάλανες
ex omnibus libris ejiciendum pronuntio. Josua Barnes.

V. 674. Vid. suprâ ad vers. 365.

V. 675. νῦν τέχνην. Vulgò inserunt ἢ, quod nec ag-
noscunt membr. nec admittit metrum. Vide versum
366. cui hic par esse debet.—V. seq. λόγος ; è membr.
dedi. Sed in istis καθάμματα λύσιν λόγος, suspicor aliud
quid pro λόγος Poetam scripsisse. Ceterum in membr.
quatuor hi versus etiam Phædræ tributî. Brunck.

V. 676. λόγος] MS. A, λόγος. MS. B, λόγος super
scripto.

4 Σφαλεῖσαι κάθαρμα λύσεν λόγῃ;

ΦΑΙΔΡΑ.

5 Ἐτύχομεν δίκας

6 Ἰὼ γὰρ, καὶ Φῶς,

7 Πᾶ ποτ' ἐξάλυξω τύχας;

680

8 Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι;

9 Τίς ἂν θεῶν ἀρωγός, ἢ τίς ἂν βροτῶν

10 Πάρεδρος, ἢ ξυνεργός ἀδίκων ἔργων

11 Φανείη; τὸ γὰρ πάρ' ἡμῖν πάθος

12 Παρὸν, δυσεκπέρατον ἔσχεται βίη.

685

13 Κακοτυχεῖάτα γυναικῶν ἐγώ.

ΣΧΟΛΙΑ.

677. Κάθαρμα λύσεν] Παρὰ τὴν παροιμίαν, ἢ τις ἐστὶν, ἔχ' ἄμμα λύσεως· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας· τοῖς Φρυγί λόφος ἐδόθη, ἐκείνον βασιλεῦσαι τῆς Ἀσίας, ὃς ἂν τῆς ἀπῆνης λύσαι τὸν δεσμὸν δυνηθείη, τῆς κομισάσης Μίδαν εἰς Φρυγίαν, ὃς ἦν ἀμπέλινος, ὃ συνεδέδετο ὁ ζυγὸς καὶ ὁ ῥυμός· λόφος δὲ, Ἀλέξανδρον διαλύσαι, ἐξελόντα τὸν ἔμβολον, ὃ κατείχετο ὁ ῥυμός· ἢ τῷ ἐγχειρίδιῳ ἀποσιμόνῃ, μείλα τὴν ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην· γίγνετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὰς Εὐριπίδου χρόνας· παροιμιῶδες ἔστιν ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι ἐπιχειρῶντων λύσιν. Μαρσύας δὲ ὁ

νέωτερος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Μακεδόνων ἱστορίῳ φησὶν ἔτι· τῆς δὲ αἰμάξης λέγεται τὸν ζυγὸν τῷ ῥυμῷ δεδῆσθαι κλήματι ἀμπελίνῳ· ἐστὶ δὲ λόγιον, ὃς ἂν τὸν δεσμὸν τῶτον λύσει, βασιλεύσει τῆς Ἀσίας· Ἀλέξανδρον δὲ φασὶ τὸν Μακεδόνων βασιλείᾳ λύσαι αὐτόν· ὃς διαβάς τὸν Ἑλλήσποντον ἐπὶ Γρανίκῳ μάχην ἐνίκησε, καὶ παρεγένετο ἐπὶ τὸν τόπον· ὡς δὲ ἐκ ἡδύνατο εὐρεῖν τὴν ἀρχὴν τῷ δεσμῷ πᾶ κατέκατο, οἱ μὲν λέγουσι τῷ ἐγχειρίδιῳ κόψαι αὐτὸν τὸν δεσμὸν, καὶ ταύτην εἶναι τὴν λύσιν· οἱ δὲ ὡς τὸν ἔμβολον ἐξέλοι, ὃ συνείχετο ὁ ζυγὸς πρὸς τῷ ῥυμῷ,

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 677. κάθαρμα λύσει] Καθ' ἄμμα λύσει, ita quidem Aldi editio rectè; ut sit per Tmesin pro ἄμμα καταλύσει. Κάθαρμα non æquè placet, ut nonnulli scribunt: quin et Scholiastes pro nobis facit. Qui tamen miserè errat, quàm dicit Alexandrum Magnum circa tempus Euripidis vixisse, quandoquidem Euripides mortuus est plusquam sexaginta annis, antequàm regnaret Alexander; ut ex catalogo Regum Macedonicorum post Archelaum, sub quo is obiit diem suum, constat. Et sanè Euripides et Socrates simul Anaxagoram audiebant; Plato et Xenophon Socratem, Platonem Aristoteles, qui senex juvenem Alexandrum instruebat. Quare Nodum Gordianum

nesciebat Euripides; nec tamen (quod erat Scholiastæ delirium) alios fuisse nodos ægrè solvendos ignorare potuit. Josua Barnes.

V. 677. κάθαρμα λύσει] Proverbialis locutio est. Suidas κάθαρμα λύει. ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύει ἐπιχειρῶντων. Musgrave.

V. 677. λύσει] MSS. λύει et λύει agnoscunt; nonnulli etiam pro λύσει. λύει. Legendum haud dubiè vel λύσαι, vel λύει. Musgrave.

V. 677. λόγῳ] De morbo Phædræ, non de occulto et implicito sermone, agebatur. Quàm ingrata porro vocis λόγος in tantillo spatio geminatæ repetitio! Id-

4 Frustratæ, ad dissolvendum nodum *hujus* argumenti ?

PHÆDRA.

5 Luimus *meritas* pœnas.

6 O terra, et lux,

7 Quonàm fugiens vitabo *præsentes* calamitates ?

680

8 Quomodò verò, ô charæ, celabo malum ?

9 Quis deus auxiliator, aut quis hominum

10 Adjutor, aut particeps injustorum facinorum

11 Apparebit ? nam hoc nostrum vitæ malum

12 Præsens inexplicabile venit.

685

13 O ego miserrima *omnium* mulierum !

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

περιλημμένον δὲ εἶναι καὶ τὸ κλήματος· τὰτε
δὲ ἐξαιρεθέντος καὶ τῆ δεσμῆ χαλάσαντος, ἔως
λυθῆναι τὸν δεσμὸν τῆ ῥυμῆς.

678. Ἐτύχομεν δίκης] Μετάγεται πάλιν ἡ
σκηνὴ ἐπὶ θάτερον μέρος· τῆς ἐπὶ τὴν τῆς Φαί-
δρας ἀγωνίαν, καὶ τὴν τῆ χορῆ συμπάθειαν, τραγι-
κώτατα εἰς ἄλλον οἶκτον βελτίονα πάλιν τῆ ποιητῆς
τρέψαντος· ἄριστα δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς συμφορᾶς
μιμνῆται αὐτὸ τὸ πάθος διεξιῶν, ὅπερ εἰώθασιν
πολλάκις ποιεῖν οἱ ἀξίων ἀπορῶντες θρήνων· δι-
καίως δὲ ἐτιμωρήθημεν, καὶ τῆς ἀξίως δίκης παρὰ

θεῷ ἐτύχομεν· πάλιν δὲ τὴν γῆν καὶ τὸ φῶς ἐπι-
καλεῖται, ὡς ἀναιτιώτατα ζοιχῆα· καθὼς καὶ ἄνω
φησὶ, ὦ γαῖα μήτηρ, ἤλιε τ' ἀναπτυχαί.

685. Παρὸν, δυσεκπέρατον] Ἡ ἐν ὑπερβατῷ, ἢ
ἢ ἔως· τὸ γὰρ παρὸν μοι δυσύχημα τῆ βίης δυσ-
εκπέρατόν ἐστι· ἢ ἔως, τὸ γὰρ νῦν πάθος παρὸν
παντὸς τῆ βίης, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ δυσφορῶν δυσεκ-
φρευκτότατον καθίστηκεν· ἢ ἔως· τὸ γὰρ παρὸν
πάθος δυσκόλως ἂν μοι περάσαι τὸ βίον, καὶ δυσ-
κόλως αὐτὸ φύγοιμι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

circo jure meritòque Cl. Brunckius suspicabatur aliud
quid pro λόγῳ Poetam scripsisse. Dum certi quid defi-
niatur, legamus :

τίνα νῦν ἡ
τίχραν ἔχομεν, ἢ λόγον
Σφαλεῖσαι κάδαμμα λύσιν ῥόου ;

Paffim in hoc dramate fatalis Phædræ amor ῥόος vo-
catur. Exercitat. Academic. in Euripid. Edit. Lugd.
Batavor. 1792.

V. 678. Ἐτύχομεν] MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc.
ἔτυχον.

V. 679. ἰὼ] Vulg. ἰ.

V. 680. ἐξαλύξω] MS. A, ἐξαλείξω. Fortè pro ἐξα-
λείψω. Musgrave.

V. 681. Legendum, metri gratiâ, ut monet Cl.
Marklandus ;

Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι ;
Vulgò, Πῶς δὲ κρύψω, φίλαι, πῆμα ;

V. 683. Πάρεδρος] MS. D, πάρεργος.

V. 683. ξυμργός] Pro ξυμργός an legendum metri
gratiâ ξυμφορός. Convenit certè vox. Vid. Orest. 767.
Musgrave.

V. 685. δυσεκπέρατον] Ita MSS. A, D, E, Ed. Lasc.
et Schol. Vulgò δυσεκπέρατον.

V. 685. βίω] MSS. Cott. E, et Ed. Lasc. βίον. MS.
A, βίω, superscripto ον. Constructio videtur esse : τὸ
γὰρ πάθος βίω παρ' ἡμῖν παρόν. Musgrave.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, Φεῦ. πέπρακται, καὶ κατάρθωνται τέχναι,
Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλιν· κακῶς δ' ἔχει.

ΦΑΙΔΡΑ.

ὦ παγκακίῃ, καὶ φίλων διαφθορᾷ,
Οἷ' εἰργάσω με· Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
Πρόρριζον ἐκτρέψειεν, ἐτάσας πυρί.
Οὐκ εἶπον (σῆς πρένοισάμην φρενὸς)
Σιγαῖν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
Σὺ δ' ἐκ ἀνέσχ'· τοιγὰρ ἐκ' ἐτ' εὐκλεεῖς
Θανέμεθ'· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
Οὗτος γὰρ, ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας,
Ἐρεῖ κατ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἀμαρτίας,

690

695

ΣΧΟΛΙΑ.

687. Φεῦ, Φεῦ] Προϊέσης τῆς τροφῆς κατηφῆς
ὁ χορὸς φησι· πάλιν δὲ κομματικός ἐστιν ὁ λόγος·
ἐπὶ τῇ πέπρακται δεῖ σίζειν· ἔτι γὰρ ἀρμόσει
τοῖς ἐξῆς· τὸ δὲ καὶ ἐκκατάρθωνται τέχνη, ἀντὶ τῇ

ἐδὲν τῇ πράγματι κατάρθωσαν αἱ τέχναι τῆς
δέλης, ἀλλὰ κατέτρεψαν.

690. Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ] Εὐρώπης γὰρ καὶ Διὸς
ὁ Μίνως· ὁ Ζεὺς σὲ φησὶν ἐκτρέψει, καὶ παντελῶς

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 687. πέπρακται] Vide infra ad v. 789.

V. 687. κατάρθωνται τέχναι] Al. κατάρθωνται τέχνη.

V. 688. Phædræm δέσποιναν antea vocaverat Chorus, v. 130. nē quis existimet hoc Nutrici tantum convenire. Musgrave.

V. 689. διαφθορᾷ] Ita Ed. Ald. Valckenaerius ex Paris. et Fl. διαφθορῇ.

V. 689. Pro διαφθορᾷ facit Plato p. 424. B. ubi λέγει καὶ διαφθορὰ τῶν συγγενόμενων. Musgrave.

V. 689. καὶ διαφθορῇ φίλων. Positis sic vocibus, quo ordine scriptæ sunt in Florent. codice, vitatur inter versus hiatus, ideoque præferenda hæc lectio. Brunck.

V. 690, 691. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Eo-

dem modo legit Scholiastes. Vulgò Ζεὺς ὁ et in versu sequenti ἐκτρέψει σ'.

V. 691. Πρόρριζον] Huc alludit Aristoph. Βατραχ. v. 586. Edit. Brunck.

Ἄλλ' ἢ σὶ τῷ λοιπῷ ποτ' ἀφίλωμαι χρόνῳ
Πρόρριζος αὐτὸς, ἢ γυνή, τὰ παῖδια
Κακὸν ἀπολοίμην, —————

et paullo aliter in Eirēnē, v. 1210. Edit. Brunck.

Οἱ μὲν ὡς προδιδυμένοι μὲν ————— ἀπώλεισας.

V. 692. ἐ σῆς] Ὡς σῆς. Exercitat. Academic. in Euripid. Edit. Lugd. Batavor. 1792.

V. 696. συντεθηγμένος] Pierfonus apud Valckenaerium, νῦν τιθηγμένος.

I A M B I.

CHORUS.

Heu, heu ! actum est ; nec enim successerunt technæ
Tuæ ancillæ, ô domina : malè verò se res habet.

PHÆDRA.

O peffima ; et amicorum corruptrix,
Quæ fecisti mihi ! Jupiter te pater meus 690
Perdat radicitùs, fulmine percutiens.
Nonne dixi (an non pro tuâ mente prospexi)
Ut taceres ea, propter quæ nunc ego malè affligor ?
Tu verò non sustinuisti. Quamobrem non ampliùs gloriosæ
Moriemur : sed opus est mihi jam novis rationibus. 695
Hic enim animum irâ concitatum habens,
Dicet contra nos patri peccata tua,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀπολίσειν, ἐτάσας πυρὶ, ἀντὶ τῆ βαλὼν τῷ κεραυ-
νῷ· οἱ δὲ νεώτεροι ἐκ ἴσας τὴν διαφορὰν τῆ ἐτάσαι
καὶ βαλεῖν. Ὁμηρος δὲ ἐτάσαι μὲν τὸ ἐκ χειρὸς
καὶ ἐκ τῆ σύνεργος τρωῶσαι· βαλεῖν δὲ τὸ πόρρωθεν.
692. Οὐκ εἶπον σιγαῖν] Ἐλεγκτικὸν τὸ ἦθος,

τὸ δὲ ἐξῆς ἔτως· ἐκ εἶπον σιγαῖν ἐφ' οἷς κακῶς διά-
κειμαι, ἢ διάγω καὶ νοσηλεύομαι ; τῆς τὸν ἔρωτα·
ὁ δὲ νῦν, ἐχὶ τὸ προπέλεις τῆς διανοίας προνοομένη,
ἐκέλευον σιωπᾶν καὶ μὴ ἐκφαίνειν τὴν ἐμὴν ἐρωτικὴν
κάκωσιν ;

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 696. οὐκ ἐλεγκτικὸν. Vulgò συνελεγκτικὸν. Jo.
Pierfoni conjecturam, Valckenaerio probatam, recepi.
Probabilior eo videbatur, quòd compositum illud alibi
non legatur, nec facillè perspicitur quisnam in eo sit
præpositionis usus. Alia tamen occurrunt verba benè
multa, cum eadem præpositione συν composita, in qui-
bus usitatam vim non exserit, nec aliud quid confert,
quàm significandi intensionem. Præterea Græci, ut
simplici verbo pro composito utuntur, sic sæpè compo-
sita pro simplicibus adhibent, ornatùs tantùm et va-
riandi sermonis gratiâ. Infrà v. 1301. συνήδη tuetur
vetus glossa in membr. V. 1134. συνευχόην nihil plus

valet, quam εὐτυχόην. His rationibus inductus codi-
cum lectionem servari debuisse, re pensculatiùs confi-
deratâ, nunc censeo, et eam reponi velim. Brunck.

V. 697. σὰς ἀμαρτίας] Ita MS. A. Vulgò τὰς.

V. 697. Vulgò post hunc versum legitur iste, quem
membranæ nostræ non agnoscunt ;

Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς.

porrò membr. πλῆσι δὲ, non, ut vulgò, τι. Insetto
spurio versu particula mutanda fuit. Frigidè injecta
Pitthei mentio, et vox συμφορὰς hîc valdè impropria,
interpolatorem redolent. Brunck.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, Φεῦ. πέπρακται, καὶ κατάρθωνται τέχναι,
Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλιν· κακῶς δ' ἔχει.

ΦΑΙΔΡΑ.

ὦ παγκακίση, καὶ φίλων διαφθορά,
Οἱ εἰργάσω με· Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
Πρόρριζον ἐκτρέψειεν, ἐτάσας πυρεῖ.
Οὐκ εἶπον (σῆς πρενοησάμην φρενός)
Σιγαῖν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
Σὺ δ' ἐκ ἀνέσχ'· τοιγὰρ ἐκ' ἐτ' εὐκλεεῖς
Θανέμεθ'· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
Οὗτος γὰρ, ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας,
Ἐρεῖ κατ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἀμαρτίας,

690

695

ΣΧΟΛΙΑ.

687. Φεῦ, Φεῦ] Προϊστάσης τῆς τροφῆς κατηφῆς
ὁ χορός φησι· πάλιν δὲ κομματικός ἐστὶν ὁ λόγος·
ἐπὶ τῇ πέπρακται δεῖ σίζειν· ἄτως γὰρ ἀρμόσει
τοῖς ἐξῆς· τὸ δὲ καὶ ἐκ κατάρθωνται τέχνη, ἀντὶ τῇ

ἔδην τῇ πρᾶγματος κατάρθωσαν αἱ τέχναι τῆς
θάλης, ἀλλὰ κατέσρεψαν.

690. Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ] Εὐρώπης γὰρ καὶ Διὸς
ὁ Μίνως· ὁ Ζεὺς σὲ φησὶν ἐκτρέψει, καὶ πανήλως

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 687. πέπρακται] Vide infrà ad v. 789.

V. 687. κατάρθωνται τέχναι] Al. κατάρθωνται τέχνη.

V. 688. Phædræm δέσποιναν antea vocaverat Chorus, v. 130. nē quis existimet hoc Nutrici tantum convenire. Musgrave.

V. 689. διαφθορά] Ita Ed. Ald. Valckenaerius ex Paris. et Fl. διαφθορεῦ.

V. 689. Pro διαφθορά facit Plato p. 424. B. ubi λέγει καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. Musgrave.

V. 689. καὶ διαφθορεῦ φίλων. Positis sic vocibus, quo ordine scriptæ sunt in Florent. codice, vitatur inter versus hiatus, ideoque præferenda hæc lectio. Brunck.

V. 690, 691. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Eo-

dem modo legit Scholiastes. Vulgò Ζεὺς ὁ et in versu frequenti ἐκτρέψει σ'.

V. 691. Πρόρριζον] Huc alludit Aristoph. Βατραχ. v. 586. Edit. Brunck.

Ἄλλ' ἢ σε τῇ λοιπῇ ποτ' ἀφείλωμαι χρόνῳ
Πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παῖδια
Κακὴς ἀπολοίμην, —————

et paullo aliter in Εἰρήνῃ, v. 1210. Edit. Brunck.

Οἶμ' ὡς προδελυμνον μ' ————— ἀπώλεσας.

V. 692. ἢ σῆς] Ὡς σῆς. Exercitat. Academic. in Euripid. Edit. Lugd. Batavor. 1792.

V. 696. συντεθηγμένος] Pierfonus apud Valckenaerium, νῦν τεθηγμένος.

I A M B I.

CHORUS.

Heu, heu ! actum est ; nec enim successerunt technæ
Tuæ ancillæ, ô domina : malè verò se res habet.

PHÆDRA.

O pessima ; et amicorum corruptrix,
Quæ fecisti mihi ! Jupiter te pater meus 690
Perdat radicitus, fulmine percutiens.
Nonne dixi (an non pro tuâ mente prospexi)
Ut taceres ea, propter quæ nunc ego malè affligor ?
Tu verò non sustinuiſti. Quamobrem non ampliùs glorioſæ
Moriemur : sed opus est mihi jam novis rationibus. 695
Hic enim animum irâ concitatum habens,
Dicet contra nos patri peccata tua,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀπολέσκειν, ἑτάσας πυρὶ, ἀντὶ τῆ βαλὼν τῷ κεραυ-
νῷ· οἱ δὲ νεώτεροι ἔκ ἴσασι τὴν διαφορὰν τῆ ἑτάσας
καὶ βαλεῖν. Ὅμηρος δὲ ἑτάσας μὲν τὸ ἐκ χειρὸς
καὶ ἐκ τῆ σύνεργος τρῶσαι· βαλεῖν δὲ τὸ πῶρρωθεν.
692. Οὐκ εἶπον σιγαῖν] Ἐλεγκτικὸν τὸ ἦθος,

τὸ δὲ ἐξῆς ἔτι· ἔκ εἶπον σιγαῖν ἐφ' οἷς κακῶς διά-
κειμαι, ἢ διάγω καὶ νοσηλεύομαι ; τῆς τὸν ἔρωτα
ὁ δὲ νῦν, ἔχῃ τὸ προπέλεις τῆς διανοίας προνοημένη,
ἐκέλευον σιωπᾶν καὶ μὴ ἐκφαίνειν τὴν ἐμὴν ἐρωτικὴν
κάκωσιν ;

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 696. νῦν τεθηγμένος. Vulgò συνεθηγμένος. Jo.
Pierſoni conjecturam, Valckenaerio probatam, recepi.
Probabilior eo videbatur, quòd compositum illud alibi
non legatur, nec facillè perspicitur quisnam in eo sit
præpositionis usus. Alia tamen occurrunt verba benè
multa, cum eadem præpositione σύν composita, in qui-
bus usitatam vim non exserit, nec aliud quid confert,
quàm significandi intensionem. Præterea Græci, ut
simplici verbo pro composito utuntur, sic sæpè compo-
ſita pro simplicibus adhibent, ornatùs tantùm et va-
riandi sermonis gratiâ. Infrà v. 1301. συνεδὴ tuetur
vetus glossa in membr. V. 1134. συνευχοίης nihil plus

valet, quam εὐτυχοίης. His rationibus inductus codi-
cum lectionem servari debuisse, re pensulatids conſi-
deratâ, nunc censeo, et eam reponi velim. Brunck.

V. 697. σὰς ἀμαρτίας] Ita MS. A. Vulgò τὰς.

V. 697. Vulgò post hunc versum legitur iste, quem
membranæ nostræ non agnoscunt ;

Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφοράς.

porrò membr. πλήσι δὲ, non, ut vulgò, τε. Inſerto
spurio versu particula mutanda fuit. Frigidè injecta
Pitthei mentio, et vox συμφοράς hic valdè impropria,
interpolatorem redolent. Brunck.

Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς,
 Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων.
 Ὅλοιο καὶ σὺ, χ' ὥς τις ἄκοντας φίλος
 Πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετῆιν.

700

ΤΡΟΦΟΣ.

Δέσποιν', ἔχεις μὲν τὰ μὰ μέμψασθαι κακά.
 Τὸ γὰρ δάκνον σὲ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ.
 Ἐχω δὲ καὶ γὰρ πρὸς τάδ', εἰ δέξῃ, λέγειν.
 Ἐθρεψά σ', εὖνδ' τ' εἰμί τῆς νόστ' δέ σοι
 Ζητῶσα φάρμαχ', εὖρον ἔχ' ἂν βεβλόμην.
 Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ᾦν.
 Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

705

ΣΧΟΛΙΑ.

700. Ὅλοιο καὶ σὺ] Γνωμικώτερόν πως ἐπάγει
 τὴν κατάραν· ἀπόλοιο φησὶ παρὰ γνώμην μὲ εὐερ-
 γετῆσαί με θελήσασα, καὶ πᾶς ἄλλος ταῦτά σοι
 δρῶν, καὶ προθυμύμενος ἄκοντας τὰς φίλ' μὴ κα-
 λῶς εὐεργετῆιν· ἀντικρὺς ἐλέγχων τὸ ψευδώνυμον
 τῆς τοιαύτης εὐεργεσίας, μὴ καλῶς προσέθηκεν· ἔ-
 γὰρ οἶδε φύσις εὐεργετήματος ἀνάγκην ἐπιδέχισ-

θαι, εἴτε τὰς χρεῖας καταθυμίας δεῖ ποιεῖσθαι.

702. Δέσποιν', ἔχεις μὲν] Καταδέχεται τὴν
 ἐξ αὐτῆς μέμψιν, ἵνα ἔτι καὶ αὕτη τὴν τῆ σφάλ-
 ματος ἀπολογίαν καταδέχεται· ἐξῆς δὲ πάλιν εἰς
 ἔννοιαν αὐτὴν προάγειν βέλεται, τὸν σκοπὸν τῆς
 μνηύσεως κατ' ὄν γεγένηται, λέγουσα· τὸ δὲ ἐξῆς
 ἔτι· ἔχεις μὲν δικαίως τὰ ἐμὰ πταίσματα μέμ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 698. Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς] Deest hic
 versus in MS. A. Idem in versu sequenti δ.

V. 706. Ζητῶσα φάρμαχ', εὖρον] Ita Parisiens. omn.
 et Ed. Lasc. Vulgò Ζητῶσα γ' εὖρον φάρμαχ'.

V. 707. Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα] Frustrà hic est Canterus
 cùm ἔπραττο anteponit; quod nihil melius ad sensum
 facit, ad carmen non æquè benè. Nec ideo legendum,
 quia Scholiastes fortè sic habet; sæpe enim ille in aliis
 casibus effert Poetæ verba. Josua Barnes.

V. 707. Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ᾦν]
 Linguae indoles omninò scribendum postulat,

Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξ' ἂν, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ᾦν.

Heath.

Sed linguae major arbiter Sophocles nos docet par-
 ticularum ἂν semel positam duobus membris fervire. Sic
 enim ille, Trachin. 898.

—Μᾶλλον δ' εἰ παρῶσα πλησία

Ἐλευσσις οἷ' ἴδρασι, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.

Noster etiam, Troad. 46.

—Εἴ σε μὴ διώλυσεν

Παλλὰς Διὸς παῖς, ἥσθ' ἂν ἐν βᾶδροις ἔτι.

Confer Bac. 701. Brunck.

V. 707. κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ᾦν] Valde in sapientibus
 fuissèm: hoc est, valde sapiens. Cicero—Hic in mag-
 nis viris non est habendus: hoc est, magnus vir non
 est habendus. Usitatissimus hic Ellipsis apud Hebræos,
 Lib. Judic. cap. xi. v. 35. **וְאַתָּה הָיִיתָ בְּעֵצִי** Tu es
 in perturbatoribus meis, vel, in turbantibus me, hoc
 est, perturbans me.—Ps. cxviii. v. 7. **יְהוָה לִי בְּעֹרִי**
וְאַנִּי אֲרָאָה בְּשִׁנְאִי Dominus est mihi **בְּעֹרִי** in ad-
 jutoribus meis, hoc est, ut Septuaginta interpretantur,

Dicet etiam Pittheo seni calamitates,
Implebitque terram omnem turpissimis sermonibus.
Et tu pereas, et quicumque amicis repugnantibus
Promptus est ad non honestè benefaciendum.

700

NUTRIX.

Domina, potes quidem *jure* mea reprehendere peccata :
Quod enim *te* mordet, tuum *rectum* judicium superat.
Possum verò et ego ad hæc, si admittas, respondere.
Educavi te, et benevola sum : morbi verò tibi
Quærens remedia, inveni non quæ volui.
Si verò feliciter *rem* gessissem, valde sapiens fuisset :
Secundum eventus enim, sapere vel non sapere putamur.

705

Σ Χ Ο Λ Ι Α .

ψασθαι, παραιτεῖται γὰρ σε τὸ λογιστικὸν ἢ λύπη,
καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πταισματος γινώσκων ἔσυχω-
ρῶ σοι, αἰτία γὰρ ἐγὼ εἰμι τῆς συμφορᾶς· ὁ δὲ
ὄντις ἔχει ἔτι· ἔχεις μὲν μέμψασθαι τὰ ἐμὰ κακά,
ὣς δὲ σπείνῃ· τὸ γὰρ λυπῶν σε κρατεῖ, ὅθεν καὶ
μέμψῃ μοι· εἰ γὰρ μὴ ἐγένετο ἔκ αὐτοῦ ἐμὴ μίση,
ἐπὶ τῇ ἐπιφέρει, Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς
φρένας κεκτῆμεθα· ἢ μὲν κατασκευὴ τῆς λογισμῆς

τῆς ἐννοίας ἀπόδειξις, ἢ δὲ τῆς ἀποτυχίας δυσχέ-
ρεια τῆς τύχης κατηγορημα.

707. Εἰ δ' εὖ γ' Εἰ καλῶς φησὶν ἐπραττον καὶ
μὴ ἐσφαλὴν τῆς ἐλπίδος, ἐθαυμάζετό μιν τὸ βάλει-
μα· ἔκ αὐτοῦ ἢ ἐμὴ σε βελή ἠδίκησεν, ἀλλ' ἢ τύ-
χη· εἰ γὰρ καλῶς ἀπέβη τὸ πρᾶγμα, ἔλεγε αὐ-
τὸν ὅτι ἔκ ἐστὶν ἄλλη κρείττω τῆς τροφῆς.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

ἱμοὶ βοηθός, Vulg. *mibi adjutor*. Vide Proverb. iii. 26.
et Psalm. liii. Hebr. liv. v. 6. Hæc loquendi ratio
frequentissima est etiam apud Arabes. Vid. Koran. Hist.
Josephi circa initium.

فصدقت وهو من الكاذبين

*Illa dicit verum, et ille EX MENTIENTIBUS, i. e. et ille
mentitur. Et paullo infra, Nam tu es EX PECCANTI-
BUS, i. e. nam peccavisti. Iterum, Ac vendiderunt eum
vili pretio, nummis numeratis :*

وكانوا فيه من الزاهدين

*et fuerunt in eum EX AVERSANTIBUS, i. e. atque aver-
sati sunt eum. Et alibi passim.*

V. 708. Πρὸς τὰς τύχας] Πρὸς λόγους convenientiam

sive proportionem notat sequente genitivo rei compa-
ratae, ut Arrian. de Exped. Alex. Lib. iii. cap. 29. Βά-
θος δὲ ὁδὸς πρὸς λόγους τῶ ἐνός. *Altitudo autem, nē cum la-
titudine quidē comparanda est; sive convenit minimē.*
Servat etiam πρὸς eandem proportionis significationem
etiam cum accusativis, ut in hoc loco,

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτῆμεθα.

V. 708. Πρὸς τὰς τύχας] Verto: *pro rerum exitu*.
Sic Helen. v. 329.

Πρὸς τὰς τύχας τὸ χάσμα, τὸς γόνυς τ' ἔχει.

Musgrave.

V. 708. κεκτῆμεθα] Hoc verbum, nomine virtutis
aut vitii subiecto, non significat, quod putaret ali-
quis, virtutem ipsam aut vitium possidere, sed tantum
famam et opinionem ejus. Sic Iph. in Taur. v. 682.

Καὶ διότι γὰρ καὶ κακὸν κεκτῆσθαι.

ΦΑΙΔΡΑ.

Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκῆντά μοι,
Τρώσασαν ἡμᾶς εἴτα συγχωρεῖν λόγοις;

710

ΤΡΟΦΟΣ.

Μακρηγορῶμεν· ἐκ ἐσωφρόνεν ἐγώ·
Ἄλλ' ἐσι καὶ τῶνδ' ὥσε σωθῆναι, τέκνον.

ΦΑΙΔΡΑ.

Παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐ καλῶς
Παρήνεσάς μοι, κἀπεχείρησας κακά.
Ἄλλ' ἐκποδὼν ἀπελθε, καὶ σαιτῆς πέρι
Φρόντιζ· ἐγὼ γὰρ τὰμὰ θήσομαι καλῶς.
Ὑμεῖς δέ, παῖδες εὐγενεῖς Τροϊζήνιαι,
Τοσόνδε μοι παρὰσχετ' ἐξαιτῆμένη,
Σιγῇ καλύπτειν, ἀ' ἵθ' ἀδ' εἰσηκέσσετε.

715

ΧΟΡΟΣ.

Ὅμνυμι σεμνὴν Ἀρτεμιν Διὸς κόρην,

720

ΣΧΟΛΙΑ.

709. Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα] Ὁργίζεται καλῶς
ἐπὶ τῷ καὶ ἀπολογίαν ἐθέλει σοφίσασθαι· ἄρα ἔν
φησὶ δίκαιόν ἐστι τῆτο, καὶ ἔχι φανερώς· ἄτοπον, τὸ
καὶ ἐθέλειν σε ἰσολογεῖν μοι, καὶ ἐκ τῶν ἴσων ἀμ-

φισθητεῖν τρώσασάν με· ἐξαρκῆντα δέ μοι εἶναι ἱκανὰ
πρὸς Θεραπείαν τῆς βλάβης.

711. Μακρηγορῶμεν] Ἀντὶ τῆ μάτην φλυαρῶ-
μεν καὶ ἐπεκτείνουμεν τὸν λόγον ἐπὶ τοῖς ἤδη πρᾶχ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Helen. v. 1106.

Σύ δ' ἢ πὶ τῷ μὴ κάλλος ἐκτῆσω γάμῳ.

His positis, locum sic interpretor; *Prudentiam fortiti
putamur vel aliquam vel nullam pro rei cuiusque exitu.*
Mufgrave.

V. 713. Παῦσαι λέγουσα, &c.] On ne sçait ce que
devient la Confidente de Phédre après qu'elle a été

chassée honteusement de la présence de la Souveraine.
Il est croyable qu'elle s'exile, où se tue; mais le
Poète n'en dit mot; et il ne vient pas à l'esprit de
Thésée, quoique très-inquiet sur la cause qui a porté
son Epouse à se donner la mort, d'interroger cette
Confidente, ou de demander du moins ce qu'elle est
devenue. Il se contente d'une interrogation vague; et

PHÆDRA.

An verò justa *sunt* hæc, mihi que sufficientia,
Te, fauciatis nobis, deinde verbis assentiri?

710

NUTRIX.

Prolixâ *nimis* oratione utimur; ego non sapiens fui:
Sed *tamen* vel ex his licet *tibi*, filia, servari.

PHÆDRA.

Desiste loqui; nam et priùs non rectè
Consuluiſti mihi, et agressa es mala.
Quamobrem de medio secede, et de teipsâ
Sis sollicita: ego enim mea rectè curabo.
Vos verò, nobiles puellæ Træzeniaë,
Hoc tantùm mihi præbete deprecanti,
Silentio tegere quæ hîc audivistis.

715

CHORUS.

Juro per castam Dianam, filiam Jovis,

720

ΣΧΟΛΙΑ.

Θεῖσιν. Οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ· Ὁμολογεῖ ἡμαρτηκέναι,
ἐπεὶ εἶδεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀπολογίαν δυσχεραίνου-
σαν· ὁμολογῶ φησι τὸ πρότερον πλᾶισμα ἔκ ἐκ τύ-
χης, ἀλλ' ἐξ ἐμῆς ἀνοίας γενόμενον.

717. Ὑμεῖς δὲ, παῖδες] Μεταστέφεται νῦν πρὸς
τὰς γυναῖκας τῆ χορᾶ· αἱ δὲ ὁμνύουσιν οἰκονομικῶς,
καὶ σιωπᾶν ἐπαγγέλλονται· λύοιτο γὰρ αὖ τὰ τῆς
ὑποθέσεως.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

sur le silence glaçant de sa maison réunie autour de
lui, il dit, Quoi, personne ne répond, &c. Aët. iv.—
puis il en revient aux regrets sans songer à la Confi-
dente, qui devoit être au fait plus qu'aucun autre.
Cela a bien l'air d'un défaut, à moins qu'on ne dise,
qu'en effet on voit assez que cette femme éperdue et
frappée de sa disgrâce, s'est éclipſée, ou s'est tuée, sur-

tout après ces effrayantes paroles, Παῦσαι λόγους,
&c. P. Brumoy.

V. 718. Τοσόνδ' ἐμοί] Brunck τοσόνδ' ἐμοί.

V. 719. καλίπτειν] Ita MS. A, et Exc. Flor. MSS.
B, D, καλίψειν. Reliqui, ut vulgò, καλίψαθ'.

V. 720. Ὁμνύμ.] Ὁμνύμι sequitur eandem analo-
giam quam vox Δαίν.—Δαίν δαίτα γίγνεται. Il. ix. v. 70.

Μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξεν ποτέ.

ΦΑΙΔΡΑ.

Καλῶς ἐλέξαθ'· ἐν δὲ προτρέπας' ἐγὼ
Εὐρημα δὴ τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
Ὡς' εὐκλεᾶ μὲν παῖσι προσθεῖναι βίον,
Αὐτὴ τ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπλωκότα·
Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίης δόμους,
Οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι,
Αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, ἔνεκα ψυχῆς μιᾶς.

725

ΧΟΡΟΣ.

Μέλλεις δὲ δὴ τι δρᾶν ἀνήκεστον κακόν;

ΦΑΙΔΡΑ.

Θανεῖν· ὅπως δέ, τῷτ' ἐγὼ βελεύσομαι.

730

ΣΧΟΛΙΑ.

722. "Εν δὲ προτρέπας] Ἀντὶ τῆς ζητήσεως καὶ
ἔξερευνῶσα, μετατρέπας φησὶ καὶ πολλὰ δοκιμά-
ζουσα καὶ εἰς πολλὰ μεταφέρουσα μὲν τὴν γνώμην,

ἐν μόνον ἵαμα τῆς συμφορᾶς εὖρον.

726. Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ] Ὅτι Μίνως βα-
σιλεὺς ἐγένετο τῶν Κρητῶν, ὁ πατὴρ αὐτῆς· καὶ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Quā enim fit analogiā Δίδωμι, δίδως, δίδωσι, δίδωμεν, δί-
δομαι, δίδε, δίδοναι, δομεναι; eādē fit ὁμῶμι, ὁμῶς,
ὁμῶσι, ὁμῶμεν, ὁμῶμαι, ὁμῶ, ὁμῶναι, ὁμῶμεναι; et si-
militer in verbis istius formæ omnibus: neque in his
licentiæ locus est ullus.

"Ομῶμι γαῖαν, λαμπρὸν ἥλιον τι φῶς.

Med. v. 752.

"Ομῶ· σὺ δ' ἔλαρχ' ὄρκον, ὅστις εὐσεβής.

Iphig. in Taur. v. 743.

V. 720. Hic Chori ingenium nequaquam consen-
tire videtur cum præscripta illā ab Horatio lege, Arte
Poeticā, v. 196.

Ille bonis faueatque, et concilietur amicis.

Ejus silentium et Hippolyto et Phædræ pariter exi-
tiosum est.

Vide Comment. in Aristotel. περὶ ποιητικῆς à H. J.
Pye, cap. xii. not. 4. p. 237.

V. 721. δείξεν] Al. δείξει.

V. 722. Καλῶς ἰλίξας. Sic benè Valckenaerius è
Florent. codice. In Tragicis dialogis totius Chori
partes sustinet Coryphæus, et solus loquitur: ideo qui
Chorum adloquuntur mox ad Coryphæi singularem
personam, mox ad universas, quibus Chorus constat,
personas sermonem dirigunt. Res est notissima. Vide
notata ad Æschyli S. Theb. 226. Mox προτρέπας in
pluribus codicibus repertum prætulī. Sophocles Aj.
831. Τοιαῦτα σ', ὦ Ζεῦ, προτρέπω: ubi etiam, ut hic,
vulgò legitur προτρέπω. Alterum doctè tuetur H. Ste-
phanus. Seq. versu εὐρημα δὴτα è membr. quibuscum
concinit Florent. codex, recepi. Brunck.

Me nihil unquam ex tuis malis prolaturam in lucem.

PHÆDRA.

Rectè dixistis. Unum verò ego, hortans vos,
Hujus calamitatis inventum remedium habeo,
Ut reddam gloriosam quidem vitam meis liberis,
Ipsa verò juver in præsentī casu.
Nunquam enim dedecorabo familiam Cretensem,
Neque veniam in conspectum Thesei,
Turpibus polluta factis, propter animam unicam.

725

CHORUS.

Esne igitur factura aliquod immedicabile malum?

PHÆDRA.

Mori statui: quomodò verò, hoc ego cogitabo.

730

ΣΧΟΛΙΑ.

διὰ τῆτο Κρησίας δόμης λέγει.

728. Οὐνεκα ψυχῆς μιᾶς] Ἐγὼ γὰρ τῆς μιᾶς
μὲ ψυχῆς καταφρονήσασα, πολλὰς ἑτέρας διασώ-

σω, τὰς τῶν οἰκείων δηλονότι, ῥυσαμένη τῆς αἰσ-
χύνης· ἔχ' ὑπερτιμήσω τὴν μίαν ψυχὴν τῆς αἰσ-
χύνης τῶν πολλῶν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 722. προτρέπω] MS. B, προτρέπω, superscrip-
to primæ syllabæ σ'. MS. D, προστρέπω. MS. E,
προσρέπω σ'. Clausulam sic interpretor; Ego autem ro-
gans te (προτρέπω) ut juramenti sc. religione te ob-
stringeres, habeo consilium quoddam infortunius bisce in-
ventum atque excogitatum (εὑρημα τῆσδε συμφορᾶς) quod
et mihi et liberis meis usui futurum est. Musgrave.

V. 723. δὴ τι] Brunck δὴτα.

V. 725. Αὐτὴ τ'] Ita MSS. omn. et Edd. Lasc. et
Ald. Vulgò αὐτὴ δ'.

V. 725. Αὐτὴ δ'—Sic rectè Valckenaerius, licet in-
vitis codicibus. Brunck.

V. 726. Οὐ γὰρ ποτ' αἰσχυρῶ γε Κρησίας δόμης] Con-
fer Mason. Elfrid.

ATHELWOLD. —And you ye aged Oaks, Ab! shade
The last, the wretchedest of all our race.

I will not long pollute you; for I mean
To pay beneath your consecrated gloom
A sacrifice to honour, and the ghosts
Of those progenitors, who sternly frown
On me their base descendant.—

V. 727. εἰς πρόσωπον] Brunck εἰς πρόσωπον.

V. 728. Αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις]

Ho Core anch' io, che morte sprezzò, e crede
Che ben si cambi con Onor la Vita.

Tasso Canto xii. Stanz. 8.

V. 728. Οὐνεκα ψυχῆς μιᾶς] Propter unius mulier-
culæ animæ jacturam. Tull. in Epist.

V. 730. τῶτ' ἐγὼ] Ita MSS. A, B, D, cum Exc.
Flor. uti Canterus quoque emendaverat: legebatur
enim antea ὅπως δ' ἐγὼ τῶτο.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐφημος ἴσθι.

ΦΑΙΔΡΑ.

Καὶ σύ γ' εὖ με νυθέτει.

Ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
 Ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,
 Τέρψω· πικρὰ δ' ἔρωτος ἠτήθησάμην.
 Ἀτὰρ κακὸν γε χ' ἀτέρω γενήσομαι
 Θανῶσ', ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
 Ὑψηλὸς εἶναι τῆς νόστου δὲ τῆσδ' ἐμοὶ
 Κοινῇ μετασχὼν, σωφρονεῖν μαθήσεται.

735

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν,

ΣΧΟΛΙΑ.

731. Καὶ σύ γ' εὖ με νυθέτει] Ἀπειληκώτερον
 εἴρηται ὁ λόγος, ὥς εἰ ἔλεγε, μὴ καὶ σὺ ζήλῃς τὴν
 τροφὴν τῆς παραινέσεως, μηδὲ τὰ αὐτὰ ἐκείνη νυθε-
 τήσης με, ἃ εἰς ἐπιζήμια καὶ φαῦλα, ἀλλὰ πρὸς

τὸ χρηστὸν εὖ με νυθέτει.

735. Ἀτὰρ κακὸν γε] Καὶ δὴ ἀποθανῶσα κα-
 κὸν γενήσομαι καὶ ἄλλω· ἀντὶ τῆς τῷ Ἱππολύτῳ
 διὰ τῆς κατηγορίας· ἵν' εἰδῇ κοινῇ ταύτης μοι με-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 731, 732. Fortè,

Καὶ σύ γ' εὖ με νυθέτει

Ἐγὼ δὲ Κύπριν, &c.

nisi præstet, Καὶ σὺ μὴ με νυθέτει. Markland.

V. 731. Καὶ σύ γ' εὖ με νυθέτει] Quid in vulgatâ
 lectione Marklandum offendere potuit haudquaquam
 assequor. εὖ νυθέτει aptissime respondet τῷ εὐφημος ἴσθι.
 Conjecturæ ejus, εὖ με νυθέτει, et μὴ με νυθέτει, ex-
 pendentī vix appositiores, credo, deprehenduntur.
 Heath.

Nota vox Εὐφῆμαι quæ in Gentilium sacris aut so-
 lemnibus tam de fausta acclamatione, quam de indicto
 silentio, dicebatur. Vid. Ez. Spanheim. in Hymn. in
 Apollin.

V. 734. ἠτήθησάμην] Valckenaerius et Brunck ἡσ-
 σηθήσομαι.

V. 735. Ἀτὰρ κακὸν γε χ' ἀτέρω γενήσομαι] Hippoly-
 tum notat, quem morientis illius calumniæ exitio pro-
 pinabant. Huc refer illud Antholog. Græc. l. i. c. 50.
 Epigr. 2.

CHORUS.

Bona verba dic.

PHÆDRA.

Et tu me rectè mone.

Ego enim Venerem, quæ me perdit,
Discedens è vitâ hodie,
Delectabo : vincar autem ab acerbo amore.
Sed tamen fiam etiam alteri malum
Defuncta, ut discat in meis malis non
Elato animo esse, et hujus morbi mecum
Communiter particeps, modestior esse discat.

735

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

CHORUS.

1 Excelsis sub speluncis utinam essem,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τασχών τῆς νόσθ, μετριάζαν, καὶ μὴ ὑψηλοφρο-
νεῖν ταῖς ἐτέρων δυστυχίαις.

739. Ἡλιβάτοις] Ἀντὶ τῆ βαθυτάτοις· ἡλί-
βατον γὰρ ἔ μόνον τὸ ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ τὸ βαθύ,

ἃ εἰν ἀλιτεῖν τῆς βάσειος· κευθμῶσι δὲ, τοῖς ἐρή-
μοις καὶ κεκρυμμένοις τόποις, καὶ πάσης ξυλυχίας
ἀνθρώπων χωρὶς· τὸ ἐξῆς ἔν ἔτως· Πτερῶσαν με
ὄρνιν θεῖη θεός, ἵνα γενοίμην ἐν ἡλιβάτοις κευθμῶσι,

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Μητρικαὶ προγόνοισιν αἰὶ κακόν· ὅθι φιλῶσαι
Σώζουσιν· Φαίδραν γὰρ καὶ Ἰππόλυτον.

Privignis semper vel amor solet esse novercæ exitio: PHÆ-
DRA est testis, et HIPPOLYTUS. Josua Barnes.

V. 737. τῆσδ' μοι] Brunck τῆσδ' ἰμοί.

V. 739. Le Chœur remplit ici le Théâtre, tandis
que Phédre va se donner la mort. Occupé de cette
triste idée, il souhaite d'être transformé en oiseau, pour
passer dans les endroits, que de semblables malheurs
ont rendus célèbres chez les Poètes. Telle est la mer

Adriatique. Io fille d'Inachus et d'Ismene, ayant été
aimée de Jupiter, fut changée en génisse par son
amant, qui vouloit la dérober à la jalouse rage de Ju-
non. Elle se précipita dans la mer, qui fut appelée
Ionienne de son nom, et que les Anciens croyoient
être partie de la mer Adriatique. On voit en effet par
le voyage de S. Paul à Malthe, dont il est parlé au ch.
xxvii. des Actes des Apôtres, que du tems de l'écrivain
sacré, on appelloit mer Adriatique toute la mer qui
environne les côtes de l'Italie.

Le Chœur parle ensuite du Pô, où tomba Phaëton

Y

- 2 Ἴνα με πτερόσσαν ὄρνιν
 3 Θεὸς ἐν πτεροῖς
 4 Ἀγέλαισι θεῇ
 5 Ἀρτεῖν δ' ἐπὶ πόντιον
 6 Κύμα τὰς Ἀδριναῖς
 7 Ἀκτᾶς, Ἡριδανὸς δ' ὕδαρ
 8 Ἐνθα πορφύρεον σαλάσσειν
 9 Εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλιναι

740

745

ΣΧΟΛΙΑ.

καὶ πλεῖστον ἀπτόητος εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῃ γένει· ἀφανισμόν δὲ καὶ μεταβολὴν τῆς φύσεως ἐπεύχεται ἑαυτῷ ὁ χορὸς ἐπὶ τῇ συμβεβηκυῖα τύχῃ· ἥτοι πρὸς τὸ ἀπειρος γενέσθαι τῶν ἐπικαταληφόμενων συμφορῶν· ἢ ἐπειδὴ μέλλει συνίστωρ γενέσθαι τῇ Φαίδρᾳ εἰς τὴν κατὰ τῇ Ἰππολύτῃ διαβολῇ, καὶ τηλικαύτην ἀμαρτίαν εἰς ἑαυτὸν ἐπισπᾶσθαι, ψευδομαρτυρεῖν ἀναγκασθεῖσα καὶ αὐτὴ· πρὶν ἢ ἐκεῖνον ἐπιστῆναι αὐτῷ τὸν καιρὸν, ἀπαλλαγῆναι τῆς φύσεως εὐχεται· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, καταγνῆσα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ διὰ τῶν παρόντων κακῶν, ἄριστα παιδεύθεισα, ὅρnis εὐχεται εἶναι πρὸς τὸ μηδὲ συν-

τυχίας ἢ θείας ἀπολαύων ἀνθρώπων· τῆτο γὰρ τὸ ζῶον καθαρώτατον ἐστὶ παρὰ πάντα· διὸ καὶ ἕκαστον αὐτῶν θεοῖς ἀνάκειται, καὶ τῇ πτήσῃ μᾶλλον τῶν ἄλλων ζῴων ἐκτοπίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων δύναται, ὡς καὶ ἐν ἐρημίᾳ ἀνθρώπων ἐπιστάντες ἀνίπασθαι, καὶ νικᾶν τῇ φύσει τὴν τῆς θείας. πρὸς τὴν Ἀδρίαν δὲ καὶ τὴν Κελλικὴν ἀρθῆναι εὐχεται οἰκείοις τοῖς πεπραγμένοις, καὶ ὡς μάλιστα τῶν τόπων τῶν λύπας ἀναδεξαμένων· ἐν γὰρ τῷ Ἀδρίᾳ ἢ Ἰῶ εἰς βῆν μεταβληθεῖσα διὰ βέλῃσιν Ἡρας, διεπέρασε τὸ ἀπ' αὐτῆς Ἰώνιον πέλαγος κληθεῖν· αἱ δὲ Ἡλιάδες κόραι ἐν Ἡριδανῷ δακρύσαι τὸν Φαίθοντα,

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

écrasé de la foudre, et sur les bords duquel les sœurs de Phaëton furent changées en peupliers, qui distillent des larmes d'ambre. P. Brumoy.

V. 739. Ἡλιάτοις] Interpres *excelsis*. Præstitisset *impenfis, ingentibus*. Sic Stesichorus, Hesychio teste, τάρταρον ἡλίσταον dixit, idemque epitheton Q. Smyrnæus, galeæ, et muro tribuit Lib. vii. navi quoque Lib. xi. Adde Oppiani Halieut. iii. 171. v. 66. Hesiod. Theog. 483. Ἀντρω ἐν ἡλίσταον. De voto Chori conferri potest Soph. Trachin. v. 970. Psalm. lv. 6. Solent autem aves peregrinæ abituræ, de quibus hîc cogitasse videtur, in cavernis rupium congregari. Musgrave.

Confer Theocrit. Idyll. iii. v. 12, 13, &c. Edit. Warton.

— Αἴθε γενόμαν

Ἄ βομβεῖσα μέλισσα, καὶ ἐς τοὺς ἄντρον ἰκοίμαν,
 Τὸν κισσὸν δαδὺς, καὶ τὰν πτέρην δ' ἐν πυκάσῃ.

V. 741. πτεροῖς] Ed. Ald. πτεροῖς. Lib. P. Ed. Lasc. πτεροῖς. MS. E. πτεροῖς γρ. πτεροῖς. Fortè verum fuerit;

Θεὸς ἐν πτεροῖς
 οἱ ἀγέλαις θεῇ.

Alioqui πτεροῖς, præcedente πτεροῖς, tautologiam sapit. Vide et notam præcedentem. Musgrave.

V. 741. Θεὸς ἐν πτεροῖς

Ἀγέλαις θεῇ] Rectè hunc versum in duos dividit Musgravius, sed eorum alter ab antithetico prorsus diffidet. Revocanda igitur est prius vulgata scriptura,

Ἀγέλαις θεῇ anapæstica penthemimeris, versus etiam tres proximè sequentes rectiùs ab eodem constituuntur; quartum ab hoc optimè restituit Marklandus. Heath.

V. 741. Θεὸς ἐν πτεροῖς ἀγέλαις θεῇ. Sic in membr. unâ serie, nec in iis divisus antithetico versus, qui sic itidem scribendus:

Ἰς ὁ ποταμὸς πορφύρεας λίμνας.

uti olim in omnibus editionibus legebatur. Dimetri sunt anapæstici hypercatal. Singulos versus perperam in binos dividerunt recentiores editores, quod non factis animadverti, quum fabulam hanc descripsi. —

- 2 Ubi me aligeram avem
- 3 Deus in multivago
- 4 Grege faceret.
- 5 Tollerer autem supra marinum
- 6 Fluctum Adriatici
- 7 Littoris, Eridanique aquam.
- 8 Ubi stillant purpureum
- 9 In æstum patris ter miseræ

740

745

ΣΧΟΛΙΑ.

εἰς φηγὰς μετέβληθησαν.

744. Κύμα τᾶς Ἀδριναῖς] Τὸ πόντιον κύμα ἀντιδιασπαιτικόν ἐστὶ τῷ ρεύματι τῆς Ἡριδανῆς· ὁ δὲ Ἀδρίας πύλαγός ἐστι μέγιστον πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ· ὁ δὲ Ἡριδανὸς ποταμὸς Κελλικός· ἐν ταῖς δὲ ἄρα εὐχέλαι μάλιστα τοῖς τόποις εἶναι, ὡς περὶ αὐτοῦ συμφορῶν· ὁ μὲν γὰρ Ἀδρίας συνέπαυε τῇ βοῇ, ὁ δὲ Ἡριδανὸς τῷ Φαίθοντι· ὅπως ἂν πρόφασιν ἔχουσα τὸν τόπον ἀκαταπαύτως θρηνοῖν τῆς ἀνθρώπου· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, εὐχεται μεταβολὴν τῆς φύσεως εἰς τῆς τόπου ἐκείνης γενέσθαι, οἱ τινες μάλιστα πείραν μετεμψυχώσεως εἰδέξαντο· ἐν μὲν γὰρ τῷ Ἀδρίᾳ ἢ Ἰὼ ἐπλανήθη εἰς βῆν μεταμορφωθείσα· ἐν δὲ τῷ

Ἡριδανῷ εἰς αἰγείρας αἱ Ἡλιάδες μετεβλήθησαν.

746 Ἐνθα πορφύρεον] Εἰς πορφύρεον οἶδμα τῆς Ἡριδανῆς αἱ τῆς πατρὸς ἡλίας ἀδελφαὶ κόραι Ἡλιάδες τῷ οἴκτῳ τῆς Φαίθοντος εἰς δένδρα μεταβληθεῖσαι δακρύουσι τῷτο τὸ δάκρυον ὅπερ πηγνύμενον ἐν τῇ ψυχρότητι τῆς ὕδατος, ἀποτελεῖ τὸν ἤλεκτρον· πατέρα δὲ αὐτῶν τὸν Ἡριδανὸν φησὶ, παρόσον τρέφονται αὐτῇ τῷ ὕδατι, αἰγέροι ἔσται. Ἄλλως. Κόραι Φαίθοντος· ἡλίας γὰρ βέλεια ὁ μῦθος αὐτὰς εἶναι· διὰ τὸ καὶ τὸ δάκρυον αὐτῶν φωτεινοὺς λέγεσθαι εἶναι, ἤλεκτρον ὀνομαζόμενον, ἐπεὶ καὶ Ἠλέκτωρ ὁ ἥλιος λέγεται.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Membranarum autem lectionem ποταναῖς retinui, quia versui melius convenit quam πταναῖς: et ποτανός si bis terve alibi adhibuit Euripides, quidni hic etiam eā voce usus est? In reliquis membranarum fidem sequi malui quam incertis interpolationibus metra ad amufsim exigere. Brunck.

V. 742. Ἀγίλαισι] Valckenaerius ἀγέλαισι. Brunck ἀγέλαισι.

V. 743, 744. Ἀρδίην δ' ἐπὶ πόντιον Κύμα] Vide Plinii cavillationem de Apollonio et hoc loco Euripidis; et quid in utriusque defensionem dicatur à P. Victorio Variar. Lection. l. xxv. c. 4. Etiam Scholiasten in hunc locum. Josua Barnes.

V. 745. Ἡριδανῷ δ' ὕδαρ] Eridanique aquam, ubi stillant, &c. Vide de Phaëthontis Sororibus in arbores. conversis, et electrum lacrymantibus præter Scholiasten, Ovidii Metamorph. l. ii. Fab. 2 et 3. et Αὐλικό-κἀτοπτρον sive Estheram nostram à v. 1138 ad v. 1157. Josua Barnes.

V. 746. Ἐνθα, &c.]

Inde fluunt lacrymæ; stillataque sole rigescunt

De ramis electra novis; quæ lucidus ammis

Excipit, et nurbus mittit gestanda Latinis.

Ovid. Metamorph. Lib. ii. v. 364.

And trees weep amber on the banks of Po.

Pope. Pastoral. i. v. 62.

V. 746. πορφύρεον] Ita MSS. B, D, E, Exc. Flor. et Lib. P. Ed. Ald. πόρφυρον. Scaliger πορφυρεόν. Marklandus

Ἐνθα τε πορφύρεον γαλάσσου

Εἰς οἶδμα

Notatque ex Iphig. in Aul. v. 1494. Hom. Il. ii. v. 594 expletivum τὶ post ἴνα, ἔνθα, adverbia loci, poni solere.

Valckenaerius Ἐνθα γε πορφύρεον γαλάσσου

Εἰς οἶδμα

Brunck Ἐνθα πορφύρεον γαλάσσου εἰς οἶδμα

V. 747. παῖρος] Fort. παῖδ. Exercitat. Academic. in Euripid.

V. 747. τριτάλαιαι] MSS. A, B, D, Exc. Flor. Lib. P. et Ed. Lasc. τάλαιαι. MS. E. τὶ τάλαιαι.

- 10 Κόραι, Φαέθοντος οἴκῳ, δακρύων
11 Τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.

Ἀντιπροφὴ α'.

- 1 Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτάν
2 Ἀνύσαιμι τῶν αἰοιδῶν,
3 Ἴν' ὁ ποντομέδων
4 Πορφυρέας λίμνης
5 Ναύταις ἐκ ἔθ' ὁδὸν νέμει,
6 Σεμνὸν τέρμονα κυρῶν

750

755

ΣΧΟΛΙΑ.

750. Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ] Ἐνθα τὰ χρύσια μῆ-
λα ἐσπάρησαν· Φερεκύδης δὲ Διὸς καὶ Θέμιδος φη-
σὶν αὐτάς· ἔνιοι δὲ τὰς αὐτάς ταῖς Ἀτλαντίσιν·
Ἑσπερίδες δὲ ὀνομάζονται διὰ τὸ ἐν τῇ ἰσπερά, τε-
τέστιν ἐν τῇ δύσει, κεῖσθαι· ὁ δὲ λόγος, ἀνύσαιμι

καὶ ἔλθοιμι ἐπὶ τὴν ἀκτὴν τῶν Ἑσπερίδων νυμφῶν
τῶν αἰοιδῶν, ἔνθα εἰσὶ χρύσια μῆλα σπαρέντα·
πάλιν δὲ ἀκολέθως τοῖς προσηρημένοις, καὶ ἐνταῦθα
εὐχεται γενέσθαι· ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ νῦν ἐν θρήνοις
εἰσὶ, θρηνεῖσθαι τὸν δράκοντα τὸν μηλοφύλακα, τὸν

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 750. Confer huc Iphig. in Taur. v. 1138.

Λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην,
Ἐνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ.
Οἰκίαν δ' ὑπὲρ θαλάμῳ
Πτέρυγας ἐν νύκτι ἀμοῖς
Λήξαιμι θαλάσσης.
Χοροῖς δὲ γαίην, &c.

Vide etiam Chor. Œdip. Colon. v. 1101.

V. 750. Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτάν] Le Chœur
passé ensuite aux Isles fortunées, où il place le jardin
des Hespérides, suivant l'idée de quelques anciens,
qui feignoient que l'ambrosie y couloit. C'est pour
exprimer leur fertilité. Les Hespérides, selon la fa-
ble, étoient filles d'Hesperus, frere d'Atlas, et culti-
voient un jardin délicieux, où croissoient les pommes
d'or gardées par un Dragon. Hercule le tua, et enle-
va le trésor. Le Chœur dit, que Neptune refuse de-là
le passage aux vaisseaux, parce que, suivant son idée,
le ciel s'y confond avec l'océan. L'Amérique n'étoit
pas découverte. Les femmes de Trézène désirent d'être
transportées dans un climat si délicieux pour s'éloigner
des malheurs dont elles sont témoins. P. Brumoy.

V. 750. Hesperidum litus Euripides nec in mari
Mediterraneo, ut Lucanus Lib. ix. nec omnino in

Africa collocat, sed ipso in oceano, ut Pherecydes
apud Scholiast. Apollon. Rhod. Lib. iv. v. 1396. Pa-
tet hoc ex versibus mox sequentibus, ubi affirmat nullam
illuc navigantibus viam esse, ultimum enim naviga-
tionum terminum esse montem Atlantem, qui, ut ex
Maximo Tyrio discimus, in ora Africæ occidentali si-
tus est. Insulas, ni fallor, easdem intelligit, quas in
vitâ Sertorii memorat Plutarchus, quarum descrip-
tione adeo delectatus est dux ille fortissimus, ut ibi, ha-
bitandi causâ, proficisci cogitaret. Fortè et Horatius
eodem respexit Epod. xvi. v. 42. Utriusque certè de-
scriptio optimè convenit cum iis, quæ ab Euripide de
his insulis traduntur. Musgrave.

V. 750, 751. ἐπὶ — ἀκτάν Ἀνύσαιμι] Sic Soph. Tra-
chin. v. 669.

Τάνδ' ἔτι πρὸς πόλιν ἀνύσσει.

Lucian. in Toxar. Tom. ii. p. 68. Ed. Græv. Ἐτίλσει
ἐς Σκύθας. Id. Hermotim. Tom. i. p. 558. Ἀπὸ τῆς Ἑλ-
λάδος εἰς Ἰνδοῦς τιλιῶν. sc. ὁδόν. Ex Marklandi notâ ad
Supplic. v. 1142. Musgrave.

V. 751. τῶν αἰοιδῶν] Verto *cantatricum*. Apollon.
Rhod. Lib. iv. v. 1399.

Ἀμφὶ δὲ νύμφαι

Ἑσπερίδες ποίπνοον, ἰφίμερον αἰείδουσιν. Musgrave.

10 Puellæ, Phaethontis miseratione, lacrymarum

11 Electro pellucidos splendores.

Antistrophe 1.

1 Et ad littus pomiferum Hesperidum

750

2 Cantatricum conficerem iter,

3 Ubi marinus rector

4 Purpurei stagni,

5 Non ampliùs concedit viam nautis,

6 Venerandum limitem sanciens

755

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

νεωσι ὑφ' Ἡρακλέους φονευθέντα· διὰ τῆτο γὰρ αἰοι-
δὺς αὐτὰς λέγει, διὰ τὸ ἐπὶ θρήνοις εἶναι.

752. 'Ιν' ὁ ποντομέδων] Ὅπως ὁ Ποσειδῶν ἔκ-
ἔτι δίδωσι τοῖς ναύταις διέξοδον προσεγγίζεν εἰς τὸν
ὠκεανόν· τέρμονα γὰρ ἔραν τὸν ὠκεανόν φησι, εἰς

ὃν δοκεῖ τῇ θείᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀποτερματίζεσθαι
καὶ καταπίπτειν ὁ ἕρανός· πάλιν δὲ πρὸς τὴν διή-
γησιν ἐτράπη τῶν τόπων, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τὸν πλῆν
τῆς θαλάσσης τοῖς ναύταις ἔδιδωκεν ἔτι, καθὰ καὶ
Πίνδαρος, Γαδεῖρων τὸ πρὸς ζόφον ἔπειρατόν.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 753. λίμνης] Valckenaerius et Brunck λίμνας.

V. 755. τέρμονα] Ὁ τέρμων, pro τὸ τέρμα, sanè ab
Euripide usurpatur in variis locis. Vid. infra v. 1173.

Ναῖωσι, καὶ γὰρ τέρμονας Τροϊζήνας.

Et Heraclid. v. 37. Med. v. 276. et Troad. v. 1068.

Legitur etiam ὁ τέρμων, pro τὸ τέρμα, apud Æschyl-
lum.

V. 755. κυρῶν] MSS. A, D, et Exc. Flor. καίων.
MS. B, καίων — κυρῶν superscripto. Valckenaerius et
Brunck καίων.

V. 755. Lego,

Σιμόν τέρμονα κυρῶν
Οὐρανὸν τὸ γ' Ἀτλας ὀχεῖ,

Venerandum cœli terminum statuens eam partem quam
Atlas sustinet. i. e. quod ultra Atlantem cœli est ne-
mini spectandum concedens. Cum enim priscis tem-
poribus paucissimi ultra Atlantem navigarent, ulterio-
ra à plerisque inacceffa esse credebantur: ideoque, ut
Veterum ferebat superstitio, ad Cœlestium ditionem
pertinere. Albinovanus apud Senecam Suasoria i.

Dii revocant rerumque vetant cognoscere finem
Mortales oculos: aliena quid æquora remis
Et sacras violamus aquas, Divûmq; quietas

Turbamus sedes? —

Confer Tacit. Germ. c. 34. Musgrave.

Var. Lect. σιμόν τέρμον κυρῶν.

V. 755. Legendum videtur κυρῶν, nam κυρῶν pri-
mam corripit. Verte, In terminum venerandum cœli in-
cidens. Cæteroquin nihil muto, quanquam silentio
haud prætereundum duco, me verbum κυρῶν genitivo
aut dativo sæpiùs, accusativo verò nunquam, quod
meminerim, junctum deprehendisse. Quod enim lo-
cum attinet in Æschyli Sept. ad Theb. v. 705. vide
quæ ibidem adnotavimus. Heath.

V. 755, 756. Σιμόν τέρμονα κυρῶν

Οὐρανῷ, —] Nota Epicuri ali-

orumque è veteribus opinio, qui occidentem solem in
oceanò occidentali extingui credere, indeque postea
novi solis lumina (quod à Lucretio etiam (lib. v. ver.
661.) adstruitur) reparari. Vid. Callimach. Hymn. in
Del. Vide etiam Hom. Hymn. εἰς Σελήνην. v. 7.

Εὐτ' ἂν ἀπ' ὠκεανοῦ, λοισσαμένη χροά καλόν,

Εἴματα ἰσσαμένη τηλαυγία δῖα Σελήνη,

Ζευξαμένη πῶλος ἱριούχιναι, αἰγλήεντας,

Ἑσσυμένης προτέρως ἰλάση —

Quando ab oceano, lota corpus pulchrum,

Vestes induta eminùs-lucidas eximia Luna,

- 7 Οὐρανῷ, τὸν Ἀτλας ἔχει,
 8 Κρήναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
 9 Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
 10 Ἴν' ὀλβιόδωρος αὖξεν ζαθέα
 11 Χθρὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.

760

Στρεφὴ β'.

- 1 ὦ λευκόπτερε Κρησία
 2 Πορθμῖς, ἀ διὰ πόντιον

ΣΧΟΛΙΑ.

756. Τὸν Ἀτλας ἔχει] Τὸν Ἀτλαντα οἱ μὲν ὄρος εἰρήκασιν, μυθεύοντες τὸν ἕρανὸν βαρύνειν, ἐπειδὴ πᾶν ὑψηλὸν ὑπάρχει, καὶ δοκεῖ ἐπιχειρῆσαι αὐτῷ ὁ ἕρανός· ὅθεν καὶ Ἀτλας εἰρήται, διὰ τὸ ἄτλητον ποιήσασθαι τὴν εἰς αὐτὸν ἀνάβασιν· τινὲς δὲ Ἀτλαντα εἰρήκασιν αὐτὸν τὸν ἄξονα τῷ ἕρανῳ, δι'

ἧ ἢ τῷ παντὸς κίνησις γίνεται· δῆλοι δὲ καὶ Ὀμηρος· ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς, Μακρὰς, αἱ γαῖαν τε καὶ ἕρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι· εἰρησθαι δὲ Ἀτλαντα οἰονεὶ πολύτλαν, διὰ τὸ αὐτὸν πάντα βαρύνειν.

757. Κρήναί τ' ἀμβρόσιαι] Αἱ τῷ νέκταρος κρηναί, καὶ ὁ ἀμβρόσιος καὶ τὸ νέκταρ ἐκείσε φύον-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

*functis equulis arduis-cervice, fulgidis,
 Rapide ulterius agitarit*—

Similiter etiam Eur. in Ione v. 1148.

Ἴππες μὲν ἤλαυν' εἰς τελευταίας φλόγα
 Ἥλιος, ἰφίλων λαμπρὸν Ἑσπέρην φάος.

V. 756. Οὐρανῷ, τὸν Ἀτλας ἔχει] Non amplius mihi, quod in notis dedi, arridet. Multo certe elegantius fuerit;

Οὐρανῷ σὸν, Ἀτλας, ῥάχιν.

Ἀτλα vocativo ut Ovid. Metam. iv. 644. *Tempus, Atla, veniet. ῥάχιν dorsum montis.* ὅστις ῥάχιν legas Anthol. H. Steph. p. 283. Nec obstat quod ῥάχιν fœmininum sit. Vide not. in Iph. Taur. 844. Musgrave.

V. 756. τὸν Ἀτλας ἔχει]

Ἀτλαντος. ὃς πρὸς Ἑσπέρην τόπος

Ἑσπερίαν, ἕρανῳ τε καὶ χθρὼς

ὦμοις ἱρεῖδων

Æschyl. Prometh. v. 349.

Ἀτλας ὁ χαλκίοισι νότοις ἕρανῳ,

Θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρέφων.

Eur. Ion. v. 1.

Vide et Hesiod. Theogon.

—Atlantis duri, cœlum qui vertice fulcit.

Æn. iv. v. 247.

Vide etiam Æn. iv. infra.

Oceani finem juxta, solemque cadentem

Ultimus Æthiopum locus est; ubi maximus Atlas

Axem humero torquet, stellis ardentibus aptum:

Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos

Hesperidum templi custos, epulasque draconi

Quæ dabat, et sacros servabat in arbore ramos,

Spargens humida mella—

V. 758. κοίταις] MS. E, Lib. P. et Fl. κοίτας.

V. 758. κοίτην *thalatum* aliquando significare docerunt exempla ad Hecub. 1084 allata. Conferendi porro fontes in regiâ Ætæ apud Apollon. Rhod. iii. 221. Pausanias: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν Ἀφρίμῳ ἱερῶν πηλαί. p. 105. Ed. Sylb. Musgrave.

V. 759. Ἴν' ὀλβιόδωρος, &c.] Fortunatas intelligit Insulas, ut vult Stiblinus ad hunc locum, quæ sic dictæ sunt à felici situ, et frugum ubertate. Has Strabo Libro primo et tertio luculenter describit, et Hom. Odyss. iv. Fortunatorum memorant Insulas, ait Plaut. Trin. ii. 4—148, quod cuncti qui egerunt ætatem castè suam conveniunt, &c. Eadem hodiè dicuntur *The Canaries*, quemadmodum Hesperidum Insulæ vocantur *The Cape de Verd Islands*. Vid. Camoens. Lusiad. v. Stanz. 8. ubi eodem ordine describuntur quo eas Vasco de Gama appulisse fertur.

Passadas tendo já as Canárias Ilhas

- 7 Cœli, quod Atlas sustinet :
- 8 Fontesque ambrosii scaturiunt
- 9 In corte aulæ Jovis,
- 10 Ubi beata donans divina submittit
- 11 Tellus felicitatem diis.

760

Strophe 2.

- 1 O albis velorum alis instructa Cretensis
- 2 Navis, quæ per marinos

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ται. Ἄλλως. Ὑποτίθεται τὴν τῶν Φαιάκων γῆν εἶναι· ἐκ γὰρ τῆς πολλῆς θερμότητος, καὶ ἐκ τῆ ἐπικειμένης πυρὸς τρίτον τῆ ἐνιαυτῆ τὸν σῖτον, καὶ τὰ ἄλλα κάρπιμα φέρειν λέγεται· τὸ δὲ ἐξῆς, καὶ ἔλθοιμι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅθεν ἐκ τῶν κοιτῶν τῶν οἰκῶν τῆ Διὸς χέονται αἱ πηγαί, αἱ τὸ ζῆν τοῖς θεοῖς δωρήμεναι.

759. Ἰν' ὀλβιόδωρος] Πρὸς τῷ πυρίνῳ κύκλῳ καὶ τῇ ζώνῃ τῆ πυρὸς· ἐτέραν γὰρ ἐμύθευσαν εἶναι γῆν, ἐκ γὰρ τῆς πολλῆς θερμανσίας τρίτον τῆ ἐνιαυτῆ συμβαίνει τὰ κάρπιμα φύεσθαι καὶ τὸ νέκταρ· φησὶ γὰρ κρήνας μὲν ἀμβροσίας τὰς τῆ νέκταρος, εὐδαιμονίαν δὲ τὴν ἀμβροσίαν καὶ ἀφθαρσίαν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

*Que tiveram por nome Fortunadas
Entramos navegando pelas Filbas
Do Velbo Hesperio, Hesperidas chamadas;
Terras por onde novas maravilbas
Andaram vendo já nossas armadas :*
His, aut illis, alludit Pindarus Olymp. ii. Antistroph. 4.

— Ἐνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὔραι περιπνέουσιν· ἀν-
θιμα δὲ χρυσὸν φλέγει.

Sæpius quoque commemoratos ab antiquis auctoribus aut descriptos Hesperidum Hortos invenias. Vide Apollodor. Bibl. Lib. ii. cap. 4. Apollon. Rhod. Argon. iv. v. 1396. Lucret. Lib. v. ver. 53. Ovid. Metam. iv. 636. Lucan. ix. 360. quâ in re, eos nostrates Poetæ Spenser *Fair. Qu.* ii. vii. 54. et Milton. *Par. Amis.* iii. 568. iv. 520. viii. 631. *Par. Regain.* ii. 357. *Comus* v. 392, 390 et seq. nec non multi alii recentiores Poetæ secuti sunt, atque imitati.

E floridâ illorum antiquitatis hortorum descriptione suos Armidæ Tasso, Ariosto Paradisi, suos in *Adone Marino*, Spenser Adonis Hortos, suam Veneris Insulam sumpfit Camoens. Et quamvis Edeni hortum è

fui ingenii fecunditate totum duxisse noster Miltonus videatur, tamen ille è tot floridis et ridentibus hortorum apud antiquos descriptionibus nonnihil sumpsisse supponi meritò potest.

V. 759. Ἰν' ὀλβιόδωρος. In membr. Ἰνα βιόδωρος. Vulgò Ἰν' ὀλβιόδωρος. In Bacchis v. 564. Lydian fluvium laudat Poeta,

— Τὸν τῆς εὐδαιμονίας
Βροτοῖς ὀλβιόδωτον, —

unde satis liquet in illorum epithetorum delectu ad Grammaticorum subtiliora commenta non aded adtendendum esse. Placet mihi βιόδωρος, cæteris etiam in textu manentibus, prout nunc constitutus est. Sed vereor ut genuinum sit θεοῖς in fine antistrophes. Suspicio olim lectum fuisse *θνατοῖς*, quod perinde metrum admittit. De extremâ terræ orâ loquitur, quam Olympo, quæ deorum sedes est, conterminam fingit. Brunck.

V. 759. αὔξει.] Ita Parisiens. omn. Exc. Flor. et Ed. Lasc. uti Canterus quoque emendaverat. Vulgò αὔξει.

V. 762. πόντιον] Fortè leg. ποιτίον—Valckenaerius.

V. 762 et seq. —Navis, quæ tibi creditum
Debes Virgilium.—

Hor. Carm. Lib. i. Od. iii. v. 5, 6.

- 3 Κῦμ' ἀλίπτυπον ἄλμας
 4 Ἐπόρευτας ἐμὰν ἀνασσαν
 5 Ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
 6 Κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
 7 Ἡ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων,
 8 Ἡ Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορνις
 9 Ἐπτατο κλενάς Ἀθήνας, Μ8-
 10 νυχίς δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο
 11 Πλεκτάς πεισμάτων ἀρχάς,
 12 Ἐπ' ἀπείρῃ τε γᾶς ἔβασαν.

765

770

Ἀντιεσοφὴ β'.

- 1 Ἀνθ' ὧν ἔχ' ὀσίων ἐρώ-
 2 των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί-
 3 τας νόσῳ κατεκλάσθη.

775

ΣΧΟΛΙΑ.

763. Κῦμ' ἀλίπτυπον] Ἐτέρα μοῖρα χορική· ἢ δὴ καὶ τὰ παρόντα θρηνεῖ ἄνωθεν ἐκ τῆς ἐπιδημίας ὀλοφυρομένη τὴν Φαίδραν· σύ μοι φησὶ προοίμιον τῶν θρήνων, ὧ πορθημῖς, ἐπεὶ καὶ τῶν συμφορῶν

ὑπόθεσις γηγένηται.

767. Ἡ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων] Ὅπως γὰρ ἀπὸ τῶν δύο ἀπὸ τε τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἀττικῆς κακὰ σημεῖα ἐφάνησαν αὐτῇ· τὸ δὲ ἀμφοτέρων ἀκύνειν ἐκ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 764. ἐμὰν] Al. ἀμὰν.

V. 767. Ἡ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων] *Vel utrobique malè omīnata fuit, vel ceritè à parte Crete, tum, cūm Athenas advolavit.* Musgrave.

V. 768, 769. ————δύσορνις

Ἐπτατο————] Sic Horat. Lib. i.

Od. xv. v. 5.

———*Malè ducis avi domum.*

Verba tamen illa δύσορνις ἔπτατο *infausta* VOLAVIT elegantiora sunt quàm hæc Horatii *malè* DUCIS avi.

V. 769. ἔπτατο] MSS. A, B, D, et Exc. Flor. ἔπτατ' ἐπί.

V. 769. Μυνυχίω] Ce port étoit Munychium, où Phédre aborda en venant de Crete. P. Brumoy.

V. 770. δ' ἀκταῖσιν] Ita MSS. A, B, D, et Exc. Flor. MS. E, δ' ἐπ' ἀκταῖσιν. Vulgò δ' ἐπ' ἀκταῖς.

V. 770. ἐκδήσαντο] Scaliger ἐκδήσαντο, uti edidit, illo auctore, Barnesius.

V. 771. Πλεκτάς πεισμάτων ἀρχάς] *Tortas funium extremitates.* Sic vertendum: non, *contorta initia*: sic Ὀδύνη τέσσαρσιν ἀρχαῖς Aëtior. x. 11. Philo Vit. Mos. p. 434. Ed. Turneb. Δοκίδος—ἥς τὰς ἀρχάς. Plutarchus Vit. Cic. ad finem, Τὰς τῶν μενυμάτων ἀρχάς, *florum extremitates.* Markland. Musgrave.

V. 771. Non aliam reperio rationem quàm horum verficulorum metra cum antitheticis conciliari possint, nisi utraque ad hunc modum constituas;

Ἐπτατο κλενάς Ἀθήνας, trochaicus dimeter acatalectus

- 3 Fluctos maristremos sali
- 4 Adduxisti meam dominam,
- 5 Beatis ab ædibus,
- 6 Ad infelicissimas nuptiarum delicias.
- 7 Certè enim ab utrâque regione,
- 8 Aut è terrâ Cretensi, infausta
- 9 Volavit inclytas Athenas; Mu-
- 10 nychii verò in littore ligaverunt
- 11 Contorta funium initia,
- 12 Et in terram continentem descenderunt.

765

770

Antistrophe 2.

- 1 Quamobrem non licitis amo-
- 2 ribus animum horribiliter Vene-
- 3 ris morbo demersa est.

775

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τε μητρὸς καὶ πατρὸς· ἢ ἡ ἕτως· ἐπὶ κακοῖς γὰρ
σημείοις ἐκδοθεῖσα τῶν γονέων ἦλθες εἰς Ἀττικὴν
ἀπὸ τῆς Κρήτης· ἐπεὶ δὲ καὶ δύσφορον αὐτὴν ἴφη,
εἶπε τὸ ἑπτατο, ἀντὶ τῆς ἦλθιν· Μενύχιος δὲ λιμὴν
Ἀττικῆς· ὁπνίκα δὲ φησιν ἐν τῷ Μενυχίῳ λιμένι

τῆς Ἀττικῆς, παρέβαλον τὰς ἀρχὰς τῶν σχοινίων,
καὶ ἔδησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἐξέβησαν ἐν τῇ γῇ· τὸ τη-
νικαῦτα ἡ Ἀφροδίτη κακὸν ἔρωτα ἐπέμψεν τῇ ἱμῇ
δισποίνῃ.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Μενυχίῳ δ' ἰπ' ἀκταῖσιν pherecrateus
Ἐκδόσαντο πλεκτὰς antispaeticus hemiholius
Πεισματῶν ἀρχὰς, dochmaicus:
et in antistrophâ

Δαίμονα τυγνὸν καταδισ-
θεῖσα, τὰν τ' εὐδοξον ἀν-
δαιρμένα φάμαν,
Ἀπαλλάσσουσα.

Heath.

Valckenaerius, Ἐπτατο κλεινὰς Ἀθήνας

Μενυχίῳ δ' ἀκταῖσιν ἐκ-
δόσαντο πλεκτὰς πεισματῶν ἀρχὰς.

Et similiter Brunck, sed pro Ἀθήνας, Ἀθάνας.

V. 772. Ἐπ' ἀπείρῳ] Fortè del. ἰπ'. Vide Antif-
trophēn. Explicationis gratiâ hoc ἰπ' scriptum vide-

tur. Markland.

Antistrophe alio modo iuvanda est, ut suo loco do-
cebo. Neque viro doctissimo assentiri possum, præpo-
sitionem ἰπ' superfluum esse, aut rectè sine eâ senten-
tiam procedere. Musgrave.

V. 772. Ἐπ' ἀπείρῳ] Cave Marklando auscultes
suadenti delendam præpositionem ἰπ', hoc enim pacto
metrum respondebit quidè, sed minùs accuratè re-
spondebit antithetico. Prima enim dipodia est epitri-
tus quartus, qui hic pentasyllabus est, in antistrophâ
quadrisyllabus. Heath.

V. 775. κατεκλίσθη] Legendum puto κατεκλίσθη,
quod quidè indicare videtur vox ὑπὲρ κλίσθη, quæ mox
sequitur. Vide etiam suprâ ad v. 369. Musgrave.

4 Χαλεπᾶ δ' ὑπέραντλος ἔστα
 5 Συμφορᾶ, τεράμνων
 6 Ἀπὸ νυμφιδίων κρεμασὸν
 7 Ἀψεται ἀμφὶ βρόχον
 8 Λευκᾶ καταρμόζουσα δείρα,
 9 Δαίμονα συγνὸν καταιδεσθεῖ-
 10 σα, τάν τ' εὐδοξον ἀνθαιεμέ-
 11 να φάμαν, ἀπαλλάσσε-
 12 σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.

780

ΣΧΟΛΙΑ.

776. Ὑπέραντλος] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ νηὶ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχον δυναμένων· ἀδυ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 776. ὑπέραντλος] Metaphorica vox à maris fluctibus ducta, qui in navem præcipitantiùs irrumpunt, quàm ut illa exhauriri queat, ὑπὲρ ἀντλία, *super sentinam navis*. Sic quoque usurpatur “ὑπέραντλος βίη μεγαλαυχία,” *superbia eò perducta, ut comprimi nequaquam possit*. Vid. infrà ad v. 1062 — λυπρὸν ἀντλήσεις βίον. Pari modo τὸ ἀντλεῖν καὶ ἱξαντλεῖν usurpantur Euripid. Cresphont.

——— Ἄλλαι μύραι
 Τὸν αὐτὸν ἱξήτησαν, ὡς ἐγὼ, βίον.
 Et in Cyclop.
 Τὸν αὐτὸν δαίμον' ἱξαντλεῖς ἱμοί.
 Æschyl. Prometh. Vincit.
 Τὴν παρῶσαν ἀντλήσω τύχη.

Idemque *feriùs*,

Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἦντλιν κακά.
 Porro *exantlare*, sive *exanclare* idem est quod Græcis τὸ ἱξαντλεῖν. Ennius Andromach.

Quantis cum ærumnis illum exanclavi diem?
 Lucilius Sat. l. xxx. apud Nonium.

——— *Quantosque labores*

Exanclaris.

Plaut. Amphitr. Act. iv. Sc. 4.

——— *Cladesque*

Exantlarem impatibiles

Cicero de Divinat. Lib. ii. Sect. 30.

Tot nos ad Trojam belli exantlabimus annos.

V. 777. Συμφορᾶ] Brunck *ἐμφορᾶ*.

- 4 Sævâ autem obruta
- 5 Calamitate, tectis
- 6 A sponfalibus, pendentem
- 7 Nectet laqueum circa
- 8 Candidam adaptans cervicem,
- 9 Deam tristem reveri-
- 10 ta, honestamque ambiens
- 11 Famam, depellens-
- 12 que molestum ex animo amorem.

780

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

νατῆσα φησὶ πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῇ νο- σήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβελύσατο.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 779. ἀμφὶ βρόχον] Ed. Lasc. et MS. E, βρόχον ἀμφί.

V. 780. δῖρα] Pro δῖρα scrib. δῖρα ut Strophico suo respondeat. Markland.

Valckenaerius et Brunck δῖρα.

V. 782. Ut Strophico respondeat scribendum videtur σὲ τὰς εὐδοξίας δ' αἰρμένα, vel εὐδοξίας cum Vet. Edit. Markland.

Leniori medelâ locum persanari posse puto. Quid enim si legamus;

Δαίμονα τυγνὸν καταιδισ-
σα τε, τὰς τ' εὐδοξίας αἰδαιρμέ-
να φάμαι, ἀπαλλάσσου-
σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα. Musgrave.
Δαίμονα τυγνὸν καταιδισ-

Διῖσα, τὰς τ' εὐδοξίας αἰδ-
αιρμένα φάμαι, ἀπαλλάσσουσα
Ταλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα. Valckenaer.
Δαίμονα τυγνὸν καταιδισ-
Διῖσα, τὰς τ' εὐδοξίας αἰδ-
αιρμένα φάμαι, ἀπαλλάσσου-
σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα. Brunck.

V. 784. Apparet ex his versibus Chorum nihil aliud expectasse, nisi ut Phædra mortem sibi confisceret. Cur igitur non impedire conabatur? Rationem quidē nullam video; tantū video similem Euripidis et Xenophontis causam esse. Apud hunc enim Nutrix Pantheam à simili proposito nec vi nec ope aliorum advocandâ, sed precibus tantū avertere tentat; quæ postquam frustrâ fuerant, lacrymans confidet, nec ultra Dominæ voluntati obstitit. Musgrave.

ACTUS QUARTUS.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΘΗΣΕΥΣ,
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ιοῦ, ἰὺ·

785

Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων·
Ἐν ἀγχόναϊς δέσποινα Θησέω, δάμαρ.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· πέπρακται βασιλὶς ἐκ ἔτ' ἔσι δὴ
Γυνή, κρεμασοῖς ἐν βρόχοις ἡττημένη.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὐ σπεύσεται; ἐκ οἷσαι τις ἀμφιδέξιον
Σίδηρον, ᾧ τόδ' ἄμμα λύσομεν δέρης;

790

ΣΧΟΛΙΑ.

785. ἰὺ] Τινὲς βάλονται ταῦτα τὴν τροφὴν
ἔξωθεν λέγειν· ἔνιοι δὲ ἐξαγγέλων φασί· ἐξαγγελοῦ
δὲ ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ αἰ-

γέλλων· βοηδρομεῖν δὲ εἶναι, τὸ μετὰ βοῆς τρέχειν·
ἵνα διὰ τῆς βοῆς, καὶ ἄλλας πρὸς ἐπικυρίαν κινή-
σωσι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 785. ἰὺ, ἰύ. His vocibus præfixa in membr.
persona Ἐξαγγελοῦ, rectè. Sed perperam sequens dif-
tichon Nutrici tribuunt, cujus nullæ ampliùs sunt
partes. Brunck.

V. 786. δόμων] Memoratur et alia lectio in MSS,
nempe δρόμων.

V. 788. πέπρακται] Ita ab Hebræis dicitur יָנִיקָה
Vita ejus implebitur, ut apud Græcos, πέπρακται αἶψα

ACTUS QUARTUS.

NUNCIUS, CHORUS, FAMULA, THESEUS,
HIPPOLYTUS.

I A M B I.

NUNCIUS.

HEU, heu!

785

Accurrite omnes, qui prope domum estis :

Domina, Thesei uxor, est in laqueis.

CHORUS.

Heu, heu, actum est. Regia jam non est ampliùs

Mulier, pensilibus in laqueis suspensa.

NUNCIUS.

Non festinatis ? Non adferet aliquis anceps

790

Ferrum, quo solvamus hunc nodum cervicis ?

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

790. Ἀμφιδέξιον σίδηρον] Ἀντὶ τῷ δίξομον, ὃ
ἂν τις πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη δεξιῶς χρήσαιοτο·
ἰδόντων γὰρ μετέχον τῷ μιάσματι, ὅσοι μὴ ἔκοπ-

τον τὰς ἀλχόνας τῶν ἡγχιωσιμένων· ἄμμα δὲ δεσ-
μὸς σχοινίων· καὶ τὸ ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων, ἀντὶ
τῷ τῶν διδεμένων βρόχων.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

est, et ἰσχυραί. Esse etiam hic sumitur pro vivere.
Vid. Matth. cap. ii. v. 18. Et noluit consolari (Rachel)
quia non sunt, filii ejus. Quod respondet Hebræo
יְלָדֶיהָ non sunt ipsi. Jerem. cap. xxxi. v. 15.

V. 790. ἀμφιδέξιον] Genuinus hujusce vocabuli sen-
sus exprimit Hominem, qui utraq̃ue manu pariter uti
potest. Adhibetur quoque ad exprimendum gladium
ancipitem, ceu gladium qui utraq̃ue parte feriat.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Φίλοι, τί δρῶμεν; ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους,
Λῦσαί τ' ἀνάσσαν ἐξ ἐπισπασῶν βρόχων;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Τί δ'; ἐ πάρεσι πρὸς πολλοὶ νεανίαί;
Τὸ πολλὰ πρᾶσσειν ἐκ ἐν ἀσφαλῇ βίῃ.

795

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

Ὁρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν.
Πικρὸν τόδ' οἰκέρημα δεσπότης ἐμοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

Ὁλωλεν ἡ δύσηνος, ὡς κλύω, γυνή·
Ἡδὴ γὰρ ὡς νεκρὸν νιν ἐκτείνουσι δῆ.

ΘΗΣΕΥΣ.

Γυναῖκες, ἴτε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

800

ΣΧΟΛΙΑ.

795. Τὸ πολλὰ πρᾶσσειν] Οὐκ ἔστιν ἀσφαλῆς
ὁ βίος τῶν ἐκβαλόντων ἑαυτοὺς εἰς πολλὰ πράγματα.

796. Ὁρθώσατ'] Ἀπορθώσατε φησὶν αὐτῆς τὰ

μέλη, καὶ κατ' ὀρθὸν σχηματίσατε τὸν νεκρὸν, τὸ
πικρὸν οἰκέρημα τῶν ἐμῶν δεσποτῶν, ὃ ἐστὶ τὸν αὐτοῦ
χρὶ οἰκέρων.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 794. Τί δ'; ἐ πάρεσι, &c.] Valckenaerius, Τί δ' ἐ
πάρεσι, &c.

V. 795. β.ε] Ed. Lasc. βίῃ. MSS. E, et Lib. P.
utramque lectionem agnoscunt.

V. 795. βίῃ. Membr. βίῃ. Illud ex aliis codicibus
merito recepit, et doctè adfirmavit Valckenaerius.
Brunck.

V. 796. Θ.ε.] Ita Lib. P. Ed. Ald. *Αγ. In cæ-
teris Nuncii persona præfigitur, uti vulgò. Pro ἐκτείν-
οντες MS. D. habet οἰκτείνοντες. deinde pro νέκυν Lib.
P. νεκρὸν.

V. 796. Vid. infra ad v. 799.

V. 799. νεκρὸν] Ὁ νεκρὸς, sicut et ὁ νέκυσ dicitur tam
de muliere, quàm de viro. Paullò suprà v. 796, ἄθ-
λιον νέκυν de Phædrâ dicitur; ut in Alcest. v. 513, de
muliere mortuâ,

Θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρὸν.
et ibid. v. 607.

Νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα —

V. 799. ὡς νεκρὸν ἐκτείνουσι δῆ] Perspicitur fuisse mo-
ris Græcorum ἐκτείνειν νεκρὸς in curando funere ut diri-
gerent membra mortuorum, pioque hoc officio fungi

SEMICHORUS.

Amicæ, quid agimus? an placet ingredi in ædes,
Et solvere dominam ex abstrictis laqueis?

SEMICHORUS.

Cur verò? annon adfunt juvenes famuli?
Multa satagere, non est tutum vitæ.

795

FAMULA.

Rectam collocate, extendentes miserum cadaver.
Acerba est hæc domi custodia dominis meis.

CHORUS.

Periit infelix mulier, ut audio:
Jam enim, ut cadaver, ipsam extendunt.

THESEUS.

Mulieres, scitis, quisnam clamor in ædibus?

800

ΣΧΟΛΙΑ.

800. Γυναῖκες, ἴτε τίς] Τὸ ἐξῆς· ἡχὼ βαρεῖα ἡ βοή ἢ ἐν τοῖς οἴκοις, ὧ γυναῖκες; ἡχὼ γὰρ βαρεῖα
προσπόλων ἀφίκετο. πρὸς με ἀφίκετο.
800. Ἴτε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή] Ἴτε φησὶ τίς

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

solitæ sunt mulieres. Vid. Odyss. xxii. v. 446, et ibid. xxiv. v. 44. Solenne erat etiam apud Romanos;

Sic, & sic positum affati discedite corpus.

Æn. ii. v. 644.

—Nec te tua funera mater
Produxit—

Æn. ix. v. 486.

Vide etiam Æn. vi. v. 219, 220. De hoc Veterum more in dirigendo et extendendo ad pristinam formam factorum corpora, vid. Petr. Victorii Var. Lection. l. x. c. 20. Isaac. Casaub. Lection. Theocrit. c. i.

Antiquitat. Potter. et Kennet. Kirchman de Fun. l. vii. Morestell. Pomp. Fer. i. 12. Aring. Rom. Subterr. i. 23. Casal. de Ritib. Prophan. Romanor. c. xxvi. Quensted de Sepult. vet. c. v. Kipping. Antiquitat. Roman. iv. 6. Phlegon de mirabil. c. i. Everard. Feithii Antiquit. Homeric. Lib. i. cap. 13. de Religione funerandi.

V. 800. Lego et distingo,

Γυναῖκες, ἴτε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή

ἡχοὶ βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο;

Constructio est; Τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή προσπόλων ἡχοὶ βα-

Ἦχ' ὡς βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο.
 Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος
 Πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσενέπειν.
 Μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἰσγασαι νέον;
 Πρόσω μὲν ἤδη βίοςτος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
 Λυπηρὸς ἡμῖν τέσθ' ἂν ἐκλίποι δόμους.

805

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ εἰς γέροντας ἦδε σοι τένει τύχη,
 Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνῶσί σε.

ΘΗΣΕΥΣ.

Οἶμοι τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;

ΧΟΡΟΣ.

Ζῶσιν, θανάσης μητρὸς ὡς ἀλγιστὰ σοι.

810

ΘΗΣΕΥΣ.

Τί φής; ὀλώλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;

ΣΧΟΛΙΑ.

802. Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν] Ἀντὶ τῆ ἀπὸ
 μαντείας· ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τῆτο, ὅτε ἤρ-
 χοντο ἀπὸ μαντείας ἐξεφανωμένοι ἤρχοντο, καὶ πάν-

τες τῆ οἴκῃ προσεκύνον αὐτῆς· τὸ δὲ ἐξῆς καὶ ἔτι γὰρ
 ὡς θεωρὸν με ἀξιοῖ προσκυνεῖν, ἀλλ' ἔχω ἀφελίσθαι
 τὸν σέφανον διὰ τὴν βοήν· θεωροὶ δὲ καλεῖνται πάν-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ρεῖα μ' ἀφίκετο; Marklandus interrogationis notam in
 fine primi versûs non mutat; reliqua sic legit;

Ἦχ' ὡς βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο,

Οὐδ' ἄρτι μ' ὡς θεωρὸν

Mihi in hac emendatione desiderari videtur ὡς vel γάρ,
 ad versum Ἦχ' ὡς βαρεῖα cum præcedenti connectendum.
 Musgrave.

V. 801. μ' ἀφίκετο. Pronomen, quod vulgò abest,

rectè inserit Marklandus. Brunck.

V. 802. ὡς θεωρὸν] Ridiculè hætenus in hoc certè
 loco per *spectator* hoc verbum reddiderunt interpretes;
 cùm propriè hic et sæpe aliàs usurpatur de homine, qui
 de consulto oraculo Delphico redit, ex more coronatus.
 Quales ut sancti homines, ab omnibus comiter et re-
 verenter excipi solebant; de quâ re vide Scholiasten.
 Quin navis illa, quam ad oraculum quotannis Athe-

Vehemens sonitus ancillarum pervenit *ad me*.
 Haud enim me, ut oraculi consultorem, dignatur familia
 Portis apertis salutare benè ominatis verbis.
 Num Pitthei senectus aliquid novi passa est?
 Profecta quidè jam est ætas : sed tamen etiam
 Cum magno meo dolore has destitueret ædes.

805

CHORUS.

Non ad fenes tibi tendit hæc fortuna,
 O Theseu : juniores mortui dolore afficient te.

THESEUS.

Heu, an meorum spoliatur vita liberorum?

CHORUS.

Vivunt, mortuâ matre quàm acerbissimè.

810

THESEUS.

Quid ais? periit uxor? ex quo casu?

ΣΧΟΛΙΑ.

τες οἱ ἐκ θεῶν γελλόμενοι· ἢ ὕστερον ὑποσφύρονται.
 805. Πρόσω μὲν ἤδη] Οἷον πόρρω, μακρὸς, ἀν-
 τὶ τῷ προβέβηκε τῇ ἡλικίᾳ, ἥτοι γέρον μὲν ἐστίν·

ἀλλ' ὅμως λυπηρὸς ἡμῖν γενήσεται ἀποθανεῖν.
 809. Οἶμοι· τέκνων μοι] Μὴ ἄρα τῶν τέκνων
 μὲν ἡ ζωὴ κλέπτεται, ἀντὶ τῷ ἀπέθανον.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

nienfes coronatam miserunt, dicta erat Θεωρίς, eò quòd
 in illà Θεωροὶ Delum veherentur, alio nomine Πάραλος
 et Δηλιάς· de quâ Callimachus Hymn. εἰς Δῆλον v.
 314.

Ἐδὲν αὐξάνοντα Θεωρίδος ἰερὰ Φοῖβε
 Κερκωπίδαί πεμπουσὶ τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.

Vid. Hofmanni Lexicon Contin. Tom. ii. et Cæl.
 Rhodigin. l. viii. c. 9. præcipuè verò Æschyl. Scho-
 liaft. ad Ἑπτὰ ἡμέρας v. 864. et quæ nos ad Sup-

plic. v. 97. Θεώρος quoque nomen proprium poetæ
 veteris Ῥησιογράφου. Vid. Sam. Petiti Miscell. l. vii.
 c. 6. et eund. Comm. in LL. Atticas l. viii. tit. 1.
 Josua Barnes.

Vid. et Diog. Laert. in Heracl. Pont.

V. 806. ἐκλίπει] Ita MSS. B, D, E, Lib. P, et Ed.
 Lasc. Vulgò ἐκλίπη.

V. 811. Lege φης, et similiter v. 1109. Heath.

A a

ΧΟΡΟΣ.

Βρόχον κρεμασὸν ἀγκύνης ἀνήψατο.

ΘΗΣΕΥΣ.

Λύπη παχνωθεῖς, ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;

ΧΟΡΟΣ.

Τοσῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ καὶ γὰρ δόμοις,
Θησεῦ, πᾶραιμι, σῶν κακῶν πενθήτρια.

815

ΘΗΣΕΥΣ.

Αἶ, αἶ τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέξεμαι κᾶρα
Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυσυχῆς θεωρὸς ὦν;
Χαλᾶτε κληῖθρα, πρὸς πολοί, πυλωμάτων·
Ἐκλύσαθ' ἀρμυς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα

ΣΧΟΛΙΑ.

813. Λύπη παχνωθεῖσα] Ἀντὶ τῆ κακωθεῖσα· οἰκονομικῶς δὲ ψεύδεται τὰ λοιπὰ μὴ εἶδέναι ὁ χο-
ἀπάντων γὰρ τῶν φυτῶν φθαρτικὴ ἐστὶν ἡ πᾶχνη· ρός.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 813. παχνωθεῖς] Τὸ πα in παχνωθεῖς brevis est. in παχνωθεῖς φίλος—Hesiod. Similiter etiam prior syllaba (vel τὸ τε) corripitur in vocibus τέκμαρ Hecub. τέκνον Orest. τεχνώσεις Phœniss. et in vocibus τυφλὸς ibid. σκυ-δρωπὸς Orest. σαδρὸς Hecub. ὄχλος Orest. Eodem modo corripitur ante duplicem in πτόμοις, in πείπλος, in ὑπνος, in τεκμήριον, in γενέθλιον. Et Theocritus idem facit in ὑπνος, in λύχρον, in τέχνη. Sic Iphig. in Taur. prior syllaba τῆ ἐτλη, et Supplic. τῆ ἐτλησαν, brevis est, eodem modo ut in Ἀτλας prior communis est, tam apud Græcos, quam apud Latinos, ut Ovid. Metamorph. lib. iv. v. 657.

Quantus erat, mons factus Atlas—
et, lib. viii. v. 627.

Venit Atlantiades positis caducifer alis.
Vide Jos. Barnef. not. in Phœniss. v. 19.

V. 814. Τοσῦτον ἴσμεν] Voilà un mensonge bien formel, et cela pour sauver le serment fait à la Reine, et

son honneur. P. Brumoy.

V. 814. δόμοις] Ita Exc. Flor. Vulgò δόμοις.

V. 816. Αἶ, αἶ τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέξεμαι κᾶρα] Oraculo coronatus redit. Vid. Scholiasten ad hunc locum et paullo suprà ad v. 792. Vid. etiam Sophocl. in Œdipo Tyranno,

—Οὐ γὰρ ἂν κᾶρα

Πολυτεφῆς ὡδ' εἴπει παγκράτι δάφνης.

Scholium—Οἱ γὰρ ἐπὶ τινι αἰσίῳ παραγιγόμενοι ἐν Δελφῶν ἱεμμῆνοι ἀπανήσαν. Aristoph. in Pluto.

Οὐ γὰρ με τυπτήσεις, εἴφανον ἔχοντά γε.

Vid. Joh. Brodæi Miscell. l. iv. c. 15. Item Julii Cæsaris Bulengeri de Oraculis et Vatribus, l. i. c. 101. Josua Barnes.

V. 818. κληῖθρα] Alii κλειθρα.

V. 819. MS. B, ἀρμυς γρ. ὀρμυς.

V. 819. ὡς ἴδω δυσδαίμονα] Ita Ed. Ald. MS. Flor.

CHORUS.

Laqueum pensilem strangulationis nexuit.

THESEUS.

Dolorene confecta, an ab aliquâ calamitate ?

CHORUS.

Tantum hoc scimus : recens enim et ego ad ædes,

Theseu, accedo, tuorum malorum deploratrix.

815

THESEUS.

Heu, heu ! quid igitur his coronatus sum caput

Contextis foliis, qui sum infelix oraculorum consultor ?

Laxate claustra, ministri, portarum,

Solvite compages, ut videam sortem

ΣΧΟΛΙΑ.

816. Αἴ, αἴ· τί θῆτα] Ἐθός γὰρ ἦν τὰς ἐξ
ἱερῶν γελλομένους γέφουσθαι· πλεκτοῖς δὲ φύλλοις ἀν-
τί τῶ πλεκτοῖς γεφάνοις.

818. Χαλαῖτε κληῖθρα] Ἀντὶ τῶ ἀνοίγετε τὰς
θύρας.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα. MS. E. ὡς ἴδω τὸν δυσδαίμονα. Δαί-
μων solenniter à Græcis de rebus vel prosperis vel ad-
versis adhibetur, rariùs multò de spectaculo tristi, qua-
le esset Phædræ suspendio necatæ. Unicum, quod no-
vi, exemplum est Soph. Œd. Colon. v. 77.

Ἐπειπερ εἰ
Γυναῖος, ὡς ἴδοντι, πλὴν τῶ δαίμονος.

Potes etiam δαίμονα simpliciter letum interpretari ex
Homer. Il. 9. v. 166.

— Πάρος τοῖ δαίμονα δῶσω.

Hinc non malè defendi potest Codicis Florentini lec-
tio. Verùm cùm idem versus, paucis mutatis, infrà
occurrat, sc. post v. 836, ubi sensus nihil simile postu-
lat, non possum non suspicari, διπλογραφίαν hujus ver-
sūs esse, quod ibi legitur, quam lector aliquis vulgatâ
emendatiorem esse animadvertens, in imâ paginâ ad-
scripsit, sequentes autem librarii eo in loco retinue-

runt. Certè, si huc transferretur commodum sensum
faceret ;

Ἐκλύσαθ' ἄρμυς, ὡς ἴδω πικρὰν θίαν

Γυναῖος, ἥ με κατθανῶσ' ἀπώλεσεν. Musgrave.

V. 819. ὡς ἴδω δυσδαίμονα] MS. E. (ut suprâ) ὡς
ἴδω τὸν δυσδαίμονα. Porro ex variâ hujusce versūs lec-
tione ortum esse arbitror v. 837, eumque proinde de-
lendum esse, hic vero pro δυσδαίμονα reponendum πικ-
ρὰν θίαν. Quod c. m. loci sententiæ valdè accommo-
datum sit, et tamen quæri possit, quomodò hanc tan-
tam depravationem extitisse verisimile sit, de eâ re quæ
mihi in mentem venerint exponam. Nihil ergo obstat
quò mind's δυσδαίμονα pro interpretamento vocis πικρὰς
superSCRIPTUM, deinde utriusque vocis sedem occupare
potuerit ; quem errorem non nemo cum reformare vel-
let, ad inferiorem putâ paginæ marginem integrum
versum descripsit. Is in eo loco permansit. Hanc
verò explicationem ita propono, non ut quæ vim ar-

Γυναικός, ἥ με κατθανῶσ' ἀπώλεσεν.

820

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ, ἰὼ· τάλαινα μελέων κακῶν·
 Ἐπαθες· εἰργάσω
 Τοῦτον, ὥς τε τῶδε συγχέαι δόμους
 (Αἶ, αἶ τόλμας,
 ὦ βιαίως θανῶσ',
 Ἄνοσίῳ τε συμφορᾷ)
 Σᾶς χερὸς πάλαισμα μελέας.
 Τί σ' ἄρα σάν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζῶαν;

825

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ μοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον, ὦ τάλαινα

ΣΧΟΛΙΑ.

822. Ἐπαθες· εἰργάσω] Πέπονθας τὸ τῆς αἵ-
 χόνης κακόν· εἰργάσω εἰς σαυτὴν τὸν δι' ἀγχόνης

θανάτον· τὸ δὲ, αἶ, αἶ τόλμας, διὰ μίση ἀναπι-
 φώνηται, καὶ ἔτι τὸ ἐξῆς ἴσεται.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

gumenti habeat, sed ut illud fortasse effecturam, ne
 quid scrupulus iste in contrariam partem valeat. Mus-
 grave.

Ἐκλύειδ' ἀρμύς, ὡς ἴδω τὸν δαίμονα. Valckenaer.

Ἐκλύσαδ' ἀρμύς, ὡς ἴδω πικρὰν θάνατον. Brunck.

V. 820. MS. Paris. νέκρον γυναικός, ἡ θανῶσα μ' ἀπώ-
 λισιν, teste Valckenaerio in notis.

V. 824. Ita potius hos versus constituendos censeo;

Αἶ, αἶ, τόλμας, ὦ βιαίως θανῶσ',

Ἄνοσίῳ τε συμφορᾷ, σᾶς χερὸς

Πάλαισμα μελέας,

afynarteti sunt ex dochmaicis, ut et sequentium pleri-
 que. Hoc autem metri genus ad subitas et violentas
 animi perturbationes, ex calamitate aliquā atroci et
 improvisā ortas, exprimendas adhiberi solet, et mirè
 accommodatum est. Vide quæ notavimus ad Sophocl.

Œdip. Tyran. v. 1361. Heath.

Valckenaerius et Brunck.

(Αἶ, αἶ τόλμας, ὦ βιαίως θανῶσ',

Ἄνοσίῳ τε συμφορᾷ), σᾶς χερὸς

Πάλαισμα μελέας.

V. 828. Τί σ'] Ita edidi ex conjecturâ pro τίς. Ut
 Theseus enim, sic et Chorus noverat Phædræ vitæ
 suæ finem manu suâ ipsam imposuisse: non poterat
 igitur, præsertim præserte Theseo, sciscitari, Quis il-
 lam occidisset. Versibus 720 et 721, Phædræ omnes
 sacramento sese obstrinxerant,

Μηδὲν κακὸν σὺν ἐς φάος δίδειν ποτί.

Ad servandum illius secretum supponi possunt quære-
 re, Quid, non autem Quis, fuerit violentæ ejus et im-
 maturæ mortis causa. Illi jam, ut multis aliis patet
 exemplis jus omne amiserant ad moralem illam ani-

Conjugis, quæ me mortua perdidit.

820

MONOSTROPHICA.

CHORUS.

Heu, heu ! misera propter misera mala.

Passa es *atrocia*, confecisti *hoc*

Tantum, ut confundat hanc domum,

(Heu, heu, audaciam,

O violenter mortuam,

825

Et scelerato casu)

Certamen tuæ miseræ manus !

Ecquid tuam miseram vitam delevit ?

THESEUS.

Hei mihi propter mala, quæ sum passus, ô misera *Uxor*,

ΣΧΟΛΙΑ.

827. Πάλαισμα μελέας] Τὸ παρὰ πτωμα τῆς ἀγγόνης· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων, οἱ οἰο- νεῖ πνίγναι ἐαυτὰς ἐν τῷ τραχήλῳ πιέζοντες.

828. Τίς ἄρα] Λεῖπει τὸ δαιμόνων, τίς ἄρα δαιμόνων ἀμαυροῖ ἦτοι ἀφανῇ καθιστᾷ τὴν σὴν ζωὴν ;

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

mi æquitatem, quâ vulgò Græcus Chorus distingui- tur ; cùmque priùs v. 814, apertum et impudens mendacium proferre non dubitaverint, nunc eos ad turpem istam æquivocationem adduci non pudet.

V. 828. Fortè verum fuerit ;

*Ατις ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζῶαν.

*Ατις, ut sæpè, pro ἄ. Musgrave.

Τίς ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζῶαν. Valckenaer.

Τίς ἄρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζῶαν ; Brunck.

Τίς ἄρα. Sic benè membranæ : vulgò ἄρα profligato metro. Versus est asynartetus ex duobus dochmaicis. Brunck.

V. 829. Concinnius erit metrum et ad cæterorum normam accuratius si, ejecto τῷ ὦ, cætera Musgravium secuti, rescribamus,

*Ω μοι ἐγὼ παθίω, ὦ ἱπποδοῖ τάλαι. Heath.

V. 829. In membr.

*Φ μοι ἐγὼ πόνη, ὦ ἱπποδοῖ, ὦ πόλις :

unde meliorem vulgò receptâ concinnavi lectionem :

*Φ μοι ἐγὼ πόνη· οἱ ἱπποδοῖ, τάλαι.

Verè enim monuit Heathius ὦ delendum esse, quod metrum pessundat. In hac et sequenti Thesei ῥήσιν sunt, præter senarios, qui positione hic distincti sunt, versus omnes asynarteti ex dochmaicis vel dochmaici. Verissima ex hac observatione, quæ doctos viros, minùs quàm par erat ad metrum adtendentes, fugit, emendationum, quæ in hanc textûs partem invecitæ sunt, necessitas arguitur. Brunck.

V. 829. τάλαι ; Ita MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. MS. A, ὦ πόλις. Vulgò ὦ τάλαινα.

Τὰ κάκισ' ἐμῶν κακῶν· ὦ τύχα,
 Ὡς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεσάθης,
 Κηλὶς ἄφρατος ἐξ ἀλασόρων τινός.
 Κατακονὰ μὲν ἔν, ἀβίωτος βίος.
 Κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαιγος εἰσορῶ
 Τοσῆτον, ὥσε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
 Μήδ' ἐκπεραῖσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.
 Ἐκλύεθ' ἀρμῆς, ὥς ἴδω πικρὰν θέαν.
 Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
 Βαρύποτμον, τλῆμον, πρῶσαυδῶν τύχῳ;

830

835

ΣΧΟΛΙΑ.

832. Κηλὶς ἄφρατος] Ῥυπαρία μελαίνουσα, αἰσχύνῃ· ἄφρατος δὲ, ἀντὶ τῆ ἀπροόρατος, ἀδόκητος σπῖλος καὶ αἰσχύνῃ.

833. Κατακονὰ μὲν ἔν] Ἀντὶ τῆ καταφθορά· λείπει δὲ τὸ κατέλαβέ με· ὁ δὲ νῦν, καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὺς κατέλαβέ με· κακῶν δὲ ὁ τάλας

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 830. Asynartetus est ex basi antispastica et dochmaico ut v. 833, 834. Heath.

V. 830. Τὰ κάκισ'. Ita MSS. A, B, et Exc. Flor. Vulgatum τὰ κάκισ' salvo metro stare non potest. Pyrrichium non recipit versus antispasticus. Brunck.

V. 831. ἐπεσάθης] Fortè ἐπίσαθη Κηλὶς Valckenaer.

V. 832. ἄφρατος] MS. D, ἄφρατος.—Κηλὶς ἄφρατος, macula insperata, improvisa.

V. 833. Κατακονὰ μὲν ἔν, ἀβίωτος βίος] Ita Scholiastes, qui etiam testatur scriptum fuisse κατακονῶ. Vulgò κατακονᾶ. Hesychius κατακονᾶ, διαφθορά. Sensus est; *labes improvisa—imò verò exitium, vita non vivenda*. μὲν ἔν ut Soph. Philoctet. v. 1422. Scaliger tamen μέν. Musgrave.

V. 833. Calamitatem illam improvisam quam lugebat Theseus βίον appellari valdè durum videtur. Veriorem igitur existimo lectionem quam agnoscunt Scholiastes et Etymologici Magni auctor, βίω scilicet, quæ vox à κατακονὰ pendere intelligenda est. Verte, *Vitæ profectò subversio planè intoleranda*. Heath.

V. 833. Nihil obstat quò minùs legatur cum Heathio κατακονὰ βίω, quam lectionem quodammodo confirmare videtur similis infrà lectio v. 882. Ἀβίωτος βίω τύχα—quantùm autem ego judicare possum, nulla sufficiens mutandi textus necessitas apparet. Namque hæc verba, ἀβίωτος βίος, multis de causis elegantiora mihi et verè poetica esse videntur. Eam scribendi for-

mam Græci Poetæ sæpiùs adhibent: cujus rei exempla inferiùs afferro v. 1158 deprompta ex Æschylo, Sophocle, atque ipso Euripide. Præterea, fortè hæc ipsa sunt vocabula, quæ ludibrio vertuntur ab Aristophane Plut. v. 970.

Ἀβίωτος εἶναι μοι περιποίησις τὸν βίον.

Idem rursùs eandem loquendi formulam mordaciùs carpit in Ranis, v. 1476.

Ευριπίδ. Ὡς σχίτλι, περιόψε με δὴ τεθνηκότα;

Διονυσ. Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν,

Τὸ πνεῖν δὲ θνήσκεν, καὶ τὸ καθεύδειν κῶδιον;

alludens nonnullis Euripidis versibus in Phrixo, quos Stobæus nobis transmisit,

Τίς δ' οἶδεν εἰ ζῆν τὸδ', ὃ κέκληται θανεῖν,

Τὸ ζῆν δὲ θνήσκεν, ἐστὶ;

simul et alteri ejusdem poetæ in Polyido,

Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν;

Hanc autem concessam carminum scriptoribus licentiam nemo sanè meritò improbaverit, quamvis inde poetæ ludibrio vertendi obviam occasionem Aristophanes, et illi similia ejus ætatis ingenia arripuerint. Quid verò nos de istis eorundem temporum Philosophis dicemus, qui in suis moralis Philosophiæ præceptis eandem sibi licentiam vindicare non dubitaverunt? Quid de iis, (quos deridendos propinat Lucianus, Βίων Πρασ.) qui Heraclitum secuti, semper in ore habebant καίρος ἀκαίρος, ἀσόφος σοφία, ἀστεῖς εὐσεία,

Pessima meorum malorum : ô fortuna,
 Quam gravis mihi, et *meis* ædibus, accessisti,
 Non prævifa macula ex aliquâ furiâ !
 Exitium profectò, vita non vivenda.
 Ego verò miser intueor pelagus malorum
 Tantum, ut nunquam possim emergere rursùs,
 Nec superare fluctus hujus calamitatis.
 Solvite compages, ut videam miserum spectaculum.
 Quâ oratione miser, quam tuam fortunam
 Tristem, ô misera, prædicans, scopum attingam ?

830

835

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

πέλαγος εἰσορῶ· γράφεται δὲ καὶ τὸ κατακονῶ ῥῆ-
 μα· ἢ ἢ ἄτως· μαρτυρεῖ με ἡ δυσυχία τῆ βίᾱ·
 γράφεται καὶ κατακονᾶ μὲν ἔν, ἀντὶ τῆ κατανα-
 λίσκει.

836. Μὴδ' ἐκπεῖσαι κύμα] Ἀντὶ τῆ ἐκκολυμ-
 βῆσαι, ἐπεὶ καὶ πέλαγος προεῖρηται, ἐνέμεινε δὲ
 τῇ μεταφορᾷ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

centumque alias ejusdem generis argutias, quibus im-
 pediti ipsi, suos quoque impediabant discipulos, atque
 ita caliginem obducebant rebus illis, quæ gravissimi
 momenti humano generi sunt, quasque illustrare officii
 sui religione tenebantur? Nonnè cum D. Paulo dicere
 licet? *Vani facti sunt in ratiocinationibus suis, obtenebra-
 tum est cor eorum. Cum se dicitent sapientes, stulti facti
 sunt.*

Vide suprâ quid nos diximus ad v. 333, et infrâ ad
 v. 1158.

V. 833. βίᾱ dant membranæ; sed malè in illis
 scriptum κατακονᾶ cum glossâ μαρτυρεῖ. Nomen est
 substantivum κατακονᾶ. Brunck.

V. 834. Vulgò legitur, claudicante metro, κακῶν δ'
 ὁ τάλας. Scribendum omninò κακῶν δ' ὁ τλάμων πέλαγος
 εἰσορῶ. Brunck.

V. 834. Κακῶν πέλαγος, et (v. 836) κύμα τῆσδε συμ-
 φορᾶς] Metaphora usitatissima. If. cap. 57. ver. 20.

וְהַשָּׂעִים כִּים נִגְשׁ כִּי הַשָּׁקֵט לֹא יִכָּר
 : וְיִנְרְשׁוּ מִיָּם רַפֵּשׁ וְטִיטִי Improbi verò erunt ut
 mare propulsum; nam quiescere non potest; et aquæ ejus
 expellunt cœnum et lutum. Vide etiam Psalm. lxxvii.
 (Heb. lxxxviii.) v. 8. et Psalm. xli. (Heb. xlii.) v. 8.
 Jerem. li. v. 42.

Nûn δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ.
 (ὑφειμένη ἰστίος scilicet) Sophocles in Electrà v. 337.

et Æschyl. Persæ, v. 433.

Αἰ, αἰ κακῶν δὲ πέλαγος ἰρῶναι μετὰ
 Περσῶν τε, καὶ προπάντι βαρβαρῶν γένει.

—Magnoque IRARUM FLUCTUAT ÆSTU.

Virg. Æn. iv. v. 532.

Alme incaute, che SOLCATE

DELLA VITA IL MARE infido

Questo e il PORTO, &c.

Pietr. Metastasio. Od. sopra 'l piacere.

A sea of troubles, rara non est in Anglicâ Linguâ me-
 taphora :

And in a TROUBLED SEA of PASSION TOST

Thus to disburden sought with sad complaint.

Milton. Paradis. Amis. lib. x. v. 716.

And PLOUGH the winter's WAVE, and reap despair.

Young's Night Thoughts.

V. 835. ἐκπεῖσαι.] De hoc verbo vide suprâ ad v. 475.

V. 836. Μὴδ'] Al. Μὴ τ'.

V. 838, 839. Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαι σίθω

Βαρυπότμον, τλήμων, προσαυδῶν τύχῃ;

Verte, Quale responsum, miser, qualem fortunam infelicem,
 te compellans, à te, ô misera, invicem accipio? Heath.

V. 839. Βαρυπότμον γέναι, προσαυδῶν. Hæc optima
 est membranarum lectio. Pro γέναι, vulgò τλήμων legi-
 tur. Brunck.

V. 839. τύχῃ] i. e. σκίπῃ. Verum attingam. Sic
 Æschyl. Chæph. v. 12. Musgrave.

Ὅρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἀφαντος εἶ,
 Πήδημ' ἐς ἄδ' κραιπνὸν ὀρμήσασά μοι.
 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ μέλεα, μέλεα τάδε πάθῃ
 Πρόσωθεν δὲ πόθεν ἀνακομίζομαι
 Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι
 Τῶν πάροιθεν τινος.

840

845

ΧΟΡΟΣ.

Οὐ σοι τάδ', ὦ ἵναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά·
 Πολλῶν μετ' ἄλλων ὤλεσας κεδνὸν λέχος.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
 Μετοικεῖν σκότῳ θανῶν ὁ τλάμων,
 Τῆς σῆς σερηθεὶς φιλτάτης ὀμιλίας·
 Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.

850

ΣΧΟΛΙΑ.

840. Ὅρνις γὰρ ὥς τις] Ὡς περ ὄρνις κρατὺς
 μένη ὑπὸ τινος ἀφαντὴς γίνεται· ἔγωγε καὶ σὺ, τα-
 χέως ἐν τῇ ἄδῃ πηδήσασα.

843. Πρόσωθεν δὲ πόθεν] Πόθεν συνέβη μοι αὐ-
 τῇ ἢ συμφορᾷ; μὴ ἄρα ἔνεκεν τῶν πρόσθεν ἡμαρ-
 τημένων μοι, ἢ πρὸς τινος παλαιᾶς ὀργῆς τῶν δαι-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 841. κραιπνόν] Ita MSS. A, B, D, Exc. Flor.
 Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Vulgò κραιπνόν.

V. 842. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ μέλια, μέλια]

Αἶ αἶ αἶ αἶ μέλια. Valckenaer.

Αἶ αἶ αἶ αἶ μέλια μέλια. Quater in
 membr. et in Florent. editione, αἶ, bis positum μέλια.
 Ter tantum, ut constaret versus, αἶ poni debuit.
 Brunck.

V. 842. τάδε πάθῃ] Ita MSS. A, B, D, E, Exc.
 Flor. et Ed. Lasc. Vulgò πάθῃ τάδε.

V. 844, 845. Ita hi versus constitui debent—

Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν
 Πάροιθ' ἑν τινος.

Heath.

Τύχαν δαιμόνων, ἀμπλακίαισι
 Τῶν, &c. Valckenaer.

—Τύχαν δαιμόνων
 Ἀμπλακίαισι τῶν, &c.

Hi versus, ut eos exhibui, divisim scripti et digesti le-
 guntur in membr. ratione quidem optimā. Prior
 dochmaicus est; alter asynartetus ex dochmaicis.
 Brunck.

V. 845. Τῶν] Aliàs ταῖς. Vid. Scholiast.

V. 846. ὦ ἵναξ] Quomodo differt ab ἵναξ vide Pha-
 vorinum.

V. 847. ἄλλων ὤλεσας] Valckenaerius et Brunck
 ἄλλων δ' ὤλεσας.

Avis enim ut quædam ex manibus, abis 840
 Saltu mihi acerbo ad Plutonem ruens.
 Heu, heu, heu, heu! miseranda, miseranda *sunt* hæc mala.
 Ex anteacto autem ævo alicunde, consequor
 Calamitatem *hanc*, propter peccata *in* deos,
 Superiorum alicujus. 845

CHORUS

O rex non tibi foli hæc mala acciderunt :
 Cum multis aliis perdidisti inclytam conjugem.

THESEUS.

Sub terrâ volo, sub terrâ caliginem *huic*
 Migrans habitare, mortuus *in* tenebris miser,
 Orbatus tuâ charissimâ consuetudine : 850
 Perdidisti enim *me* magis, quàm *ipsa* perieris.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

μόνων. Ἄλλως. Ἀμπλακίαισι ταῖς πάροιθεν, ὃ
 ἔστιν, εἴδ' ἐμὸν αἰμάρτημα τιμωρῆμαι, ἀλλὰ λείπει
 πορνικόν. Ἄλλως. Μὴ διὰ τὰς αἰμαρτίας τῶν προ-
 τέρων μὲ, ἥτοι ἀρχαίων προγόνων, ἀναλαμβάνω

τοιαύτην δυσυχίαν παρὰ θεῶν.

846. Οὐ σοι τάδ', ὦ ἄναξ] Καὶ ἐν τῇ Ἀλκή-
 σιδι. Οὐ γὰρ τοι πρῶτος εἰδὲ λοίσθιος βροτῶν γυ-
 ναικὸς ἐσθλῆς ἡμαρτίες.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 848. Τὸ κατὰ γᾶς θίλω, τὸ κατὰ γᾶς κρύβας]

————— I will stay with thee,
 And never from this palace of dim night
 Depart again: here, here, will I remain
 With worms that are thy chamber-maids.

Vid. Shakespeare, Romeo and Jul. Act. et Sc. ultim.

V. 848, 849. Τὸ κατὰ γᾶς θίλω, τὸ κατὰ γᾶς κρύβας
 Μετοικεῖν σκότῃ θανάτῳ ὁ τλάμων]

Τὸ κατὰ γᾶς θίλω, τὸ κατὰ γᾶς κρύβας
 Μετοικεῖν, σκότῃ, &c. ——— Valckenaer.

Τὸ κατὰ γᾶς θίλω, τὸ κατὰ γᾶς κρύβας
 Μετοικεῖν σκότῃ, θανάτῳ, &c. ——— Brunck.

Vulgò legitur absque ullo sensu :

Μετοικεῖν, σκότῃ θανάτῳ ὁ τλάμων.

Doricam formam in ultimâ voce præferunt membr.
 Jungenda κρύβας σκότῃ. Pro loco hic accipitur σκότος
 et Inferos notat, ut in primo Hecubæ versu,

Νεκρῶν κρυμῶνα καὶ σκότυ σύλας λιπών.

Tam benè σκότῃ κρύβας dicitur, quàm σκότῃ σύλας.
 Brunck.

V. 849. τλάμων] Vulgò τλήμων.

V. 851. Ἀπώλεσας γὰρ μάλλον, ἢ κατέφθισο]

Hoc illud, germana, fuit? me fraude petebas?
 Hoc rogus iste mihi? hoc ignes aræque parabant?
 Extincti me teque, soror, populumque, patresque
 Sidonios, urbemque tuam.

Virg. Æn. iv. v. 676.

Τίνος δὴ κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα,
 Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;
 Εἶποι τις ἄν τὸ πρᾶχθ' ἐν, ἢ μάτην ὄχλον
 Στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
 Ἰὼ μοί μοι σέθεν· μέλεος,
 Οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
 Οὐ τλητὸν, εἰδὲ ρητόν; ἀλλ' ἀπωλόμαν
 Ἐρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.
 Ἐλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
 Ἀριστά θ', ὁπόσας ἐφορᾷ
 Φέγλος αελίς τε
 Καὶ νυκτὸς ἀσερωπὸς σελάνα.

855

860

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ τάλας, ὦ τάλας ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.

ΣΧΟΛΙΑ.

852. Τίνος δὴ κλύω] Λίπει ἢ παρὰ, παρὰ
 τίνος αἰκίσσω καὶ μαθήσομαι τὸ συμβᾶν σοι, αἴτιον
 εἶδεν ἀπώλῃ· τίς ἄν εἶποι τὸ γενόμενον, ἢ ὄντως τὸ

δῶμα μάτην ἔχει θρασυτόνων ὄχλον.

858. Οὐ τλητὸν, εἰδὲ ρητόν] Ὁ ἄτε σιωπᾶν δύ-
 ναμαι, μέγα γὰρ ἐστίν, ἄτε λέγειν, αἰσχύνην γάρ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 852. Τίνος δὴ κλύω] Ita MS. E, et Ed. Lasc.
 Reliqui δὲ omittunt.

V. 852. Vulgò sic leguntur hic et sequens versus:

Τίνος δὴ κλύω, πόθεν θανάσιμος τύχα,

Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;

Quæ manifestè interpolata sunt; in iis enim metri
 nec vola nec vestigium. In membr. τίνος κλύω: adpo-
 sitâ glossâ, λείπει ἢ παρὰ. Quod præstant Florent. edi-
 tio et unus è regiis codicibus, δὲ abesse non potest:
 deletâ autem inutili voce τάλαινα ἐ versu 829 ab im-
 perito librario huc traductâ, atque repositâ in sedem
 suam, et nativam venustatem faciliè recuperant isti
 versus:

Τίνος δὴ κλύω, πόθεν θανάσιμος

Τύχα σὰν ἔβα, γύναι, καρδίαν;

Afynarteti sunt, ut cæteri, ex dochmaicis. Hujus me-
 tri, quo frequenter usi sunt Tragici, diligenter obser-
 vata natura ad certissimam multarum corruptelarum

emendationem quasi manu ducit. Brunck.

V. 853. σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν] MS. A, ἰπέα.
 Exc. Flor. ἰπέαν τάλαινα καρδίαν;

V. 855. Στέγει] Ita MS. Cott. Lib. P. Ed. Lasc.
 et, puto, Scholiastes. MS. A, εἶγει. Vulgò, ut et
 Valckenaerius, εἶγει. ἱμῶν, Al. ἱμόν.

V. 856, 857. Ἰὼ μοί μοι σέθεν· μέλεος,
 Οἷον, &c.———]

Valckenaerius, Ἰὼ μοί μοι, σέθεν μέλεος,

Οἷον, &c.———]

Brunck,

Ἰὼ μοί μοι σέθεν·

Μέλεος οἷον, &c.

Hi versus, ut eos exhibui, rectè in membranis distincti
 sunt: prior dochmaicus est, alter afynartetus. Brunck.

V. 858. ἀπωλόμαν] Al. ut Brunck, ἀπωλόμην.

V. 859, 860. Choro non convenit, ὦ φίλα γυναικῶν,
 fortè nec ἀριστα, cùm Phædræ morbum tam benè sci-
 ret. Continuanda igitur hæc cum Thesei oratione,

Quidnam audio ? unde letalis ille casus,
Mulier, accessit *ad* miserum cor tuum ?
Dicitne aliquis factum, an frustra turbam
Famulorum meorum continet domus regia ?
Heu mihi, mihi, propter te miser *sum* ;
Quantum luctum vidi ædium
Non ferendum, neque dicendum ; sed perii :
Domum desertam, et liberos orphanos conjugi
Reliquisti, reliquisti me, ô charissima mulierum,
Optimaque, quotquot aspicit
Lumen solis,
Et noctis stelliferæ faces.

855

860

CHORUS.

Hei miser, miser ; quantum malum habet domus !

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

μοι φέρει τὸ παραδόχον τῆ θανάτου.

863. Νυκτὸς ἀστερωπὸς] Καὶ ἡ διὰ νυκτὸς λαμπρὰ σελήνη, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολήν τῇ ἡμέρᾳ· ἕκαστος γὰρ κρύπτει πάντων τῶν ἀστέρων τὸ φῶς. Τὸ ἔλι-

πες, ἔλιπες, ὃ φίλη· ἀντὶ τῆ ἀπίθανης· ἔλιπες τὸ ζῆν· καὶ τὸ ἰὼ τάλας ἀντὶ τῆ τάλαινα, καὶ γὰρ ταῦτα τῆ χορᾷ φασι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

cujus finis sic fortè emendandus est ;

Ἐρημον οἶκον καὶ τέκν' ὄρφαν' ἐνέτα

Ἐλιπες, ἔλιπες

Terminationes *os* et *on* in MSS. per figla plerùmque scribuntur, unde facilè fuit alterum pro altero substituire. Musgrave.

V. 861. Cùm Chorus fuerit conscius quàm flagitioso filii amore mater (Phædra) deperiret, non decet eum vocare Phædræ matronarum maximè amabilem et optimam ; cùmque nihil naturæ magis consentaneum sit, quàm ut Theseus in illam exclamationem erumpat, hunc et tres versiculos sequentes in ejus ore ponendos esse existimavi ; adeoque Chori oratio incipit v. 864. Ἰὼ τάλας, &c. &c. Vid. suprà v. 333.

V. 862, 863. In membranis, ut in Florent. editione, sic scripti et distincti hi versus :

Φίγγος ἀελίου τε καὶ

Νυκτὸς ἀστερωπὸς σιλάνα.

Ubi rursus grassatam fuisse librariorum imperitiam nemo non animadvertere potest. *τε*, quod sæpe in simili structurâ ante καὶ eleganter positum viderant, de suo Euripidi largiti sunt. Φίγγος ἀελίου dochmaicus est ; sequens versus, asynartetus. Brunck.

V. 863. Καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σιλάνα] Legendum fortè putat Musgravius,

Καὶ νυκτὸς ἀστερωπῶ σιλάνα.

V. 864. Præfigitur persona Semichori in MS. Cott. Lib. P. et Ed. Lasc. quod eum quodammodo confirmat legendi modum quem suprà secuti sumus in v. 861 ; simulque indicat nonnullam his versibus offusam esse obscuritatem.

V. 864. Ἰὼ τάλας, ὃ τάλας· ὅσον κακὸν ἔχει δόμος]

Brunck, Ἰὼ τάλας, ὃ τάλας

Ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.

Δάκρυσί με βλέφαρα
Καταχυθέντα τέγεται σᾶ τύχα.
Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.

865

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἔα, ἔα·
Τί δ' ἔτι ποῦτ' ἤδε δέλτος; ἐκ φίλης χειρὸς
Ἠρτημένη, θέλει τί σημῆναι νέον;
Ἄλλ' ἢ λέχες μοι καὶ τέκνων ἐπισολὰς
Ἐγραψεν ἡ δύσηνος, ἐξαιτημένη;
Θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως
Οὐκ ἔσι, δῶμά τ', ἥτις εἴσισιν γυνή.
Καὶ μὲν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτῃ
Τῆς ἐκ ἔτ' ἔσσης τῆσδε προσσαίνεσσί με.
Φέρ', ἐξελίσσας περιβολὰς σφραγισμάτων,
Ἴδω τί λέξαι δέλτος ἤδε μοι θέλει.

870

875

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· τόσ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς

ΣΧΟΛΙΑ.

867. Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε] Δια τὶ γὰρ κακῶς ἀπή-
γξω, περὶ ᾧ φοβῶμαι· μὴ καὶ ἕτερόν τι πάθω
κακόν.

ρακλήσεις, ἵνα μὴ ἄλλην μνησεύσωμαι, ἢ διὰ τὰ
τέκνα.

872. Ἐγραψεν ἡ δύσηνος] Μᾶλλον ἔγραψε πα-

873. Θάρσει, τάλαινα] Γελοῖον πρὸς νεκρὸν
τὸ θάρσει, συγγνωστός δὲ διὰ τὴν παρακειμένην

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 867. φρίσσω πάλαι] Πάλαι et *jamdudum* post se
præfens tempus, elegantie causa, habent. *Jamdudum*
ausculto—*Jamdudum* te illud *bortor*, Cicero in Catilin.
Jamdudum *vereor* ne, &c. Cicero in Verr. Aliquando
jamdudum usurpatur pro *nimium* et *valde*, ut fortasse
πάλαι in hoc loco.

ΓΝΑΤΗΟ. Quando illud, quod tu das, exspectat, atque
amat,

JAMDUDUM amat te: *JAMDUDUM* illi facile fit,
Quod doliat:

Terent. Eunuch. Act. iii. Sc. i. v. 57.

Dubito an πάλαι non in eodem sensu ac *valde* usurpe-
tur in Matth. cap. ii. v. 21. Πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ, καὶ
σποδῷ μετινίσκων. Budæus exprimit πάλαι per ἄρτι.
Πάλαι περιμένει, Lucian. Nonnulli πάλιν. Vid. Exer-

Palpebræ meæ lacrymis
Perfusæ madefiunt tuo fato :
Sed et sequens malum horreo jampridem.

865

THESEUS.

Sine, sine.
Quidnam verò istæ literæ ex charâ manu
Suspensæ sibi volunt ? Quid novi significabunt ?
An verò de lecto liberisque mihi literas
Scripsit infelix, *aliquid* petens ?
Bono sis animo, misera. Lectos enim Thesei
Domumque, non est ulla quæ sit ingressura mulier.
Atqui notæ palæ aureæ
Hujus non ampliùs viventis, blandiuntur mihi.
Age, explicatis vinculis sigillorum,
Videam quid mihi literæ istæ dicere velint.

870

875

CHORUS.

Heu, heu, hoc iterum novum *malum* per successionem

ΣΧΟΛΙΑ.

συμφορὰν· σφειδόνην λέγει τὴν δέσιν, τὸν δεσμόν·
τύπον δὲ τὴν ἐπικεμένην σφραγίδα τῶν δεσμῶν·
προσπαύσιν με δὲ, ἀντὶ τῆς ἡδύνης, προτρέπονται,
κολακεύουσιν· αὐτῆς γὰρ εἰσι· φέρε δὲ ἂν ἀποκόψω
τὸν δεσμόν τῆς σφραγίδος τῇ δακτυλίᾳ, καὶ τὰς

περιπλοκὰς ἀναλύσας, ἴδω τί βέλεται σημαῖναι ἡ
δέλτος.

879. Φεῦ, φεῦ] Κατὰ διαδοχὴν νέα καὶ ὁ
Θεὸς ἐπισφίρει τέτοις τοῖς τόποις.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

citat. Academic. in Eurip. p. 53.

V. 869, 870. Non penitus satisfacit hæc distinctio.
Repetitum autem in eodem commate τί orationem
turbaret. An legendum;

Τί δὲ ποῦδ' ἡδὲ δέλτος ἐκ φίλης χειρὸς

Ἠρτημένη δίδω; τί σημαίνει νέος; Musgrave.

Vulgò σημαίνει.

V. 875. Non constanter σφειδόνη *palam* annuli fig-
nificat, i. e. ambitum quo gemma cohibetur. Aristi-
des Tom. i. p. 523. Ἐπιγράψαι εἰς τὴν σφειδόνην τὴν δακ-
τυλίαν. Clem. Alex. p. 40. Ἀποτυπῶσι ταῖς σφειδόναις.
Musgrave.

V. 876. Τῆς ἐκ ἑτ' ἑσθης] Vid. suprâ ad v. 360.

Ἐπισφύρει θεὸς κακῶν ἐμοὶ μὲν ἔν
 Ἀβίωτος βίη τύχα πρὸς τὸ κραυθῆν
 Εἴη τυχεῖν ὀλομένους γάρ, ἐκ ἔτ' ὄντας, λέγω
 Φεῦ, Φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
 ὦ δαῖμον, εἰπὼς ἐσὶ, μὴ σφῆλης δόμους,
 Αἰτεμένης δὲ κλυθί μιν πρὸς γάρ τινος
 Οἰωνὸν ὥς μάντις εἰσορῶ κακῶ.

880

885

ΘΗΣΕΥΣ.

Οἶμοι τόδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῶ κακόν;
 Οὐ τλητὸν ἐδὲ λεκτόν' ὦ τάλας ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

Τί χρεῖμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγος μέτα.

ΘΗΣΕΥΣ.

Βοᾷ, βοᾷ δέλτος ἄλασα· πᾶ φύγω
 Βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.

890

ΣΧΟΛΙΑ.

881. Ἀβίωτος βίη τύχα] Τύχη ἀβιωτοποιὸς τῆς ἀβιώτος ἐστὶ, πρὸς τὸ κραυθῆν γὰρ νῦν ἀντὶ τῆ πρὸς
 ζωῆς, ἀντὶ τῆς ἢ τύχης τῆς βίης πρὸς τὸ συμβᾶν τὸ συμβᾶν.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 880. κακῶν] Ita Edd. Ald. et Lasc. Vulgò κακόν.

V. 880. Ἐπισφύρει θεὸς κακόν· ἐμοὶ μὲν ἔν] Versus iambicus est senarius: metrum igitur requirit ut veterum editionum scriptura, κακῶν, revocetur. Ita constructio erit ἰσοχρεῖς κακῶν. Heath.

V. 880. μὲν ἔν] Fortè μὲν ἄν—εἴη ubi ἄν εἴη erit, ut Alcest. v. 227. Markland. Brunck μὲν ἄν.

V. 881. πρὸς τὸ κραυθῆν] Verte, Præter id quod peractum est, nempe mortem Phædræ. Heath.

V. 881, 882. Ita constituendi sunt hi versus ex

dochmaicis similiter constantes,

Ἀβίωτος βίη

Τύχα πρὸς τὸ κραυθῆν εἴη τυχεῖν.

Ὀλομένους γάρ, ἐκ ἔτ' ὄντας, λέγω. Heath.

For. ἀβίωτος βίη τύχαν. Valckenaer.

Ἀβίωτος βίη

Τύχαν πρὸς τὸ κραυθῆν εἴη τυχεῖν.

Ὀλομένους γάρ, ἐκ ἔτ' ὄντας, λέγω. Brunck.

V. 882. λέγω] Λέγω est existimo, reputo: ut centies in Euripide et aliis bonis Scriptoribus, Herodoto, Sophocle, &c. ita Actor. iv. 32. Ἐλεγει ἴδιον εἶναι. Markland.

Addit Deus. Mihi igitur 880

Vitæ misera conditio propter factum hoc
Erit. Dico enim periisse, neque ampliùs esse
(Heu, heu!) domum dominorum meorum.
O Deus, si possibile est, nè evertas domum.

Audi verò precantem : ad alicujus enim 885
Novi mali finistrum augurium, ut vates, horresco.

THESEUS.

Hei mihi, quale hoc aliud malum ad malum *accessit* ?
Non ferendum, neque dicendum ! ô me miserum !

CHORUS.

Quid rei est ? dicito, si quid mea interest.

THESEUS.

Clamant, clamant literæ non ferenda. Quò fugiens vitabo 890
Molem malorum ? perditus enim ab eo.

ΣΧΟΛΙΑ.

882. Ὀλομένους γὰρ] Τὸ ἐξῆς ὀλεσμένους δόμας φεῦ, διὰ μέγα. Πρὸς γὰρ τινος, ἢ πρὸς αὐτὶ τῶν ἰμῶν δισποτῶν, ἐκ ἐτ' ὄντας λέγω. Τὸ δὲ φεῦ, ἀπὸ, ἢ ἡ ἄνω· ἀπὸ τινος τύχης.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 884. σφάλης] Brunck σφάλης.
V. 885. N] Ita MSS. A, B, et Ed. Lasc. uti Barnesius ex conjecturâ Canteri edidit. Edd. Veteres γάρ. Scaliger δ' ἀρ.
V. 884. Quærendum de isto πρὸς. Scholiastes parum satisfacit. Markland.
V. 885. πρὸς γὰρ τινος] Verte, *Alicunde enim venientem*, id est, à Theseo, in cujus vultu jam signa iræ effervescentis cernebat Chorus. Heath.
V. 886. ὀλομένους] Legendum putat Musgravius ὀφθαλμοῖς borresco, ut augures borrescere solent ad malum augurium.

V. 886. κακῶ] Al. leg. ut Brunck, κακόν.
V. 888. τλητὸν] Al. στικτόν.
V. 890. ἄλαστα] Ἄλαστος intolerabilis, acerbissimus, ut apud Homer. II. χ'. v. 261.
Ἐκτορ, μή μοι, ἄλαστος, συνημοσύνας ἀγόρευε.
V. 890. πῶ φύγω] Ita Valckenaerius ex Parisiensi. Ed. Ald. πῶ φύγω.
Βοῶ, βοῶ δόλοιο ἄλαστο
Πῶ φύγω βάρος κακῶν;
Ἀπὸ γὰρ ὀλομένου οἴχομαι.
Hos versus, prout in membr. distincti et scripti sunt, exhibui. Brunck.

Οἶον, οἶον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
Φθεγόμενον τλήμων.

ΧΟΡΟΣ

Αἰ, αἰ κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τόδε μὲν ἐκ ἔτι σώματος ἐν πύλαις
Καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν, ὀλοὸν
Κακόν ὧ πόλις, πόλις
Ἰππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν

895

ΣΧΟΛΙΑ.

894. Κακῶν ἀρχηγὸν] Ἀντὶ τῆ κακῆ λόγῃ ἀρ-
χὴν λέγεις· τὸ εἶναι τὸδε μὲν δυσεκπέρατον ὀλοὸν

κακὸν, ἐκ ἔτι σιωπῆσω, σώματος δὲ πύλαις, περι-
φραστικῶς ἐν τῷ σώματι, ὅμοιον δὲ τῷ Ὀμη-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 892. μέλος] Eodem modo Carmen apud Latinos
usurpatur: *Lex horrendi erat carminis*. Liv. Lib. i.
cap. 26. et ibid. lib. x. 38. *Deinde jurare cogebantur*
diro quodam carmine in execrationem capitis, et stirpis.
Et Plin. Lib. xviii. cap. 2. *Duratque immenso exem-*
plo, Deciorum, patris filique, quo se devovere carmen.
Ibid. cap. xi. Sic, CARMEN cruciatūs. Cicero. Car-
mina item vocantur sententiæ et dicta Philosophorum.
Cato Distich. Mor. n. 1.

Si Deus est animus, nobis ut carmina dicunt.

V. 893. τλήμων] Valckenaerius et Brunck τλάμων.

V. 894. κακῶν ἀρχηγὸν] Malorum præcursores, vel
præfagium.

V. 895. σώματος] Nonnulli δώματος.

V. 895. σώματος ἐν πύλαις] Idem loquendi modus
frequentissimè apud Hebræos usurpatur, ut in Psalm.

cxli. v. 3. שִׁתְּהָ יְהוָה שְׁמִרָה לְפִי נִצְרָה עַל-דָּל : שְׁפָתַי
Pone, Jehovab, custodiam ori meo, custodi su-
per ostium labiorum meorum. Sic et Homerus, Il.
xiv. v. 83. utitur ἔρκος ὀδόντων :

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἀτρεΐδην, ποῖόν σε ἵππος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ;

—Quale tibi verbum fugis ex septo dentium ?

Similiter etiam illud Proverb. Arabicum ;

الغَمُّ لِلْسَّانِ سَجْنٌ

Os linguæ carcer est.

Simili figurâ non semel utitur Persicus Poëta Sadi,

کل در کج صاحب کلام

(LINGUA scilicet) CLAVIS est PORTÆ thesauri artificis.

Figurantur etiam πύλαι γαστέρος apud Job. iii. v. 10.

כִּי לֹא סָגַר דְּלִתִּי בְשָׁנִי וַיִּסְתֵּר עָמָר מֵעֵינַי :

Quia non obstruxit VALVAS VENTRIS mei; ac secluserit

ærumnam ex oculis mei (i. e. nec fecisset ut non viderem

ærumnam). Gen. cap. xxxviii. v. 14. כַּפְתָּח עֵינַי :

Janua oculorum. Et Job cap. xli. v. 5. דְּלִתִּי פָנַי :

Portas vultus ejus.

V. 896, 897. Ita hi versus constituendi,

Καθίξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν, ασυνάρτητον ex doch-
maicis

Ὀλοὸν κακόν· basis iambica

Ὡ πόλις, πόλις. penthemimeris trochaica. Heath.

In membr. Καθίξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν

Κακόν, ὦ πόλις.

semel tantum positus vocibus, quæ vulgò repetuntur.
Brunck.

V. 898. εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν

Βία.] On peut faire ici une remarque qui

ne regarde plus le texte, &c. et qui tombe sur le Po-
ète même. Phédre déclare dans la lettre dont il s'agit,

Quale, quale vidi in scriptis carmen

Loquens miser !

CHORUS.

Heu, heu ! profers sermonem autorem malorum.

THESEUS.

Hoc profectò non ampliùs intra portas oris

895

Continebo ægrè proferendum noxium, noxium

Malum : ô civitas, civitas,

Hippolytus ausus est attingere meum thalamum

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ρικῶ, "Ἐρχος ὀδόντων.

896. Δυσεκπέρατον] Δυσεπάλλακτον, δυσεπί-

ληπτον. Ζητὸς ὅμμ' ἀτιμάσας, ἀντὶ τῆ πρῶτον
τὸν Δία ὕβρισας.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

qu'Hippolyte avoit usé de violence pour attenter à son honneur. Jusqu'alors on s'étoit attendri pour cette Princesse malheureusement éprise d'une passion qu'elle détestoit, et bien déterminée à mourir plutôt qu'à la satisfaire; on avoit déploré avec elle le triste sort où elle s'étoit trouvée réduite. La lettre étouffe presque entièrement ce sentiment qui devoit être cher aux spectateurs, et qui ne pouvoit manquer d'influer sur le sort du drame. La déclaration de Phédre est un trait de noirceur qui la déshonore, qui choque le lecteur et le révolte, qui par conséquent détruit ou du moins affoiblit prodigieusement l'intérêt qu'on avoit jusqu'alors ressenti en sa faveur. En ce moment on regrette presque de s'être laissé attendrir sur sa malheureuse destinée; une calomnie infame la rend odieuse et méprisable: comment une si lourde faute a-t-elle pu échapper à un Poète judicieux? Je doute fort qu'elle eût échappé à Sophocle. Dira-t-on qu'Euripide, dans la crainte de partager l'intérêt, l'a concentré tout entier dans la seule personne d'Hippolyte? Mais Hippolyte n'y auroit rien perdu, quand Phédre eût été plus estimable: une Princesse plus vertueuse, plus digne de lui, eût donné plus d'éclat à la vertu d'un Philosophe. Il y avoit tant d'autres moyens de mettre dans la tête de Thésée que son fils avoit voulu la déshonorer, qu'il n'étoit pas nécessaire de charger son épouse de ce rôle odieux. Le plan adopté par le Poète

ne prouveroit-il pas l'aversion pour le sexe, qu'on lui a si souvent reprochée, quoique Barnes, et après lui le P. Carmeli (qui publia en 1748 à Padoue une édition Grecque d'Euripide, avec une traduction Italienne) aient tenté de le justifier à cet égard? Ce qu'il y a du moins de fort singulier, c'est qu'Euripide imprime une tache flétrissante sur le front de toutes les femmes qui jouent un rôle dans cette pièce. La Nourrice ou Confidente est une personne infame, et je m'étonne que le Poète ne l'ait pas choisie plutôt que Phédre, pour mettre sur son compte une calomnie, dont Hippolyte devoit être la victime. Les femmes qui composent le Chœur font hardiment un double mensonge bien formel. *Memoires de l'Acad. Royale, &c. Tom. xli. p. 456.*

V. 898. *εὐνῆς—διγυνῆς*] *Εὐνῆς* h. e. *γυναικός*. Sic de Reubene filio Jacobi. Gen. cap. xlix. v. 4. *בְּמִסְכָּן אֶל-תּוֹחַת בִּי עָלִיתָ מִשְׁכְּבִי אֲנִי וְאַתָּה* : *חֲלִילָה יָצָעַי עֲלֶיהָ* Eadem significatione usurpatur verbum *διγυνῆς* tam apud Græcos scriptores, quam apud Latinos. De Alexandro Plutarchus in vitâ ejus, *Οὕτως τῶν ἐργῶν*. Idem in Amator. Antipatr. *Ἀπόλοιτο τοῖσιν κακὸς κακῶς, ἀποσχίσθαι, καὶ μὴ διγυνῆ τῆς γυναικός*. quod Terentius, Hecyra, Act. i. Sc. 2.

———*Virginem non ATTINGIT.*

Βία, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.
 Ἄλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοὶ πότε
 Ἄρας ὑπέσχετ' ἑλπίς, μιᾷ κατέργασαι
 Τύτων ἐμὸν παῖδ'· ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι
 Τήνδ', εἶπερ ἡμῖν ὥπασας σαφεῖς ἀράς.

900

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄναξ, ἀπέυχ' ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν·
 Γνώση γὰρ αὖτις ἀμπλακῶν· ἐμοὶ πιθῆ.

905

ΘΗΣΕΥΣ.

Οὐκ ἔστι καὶ πρὸς γ' ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς·
 Δυοῖν δὲ μοίραιν' θατέρᾳ πεπλήζεται.

ΣΧΟΛΙΑ.

900. Ἄλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον] Μιᾷ τέτων
 τῶν καταρῶν κατέργασαι τὸν ἐμὸν παῖδα· ποῖον
 δέ; ἃς ἐμοὶ ὑπέσχετ', τὸ ἀνελθεῖν ἐξ ἄδης, τὸ ἀπο-
 γρέψαι ἀπὸ τῆ λαβυρίνθου, τὸ πεμφθῆναι τῷ υἱῷ αὐ-
 τῆ θάνατον.

905. Γνώση γὰρ αὖτις] Ἐχὼ γὰρ γινῶναι ὅτι
 ἡμαρτες· ἀμπλακῶν, ἀμαρτῶν· καὶ ἐν Ἀλκίτιδι,
 Οὐ γὰρ πρῶτος εἰδὲ λοίσθιος βροτῶν, γυναικὸς ἐσ-
 θλῆς ἡμπλακες.

906. Καὶ πρὸς γ' ἐξελῶ] Αὖτις ἐπαναλαβὼν,

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Vid. et Plaut. Amphitr. Act. ii. Sc. 3. Idem in Au-
 lul. Act. iv. Sc. 10. Similiter Catullus in Epithalam.

Sic virgo dum intacta manet.

V. 898, 899. Ἰππόλυτος εὐνὴς τῆς ἡμῆς ἔτλη θυγαῖν

Βίᾳ] Simile quid reperitur in Ro-
 mani Imperii historiâ A. D. 325. Vid. GIBBON. De-
 cline and Fall of the Roman Empire. Vol. ii. 4to. ch.
 18.

"The misfortunes of Crispus are ascribed to the arts of
 "his step-mother Fausta, whose implacable hatred, or whose
 "disappointed love, renewed in the palace of Constantine
 "the ancient tragedy of Hippolitus and of Phædra. Like
 "the daughter of Minos, the daughter of Maximian ac-
 "cused her son-in-law of an incestuous attempt on the

"chastity of his father's wife; and easily obtained, from
 "the jealousy of the emperor, a sentence of death against
 "a young prince, whom she considered with reason as
 "the most formidable rival of her own children. But
 "Helena, the aged mother of Constantine, lamented and
 "revenged the untimely fate of her grandson Crispus; nor
 "was it long before a real or pretended discovery was
 "made, that Fausta herself entertained a criminal connec-
 "tion with a slave belonging to the imperial stables."

V. 990, 1, 2. Ἄλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοὶ πότε

Ἄρας ὑπέσχετ' ἑλπίς, μιᾷ κατέργασαι

Τύτων ἐμὸν παῖδ'] P. Brumoy hæc ita in-

terpretatur quasi diceret Theseus, se Neptuno condonare
 duarum aliarum precum quam sibi promiserat adimpletio-

Per vim, venerando Jovis oculo contempto.
Sed, ô pater Neptune, quas mihi aliquando 900
Tres imprecationes promifisti, unâ confice
Ex istis meum filium : diem verò nè effugiat
Hunc, si modò nobis dedisti imprecationes, *eventu ratas*.

I A M B I.

CHORUS.

Rex, deprecare hæc rursus à diis :
Intelliges enim te peccâsse : pare mihi. 905

THESEUS.

Non fiet. Præterea verò expellam ipsum ex hâc terrâ.
Duorum verò factorum altero maſtabitur :

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἀντὶ τῆ ἑδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς τέτοις ἐκβαλῶ αὐτὸν
ἐκ ταύτης τῆς γῆς.

907. Δυοῖν δὲ μοίραιν] Θατέρα μιᾷ τῶν δύο
μοιρῶν πληγήσεται· θατέρα, τῇ ἑτέρᾳ· λέγεται

καὶ θάτερος, ἀντὶ τῆ ὁ ἄτερος, καὶ ἄτερος ὁ ἕτερος,
Δωρις· καὶ μακρύνεται ἡ προτέρα. Ἐκ τῶν Εὐ-
σαδία εἰς Ὀμηρον παρεκβαλῶν.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

*nem, modò hanc unam contra Hippolytum celeriter, ac intra
diem, exaudiat et impleat. Quæ omnia à mente Poetæ
prorsùs sunt aliena. Heath.*

V. 900, 1, 2. Udito bai ragionar' d'un che non volve
Consentir al furor della matrigna ;
E da' suoi preghi per fuggir si sciolse :
Ma quella intenzion casta, e benigna
L'uccise ; sì l'amor' in odio torse
Fedra amante terribile, e maligna :
Ed ella ne morio, vendetta forse
D'Ippolito, di Teseo, e d'Adrianna ;
Cb' amando, come vedi, a morte corse.

Petrarca Trionfo d'Amore, cap. i.

V. 902. φύγει] Ita MSS. A, B, Cott. E, Lib. P.
et Ed. Lasc. Agnoscit quoque MS. D. Vulgò φύγη.

V. 904. ἀπύχου] Nonnulli ἀπύχου.
V. 904. Ἀνυχόμενοι habet Plato hoc sensu p. 454.
C. Musgrave.
V. 905. γνώση] Brunck γνώση.
V. 907. θατέρα] Sic membr. rectè pro τῇ ἀτέρα.
Atticis ἄτερος in usu fuit pro ὁ ἕτερος, et simpliciter
etiam pro ἕτερος. Heniochus apud Stobæum, Floril.
Grotii p. 169.

Γυναῖκι δ' αὐτὰς δὲ ἱταράτιστόν τι,
Ἀεὶ συνῆσαι. Δημοκρατία θατέρα
Ὀνομ' ἐστὶ, τῇ δ' Ἀριστοκρατία θατέρα.

In Rhesi v. 450. vulgatum θ' ἡτέρα. Valckenaerius,
Diatribes p. 105. scribit θ' ἡτέρα. Sincera scriptura
est θατέρα. Thomas M. p. 121. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θη-
λυκῇ ἀτέρα, ἢ θατέρα. ἀλλ' ἐπὶ δοτικῇ θατέρα. Brunck.

Ἡ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς ἄδυ δόμους
Θανόντα πέμψει τὰς ἐμὰς ἀγὰς σέβων,
Ἡ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος
Ξένην ἐπ' αἴαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον.

910

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὲν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα
Ἴππόλυτος ὀργῆς δ' ἐξανεῖς κακῆς, ἀναξ
Θησεῦ, τὸ λῶσον σοῖσι βέλευσαι δόμοις.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Κραυγῆς ἀκέσας σῆς, ἀφικόμην, πάτερ,
Σπυδῆ· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧτινι γένεις,
Οὐκ οἶδα· βελοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
Ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρτ' ὀρῶ, πάτερ,
Νεκρὸν· μεγίστη θαύματος τόδ' ἄξιον·
Ἦν ἀρτίως ἔλειπον ἢ φάος τόδε
Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέεσκετο.
Τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;
Πάτερ, πυνθέσθαι βέλομαι σέθεν πάρα.

915

920

ΣΧΟΛΙΑ.

921. Οὔπω χρόνον] Οὐ πρὸ πολλῆς χρόνος, ἀλλ' ἵναγχος, ἀντὶ τοῦ ἦν ἀρτίως κατέλιπον τὸ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 912. εἰς καιρὸν] Brunck εἰς καιρόν.

V. 912. εἰς καιρὸν] Καὶρὸν occasio opportunè an secus
agendi. Ὁ μὲν ὅν παρὼν καιρὸς, ὃ ἄνθρωποι Ἀθηναῖοι, εἰπέ-
ρωσι, καὶ νῦν, πολλῆς φροντίδος, καὶ βουλῆς διῆται. De-
mosth. Olynth. B. κεφαλ. β'. Distinguendum est inter
χρόνον et καιρόν. Τίνα γὰρ ΧΡΟΝΟΝ, ἢ τίνα ΚΑΙΡΟΝ, ὃ
ἄνθρωποι Ἀθηναῖοι, τῷ παρόντος βελίῳ ζητοῦσι; ἢ πότε ἂν δι-

πραξίται, εἰ μὴ νῦν; Olynth. B. Quod enim TEMPUS,
quante OCCASIONEM, Athenienses, meliorem hanc quaeri-
tis? aut quando ea, quæ fieri debent, ageritis, si nunc non
ageritis? Vide etiam Demosth. περὶ παρατριβῆς. non
longè ab initio; Συμβαίνει πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγά-
λων ΚΑΙΡΟΝ ἢ βραχέϊ ΧΡΟΝῳ, γίνεσθαι. et Lyfias
κατὰ Ἀγοράν non longè ab initio; Νομίζοντες κάλλιστον

Aut enim Neptunus ipsum ad domum Plutonis
Mittet mortuum, meas imprecationes honorans :
Aut expulsus ex hâc terrâ, vagans
In terrâ peregrinâ, miseram vitam deget.

910

CHORUS.

Atqui ille ipse filius tuus opportunè adest
Hippolytus : remittens autem malam iram, rex
Theseu, optimè tuæ consule familiæ.

HIPPOLYTUS.

Audiens tuum clamorem, pater, veni
Celeriter : sed tamen rem, propter quam nunc gemis,
Non novi ; cuperem autem ex te audire.
Eia, quid rei est ? tuam conjugem, pater, video
Mortuam : hoc dignum est maximâ admiratione,
Quam modò reliqui, quæ hanc lucem
Non diù ex quo intuebatur.
Quid accidit ei ? quo modo periit ?
Pater, volo ex te audire.

915

920

ΣΧΟΛΙΑ.

φῶς ὀρώσαν, ἄρτι ἀπίθανον.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

KAIPON εὐχρίναι, καὶ μάλα ἐν τῷ τότε ΧΡΟΝΩ, τὰ
πράγματα. ὡς αὐτοὶ ἤθελοντο, καταγενομένη : *Rati pul-*
cerrimam sibi OCCASIONEM ad potissimum TEMPESTATE
(TEMPORE) oblatam rempublicam pro suo arbitratu, or-
dinandi. Ita Sophocl. in Electrâ dixit, v. 1293, και-
ρὸν χρόνῳ. Aliquando εἰς ante καιρὸν desideratur, ut in
Ajace v. 34. καιρὸν δ' ἐφύκει, et ver. 1325.
Ἄραξ Ὀδυσσεὺ καιρὸν ἰσθ' ἠελυθῶς,

ubi καιρὸν, ἀντὶ τῷ εἰς καιρὸν. Et Helen. v. 486,

Καιρὸν γὰρ ὅθις ἔλθεις—

Opportunè jam non venisti—

V. 916. ἐφ' ὅτις εἶπες] Ita MSS. A, D, E, et Ed.
Lasc. Cæteri ἐφ' ᾧ τινι εἶπες.

V. 920. ἴδωντος ἢ φάος τοῦ] Ita MS. A. Cæteri ut
vulgò ἴδωντος εἰς φάος τοῦ. Scaliger ὡς φάος. Valcke-
naerius ἴδωντος, εἰς φάος τοῦ. Al. ἢ εἰς φάος.

Σιγᾶς ; σιωπῆς δ' ἔδεν ἔργον ἐν κακοῖς.
 Ἡ γὰρ ποθῆσα πάντα καρδία κλύειν,
 Καὶ τοῖς κακοῖσι λίχνος ἔσ' ἀλίσκεται.
 Οὐ μὴν φίλος γε, καὶ τι μᾶλλον ἢ φίλος,
 Κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.

925

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ πόλλ' ἀμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
 Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
 Καὶ πάντα μηχανᾶσθε, καὶ ξευρίσκετε,
 Ἐν δ' ἐκ ἐπίσασθ', ἐδ' ἐθρηάσασθέ πω,
 Φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν ἐκ ἔνεσι νῆς ;

930

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅσις εὖ φρονεῖν
 Τὸς μὴ φρονέοντας δυνατὸς ἔς' ἀναγκάσαι.
 Ἄλλ', ἔ γὰρ ἐν δέοντι λεπτεργεῖς, πάτερ,

935

ΣΧΟΛΙΑ.

924. Σιωπῆς δ' ἔδεν ἔργον] Τὸ τέλος ἔτως·
 ἐν τοῖς κακοῖς ἔδει ὀφείλει σιγᾶν, ἔδεν ὄφελος φη-
 σιν, ἔδει κέρδος ἐν τοῖς κακοῖς ἢ σιωπῇ.

925. Ἡ γὰρ ποθῆσα] Ἡ γὰρ καρδία ἐπιζη-
 τῆσα πάντα ἀκύνει, δαπανᾶται· λίχνος δὲ, ἥτοι

ἐπιθυμητικὴ, περίεργος.

928. Κρύπτειν δίκαιον] Οὐ γὰρ ὀφείλεις καὶ
 κρύπτειν τὰς σὰς δυστυχίας τὸς φίλος σκ. ὦ πόλλ'
 ἀμαρτάνοντες, ὧ ἄνθρωποι πολλὰ ἐπιστάμενοι, καὶ
 διδάσκοντες τὸς ἀνθρώπους πλὴν τῆς, τῇ διδάσκων

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 924. Hic versus ponendus est, ut opinor, post
 v. 926. Markland.
 Similiter Brunck, viz.

Ἡ γὰρ ποθῆσα πάντα καρδία κλύειν,
 Καὶ τοῖς κακοῖσι λίχνος ἔσ' ἀλίσκεται.
 Σιγᾶς ; σιωπῆς δ' ἔδεν ἔργον ἐν κακοῖς.

V. 925. Legendum fortè putat Musgravius,

Ἡ γὰρ ποθῆσα πάντα, &c.

Nihil tamen innovandum esse cenſeo in loco eleganti
 et claro.

V. 927. φίλος γε] Fortè φίλος τε. Valckenaerius.

V. 929. ὦ πόλλ' ἀμαρτάνοντες] Lego,

ὦ πόλλα μαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην.

Sensus et Scholiastes verum monstrant. Vid. etiam
 Hecub. v. 814. Markland.

V. 930. Τί δὴ τέχνας] Τὸ τί in τέχνας brevis est.
 Similem ferè locum et in eundem ferè sensum expref-
 sum habes Medæ, v. 190. Josua Barnes.

V. 930. μυρίας] Millia pro permultis per synec-
 dochén : figura Hebræis familiaris. רב רב

Taces? Silentii verò nullus *est* usus in malis:
Cor enim quod cupit tua omnia audire,
Et in malis *audiendi* avidum esse deprehenditur.
Non certè amicos et aliquid ampliùs quàm amicos,
Celare *est* justum, ô pater, tuas calamitates.

925

THESEUS.

O in multis rebus peccantes homines temerè,
Cur utique artes quidèm sexcentas docetis,
Et omnia machinamini, et excogitatis?
Unum verò non scitis, neque quæсивистis adhuc,
Ut sapere doceatis *illos*, quibus non inest mens?

930

HIPPOLYTUS.

Peritum sapientiæ doctorem dixisti, quicumque rectè sapere
Non sapientes potis est cogere:
Sed (non opportuno enim tempore subtiliter disputas) pater

935

ΣΧΟΛΙΑ.

συνετῶς τὰς ἀξυνέτους φρονεῖν· περιτλαὶ ἔν φησὶν αἱ
παραίνεσις καὶ συμβουλία τῶν ποιητῶν· ἔχ' τὰ
θεόντα φρονεῖν διδάσκειν τοῖς ἀνθρώποις αὐταὶ·
λέγομεν δὲ ὅτι, τῇ προσθήκῃ τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν,
εἰπὼν οἷσιν ἔκ ἐγὼ νῦν, εἰς γὰρ νῦν ἔχοντα ἀνδρα
καταβαλλομένη παραίνεσις καρπὸν φέρει, εἰς δὲ

αὐτὸν, μάτην ἐκρίπτεται.

934. Διὸν σοφιστὴν] Λογιστὴν, ἔξεταστὴν, δι-
δάσκαλον· ὁ νῦν τοιοῦτος, ἀληθῶς καλὸν διδάσκα-
λον εἶπας τὸν δυνάμενον διδάξαι φρονεῖν τὰς μὴ φρο-
νεύοντας.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

לְאַלְפִים לְאַהֲבָה Et faciens misericordiam in MIL-
LIA (generationum) his, qui diligunt me. Deut. cap.
v. ver. 10. Vid. etiam Deut. cap. i. v. 11. 1 Reg.
cap. xviii. v. 7. Pf. cxviii. (Heb. cxix.) v. 72.

V. 932. ὅδ' ἰδησάσθαι πῶ] MS. E, Lib. P, et Ed.
Lasc. ὅδ' ἰδὲ ἰδῆσθαι πῶ.

V. 935. ἀναγκάσαι] Ita MSS. A, B, E, Lib. P, et
Ed. Lasc. Editi plerique ἀναγκάζειν.

V. 936. Lego,

Ἄλλ' (ὃ γὰρ ἐν δίοτι λεπτουργεῖ) πάτερ.

Vulgò λεπτουργεῖς; quod falsum est: non enim Theseus
erat, sed ipse Hippolytus, qui cavillabatur. ἐν δίοτι
sc. ἔστι. Vid. Orest. 212. Med. 1277. Alcest. 817.
Markland.

V. 936. Ἄλλ' (ὃ γὰρ ἐν δίοτι λεπτουργεῖ) πάτερ] Op-
timè se habet vulgata scriptura, neque enim falsum
est, prout objicit Marklandus, Theseum λεπτουργεῖν,
subtiles disquisitiones occupari, sed omninò verum. Nam
quid aliud est nisi disquisitio subtilis oratio ejus proxi-
mè præcedens, ubi à filio circa calamitatem quam de-

Δέδοικα μή σε γλώσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φεῦ χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
Σαφές τι κείσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
Ὅσις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος
Διστὰς δὲ φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
Τὴν μὲν, δικαίαν, τήνδ', ὅπως ἐτύγχανεν·
Ὡς ἡ φρονῖσα τὰδ' ἐξηλέγχετο
Πρὸς τῆς δικαίας, καὶ ἂν ἡπατώμεθα.

940

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄλλ' ἢ τις εἰς σὸν ἔς με διαβαλὼν ἔχει
Φίλων, νοσῶμεν δ' ἔδ' ὄντες αἴτιοι;
Ἐκ τοι πέπληγμαι σοὶ γὰρ ἐκπλήσσει με

945

ΣΧΟΛΙΑ.

937. Δέδοικα μή σε] Φοβῶμαι μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ὑπερβαλλεσά σε ἢ γλώσσα, ἄνυσ καὶ παρὰ φρονα ποιήσῃ.

940. Ὅσις τ' ἀληθής] Ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων

πραγμάτων εὐρίσκομεν διάκρισιν, εἴτε καλὸν ἐστὶν εἴτε κακόν, ὥσπερ ἐπὶ τῷ χρυσῷ· δοκιμαζόμενος γὰρ φαίνεται εἰ καλὸς ἐστὶν ἢ κακός· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων εἰς εὐρίσκομεν· ἐχρῆν ἔν καὶ τῶν ἀνθρώπων δύο

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

plorabat blandè ac reverenter interrogatus, de re ipsa ne responso quidè eum dignatur, sed in generaliorum rerum humanarum conditione disceptationem ἀπροσδιόντως (ita enim Hippolyto falsæ accusationis ignaro videri necesse erat) excurrit. Marklandi autem emendatio sententiam prorsus corrumpit; Hippolytum enim pronunciare facit, *ninquam fas esse subtiliter differere*, quod certè haudquaquam verum, cum ille tantum patrem monet eum tempore parùm opportuno hoc facere. Heath.

V. 937. ὑπερβάλῃ] i. e. *modum excedat vel deliret* propter calamitates. Jortin.—*should be carried to excess*. Aristoteli τὰ ὑπερβάλλοντα sunt *nimia*. Sic Ethic. Nic. xi. 2. Τὰ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια, καὶ τὰ ἱλαίνοντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Confer et Alcest. 1098. Musgrave.

V. 938. Φεῦ χρῆν βροτοῖσι, &c.] Confer huc Med. v. 516.

Μη. ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὅς κίεθλος ἦ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισι ὅπασας σαφῆ,
Ἄνδρ' δ', ὅτ' ἔχῃ τὸν κακὸν διιδίναι,
Οὐδὲς χαρακτηρὶ ἐμπύθει σώματι;

Vid. in hunc et illum locum notas Gaspar. Stiblini; item Clement. Alexandr. Stromat. lib. vi. et Ludov. Lavateri Commentar. in Prov. Solom. c. xviii. sect. 3.

V. 939. Σαφές τι κείσθαι] *Κεῖμαι, jacea, statutus sum*, ut suprà v. 91. Οἶσθ' ἐν βροτοῖσι ὅς καδίστηται νόμος;

Καὶ τὸδ' ἔδος Σπάρτη μελέτημά τε κείμενον ἐστὶ.

Spartæ mos est ætatumque institutum.

Critias apud Athenæum, p. 432. Casaubon. Confer Aristoph. in Ran. v. 761,

—Νόμος τις ἀνδρῶν ἐπὶ κείμενος,

Metuo ne tua lingua excedat modum præ malis.

THESEUS.

Heu, oportebat hominibus notam amicorum
Manifestam aliquam esse, et dijudicationem mentis,
Quisnam verus sit et quis non *verus* amicus : 940
Et omnes homines duplicem vocem habere,
Unam quidem veracem, alteram verò qualemcunque :
Ut quæ cogitaret injusta, argueretur
A justâ, et tum neutiquam deciperemur.

HIPPOLYTUS.

An verò apud tuas aures aliquis me calumniatus est 945
Ex amicis; laboramus autem, quamvis nulli culpæ simus affines?
Obstupefco quidem : nam perterrefaciunt me tua

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

φωνὰς ἔχων, δικαίαν τὴν καὶ ἄδικον, ἵνα εἴαν ἡ ἄδικος
φωνὴ ἠθέλησε ψεύσασθαι, ἠλέγχετο ὑπὸ τῆς δι-
καίας, ἵνα μηδεὶς ἀπατηθῇ.

945. Ἀλλ' ἢ τις εἰς σὸν ἔς] Μὴ ἄρα τίς με
διέβαλεν εἰς τὸ σὸν ἔς ἀπὸ τῶν φίλων.

947. Ἐκ τοι πτόληγμαι] Ξένος λόγος ἀκρίων
παρὰ σὲ ἐκπλήσσομαι· οἱ γὰρ σοὶ λόγοι ἐξηδροποιοὶ
τῶν φρενῶν μου, ὥς μαινόμενοι, ἐξεσηκότες, ἄδικοι,
παραλογιστικοί, μὴ καλῶς λεγόμενοι, ἀλλ' ἐξω τῆς
διανοίας ὄντες.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

——— *Lex quædam hæc STATUTA est.*
Vid. Thucyd. lib. ii. Id. lib. iii. Contrariam signifi-
cationem apud Latinos habet verbum *faceo*; nam *Lex*
jacet significat *Vim Lex non habet* — *Legis nulla vis est.*

V. 941. Δισσὰς δι] Valckenaerius et Brunck δι-
σὰς τε.

V. 942. Τὴν μὲν, δικαίαν, &c.] Vide similem ferè
locum Hecub. v. 1187.

——— Ἀνδρωποισιν ἔκ ἐχρῆν ποτὶ
τῶν πραγμάτων τὴν γλώσσαν ἰσχύειν πλείον.

Ἀλλ' εἴτε χρῆς ἰδρασι, χρῆς ἰδίᾳ λέγειν·
Εἴτ' αὖ ποιεῖν, τὴν λόγους εἶναι σαφῆς,

Καὶ μὴ δυνάσθαι τὰδικ' εὖ λέγειν ποτὶ.

V. 943. Ὡς ita. Ad ἐξηλέγχετο autem repetenda
est è sequentibus particula ἄν. Heath.

V. 945, 946. Nonnulli εἴ τις. Scholiastes ἢ τις, uti
legit Heathius, et Marklandus. Musgravius notam
interrogationis tam post φίλων ponit, quàm post αἴτιοι.

V. 945, 946. Ἀλλ' ἢ τις εἰς σὸν ἔς με διαβάλων ἔχει
φίλων, νοσῶμεν δ' ἡδὲν ὄντες αἴτιοι;] Hos
duos versus interrogativè dici existimo. Non enim
ideo obstupecere sibi visus est Hippolytus, quòd æqua-
lium forsan aliquis eum apud patrem calumniatus ef-
set, sed quòd patrem iracundiâ contra eum intumes-
centem clarè cernebat, iræ vero causam prorsus igno-
rabat. Retinenda est igitur scriptura olim edita, Ἀλλ'
ἢ, *nunquid*. Heath.

V. 946. νοσῶμεν δ' ἡδὲν ὄντες αἴτιοι;] Valckenaerius
νοσῶμεν ἡδὲν ὄντες αἴτιοι.

V. 947. πτόληγμαι] Singulare ferè huic verbo πτό-
ληγμαι.

D d

Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προθήσεται, φρενός;

Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;

50

Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,

Ὁ δ' ὕστερος τῷ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν

Πανουργὸς ἔσαι, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ

Ἄλλην δέησει γαῖαν, ἢ χωρήσεται

Τὸς μὴ δικαίους καὶ κακὰς πεφυκότας.

955

Σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅσις ἐξ ἐμῶ γεγώς

Ἦσχυνε τὰ μὰ λέκτρα, κἀξελέγχεται

Πρὸς τῆς θανάσης ἐμφανῶς κακιστὸς ὢν.

Δεῖξον δ', ἐπειδὴ γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας,

ΣΧΟΛΙΑ.

950. Τί τέρμα τόλμης] Τί ἔσαι τὸ τέλος τῆς θράσους, τὸ θράσος δηλονότι.

951. Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς] Εἰ γὰρ ἐπαρθήσεται ἐνὸς ἐκάστου ἀνδρὸς ὁ βίος, καὶ ἐπιγινόμενος χείρων ἔσαι τῷ πρὸ αὐτῶ· ὀφείλομεν δέησαι τοῖς θεοῖς ἀνεγκεῖν, ἵνα ἄλλην γῆν τινα ἀπομερίσῃ, ἥτις τὰς

κακὰς χωρήσῃ· ἐκ τῆς διαβάλλει τὸν τρόπον τῆς Ἰππολύτης. Ἄλλως. Εἰ γὰρ κατὰ ζῶν ἐκάστου ἀνδρὸς ἡ κακουργία αὐξάνεται, ἵνα ὁ μεταγενέστερος τῷ προβεβηκότος πανουργότερός ἐσιν, ἐχρῆν τὰς θεὰς ἄλλην πόλιν κτίσαι εἰς τὸ χωρῆσαι τὰς πανουργίας.

953. Θεοῖσι] Εἰς φύσεις ζώων πρὸς ἐτέραν

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

πληγμαι est, quod in linguâ Ionicâ Aoristi secundi penultimam producat. Hinc et in linguâ Doricâ apud Theocrit. Idyll. xxii. v. 105.

——— Αὐτὰρ ὁ πλάγεις.

In linguâ autem Atticâ dicitur πλάγεις.

Ἐρωτὶ θυμὸν ἐκπλάγεις, Ιάσσορος.

Eur. Med. v. 8.

V. 948. παραλλάσσοντες] A solito discrepantes.

V. 948. ἔξεδροι φρενῶν] Dio lib. xxxvii. p. 41. de capto salutis apud Romanos augurio, ait ἘΞΕΔΡΟΙ γὰρ τῖναι ὈΡΝΙΘΕΣ ἐπέπταντο καὶ διὰ τῆτο ἀνιμαντεύσατο· nam et aves quædam extra sedes suas avolarunt, atque ideo finistrum augurium evasit. Hesychius, Ἐξεδροι, τὸν ἐκ αἰσίων οἰωνόν, ὃν εὐθετος ὄρνις, ὃν ἐν δέοντι τὴν ἰδραν ἔχοντα, h. e. ἔξεδροι, omen infausum, avem non bene profitam,

non in debito loco sedem habentem. Unde dicatur ἔξεδροι φρενῶν, EXTRA SEDEM mentis positi, seu, mente moti.

V. 948. παραλλάττειν, delirare. Plato Timæo: Εἰ μὴ παντάπασι παραλλάττομαι p. 1046. D. Musgrave.

V. 951. βίοντος] Ita Parisiens. omn. Ed. Lasc. et Scholiastes alter. Vulgò βίος. Pro κατ' ἀνδρὸς Scaliger κατ' ἀνδρα viritum.

V. 951. βίοντος] Musgravius ex codicibus suis edidit βίοντος, quam verò sententiam ex lectione illâ elicit conjicere nequeo. Mihi verissima videtur vulgaris scriptura (βίος). Verte, Quod si ut homo homini succedit ita viæ quoque artes accumulari contigerit. Heath.

V. 952. Ὁ δ' ὕστερος τῷ πρόσθεν, &c.]

——— Ἐτα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως

Verba, à fanâ mente aberrantia.

THESEUS.

Proh humanam mentem, quò progredietur?

Quis finis temeritatis et audaciæ erit?

950

Si enim ad seculorum rationem augefcet,

Et posterior priore longè

Deterior fit, deos adjicere terræ

Oportebit aliam terram, quæ capiat

Eos, qui non sunt probi et innocui.

955

Intuemini verò in hunc, qui, cùm ex me natus fit,

Polluit meum thalamum, et convincitur

A mortuâ manifestè, quòd fuerit flagitiosissimus.

Ostende igitur, quandoquidem in piaculum venisti,

ΣΧΟΛΙΑ.

φύσιν ζώων ἐναντίως ἔχουσαι· οἷον ἡ τῶν λεόντων πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἡ τῶν λύκων πρὸς τὴν τῶν προβάτων· καὶ Ὅμηρος, Ὡς ἔκ' ἐξὶ λίβρι καὶ ἀνδράσιν ὄρεα πρὶν, καὶ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονες· καὶ τοῖς μὲν θηρίοις δέδοται πρὸς οἴκησιν ἡ ἐρημία, τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὰ ἡμέτερα τῶν χωρίων. ὅταν φησὶν πρὸς ἄκρον κακίας προκόψῃ ἡ τῶν ἀν-

θρώπων φύσις, ἀπορήσασιν οἱ θεοὶ, ποῖ τὰς πονηρὰς κατοικήσασιν· εἰς τὰς ἐρήμους; ἀλλ' ἐκεῖ θῆρες· εἰς τὰ ἡμέτερα χωρία; ἀλλ' ἐκεῖ δίκαιοι ἄνθρωποι· λοιπὸν ἀνάγκη ἑτέρας δεῖσθαι γῆς.

956. Σκέψασθε δ' εἰς τὸνδε] Ἀποβλέψατε φησὶ πρὸς τὸν ἐμὸν υἱὸν, ὃς τις ἠθέλησε μιᾶναι τὴν ἐμὴν κοίτην καὶ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ἀποδύσεως.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Εὐροὺς ἀν, ὅστις ἐστὶ μὴ χεῖρας παῖρος.

Eur. Heracl. v. 328.

Οἷον χρύσειοι πατέρες γενεὴν ἱλιποῖο

Χειροῖσιν· ὑμεῖς δὲ κακώτερα τιθείσθε.

Arat. Phaenom. v. 123.

Ætas parentum, pejor avis, tulit

Nos nequiores, mox daturos

Progeniem nequiosorem.

Horat. Carm. Lib. iii. Od. vi. v. 46.

Vide etiam Erasmi. Adag. Sect. quæ inscribitur, *Degenerantium in pejus*.

V. 955. καὶ κακὸς] Placet conjectura quam memini me in Marklandi schedis vidisse sc. κακάκους i. e. καὶ ἀκακούς. Musgrave.

V. 956. Σκέψασθε δ' εἰς τὸνδε]

Οὗτος βλέψθ' ὧδε· πρὸς τίς ἐνέπειν δοκεῖς;

Sophocl. Trachin. v. 405.

V. 959. εἰς μίαν] Brunck εἰς μίαν.

V. 959. ἐλάλυθαι] Lego ἐλάλυθα, ut dicat Theseus non sibi jam metuendum esse, ne ex Hippolyti aspectu piaculum contraheret, cùm ex Phædræ cadavere prius contraxisset. Impiorum aspectum et alloquium piacularē habitum esse colligi potest ex Herc. Fur. v. 1209 et 1233. Musgrave.

V. 959, 960. Διῶξον—τὸ σὸν πρόσωπον] Quando loquentium fraudes aut mendacia suspicamur, jubemus eos coram nos rectis oculis aspicere:

Τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρί·
 Σὺ δὲ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
 Ζύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;
 Οὐκ ἂν πιθόιμην τοῖσι σοῖς κόμπους ἐγὼ,
 Θεοῖσι προσθεῖς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
 Ἦδὴ νῦν αὔχει, καὶ δι' ἀψύχε βορᾶς
 Σίτοις καπήλευ· Ὀρφεᾶ τ' ἀνακτ' ἔχων,
 Βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνός·
 Ἐπεὶ γ' ἐλήφθης τὰς δὲ τοιαύτας ἐγὼ,
 Φεύγειν τροφῶν πασι θηρεύεσι γὰρ
 Σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχερὰ μηχανώμενοι.

960

965

970

ΣΧΟΛΙΑ.

961. Σὺ δὲ θεοῖσι] Σὺ δὲ εἴ ὁ ὑπὲρ πάντας σο-
 φὸς ὢν καὶ σώφρων, καὶ ἀκέρων ἀμίαντος τῶν κα-
 κῶν· ἔδαμῶς ἐγὼ πείθομαι τοῖς σοῖς ψεύσμασι.

966. Σίτοις καπήλευ] Ἀλλ' ἡ χλεύαζε, ἀπο-
 πλάνα τὰς ἀνθρώπους, ὥστε πορίζειν τροφὰς, ἢ ἐν

λόγοις ἐμπορεύε· κατὰπερ οἱ λεγόμενοι λογιέμπο-
 ροί, καὶ μὴ κατὰ φύσιν φιλοσοφῶντες, ἀλλ' οἱ τὰς
 λόγους καπηλεύοντες, καὶ τοῖς σιτίοις τοῖς δι' ἀψύ-
 χης βορᾶς· ἀπλῶς, ἀντὶ τῆς ἀγνεύετε, ὡς οἱ φιλοσό-
 φοι μὴδὲν κατὰ τῶν ἐσθιομένων ζώων ἢ ἐτέρων ἐσ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

—Βλέπῃτ' ἄνω, καὶ μὴ κάτω.
 Eur. Cyclop. v. 210.

Et Theocrit. Idyll. v. ver. 36.

Οὗτος σὺ πρίσθ'· δεῦρό μοι φῶναι βλέπων
 Ὅσ' ἂν σ' ἱρώτω

Œdip. Tyrann. v. 1132.

Vide et junioris Philostrati locum de picturâ Apollin-
 nis et Hyacinth. Icon. p. 859. Ed. Paris. Vide etiam
 Plautum;

—Am. *Sofia, age, me huc aspice.*

So. *Specto*

Amphitr. Act. ii. Sc. 2. v. 118.

V. 964. ἀμαθίαν] Malim ἀμαθία φρονεῖν κακῶς, ut
præ imperitiâ male sentiant. Musgrave.

Vid. suprâ ad v. 350.

V. 965, 966. —καὶ δι' ἀψύχης βορᾶς

Σίτοις καπήλευ.] Il y a ici deux traits

de satire, l'un contre les Pythagoriciens, qui s'abste-
 noient de manger la chair des animaux, dans l'idée
 de la métempsychose, c'est-à-dire, de la transmigration
 des âmes au corps des bêtes; l'autre, contre les Philo-
 sophes de profession, qui inondoient Athènes, et qui

n'étoient au fonds que de vrais Tartuffes. Lucien
 l'a bien fait voir depuis. Orphée, comme l'on voit,
 passe chez Euripide pour le père des Philosophes.
 Il est pourtant vraisemblable que cette raillerie sur les
 Philosophes est plus artificieuse que sérieuse. Euri-
 pide, ami de Socrate et élevé dans le sein de la Phi-
 losophie, avoit intérêt à faire taire Aristophane et ses
 ennemis sur cet article. P. Brumoy.

Vid. etiam Stiblin. in hunc locum.

V. 966. Σίτοις καπήλευ] Nonnulli ἡδὲ καπήλευ—
 For. Σὺ τοι καπήλευ, Ὀρφέα. Valckenaer.

V. 966. Ὀρφεᾶ] Ita hic lego metri gratiâ. Vid. ad
 Phœniiss. v. 1258. in Ἑρισκλεᾶ. Præsertim vid. infrâ
 hujus Fabulæ v. 1153. Et Supplices v. 3. v. 37. et
 v. 934. Ubi ultima τῆς Θεσίας eodem modo producitur.
 Orpheum autem literarum antifitem, philosophum et
 musis charum videbunt, quotquot, quæ nos ad Rhēsi
 v. 941. et 943. diximus, legant. Theseus verò hanc
 doctrinæ *Lucem* sine morum integritate *fumum* vocat.
 Josua Barnes.

Quæcunque ad Orpheum pertinentia ad nos usque

Tuam faciem hîc coram patre. 960
 Tu igitur cum diis, tanquam excellens vir existens,
 Versaris? tu castus es et incorruptus à malis?
 Ego non ampliùs credam tuæ jactationi,
 Tribuens diis præ imperitiâ desipere.
 Jam gloriare, et esu inanimatorum 965
 Indolem cauponare, et habens magistrum Orphea,
 Bacchare, colens fumos librorum.
 Siquidem deprehensus es. Tales autem ego
 Omnibus fugiendos esse moneo: venantur enim
 Magnificis verbis, turpia agitantes. 970

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Θίοντες, ἀλλὰ σίτον μόνον· καὶ ἔχοντες τὸν Ὀρφέα
 βασιλέα, ὡς σώφρονα, ἐπεὶ γὰρ εὐδοξὸς ἦν ὁ Πυ-
 θαγόρας, ἴδη καὶ πολλοὶ ἀψύχων ἀπέχουσι· ἀνά-
 γει δὲ τὰς χρόνας· περὶ αὐτῶν γὰρ αἰνίσσασθαι βέ-
 λεται ὁ Εὐριπίδης· τοιοῦτος δὲ ἐστίν, αἰεὶ τὰ ἡρώικα

πρόσωπα εἰσάγων φιλοσοφῶντα.

967. Βάκχῳ] Πολλῶν γραμμάτων ἐπιστάμε-
 νος, τὸ γὰρ ληφθῆναι σε σκαιὰν ἐποίησέ σε τὴν
 ἄσκησιν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

transmisit Antiquitas, ea collegit Bryant in suâ vete-
 ris Mythologiæ Analyfi 4to. Vol. ii. p. 126, cap. cui
 titulus est, *Orpheus*. Videat lector etiam Fabricii
 Bibliothec. Græc. Lib. i. cap. 18, 19, 20. Et Burney
 in suâ Musices Historiâ.

V. 966. Synesius Ep. 49. φίλος ἦδος ἀκατήλευτος
 παρικόμιος. Musgrave.

V. 967. πολλῶν γραμμάτων] Lego πολλῶν γραμμάτων
librorum canotum, i. e. *priscorum*. Marklando placebat
 φαύλων. Musgrave.

V. 967. καπνὸς] Iambus.

V. 969. θηρεύσει γὰρ] Elegans tralatio à Venatio-
 ne. In amorem sæpe à Poetis usurpatur. Xenoph.
 Lib. i. ἀπομνημονευματ. Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὲρ γυναι-
 κῶν θηρεύμενος. Et Euripid. Iphig. in Aul. v. 964.

———Μυρίαί κόραι

Θηρῶσι λίκτρον τῷμόν———

Vid. etiam Phædr. Fab. lxiii.

———Formosam, et oculis VENANTEM viros.

In linguâ sanctâ vox *Venari*, metaphoricè sumpta, in
 malum ferè semper accipitur, pro *insidiari*, *mala machi-*

nari, &c. ferarum enim *venationes* variis *insidiis* so-
 lent peragi. Exod. cap. xxi. v. 13. *Qui autem non*
 773 *venatus est*, vulgò *insidiatus est*, &c. Vide etiam
 1 Reg. xxiv. v. 12. Prov. vi. v. 26. Jerem. xvi. v. 16.
 Thren. iii. v. 52. cap. iv. v. 18. Mich. vii. v. 2. Ita
 etiam apud Arabes dicitur قنص *Venari*, la-
 queos et retia tendere de sermonibus intertextis et in-
 nexis dolosè.

V. 970. Σιμωνὶς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι]

غاص الوفاء وفاض الغدر وانفرجت
 مسافة الخلف بين القول والعمل

Defecit fides, et abundavit dolus; et aperta est
Distantia contrarietatis inter dictum et factum.

Carm. Abu-Ismael Tograi cui titul. *Lamiato 'l Ajam*.
 v. 51.

Quadrat huc etiam notum illud Proverbium Hispani-
 cum, *Las quantas en la mano, y el diablo en el capillo.*

Τέθνηκεν ἥδε· τὸτό σ' ἐκσώζειν δοκεῖς;
 Ἐν τῷδ' αἰλίσκῃ πλῆϊσον, ὧ κακίσε σύ.
 Ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι,
 Τῇσδ' ἂν γένοιτ' ἂν, ὥς σ' αἰτίαν φυγεῖν;
 Μισεῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον
 Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
 Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίᾳ λέγεις,
 Εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
 Ἄλλ' ὥς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν ἔκ' ἐνι,
 Γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; οἷδ' ἐγὼ νέεες
 Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεσέρες,
 Ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἠδῶσαν φρένα·
 Τὸ δ' ἄρσεν αὐτὰς ὠφελεῖ προσκείμενον.
 Νῦν ἔν; τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλῶμαι λόγοις,
 Νεκρῶ παρόντος μάρτυρος σαφεσάτε;
 Ἐξέρρε γαίᾳς τῇσδ' ὅσον τάχος φυγὰς·
 Καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτας μόλης,

975

980

985

ΣΧΟΛΙΑ.

971. Τέθνηκεν ἥδε] Εἰ δὲ νομίζεις φησὶν ἐκφυγεῖν ταύτης ἀποθανέσης, ἔδαμῶς ἔσαι τὸτο, ἐπεὶ ἔχεις εἰς ἔλεγχον τὰ γράμματα.

975. Μισεῖν σε φήσεις τήνδε] Ἄλλ' ἔχεις εἰπεῖν, ὅτι ἐμίσησεν ὡς νόθον ὄντα, ἐπειδὴ οἱ γνήσιοι πολέμιοι εἰς τοῖς νόθοις.

977. Κακὴν ἄρ' αὐτὴν] Οἱ ἔμποροι τὰ μὲν πα-

ρέχουσι, τὰ δὲ λαμβάνουσι· καὶ τὸτο ἐπ' ὠφελείᾳ ποιεῖσιν· εἰ ἔν αὕτῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἔδωκεν ἵνα σὲ μισητὸν τῷ πατρὶ καταστήσῃ, ἄφρων ἄρα καθέστηκε, τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη· οἱ γὰρ ἔμποροι ἐπὶ κέρδει πραγματεύονται· θέλεις φησὶν εἰπεῖν ὅτι ἐπραγματεύσατο θέλωσά σε φονεῦσαι, διὰ τὸ τὰ τέκνα αὐτῆς κρατῆσαι τῆς πόλεως ταύτης· ἔμπορος δὲ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 971. ἐκσώζειν] Ita MS. A. Exc. Flor. ἐκσώσαι. Cæteri, ut vulgò, ἐκσώσεν.

V. 971. δοκεῖς;] Brunck δοκεῖς.

V. 975. Μισεῖν σε φήσεις] Ita rectè Barnesius ex Scholiaste, jubente Cantero: confirmant MSS. B, E, Lib. P, et Ed. Lasc. Vulgò μισεῖν γε φήσεις.

V. 976. γνησίοισι] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. ut Barnesius quoque edidit ex conjecturâ Canteri.

Editi veteres γνησίοις σὺ.

V. 976. πεφυκέναι;] Brunck πεφυκέναι.

V. 977, 978. C'est la pensée de Didon à Enée chez Ovide. Héroïd. vii. S. 47.

Exercet pretiosa odia, et constantia magna,

Si dum me careas est tibi vile mori. P. Brumoy.

V. 978. Εἰ] Valckenaerius ἦ.

V. 978. τὰ φίλτατ] i. e. *Viam* ut benè docet Valck-

Hæc est mortua ; hoc tibi saluti esse putas ?

At in hoc ipso, ô pessime, captus es.

Nam quod jusjurandum gravius ? quæ verba

Hæc esse possunt, ut crimen effugias ?

Dicesne quòd illa te oderit, et nothum genus

975

Legitimis invisum esse ?

Dicis igitur ipsam malam esse mercatricem vitæ,

Si odio tui perdidit seipsam.

An verò, quòd viris libido quidèṃ non inest,

Mulieribus verò innata est ? ego novi juvenes

980

Nihilo tutiores esse mulieribus,

Quando Venus turbat juvenilem animum :

Sed virilitas prodest eis prætenfa.

Quid nunc igitur ? quid tuis verbis certans hæc oppono,

Cùm cadaver adfit, *quod est* certissimus testis ?

985

Discede ex hæc terrâ quàm celerrimè exul,

Et non proficiscaris Athenas divinitùs ædificatas,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

διοικήτρια, προνοητική, πραγματική.

980. Οἶδ' ἐγὼ νέε[ς] Οἶδα ἐγὼ νεωτέρους ὅτι ὀπηνίκα αὐτὰς ἡ Κύπρις ταραξεί, μωρότεροι γίνονται τῶν γυναικῶν.

983. Τὸ δ' ἄρσεν αὐτὰς] Συγγνώμην αὐτοῖς παρέχει τὸ εἶναι ἀνδράσιν, τοῖς γυναιξὶ δὲ ὅτι ἢ καλεῖσθαι ἄρχοντας· ἐπεὶ ἐκ αἰσχύνονται ἐρῶντες, ἢ τὸ θρασὺ καὶ ἀναιδέες.

984. Νῦν ἔν; τί ταῦτα] Ἐναυλιόμενος ἔν ἐγὼ νῦν τοῖς σοῖς, ταῦτα λέγω, ἔχεν καὶ σοφὴν μάρτυρα νεκρόν.

986. Ἐξέρρε γαίης] Φθείρε ἐκ ταύτης τῆς γῆς φυγὰς γεγονώς, καὶ μήτε εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰσελθῆς τὴν ὑπὸ Ἀθήνας ὠκοδομημένην· ἡ γὰρ ὑπὸ θεῶν ἐταχίσθησαν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

enaerius ex Alcest. 340.

V. 979. τὸ μῶρον] Τὸ μῶρον ut suprâ μωρίαν v. 649. pro μοιχείᾳ.

V. 980. ἐμπέφυκεν;] Brunck ἐμπέφυκεν.

V. 983. προσκυβήμενοι] Confer Rhel. 107, 162, 266. Nec nolim tamen προσκυβήμενοι i. e. προσφασίζομενοι, ἀφροσύχομαι. Musgrave.

V. 984. Νῦν ἔν] Ita Parisiens. omn. Exc. Flor. Ed.

Lasc. et Scholiastes. Ed. Ald. τί ἔν; τί ταῦτα.

V. 987. Ἀθήνας τὰς διομήτους μόλης] Athenas διομήτους vocat, uti Scholiastes observat, non quòd à Diis aliis ædificatæ fuerint, sed à Minervâ tantùm : hinc Παλλάδος πόλιν Poetæ passim vocant; de quâ re videtis Johan. Meurfii de Fortunâ Athenarum c. ii. p. 8, &c. Vide ad Iphigen. Taur. v. 1449. Ubi hic ipse locus falsò notatur v. 1499 pro v. 974. Josua Barnes.

Μήτ' εἰς ὄρεσ γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.
 Εἰ γὰρ παθὼν γε σὲ τάδ' ἠσσηθήσομαι,
 Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ
 Κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην·
 Οὐδ' αἱ θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες
 Φήσασι πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.

990

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
 Θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέσραπται πάλιν.

995

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Πάτερ, μένος μὲν, ζύσασίς τε σῶν φρενῶν,
 Δεινὴ τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἔχον καλὰς λόγους,
 Εἴ τις διαπτύξειεν, ἔ καλὸν τόδε.
 Ἐγὼ δ' ἀκομψος εἰς ὄχλον δεῖναι λόγον,

ΣΧΟΛΙΑ.

989. Εἰ γὰρ παθὼν γε] Εἰ μὴ τιμωρήσομαι σε, εἰδὲ ἂν πρὶν καλῶρθωκα ἐμὰ νομισθήσεται, ἀλλὰ μάτην ἂν ἐπαινοίμην ἐπ' αὐτοῖς.

990. Οὐ μαρτυρήσει] Ἴσθμοι Σίνις ἐγένετο, ὅστις εἶχε κράβατον ἀνάμεσον τῆς ὁδῆς, καὶ κρατῶν τὰς παρίοντας προσεμέτρει τῷ κράβατῳ, καὶ εἰ μὲν ἦν μακρὸς, ἀπέκοπτεν ἐκ τῶν ποδῶν αὐτῆς, ἵνα ἐξισωθῇ τῷ κράβατῳ· τῆτον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς

μόνος· λέγει ἔν ὅτι ἐὰν ὑπὸ σὲ ἠτληθήσομαι, ἔ μὴ πωτεύσῃ ἐκεῖνος ὁ Ἴσθμιος ὅτι αὐτὸν ἐφόνευσαν· ἦν δὲ ἄτος ὁ Σίνις υἱὸς Πήμονος περὶ τὸν Ἴσθμὸν ξενοκτονῶν, ὁ καὶ πιτυοκάμπτης.

992. Σκειρωνίδες] Ὁ Σκειρὼν ἐν Μεγάρῳ ἦν τύραννος ξένος, ὃν τῇ χελώνῃ ἐρρίψεν ὁ Θησεύς· Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλεῖνται, ἀπὸ τῆ Σκειρῶνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, ἣ μέμνηται Καλλίμαχος·

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 990. Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις] De hoc Latrone videtis Pausaniam in Corinthiacis p. 44. lin. 27. De quo licet Scholiastes aliam narret historiam circa grabbatum illius, non tamen omisit et illam de ligatis ad arbores hominibus; unde Πιτυοκάμπτης dicebatur. Ubi autem Gaspar Stiblinus dicit illum à Pausaniā Schinin vocatum, vel errat, vel aliā illius editione usus est: mea enim rectè se habet. Vid. Scholiast. ad Med.

v. 665. Vid. etiam Ovid. Metamorph. l. vii. Fab. 23. Occidit ille Sinis, &c.——— Jos. Barnes.

V. 991. Κτανεῖν ἑαυτὸν] Κτανεῖν γ' ἑαυτὸν: sic bene membranæ. Brunck.

V. 992. σύννομοι] Brunck ζύνομοι.

V. 992, 993. Σκειρωνίδες—πέτραι] Vid. de his Scholiasten; et Ovid. Metamorph. l. vii. Fab. 23. ubi de Thesei gestis, et Scironis ossibus in scopulos mutatis.

Neque in fines terræ, cui sceptrum meum imperat :

Si enim affectus hâc injuriâ à te vincerer,

Nunquam Isthmius Sinis testabitur à me

990

Se cæsum, sed me frustra gloriari :

Neque maris sodales Scironides unquam

Petræ dicent, me gravem esse malis.

CHORUS.

Nescio quomodo dicam felicem esse ullum

Mortalium, nam primaria rursus retroverfa sunt.

995

HIPPOLYTUS.

Pater, tua quidè ira, et commotio animi tui

Vehemens est : res tamen quæ pulchras habet orationes,

Si quis eas evolverit, non esset pulchra.

Ego verò sum ineptus ad verba faciendum apud turbam :

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἄτος ἠνάγκαζε τὰς παριόντας, νύπτεν τὰς πόδας, καὶ λακτιζομένους ὑπ' αὐτῆ, βρῶμα ἐποίει γίνεσθαι χελώνης· ἠσεύς δὲ τῆτον ὑπὲρ ἄνω τῆς κεφαλῆς ρίψας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐποίησε βρωθῆναι ὑπὸ τῆς χελώνης.

996. Πάτερ, μένος μὲν] Πάτερ, ἡ μὲν δύναμις σε μεγάλη ἐστὶ, καὶ ἡ διάνοια τῶν σῶν φρενῶν· ἀλλ' ὅμως εἰάν τις ἐρευνήσῃ τὸ πρᾶγμα τῆτο, ἔ

καλὸν ἐστὶ· λέγει δὲ ταῦτα διὰ τὸ νοῆσαι ἐκείνους ὅτι Φαίδρα αὐτῆ ἠράσθη, καὶ ἔκ αὐτὸς ἐκείνης.

997. Τὸ μέντοι πρᾶγμα ἔχον] Τὸ πρᾶγμα ἐν ὅσῳ μὲν σοὶ ἄδηλόν ἐστιν, ὦ πάτερ, δοκεῖ δικαίως ἔχειν κατ' ἐμῆ λόγους· εἰ δὲ τις αὐτὸ ἐξετάσαι, ἔκ ἔχει κατ' ἐμῆ δικαίαν τὴν μέμψιν.

999. Ἐγὼ δ' ἄκομψος] Ἐγὼ δὲ ἐν τοῖς μωροῖς ἀνεπιτήδειός εἰμι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτὰς τὶ ἀκρί-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Vid. etiam Papinii Statii locum apud Andr. Schottum Observat. Human. l. ii. c. 29. Ubi et de Cercyone Πιτυοκάμπτη à Theseo etiam occiso, de quo Ovid. in Ibin.

Quæque Ceres vidit læto pereuntia vultu Corpora Theseæ Cercyonæa manu. Josua Barnes. De Theseo, nec non et de rebus ab illo gestis, vid. Isocrat. Ελισσης σγκωμ. Duo Nummi (Vid. Num. Urb. iii. in Addend. p. 583) inscriptum habent ΘΗ-

ΣΕΑ ΝΙΚΑΙΕΙΣ, Theseum Nicaenses, tanquam unum ex illius urbis heroibus. Vid. etiam Wolfgangi Lazii Græc. Antiq. Lib. ii. cap. i. apud Gronov. Vol. vi. p. 3544. Ibid. Gronov. Thesaur. Græcar. Antiquitat. Vol. iv. v. vi. x. xi.

V. 997. καλὸς λόγους] Ita MSS. A, B. Cæteri, ut vulgò, πόλλους λόγους.

V. 999. Ἐγὼ δ'] Brunck ἔγωγ'.

V. 999. Ἐγὼ δ' ἄκομψος] Hos versus citat Plutarchus

E c

Εἰς ἡλικας δὲ κωλίγας σοφώτερος.

1000

Ἐχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ᾽· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
Φαῦλοι, παρ' ὅχλῳ μυσικώτεροι λέγειν.

Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφείναι· πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,

Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον ὡς διαφθερῶν,

1005

Κῆκ ἀντιλέξοντ'· εἰσορᾶς φάος τόδε,

Καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' ἐκ ἔνests ἀνὴρ ἐμῶ,

Οὐδ' ἦν σὺ μὴ φῆς, σωφρονέστερος γεγώς.

Ἐπίσαμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεὸς σέβειν,

Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ δίκειν πειρωμένοις,

1010

Ἀλλ' οἷσιν αἰδώς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,

Μήτ' ἀνθυπεργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις,

Οὐκ ἐγέλασθης τῶν ὁμιλῶντων, πάτερ,

ΣΧΟΛΙΑ.

ἔστι· ἐν δὲ τοῖς σοφοῖς λέξω, καὶ νικήσω· ἀναιδῶν
γὰρ ἐστὶν ἐν ὅχλῳ δημηγορεῖν· εἰς ἡλικας, ἥτοι εἰς
ὁμήλικας καὶ σοφάς.

1001. Ἐχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ᾽] Ἐχει δὲ καὶ
τῆτο λόγον· ὁ ἐστὶν ἐκ ἀλόγως τῆτο εἶπον, ὅτι ἀκομ-
ψος μὲν εἰς λόγον εἰμί· εἰς ἡλικας δὲ σοφώτερος·
καὶ τῆναντίον, φησὶν οἱ παρ' ὅχλῳ φαῦλοι ἐκ σοφῶν

μυσικώτεροι λέγειν.

1005. Ὅθεν μ' ὑπῆλθες] Ὅθεν κατέβαλες πρῶ-
τα, ὡς διαφθερῶν ἀνθρώπων ἀπολογίαν ἐκ ἔχοντα·
ὅθεν με φησὶ διαφθεῖραι ἔδοξας, ὡς ἀπολογίαν μὴ
ἔχοντα πρὸς τὰ ἐγκληθέντα. Ἀλλως. Ὅρᾳς με
ὅτι ἐκ ἀναβλέπω πρὸς σέ, καὶ ἀντιλέγω τοῖς ὑπὸ
σὲ εἰρημένοις· καὶ διανοῇ ὅτι ἐγὼ αὐτὴν διέφθερα.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

in lib. περὶ ἀγωγῆς, ac his verbis illorum sensum indi-
cat, "Τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστὶν ἀπαρίσκειν,"
Multis placere, sapientibus est displicere. Stiblin. in hunc
locum.

V. 1000. κωλίγας] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc.
uti Æmilius Portus conjecerat. Vulgò κωλίγῃ. Repe-
ritur etiam vox κωλίγας apud Plutarchum p. 6. *De*
Educandis Liberis.

V. 1003. συμφορᾶς] Valckenaerius et Brunck ξυμ-
φορᾶς; — ξυμφορᾶς confirmant membranæ. Brunck.

V. 1004. πρῶτα δ'] Al. πρῶτα γ'.

V. 1005. πρῶτον] Ita MSS. Flor. et Parisiens. opti-
mus. Ed. Ald. πρῶτερον.

V. 1005, 6. — ὡς διαφθερῶν,
Κῆκ ἀντιλέξοντ' —] *Magis perspicuum*
fuisse,

— ὡς διαφθερῶν
Οὐκ ἀντιλέξοντ' —

Markland.

V. 1005, 6. — ὡς διαφθερῶν
Οὐκ ἀντιλέξοντ' — Jungenda hæc ver-
ba. Vulgò, post διαφθερῶν positâ hypostigme, κῆκ le-
gitur. Distinctionem et copulas tollendas esse rectè
censuit Marklandus. Brunck.

V. 1006. Κῆκ ἀντιλέξοντ'] An magis perspicua sit
Marklandi conjectura Οὐκ ἀντιλέξοντ' nescio; vulgata
certè lectio κῆκ ἀντιλέξοντ' magis est emphatica. Heath.

Apud æquales verò et paucos peritior. 1000
 Habet autem et hoc congruentiam aliquam: qui enim inter sapientes
 Nullius sunt pretii, illi sunt aptiores ad loquendum apud turbam.
 Tamen necesse est, veniente calamitate,
 Linguam me solvere; primùm autem incipiam dicere,
 Unde me priùs adortus es ut perditurus, 1005
 Et non contradicturnum. Intueris hoc lumen,
 Et terram? in his non est vir me
 Castior natus, etiamsi tu neges.
 Nam primùm quidèμ novi colere deos,
 Et adsciscere amicos, malorum rudes, 1010
 Sed in quibus est pudor, neque inhonesta suadere,
 Neque vicissim subministrare turpia sodalibus.
 Præterea non sum derisor familiarium, pater,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

1009. Ἐπίσταμαι γὰρ] Ἀντὶ τῆ φίλος εἰμι τῶν δικαίων αἰθρώπων, μήτε ἀνταποδιδόναι κακὰ τοῖς χρωμένοις ἐν αὐτοῖς· ὃ ἐστὶ τοῖς μὴ ἀμυνομένοις τὰς προαδικήντας. Ἄλλως. Ἐπίσταμαι δὲ κτᾶσθαι φίλος τοιῆτας, τὰς μὴ ἐπιχειρῶντας, μηδὲ ἐθέλοντας ἀδικεῖν.

1011. Ἀλλ' οἷσιν αἰδῶς] Ἀλλ' ἐν οἷς πρόσκειναι ἢ αἰσχύνῃ, καὶ μὴ ὁμιλεῖν κακὰ, μηδὲ ἀντὶ κακῶ ἀποδιδῶσι, μηδὲ συμπράττειν τοῖς αἰσχροῖς, καὶ τοῖς ταῦτα βλεπομένοις.

1013. Οὐκ ἐγγελασῆς] Οἷον ἔχ' ἕνεκα τῆ ἐπ' ἐγγελαῖν φίλος εἰμι, ἀλλ' ἀρετῆς χάριν. Ἄλλως.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1007. Καὶ γὰρ;] Brunck καὶ γὰρ.

V. 1009. Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν διὰς σέβειν]

رلس الحكمة مخافة الله

Initium (enim) sapientiæ est timor DEI.

V. 1010. Φίλοις τι χρῆσθαι]

Ἀχάριος ὅλοι', ὅτω παρίσαι
 Μὴ φίλος τιμᾶν, καθάρᾳ ἀνείξαν-
 τι κληῖδα φρενῶν
 Κάμοι φίλος ἢ ποτ' ἔσαι.

Euripid. Medea, v. 659, 660, &c.

Pereat, pereat genus exosum,
 Qui non verè coluere fide,

Et referatâ fore sinceri

Cordis, Amicos: mihi ne tales

Unquam eveniat nōsse sodales. Grotius.

V. 1010. μὴ δίκην περιωμένοις] Frigida, si quid video, locutio. Legendum fortè, μὴ δίκην περιωμένοις, malorum omninò rudibus. Musgrave.

V. 1011. ἀπαγγίλλειν κακὰ] Nuncia inhonesta perferre. Al. ἀπαγγίλλειν.

V. 1011. μήτ' ἀπαγγίλλειν κακὰ] Vera est ea lectio, significans spondere, in spe recipere patranda facinora. Ei respondet proximè sequens ἀνθυπαργεῖν, pro præstita priùs opera alia officia in vicem reddere, æquè turpia et facinorosa. Reiskius.

V. 1012. ἀνθυπαργεῖν] Ἀνθυπαργεῖν contra-ponitur

Ἄλλ' αὐτὸς ἐ παρῆσι, καὶ γυῖς ὦν, φίλοις
 Ἐνὸς δ' ἄθικτος, ὃ με νῦν ἐλεῖν δοκεῖς
 Λέχης γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἀγνὸν δέμας
 Κῆκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
 Γραφῇ τε λεύσσω· ἐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν
 Προθυμὸς εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
 Καὶ δὴ τὸ σῶφρον τῆμον ἐ πείθει σ' ἴσως
 Δεῖ δὴ σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρη.
 Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλισεύετο
 Πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
 Ἐγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα;
 Μάταιος ἄρ' ἦν, ἐδάμῃ μὲν ἔν φρονῶν.
 Ἄλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σῶφροσιν
 Ἦκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
 Θνητῶν, ὅσοισιν ἀνδάνει, μοναρχία.

1015

1020

1025

ΣΧΟΛΙΑ.

Ὡς ἐδὲ προσελῶν τοῖς φίλοις μὲν ἀλλὰ καὶ τοῖς
 πρὸς ἐμὲ ἔσι, καὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν ὁ αὐτὸς εἰμι,
 καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἔχω πρὸς ἀμφοτέρους. Ἄλλως.
 Οὐκ ἐγὼ εἰμι ἐγγελαστὴς, οἷον ἐκ ἐγγελῶ τοῖς περὶ
 τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν, ἀλλὰ μόνον ἐ σύνεμι αὐτοῖς.

1015. Ἐνὸς δ' ἄθικτος] Ἐνὸς δὲ πράγματος
 εἰμὶ ἀμείαντος, ἐν ᾧ καὶ νομίζεις με ληφθῆναι· μέ-
 χρι γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀμείαντος λέχης εἰμὶ
 καὶ τῇ λέχῃ ἐκ οἶδα πρᾶξιν. Γραφῇ τε λεύσσω,
 καὶ ἐν τοῖς ἀναγνώσμασιν ὁρῶ, καὶ ὁμῶς ἐδὲ ἐκεῖνο

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

τῷ ἀπαγγέλλειν. Vertè, In gratiam nunciorum istorum
 turpem præstare operam iis qui ea utuntur.

V. 1014. αὐτὸς] Valckenaerius et Brunck αὐτός.

V. 1014. καὶ γυῖς ὦν, φίλοις] Valckenaerius καὶ γυῖς,
 ὦν φίλος.

V. 1015. ἐλεῖν] MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἔχειν.

V. 1016. εἰς τόδ'] Brunck εἰς τόδ'.

V. 1017. Κῆκ] Valckenaerius et Brunck ἐκ.

V. 1018. Ad ævi sui mores, et præter temporum
 rationem pictarum tabularum hic meminit Euripides.
 Nullæ extabant Thesei ætate, nedum libidinosæ aut
 lascivæ picturæ tum essent. Sed et similitudines ex
 illâ arte desumptas, et modum hunc loquendi amat,
 quo utitur in Troasfin magis adhuc præposterè, ubi v.
 687. ait Hecuba:

Αὐτὴ μὲν ἔγωγε καὶ εἰσέβην σκάφος,

Γραφῇ δ' ἰδέσθαι, καὶ κλύειν ἐπίσταμαι. Brunck.

V. 1018. ταῦτα γὰρ] Al. ταῦτα καί.

V. 1018. ταῦτα μὲν. Vulgò ταῦτα γὰρ, importunè,
 et loco minimè suo, posita illa particula, quæ librarii
 oscitantia debetur. Καὶ si reponatur, sustentato me-
 tro, nihil ad sensum conferet. ἐδὲ μὲν ex indole linguæ
 est. Vide Hoogeveen Doctr. Particularum pag. 988.
 Brunck.

V. 1020. Καὶ δὴ] Valckenaerius et Brunck καὶ μή.

V. 1020. Καὶ δὴ τὸ σῶφρον, &c.] Rectè, et ex codi-
 cum partim auctoritate reposuisse videtur Valckenaer-
 ius ad Phœniiss. 1001.

Καὶ μὴ τὸ σῶφρον τῆμον ἐ πείθει σ' ἴσως.

V. 1021. διεφθάρη] Parisiens. omn. διεφθάρην. Ed.

Sed idem sum amicis absentibus, quàm præsentibus.

Unius verò *criminis sum* immunis, quo me damnâsse nunc putas:

In hunc enim diem meum corpus est purum à concubitu,

Neque novi hunc *Veneris* actum, nisi verbis audiens,

Picturâque cernens: neque enim hæc spectare

Promptus sum, habens animam virginalem.

Sanè verò mea pudicitia tibi fortè *rem* non persuadet; 1020

Oportet te ostendere, quo modo periêrit.

Utrùm hujus corpus pulchritudine superaret

Omnes mulieres? an me habitaturum tuam domum

Speraverim, accepto hæreditario lecto?

Stultus enim sic fuissèm, et planè desipiens. 1025

An *hoc feci*, quòd regnare jucundum *fit*? sapientibus

Minimè profectò, nisi mentes corruerit

Hominum, quibus placet, monarchia.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

κατασκοπῶ καλῶς· ἄτως ἀμείαντός εἰμι.

1024. Ἐκκληρον εὐνήν] Πρὸς τοῖς οἴκοις λαβὼν καὶ τὴν εὐπορόν σὺ κοίτην. Ἄλλως. Μονοκληρονόμον εἰ προσηδόκησα πατρός γυναικᾶ λαμβάνειν.

1025. Μάταιος ἄρ' ἦν] Οὐδαμῶ φησὶ συνέσεως

ἤμην ἐγὼ, τοιαῦτα ἐννοούμενος· ἀλλ' ὡς τυραννεῖν, ὕδαμῶς σώφρων ἐπιθυμεῖ βασιλεύειν, εἰ μὴ ἐκστῇ τῶν φρενῶν· τὸ δὲ ἐξῆς· εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθαρῃ τῶν θυητῶν ἡ μοναρχία· ἀπὸ κοινῆ δὲ ληπτέον τὸ μοναρχία.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Flor. διφθέραν. Lectionem vulgatam retinui, quia et elegantius videbatur, et Euripidis quoque characteri accommodatius, ut diceretur φύσις vel ἀρίτη vel σωφροσύνη cujusvis διαφθείρεσθαι, quàm homo ipse. Vide v. 394. Aliter tamen sentit Cl. Marklandus. Musgrave. Valckenaerius διφθορον. Brunck διφθάρην.

V. 1023. οἰκῆσαι] Ita MSS. A, B, E, Lib. P. et Ed. Lasc. Vulgò οἰκῆσαι.

V. 1025. Pro ὕδαμῶ scribo κ' ὕδαμῶ et φρενῶν pro φρενῶν. Scholiastes explicat per ὕδαμῶ φρονήσεως. Sic ὕδαμῶ γῆς. Sophocles Electr. 392. Πῶ ποτ' εἰ φρενῶν; Markland.

In membr. scriptum: Μάταιος ἄρ' ἦν, ὕδαμῶ μὲν ἦν φρενῶν. Aldus habet μὲν ἦν: Lascaris, μὲν ὕ. Marklandi conjecturam, Valckenaerio probatam, recepi. Brunck.

V. 1026, 7. Ἄλλ' ὡς τυραννεῖν, &c.]

Distingue, Ἄλλ' ὡς τυραννεῖν ἢ δὴ; τοῖσι σώφροσι
Ἦμισα γ', &c. Markland.

Nonnulli, ———— ἢ δὴ τοῖσι σώφροσι;

Brunck, Ἄλλ' ὡς τυραννεῖν ἢ δὴ τοῖσι σώφροσι.
Ἦμισα γ', εἰ, &c.

Veterem revocavi distinctionem, quam à membranis etiam confirmatam, si qua est in talibus codicum auctoritas, meliorem eâ censeo, quæ nuper Marklando placuit. Diluto stupri per vim illati crimine, alteri, quod objici posset, ambitionis obviam it, hæc sententiâ: *At concedes fortè pudicum me esse, sed dices, castis etiam dulce esse regnare. Minimè, nisi hominum, quibus placet regnum, regnandi cupido mentes corrumpat.* Brunck.

V. 1027. διφθορα] MS. E, et Lib. P. διφθορ' ἄ. Valckenaerius διφθορεν.

Ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικὰς
 Πρῶτος θέλοιμ' ἄν· ἐν πόλει δὲ δεύτερος
 Σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν αἰεὶ φίλοις.
 Πράσσειν γὰρ εὖ πάρεσι κίνδυνος δ' ἀπῶν
 Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
 Ἐν ὃ λέλεκται τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις
 Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς οἷός ἐμ' ἐγὼ,
 Καὶ τῆσδ' ὁρώσης φέγγος ἠγωνιζόμεν,
 Ἐργοῖς ἂν εἶλες τὰς κακὰς διεξιῶν.
 Νῦν δ' ὄρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονός
 Ὀμνυμι, τῶν σῶν μή ποθ' ἀψασθαι γάμων,
 Μήδ' ἂν θελῆσαι, μήδ' ἂν ἐννοίαν λαβεῖν.
 Ἦτ' ἄρ' ὀλοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος,
 Ἀπολὺς, αἰὼς, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,
 Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό με
 Σάρακας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.

1030

1035

1040

ΣΧΟΛΙΑ.

1029. Ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν] Ἐγὼ πρῶτος θέλω
 εἶναι ἐν τῇ κυνηγεσίᾳ, καὶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ· ἐν δὲ τῇ
 πόλει δεύτερος.

1032. Πράσσειν γὰρ εὖ] Ὁ γὰρ ἐν ἀγῶσι

τοῖστος ὧν καλῶς πράττει, καὶ ἀκίνδυνός ἐστιν· ὁ δὲ
 πόλεως πρῶτος ὧν, κίνδυνον ἔχει· οἱ γὰρ βασιλεύ-
 οντες κινδύνοις διάγασιν.

1035. Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι] Εἰ γὰρ φησι καὶ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1030. Πρῶτος θέλοιμ' ἄν]

Αἰὲν ἀριτεύειν, καὶ ὑπεύροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Hom. II. vi. v. 208.

V. 1031. Σὺν τοῖς] Brunck ξὺν τοῖς.

V. 1032. Πράσσειν γὰρ, &c.] Al.

Πράσσειν τε γὰρ πάρεσι, κίνδυνός τ' ἀπῶν.

V. 1034. Ἐν ὃ] Al. ἐν γ' ὃ.

V. 1037. εἶλες] Vulgò εἶδες. Reiskii emendatio-
 nem, Valckenaerio probatam, recipit etiam Brunck.

V. 1038. ὄρκιόν—Ζῆνα] Jupiter præcipuè juramen-
 torum respectum habuit, et graviter perjuros punie-
 bat. Hinc Ζεὺς ὄρκιος dicebatur. "Τὸν διὰ ὄρκιον" inve-
 nies apud Lucian. Τιμὸν μισανθρωπ.

V. 1040. αἰ ἐννοίαν] Ita Parisiens. omn. Exc. Flor. et
 Ed. Lasc. Aldina εἰς ἐννοίαν, unde Barnesius εἰς ἐννοίαν.

V. 1041. Ἦτ' ἄρ' ὀλοίμην] Ita Parisiens. omn. et Flor.
 Vulgò ἦτ' ἂν γ' ὀλοίμην. Scholiafles ἦ τ' ἄρα γ' ὀλοίμην.
 Heath, omnino legendum, ἦτ' ἂν γ' ὀλοίμην, i. e. ἦτοι
 ἂν. Valckenaerius, ἦτ' ἂν γ'. Brunck, ἦ τ' ἄρ'.

In membr. ἦτ' ἄρ. Glossa superscripta, ἀντὶ εἶθι. Re-
 centior manus literæ ε superposuit, ad alteram lectio-
 nem, quæ ante Musgravium obtinebat, indicandam
 ἦτ' ἂν. Sed hanc sententia non admittit. Vid. notata
 ad Phœn. 1211. Brunck.

V. 1042. Spurious hunc versum esse censet Val-
 ckenaerius.

Ego enim in certaminibus quidē Græcis vincere
 Primus vellem ; in urbe verò secundus 1030
 Cum optimis amicis semper vivere feliciter.
 Rem enim feliciter gerere *sic* licet ; periculumque absens
 Majorem tyrannide largitur voluptatem.
 Unum meorum *argumentum* non est dictum, cætera verò habes.
 Si enim esset mihi testis, qualis ego sum, 1035
 Et certarem istâ lucem vidente,
 Factis convicisses malos, si indagâsses.
 Nunc verò Jovem custodem jurisjurandi, et hoc solum terræ
 Juro, me nunquam attigisse tuam conjugem,
 Neque voluisse, neque in mentem *hoc* mihi venisse. 1040
 Alioqui peream inglorius, infamis,
 Sine civitate, ædibus, exul errans in terrâ :
 Et neque mare, neque terra recipiat meas
 Carnes defuncti, si sum sceleratus vir.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἕτερος ἦν, τὰ αὐτὰ μοι ἔλεγε καὶ ἐμαρτύρει· τῷτο
 γὰρ ὁλοῖ τὸ οἶος εἰμὶ ἐγὼ· καὶ ἦν ὁ ἀγὼν ζωῆς
 αὐτῆς. Ἄλλως. Εἴπερ ἦν μοι μάρτυς δίκαιος, οἶος
 εἰμὶ ἐγὼ· ὁ ἐστίν, εἰ εὐπόρησα μάρτυρος ἀληθῆς,
 ὁμοίᾳ τοῖς ἡμετέροις τρόποις· μὴδ' αὖ θελήσῃ, μὴδ'

εἰς ἐννοίαν ἐλθεῖν ποτὲ τῇ μιγῆναι τῇ σῇ κοίτῃ, ἢ
 ὅτι λέγεις με καὶ φθεῖραι αὐτήν.

1041. Ἦτ' ἄρ' ὀλοίμην] Διαζευκτικὸς ὁ ἦ· ἢ
 ὀλοίμην, εἰ κακὸς φανήσομαι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1042. ἀλητιῶν] Ἀλήτης, unde ἀλητιῶν, est *erro*,
 qui *buc* illuc *vagatur*; ἀλίτης autem, unde ἀλίτιον, *ne-*
bulo. Lego igitur ἀλητιῶν cum Lib. P. pro vulgato
 ἀλιτιῶν. De constructione vid. ad Iph. in Taur.
 1115. Helen. 1126. Musgrave.

V. 1043, 4. Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δίξαιτό μιν
 Σάρκαος θανόντος] Qui gravi quodam
 facinore notati è vitâ migrabant, omni sepulturâ in-
 digni habebantur, præcipuè homines incesti, cujus
 criminis ipse nunc Hippolytus à Patre infimulatur.
 Huc refer illud Agathiæ Hystor. l. ii. Ubi scribit,
 Duos Philosophos ἐ Περσίδε redeuntes incidisse in cadaver

barbâ promissâ venerabile; quod pietate moti terrâ illi
 condiderunt. Cum verò se insequenti nocte quieti dedissent,
 eadem cadaveris forma, utrisque apparere visa, bis verbis
 ad eos est usa,

Μὴ θάψῃς τὸν ἄθικτον· ἴα κυσὶ κύημα γενέσθαι·

Γῇ πάντων μήτηρ μητροφθόρον ἢ δίχεται ἄνδρα.

Nè sepeli indignum; canibus sine præda ego fiam:

Haud vult Terra parens raptorem condere matris.

Unde patebat hunc virum matri suæ flagitium fecisse;
 quare nec sepulturâ dignus habebatur. Et hanc sibi
 poenam Hippolytus hic imprecatur, si Novercæ stu-
 prum intulerit. Josua Barnes.

Εἰ δ' ἤδε δαιμάιντο' ἀπώλεσεν βίον,
 Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ γὰρ ἔπειρα θέμις λέγειν·
 Ἐσωφρόνησεν, ἐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·
 Ἡμεῖς δ' ἔχοντες, ἔκαλῳς ἐχρώμεθα.

1045

ΧΟΡΟΣ.

Ἀρκῆσαν ἔπας αἰτίας ἀποστροφῆν,
 Ὅρκος παρὰσχών, τίςιν ἔσμικράν, θεῶν.

1050

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἄρ' ἐκ ἐπώδους, καὶ γόης πῆφυχ' ὁδε,
 Ὅς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησία
 Ψυχὴν κρατήσιν, τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Καὶ σὲ γε κάετα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ.

ΣΧΟΛΙΑ.

1047. Ἐσωφρόνησεν] Δυνατὸν ἐν ἐρωτήσει, ἢ
 ἢ ἄτως· ἢ Φαίδρα, ὡς σὺ φῆς, ἐσωφρόνησεν, καί
 τοι μὴ φύσει ὑπάρχουσα τοιαύτη· ἐγὼ δὲ ὁ ἔχων ἐκ
 ἐσωφρόνησα, ἀλλ' ἐβλήθην αὐτῇ μιγῆναι, αὐτῆς

μὴ βελομένης.

1048. Ἡμεῖς δ' ἔχοντες] Ἡμεῖς δὲ σιωπήσαν-
 τες ἔκαλῳς ἐποίησαμεν· τὸ γὰρ ἔχοντες, ἀντὶ τῆς
 σιωπήσαντες, ἢ τὴν σωφροσύνην φυλάξαντες.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1046. ἔπειρα θέμις λέγειν] Ita Parisiens. opt. MSS.
 B, D, et Flor. ἔθέμις πῆρα λέγειν. Ed. Ald. ἔθέμις λέγειν
 πῆρα. Valckenaerius et Brunck, ἐμοὶ γὰρ ἔπειρα θέμις
 λέγειν.—Sic concinnius, quàm vulgò, membranæ. Πέ-
 ρα ultimam producit. Æschylus Prom. 30. Sopho-
 cles Œd. Col. 257.

Οἱ σθένειμιν αὖ

Φανταῖν πῆρα τῶν πρὸς σὲ ἔνιν εἰρημένων.

El. 521. 633. 1483. et sic, ubique occurrunt. Brunck.

V. 1047. Ἐσωφρόνησεν] MS. A, ἐσωφρόνησι δ'. MS.
 D in margine ἔχουσα γρ. ἐκῶσα. Postremum hoc etsi in
 mentem venerit Cl. Marklando, ei tamen conjecturæ
 non admodum sese ait confidere. Mihi verbum σωφρο-

νῆν duplici sensu hic adhibitum esse videtur; quod mi-
 rari non debemus, cum ex præcedenti clausulâ appa-
 reat Hippolytum ænigmaticè loqui voluisse: cui pro-
 posito quid accommodatiùs, quàm talis ambiguitas?
 Sed hi duo sensus qui fuerunt? ἐσωφρόνησιν interpretor,
 prudenter, callidè se gessit. Sic σώφρων Theognidi est vir
 sapiens et cordatus v. 431, et v. 497. denique v. 661.
 Astutia autem Phædræ in eo spectata est, quòd cum
 pessimam causam haberet, effecerat tamen ut et pudica
 ipsa videretur, et formæ suæ contemptorem ulcisceretur.
 Quod sequitur σωφρονεῖν pudicitiam, qui usitatio-
 rior sensus est, significat. His autem positis existit
 non indigna Euripide sententia; Illa quidem, cum pu-

An autem illa metuens, perdiderit vitam, 1045
Nescio : nam mihi non licet dicere ultrá.
Fuit prudens, cùm *tamen* non posset esse casta :
Nos verò habentes *castitatem*, eá non rectè sumus usi.

CHORUS.

Sufficientem dixisti criminis *objecti* depulsionem,
Jusjurandum præbens, non leve documentum, deorum. 1050

THESEUS.

Nonne hic est incantator et præstigiator,
Qui confidit morum lenitate se meum
Animum flexurum, cùm patrem me ignominiâ affecerit ?

HIPPOLYTUS.

Atqui *in* te valdè hæc miror, pater :

ΣΧΟΛΙΑ.

1049. Ἀρκῆσαν εἶπας] Ἀπολογία ἀρκῆσαν
εἶπας τὸ μὴ φονεῦσαι τὴν Φαίδραν.

1051. Ἐπὶ δὲ] Ἀντὶ τῆ ἀπατιῶν, φαρμάκων
ἱμπερος· Εὐορκησία δὲ, πρᾶότητι, βαδύτητι, ἄτως

Ἀτλινῶς· τινὲς δὲ εὐηθίαν, ἀντὶ τῆ εὐήθης εἶναι
ὑποκρίνομενος.

1054. Καὶ σὲ γε κάρλα] Θαυμάζω σε, ὦ πα-
τερ, εἰ ταῦτα καρτερεῖς· εἰ γὰρ ἐγὼ πατὴρ ἤμην

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

*dicē non posset, prudenter tamen egit : ego verò contrariā
sorte usus sum ; pudicus quum essem, prudentiā consilioque
minimè valui.* Musgrave.

V. 1047, 8. Ἐσωφρόνησιν, ἢ ἔχουσα σωφροσύνην

Ἡμεῖς δ' ἔχοντες, ἢ καλῶς ἐχρώμεθα]

Multū de verā hujus loci sententiā eruendā se tor-
quet Musgravius, sed, ut opinor, frustra. Hoc, ni
fallor, vult dicere Poeta ; *Illa casta et pudica existimata
est, cū pudicitiam revera non habuerit ; nos verò qui ha-
bemus, infelici successu eā usi sumus.* Similem loquendi
formulam in hāc ipsā Tragœdiā agnovit Musgravius
ad v. 709. edit. suæ, ubi κεντήμεθα interpretatur *sorti-*
mur, id est, *sortiti esse* putamur. Heath.

V. 1047. Ἐσωφρόνησιν, ἢ ἔχουσα σωφροσύνην] Inest in
his versibus voluntaria quædam ambiguitas, quæ ori-
tur è duplici sensu verbi σωφροσύνη, quod significat *pru-*
dens esse, simul et *esse castus*.

V. 1048. ἐχρώμεθα] MS. Cott. ἐκτόμεθα.

V. 1051. ἐπὶ δὲ, καὶ γόνος] Ita Edit. Ald. Valcke-
naerius et Musgravius ἐπὶ δὲ, ἢ γόνος.

V. 1052. εὐορκησία] Procul-dubio legendum est,
juxta veteres editiones, εὐορκησία, cū Chorus, cui re-
spondet Theseus, juramenti tantū, ut validissimi in-
nocentiæ argumenti, mentionem faciat, et hoc funda-
mento totam Hippolyti causam niti existimare videa-
tur. Cæterū εὐορκησία apud neminem Lexicogra-

Εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ, 1055
 Ἐκτενὰ τοι σ' ἄν, καὶ φυγαῖς ἐζημίην,
 Εἵπερ γυναικὸς ἤξιος ἐμῆς θυγῆν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· ἔχ' ἔτῳ θανῇ·
 Ὡσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον.
 Ταχὺς γὰρ ἄδης ῥᾶτος ἀνδρὶ δυσυχεῖ. 1060
 Ἀλλ' ἐκ πατρώας φυγὰς ἀλητεύων χθονός,
 Ξένῃ ἐπ' αἴαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.
 Μισθὸς γάρ ἐστιν ἕτος ἀνδρὶ δυσσεβεί.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οἶμοι τί δράσεις; ἔδε μηνυτὴν χρόνον
 Δέξῃ κατ' ἡμῶν, ἀλλὰ μ' ἐξελαῖς χθονός; 1065

ΣΧΟΛΙΑ.

σὸς, ὅδαμῶς ἐφυγάδευον, ἀλλ' ἐφόνευσον ἂν σε, εἰ
 ὑπελάμβανον τὴν γυναῖκα με διαφθείροντα.

1060. Ταχὺς γὰρ ἄδης] ῥᾶτος, ἀντὶ τῆς ἡδισ-
 τος· ταχὺς δὲ, ἀντὶ τῆς ὀξύς· οἱ γὰρ ἄδικοι ταχὺ

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

phorum reperitur; sed ut demus mores suaves et mansuetos voce illâ designari, præjudicio tamen à moribus suis desumpto non tantùm confidebat Hippolytus, ut non sanctissimo etiam jurisjurandi testimonio innocentiam suam comprobare necesse censeret, adeoque ad hoc præcipuè respexisse Theseum credere par est. Heath.

V. 1052. εὐοργησία] Ita MS. A, et, ni fallor, Scholiastes: exponit enim per πρῶτον. Exc. Flor. εὐεργασία. Cæteri, ut vulgò, εὐορκησία. quæ vox alibi vix extat. εὐοργησίαν vide Bacch. v. 641. Musgrave.

Οργὴ non iram tantùm atque iracundiam significat, sed etiam ingenium quo quis est præditus, mores, studium, denique mentis habitum quicumque. Εὐοργησία bonam indolem ceu mentem significat.

V. 1055. Εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς] An legendum, Εἰ γὰρ σὺ ΜΟΥ παῖς—pro MEN? Markland.

V. 1056. φυγαῖς ἐζημίην] Al. φυγῇ σ' ἐζημίην.

V. 1060. Ταχὺς γὰρ ἄδης ῥᾶτος ἀνδρὶ δυσυχεῖ] In luctu atque miseriis mortem ærumnarum requiem, non cruciatum esse; eam cuncta mortalium mala dissolvere; ultra neque curæ, neque gaudio locum esse. Sallust. Cæsar in Conjurat. Catilinæ. Plaut. in Rudente,

Neque melius est morte in malis rebus miseriis.

Vide Petr. Victor. Var. Lection. Lib. xii. cap. 8. Confer huc etiam Job. cap. iii. v. 20, 21, 22. Eccus. c. xxx. v. 17. Milton. Parad. Amiff. Lib. x. v. 771. et seq.

V. 1061. ἀλητεύων] Nonnulli ἀλιτεύων.

V. 1062. λυπρὸν ἀντλήσεις βίον] Confer huc Horat.

Si enim *meus* tu esses filius, ego verò tuus pater, 1055
Interfecissem profectò te, nec exilio mulctássem,
Siquidem ausus fuisses meam uxorem attingere.

THESEUS.

Quàm rectè hoc dixisti : non sic morieris,
Sicut tu tibi ipsi hanc proposuisti legem :
Cita enim mors est gratissima infelici homini. 1060
Sed ex patriâ terrâ exul errans,
In terrâ peregrinâ miseram vitam ages :
Hæc enim est merces homini impio.

HIPPOLYTUS.

Hei mihi, quid facies ? neque tempus indicem
Contra nos expectabis, sed me expelles è terrâ ? 1065

ΣΧΟΛΙΑ.

τὸν θάνατον λαμβάνοντες χαίρῃσι, διὰ τὸ μὴ κρί-
νεσθαι αὐτὰς πολλαίχως.

1064. Οὐδὲ μνηστὴν χρόνον] Οὐδὲ περιμένεις

ὀλίγον χρόνον ἵνα μάθῃς τὸ ἀσφαλές· ἀλλ' ἔτι
με διώκεις ;

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Epod. Lib. Od. xviii. v. 8. et seq.

*Quid proderit diuasse Pelignas anus,
Velociusve miscuisse toxicum,
Si tardiora fata te votis manent ?
Ingrata misero vita ducenda est, in hoc,
Novis ut usque suppetas doloribus.
Optat quietem Pelopis infidus pater,
Egens benignæ Tantalus semper dapis ;
Optat Prometheus obligatus aliti ;
Optat supremo collocare Sisyphus
In monte saxum : sed vetant leges Jovis.*

V. 1063. Μισθός] Μισθός aliquandò sumitur pro
pœna. Sic Sophocles in Antigone de morte ; Καὶ μὴ

ὁ μισθός γ' ἔστος. Et Callimach. in Ὑμν. εἰς Ἀντιγόνην τῆς
Παλλάδος v. 102, de mortali, qui Deum coram adspex-
erit, ait illum μισθὸν τῷτο ἰδίῳ μεγάλην. Quomoddò iti-
dem magnâ mercede occurrit apud Tull. Tusc. Lib. iii.
c. 5. pro magno damno. Etiam Lib. i. ad Fam. 9.
Et iterum in Orat. pro domo ; *Data MERCES est erroris
meo magna, Pontifices.* h. e. magnam huius pœnam erroris
mei. Sic etiam Latini utuntur τῷ pretium. Horat.
aut PRETIUM est mori. Terentius in Andriâ, *Ego PRE-
TIUM ob stultitiam fero.* Plautus in Rudente, *Iniqua
hæc patior cum PRETIO tuo, id est, cum magno malo tuo.*
Neque aliter Catullus Carm. 77. *Magno cum PRECIO
atque malo.*

ΘΗΣΕΥΣ.

Πέραν γε πόντος, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν,
Εἴ πως δυνάιμην· ὥς σὸν ἐχθαίρω κάρα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐδ' ὄρεον, εἰδὲ πῖσιν, εἰδὲ μάντεων
Φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον εἰ δεδεγμένη,
Κατηγορεῖ σε πῖσά· τὰς δ' ὑπὲρ κάρα
Φοιτῶντας ὅρῃς πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

1070

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ θεοὶ, τί δῆτα; τὸ μὲν εἰ λύσω σόμα,

ΣΧΟΛΙΑ.

1070. Ἡ δέλτος ἥδε] Αὕτη ἡ δέλτος εἰς τὴν ἥνπερ ἐγὼ δέχομαι καὶ ταύτη πῖσεύω· τὰς δὲ μάν-
ἀπὸ μαντείας κατεσκευασμένη, ἀλλὰ κατηγορεῖ σε, τὰς πολλάκις ἐγὼ χαίρειν λέγω ἀντὶ τῆ οἰμώζου.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1066. Πέραν γε πόντος, &c.] ἰξιάω σ' subaud.

V. 1066. τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν] Ita MSS. A, B, et Exc. Flor. vid. suprà, v. 755. Cæteri, ut vulgò, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν, quod defendi posset ex Æschyl. Prom. v. 348. Pers. v. 447. v. 792. et v. 798. Eumenid. v. 292. Musgrave.

V. 1066. Καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν. Mihi perinde ac Valckenaerio genuina videtur vulgata lectio, altera è v. 3. repetita. Brunck.

V. 1067. ὥς σὸν ἐχθαίρω κάρα] Κάρα Caput hominis ut suprà v. 655 per synecdoch. pro ipso homine ponitur. Frequens est apud Hebræos ista loquendi formula, et in utramvis partem, sive bonam, sive malam, usurpatur. Deut. cap. xxxiii. v. 16. הָאֵלֹהִים אֵלֵינוּ
:הָאֵלֹהִים אֵלֵינוּ Contrà 2 Sam. cap. i. v. 16. הָאֵלֹהִים אֵלֵינוּ
:הָאֵלֹהִים אֵלֵינוּ

Ἄκως νῦν ἢ κασίγνητον κάρα. Euripid. in Oreste.

—Planè corruptum est hoc CAPUT,
Nequam HOMO est—

Plaut. Epidic. Act. i. Sc. 1.

V. 1068. πῖσιν] Πῖσις est usitatum in Jure vocabulum, quod legitimam probationem significat.

V. 1070. Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον εἰ δεδεγμένη] De Sortibus et Oraculis copiosè satis Julius Cæsar Bulengerus l. ii. c. 1. Ubi hunc locum expendit et Scholiasten ad eundem laudat; non autem rectè ἀφ' ὧν corrigit legendο ἀφ' ὧν. Quanquam enim σημῖον singulare præcesserit, potuit et σημῖα intelligi ad ἀφ' ὧν, cùm de illà voce in genere loquatur author et de pluribus μαντινομείοις, quibus plura σημῖα dari erat consentaneum. Josua Barnes.

V. 1070. κλῆρον εἰ δεδεγμένη] Non admittens, nullum locum relinquens vatum tabellis. κλῆροι quid sint docebit Valckenaerius ad Phœniss. 845. Musgrave.

THESEUS.

Ultra quidè[m] Oceanum, et loca Atlantica,
Si quomodo possim : sic odi tuum caput.

HIPPOLYTUS.

Neque jusjurandum, neque finem, neque vatum
Dicta explorans, me indemnatum ex hoc agro ejicies ?

THESEUS.

Hæc epistola, sortes non expectans,
Accusat te fideliter : istis verò supra caput
Volantibus avibus longum ego valere dico.

1070

HIPPOLYTUS.

O Dii, cur igitur non solvam meum os,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ὁ παρὰ μάντεως φησὶ μαθεῖσα, ἀλλ' αὐτὴ παθεῖσα, καὶ πλεον ἄλλων εἰδυῖα· κληρὸς δὲ ἐστὶ τὸ ση-

μεῖον τὸ διδόμενον τοῖς μαντευομένοις, ἀφ' ὧν οἱ μάν-
τεις ὁρμώμενοι προφητεύουσι περὶ τινὸς μελλόντων·

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1071, 2. — τὸς δ' ὑπὲρ κάρα
Φοιτῶντας ἔστις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω]
Auguria hîc iterum pius Poeta damnat, ut sæpè aliàs
suo more gentium superstitiones elevare solet. Vide ad
Helen. v. 750. Hercul. Fur. v. 596. et Electr. v. 399.
De Oraculorum autem fraudibus, præter quod dixi-
mus ad Ion. v. 302. et 685. consulatur etiam Julius
Cæsar Bulengerus de Oraculis et Vatribus l. i. c. 1.
Item l. ii. c. 5. Ennius demum eleganter omnes di-
vinandi rationes vilipendit,

Non habeo denique nauci Marsum augurem,
Non vicanos aruspices, non de circo astrologos ;
Non Isiacos conjectores, non interpretes somnium :
Non enim sunt ii aut arte divini, aut scientiâ ;
Sed superstitionis vates, impudentesque arioli,
Aut inertes, aut insani, aut quibus egestas imperat.
Qui sui questûs causâ fictas suscitant sententias ;
Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant viam ;
Quibus divitias pollicentur, ab iis drachmam petunt :

De bis divitiis sibi deducant drachmam, reddunt cætera.
Nec minùs eleganter Accius,
Nil credo auguribus, qui aures verbis divitant
Alienas ; suas ut auro locupletent domos.
Denique Pacuvius suavissimè,
Nam istis, qui linguam avium intelligunt,
Plùsque ex alieno jecore sapiunt, quàm suo,
Magis audiendum, quàm auscultandum censeo.
Vid. Ciceron. de Divinatione l. i. ad finem. Josua
Barnes.

V. 1072. πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω] On voit par-là ce
que pensoient les anciens eux-mêmes de ces supersti-
tions, surtout quand il étoit question de justifier, ou
de condamner quelqu'un, ou enfin d'une affaire intéré-
sante. On les employoit toutefois avec respect, et ce
n'est qu'au départ de Thésée qu'on pardonne cette
espèce d'impiété, comme on le verra à la fin. P. Bru-
moy.

V. 1073. ὦ θεοὶ] Hîc τὸ θεοὶ μοι συλλάβωσ legitur.

Ὅσις γ' ὑφ' ὑμῶν, ἔς σέω, δόλλυμαι;
 Οὐ δῆτα· πάντως ἔ πίθοιμ' ἂν ἔς με δῖ.
 Μάτην δ' ἂν ὄρκος συγχέαιμ', ἔς ὤμοσα.

1075

ΘΗΣΕΥΣ.

Οἶμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν·
 Οὐκ εἰ πατρώας ἐκτὸς ὥς τάχιστα γῆς;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέφομαι; τίνος ξένων
 Δόμους ἔσκειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτία φυγών;

1080

ΘΗΣΕΥΣ.

Ὅσις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
 Ξένους κομίζων καὶ ξυνοικέρες κακῶν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Αἶ, αἶ· πρὸς ἥπαρ, δακρύων τ' ἐγγυς τόδε,

ΣΧΟΛΙΑ.

οἱ δὲ τῶν μάντεων ὄρνισι προσέχουσιν, οἱ δὲ κλήροις·
 κλήρον ἔν τὴν μαντείαν· εἰσὶ γὰρ τινες κλήρω μαν-
 τεύομενοι, ὃ εἰς λαχμοῖς.

1075. Οὐ δῆτα· πάντως] Ἐφ' ἂν ἀναγνωσίον,
 καὶ περιτρίβει ἡ μία ἄρνησις.

1075. Οὐ δῆτα] Ἀντὶ τῆ ἑδαμῶς λύσω τὸν ὄρ-
 κον, ἐγγυρεῖ μὴ πείσῃ με· καὶ μάτην λύσω τὸν
 ὄρκον, ὃν ὤμοσα τῇ τροφῇ μηδὲν εἰπεῖν. Ἄλλως.
 Πολλάκις φησὶν ἂν εἴπω, ἔ πίθω τί, καὶ τὰς ὄρ-
 κας παραβαίνω.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1073. δῆτα; τῶν] Valckenaerius δῆτα τῶν
 —τόμα;

V. 1073. λύσω τόμα] Eodem modo λύειν τὸ τόμα
 dixit Isocrat. Panath. p. 598. Ἐπειδὴ περὶ ἐπηλύθει μοι
 τὸ παρρησιασθαι, καὶ λίλυκα τὸ τόμα. Quamvis αἰτοῖται
 τὸ τόμα, Matth. cap. v. ver. 2. Hebraismus esse videa-
 tur, Æschylus tamen οἶνον τόμα fimiliter ferè dixit
 Prometh. Vinet. v. 612.

Ἀπλὸν λόγον

Ὡς περὶ δίκαιον πρὸς φίλους οἶνον τόμα.

V. 1075. ἔ πίθοιμ' ἂν] Non obedienter me gererem.

V. 1075. ἔς με δῖ] Vulgò οἷς με δῖ. Al. ἔς μ' ἔδω.

V. 1076. συγχέαιμ'] Brunck ἐνέχεταιμ'.

V. 1077. ἀποκτείνει] Ἀποκτείνει Pierfonus ad Mæri-
 dem. Al. ἀποκτείνει.

V. 1078. ἐκτὸς ὥς τάχιστα γῆς] Ita MSS. A, B, D,

Qui à vobis, quos colo, perdor ?

Haudquaquam; neque sic enim persuafero iis, quibus me oportet;

Frustrà autem violarem jusjurandum, quod juravi.

THESEUS.

Hei mihi, ut me interficit tua sanctimonia !

Non abibis quàm celerrimè extra patrium solum ?

HIPPOLYTUS.

Quò igitur miser me vertam ? cujus hospitis

Domum ingrediar, propter hoc crimen exulans ?

1080

THESEUS.

Qui libenter corruptores fœminarum

Hospites et inquilinos alit pulchrarum.

HIPPOLYTUS.

Heu, heu ! hoc ad hepar, et prope lachrymas est,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

1078. Οὐκ εἰ παρῶας] Τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ εἶμι τὸ ὑπάρχω· ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἀποβολὴν πάσχει τὸ σ', περὶ λόγους· φασὶ γὰρ ποῖ ἄπει καὶ πᾶ εἰ.

1079. Τίνος ξένων] Τῶν ξένων εἰς τὰς οἰκας

πορεύομαι· διὰ τοιαύτην αἰτίαν φυγόντα τίς με ἐν οἴκῳ εἰσδέχεται ;

1081. Ὅστις λυμεῖνας] Ὅστις ἡδεται κομίζων τὰς ξένους λυμεῖνας τῶν γυναικῶν, καὶ ξυνεργάτας τῶν κακῶν.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

Exc. Flor. et Ed. Lasc. uti Barnesius quoque edidit ex Canteri conjecturâ. Cæteri ὡς τάχις γὰρ ἐκτός.

V. 1079. Ποῖ δὲσ' ὁ τλήμων] Sic rectè membranæ nostræ, et ex eis Valckenaerius. Vulgò ποῖ δὲτα τλήμων. Vide notata ad Med. 977. Phœn. 361. In Bacchis 1091. nemini dubium erit, quin scripserit poëta καδῆσ' ὁ τλήμων, quomodo edidi, ubi è pravo codice dedit Aldus καδῆτο τλήμων. Facile in his peccabant librarii, præsertim quum ex dictantis ore voces excipe-

rent. Bruck.

V. 1080. τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ] Τῇδ' pro ταύτῃ vel τοιαύτῃ.

V. 1082. ξυνουκῦρος κακῶν quid sit, nondum excogitare potui. An legendum :

Ὅστις γυναικῶν λυμεῖνας ἡδεται.

Ξένους κομίζων καὶ ξυνουκῦρος, καλῶν.

ut constructio sit λυμεῖνας γυναικῶν καλῶν corruptiores mulierum venustarum. Musgrave.

V. 1083. Αἶ, αἶ· πρὸς ἡπάρ] Desiderari verbum

Εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τότε σενάζειν καὶ προγιγνώσκειν σ' ἐχρῆν,
Ὅτ' εἰς πατρώαν ἄλοχον ὑβρίζεν ἔτλης.

1085

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,
Καὶ μαρτυρήσαιτ' εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.

ΘΗΣΕΥΣ.

Εἰς τὰς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
Τόδ' ἔργον, ἔ λέγον, σὲ μηνύει κακόν.

1090

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Φεῦ·

Εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον

ΣΧΟΛΙΑ.

1087. ὦ δώματ', εἴθε] Εἴθε φωνὴν ἀφίετε,
καὶ ἐμαρτυρήσατέ μοι εἰ τοιοῦτος ἀνὴρ γέγονα.

1089. Εἰς τὰς ἀφώνους] Γράφεται καὶ σοφῶς,

ἢ ἡ σοφιστικῶς καὶ τεχνικῶς· εἰς τὸ φεύγεις ὑπο-
σικτίον· τὸ δὲ λοιπὸν κατὰ ἀπόφασιν εἰς τὰς ἀφώ-
νους μάρτυρας ἐπικαλεῖ· τὸ δὲ κατὰ Φαίδραν πρᾶτ-

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

opinatur Valckenaerius, adeoque legendum Δύνη πρὸς ἦπαρ.

V. 1083. Αἶ, αἶ.

Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, δακρύων τ' ἰγγὺς τόδε
Vulgò, omiſſa voce χωρεῖ, sic conceptus legitur ſena-
rius: Αἶ αἶ πρὸς ἦπαρ, δακρύων τ' ἰγγὺς τόδε. Verbum
ab oſcitante librario omiſſum fuiſſe primus obſervavit
Reiskius, cui Valckenaerius adſtipulatur. Quo Sopho-
cles uſus eſt Aj. 938.

Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δὴ
aliis illud prætulī verbis quæ doctorum virorum exco-
gitavit ſagacitas. Brunck.

V. 1084. κακός γε] Ita MSS. A, B, D, Exc. Flor.

et Ed. Laſc. Vulgò τε.

V. 1084. Propè abeſt quin omninò veram creda-
mus Eldikii correctionem:

Εἰ δὴ κακός γ' ἐφαίνομαι, ἔκ ἂν γέ, σοι.

Exercitat. Academic. in Eurip. cap. iii. p. 55.

V. 1084. Differunt φαίνομαι et δοκῶ. Ariſtoteles:
Τοῖς δὲ φαίνεται, καὶ μὴ δοκῇ. Οὐ γὰρ ἐν ταύτῃ τῆς ψυχῆς
ἡ φαντασία καὶ ἡ δόξα. Ethic. Eudem. ii. c. 2. Muſ-
grave.

V. 1085. Τότε, &c.]

Tum decuit cū ſceptra dabas—

Virg. Æn. iv. v. 597.

Quodd jam malus deferor et videor tibi.

THESEUS.

Tunc oportebat gemere et desperare, 1085
Cum ausus es injuriâ afficere uxorem patris tui.

HIPPOLYTUS.

O domus, utinam mihi vocem ederes,
Et testareris, an sim malus vir.

THESEUS.

Confugis ad testes mutos? clarè
Hæc res, quæ non loquitur, indicat te esse malum. 1090

HIPPOLYTUS.

Heu!
Utinam liceret *mihi* me ipsum aspicere coram

ΣΧΟΛΙΑ.

μα, μὴ φεγγόμενον σαφῶς, μηνύει τὸ κακόν.
1092. Εἴθ' ἢν ἐμαυτὸν] Εἴθε δυνατόν ἢν ἐμαυ-
τὸν ἄλλον γενόμενον προσελέψαι δακρύοντα, καὶ

κατιδῆν ἐν ὁποίοις κακοῖς εἰμί· τῷτο δὲ λέγει δια-
τὸ μὴ τὸν Θεσέα προσβλέποντα αὐτὸν οἰκτεῖρειν.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Misera Armida, all or dovevi, &c.

Taffo. Ger. Lib. xvi. 65.

V. 1085. περιγνώσκων σ' ἰρχῆν] Legendum putat
Musgravius ἀποβιβάζων σ' ἰρχῆν· tunc gemere te et spem
abjicere oportebat. σ, quod in vulgatis deest, suppeditant
MSS. A, B, et Exc. Flor.

V. 1086. εἰς πατρίαν] Brunck εἰς πατρίαν.

V. 1087. ὦ δώμα] Vide quid nos suprâ ad v. 123.

V. 1087. ὦ δώματ] Cur Nutrix, quod verum erat,
coacta loqui non erat? Euripides huic objectioni nihil
providet. Josua Barnes.

Vide quid suprâ de hac re diximus ad v. 713.

V. 1087. γηρύσαισθι] Ita MS. E, et Lib. P. MS.
A, Exc. Flor. et Ed. Lasc. γηρύσσοθι. MSS. B, D, et

Ed. Ald. γηρύσαισθι. Versu sequenti MSS. B, D, Exc.
Flor. et Ed. Lasc. μαρτυρήσιν. MS. A. μαρτυρήσαι.
Ed. Ald. MS. E, et Lib. P. μαρτυρήσαι.

V. 1089. σαφῶς] Aliàs σαφῶς scribi ait Schol. tunc
punctum post φύγεις tollendum; et ad σαφῶς γιγτίον.
Josua Barnes.

V. 1089. Legendum cum Scholiaste et distinguen-
dum opinor;

—————Μάρτυρας φύγεις; σαφῶς·

Τὸ δ' ἔργον

non τὸ δ' ἔργον. Markland.

V. 1089. Scholiastæ lectionem exhibet MS. D, ag-
noscit MS. B.

V. 1092. Apparet ex Thesei responso v. 1095.

Στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.

ΘΗΣΕΥΣ.

Πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἥσκησας σέβειν,
ἢ τὰς τεκόντας ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὢν.

1095

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ δυσάλαινα μήτερ, ὃ πικραὶ γοναί,
Μηδεὶς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.

ΘΗΣΕΥΣ.

Οὐχ ἔλξετ' αὐτὸν, δμῶες; ἔκ ἀκέετε
Πάλαι ξενῶσθαι τόνδε πρηνέποντά με;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Κλαίων τις αὐτῶν αἶψ' ἐμῷ γε θίξεται·
Σὺ δ' αὐτὸς, εἰ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.

1100

ΣΧΟΛΙΑ.

1094. Πολλῷ γε μᾶλλον] Σαυτὸν ἐμελέτησας
μᾶλλον σέβειν ὑπὲρ τὰς τεκόντας, ἢ καλῶς ποιεῖν,
ὢν δίκαιος, ὡς αὐτὸς λέγεις, μᾶλλον σεαυτὸν ἥσ-

κησας σέβειν.

1098. Οὐχ' ἔλξετ' αὐτὸν] Οὐ διώκετε αὐτὸν ἐκ
ταύτης τῆς γῆς; ἔκ ἐκ πολλῶν χρόνων εἶπον ὑμῖν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Orphicæ Philosophiæ præceptum fuisse, velut postea
Pythagoricæ, seipsum venerari; i. e. animum et con-
scientiam suam, tanquam numen aliquod suspicere.
Fortè et in Orphicis libris scriptum fuit, multò ma-
jorem et efficaciorē hanc venerationem futuram si ani-
mus non intus in corpore habitaret, sed extra id, ubi
spectari posset. Certè ad tale aliquid alludere videtur
hæc Hippolyti φῆσι: *Utinam meipsum* (i. e. Animum
meum) *ex opposito stantem intueri possem*; quippe lacry-
mis nunc fortunam meam defleo, quod tunc fortassè non
facerem. Lacrymas mulieribus convenire, non viris,

minimèque omnium Philosophis, docet Cicero Tuscul.
Quæst. Lib. iii. c. 21. in quo capite multa sunt hunc
locum illustrantia. Musgrave.

V. 1092, 3. Εἰδ' ἢ ἑμαυτὸν προσελέπειν ἑαυτίον

Στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ', οἷα πάσχομεν κακά]

ὦς ἐδάκρυσ', *Quemadmodum defleo*. Nihil autem hic
obscuri video; Hippolytus calamitatibus adhuc pro-
suds inexpertus dolorem suum velut rem novam et mi-
ram contemplatur. Hinc oritur ei votum, ut ipse sibi
spectaculum fieri possit, adeoque dolorem suum non
sentiatur tantum, sed et videat. Annon aliquid exqui-

Stantem, quippe fletu lugeo qualia mala patior.

THESEUS.

Multò magis assuefecisti teipsum colere,
Quàm pietatem exercere erga parentes, quod debebas. 1095

HIPPOLYTUS.

O mater infelix, ô acerbi natales,
Nemo meorum amicorum sit unquam nothus.

THESEUS.

Non trahetis eum, servi? non auditis
Me jampridem jussisse hunc in exilium pelli?

HIPPOLYTUS.

Plorans igitur aliquis ipsorum me tanget : 1100
Tu verò ipse, si tibi animus est, expelle me ex hac terrâ.

ΣΧΟΛΙΑ.

1099. Πάσαι ξυνῆσθαι] Ἐπὶ ξένης γῆς διαίρειν, ξένος ἀντὶ πολίτη γίνεσθαι· ἔστι δὲ Ἀττικόν.

1100. Κλαίων τις] Οὐχ' ὡς ἀντιπῶν λέγει,

ἀλλ' ὡς ἐξ ἐλευθερίας χειρὸς ὠθεῖσθαι βυλόμενος· ὄντως εἰάν μὲ τις διώξῃ ἐκ δέλων, κλαίων ἀναχωρήσει· εἰάν δὲ θύλῃς σὺ, δίωξόν με ἐκ τῆς γῆς ταύτης.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

siti nimis habeat hæc ἰστορία aliæ prorsus res est considerationis. Heath.

V. 1092, 3. Interpretibus subobscuri aliquid in his versibus visum est, quorum, extra unum Heathium, nemo sensum rectè percepit. Frigida Reiskii interpretatio est, cui præterea verba accommodari non possunt. Musgravii sensus paullò longiùs petitus. Constructio est: Εἴθ' ἢ ἰμοὶ γὰρ τι ἰσχυρόν προσβλέπειν ἑμαυτὸν, ὡς— hoc rursus è picturâ petitum. Locus ferè geminus est Hec. 797. ubi opem Agamemnonis implorans Hecuba ait :

Οἵ κτερος ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' ἀποταθῆς

Ἴδὲ με, καὶ ἀδρῆσον ὅτ' ἔχω κακὰ.

Qui rem penitus vult cognoscere, consideratè eam inspicere debet: rem verò nemo est qui consideratius inspicat, quàm pictor, si quis eam adumbrare velit. Hinc benè ducta comparatio. Sententia autem hujus loci hæc est. *Potin' est, ut omnem meam cognoscam miseriam? Quidni ex adverso stans me ipsum considerare possim, ut lacrymas fundo, ob ea quæ patior mala?* Brunck.

V. 1095. δίκαιος ὦν significat, cùm hoc deberes facere, non *jusse*, ut Interpretes. Markland. cujus notam vid. ad Supplic. v. 186. Ed. Lond.

ΘΗΣΕΥΣ.

Δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσῃ λόγοις.
Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἄρῃεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγώ·
Ὡς οἶδα μὲν ταῦτ'· οἶδα δ' ἔχ', ὅπως φράσω. 1105
ὦ φιλότατ' μοι δαιμόνων Λητῆς κόρα,
Σύντακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δὴ
Κλενάς Ἀθήνας· ἀλλὰ χαιρέτω πόλις,
Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ὦ πῆδον Τροϊζήνιον,
Ὡς ἐγκαθηδῶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, 1110
Χαῖρ', ὕσατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
Ἴτ', ὦ νέοι, μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
Προσείπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονός,

ΣΧΟΛΙΑ.

1107. Φευξόμεσθα δὴ] Εἰς Ἀττικὴν φησι φεύ-
γειν, ὅτι ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἦσαν Ἀττικὴ τε καὶ

Τροϊζήν· καὶ ἑτέραν λέγων ἑκατέραν ὠνόμασεν. Γαῖ'
Ἐρεχθέως δὲ τὸ αὐτὸ λέγει· Ἐρεχθεὺς γὰρ ἱερασί-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1103. ὑπέρχεται. Memb. ὑπέρχεται. Eadem v.
seq. benè ἀραρεν, et v. 1106 κόρη. Brunck.

V. 1107. Σύντακε] Brunck ξύντακε.

V. 1107. φευξόμεσθα] Valckenaerius et Brunck φευ-
ξόμεσθα.

V. 1107. φευξόμεσθα. Sic membr. et Florent. co-
dex. Dorica futurorum mediorum forma Poëtis nos-
tris placuisse videtur. Præter versus, ubi alteri præ-
ferri debuit ex metri lege, ut Bac. 648. Med. 340.
343. 348. legitur in eodem dramate v. 607.

Ἐγὼ δ' ἱερῆος τῆσδε φευξέμαι χθονός.

Bac. 787. φευξέσθαι πάντες. Qui versus communem
formam admittebant. Brunck.

V. 1108. ἀλλὰ χαιρέτω πόλις] Hæc oratio quandam
similitudinem habet cum luctuosâ Evæ lamentatione,
quando ea è Paradiso excedere cogitur, Milton. Para-
dis. Amiff. Lib. xi. v. 268. Vehementissima quidè
et commovendis affectibus maximè idonea illa est, sed

convenientem viro dolorem tantùm exprimit, dum in
Evæ oratione desperatæ mulieris luctus graphicè, ut
debet, depingitur:

*Must I thus leave thee, Paradise? thus leave
Thee, native soil! these happy walks and shades,
Fit haunt of Gods?*

*O flow'rs,
That never will in other climate grow;
My early visitation, and my last
At ev'ning, &c.*

Invocatio ad Dianam facta,

ὦ φιλότατ' μοι δαιμόνων Λητῆς κόρα,
Σύντακε, συγκύναγε,

quanquam Adami supplicatione multò inferior, non
nihil tamen similitudinis habere videtur cum eâ ora-
tione, quam ille pronuntiâsse fertur, Milton. Paradis.
Amiff. Lib. xi. 315 et seq.

This most afflicts me, that departing hence,

THESEUS.

Faciam hæc, nisi meis pareas verbis :
Nulla enim misericordia tui me subit exilii.

HIPPOLYTUS.

Statutum est, ut videtur : ô me miserum ;
Quia scio quidèm hæc, nescio tamen quomodò hæc efferam.
O charissima mihi deorum, filia Latonæ,
Cohabitatrix, socia-venationis, fugiemus igitur
Inclytas Athenas : sed valeat urbs,
Et terra Erechthei : ô solum Træzenium,
Quàm multa habes jucunda ad pubertatem transigendam, 1110
Vale : postremùm enim te videns alloquor.
O juvenes, quos æquales habui in hâc terrâ, ite,
Salutate nos, et deducite ex hâc terrâ :

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ΛΕΥΣΕΝ ΕΙΣ ΤΑΣ 'ΑΘΗΝΑΣ' ΕΓΚΑΘΗΞΑΝ ΔΕ, ΕΝΝΕΑΣΘΑΙ, ΕΠΙΤΗΔΕΙΣ· ὅθεν καὶ ἡβητήρια τὰ γυμνάσια.
ἡβηλὰς τρέφειν· διὰ τὸ ἔχειν τόπους πρὸς τὸ ἡβᾶσαι

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

*As from his face I shall be bid, depriv'd
His blessed count'nance ; here I could frequent
With worship place by place where he vouchsaf'd
Presence divine : and to my sons relate,
On this mount he appear'd, under this tree
Stood visible, among these pines his voice
I heard, here with him at this fountain talk'd :
So many grateful altars I would rear
Of grassy turf, and pile up ev'ry stone
Of lustre from the brook, in memory,
Or monument to ages, and thereon
Offer sweet-smelling gums and fruits and flow'rs.
In yonder nether world where shall I seek
His bright appearances, or foot-step trace ?
For though I fled him angry, yet recall'd
To life prolong'd and promis'd race, I now
Gladly behold though but his utmost skirts
Of glory, and far off his steps adore.*

Vide quoque Atys lamentationem Catull. Carm. lxiii.
v. 58.

*Egone à meà remota hæc ferar in nemora domo ?
Patriâ, bonis, amicis, genitoribus abero ?
Abero Foro, Palæstrâ, Stadio, et Gymnasiis ?
Miser ! Ab miser ! querendum est etiam, atque etiam,
Anime.*

V. 1109. 'Ερεχθίδης] Erechthée VI. Roi d'Athènes.
Ce fut sous son règne que Cérès apprit aux Athéniens
à semer le bled, et que les cérémonies et les jeux en
honneur de cette Déesse furent établis. P. Brumoy.

V. 1111. προσφθίγεται] Errori typographico de-
betur προσφθίγεται, quod habet Barneſius. Mus-
grave.

V. 1112. ὦ νῆοι, μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικας]
Μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηδίας, οἷα τε κέρη.
Apollon. Rhod. Argonaut. Lib. iii. v. 813.

Ὡς ἔ' ποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέεσθον
Ὅψεσθε, καὶ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί.

1115

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή α'.

ΧΟΡΟΣ.

- 1 Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν
- 2 Μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ,
- 3 Λύπας παραιρεῖ·
- 4 Εὐνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων
- 5 Λείπομαι, ἐν τε τύχαις θνατῶν
- 6 Καὶ ἐν ἔργμασι λεύστων.
- 7 Ἀλλὰ γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται·
- 8 Μετὰ δ' ἴσεται ἀνδράσιν αἰὼν
- 9 Πολυπλόκτος αἰεῖ.

1120

ΣΧΟΛΙΑ.

1116. Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν] Γυναῖκες μὲν εἰ-
σιν αἱ τῆ χορᾶ· μεταφέρει δὲ τὸ πρόσωπον ἐφ' ἑαυ-
τῆς ὁ ποιητής, καταλιπὼν τὰ χορικά πρόσωπα·
μετοχαῖς γὰρ ἀρσενικαῖς κέχρηται· τὸ δὲ μοι ἀντὶ
τῆ μη· ὡς τὸ Μητέρι μοι μνηστῆρες· τὸ δὲ ἐξῆς· Ὀν-
τως μὲν τὰς λύπας μεγάλας ἀφανεῖς καδίςῃσι τὰ
περὶ θεῶν μελεδήματα, ὅταν εἰς φρένας ἔλθῃ· ὁρῶν
δὲ ὁ χορὸς εὐσεβῆ μὲν ὄντα τὸν Ἱππόλυτον, κακῶς

δὲ πράττοντα παρὰ τὸ δίκαιον, θαυμάζει τῆ βίᾱ
τὸ ἀνώμαλον, καὶ ταράττεσθαι φησὶ τὴν διάνοιαν,
ὑπονοῶν μὲν τὸ θεῖον προνοεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων·
ὁρῶν δὲ θείας προνοίας μὴ μετέχοντα τῶν ἀνθρώπων
τὰ πράγματα, ἐκ τῆ τῆς μὲν ἀδίκης εὖ πράττειν,
τῆς δὲ δικαίας παρὰ τὴν ἀξίαν πράττειν κακῶς· ὁ
δὲ νῦν, ὅταν φησὶ θεὸς λογίσωμαι, πάσης λύπης
ἀπαλλάσσομαι, ἐνθυμῆμενος ὅτι ἀδεκάστως τὰ πράγ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1116. Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν] Refer huc Chorum
Senecæ in tertio Hippolyti Actu; cujus initium,

*O magna parens natura deum,
Tuque igniferi rector Olympi,
Qui sparsa cito sidera mundo
Cursusque vagos raris astrorum, &c.*

V. 1119. Εὐνεσιν δ', &c.]

—Sunt nobis nulla profecto

*Numina, cum cæco raptantur secula casu,
Mentimur regnare Jovem.*—

Lucan. Pharsal. vii. v. 445.

V. 1119, 20. Εὐνεσιν δ' τιν' ἐλπίδι κεύθων

Λείπομαι] Ni vim orationis structuræ

inferas, nunquam efficias ut ἐλπίδι à verbo λείπομαι
pendere possit; cum participio κεύθων ut connectatur
omnino est necesse. Sententia est, *Et cum spem conce-*

Quia non alium *me* castiorem hominem unquam
Videbitis, etiamsi hæc non videantur patri meo.

1115

E P O D I C A.

Strophe 1.

C H O R U S.

- 1 Certè valdè mihi deorum
- 2 Curæ, quoties animum subeunt,
- 3 Dolores auferunt.
- 4 Scientiam verò quandam spe possidens,
- 5 Deficio, fortunas hominum,
- 6 Et facta intuens :
- 7 Alia enim aliàs vicibus mutantur,
- 8 Et hominibus variatur vita
- 9 Semper multis erroribus obnoxia.

1120

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ματα κρίνῃσι, τὰ πρὸς ἀξίαν ἐκάσῃ παρέχοντες· καὶ δοκῶν κατὰ τὸτο συνετὸς εἶναι ἀφρων ἐλέγχομαι, ὁρῶν τῇ βίῃ τὴν σύγχυσιν· σύνεσιν γὰρ τινὰ ταῖς ἐλπίσιν ἔχων ἐλαττῶμαι καὶ ἀπολείπομαι, βλέπων ἔν τε ταῖς τύχαις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν τοῖς ἔργοις· τῆτιςιν ὀπηνίκα αὐτὰ ἀνθρώπινα ἐννοήσω, ἐλαττῶμαι καὶ ἡ μέγα φρονῶ.

1119. Εὐνέσιν] Σοφίαν δὲ τινὰ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔχων, ὡς πρόνοιαν θεῶν λογιζόμενος, ἐκπύπῳ ταύ-

της, ἔντε ταῖς τύχαις τῶν θνητῶν καὶ ἐν ἔργοις λεύσων.

1122. Ἄλλα γὰρ] Οἷον πολλὴ μεταβολὴ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Μετὰ δ' ἴσεται· εἰς πολλὰ πλανώμενος μεταβαίνει ὁ βίος, οἷον ἡ μὲν βέβαιος τοῖς ἀνθρώποις ὁ αἰὼν, ἀλλὰ μεταβάλλεται. Ἄλλως. Τὸ ζῆν αἰὲ μεταβάλλεται πολυπλάνητον ὃν τοῖς ἀνθρώποις.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

perim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spe istâ rursus frustror cum in fortunas et facta mortalium intueor. Heath.

V. 1119, 20. Εὐνέσιν δὲ τινὲς ἐλπίδι καὶ δυνάμει] Ordo videtur esse; Κεύθων δὲ εὐνέσιν τινὰ λεύπομαι ἐλπίδι, i. e. *Retinens verò sensum (vel perceptionem) aliquem, spe destituor.* Malit tamen Musgravius legere ἐλπίδ' ἰχνύων *spe investigans.*

V. 1120, 1. Λείπομαι, ἔν τε τύχαις θνητῶν, καὶ ἐν, &c.]

Valckenaerius et Brunck,

Λείπομαι ἐν τε τύχαις θνητῶν, καὶ ἐν, &c.

V. 1122. ἄλλοθι] Ita Exc. Flor. Cæteri, ut vulgò, ἄλλοτ', quod metro adversatur.

Ἀντιστροφὴ α'.

- 1 Εἶθε μοι εὐξαμένα 1125
 2 Θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,
 3 Τύχαν μετ' ὄλβῳ,
 4 Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν.
 5 Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκῆς, μήτ' αὖ
 6 Παράσημος, ἐνείη 1130
 7 Ῥάδια δ' ἦθεα τὸν αὔριον
 8 Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ
 9 Βίον συνευτυχοῖην.

Στρεφὴ β'.

- 1 Οὐκέτι γὰρ καθαράν
 2 Φρέν' ἔχω· παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω 1135
 3 Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας

ΣΧΟΛΙΑ.

1129. Δόξα δὲ] Οἶον μὴ σχῶ μεγάλαν δόξαν, μήτε μικράν, ἀλλὰ μέσσην καὶ σεμνήν.

1130. Παράσημος, δὲ] Ἀντὶ τῆ ἀδόκιμος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιθάρων νομισμάτων.

1131. Ῥάδια δ' ἦθεα] Ἀντὶ τῆ εὐχερῆ καὶ ἄλυπα ἦδη ἔχουσα καὶ προβαίνουσα εὐτυχοῖην αἰεὶ. Ἄλλως. Εὐχερῶς δὲ τὰ συνήδη μεταβάλλουσα τὸν

ὀλίγον χρόνον εὐτυχοῖην τὸν βίον· τὸ δὲ ἐξῆς, εὐκλον δὲ ζωὴν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν χρόνον αἰεὶ διαδοχοίμην, καὶ σὺν ἄλλοις τὸν βίον εὐτυχοῖην· δύναται δὲ καὶ ἀντὶ ἐνεργητικῆς κείσθαι τὸ μεταβαλλομένη, ἀντὶ τῆ μεταβάλλουσα, δύναται δὲ πάλιν εἶναι καὶ τὰ ἦδη μεταβαλλομένην.

1133. Βίον συνευτυχοῖην] Καλῶς ἢ σὺν ἔγκει-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1125. Εἶθε μοι] Brunck εἶθ' ἰμοί.

V. 1125 et seq. Confer huc *Spectator*. No. 464.

V. 1128. ἀκήρατον] Ita MS. A. Vulgò ἀγέρας. Exc. Flor. ἀκήρατον ἀλγεσθαι.

V. 1129, 30. Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκῆς, μήτ' αὖ Παράσημος, ἐνείη]

Valckenaerius et Brunck,

Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκῆς,

Μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη.

V. 1131. Non cupiebat, credo, Chorus, craftino quoque die, i. e. quotidie, mores mutare. Multò fa-

pientius esset eos, quoties tempestivum esset, reformare. Neque dubito eam mentem Euripidis fuisse, legendumque proinde;

Ῥάδια δ' ἦθεα τὸν αὔριον

Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ.

Extat χρόνος ὥριος Antholog. Lib. ii. p. 179.

— Ὅτ' ἔν χρόνος ὥριος ἡμῖν

Πάντα χυδῆν ἔγω, ψάλμος, ἔρω, προπόσεις.

Ellipticè autem dicitur τὸν ὥριον χρόνον pro κατὰ τὸν ὥριον χρόνον. Sic κραταῖα καύματος ὥραν. apud Athenæum Lib. iii. p. 125. C. Ἰερὴα τὴ παμπλήδη δύσει ταῦτην τῶν

Antisystema 1.

- 1 Utinam mihi precanti 1125
- 2 Divinitus fatum hoc concedat,
- 3 Fortunam cum divitiis,
- 4 Et animum non vexatum curis :
- 5 Et opinio neque subtilis neque iterum
- 6 Absurda contingat : 1130
- 7 Faciles verò mores
- 8 Tempestivè semper immutans,
- 9 Vitam beatam degam.

Strophe 2.

- 1 Non ampliùs enim placidam
- 2 Mentem habeo ; præter spem et contristor : 1135
- 3 Postquam Græcæ

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ται πρόθεσις, δηλῶσα ὡς ἐκ ἄκρας εὐχεται εὐδαιμονίαν, ἢ δὲ πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων· ἀλλὰ σὺν ἄλλοις εὐπραγεῖν τὸν βίον.

1134. Οὐκέτι γὰρ] Ἀντὶ τῆς ἐκ ἀτάραχον καὶ ἄφοβον· διὸ καὶ μετὰ φυλακῆς πύξάμην. Ἄλλως. Ἀδελον εἰς θεὸς δηλονότι· τῆτο δὲ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συναπτέον· ἢ ἢ ἔως, ἐκπίπτω τῆ ἀνάγκῃ εἰς

θεὸς πρόνοιαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἐκ ἑτι γὰρ καθαρὰν φρένα ἔχω· τῆς ἐκ ἔχω γὰρ ἀτάραχον φρένα ἐπὶ τῷ παρόντι, ὅτι ἀδίκως ἀπόλλυται ὁ Ἰππόλυτος.

1136. Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας] Ἑλληνικῆς γῆς φανερώτατον ἀγέρα, καὶ τὰ ἐξῆς. ἀγέρα δὲ λέγει τὸν Ἰππόλυτον διὰ τὸ ἐπιφανὲς τῆς παρθενίας αὐτοῦ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

ἡμέραν, Lib. iv. p. 139. F. ἤρξαντο τὴν αὐτὴν ὥρην, Hippocrat. Epidem. Lib. i. Constitut. 3. et statim ; Ὑπὶ σφίσι ἀμφοτέροισι τὴν αὐτὴν ὥρην. Musgrave.

V. 1134. καθαρὰν. Glossa in membr. ἀτάραχον, quæ est etiam Scholiastæ expositio. Brunck.

V. 1135. παρὰ δ' ἰλπίδα λύσσω] MS. A. Lib. P. Exc. Flor. et Ed. Lasc. παρ' ἰλπίδα λύσσω.

V. 1135. παρὰ δ' ἰλπίδα λύσσω] Tmesis pro παραλύσσω. Hoc pro παρὰ. In quem sensum Latinam versionem emendavi. Josua Barnes.

V. 1135. παρὰ δ' ἰλπίδα λύσσω] Nulla est hic Tme-

sis, ut putat Barnesius, sed ἰλπίδα à præpositione παρὰ pendet. Verte, Præter expectationem autem res evenire video. Heath.

V. 1135. Parùm venustè procedere mihi videtur oratio: Video insperatum quid, quia video—Neque multum adjuveris, literas separando, ut sit :

—παρὰ δ' ἰλπίδ' ἄλύσσω.

Fortè igitur legendum : Παρὰ δ' ἰλπίδ' ἀλύσσω et inopinatè contristor. Hesychius : Ἀλύσσοντες, ἀδημονεῖντες, ἢ δυσφορεῖντες. Musgrave.

H h

- 4 Φανερώτατον ἀσέξ' Ἀθήνας
 5 Εἶδομεν, εἶδομεν ἐκ πατρός ὄργας
 6 Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἰέμενον.
 7 ὦ ψάμαθοι πολήτιδος ἀκτᾶς,
 8 Δρυμός τ' ὄρειος ὄθι κυνῶν
 9 Ὀκυπόδων ἐπέβα
 10 Θεᾶς μέτα, θήρας ἐναίρων

1140

ΣΧΟΛΙΑ.

1141. Δρυμός τ' ὄρειος] Ὑπερβαλόν· ὅθι καὶ αἱ κυνῶν ἐπέβης ὠκυπόδων, θεᾶς μέτα θήρας ἐναίρων, τὰς περὶ τὴν Ἀρτεμιν, ὃ ἐστὶ τὰς ὑποτεταγμένους τῇ Ἀρτέμιδι.

1144. Δίκτυναν ἀμφὶ σεμνὰν] Δίκτυνα ἐκλήθη ἡ Ἀρτεμις διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Βριτόμαρις νύμφη ἐγένετο συγκυνηγῶσα τῇ Ἀρτέμιδι· ταύτης ἠράσθη Μίνως, καὶ κατεδίωξεν αὐτὴν ἐπὶ ἡμέρας

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 1137. ἀσέξ' Ἀθήνας] Hebræis solenne erat claros Viros cum Sole et Lunâ aliisque corporibus cœlestibus comparare. Vide Sir Isaac Newton on Daniel. Sic Rex Babylonis Stellæ matutinæ comparatur, Isai. cap. xiv. v. 12, 13.

אֵין נִפְלֶת מַשְׁמִים הַיָּל בֶּן-שֶׁחַר
 נִגְדָה לְאַרְצָא חוֹלֵשׁ עַל-נֹוִים:
 וְאַתָּה אִמְרָה בְּלִבְכָּךְ הַשְׁמִים אֲעֲלֶה
 מִמֶּעַל לְכֹכְבֵי-אֵל אֲרִים כְּסֹאִי
 וְאֶשֶׁב בְּהַר-מִיעַר בִּירְכָתִי צִפּוֹן:

Vide etiam Joel. cap. ii. v. 10. Ibid. cap. iii. v. 15, 16. Amos cap. viii. v. 9. In omnibus Prophetarum scriptis *Stella temporalis* sive *Principem*, sive *Ducem* significat; et in Novo Testamento Divinus Redemptor noster vocatur *Stella diei*, 2 Pet. cap. i. v. 19. *Stella matutina*, Rev. cap. ii. v. 28. *Lux* et *Stella matutina*, Rev. cap. xxii. v. 16. In Ægyptiis Hieroglyphis *Stella* usurpatur ad exprimendum *Deum*, ut patet ex Horapol. Hieroglyph. Lib. ii. cap. i. Ἀστὴρ παρ' Αἰγυπτίοις γραφόμενος, ποτὶ μὲν θεὸν σημαίνει, &c. Eadem cœlestibus corporibus figurativa allusio in Arabicâ linguâ vulgò adhibetur: sic suos principes, quasi propriis nominibus, appellant *Nejmeddoula*, *Sbemseddoula*, quæ *Stellam*, *Solem Imperii* significant. Eadem quoque figurâ utuntur Perfici Autores, ut in vers. sequent.

ماه كنعان من مملكة مصر أن توش
 rursus et eadem loquendi ratio adhibetur, ad exprimendam, ut sequitur, muliebrem venustatem,

ماه روي مشکبوي دلکشی
 جان فزاي دلغزيبی مهوشي

PUELLA facie LUNÆ SIMILIS, fragrans ut muscus, captatrix cordium, animæ (ψυχῆς) delicæ, sensuum seductrix, PULCHRA ut PLENA LUNA. Eadem demum figura usurpatur à variis variarum gentium Poetis, cum illi sive Deorum, sive Heroum laudes canunt:

Ἐστ' αὖ Τυδίδη Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
 Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵ' ἐκδηλος μετὰ πᾶσι,
 Ἀργείοισι γένοιτο
 Δαῖδ' οἱ ἐκ κόρυδος τε καὶ ἀσπίδος ἀνάματος πῦρ,
 Ἀστὴρ ὀπωρινὸν ἐναλίγκιον, &c.

Hom. II. v. ver. 1.

Ἐκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστὲρ καλῶ.

Hom. II. vi. v. 401.

Οἱ δὲ, φασιν

Ἀστὴρ ὡς νεφέησι, μετέπειπον

Apoll. Rhod. Argonaut. Lib. i. v. 239.

et idem in eodem libro, v. 774.

Βῆ δ' ἵμεναι ποτὶ ἄστρ, φασιν ἄστρ ἴσος.

Theocrit. de raptu Hylæ, Idyll. xiii. v. 49.

Κατήριπε δ' εἰς μέλας ὕδωρ

Ἀθρόος, ὡς ὅτι πυρρὸς ἀπ' ἔραν ἦρπεν αἶθρ

Ἀθρόος ἐς πάντας

Q. Smyrnæus Lib. v. ver. 130 et seq.

Μέγα πάντας ὑπέρειχεν ἐν Δανοῖσιν

Ἀστὴρ ὡς ἀρίδης ἀν' ἔραν ἀιγλήεντα

Ἐσπερος, ὃς μέγα πᾶσι μετ' αἰγᾶσι παμφαίησι.

Nonnus Lib. iv. de Cadmo; Ἐφαίνετο φωσφόρος αἶθρ.

- 4 Minervæ clarissimam stellam
- 5 Vidimus, vidimus ob patris iram
- 6 In aliam terram mitti.
- 7 O arena urbani littoris,
- 8 Et saltus montane, quò cum canibus
- 9 Celeribus ascendisti,
- 10 Assuetus feras interficiens

1140

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Ὁ, καὶ μὴ ὑποφέρῃσα ἔτι ἔρριψεν αὐτὴν ἀπὸ τῆ ὄρας
εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσώθη ἐν τοῖς δίκτυοις, καὶ

τῆς χάριν ἐκλήθη ἡ Ἀρτεμις Δίκτυονα.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Vide etiam Ælian. Var. Hist. Lib. xiii. cap. i. de Atalantâ, et Aristenæum Lib. ii. Epist. 4. Confer huc etiam Virg. Æn. viii. v. 587.

Ipse agmine Pallas
In medio, cblamyde, et pictis conspectus in armis.
Qualis ubi oceani perfusus LUCIFER undâ
Quem Venus ante alios ASTRORUM diligit IGNES
Extulit os sacrum cœlo, tenebrasque resolvit.

Micat inter omnes
JULIUM SIDUS, velut inter IGNES
LUNA MINORES.

Horat. Carm. Lib. i. Od. xii. v. 47.

Iterum Carm. Lib. iii. Od. ix. v. 21.

Quamquam SIDERE pulcrior
Ille est

On th' other side
Incens'd with indignation Satan stood
Unterris'd, and LIKE A COMET BURN'D,
That fires the length of Opbiucus huge
In th' arctic sky, and from his horrid hair
Shakes pestilence and war

Milton. Par. Amiff. Lib. ii. v. 706.

V. 1137. Ἀθήνας] Valckenaerius et Brunck Ἀθήνας.

V. 1142. ἐπίβας] Ita scribi dicit Æmyl. Portus, nec tamen mutat, eò quòd Apostrophe pateat magis ex versu 1146, Πύλων Ἐπὶ τῶν ἐπιβασῶν. De Venetis equis vid. suprâ ad v. 233. Josua Barnes.

V. 1142, 3. Valckenaerius,

Ἐκρυπτόμεν ἐπίβας
Θεῶς μέτα, θῆρας ἐναίρων.

Brunck,
Ἐκρυπτόμεν ἐπίβας μέτα, θῆ-
ρας ἐναίρων.

Vulgò legitur : Ἐκρυπτόμεν ἐπίβας
Θεῶς μέτα, θῆρας ἐναίρων.

et in antistrophe,

Νυμφίδια δ' ἀπόλω-
λε λέχη θυγατρὸς.

quæ editoribus, saltem iis qui metri curam habuerunt, crucem fixerunt. In membr. nisi quòd optimum dant ἐπίβας, non aliter constituti sunt strophici versus. Sed antistrophici rectè, ut eos exhibui, digesti sunt, ad quorum normam priores facillè revocavi. Quæ v. 1144. vulgò legitur vox θεῶς, cum cæteris nullâ ratione construi potest : ineptissimi librarii additamentum est, quod morboniam amandavi. Miror profectò, hanc vocem nemini suspectam fuisse, quum vox antistrophici versùs λέχη, quâ tamen sententia carere non potest, in τοθείας suspicionem venerit, quia librarius eam omisit in Florent. codice. At eam tuentur codices cæteri, et membranæ Regiæ, Florentino aliquot centenis annis vetustiores. Textum, uti nunc constitutus est, quicumque paulò doctior legerit, facillè omnia sine commentario intelliget. Sunt autem versus 1143. et 1154. dactylici. Equidem memini in Heathii lectionibus ad Tragicos alicubi legere, in dactylicis hexametro minoribus syllabam brevem produci non posse vi cæsurae, quod quàm verè dixerit, ipse viderit : contraria exempla in promptu non sunt, sed plura extare scio, quæ nunc non succurrunt. Versus autem 1144. et 1155. quales sint, si quis à me quærat, dicam monometros esse, aut esse debere, iambicos catalecticos : nam examuffim non quadrant ; sed talis est posterior. Ejusmodi versus occurrunt nonnulli, si bonis codicibus adhibenda fides, et profectò venusti sunt. Similem habes Or. 1515. Brunck.

V. 1143. Sententiam turbat vox θεῶς, haud dubiè superflua, cum statim sequatur Δίκτυονα ἀμφὶ σιμνάν. Fortè verum fuerit θεῶς μέτα, quæ solitus est cum canibus velocibus lustrare. Musgrave.

II h 2

11 Δίκτυναν ἀμφὶ σεμνάν.

Ἀντιστροφὴ β'.

- 1 Οὐκ ἔτι συζυγίαν
- 2 Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ,
- 3 Τὸν ἀμφὶ λίμνας τρόχον
- 4 Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππας.
- 5 Μῆσα δ' αὖπνος ὑπ' ἀντυγι χορδαῖν
- 6 Λήξει πατρῶον ἀνὰ δόμον.
- 7 Ἀσέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι
- 8 Λατῆς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν
- 9 Νυμφιδία δ' ἀπόλω-
- 10 λε[λέχη] φυγαῖ σᾶ
- 11 Λέκτρων ἀμίλλα κέραις.

1145

1150

1155

ΣΧΟΛΙΑ.

1146. Πώλων Ἐνετᾶν] Παφλαγονικῶν. Ἐνέοι γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας· εἰ δὲ τις εἴποι, ἐκ ποίας πόλεως ὠνομασμένος; ἴσω, ὅτι πολλοὶ βάρβαροι ἐκ ἐκ πόλεων καὶ χώρας, ἀλλ' ἐξ ἔθνους ὀνομάζονται, ὡς Νομάδες, Βλίμυες· ἡ δὲ ἐπὶ, ἀντὶ τῆς εἰς, ἐκ ἐπὶ εἰς συζυγίαν πώλων βήσῃ, ὡς τότε Ἔς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσετο.

1147. Τὸν ἀμφὶ λίμνας] Λίμνη τόπος Τροϊζῆνος Ἀττικῆς· ἐνθα λίμνητις Ἀρτεμις καλεῖται, παρὰ τὸ πεδίον τῆς λίμνης τὸ βρεχόμενον, τῆς γυμναστικῆς τόπος κατέχων τῷ ποδὶ καὶ γυμνάζων.

1149. Μῆσα δ' αὖπνος] Τητέσιν ὑπὸ τῇ κιθάρα παύσεται ἐν τῷ οἴκῳ τῆς σῆς πατρὸς, αὖπνος, ἡ ἀπαυστος· τὸν ζυγὸν δὲ τῆς κιθάρας ἀντυγα καλεῖ,

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1147. ἀμφὶ λίμνας] Vide suprâ ad v. 230.

V. 1147. λίμνας τρόχον] De Limnâ Gymnasii nomine vide Scholiasten hîc et ad Hippolyt. v. 148. De τρόχος et τρόχοι pro ἵπποδρομος, vid. Med. v. 46. Josua Barnes.

V. 1148. Κατέχων ποδὶ] Dicitur et à Latinis, *carpere terram pedibus*, et à Græcis *μάρπτειν πόδισιν*: eæque locutiones satis familiares sunt. Neque durius est, opinor, aut ab usu communi alienius, ut dicatur *κατέχειν ποδὶ*, id est, *pede occupare*; quæ interpretatio, si admitti poterit, pro *γυμνάδας ἵππους* legendum erit in genitivo *γυμνάδος ἵππου*, sensu non inepto neque ineleganti. Musgrave.

V. 1148. γυμνάδας ἵππους] Legendum, quod et Reif

kius vidit, *γυμνάδος ἵππου*. Singulare pro plurali ut *πῶλον* Phœniff. 820. *φῶτα* Soph. Antig. 108. Plura vide ad Supplic. 377. Heraclid. 807. infrâ 1269. Musgrave.

V. 1148. ἵππους] Brunck ἵππου.—Ordo est; Οὐκ ἔτι ἐπιβάσῃ συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν, κατέχων τὸν ἀμφὶ λίμνας τρόχον ποδὶ γυμνάδος ἵππου. Non amplius *conscendes currum Venetis equis junctum, pede equi exercitati obtinens curriculum ad Limnas*. Κατέχων γυμνάσιν ἵπποις. Vox ποδὶ periphrasi hîc servit, quâ de re vide notata ad Hec. 216. ἵππε, singularis pro plurali, frequenti Poetis nostris enallage, quod et Musgravio observatum fuit. Brunck.

V. 1149. αὖπνος *insomnis, nocturna*. Sic *νυκτίλαλος*

11 Circa castam Dictynnam.

Antistrophe 2.

1 Non ampliùs jugum	1145
2 Equorum Venetorum conscendes,	
3 Quod circa lacum est, curriculum	
4 Implens pede equi exercitati.	
5 Et nocturna Musa chordarum sub jugo	
6 Cessabit, in domo paternâ.	1150
7 Sine coronis autem <i>erunt</i> mansiones puellæ	
8 Latonæ in profundis frondibus :	
9 Nuptiales verò perierunt	
10 Generosis nunc exilio tuo	
11 Contentiones de connubio puellis.	1155

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ἢ τὸν πῆχυν, ὡς καθαρίζοντες αὐτῶ· ἡ δὲ αὐπνος φησὶν, ὡδὴ τῶν χορδῶν ὑπὸ τῇ ἀντυγί λήξει.

1151. Ἀσέφανοι δὲ] Αἱ δὲ ἀναπαύσεις τῆς θυγατρὸς Λητῆς, ὃ ἐστὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αἱ κατὰ τὴν βαθεῖαν ὕλην ἀσέφανοι ἴσονται, λείπει γὰρ τὸ ἴσονται· ἄλλως αἱ ἀναπαύσεις τῶν κορῶν τῶν συγχορευσῶν περὶ τὸ τῆς Λητῆς ἱερὸν, ἀσέφανοι ἴσονται, τρεῖς λυπηθήσονται ἐπὶ σοὶ αἱ παρθένοι· τινὲς δὲ

τὸ ἀσέφανοι, ἀντὶ τῆ πολυσέφανοι ἴσονται· τὸ α' λέγοντες ἐπιτατικόν.

1154. Φυγᾶ σᾶ] Διὰ τὴν φυγὴν ἐκ ἔτι ἀμειληθήσονται αἱ παρθένοι ὑπὲρ τῆ γάμψ, τίς σοι δοθήσεται γυνή. Ἄλλως. Φυσάδος σᾶ ὄντος, ἡ φιλονεικία τῶν παρθένων τῶν ἐπιδοξαζομένων τῷ σῷ γάμψ ἀπώλετο.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

κιδάρα in Epigr. Antipatri Sidonii. Anthol. H. Steph. 277. Πανύχιος κιδάρα—χίλων. ibid. p. 276. Musgrave.

V. 1149. ἀντυγί] Primario sensu quamvis curvaturam significare videtur, Q. Calaber. Lib. i.

—Ἐταλίγκιον ἀντυγί μήτης,

ἢ ὅτι ὑπὲρ ὠκεάνιο βαθυρρόου ἀντελλῆσι

ἢ μισυ πεπληθυῖα περὶ γαμπτῆσι κεραιῇς.

hic jugum citharæ intelligendum est. Constructio est; Ἀπνος δὲ χορδῶν μῦσα λήξει ὑπ' ἀντυγί. Musgrave.

V. 1149. χορδῶν] MSS. B, D, χορδαῖς.

V. 1152. αἰα χλόαι] MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. αἰ ὕλαν.

V. 1153, 4. Hi versus corruptissimi sunt et sine codicibus, utpote mutili, vix restituendi. Markland.

Exc. Flor. delent λέχη v. 1155, quo sublato rectè procedit sententia : meliùs tamen processura, si sic defectum suppleveris ;

—ἀπόλω-

λεν Εἰπατρίσ' ἄρτι φυγᾶ σᾶ.

Εἰπατρίσ' extat Soph. Electr. 1087. Musgrave.

V. 1153, 4. Νυμφίδια δ' ἀπόλω-

λε [λέχη] φυγᾶ σᾶ]

Brunck, Νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη
Φυγᾶ σᾶ.

V. 1155. Λέχτρων ἀμίλλα] Lib. P. λέκτρ' ἀνάμιλλα.

V. 1155. κέραι] Ita MS. B, et Exc. Flor. Cæteri κέραις.

Ἐπὼδος.

- 1 Ἐγὼ δὲ σᾶ δυσυχία
- 2 Δάκρυσι διοίσω
- 3 Πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
- 4 Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνητα· φεῦ,
- 5 Μανίῳ θεοῖσιν·
- 6 Ἴω, ἰώ, συζυγίαι Χάριτες,
- 7 Τί τὸν τάλαν' ἐκ πατρώας γᾶς,
- 8 Οὐδὲν ἄτας αἴτιον,
- 9 Πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων;

1160

ΣΧΟΛΙΑ.

1161. Συζυγίαι Χάριτες] Αἱ συνεζευγμέναι Χάριτες τῷ Ἰππολύτῳ, αἱ συζευγῆσαι, ὅ ἐστι γα-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1158. Πότμον ἄποτμον] Frequens dictio apud Poetas Græcos. Vid. suprà ad v. 833. αἰώτως βίος.

Ἐρωτας ἐκ ἐρώτας, ἀλλ' ἐρινύων
Πικρὰν ἀποψήλασα κηρυκὸν πάγην.

Lycophron. Αλεξάνδρ. v. 405. Edit. Potter.
et Hecub. Euripid. v. 948.

——Γάμος, ὃ γάμος,

Ἄλλ' ἀλάτορος τις οἰζύς.
et Æschylus Choeph.

——Ἀτίετος ἔρως.

et Sophocles Αἴας Μαιν. v. 679.

Ἐχθρῶν ἄδυνα δῶρα, καὶ ὀνήσιμα.

Æschylus p. 40. v. 26. Ed. Plant. Χάρις ἄχαρις. 54. 1.
Ἀπόλεμος πόλεμος, ἀπορα πόριμος. Apud Fleck. Μήτηρ
ἀμήτωρ.

Eur. in Hec. v. 609.

Νύμφαν τ' ἀνυμφον, παρθένον τ' ἀπαρθένον
Λέσσω

Frequens dictio etiam apud Poetas Latinos. *Innuptæ
nuptiæ*; et, *Concordia discors*, Horat. Epist. lib. i.
xii. 19. Similiter Miltonus Par. Amiff. Lib. iv. v.
313.

Then was not guilty shame, dishonest shame,
Of nature's works: HONOR DISHONORABLE!
Sin-bred! how have ye troubled all mankind
With shews instead, mere shews, of seeming pure,
And banish'd from man's life his happiest life,
Simplicity, and spotless innocence?

——The LUCKELESSE LUCKY maid.

Spens. Faery Queen, i. vi. 19.

Ibid. Lib. i. x. 60.

V. 1159. ἀνόνητα] Al. ἀνόνατα.—Doricam formam
ἀνόνατα præstant membr. quæ v. seq. etiam *μανίῳ* ha-
bent, superscriptâ glossâ, *μηρίῳ*. Mox voci *συζυγίαι* ad-
positâ glossâ, ἢ *συζευγῆσαι*, ὅ ἐστι *γαμήλιοι*. Brunck.

Epodus.

- 1 Ego verò propter tuam calamitatem
- 2 Fletu feram
- 3 Fatum infelix : ô misera
- 4 Mater, frustrà peperisti ! heu,
- 5 Succenseo Diis.
- 6 Heu, heu, vos Gratiae conjugales,
- 7 Quare hunc miserum è terrâ patriâ,
- 8 Nullius culpæ reum,
- 9 Emitteritis procul ab his ædibus ?

1160

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

μήλιοι· ἀντὶ τῆς, ᾧ Χάριτες ἔφοροι τῆς συζυγίας.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1160. *Μαρίω*] Doricè pro *μηρίω* à *μήνης* *ira*. Jofua Barnes.

V. 1161. *συζυγίας*] Si vera lectio est, formatur ut *ὑποζύγιος*. *συζυγίας* *χάριτες* verto ; *gratia et favor conjugalis*. Musgrave.

V. 1161. *συζυγίας*] Hoc Epithetum propriam et peculiarem elegantiam habere videbitur, si illud relatum supponamus ad aliquam insignem trium Gratiarum, sive statuam, sive tabellam, quæ, quo tempore scripsit Euripides, Athenis optimè prædicabatur. Illà scilicet quasi germanâ consuetudine, quæ Poesim inter Picturamque et Sculpturam à naturâ constituta est, sapienter et religiosè Græci Poetæ usi sunt ; et quemadmodum illi vividissimis suis imaginibus abundè præbuerunt, unde haurirent præstantes in arte viri, tabellarumque et statuarum miracula faciliùs ederent, sic iidem pulcherrimè descripsere et tanquam omnium admiratione laudibusque dignissima prædicavère, quæcunque artis monumenta suis temporibus maximè ce-

lebrabantur. Hoc inter Romanos Poetas summo studio summâque diligentia præstitit imprimis Virgilius. Cujus rei ut duo tantùm exempla seligam, nonne præstantissima Laocoontis parvulorumque ejus natorum statua, egregium Scopæ opus, magistrâ cum arte describitur, *Æn.* Lib. ii. v. 199 et seq. ? Nonne ejusdem *Æn.* Lib. viii. v. 630 et sequentibus exprimitur mirum in modum, illa nutricis lupæ cum puerulis Romulo et Remo circum ejus ubera pendentibus simul et ludentibus statua, quam fulmine tactam fuisse refert Plinius, quæque etiamnum Romæ, in Clementino Musæo, videtur ? Et sanè præcipuos Italiæ locos accuratè et graphicè describendi opportunitatem omnem totâ *Æneide* non solum arripuit Virgilius, sed universum etiam suum Poema, quasi quandam civilem politicam religiosamque tum Romæ, tum regnantis Augusti familiæ historiam esse voluit.

V. 1161. *γάμος συζύγιος* habet Clem. Alex. p. 84. Musgrave.

ACTUS QUINTUS.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΘΗΣΕΥΣ, ΑΡΤΕΜΙΣ,
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ΚΑΙ μὲν ὀπαδὸν Ἰππολύτη τόνδ' εἰσορῶ
Σπυρδῆ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὀρμώμενον.

1165

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ποῖ γῆς ἀνακτα τῆσδε Θησέα μολῶν
Εὐροίμ' ἂν, ὦ γυναῖκες; εἶπερ ἴσε, μοι
Σημήνατ'· ἄρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.

1170

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1165. Confer hîc nunciorum adventûs descriptionem in Æschyl. Perf. in Mason. Elfrid. necnon in Miltoni Sampson. Agonist.

V. 1165. Huic versui vulgò præfigunt personam Semichori, absque ullâ necessitate. Omittitur in membranâ rectè. Continuat enim ista Chorus. Vide Or. 350. Phœn. 1323. et sic alibi sæpè. Brunck.

V. 1165. ὀπαδὸν] Valckenaerius ὀπαδῶν.

V. 1165. Ἰππολύτη] Ac si scriptum fuisset Ἰππλότυ. Πλειασμὸν ἐκ τῆ προκοιλίᾳ, ἐκ μεταφορᾶς προγαστέρων ζώνων, ut vocat Eustathius. Sicut in voce Ἀχιλλίως Hecub. 24. duabus syllabis in unam coalitis, et similiter apud Æschyl. Ἑπτὰ ἐπὶ Θησ. in trisyllabâ voce πόλιος in duas contractâ, ubi in fine senarii Iambici legitur

ACTUS QUINTUS.

SEMICHORUS, NUNCIUS, THESEUS, DIANA,
HIPPOLYTUS, CHORUS.

I A M B I.

SEMICHORUS.

ATQUI affecclam hunc Hippolyti video,
Celeriter tristem tendentem ad domum.

1165

NUNCIUS.

Quò vadens dominum hujus terræ Theseum
Inveniam, ô mulieres? si novistis, mihi
Significate. Nunquid intra hanc domum?

SEMICHORUS.

Ille ipse egreditur ex ædibus.

1170

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

Καθμείας πόλεως. Idem liquet in dissyllabis Θεοῦς, Διαῖς, per συνίησιν, vel συνεφένησιν in unam contractis apud Sophocl. Ajac. 491. et Œdip. Colon. 715. et etiam in voce ποίση apud Callimach. Hymn. in Jovem v. 87.

V. 1167. Θεορία] Idem de hoc dicimus quod de Ὀρφία suprâ ad v. 966. Vel τὸ α producendum ante μολών. Josua Barnes.

V. 1167. Θεορία] Nequicquam multum sibi faceffit negotii Barnesius circa modulum ultimæ syllabæ hujusmodi accusativorum, Θεορία, Ὀρφία, et similia. Accusativi enim isti Attici ultimam semper producunt, analogiam nimirum genitivorum sequentes, quod luculenter, ut solet, ostendit Clark. ad Homer. Iliad. A. v. 265. Heath.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
 Σοὶ, καὶ πολίταις, οἳ τ' Ἀθηναίων πόλιν
 Ναίεσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τί δ' ἐσι; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα
 Δισσὰς κατέληψ' ἀσυγείτονας πόλεις;

1175

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἴππόλυτος ἐκ ἔτ' ἐστίν, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
 Δέδδρκε μέντοι Φῶς ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς.

ΘΗΣΕΥΣ.

Πρὸς τῷ; δι' ἐχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
 Ὅτε κατήσχυ' ἄλοχον, ὡς πατρός, βία;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οἰκεῖος αὐτὸν ὤλεσ' ἀρμάτων ὄχος,
 Ἀραί τε τῷ σὺ σώματος, ἃς σὺ σῶ πατρὶ
 Πόντε κρέοντι παίδος ἠράσω πένε.

1180

ΣΧΟΛΙΑ.

1171. Θησεῦ, μερίμνης] Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐξ
 ὀνόματος τὰς δεσπότας ἐκάλουν· πολίτας δὲ φησι τῷ
 Θησεῖ τὰς Ἀθηναίας, καὶ Τροιζηνίας· τῶν γὰρ

ἀμφοτέρων πολίτης ἐστίν, ἐκ μὲν πατρός Ἀθηναίων,
 ἐκ δὲ μητρὸς Τροιζηνίων.

1173. Καὶ γῆς τέρμονας] Περὶ τὰ τέλη τῆς

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1173. τέρμονας] Τέρμων pro τέρμα haud rarò ab
 Euripide usurpatur. Vide suprâ ad v. 3.

V. 1174. συμφορὰ] Brunck συμφορά.

V. 1176. Ἴππόλυτος ἐκ ἔτ' ἐστίν] Job. cap. vii. v. 8.

: ַיְיָ ַיְיָ ַיְיָ Oculi tui in me, et non ego (subaud.

ULTRA SUM) Thren. cap. v. ver. 7. ַיְיָ ַיְיָ ַיְיָ

: ַיְיָ h. e. et non sunt. Confer. Hom. Odyss. iv.

NUNCIUS.

Thefeu, affero rem dignam mœstitiâ,
Tibi, et civibus, qui urbem Atheniensium
Habitant, et fines terræ Trœzeniaë.

THESEUS.

Quidnam est? an nova aliqua calamitas
Duas vicinas urbes invasit?

1175

NUNCIUS.

Hippolytus non ampliùs *est*, ut ita dicam:
Exiguo tamen temporis momento videt hanc lucem *adhuc*.

THESEUS.

A quo? Num aliquis hostiliter cum eo egit,
Cujus conjugem per vim, ut patris, fœdè stuprârit?

NUNCIUS.

Jugum proprii currûs perdidit eum,
Et imprecationes oris tui, quas tu patri tuo
Domino maris vovisti de tuo filio.

1180

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Τροϊζῆνος τὰς ὄρας φησί· ἀγυλείτονας δὲ πόλεις τὰς αἶκα τινὸς ἰφθαρεν ὡς τὴν ἐμὴν, κακίῃνος φονεύει αὐτόν.

1178. Πρὸς τῷ] Αὐτῷ δηλονότι· μὴ ἄρα γυν-

1182. Ἡράσω πέρι] Ἡ περὶ ἀντὶ τῷ κατὰ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

v. 220. Vid. suprà ad v. 360.

V. 1179. ὡς πατρός] Ed. Ald. in πατρός.

V. 1181. Ἀραί τι τῷ σὺ γόματος] Huc refer illud Philostrati Iconum l. ii. titulo *Hippolytus*, Τὸ μὲν θεῖον, ἄρα Θεσίως· ἐμπέπτωκε δὲ τοῖς Ἰππολύτῳ ἴπποις, ἐν εἶδει

ταύρου λευκοῦ, &c. ubi graphicè depingitur hæc Fabula. Josua Barnes.

V. 1181. τῷ σὺ γόματος] Ita MSS. A, D, E, Exc. Flor. et Lib. P. ut Barnesius quoque edidit ex Canteri conjecturâ. Editi veteres τῷ omittunt.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατήρ
 Ὀρθῶς, ἀκέσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
 Πῶς καὶ διώλετ', εἰπέ τῷ τρόπῳ δίκης
 Ἐπαισεν αὐτὸν ρόπτρον αἰσχύναντά με;

1185

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἡμεῖς μὲν, ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας
 Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
 Κλαίοντες ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,
 Ὄς ἐκ ἐτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀνασρέψοι πόδα
 Ἰππόλυτος, ἐκ σὲ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
 Ὅδ' ἦλθε ταυτὸν δακρύων φέρων μέλος
 Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ' ὀπισθόπτε

1190

ΣΧΟΛΙΑ.

κατὰ τῆ σὲ παῖδος ὦ Πόσειδον, οὕτως ἔμαθον ὅτι
 ἐμὸς εἶ πατήρ.

1186. Ῥόπτρον] Ἡ ῥομφαία, ὃ εἰς εἶδος ξί-
 φος, καὶ ἡ πάλη, καὶ τὸ ἐπίσπαστρον. Ἄλλως. Πλη-

μα· κυρίως δὲ ρόπτρον, τὸ τῆς δίκης ῥόπαλον, ἀπὸ
 τῆ ῥαπίζω.

1187. Κυμοδέγμονος] Ἡμεῖς μὲν ἐν αἰγιαλῷ
 τῷ δεχομένῳ τὰ κύματα ἐφιλοκαλεῖμεν τὰς ἵππους,

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1183. Πόσειδον] C'étoit le Patron d'Athènes, et
 Thésée institua en son honneur des jeux à l'imitation
 de ceux qu'avoit institué Hercule en l'honneur de Ju-
 piter. Thésée étoit fils d'Æthra et de Neptune ou
 d'Egée. P. Brumoy.

V. 1183. Πόσειδόν θ'] Ita MS. A, et Lib. P. In
 Ed. Ald. deest θ'. Post ὀρθῶς distinguendum esse benè
 monuit Marklandus ex Alceft. 636.

Ὅσα ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τῷδ' σώματος πατήρ.

V. 1185, 6. δίκης—ῥόπτρον] Hæc phrasis est Euripi-
 dæa, de quâ Eustath. fol. 381, lin. 22. fol. 501, lin.
 19. Josua Barnes.

V. 1186. ῥόπτρον] Sic ab Archilcho vocatum est
 lignum aliquod in decipulâ, à quo animalia intrantia
 opprimuntur. vid. Scholiastem Aristoph. ad Acharn.
 v. 687. exscriptum à Suidâ v. σκανδάληδρα. Etymo-
 log. M. p. 715. Quo sensu vocem et hîc accipiendam
 esse judicat Valckenaerius. Musgrave.

V. 1186. αἰσχύναντά με] Αἰσχύναντ' ἐμὲ. Sic distinctè

et perspicuè in membr. scriptum. Invenustè vulgò
 αἰσχύναντά με. Vide notata ad Phœn. 852. Brunck.

V. 1187. κυμοδέγμονος] Hoc verbum non regulariter
 componitur; ratio enim compositionis veræ fit ex ge-
 nitivo crescentium, et rectiùs scriberetur κυμαδοδίσμονος.
 Sed hæc regula non religiosè satis à Scenicis Poetis ob-
 servatur, nam et μετακύμιος pro μετακυμάτιος ab Euri-
 pide usurpatur Alceft. v. 92. et κυμόρρος pro κυματόρ-
 ρος legitur apud Hesychium; et αἰμοσαγῆς Euripid. in
 Thesæo pro αἰματοσαγῆς, et pauca alia ejusmodi; quæ
 tamen sunt vitanda, ut minùs authentica. Sic αἰμόρ-
 ραντος et αἰμόρρος et ἄκυμος pro ἄκυμων Herc. Fur. v.
 698. Et hinc lapsus est vir illustris Anglus Henricus
 Spelman, qui librum quendam ex suis Ἀσπιδολογία nominavit,
 quum Ἀσπιδολογία erat vocandus, is liber de
 Armorum Insignibus tractat. Sed hæc obiter. Josua
 Barnes.

V. 1187. et seq.]

Fando aliquem Hippolytum vestras, puto, contigit aures

THESEUS.

O dii, ô Neptune, quàm verè es pater meus,
Quandò audivisti meas imprecationes !
Quomodò etiam perierit, dic : quo modo Justitiæ
Clava percussit eum, qui me dedecore affecit ?

1185

NUNCIUS.

Nos quidèm juxta littus, quod alluitur fluctibus,
Strigilibus equorum pectebamus crines,
Plorantes. Nam venit nuncius quidam, dicens
Quòd non ampliùs in hâc terrâ versurus esset pedem
Hippolytus, habens à te mandatum miseri exilii.
Ipse autem venit ferens idem carmen lacrymarum
Nobis ad littus : maximus autem à tergo sequens

1190

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

κλαίοντες ἐπὶ τῇ φήμῃ τῆς ἐξορίας τῆς Ἰππολύτης.

1188. Ψήκτραισι] Ἀπὸ τῆς καλαψήχην, ὡνομάσθη ψήκτρα.

1190. Ὡς ἐκ ἐτ' ἐν γῇ] Ὅτι ὁ Ἰππόλυτος φεύγει τὴν ἰδίαν γῆν καὶ πόλιν.

1192. Ταυτὸ δακρύων] Τὸν αὐτὸν στεναγμόν. Μυρία δ' ὀπισθόπας, ἀντὶ τῆς πολλῆς προπομπῆς, πολλὰ ἄθροισις, ὀπισθεν ἀκολουθεῖσα τῇ Ἰππολύτῃ.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

*Credulitate Patris, sceleratæ fraude Novercæ
Occubuisse neci.*

— *Me Pasiphaëia quondam
Tentatum frustra, patrium temerâsse cubile,
Quod voluit, finxit voluisse, et crimine verso
(Indiciine metu magis, offensâne repulsæ)
Arguit : immeritumque Pater projecit ab urbe,
Hostilique caput prece detestatur euntis.
Pittæan profugo curru Træzena petebam ;
Jamque Corinthiaci carpebam littora ponti,
Cum mare surrexit, cumulusque immanis aquarum
In montis speciem curvari, et crescere visus,
Et dare mugitus, summoque cacumine findi.
Corniger hinc Taurus ruptis expellitur undis ;
Corda parvent comitum*

— *equi cùm colla feroces
Ad freta convertunt*
— *et altis*

Præcipitant currum scopulis.

Ovid. Metamorph. Lib. xv. v. 497.

V. 1190. ἀναγρέφοι] Ita MSS. B, D.—MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. ἀναγρέφει. Vulgò ἀναγρέφοι.

V. 1191. τλήμονας] Eleganter sanè MS. Par. in σὺ τλήμονος, quod vulgatæ anteponit Valckenaerius.

V. 1191. τλήμοιαι. E solis membr. nostris enotatum fuit τλήμονος, quod cur non probaverim dixi ad Phœn. 389. Brunck.

V. 1192. ταυτὸν] Scholiast. legit ταυτὸ, utrumque stabit, sed posterius metro magis blanditur. Josua Barnes. Valckenaerius et Brunck ταῖτά.

V. 1192. δακρύων φέρων μέλος] Vide suprâ ad v. 892.

V. 1192. Membr. ταυτὸ δακρύων ἔχων μέλος, ubi ἔχων è præcedenti versu malè repetitum. Brunck.

V. 1193. Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ', &c.] Valckenaerius et Brunck, Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ', &c.

V. 1193. μυρία δ'] Lib. P. et Ed. Lasc. μυρίων δ'.

Φίλων ἄμ' ἔσεχ' ἡλίκων ὀμήγουρις.
 Χρόνῳ καὶ δὴ ποτ' εἶπ' ἀπαλλαχθεὶς γόων, 1195
 Τί ταῦτ' ἀλύω; πεισέον πατρὸς λόγοις
 Ἐντύνεθ' ἵππους ἄρμασι ζυγηφόρους,
 Δμῶες· πόλις γὰρ ἐκ ἔτ' ἐστὶν ἡδὲ μοι.
 Τὸνθὲνδὲ μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο·
 Καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας 1200
 Πώλεις παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐσήσαμεν·
 Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἀντυγος,
 Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδας.
 Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας·
 Ζεῦ, μηκέτ' εἶην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ 1205
 Αἴσθοιτο δ', ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει, πατὴρ,
 Ἦτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας.
 Κἂν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν
 Πώλοις· ὁμαρτῇ πρόσπολοι δ' ὑφ' ἄρματος
 Πέλας χαλινῶν εἰπόμεσθα δεσπότη, 1210

ΣΧΟΛΙΑ.

1196. Τί ταῦτ' ἀλύω] Διατὶ δυσφορῶ, διατὶ
 ἀδημονῶ καὶ θρηνῶ; ἐκ ἐγχωρεῖ μὴ πεσθῆναί με
 τοῖς λόγοις τῷ πατρὸς με, καὶ ἀναχωρῆσαι ἐκ ταύ-
 τῃς τῆς γῆς;

1200. Ἐξηρτυμένας] Ἦτοιμασμένας, ἀντὶ τῷ

ταχέως· ἄρμα τοῖς λόγοις καὶ πρὸ τῷ πληρῶσαι αὐ-
 τὸν τὸν λόγον, παρεστήσαμεν αὐτῷ τὸ ἄρμα.

1202. Μάρπτει δὲ χερσὶν] Εἰώθασιν οἱ ἄρμα-
 τηλάται περιάπτειν τὰ λῶρα τῇ ἀντυγι, ὅπερ δο-
 κοῖεν οἱ ἵπποι ὑπὸ τινος ἀγχεσθαι, ὡς ὁ ποιητής,

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1195. ἀπαλλαχθεὶς] MS. D. ἀποπλαγχθεὶς.

V. 1197. Ἐντύνεθ' Exc. Flor. ἐντύνεθ'.

V. 1198. ἡδὲ μοι] Brunck ἡδ' ἰμοί.

V. 1199. μέντοι] Autem.

V. 1200. θᾶσσον ἢ λέγοι τις]

*Alter ubi, dicto citius, curata sopori
Membra dedit.*

Horat. Lib. ii. Sat. 2. v. 80.

Dicto citius. Liv.

V. 1200. λέγοι] Ita MSS. A, E, Exc. Flor. Lib.
P. et Ed. Lasc. Vulgò λέγει.

V. 1203. Hippolytum, manum habenis admoven-
 tem, tum demum calceos induentem aut mutantem
 fingi, absurdi aliquid habet. Meritò igitur Scholiastes,
 cumque eo Eustathius et Valckenaerius ἀρβύλας acci-
 piunt de loco quodam currus, ἵθα τὴν γᾶσιν ἔχει ὁ ἡνί-
 χος. Talis loci, à reliquis Poetis nusquam commemo-
 rati, solus Nonnus mentionem fecisse videtur, Lib.
 xxxvii. p. 619.

Ἄρματος ὑψὶ βεβήκει, καὶ ἰχνίον ἄρματι πῆξας.

Hic si pro ἄρματι legeris ἰμβάδι, locus bonam senten-
 tiam dabit, et huic nostro ferè gemellus erit. Hesy-

Cætus amicorum æqualium simul ibat.

Tandem verò dixit, sedatis luctibus,

1195

Quid ista deploro? obtemperandum est verbis patris.

Jungite equos ferentes juga curribus,

Servi; non enim ampliùs est mihi hæc civitas.

Indè ergo omnes festinabant,

Et dicto citiùs apparatus

1200

Equos ad dominum ipsum stitimus.

Apprehendit verò manibus habenas à sede currûs,

Ipsis ocreis inferens pedes.

Et primùm quidè̃m diis dixit, passis manibus,

Jupiter, peream, si malus sum vir!

1205

Sentiat autem pater, quomodò nos ignominiosè tractet,

Vel mortuos, vel lucem intuentes.

Deinde accipiens stimulum in manus, admovit

Equis simul. Nos verò ministri pone currum

Prope frena sequebamur dominum,

1210

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Ἐξ αὐτοῦ ἡνία τείνας. Ἄλλως. Λαμβάνει τὰς χαλινὰς ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ κρατεῖ ἐκ τῆ ἀρµατος.

1203. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν] Ταῖς τῆ ἀρµατος περὶ τὴν αὐτοῦ, ἐνθα τὴν εἰσὶν ἔχει ὁ ἡνίοχος.

1204. Καὶ πρῶτα μὲν] Ἀντὶ τῆ ἡύξατο τοῖς θεοῖς τὰς χεῖρας ἀνατείνας.

1206. Αἰσθοῖτο δ', ἡµᾶς] Μάθοι ὁ πάτερ ὅτι ἀτιμάζει με, ἐνικῶ πλεθυντικὸν ἐπήγαγεν, διὰ τὸ χ'.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

chius; Ἐμῶς.—μῶς τι τῆς χελώνης. Idem alibi; Χελώνη, ὑποπόδιον. Pro αὐταῖσιν, quod meo judicio friget, lubens legerim, ξίταις ἐν ἀρβύλαισιν. Vid. ad Rhcf. v. 373. Musgrave.

V. 1203. ἀρβύλαισιν] Valckenaerius et Brunck ἀρβύλων. Al. αὐταῖς ἐν ἀρβ'.

V. 1203. πῶδας] Ita MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. Cæteri πῶδα.

V. 1206. Αἰσθοῖτο δ' ἡµᾶς] Hunc versum Scholiaf-tes dicit literā χ notatum; Διὰ τὸ χ. Ideo χ, affigitur

huic versui, hoc est, improbatur à Grammaticis, quòd numeri fiat hîc mutatio. Athenienses enim, quandò bellum contra Chios gerebant, aded illorum odio arse- runt, ut adulterinos nummos et quicquid improba- rent, literā χ notarent, contemptûs causâ. Inde χιά- ζω decussare, et χιασµὸς decussatio. Euripidis Scholiaf- tes ad Med. v. 1345. "Ἐξ αἰσχροποιῶν ὅτι δοκεῖ τὸν γί- χον τῶτον εἶπαι Εὐριπίδης ἐκβεβῆσθαι, διὸ καὶ χιχιάσαι. Josua Barnes.

V. 1209. Distinguendum, Πῶλοις ὁμαρτὴ πρόσπολοι δ'— Markland.

Τὴν εὐθὺς Ἀργεὺς καὶ πίδαυρίας ὁδόν.
 Ἐπεὶ δὲ ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
 Ἀκτὴ τις ἐστὶ τ' ἐπέκεινα τῆσδε γῆς,
 Πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν·
 Ἐνθεν τις ἤχῳ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός,
 Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικτῶδ' κλύειν·
 Ὁρῶν δὲ κρᾶτ' ἔστησαν ἕς τ' εἰς ἔρανόν
 Ἴπποι· παρ' ἡμῖν δὲ ἦν φόβος νεανικὸς,
 Πόθεν πότε εἴη φθόγος· εἰς δὲ ἀλιρρόθους
 Ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἶδομεν
 Κῦμ' ἔρανῳ στήριζον, ὥς' ἀφ' ἡρέθη
 Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τ' ἐμὸν εἰσορᾶν.

1215

1220

ΣΧΟΛΙΑ.

1214. Κειμένη Σαρωνικόν] Σαρωνικὸς κόλπος ἐστὶ πρὸς τῇ Κορίνθῳ, ἱερὸς Ἀρτέμιδος, ἐν ᾧ φασὶ τὴν Σκύλλαν ὑπὸ Μίνως ἐλκυσθῆναι· ὄνομα ἔν ἐστι πελάγους ὀνομασθῆναι ἀπὸ τινος Σάρωνος κυνηγῶ. ἄλλος δὲ διώκων ἔλαφον ἐμάνη, καὶ ἡ ἔλαφος διωκομένη ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ αὐτὸς δὲ τῇ μανίᾳ φερόμενος ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἀπεπ-

νίγη· ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκ τῆς Σκύλλης τῆς θυγατρὸς Νίσου τῶ ἀδελφῷ Αἰγέως καὶ Πάλλαντος· ἄλλος γὰρ ὤκησεν εἰς Μίγαρα, ἰάσας τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς μαχομένας περὶ βασιλείας· καὶ ἦν ὁ Νίσος, ὃς εἶχε χρυσὸν πλόκαμον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς· ὁ δὲ Μίνως στρατοπεδεύσας κατ' αὐτῆς, ἐκ ἡδυνήθη παραλαβεῖν ἕως ἃ εἶχε τὸν χρυσὸν πλόκαμον· ἡ δὲ θυγά-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1211. Ἀργεὺς καὶ πίδαυρίας] Epidaure, ville de Peloponèse dans l'Argolide, sur le Golphe Saronique, aujourd'hui d'Engia. Il y avoit un Temple célèbre dédié à Esculape, Dieu de la Médecine. P. Brumoy.

V. 1211. καὶ πίδαυρίας ὁδόν. Sic Valckenaerius edidit juxta Florentinum cod. meo judicio, bene. At in membr. scriptum καὶ πίδαυρίας. Sigla, quæ posterior syllaba notata, valet *as*, non *av*. V. 1209 eadem dant πρόσπολοι δ' ἰφ' ἄρματι. Brunck.

V. 1213. τ' ἐπέκεινα τῆσδε γῆς] Verte; *Ultra hanc regionem*.

V. 1214. πόντον—Σαρωνικόν] Sinus Saronicus portus est ad Sin. Corinth. Scironia saxa autem scopuli sunt non longè ab Athenis, teste Strab. lib. ix. Vide etiam Ez. Spanheim in Callimach. Hymn. in Delum. v. 41.

V. 1214. ἤδη] Opinor ἤδη pro ἤδη. Usitatus Pleonasmus. vid. Androm. 412. Supplic. 21. 394. Orest.

74. Med. 358. Sic Latinis *ille*.—Markland. Sed præstat ἤδη. Sic Strabo Lib. v. Αἰσιρινία δὲ καὶ Ἀλίφαι ἤδη Σαμνίτικαι πόλεις εἰσι. et alibi sæpe. Mufgrave.

V. 1214. Πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν] Frustrâ omninò locum hunc sollicitat Marklandus, nec minùs infelicitè ἤδη pro ἤδη substituit. Quinque ex Poetâ nostro allatis exemplis conjecturam suam fulcire nititur, quorum ne unum quidè ad rem. In omnibus enim τὸ ἤδη de re aut personâ præsentî usurpatur: sed nullâ mutatione opus est; ἤδη est, *jam tandem*. Respicit scilicet famulus quod modò dixerat τ' ἐπέκεινα τῆσδε γῆς, et eam itineris partem quam jam confecerant. Heath.

V. 1215. ἤχῳ, χθόνιος] Βρόμος τις ἀπὸ χθονὸς ἀνελθὼν, ἡ μίγας καὶ διυδὸς, καὶ σὺν πολλῶν δορίων σεισμὸς. Vid. Notas ad Helen. v. 1362. Josua Barnes.

V. 1215. βροντὴ Διός] Ita lego monente Cl. Marklando, ex MSS. A, B, D, Exc. Flor. Lib. P. et Ed.

Illâ viâ, quæ fert recta ad Argos et Epidaurum.

Sed postquam intravimus in locum desertum,

Est quoddam littus ultra hanc terram,

Sitam jam ad mare Saronicum.

Inde quidam sonitus, tonitru Jovis subterraneum,

1215

Emisit vehementem fremitum, horribilem auditu :

Caput autem statuerunt erectum, et aurem in cœlum

Equi : erat verò, in nobis metus ingens,

Undenam esset sonitus : sed in marinum

Littus intuentes, vidimus ingentem

1220

Fluctum cœlum attingentem, ut adimeretur

Meis oculis prospectus littoris Scironii :

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τῆς αὐτῆς Σκύλλα θεωρήσασα τὸν Μίνωα, ἐφίλησεν αὐτόν· καὶ συνετάξατο αὐτῷ προῖναι τὴν πόλιν, εἰ λάβοι αὐτὴν γυναῖκα· ὃ δὲ συνέθετο, καὶ παραγενομένη τέμνει τῷ τεκόντος τὸν πλόκαμον, καὶ τὴν πόλιν παρέλαβε· καὶ μετὰ τὸ παραλαβεῖν ἔλαβεν αὐτὴν ἐπάνω τῷ πλοῖσι, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἔμεινε συρομένη ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ διὰ τῆτο ἐκλήθη τὸ πείλαγος Σαρωνικόν· ἐκτεσσά

δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ θηρίον γινομένη τὴν ἰδίαν φύσιν ἑδαμῶς μετέβαλεν.

1220. Ἀκτὰς ἀποβλέψαντες] Εἰς δὲ τὰς πέτρας τὰς ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζομένας, ἐθεωρήσαμεν τὸ κύμα μέχρι τῆς ἑραυῆς ἀνερχόμενον, καὶ τοσούτον ὑψηλὸν ὥστε μηκέτι καθορᾶν ἡμᾶς τὸ ὄρος τῆς Σκίρωνος· ἐκ τῆς ὑψὸς φησὶ τῆς κύματος ἐκ ἑτὶ ἰώρων τὴν Σκίρωνίδα ἀκτὴν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Lasc. Sic Ζῆνος βρόντη Odyss. γ. v. 121. Vulgò φώνη Διός. Quæri deinde potest utrūm χθόνιος cum ἡχὼ cōnstruendum sit, an cum βρόντη. Prior ratio clarior est, et Marklando placet. Alteri contrā favet Χθονίους βρόντημασι apud Æschylum Prometh. v. 992. Χθονίους βρόντας in fine Avium Aristoph. Βρόντη ἐκ γῆς Philostr. Vit. Apoll. Tyan. iv. c. 11. Χθονία βρόντη apud Agathiam Scholast. p. 145. præ omnibus verò locus simillimus in nostri Electrâ, v. 753. Musgrave.

V. 1217. Ὁρδόν δὲ] Vulgò ὁρδόν τε.

V. 1217. εἰς ἑραυῆς] Brunck εἰς ἑραυῆς.

V. 1217. In membr. ὁρδόν δὲ κατ' ἑρῆσαν, ὅς δ' εἰς ἑραυῆς, ubi particula adversativa posteriori loco malè pro copulâ posita. Brunck.

V. 1218. φόβος ναυικός est timor ingens, validus. Sic Τραύμασι ναυικοῖς, Plut. Vit. p. 191. Ὀδύνας ναυικός, p. 1810. Βλάβαι ναυικαὶ καὶ πόνοι, Op. Mor. p. 1745. Musgrave.

V. 1220. ἰερὸν] Idem est ac μέγα, seu διόν. Non abssimile est illud Catulli, Horribilem et sacrum libellum. Vel illud Virgilii, Auri sacra fames. P. Carmeli.

V. 1221. Κύμα ἑραυῆς σφρίζον]

Αὐτὰρ ἵππιτα

ΟΥΡΑΝΩ ἐσφρίζε κάρη

Hom. Il. δ. v. 442, 3.

pro εἰς ἑραυῆς. Sic Virgil. Æn. iii. v. 678.

Ætnæos fratres, cœlo capita alta ferentes,
Concilium horrendum

pro ad cœlum.

V. 1221. ὅς] Ita MS. B. Exc. Flor. et Ed. Lasc. uti Barnesius edidit, monente Scaligero. Cæteri ὅς.

V. 1222. Σκίρωνος ἀκτὰς] Vide suprâ ad v. 1214, et de eo Scholiast.

V. 1222. ἀκτὰς] Bis vox ἀκτὰς brevi spatio reperi-

K k

Ἐκρυπτε δ' Ἰσθμόν, καὶ πέτραι Ἀσκληπιῷ.
 Κάπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πένιξ ἀφρόν
 Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φουθήματι,
 Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, ἔ τέρριππος ἦν ὄχος.
 Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι, καὶ τρικυμία,
 Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας·
 Οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρεμένη
 Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ'· εἰσορῶσι δὲ
 Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
 Εὐθύς δὲ πῶλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος·
 Καὶ δεσπότης μὲν ἵππικοῖς ἐν ἡέσει
 Πολὺς ξυνοικῶν, ἤεπας ἠνίας χεροῖν·
 Ἐλκει δὲ, κώπην ὥς ναιδάτης ἀνῆς,
 Ἰμάσιν εἰς τ' ἐπισθεν ἀρτήσας δέμας·

1225

1230

1235

ΣΧΟΛΙΑ.

1224. Κάπειτ' ἀνοιδῆσάν τε] Τὸ κύμα εἰς
 ὕψος ἡρμένον· Ἰσθμόν δὲ, τὴν γενὴν γῆν, τὴν κυκ-
 λαμένην ὑπὸ τῶν ὑδάτων· καὶ τέττιππος ὄχος, τὸ
 ὄχημα τὸ ἐκ δ' ἵππων ἐξευμένον, τὴν Ἰσπολύτη

δηλονότι.

1233. Καὶ δεσπότης μὲν] Ἡέσει τῆς μελέτης
 καὶ τῆς ἐμπειρίας συνήθειαν πολλὴν ἔχων ἐν τῷ
 ἵππῳ· Ἄλλως. Καὶ ὁ μὲν Ἰππόλυτος διὰ τὸ μὴ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

tur. Scripsit Tragicus,

Ὡς ἀφροδῆ

Σκίρωνος ἄκρας ὄμμα τὸ μὲν εἰσορᾶν.

Ubi quæ Scironia Saxa dicit Mela Lib. ii. cap. 3. *se-
 vo quondam Scironis hospitio etiam nunc infamia*, Græciæ
 Periegetes exactissimus Pausanias describit Libro i. in
 f. p. 108. Addit ille, Ἐπὶ δὲ τῷ ἄκρας τῇ ἄκρας, Διὸς ἐστὶν
 Ἀφροδίτη καλυμένη ναιός. Noster in Troadibus v. 90. si-
 militer voces ἀκτὰς et ἄκρας eodem loco conjungit.
 Minervæ gratificatus Neptunus se Ægeum pelagus
 turbaturum promittit:

Ἀκταὶ δὲ Μυκόν, Δῆλιοί τε χοιράδες,

Σκύρος τε, Λήμνος δ', αἱ καρήφιοι τ' ἄκρας

Πολλῶν θανάτων σῶμα δ' ἔχουσιν κερῶν.

Ætnam suam Cyclops Euripideus v. 317. ἄκρας vocat
 ἰναλίας. Illæ voces alibi quoque fuere permixtæ.

Exercitat. Academic. in Euripid. Edit. Lugd. Bata-
 vor. 1792. Cap. iii. p. 57.

V. 1225. καχλάζον]

Κύμα γὰρ περὶ πτόλι

Δοχμολόφῳ ἀνδρῶν

Καχλάζει, &c.

Æschyl. Ἐπτα ἱπὶ Θηβ. v. 116. Schol. ἡχῆ.

Ζητὸς καχλάζον νασμός

Lycophron. v. 80.

Alii καχλάζον.

V. 1228. ἄγριον τέρας] Al. Αἰγαῖον vel Αἰγαίον τέρας.

V. 1230. ἀντεφθέγγετ'] Al. ἀντεφθέγγετ'.

V. 1231. δερμάτων] Nonnulli δερμάτων et φθειμάτων.

V. 1231. Valckenaerium V. Cl. ad Phœn. v. 896.
 meritò offendit δερμάτων, cui non rectè opponitur θέα-
 μα, cùm ipsa δερματα pars spectaculi sive θεάματος

Texit autem Isthmum, et petram Æsculapii.
Deinde verò intumescens, et undique spumam
Plurimam effundens-cum-sonitu, marino æstu,
Venit ad littus, ubi erant quadrigæ:
Et cum ipsâ procellâ, et gravi tempestate,
Fluctus ille emisit Taurum, ferum monstrum,
Cujus sonitu terra omnis plena
Horribiliter resonabat. Intuentibus autem
Hoc spectaculum apparebat pejus sono.
Statim autem equos gravis invasit metus:
Et dominus quidè in re equestri
Multùm versatus, corripuit manibus habenas,
Traxit autem (ut remum vir nauticus)
Loris pone circumdatis ligans corpus.

1225

1230

1235

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

θρονηῖναι τὰς ἵππους αὐτῶ, ἐπέπισεν αὐτοῖς, καὶ ἔσ-
φυγε τὰς χαλινὰς.

1235. Ἐλκεν δὲ] Τὸ ἐξῆς, ἔλκεν δὲ ἱμάσι· κώ-
πην δὲ τὴν μάστιγα νῦν λέγει· ἔλκεν δὲ εἰς τῆπισθεν,

ἱμάσιν ἀρτήσας δέμας, ὡς ναύτης κώπην ἔλκεν εἰς
τῆπισθεν. Ἄλλως. Ὡς περ δὲ ναύτης ζάλης ἔσης
κρατεῖ τὸ πηδάλιον, καὶ σώζει τὴν ναῦν, ἔτω καὶ
ὁ Ἰππόλυτος τὰ λῶρα ἐκράτη.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

fuerint. Emendat igitur διμάτων *spectaculum tetrus ti-*
more visum est. Et sic legisse Senecam credibile est ex
Hippolyto ejus v. 1032.

——— *Littori invexit malum*

MAJUS TIMORE.

Mihi nihilominus præstare videtur φθγγμάτων;

Κριῖσσι δίαμα φθγγμάτων ἰφαίνετο.

i. e. *Spectaculum adeò terrificum erat, ut etiam sonitum*
superare videretur. Musgrave.

V. 1231. διγγμάτων] Lectionem hanc, in quâ con-
sentiunt codices omnes, minimè sollicitare velim.
Apertus sensus, quem rectè interpretatus est Reiskius,
et post eum Heathius. Nec διμάτων, nec θαυμάτων,
multò minùs φθγγμάτων, probandum mihi videtur.
ὄρεν et δέχομαι differunt, ut in vernaculo sermone
VOIR et REGARDER. Simul ac conspeximus, oculos ab eo

avertimus; quippe horribilior erat monstri visus, quàm ut
in eo obtutum figere possemus. Nec commentitia est hæc
differentia, quæ multis exemplis stabiliri posset. Plu-
rium instar erit illud, quod in Chrysippi verbis legitur
de Justitiæ imagine apud A. Gellium xiv. 4. Καὶ δι-
δορκὸς βλέψασα, et fixis oculis intuens. Brunck.

V. 1231. ———— *Prodigious things*

Abominable, inutterable, and worse

Tban fables yet have feign'd, or FEAR CONCEIV'D.

Milton. Par. Amisf. Lib. ii. v. 625.

V. 1233. ἱππικοῖς ἐν ἡδίσι.] Fortè ἱππικοῖσιν ἡδίσι,
Valckenaer. Brunck, ἱππικοῖσιν ἡδίσι.

V. 1236. *Habenis corpus pone alligans.* Ita verten-
dum, modò verè conjecerit Heathius, Hippolytum
habenâ circa proprium corpus complicavisse, atque
eò spectare ἱμπλακίς et δίσμον, v. 1250, 1. Musgrave.

Αἶ δ' ἐνδακῆσαι σόμια πυριγενῇ γνάθοις,
 Βία φέρεσιν, ἔτε ναυκλήρε χερὸς,
 Οὐδ' ἵπποδέσμων, ἔτε κολλητῶν ὅχων
 Μετασρέφεται· κεῖ μὲν ἐς τὰ μαλθακά
 Γαίας ἔχων οἴηκας ἰθύνοι δρόμον,
 Πρὸφαίνεται εἰς τῆμπροσθεν, ὥς ἀνασρέφειν,
 Ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὅχον.
 Εἰ δ' εἰς πύτρας φέροντο, μαργῶσαι φρένας,
 Σιγῇ πελάζων ἀντυγι, ξυνείπετο
 Εἰς τῆδ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν,
 Ἀψίδα πύτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.
 Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνω
 Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα.
 Αὐτός δ' ὁ τλήμων, ἠνίασιν ἐμπλακείς,
 Δεσμὸν δυσεξήνυσον ἔλκεται δεθείς.
 Σποδόμενος μὲν πρὸς πύτρας φίλον κάρα,

1240

1245

1250

ΣΧΟΛΙΑ.

1237. Αἶ δ' ἐνδακῆσαι] Αἶ δ' πῶλοι δακῆσαι
 καὶ ἐγκρατήσασαι τὰς χαλινὰς, χαλινὰς τὰς ἐκ
 πυρὸς γενομένης ἐν ταῖς σιαγόσι, καὶ διάπυροι γι-
 νόμεναι ἔτρεχον.

1239. Οὐδ' ἵπποδέσμων] Μῆτε τῇ ἠνιόχε φρον-
 τίδα ποιέμεναι, μῆτε τῶν χαλινῶν.

1240. Κεῖ μὲν εἰς τὰ μαλθακά] Καὶ εἰ μὲν εἰς
 τὰ ἀπαλά καὶ ἰσόπεδα τὸν δρόμον ἐποίει, ἐφαίνετο

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1237. γνάθοις] Valckenaerius γναθμοῖς ex uno
 Cod. Parif.

V. 1238. ναυκλήρε χερὸς] Metaphora sumpta à navi.
 Similiter in Med. Τῆδε ναυγόλαις χερσίν. iterum v. 1122.

— Φεύγε, φεύγε, μῆτε ναῖαν
 Αἶψα ἀπὴν, μὴτ' ὅχον πεδοεῖν.

et Iphig. in Aul. v. 138. Ἐρίσσω σὸν πῶδα. Sic apud
 Nonnum in Dionys. navis vocatur ἄρμα θαλάσσης, et
 ποσειδηῖον ἄρμα. Hinc Virgilius Æn. lib. vi. v. 1.

— *Classique immittit HABENAS.*

Ovidius, Trist. lib. i. Eleg. v. ver. 16.

AURIGAM video VELA dedisse RATI.

et Catullus,

Ipse levem fecit VOLITANTEM LITTORE CURRUM.

V. 1240. ἐς] Ἐς τὰ μαλθακά. Sic membr. non εἰς.
 V. seq. Valckenaerius rectè edidit οἴηκας. Ionicum
 οἴηκας in senarium recipi non debuit. εὐθύνοι dant
 membr. et mox πρὸφαίνεται εἰς τὸ πρὸσθεν. Brunck.

V. 1241. οἴηκας ἰθύνοι] Al. οἴηκας εὐθύνοι. Valcke-
 naerius, οἴηκας ἰθύνοι. Brunck, οἴηκας εὐθύνοι.

V. 1242. εἰς τῆμπροσθεν] Brunck εἰς τῆμπροσθεν.

V. 1244. εἰς πύτρας] Brunck εἰς πύτρας.

V. 1246. Ordo, distinctione indicatus, hic est; Ἐως
 προσβαλὼν ἀψίδα πύτρῳ, ἔσφηλε καὶ ἀνεχαίτισε τὸ ὄχημα-

Sed equi mordentes frænos, in igni factos, suis mandibulis,

Violenter ferunt, neque manum rectoris,

Neque lora, neque benè compactos currus

Curantes. Et si quidè in plana

1240

Terræ habens gubernacula fleſtebat curſum,

Apparebat anteriùs, ut *Hippolytus* retrò iret,

Taurus, perterrefaciens infano metu quadrijugum currum.

Quòd si ferebantur versùs petras, animo furentes,

Tacitè appropinquans currui, ſimul comitabatur

1245

Eouſque, donec turbavit et retroegit

Impingens curvaturam rotæ ſaxo.

Omnia autem erant confuſa : et radii ſurſum

Rotarum ſaliebant axiumque clavi.

Ipſe verò miſer loris implicitus,

1250

Trahitur vinctus vinculo inexplicabili,

Alliſus quidè charum caput ad petras,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ὁ ταῦρος ἔμπροσθεν τῶν ἵππων, καὶ ἐθρόει αὐτὰς·
εἰ δὲ εἰς τὰ ὄρη ἀπέφερον αὐτὸν οἱ ἵπποι, ὅπισθεν
περιεπάτει ὁ ταῦρος, καὶ προσπελάζων τῇ περιφε-
ρείᾳ συνηκολάθει.

1249. Ἐνήλατα] Οἱ πασσαλίσκοι, οἱ πρὸς τῷ
ἄξονι, τὰ καλύμενα ἀμαξηδόνια ὄχαι· ἢ τὰ ἐμ-
βαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥς μὴ ἐξίεναι τὸν τρο-
χόν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

τοὺς ἵππολυτον. Brunck.

V. 1246. εἰς τῷδ'] Brunck εἰς τῷδ'.

V. 1248. Σύμφυρτα] Brunck ζύμφυρτα.

V. 1249. ἰπήδων] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc.
ut Pierſonus quoque emendaverat. Vulgò ἰππηδων.

V. 1249. ἐνήλατα. Gloſſa οἱ πασσαλίσκοι. Brunck.

V. 1251. δυσιζήντων] Ita ex Heathii conjecturâ le-
gendum. Vid. Odyſſ. π'. v. 111. Heraclid. v. 961.
Ed. Ald. et MSS. δυσιζήντων. Muſgrave. Valckenae-
rius δυσιζήντων.

V. 1251. Reſcribendum opinor δυσιζήντων. Quali
enim analogiâ δυσιζήντων, ab ἡνται præterito perfectò

paſſivo verbi αἰνῶ penultimâ brevi derivatum, ſylla-
bam eandem producere poſſit non video. Heath.

V. 1252. Σποδόμενος] Gloſſa συντριβόμενος. Heſy-
chius σποδόμενος, τυπτόμενος, καὶ τὰ ὅμοια. Hoc ſenſu
occurrit iſtud verbum Androm. 1226.

Πυκνὴ δὲ νεφὰς πάντοθεν σποδόμενος.

Mox membr. Florent. Cod. et alius è Regiis, πρὸς πέ-
τραις, quod non deterius eſt vulgato. Vide Æſchyl.
Prom. 4. et 56. Brunck.

V. 1252. πρὸς πέτραις] Ita MSS. A, D, E, Lib. P,
et Ed. Lasc.—MS. B, πρὸς πέτραις.—Ed. Ald. πρὸς (F.
pro περὶ) πέτραις.

Θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν
 Στῆτ', ὧ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τετραμμέναι,
 Μὴ μ' ἐξαλείψῃτ' ὧ πατὴρ τάλαιν' ἀρά.
 Τίς ἀνδρ' ἄριστον βέλεται σῶσαι παρών;
 Πολλοὶ δὲ βεληθέντες, ὑσέρω ποδὶ
 Ἐλειπόμεσθα· χ' ὧ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεῖς
 Τμητῶν ἱμάντων, ἐ κατόιδ' ὅτῳ τρόπῳ
 Πίπτει, βραχὺν δὴ βίοντον ἐμπνέων ἔτι.
 Ἴπποι δ' ἐκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας
 Ταύρε, λεπαίας ἐ κατόιδ' ὅπερ χθονός.
 Δῆλος μὲν ἔν ἐγωγε σῶν δόμων, ἀναξ,
 Ἀτὰρ τοσῷτον γ' ἐ δυνήσομαί ποτε
 Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακός
 Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
 Καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ γραμμάτων πλῆσειέ τις

1255

1260

1265

ΣΧΟΛΙΑ.

1253. Θραύων δὲ σάρκας] Ἀντὶ τῷ θραυόμε-
 νος· ἥτοι συντριβόμενος, κατακλόμενος τὴν κεφα-
 λήν, ἐν ταῖς πέτραις.

1261. Ἴπποι δ' ἐκρυφθεν] Οἷον οἱ δὲ ἵπποι καὶ

τὸ σημεῖον τῷ ταύρε ἔδαμῶς ἐφάνησαν, ἀλλ' ἀφα-
 νῇ ἐγένοντο ἀφ' ἡμῶν.

1262. Λεπαίας] Ἦτοι τὸ ἐξέχον καὶ ὑψηλὸν
 μέρος τῆς ὀρείας γῆς, ἥτοι τῆς ὀρεινῆς, παρὰ τὸ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1254. Στῆτ', ὧ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τετραμμέναι]
 Apud Homerum etiam Il. viii. v. 185. Hector allo-
 quitur equos suos:

Πάθῃ τε, καὶ σὺ Πόδαςγε, καὶ Αἴθων, Λάμπῃ τε δῖε,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίμιστον, ἦν μάλα πολλὰν
 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡτῆως,
 ὅμιον παρ' ἐροτέροισι, μελίφρονα πυρὸν ἴθικεν,
 Οἷόν τ' ἐγκράσασα πεινῶ.

—Equum duci jubet;—

—Alloquitur mœrentem, et talibus infit:
 Pædæ—

Virg. Æn. x. v. 858.

V. 1255. μ' ἐξαλείψῃτ'] Fortè leg. μ' ἐξαλείψῃς.

V. 1258. Ordo, accuratiori distinctione indicatus,
 hic est: Χ' ὧ μὲν λυθεῖς, ἐ κατόιδ' ὅτῳ τρόπῳ, ἐκ δεσμῶν
 τμητῶν ἱμάντων, πίπτει. Brunck.

V. 1259. Τμητῶν ἱμάντων] Verte, *Scetillum lororum*,
 non *fracturum*. Τμήτος solenne est epitheton τῷ ἱμαί.
 Ita Sophocles Electr. v. 549.

—Σὺν δ' ἐλίσσεται

Τμητοῖς ἱμαῖσι. Heath.

V. 1260. βραχὺν δὴ βίοντον] Ita MSS. A, B.—MS.
 E, et Ed. Lasc. βράχυν δὲ βίοντον. Utramque particu-
 lam omittunt MS. D, Lib. P, et Edd. plerique. Bar-
 nefius βράχυν ἀν βίοντον ex conjecturâ.

V. 1260. βραχὺν δὴ βίοντον ἐμπνέων ἔτι] Negent illum

Comminuens verò corpus, et clamans horribilia auditu :

State, ô equi nutriti in meis præsepibus,

Nè me perdati. O misera patris imprecatio !

1255

Quis præsens vult servare virum optimum ?

Multi autem volentes, tardo pede

Nequivimus. Ille verò solutus è vinculis

Sectorum lororum, nescio quomodò,

Cadit, spirans adhuc exiguum vitam :

1260

Sed equi occultati sunt, et infelix caput

Tauri, haud scio ubinam terræ montosæ.

Ego verò, ô rex, sum quidè̃m famulus tuarum ædium,

Sed *tamen* eò nunquam adduci potero,

Ut credam tuum filium esse improbum ;

1265

Neque si totum genus mulierum suspendatur,

Et aliquis literis impleat omnem in Idâ monte

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

λελεπίσθαι.

1266. Οὐδ' εἰ γυναικῶν] Οὐ δυνήσομαι ποτὲ
πιστεῦσαι, ὅτι κακὸς ἐφάνη ὁ ἐμὸς δεσπότης, ἔδῃ ἐὰν
τὸ γένος ὅλον τῶν γυναικῶν ἀποθάνῃ.

1267. Καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ] Ἀθλον ποῖαν Ἰδὴν
ἔδῃ ἐὰν πληρώσῃς γραμμάτων πάντα τὰ ξύλα τῆς
Ἰδῆς, ὃ ἐστὶν ὄρος σύνδενδρον ἐν τῇ Τροίᾳ.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

incolæ (sc. Τροϊζηνίαν) ab equis discerptum fuisse, sed
qui in cælo fulget Heniochus, seu Auriga, Hippoly-
tum esse arbitrantur; et hunc ei honorem à Diis fuisse
habitum contendunt. Ludovic. Nonn. Comment. in
Hub. Goltzii Græc. fol. Antverpiæ 1644. p. 53.

V. 1261. τέρας] Ita MS. A, et Flor.—Ed. Ald.
κάρτα.

V. 1262. λεπαίας] Glossa, ὀρεινῆς, ἀπὸ τοῦ λελεπίσθαι.
Brunck.

V. 1263. ὅπως] Ita MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc.
Ed. Ald. ὅπως.

V. 1264. τοσούτων] Ita Valckenaerius ex Paris. et
Flor. Vulgò τοσούτων.

V. 1266. Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κριμασθεῖν γένος,

Καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ γραμμάτων πλῆθει τις

Πεύκη, &c.] Vid. Pet. Victorii Variar.

Lection. l. xvi. c. 5. Et Eustathium in Homer. Iliad.
ζ. v. 169. ubi hunc locum expendit, licet memoriâ
lapsus putet hæc de eo libello dici, quem moriens
Phædra in manu tenuit. Πεύκη autem piceam sive la-
ricem denotat, ex quâ ante chartæ cognitum usum
pugillares fiebant. Et Plutarchus in Solone, Καὶ οἱ νό-
μοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνης ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι
επιφομένους. Vid. Joh. Brodæi Miscell. l. iv. c. 12, et c.
15. Et Porphyrio in Horatium, leges in ligno incisæ
refert, Ἄερεϊς, inquit, tabulis antiqui non sunt usi, sed
roboreis, bis incidebant Leges: unde adhuc Athenis Le-
gum Tabulæ Axones vocantur. Unde et Tabulæ Ge-
nealogicæ aliæque ejusmodi eodem nomine vocatæ :

Πεύκην, ἐπεὶ μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Αἶ, αἶ· κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν·
Οὐδ' ἔσι μοίρας τῷ χρεῶν τ' ἀπαλλαγή.

1270

ΘΗΣΕΥΣ.

Μῖσει μὲν ἀνδρὸς τῷ πεπονθότος τὰδε,
Λόγοισιν ἤσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδόμενος
Θεὸς τ', ἐκείνόν τ', ἔνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμῶ,
Οὐδ' ἡδομαι τοῖσδε, ἔτ' ἐπάχθομαι, κακοῖς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πῶς ἔν; κομίζεν· ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
Δράσαντας ἡμᾶς, σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
Φρόντιζ· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βελεύμασιν,
Οὐκ ὦμός εἰς σὸν παῖδα δυσυχῆντ' ἔση.

1275

ΣΧΟΛΙΑ.

1270. Οὐδ' ἔσι μοίρας] Τῷ δέοντος καὶ μεμοι-
ραμένου, καὶ ἀναγκαίου· τὸ δὲ χρεῶν μετοχή ἐστιν,
ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν ἔχουσα.

1271. Μῖσει μὲν ἀνδρὸς] Τραγωδίῃ Θεσέως,
ἐπειδὴ φησὶ μισῶν αὐτὸν ἐχάρην· ἀλλὰ πάλιν
τὸς θεῶς αἰσχυρόμενος λυπᾶμαι, διότι ὑπάρχει

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

hinc verbum ἰπαξιόν apud τὸς ἑβδομήκοντα, pro γιναι-
λογίας ἀπὸ τῶν ἀξίων ἀναδῆλω. Numer. c. i. v. 8. Καὶ
ἰπηξοῦσιν κατὰ γένεσιν αὐτῶν. Bæoticè pro ἰπηξόντων.
Dicunt nonnulli hos ἄξονας idem esse ac κύρβεις, hoc
est, σαρδάς τριγώνους. Apollonii autem Scholiastes dis-
tinguit hoc modo, οἱ δὲ ἀκριβεῖς ἄξονας μὲν τετραγώνους
λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους. Alii dicunt ἄξονας de priva-
tis rebus agere et in Prytanæo recondi, κύρβεις in Stoâ
publicè stare. Vide Harpocratonis Lexicon in voce
cum interpretibus illius. Idem Johannis Meursii At-

ticar. Lection. l. i. c. 22. Josua Barnes.

V. 1268. Πεύκην] Τῆς πείκης. Singularis pro plu-
rali. Sic Ἰχθύες ἀγρευτῆρες, Theocrit. Idyll. xxi. v. 6.
Αὐτομάτην τὴν πλειθόν, Themist. Orat. x. vid. et notata
ad Supplic. v. 379. Heraclid. v. 810. Nec penitus
tamen damnum, si quis intelligere malit celebrem il-
lam piceam, cujus meminit Strabo Lib. xiii. cujus
etiam descriptionem et mensuram literis consignatam
reliquerat Attalus Pergami Rex; quo tempore duo
plethra et quindecim cubitos altitudinis habuisse dici-

Piceam, quandoquidem scio eum esse probum.

CHORUS.

Heu, heu ! perfectæ sunt calamitates novorum malorum,
Nec est fati necessitatisque effugium.

1270

THESEUS.

Odio quidè viri, qui passus est hæc,
Delectatus sum istis verbis. Nunc autem reveritus
Et deos et illum, propterea quòd est ex me natus,
Neque delector, neque contristor, his malis.

NUNCIUS.

Quomodò igitur ? ferre, aut quid oportet misero
Nos facientes gratificari animo tuo ?
Cogita : sed meo consilio usus,
Non eris crudelis in tuum filium infelicem.

1275

ΣΧΟΛΙΑ.

ἐξ ἐμῆ γεννηθεῖς.

1275. Πῶς ἔν] Ἀπὸ κοινῆ τὸ χρεῖ· ὁ δὲ νῦν
πῶς ἔν κομίζεν χρεῖ τὸν ἄθλιον, ἢ τί χρεῖ δράσαν-

τας ἡμᾶς σὴ χαρίζεσθαι φρενί;

1277. Ἐμοῖς δὲ] Χρῶμενος δὲ τοῖς ἐμοῖς βη-
λεύμασιν εἰς ποτε σκληρὸς γενήσῃ εἰς τὸν σὸν υἱόν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

tur. Musgrave.

V. 1268. μιν] Valckenaerius et Brunck μιν.

V. 1269. συμφοραὶ] Brunck συμφοραί.

V. 1270. Οὐδ' ἔστι μοίρας] Τὴν περὶ μείνει μοίραν ἀδύ-
νατα ἐστὶ ἀποφυγεῖν, καὶ διὰ. Herodot. Lib. i. c. 91.

Μοῖρ' ὅλον, τὴν ἄτις αἰεῖται—

Hom. Odyss. xxiv. v. 29.

V. 1272. νῦν δ'] Fortè ὅμως δ' Valckenaer.

V. 1273. Θεός τ', ἐκείνον] Brunck Θεός, ἐκείνον.

V. 1274. ἐπάχθομαι] Ita MSS. A, B, D, ut eximiè

conjecit Pierſonius. Vulgò ἀπύχθομαι.

V. 1274. Οὐδ' ἔδομαι τοῖς δ', ἔτ' ἐπάχθομαι, κακοῖς]
Ita Proteus, Ægypti Rex sanctissimus, cū audiret
filios suos Tmolum et Telegonem, impios et crudeles
homines, ab Hercule occisos, nec gavisus est eorum
obitu, quia filii; nec tamen doluit, quoniam improbi
fuerant. Josua Barnes.

V. 1275. Distinguendum cum Marklando;

Πῶς ἔν; κομίζεν, ἢ τί χρεῖ τὸν ἄθλιον

Δράσαντας ἡμᾶς—

L I

ΘΗΣΕΥΣ.

Κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι
 Τὸν τὰμ' ἀπαρηθέντα μὴ χρεῖναι λέχη,
 Λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.

1280

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡΟΣ.

Σὺ τὰν θεῶν ἀκαμπτον φρένα,
 Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι' σὺν
 Δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
 Ὠκυτάτῳ πτερῶ
 Ποτάται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν
 Θ' ἀλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
 Θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαυνομένα κρεαδία
 Πτανὸς ἐφορμάσει

1285

ΣΧΟΛΙΑ.

1282. Σὺ τὰν θεῶν] Σὺ φησὶ τὴν ἀνυπότακτον
 ἥτοι ἀμειάβλητον, καὶ ἀκαταγώνιστον, καὶ μὴ καμπ-

τομένην τῶν θεῶν φρένα καὶ τῶν ἀνθρώπων, περιείλεις
 καὶ ὑποτάσσεις, ᾧ Ἀφροδίτῃ, σὺν τῷ ἔρωτι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1279. ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι] Notanda est hæc lo-
 quendi formula, ut videns in oculis, h. e. coram. Porro
 distinguendum est inter hanc loquendi rationem ἰδὼν ἐν
 ὄμμασι, et ἴπκκκκκ — ἰδὼν ἰδὼν, Act. cap. vii. v. 34.

V. 1282. τὰν] Al. τῶν.

V. 1282, 3. Σὺ τὰν θεῶν ἀκαμπτον φρένα,
 Καὶ βροτῶν ἄγεις] Pessimè hæc vertun-
 tur à P. Brumoy, Tu, Venus, animum deorum atque ho-
 minum immisericordem reddis. Hoc inde profectum pu-
 to, quod ita hanc Chori cantilenam magis τοῖς προσωπ-
 ομένοις accommodatam fore credidit, si immitem Thesei
 erga filium animum, amoris, quo erga Phædrum ille
 tenebatur, imputare visâ fuerit. Sed non eousque cu-
 riosi erant Poetæ Tragici veteres. Satis ille se suo of-
 ficio functos esse existimabant, si generaliori dramatis
 argumento Chorica ista conveniebant; prout norunt

qui illos vel perfunctoriè triverunt. Ita hoc in loco de
 quo agitur, oratio Chori de supremâ Veneris potentiâ,
 quâ animos deorum indomitos atque hominum huc
 vel illuc pro arbitrio ducit et flectit, optimè argumen-
 to hujus dramatis generali convenit, cum omnes cala-
 mitates et infortunia quæ in eo celebrantur, Veneri,
 propter numen suum ipretum Hippolyto infensæ, di-
 fertè tribuuntur. Heath.

V. 1282, 3. — θεῶν ἀκαμπτον φρένα,
 Καὶ βροτῶν —]

Ἐρως γὰρ τὸν ἀνδρῶν
 Μέλπομαι, βρόντα μήτρας
 Πολυανδρίμοις αἰείδων·
 Ὅ δ' καὶ θεῶν δυνάστης,
 Ὅ δ' καὶ βροτῶν δαμάζει.

Anacreon. Lubin. apud mutila et imperfecta. 61.

THESEUS.

Adferte ipsum, ut videns coram

Eum, qui negavit se polluisse meos lectos,

1280

Verbis convincam, deorumque calamitatibus.

MONOSTROPHICA.

CHORUS.

Tu deorum inflexibilem animum,

Et hominum ducis, ô Venus: simulque

Ille variâ decorus plumâ circumfundens

Celerrimis alis :

1285

Volitat enim super terram, et valdè-resonans

Salsum super mare :

Mulcetque Cupido, quem furenti corde

Invaferit alatus,

ΣΧΟΛΙΑ.

1284. Ἀμφιβαλὼν δὲ] Ἀντὶ τῆ περισχιπάσας φα, ἐράσμια ὀρῶμεν.
ἐκίπει γὰρ τῶν ἐρώσιων τὴν θέαν, ἵνα καὶ τὰ ἄμορ-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Et apud Hesiod. Theogon. v. 120.

Ἦδ' ἔρος ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Λυσιμύλης πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων.

Item versus oraculi apud Apul. Aur. Afin. lib. iii.
sub fin. de Amore ;

Qui pennis volitans super æthera cuncta fatigat,
Flammæque et ferro singula debilitat.

Quem tremat ipse Jovis, quo numina terrificantur,
Fluminaque borrescunt, et Stygiæ tenebræ, &c. &c.

V. 1283, 4. Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι' σὺν
Δ' ὁ—

Valckenaerius, Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ'
Ο—

Brunck, Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι·
Σὺν δ' ὁ—

V. 1283, 4. Hujus cantici versus ad membran. fi-

dem digessi, quæ v. 1288. *μαινομένην κραδίᾳ* etiam dant.
Florentini codicis lectio *μαινομένην κραδίαν*, præferri de-
buit. In illis perperam v. 1291. *ὀρεσκύν* scriptum.
Versus enim est iambicus. Hanc formam ex Homero
adnotarunt Lexicographi, prætermisâ alterâ, quam
Poetæ nostri frequentarunt. Æschylus S. Theb. 534.

—Τὸ δ' αὖδ' αὖ μὴτρὸς ἐξ ὀρεσκύν.

Noster, Cycl. 247.

Ὦς ἐκπλεῖς γὰρ δαιτὸς εἴμ' ὀρεσκύν. Brunck.

V. 1286, 7. ————εὐάχνητόν

Θ' ἀλμυρόν—

Valckenaerius et Brunck, ————εὐάχνητόν δ'

Ἀλμυρόν—

V. 1288. ἔρος] Ed. Lasc. ἔρος.

V. 1288. *μαινομένην κραδίᾳ*] Exc. Flor. *μαινομένην*
κραδίαν, et mox *πᾶν*. Brunck, *μαινομένην κραδίαν*.

L 1 2

Χρυσοφαῆς φύσιν
 Ὀρεσκόων σκυλάκων,
 Πελαγίων θ', ὅσα τε γὰρ τρέφει,
 Τὰν ἄλιος αἰθόμενος δέρκεται,
 Ἄνδρας τε συμπάντων δὲ
 Βασιληίδα τιμὰν, Κύπρι,
 Τῶνδε μόνον κρατύνεις.

1290

1295

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
 Παῖδ' ἐπακῆσαι,
 Λητῆς δὲ κόρη σ' Ἀρτεμις αὐδῶ.
 Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδη;
 Παῖδ' ἐχ' ὁσίως σὸν ἀποκτείνας,
 Ψευδέσι μύθοις ἀλόχῃ πεισθεὶς
 Ἀφανῇ φανεράν δ' ἔσχεες ἄταν.

1300

ΣΧΟΛΙΑ.

1290. Χρυσοφαῆς] Ὁ ἔρως ὁ χρυσοφαῆς, τρεῖς τιν' ὁ λαμπρὸς ὢν. Ἄλλως. Οὐ προσηνὴς ὁ χρυσός, ἀλλὰ τὸ εἶδος χρυσοφαῆς.

1290. Φύσιν ὀρεσκόων] Φύσιν ἔχων θηρῶν, αὐτὸ τῷ ἄγριος ὢν τοῖς ποθῆσι, καὶ τῶν ἐν θαλάττῃ θηρίων φύσιν ἔχων, καὶ τῶν ἐν τῇ γῇ ὁ νῦν δὲ τοι-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1290. Χρυσοφαῆς] Ed. Lasc. χρυσοφάνης.

V. 1293. ἄλιος αἰθόμενος] Sic Quintus Calaber Lib. ii. Αἰθόμενον ἴδος ἄλγος. MS. A, et Flor. αἰθόμενον: similiter Valckenaerius.

V. 1294, 5, 6. Ἄνδρας τε συμπάντων δὲ
 Βασιληίδα τιμὰν, Κύπρι,
 Τῶνδε μόνον κρατύνεις]

Brunck, Ἄνδρας τε συμπάντων δὲ βασιληίδα τιμὰν,
 Κύπρι, τῶνδε μόνον κρατύνεις.

V. 1299. αὐδῶ] Ita Valckenaerius ex Flor.—Ed.

Ald. et plerique MSS. αὐδᾶ.

V. 1299. αὐδῶ] Florent. cod. meritò jam fuit receptum: membr. ut Lascaris αὐδᾶ. Eadem v. seq. συνήδη, additâ glossâ, ἀντὶ τῷ ἤδη, Ἀττικῶς. Compositum pro simplici. Vide notata ad v. 696. Hesychius: συνήδεται, ἐφήδεται: quo sensu occurrit idem verbum in Rhefo, 961.

Οὐ μὴν θανόντι γ' ὑδαμῶς συνήδομαι.
 itidem ut hic pro simplici ἤδομαι, aut pro ἐφήδομαι.
 Brunck.

V. 1300. συνήδη] Fortè σὺ γ' ἤδη—Valckenaer.

Auro fulgens, naturam
Catulorum in montibus diligentium,
Et marinorum, et quaecunque terra alit,
Quam sol ardens videt,
Et viros. Univerforum enim
Regium honorem, Venus,
Horum sola obtines.

1290

1295

ANAPÆSTI.

DIANA.

Jubeo te nobilem Ægei
Filium audire ;
Diana verò filia Latonæ compello te.
O Theseu, cur miser istis delectaris ?
Cùm injustè interfeceris tuum filium,
Falsis verbis persuasus uxoris
Incerta : manifestam verò nactus es culpam.

1300

ΣΧΟΛΙΑ.

ἄτος, ὃ ἂν ἐφορμήσῃ ἢ τῶν ὀρείων, ἢ τῶν πελαγείων,
ἢ τῶν ἐν τῇ γῇ, ἢν ὁ ἥλιος καταλάμπει.

1294. Ἄνδρας τε] Ἀντὶ τῶ ἀνδρῶν, ἄνδρας
κατ' ἐξοχὴν εἶπεν.

1303. Ἀφανῇ] Εἰργάσω ἀφανῶς καὶ ἀνεξελέ-
κτως, πεισθεῖς τοῖς ψευδέσι λόγοις τῆς σῆς γυναι-
κός, καὶ τῆτο ποιήσας φανεράν ἰσχυρὴν βλάβην.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1302. ἀλόχῃ πεισθεῖς] Ita MSS. A, B, D. Vul-
gò πεισθεῖς ἀλόχῃ.—Loci sententia videtur esse, *The-
seum in re minimè certè uxoris indicio fidem adhibuisse.*
Consentaneum ergo erat ut adjicerit Diana, eum in
Hippolyto devovendo *certum manifestumque in se admi-
sisse scelus* ; quæ quidè sententia satis aptè exprime-
tur, si in versu sequenti pro ἰσχυρὴ legemus ἰσίδης. Nam
quod in promptu erat ἰσχυρὴς alium sensum efficit,
eumque, opinor, minùs huic loco accommodatum.
Mendosè etiam MS. E, et Lib. P. ἰχίς pro ἰσχυρὴς.
Idem vocis ἰσίδης, apud Sophoclem usus est : vid. *Œd.*
Col. v. 991. Musgrave.

V. 1303. Ἀφανῇ] Vid. *Æmil.* Portum de hoc verbo
ad hunc locum et ad Ion. v. 1154. Vetus verò ἀφανῇ
omnino rejiciendum pronuntio ; cùm nullus talis sit
casus et dativus ἀφανῇ pro ἀφανῇ, locum hìc vix ha-
beat. Ἀφανῇ autem vel accusandi casus esse potest, et
vel ad τὸ παῖδα, vel ad αἶσαν referri, vel nominandi
pluralis neutri et ταῦτα subaudi, vel pro adverbio ἀφα-
νῶς Atticè ponitur. Ut sit Παῖδα ἀποκτείνας ἀφανῇ καὶ
ταῦτα μὴ ἀφανῇ, ἢ δὲ αἶτη καὶ βλάβη σὺ φανερά. Vel Ἄσαν
ἀφανῇ πως δὲ ἀγνοσίαν σὺ, ὅμως δὲ φανεράν διὰ σημασίαν
μν. Vel demum Ταῦτα σὺ εἰργάσω ἀφανῶς, ἀδουμάτως
δηλοῖ, καὶ ἀβασανίως. Josua Barnes.

Πῶς δ' ἔχ' ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
 Δέμας αἰσχυνθεῖς,
 Ἦ πτηνὸς ἄνω μεταβάς βίοτον,
 Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;
 Ὡς ἐν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔσσι
 Κτητὸν βίωτε μέρος ἐσίν.

1305

I A M B O I.

Ἀχε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατὰσασιν.
 Καίτοι προκόψω γ' ἔδεν, ἀλγυνῶ δέ σε.
 Ἄλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παίδος ἐκδείξαι φρένα
 Τῆ σὲ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνη·
 Καὶ σῆς γυναικὸς οἶτρον, ἢ τρόπον τινὰ
 Γενναιότητα· τῆς γὰρ ἐχθρίσης θεῶν

1310

1315

ΣΧΟΛΙΑ.

1304. Πῶς δ' ἔχ' ὑπὸ γῆς] Τὸ πῶς ἔχ' ἀπὸ
 κοινῆς, ἢ ἢ ἄτως, πῶς ἢ πτηνὸς ἄνω μετελθὼν τὸν
 βίον πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις. Μεταβάς δέ,

μεταβιβάσας. Μεταβαλὼν· μεταλλάξας ζῶν, καὶ
 ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄρνεον.

1308. Ὡς ἐν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν] Τῷτο φη-

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1302, 3. Ψευδοὶ μύθοις ἀλόχῃ πεισθεῖς
 Ἄφαν] Mirum est quantum et quam
 frustra se torquent hic Æmilium Portus et Barnesius
 circa vocem ἄφαν. Neutri tamen suboluit veritas, li-
 cēt nihil sit, ut mihi videtur, magis obvium. Accu-
 satus est enim pluralis et à πεισθεῖς regitur, πεισθεῖς
 ἄφαν, Persuafus falso uxoris testimonio ut crederes incerta
 et non apparentia. Heath.

V. 1303. ἰσχύς] MS. E, et Lib. P. ἔχης. Exc. Flor.
 φουκτίας δ' ἰλ' ἄταν. Marklando placebat φανίαν δ' ἰσ-
 χυδης ἄταν. cui favet Troad. v. 530. Valckenaerius
 legendum fortè censet ἔχης.

V. 1303. φανίαν δ' ἰσχύς ἄταν] Φανίαν δ' ἄταν ἰσχύς.
 Vulgò legitur, profligato metro, φανίαν δ' ἰσχύς ἄταν.
 Diversimodè, sed frustra, emendare tentarunt eruditi.
 Transpositione duarum vocum, quarum altera in al-
 terius sedem migraverat, nulla promptior ac facilius
 erat medela. Brunck.

V. 1304. Πῶς δ' ἔχ' ἔχ] Ita Valckenaerius ex Flor.
 In Ed. Ald. deest δ'.

V. 1304. Πῶς ἔχ. Inutilem, quæ nuper inserta
 fuit, particulam non agnoscunt membr. nec primariæ
 editiones. Brunck.

V. 1304. Πῶς δ' ἔχ' ὑπὸ γῆς, &c.]

Verte omnes tete in facies, et contrabe quicquid
 Sive animis, sive arte vales, opta ardua pennis
 Astra sequi, clausumque cavā te condere terrā.

Virg. Æn. lib. xii. v. 891.

V. 1306. πτηνός] Valckenaerius πτηνόν.

V. 1307. Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις] Ita Æschyl.
 Prometh. Vinc. v. 263.

Ἐλαφρόν, ὅτι; πημάτων ἔξω πόδα

ἔχει, παλαιῶν μυθεῖν τὴν τὴν κακῶς

Πράσσειντας

De hoc Proverbio vide ad Heraclid. v. 110. Josua
 Barnes.

V. 1307. πόδα τόνδ' ἀνέχεις] Membr. in textu ἀνέ-
 χεις. Adposita varia lectio: γρ. ἀνέχεις, ἢ ἢ ἀντὶ ἀνα-
 φέρεις, ἀναγεις. V. seq. perperam dant ἐν τάρταροῖς.
 Brunck.

Cur non sub terræ tartara occultas
Corpus, erubescens,
Aut alatus fursùm transferens vitam
Pedem hunc extra noxas elevas?
Quia cum bonis viris, tibi non
Possidenda est pars vitæ.

1305

I A M B I.

Audi, Theseu, statum tuorum malorum;
Etsi nihil proficiam, tamen dolore afficiam te.
Sed huc veni, ut ostendam animum filii
Tui justum; ut in bonâ famâ moreretur,
Et uxoris tuæ furorem, aut aliquo modo
Generositatem. A Deâ enim invisissimâ

1310

1315

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

σιν, εἰς ἀγαθὸς ἀνδρας ἐκ ἑτι μετρηθήσεται σε ὁ
βίος.
1312. 'Αλλ' εἰς τόδ' ἦλθον] 'Ο ἀλλὰ ἀντὶ τῆ
γὰρ, ἀντὶ τῆ φανερώσω τὴν σωφροσύνην τῆ σὺ παι-

δός, καὶ τῆς σῆς γυναικὸς τὸ οἶστρον· ἢ τάχα ἐκ
οἶστρον, ἀλλὰ τρόπον τινὰ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν
σωφροσύνην· γενναιοῦτητα γὰρ λέγει τὸ σπυδάσαι
κρύψαι τὸν ἔρωτα.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 1308. 'Ὡς ἢ γ' ἀγαθοῖς] Ita Musgravius ex con-
jecturâ. MS. A, et Exc. Flor. ὡς ἢ γ' ἀγαθοῖς. MSS.
B, D, et Scholiastes, ὡς ἢ ἀγαθοῖς. Vulgò malè, ὡς τοῖς
ἀγαθοῖς.

V. 1312. εἰς τόδ' ἦλθον] Scholiastes ὡς τόδ'.

V. 1312. 'Αλλ' εἰς τόδ' ἦλθον] Scholiast. legit, 'Αλλ'
ὡς τόδ' ἦλθον magis quidè pocticè. 'Ὡς enim sæpissi-
mè et eleganter pro εἰς utuntur Poetæ. Et Homer.
Odyss. ε'. v. 218.

'Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

Et Aristophanes in Pluto circa principium,

'Επισησόμενος ὅτι ὁχόμενος ὡς τὸν θεόν.

et aliàs ibidem,

'Εγὼ γὰρ ὅτι μειράκιος ἠπειθήσω, ὅτι
'Ὡς τὸν δικαίως καὶ σοφῶς καὶ κοσμίως
Μόως βαδδοίμην.

item,

'Επίμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλεία τὸν μέγαν.

et est Atticum. Sic Euripid. Hecub. v. 993.

Καὶ διὐρό γ' ὡς σὶ κρυφίως ἰζηται μολεῖν.

Vid. Phœniss. v. 1409. et Bacch. v. 1287. Josua
Barnes.

V. 1313. θάνη] Ita MSS. B, D, et Flor.—Ed. Ald.
θάνατος.

V. 1313. ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνη] Hanc lectionem sol-
licitare non debebat Reiskius. ὑπὸ hîc, ut alibi sæpe,
tantumdem valet ac μετὰ. Polyxene in Hecubâ 351.
ait:

'Ἐπειτ' ἰδρέφθην ἰλπίδων καλῶν ὕπο.

Præclaræ illæ spes educationis causa non erant, ut ne
hic quidè ἡ εὐκλεία tanquam mortis causa considerari
debet. Sed utroque in loco ὑπὸ significat μετὰ, cum.
Proclus in Chrestomathiâ p. 9. Ὑπόχρημα δὲ, τὸ μετ'
ἐργασίας ἀδόμενος μίλος ἰλέγεται. Καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν
ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἱλάμβανον. Hesych. ὑπ' αὐλῆς,
μετ' αὐλῆς. Confer Pindari Scholiasten ad Olymp. iv.
3. laudatum nobis ad Erinnes Epigr. iii. Brunck.

V. 1314. ἢ τρόπον τινὰ] Al. ἢ τίνα τρόπον.

Ἡμῖν, ὅσαισι παρθένοιος ἡδονή,
 Πληγῆϊτα κέντροις, παίδος ἡράσθη σέθεν.
 Γνώμη δὲ νικᾷν τὴν Κύπριν περρωμένη,
 Τροφῆ διώλετ' ἐχ' ἐκῆσα μηχαναῖς,
 Ἡ σὼ δὲ ὄρκων παίδι σημαίνει νόσον.
 Ὅ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, ἐκ ἐφείπετο
 Λόγοισιν· ἐδ' αὖ πρὸς σέθεν κακόμενος,
 Ὅρκων ἀφείλε τίσιν, εὐσεβὲς γεγώς.
 Ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πᾶσι φοβεμένη,
 Ψευδεῖς γραφαὶς ἔγραψε, καὶ διώλεσε
 Δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὅμως ἐπείσέ σε.

1320

1325

ΘΗΣΕΥΣ.

Οἶμοι.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἐχ' ἥσυχος,
 Τὸνθένδ' ἀκίστας, ὥς ἂν οἰμώξης πλέον.
 Ἄρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀγὰς σαφεῖς ἔχων;
 Ὡν τὴν μίαν παρῆρες, ὧ κάκιστε σὺ,

1330

ΣΧΟΛΙΑ.

1317. Πληγῆϊτα] Συσχεθεῖσα τοῖς πόνοις τῆς
 Ἀφροδίτης, τῆς ἐχθρίτης ἡμῖν τῶν θεῶν, ὅποσάι εἰ-
 σιν ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἡράσθη τῇ σὼ υἱῇ· τὸ δὲ, γνώ-
 μη δὲ νικᾷν τὴν Κύπριν περρωμένη, ἀντὶ τῇ τῷ λο-

γισμῷ, τῇ μὴ θέλειν συγκαθεύδειν τῷ Ἱππολύτῳ,
 διὰ τὸ μὴ προδύναι τὴν εὐνὴν τῇ ἀνδρὶ.

1320. Ἡ σὼ δὲ ὄρκων] Ἡ τις τροφὸς τῷ σὼ
 υἱῷ τὸν ἔρωτα ἐσήμανεν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1316. παρθένοιος] Non deterius foret παρθενίας
 virginitatis. Musgrave.

V. 1317. Πληγῆϊτα] Ita edidi ex conjecturâ Val-
 kenerii. Vulgò Δηχθεῖσα.

V. 1321. ὥσπερ ἦν δίκαιον] MS. A, ὥσπερ ὦν δίκαιος.
 Ed. Laſc. ὥσπερ ὦν.

V. 1321. Ὅ δ', ὥσπερ ὦν δίκαιος. Sic eleganter

membr. Vulgò, è quotidiani sermonis usu, ὥσπερ ἦν
 δίκαιον. Brunck.

V. 1321. ἐφείπετο] Ita MS. A. Valckenaerius, ἐφεί-
 πετο. Flor. ἐφείπετο.

V. 1325. γραφαὶς ἔγραψε] Brunck, γραφαὶς ἔτυξε.

V. 1328. ἐχ' ἥσυχος] Similiter ἡσυχίας ἂν ἦτο—De-

Nobis, quotquot virginitas voluptati est,
 Percussa stimulis, amavit tuum filium.
 Ratione autem superare Venerem conans,
 Nutricis periit non volens machinis;
 Quæ tuo filio, jurejurando interposito, indicat morbum. 1320
 Hic autem, ut justum erat, non obtemperabat
 Verbis: neque rursus malè tractatus à te,
 Irritam fecit fidem jurisjurandi, cùm esset pius.
 Illa verò, timens nè proderetur,
 Scripsit falsas literas, et perdidit 1325
 Dolo tuum filium; sed tamen rem persuasit tibi.

THESEUS.

Heu, heu!

DIANA.

Mordet te, Theseu, hæc oratio? sed expecta
 Audiens quæ sequuntur, ut plùs plores.
 An non scis te imprecationes ratas habuisse à patre? 1330
 Quarum unum tu, ô pessime, transtulisti

ΣΧΟΛΙΑ.

1328. Ἀλλ' ἔχ' ἡσυχος] Ἀλλ' ἡσύχαζε, ὡς
 ἂν οἰμώξῃ πλεον τὰ μετὰ ταῦτα ἀκέσας· οἰμώξῃ
 παθητικὸν ἀντὶ οἰμώξεως ἐνεργητικόν, Ἀττικῶς.

1331. Ὡν τὴν μίαν παρῆρες] Παρέπεμψας,

ἀπώλεσας, ἀφείλες, ὧν ἐξείλες τὴν μίαν εὐχὴν ἀπὸ
 τῶν τριῶν, ὧν ἔλαβες ἀπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπώλε-
 σας τὸν υἱόν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

mosth. Philipp. i. Sect. i. Sic etiam Lat. *agere silen-*
tium.

V. 1329. οἰμώξῃ] Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc.
 Vulgò οἰμώξῃ.

V. 1330. πατρὸς τρεῖς ἀράς, &c.] Neptunus dicitur
 Theseo concessisse, ut quæcunque vellet, tria ab illo
 peteret, quæ omnia se rata facturum promisit: ille

autem primò petebat *reditum ab Inferis*, tum *ex La-*
byrintho egressum, filii demum sui *interitum*. Josua
 Barnes.

V. 1330. σαφεῖς ἔχον;] Valckenaerius σαφεῖς ἔχον,—

V. 1330. τρεῖς ἀράς ἔχον σαφεῖς. Sic structæ voces
 in membr. concinnius quàm vulgò, ἀράς σαφεῖς ἔχον.
 Brunck.

M m

Εἰς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρόν τινα.
 Πατὴρ μὲν ἔν σοι πόντιος, φρονῶν καλῶς,
 Ἐδῶχ' ὅσον περ χρῆν, ἐπέπερ ἤνεσεν.
 Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ καὶ ἐμοὶ φαίνεται κακός,
 Ὃς ἔτε πῖσιν, ἔτε μάντεων ὅπα,
 Ἐμείνας, ἔδ' ἤλεγξας, ἔ χρόνῳ μακρῷ
 Σκέψιν γ' ἐνειμας, ἀλλὰ θᾶσσον, ἢ σ' ἐχρῆν,
 Ἀεὶς ἀφῆκας παίδι, καὶ κατέκτανες.

1335

ΘΗΣΕΥΣ.

Δέσποιν', ὀλοίμην.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Δεῖν' ἐπραξας ἀλλ' ὅμως

1340

Ἐτ' ἐς καὶ σοὶ τῶνδε συγνώμης τυχεῖν.
 Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥσε γίνεσθαι τάδε,
 Πληρῆσα θυμόν· θεοῖσι δ' ὥδ' ἔχει νόμος·
 Οὐδεὶς ἀπαντᾷ βέλεται προθυμία
 Τῇ τῆ θέλοντος, ἀλλ' ἀφισάμεσθ' αἶ.
 Ἐπεὶ σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβημένη,

1345

ΣΧΟΛΙΑ.

1346. Ἐπεὶ σάφ' ἴσθι] Ἐπεὶ προῖπεν παρὰ νόμος ἐκάλυεν, ἴστωσαν αὖ αὐτὸν εὐσεβῆ τυγχάνουσα, θεοῖς νόμον μὴ ἀντιπράττειν ἀλλήλοις, ὅτι εἰ μὴ μὴ εὐλαβεμένη τὸν Δία· ἐν τίνι γὰρ ἔμελλεν αὐτὸν

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1334. ἐχρῆν] Brunck ἔχρη.

V. 1335. Σὺ δ' ἔν, &c. Longè à sensu aberrat Latinus interpres, reddens: Tu verò in illum, et in me malus videris. Vertendum: Tu verò illius, et meo iudicio malum te ostendis. Vide quæ ad v. 324. suæ editionis notavit doctissimus Valckenaerius. Brunck.

V. 1336. Ὃς ἔτε πῖσιν, ἔτε μάντεων ὅπα] Vide suprâ ad v. 1068.

V. 1337. ἔδ' ἤλεγξας, ἔ χρόνῳ μακρῷ] Al. ἐκ ἤλεγξας, ἔ μακρῷ χρόνῳ.

V. 1337. ἐκ ἤλεγξας. Sic membr. Vulgò ἔδ'.—Versu seq. eadem σκέψιν παρίσχει, quod exhibit etiam Florent. codex. Antiquissimorum et optimorum librorum prærogativam sequi debebam, illamque lectionem non repofuisse me pœnitet. Genuinum esse credo σκέψιν παρίσχει, vulgatum autem nasutulo librarario deberi, qui Euripide ipso elegantior esse sibi visus est. Aut si in priore editione fuit σκέψιν γ' ἐνειμας, ideo Poetam mutavisse credo, ut γ' amoveret, quo verus fulciri non debuit, si alio modo eadem sententia

In filium tuum, cūm posses in inimicum aliquem.
 Pater quidēmarinus, rectē sentiens,
 Dedit, quantū oportuit, quandoquidem promisit.
 Tu verō illius, et in meo iudicio malum te ostendis, 1335
 Qui neque fidem, neque vocem vatū
 Expectāsti, neque explorāsti, neque tempori longo
 Deliberationem tribuisti: sed citiūs quā te oportebat,
 Imprecationes emisisti in filium, eumque occidisti.

THESEUS.

Domina, peream.

DIANA.

Fecisti atrociam; sed tamen 1340

Adhuc potes horum veniam consequi.
 Nam Venus voluit, fierent ut ista,
 Implens iram suam. Diis hæc est lex;
 Nemo vult adversario studio
 Volentis occurrere, sed cedimus semper. 1345
 Alioqui certō scito, si non timuissē Jovem,

ΣΧΟΛΙΑ.

εὐλαβεῖσθαι, μήτε νόμον λύσας, ἀλλὰ καὶ εὐσεβεῖ
 ἄνδρα σώζουσα· καὶ γὰρ ἀγαθὸς ἔννομα διαπραττό-
 μενος ἐξουσίαν ἔδεδωκεν· καὶ γὰρ εἰ μὴ νόμος με-
 εἶργε, κωλυομένη ὑπὸ τινος, λοιπὸν ἀδελῶς ἐβόηθην
 αὐτῷ. Ἐρρώγης δὲ, ἀντὶ τῆ συνερράγῃσαν, συνέπει-
 σον, συμβεβήκασι.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

potuit exprimi. Brunck.

V. 1340. ὁλοίμην] Sic rectē membr. et Lascaris.
 Præposterē semper δουρίζων Aldus, ὁλοίμην. Brunck.

V. 1341. Ἐγὼ ἐγὶ καὶ σοὶ, &c.] Al. Ἐστὶν καὶ σοὶ
 τῶνδε συγγνώμην ἔχων.

V. 1341 et seq. *Infernis neque enim tenebris Diana
 pudicum
 Liberat Hippolytum.*

Horat. Lib. iv. Od. 7. v. 25.

V. 1342. τὰδε] Alii τόδε.

V. 1343. Πληρῶσα θυμὸν θεοῖσι,] Valckenaerius,
 Πληρῶσα θυμὸν θεοῖσι—

V. 1343. Θεοῖσι δ' ὃν ἔχει νόμος] Opinionem, quam
 habebant veteres Græci de instituto quodam Deorum
 et more, significatam ab Ovidio in xiv libro *Μεταμορ-
 φώσεως*, cum ipsam invenerim apud Euripidem quoque,
 libet mihi adnotare. Est autem mos ille et lex hæc:
 non licere alicui Deo, quamvis factum non probaret,
 quod antea ab alio Deo gestum esset, disturbare. Nam
 quin antequam res exitum habuisset, solerent adver-

Οὐκ ἂν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνῃς ἐγὼ,
 Ὡς ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
 Θανεῖν εἶσαι· τὴν δὲ σὴν αἵμαρτίαν,
 Τὸ μὴ εἶδέναι μὲν, πρῶτον ἐκλύει κακῆς
 Ἐπειτά δ' ἡ θανὼς ἀνάλωσεν γυνή
 Λόγων ἐλέγχους, ὥς σὴν πείσαι φρένα.
 Μαλίστα μὲν νῦν σοι τάδ' ἔρρωγεν κακά.
 Λύπη δὲ καί μοι· τὰς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
 Θησκοντας ἔχαιρσι· τὰς γε μὴν κακὰς
 Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

1350

1355

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ σείχει,
 Σάρκας νεαρὰς
 Ξανθὸν τε κάρα διαλυμανθείς.
 Ὡς πόνος οἴκων· οἶον ἐκράνθη
 Δίδυμον μελάθροισι

1360

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

fari voluntati ac studio aliorum, non est dubitandum: crebra enim hujus diffensionis animorum exempla sunt apud Homerum; et tamen semper, si diligenter attenditur, illa administrabantur contra consilium Jovis. Ovidii verba sunt:

*Et clausura fuit, nisi quod rescindere nunquam
Dius licet acta Deum*

Euripidis vero,

Θεοῖσι δ' ἄν' ἔχει νόμος

Οὐδὲ, &c.

Pet. Victor. Var. Lect. Lib. xxvii. cap. 11. Edit. Flor. 1569.

V. 1348. φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ] Ita MSS. A, B, uti Scaliger quoque emendaverat. Barnesius φίλτατον γ' ἐμοὶ βροτῶν. Ed. Ald. φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν.

V. 1350. τὸ μὴ εἶδέναι] Hic μὴ contrahitur ante u. Vid. suprā v. 49.

V. 1351. Ἐπειτά δ'] Ita MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. Vulgò Ἐπειτά γ'.

V. 1351. ἀνάλωσεν] Sensus videtur esse; occupavit moriendo atque interceptis argumenta omnia, ne apud te fidem consequi possent. Vid. v. 971 et seq.

V. 1352. Λίσσιν ἐλέγχους] MSS. A, E, Lib. P, et Ed. Lasc. λόγους ἐλέγχους.

V. 1352. ὥς σὴν πείσαι φρένα] Latine diceremus; ut ne persuaderent. Sic Androm. 80.

Γέρων ἐκείνος, ὥς σ' ὠφελεῖν παρὼν. Musgrave.

V. 1353. MSS. A, B, D, et Exc. Flor. μὲν νῦν σοι. MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. νῦν δὲ σοι. Vulgò νῦν σοὶ πεν.

V. 1354. 5. —τὰς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
Θησκοντας ἔχαιρσι] Henricus Stephanus in libello de Sophocleâ Imitatione Homeri, dicit referri ad Elleipsin præpositionis; ut et hoc Sophoclis,

Nunquam venissem ego eò dedecoris,
 Ut virum omnium mihi charissimum mortalium
 Mori finerem. Tuum verò peccatum
 Primùm ignorantia liberat à malitià :
 Deinde verò uxor tua defuncta præcidit
 Verborum probationes, ne tuum persuaderent animum.
 Nunc maximè tibi hæc mala confluxerunt :
 Sed et mihi dolor. Pios enim Dii
 Mori non gaudent : sed malos
 Cum ipsis liberis, et domibus perdimus.

1350

1355

ANAPÆSTI.

CHORUS.

Atqui miser ille jam venit,
 Carnes juveniles
 Et flavum caput fœdè tractatus.
 O domûs ærumna : qualis accidit
 Geminus ædibus

1360

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

et Ἡσδην γε πατέρα τὸν ἱμὸν εὐλογῶντα σι.

Πρῆξιν, ἢ ἤλγησ' ἰγώ.
 et Homer. Il. i. v. 77.

Τίς δὲ ταῦτα γηθήσει ;
 Quod ad hujus loci sensum attinet, simile est illud,
 Heraclid. v. 628.

Εἰ δὲ σέβεις σὺ γε
 Θανάτου ἀγαθὸν, μετίχῃ σοι.

Psal. cxvi. v. 15. Τίμιος ἱναγίου κυρίου ὁ θάνατος τῶν
 ἁγίων αὐτοῦ. Vide Eusebium in Evangel. Præparat. l.
 xiii. totum caput, cujus hæc materia, Ὅπως δὲ τιμᾶν τὸν
 θάνατον τῶν εὐκλειῶς μεταλλάξαι τὸν βίον. Josua Barnes.

V. 1354, 5. — τὸς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
 Θνήσκοντες ἢ χαίρουσι] Similis construc-
 tio diversæ significationis verbi, Suppl. 328.

Ὡς ἔτι ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὀρμώμενον.

ubi locutionis rationem non rectè percepisse videtur
 Marklandus. Confer Rhesi v. 393. Brunck.

V. 1358. παρὰς] Diffyllabum est in pronunciatio-
 ne, quasi esset παρὰς. Markland.

V. 1358. Νεπαρὰς anapæstus est. Quid autem pro-
 ficimus vocem hanc pronunciando quasi diffyllaba esset
 ac spondæus, prout suadet Marklandus, haudquaquam
 assequor. Heath.

V. 1358. Σάρκας παρὰς] Hic monometer è duobus
 spondæis constat, quod verè monuit Marklandus. πα-
 ρὰς duabus syllabis pronuntiandum. Obloquendi, ut
 videtur, studio Heathius notam illam carpit, et παρὰς
 anapæstum esse vult : sed fallitur. In παρὰς, παρὰς,
 παρὰς, Tragicis æ semper producitur, quod qui eos le-
 gerit nemo ignorare potest. Sophocles Œd. Col. 475.

Οἶδ' παρὰς ποπόκω μαλλὴ βαλὼν. Brunck.

V. 1360. οἶον ἐκράνθη] Ita MS. A, et Flor. Cæte-
 ri, ut vulgò, οἶος.

Πένθος θεόθεν καταληπτόν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.

Δύσηνος ἐγὼ πατὴρ ἐξ αἰδίκης

Χρησμοῖς αἰδίοις διελυμάνθη.

1365

Ἀπόλωλα τάλας οἱ μοι, οἱ μοι

Διά με κεφαλᾶς αἴσσοσ' ὀδύνας,

Κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾶ σφαίκελος.

Σχῆς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω

Ἐ, ἔ.

1370

ὦ συγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς

Βόσκημα χερὸς,

Διά μ' ἔφθειρας, κατὰ δ' ἔκτενας.

Φεῦ, Φεῦ πρὸς θεῶν ἀτρέμας, δμῶες,

Χροὸς ἐλκώδης ἀπτεσθε χερσῶν.

1375

Τίς ἐφέσηκ' ἐνδεξία πλευροῖς;

ΣΧΟΛΙΑ.

1364. Δύσηνος ἐγὼ] Ἐπειδὴ χρησμὸν ἔλαβε
παρὰ τῆς Ἀπόλλωνος ὁ Θησεύς· ὅτι εἰς ὃ ἂν εὐξή-

ται τῷ Ποσειδῶνι τρίτον, τελειῖται αὐτῷ χρησ-
μοῖς δέ, τοῖς αἰτήμασι, ταῖς κατάραις· εἰσὶ δὲ αἱ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1362. Lego:

Πένθος θεόθεν κατασηπτόν.

Lucius divinitus cum impetu decidens.

Non καταληπτόν. Sic v. 1437. Θεῶς—ὄφαι καλασκήπ-
τουσι—et ita sæpe. Markland. Emendationi huic non
obstat, quod fortè aliquis obitare crederet, vocalis α
ante duos consonantes ση correpta. Sic enim Hesiod.
Op. et D. v. 207.

Εἴη πειραὶν τὸ σκίη—

Noster Ion. v. 1198.

Οἴηρὰ σκίη μικρὰ— Musgrave.

V. 1362. Marklandus reponit κατασηπτόν, mani-
festo metri periculo. Quanquam enim acutissimi

Clarkii observationem in Not. ad Homer. Iliad. B. v.
527. traditam, vocalem scilicet brevem, sequentibus
duabus consonantibus à quibus syllaba inchoari possit,
interdum corripi, verissimam esse existimem, eam ta-
men eousque tantum valere puto, ut ratio hujusmodi
anomaliarum si quandò occurrunt reddi possit, non
verò ut ejus prætextu talia pro lubitu, nullo exemplo
comprobata, contra codicum auctoritatem, ipsi ultro
in veterum scripta ingeramus. Hoc enim si conceda-
tur, regula illa altera de vocalibus positione productis
maximè ex parte irrita atque inutilis evadet. Heath.

V. 1367. αἴσσοσ'] Valckenaerius ex conjectura ἄσ-
σοσ'.

Luctus divinitus invadens.

HIPPOLYTUS.

Heu, heu, heu, heu !

Infelix ego ab injusto patre

Injustâ prece dilaniatus sum.

1365

Perii miser, hei mihi, hei mihi.

Dolores eunt per meum caput

Et in cerebro salit spasmus :

Sine defatigatum corpus quiete recreem.

Heu, heu !

1370

O odiosum jugum equorum, quos meâ

Manu alui,

Perdidisti me, et occidisti.

Heu, heu ! per Deos placidè, servi,

Contrectate manibus corpus laceratum.

1375

Quisnam astitit ad dextram lateribus ?

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

εὐχαὶ Θεσίως πρὸς Ποσειδῶνα τρεῖς· πρῶτον ἀνελ- λύτῃ θάνατον.
θῆν ἐξ ἄδης, δεύτερον ἐκ Λαβυρίνθου, τρίτον, Ἴππο-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1368. Κατά δ'] Ita MS. A, et Flor.—MS. E, et Ed. Lasc. κατά τ'.—Vulgò κατά γ'.

V. 1368. σπασμός rectè vertitur *Spasmus*. Bis hac voce utitur Æschylus, *Prometh. Vinc.* v. 877. ubi Scholiastes interpretatur Σπασμός τῷ ἡνιφάδῳ, et ibid. v. 1044. ubi Scholiastes exponit per συντόνισιν κίνησιν. Hesychius Σφανκίλῃ, κίνη δίνος, ἰδυάται, σπᾶ, διασπάται, ἀλγύνεται. Σφανκίλος, ἡ ἀμετρὸς ἰδύνη. Suidas Σφανκίλισμος, σπαρακλήξια. γίνται δὲ ἐκ τῷ σφανκίλισμῳ καὶ σπασμός. Heath.

V. 1369. σχῆς] Fortè σχῆς σ' *contine te*.

V. 1373. κατά δ' ἔκτανος] Vulgò κατά τ' ἔκτανος.

V. 1374. ἀτρίμας, δμῶς] Ita MSS. D, E, et Ed. Lasc. Vulgò δμῶς ἀτρίμας.

V. 1374. ἀτρίμα, δμῶς. Sic membranæ. Vulgò ἀτρίμας. Prius legitur etiam Bac. 1061. et apud Homer. II. ε'. 318.

Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρίμα Φοῖβος Ἀπέλλων.
qui versus citatur auctori Etymol. M. p. 165. l. 17. Brunck.

V. 1376. Τίς ἰφίγκ' ἰνδιξία] Vulgò τίς ἰφίγκειν διξία.

V. 1376. Δίξια non substantivi casu recto poni accipiendum est, tunc enim, cum ultimam certè producat, non constabit metri ratio, sed adjectivi casu quarto plurali, id est, κατὰ δίξια, *Quisnam lateri astitit à dextrâ ?* Heath.

Πρόσφορά μ' αἵρετε σύντονα δ' ἔλκετε
 Τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον
 Πατρὸς ἀμπλακίαις. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὄρας;
 "Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ,
 "Ὅδ' ὁ σωφροσύνη πάντας ὑπερέχων,
 Πρῶπτον ἐς ἄδην σείχω κατὰ γαῖς,
 'Ολέσας βίοντον.

1380

Μόχθας δ' ἄλλως τῆς εὐσεβίας
 Εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.

1385

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.

Καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.

Μέθετέ με τάλανα,

Καί μοι θάνατος πᾶσιαν ἔλθοι.

Προσαπόλλυτέ μ', ὅλλυτε τὸν δυσδαί-
 μον'· ἀμφιτόμῃς λόγχας ἔραμαι

1390

Διαμοιρᾶσαι,

ΣΧΟΛΙΑ.

1377. Σύντονα δ' ἔλκετε] Ἀντὶ τῆς εὐσυντόνως, ἤγυν ἀρμοδίως καὶ προσεχούλως, καὶ συμφώνως· μὴ

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1377. Πρόσφορά μ' αἵρετε σύντονα δ' ἔλκετε] Ab-
 surdè P. Brumoy locum hunc ita interpretatur, quasi
 Hippolytus jubeat ut famuli ipsum è conspectu patris
 asportent, cum nihil magis cordi ei esse debuerit quàm
 in patris conspectum venire, et ei suam innocentiam
 persuadere; si nullam aliam ob causam, saltem ut ho-
 nore funeris et justis exequiis frueretur, quæ res ad-
 huc à patre pendeat, ut satis clarè innuitur v. 1263,
 1264. Τὸ σύντονα autem verti debet, *equaliter*, juxta
 Scholiastæ interpretationem, non *celeriter*, juxta Inter-
 pretem vulgarem. Heath.

V. 1379. ἀμπλακίαις] Ita Valckenaerius ex Codd.
 Flor. et Paris. Vulgò ἀμπλακία.

V. 1379. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὄρας]

JUPITER OMNIPOTENS, cui nunc Maurusia pichis
 Gens epulata toris Lenæum libat bonorem,

ASPICIS HÆC? an te, genitor, &c.——

Virg. Æn. lib. iv. v. 206.

V. 1380. "Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ]

Δαφνὶς ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὠδὲ νομεύων——

Theocrit. Idyll. i. v. 120.

Sic Virgilius in quatuor versibus, quos quidam Editores præfixerunt Æneidi, Virgilioque attribuerunt;

ILLE EGO, qui quondam gracili modulatus avenæ
 Carmen, &c.——

V. 1381. ὑπερέχων] F. ὑπερσχύων. Valckenaer.

V. 1382. Πρῶπτον ἐς ἄδην σείχω] Similiter ferè apud
 Tacitum, Germanicus putasse videtur sibi quidè
 quasi de jure licuisse Deos incusare, quòd se præma-
 turo exitu raperent; Si fato concederem, justus mihi do-
 lor, etiam adversus Deos esset, quòd me parentibus, libe-
 ris, patriæ, intra juventam, præmature exitu raperent.
 Θεὸς γὰρ περιτρίμνης ἢ ἀπολύει, ζῶντι δὲ ἀγαθὸν αἴτιος
 γίνεται· ἢ καὶ τὸ Μενάνδρου, "Ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀπο-
 "θνήσκαι νέος." Schol. in Odyss. O.

V. 1382. ἐς ἄδην] Valckenaerius ἐς αἶδαν.

Aptè me attollite ; æqualiter autem trahite,

Infelicem, et execratum

Patris errore. Jupiter, Jupiter, hæc vides ?

Ille ego castus, et cultor deorum,

1380

Ille, qui continentia cunctos supero,

Vado ad manifestam mortem sub terram,

Amisâ vitâ.

Frustrâ verò labores pietatis

In homines exercui.

1385

Heu, heu, heu, heu !

Et nunc dolor me, dolor invadit.

Dimittite miserum ;

Et veniat mihi Orcus medicus :

Perditis me, perditis infe-

1390

licem : ancipitem enssem cupio,

Ut me difsecem,

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξ ἴσθ βασιλεύετε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 1382. κατὰ γᾶς] Ita MSS. A, Cott. D, Exc. Flor. et Ed. Lasc.—MS. E, κατὰ γᾶν—MS. B, κατὰ γᾶς γρ. κατὰ γᾶς—Lib. P. κατὰ γᾶς et à correctore κατὰ γᾶν—Vulgò κατὰ γᾶς.

Brunck, Πρῶτος ἐς Αἶδαν γίγνῃ κατὰ γᾶς.—

V. 1383, 4, 5. Ὀλέσας βίον.

Μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβείας

Εἰς, &c.]

Valckenaerius et Brunck, Ὀλέσας βίον· μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβείας

Εἰς, &c.]

V. 1384. εὐσεβείας] Vulgò εὐσεβείας.

V. 1388. Μίδετι με τάλα·] Ita Musgravius ex Flor. MSS. A, B, D, μίδετι με τάλα·—MS. E, μίδετι τὸν τάλα·—Cæteri, ut vulgò, μίδετι τάλα·.

V. 1390, 1. Cl. Marklandus qui Anapæsticum systēma ad v. 1394. continuari censet, pro δυσδαίμονι· legit δυσδαίμονα μ' ; literas à μ' propter sequens αμ à scri-

bâ omiffas fuisse existimans. Musgrave.

V. 1390, 1. Quanquam hi versus partem non faciunt systematis anapæstici, quod v. 1369 terminari cum Musgravio existimo, at anapæstici tamen certè sunt, et rectè fecit Marklandus quod ad anapæsticorum normam eos restituere sategit, quanquam haud satis feliciter, ut mihi videtur, ei cessit conatus. Nihil enim languidius esse potest τῷ με post δυσδαίμονα iterato. Forfā scripserit Noster,

Προσάπλυτέ μ', ὅλυντε δυσδαίμονα

Τόνδ'. ἀμφιτόμῳ λόγχῃς ἱραμαί. Heath.

V. 1390, 1. Ut elegantissima, ita certissima est Marklandi emendatio, quā duabus additis literis recto pede incedit versus ; vulgò δυσδαί—μονι· ἀμφιτόμῳ. Brunck.

V. 1392. Διαμοιράσαι] Valckenaerius et Brunck διαμοιράσαι.

N n

Διά τ' εἰνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίον.

ὦ πατὴρ ἐμῷ δῦσηνος ἀρά,

Μιαιφόνων τε συγγόνων,

1395

Παλαιῶν προγεννητόρων

Ἐξορίζεται κακὸν, εἰδὲ μέλλει

Ἐμολέ τ' ἐπ' ἐμέ, τί ποτε, τὸν εἶδεν

ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;

Ἰώ μοί μοι τί φῶ;

1400

Πῶς δ' ἀπαλλάξω βιοτάν

Ἐμὴν τῷδ' ἀναλγήτῃ πάθεις;

Εἴθε με κοιμάσκει τὸν δυσδαίμονα

Ἄδῃ μέλαινα, νύκτερός τ', ἀνάγκα.

I A M B O I.

ARTEMIS.

ὦ τλήμον, οἶα συμφορᾷ συνεζύγης;

1405

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

1394. ὦ πατὴρ] Τινὲς τὸ ὦ σχετλιασικὸν τῷ ἐμῷ πατὴρ εὐθείᾳ, καὶ συναπτόμενον τῷ ἐξῆς·
προσφέρονται γίζοντες εἰς αὐτό· ἢ ἡ δῦσηνος ἀρά εἰς τὸ ἀρὰ δὲ τελείαν παρίχυσιν, ἢ ἡ καὶ αὐτὸ

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 1394. δῦσηνος] Valckenaerius et Brunck δῦσηνος.

V. 1395, 6. Μιαιφόνων] Post proximum παλαιῶν collocandum esse hunc versum rectè viderunt Reiskius et Heathius.

V. 1395, 6. Μιαιφόνων τε συγγόνων

Παλαιῶν προγεννητόρων] Plenè distinguen-
dum censeo ad finem versus præcedentis. Hos autem
duos versus ordinem inter se mutuo commutasse exis-
timo, ut qui nunc prior legitur alterum revera subse-
qui debeat. Porro per παλαιῶν προγεννητόρων designari
puto Pelopem Hippolyti per Æthram et Pittheum
abavum, Tantalumque atavum; per μιαιφόνων συγγόνων
Atreum et Thyestem. Heath.

V. 1395 et seq. Μιαιφόνων τε συγγόνων

Παλαιῶν προγεννητόρων

Ἐξορίζεται, &c. &c. &c.]

Brunck, Μιαιφόνων τε συγγόνων, παλαιῶν

Προγεννητόρων,

Ἐξορίζεται κακὸν,

Οὐδὲ μέλλει

Ἐμολ' ἐπ' ἐμέ· τί ποτε, τὸν εἶδεν

ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;

Ἰώ μοί μοι τί φῶ;

Πῶς ἀπαλλάξω βιοτάν ἐμὴν

Τῷδ' ἀναλγήτῃ πάθεις;

Εἴθ' ἐμὲ κοιμάσκει τὸν δυσδαίμονα

Ἄδῃ μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκα.

Hic et sequentes versus, usque ad finem ῥήσεως, pessimè vulgò digesti sunt. Nos ad fidem membranarum metra constituimus, quæ sic optimè se habent. Hic versus, ut et ultimus, trimeter est iamb. catal. sequitur dochmaicus: tum tres trochaici. V. 1401. dochmaicus est. Malè vulgò pro φ, legitur ιω, quæ millies à librariis commutata. Brunck.

Et sopiam meam vitam.

O infelicem patris mei imprecationem,

Priscorum progenitorum

1395

Et pollutorum cæde cognatorum

Malum terminatur in me, neque cunctatur :

Et venit in me, curam ? illum, qui nullo modo

Est horum malorum causa ?

Hei mihi, mihi ! quid dicam ?

1400

Quomodò verò liberabo vitam

Meam ab hoc immedicabili malo ?

Utinam me miserum consopiat

Plutonis atra nocturnaue necessitas.

I A M B I.

DIANA.

O infelix, quali calamitati adstrictus es !

1405

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

τὸ κῶλον, καὶ ὁ τὲ σύνδεσμος ὁ ἰξῆς περιττός.

1396. Προγεννητόρων] Τῶν προγόνων τὸ κακὸν

εἰς ἐμὲ ὀρίζεται, καὶ φέρεται, καὶ ἐπέρχεται εἰς τιμωρίαν. Ἄλλως. Ἀπὸ τῆ ὄρε ἐκείνων εἰς ἐμὲ ἔρ-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1401. Πῶς δ' ἀπαλλάξω] Valckenaerius uti Brunck, Πῶς ἀπαλλάξω.

Hic versus, Πῶς ἀπαλλάξω βίωτάν ἐμάν, sic scriptus est in membr. omisâ, quæ vulgò inseritur, inutili particulâ. Asynartetus est ex penthemim. trochaicâ et monometro iamb. V. seq. ἀναλδήτη ἐ Musgravii certissimâ conjecturâ reposui, pro vulgato ἀναλγήτη, quod prorsus absurdum est. ἀναλδήτης, et si in lexicis non reperiatur, vox est bonæ monetæ, cui non minus analogia favet, quàm altera ἀναλγητος. Ut ab ἀναλγῆς fit ἀναλγητος, sic ab ἀναλδῆς, ἀναλδήτης. Nec aliter procul dubio scripserat Poeta. Brunck.

V. 1402. ἀναλδήτη] Legendum ἀναλδήτη immedicabilis, modò vox extet. Musgrave.

V. 1402. Nonnus Lib. xxxvi.

Καὶ τίς ἀναλδήτην διδάγμινος ἦπαρ οἶσιν.

Musgrave.

V. 1403. Versus est asynartetus ex duobus dochmaicis. In membr. scriptum κοιμίσαι, non κοιμίσαι, rectè: at perperam, ut vulgò, plenè δυσδαίμονα, cum ingrato hiatu. Sincerum autem esse κοιμίσαι, metrum ipsum arguit, quod significationem à κοιμίσαι non diversum. Vide notata ad v. 567. In Sophoclis Œd. T. 1222. quoad sensum perinde erat, scriberetur κατεκοίμισα, ἢ κατεκοίμισα. Utrūque præstant codices, sed prius tantum versui aptatur. Brunck.

V. 1403. κοιμίσαι]

Κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

Hom. Il. xii. v. 241.

V. 1405. συνζύγης] Ita MSS. A, Cott. D, Exc. Flor. et Ed. Lasc.—Ed. Ald. προσζύγης.

V. 1405. In membr. οἷς συμφοραῖς συνζύγης, et v. seq. pro δόλῳ dant illæ ἀπώλῃ. Brunck.

Τό δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ἐα·

ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς

ὦν ἡσθόμην σε, καὶ νεκροφίστην δέμας.

Ἐς' ἐν τόποισι τοῖσδε γ' Ἀρτεμις θεά.

1410

ΑΡΤΕΜΙΣ.

ὦ τλήμον, ἔσι σοί γε φιλότατη θεῶν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ὁρᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;

ΣΧΟΛΙΑ.

χεται τὸ τῶν προγόνων μῦθος· ἀναφέρει δὲ καὶ ἐπὶ τὸν τῶν Παλλαντιδῶν φόνον· εἰς δὲ τὸ τί ποτε λεί-

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

V. 1408. ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα et Ἐς' ἐν τόποισι τοῖσδε γ' Ἀρτεμις θεά] Sanctorum et benevolorum Spirituum præsentia semper notabatur apud veteres per gratum odorem: unde Ovid. Fast. l. v.

Mansit odor: posses scire fuisse Deam.

Et Virgil. Æn. l. i. v. 507.

Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere.

Vid. Cardanum de Subtilitate l. xiii. p. 280. *Atque etiam ob id, optimum omen censetur præsentisq; alicujus Divinitatis, cum odor bonus absque causâ sentitur.* Idem l. xix. loquens de malis Spiritibus, dicit, *Illos—odores tetros et sonitus inconditos parere atque relinquere.* Vid. Turneb. Advers. l. xxx. c. 39. Josua Barnes.

De variis porro indiciis, quibus Gentiles traduntur proximas suorum Numinum Ἐπιφανίας, seu adventum, collegisse, adeat Lector Ezech. Spanheim. Observ. in Callimach. Hymn. in Apoll. v. 7. Vid. etiam Homer. Odyss. lib. xix. v. 40. Confer huc etiam Milton. Paradis. Amis. Lib. iii. v. 135:

Thus WHILE GOD SPAKE, AMBROSIAL FRAGRANCE FILL'D

ALL HEAV'N, AND IN THE BLESSED SPIRITS ELECT SENSE OF NEW JOY INEFFABLE DIFFUS'D.

Iterum Lib. v. ver. 285. de Rafaele è cœlo in hunc terrarum orbem missio;

—On th' eastern cliff of Paradise

He lights

He stood

AND SHOOK HIS PLUMES, that HEAVENLY FRAGRANCE FILL'D

THE CIRCUIT WIDE. Strait knew him all the band Of Angels

Et Camœns Lusit. Canto i.

xxii.

*Estava o Padre alli sublime, e dino,
Que vibra os feros raios de Vulcano,
N' bum assento de estrellas crystallino,
Com gesto alto, severo, e soberano:
DO ROSTO RESPIRAVA HUM AR DIVINO,*

Generosus autem animus ille tuus te perdidit.

HIPPOLYTUS.

Sine.

O divinum halitum odoris ; etenim licet in malis

Sim, tamen sensi te, et levatus sum corpore.

Est, est, profecto in his locis dea Diana !

1410

DIANA.

O miser, adest tibi charissima dea.

HIPPOLYTUS.

Videsne me, Domina, quàm sim miser ?

ΣΧΟΛΙΑ.

πῃ ἢ διὰ, ἢ ἡ, διατί ἐπ' ἐμὲ τὸν ὑδὲν ὄντ' ἐπαί- τιον τῶν κακῶν· ὁ δὲ ποτὲ παρέλκει.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

QUE DIVINO TORNARA HUM CORPO HUMANO ;
Com buma coroa, e sceptro rutilante,
De outra peda mais clara que diamante.

Idem Lusiad. Canto i.

xli.

Como isto disse, o PADRE poderoso,
A cabeça inclinando, CONSENTIO
No que disse Mavorte valeroso,
E NECTAR SOPRA TODOS ESPARZIO :

Iterum Canto vi.

xxv.

Ia finalmente todos assentados
Na grande sala, &c.
DE FUMOS ENCHE A CASA A RICA MASSA
Que no mar nasce, e Arabia em cbeiro passa.

Poet. Arabic. in Amralkeisi, Cum duæ puellæ affur-
gent, APPLATUS EST AB ILLIS ODOR, Tanquam zephy-
rus auram Dianibi (vel Caryophili) perferens.

انا قامنا تصوع المسك منهم

نسيم الصبا جاءت برى القر نفد

Notandum est, ὡς ἐν παρόδῳ, Hebræos sumpsisse odora-
tum pro sensatione omni.

V. 1408. Ὡς θεῶν ὀσμῆς πνεῦμα] Vide Æsch. Prom.
v. 115. Ovid. Fast. Lib. v. ver. 375. Musgrave.

V. 1409. Ὡς ἡσθόμην σου] MS. D, ὡς ἡσθόμην σου,
quod ferri potest, ut καὶ in ἀνικυφίσθην statim, illico
significet. Musgrave.

V. 1409. Ἀνικυφίσθην δίμας non verti debet levatus
sum corpore, juxta vulgarem Interpretem et P. Bru-
moy, sed attollebam corpus, honoris scilicet gratiâ.
Heath.

V. 1410. Ἐξ ἐν τόποισι τοῖσδε γ' Ἀρτιμὶς δια] Dele
interrogationis notam, quæ à Basiliensi etiam, Com-
melinianâ, et Musgravianâ abest ; hoc enim affirmati-
vè dicitur, quanquam Barnesium sequitur P. Brumoy.
Heath.

V. 1410. τόποισι] Ita MS. A. Cæteri, ut vulgò,
δομοισι.

V. 1410. τοῖσδε γ' Ἀρτιμὶς] Brunck τοῖσδε Ἀρτιμὶς.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ὅρῳ, κατ' ὅσων δ' εἰ θέμις βαλεῖν δάκρυ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, εἰδ' ὑπηρέτης.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Οὐ δῆτ'· ἀτὰρ μοι προσφιλὴς γ' ἀπόλλυσαι.

1415

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐδ' ἱππονώμας, εἰδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Κύπρις γὰρ ἡ πανῆργος ὥδ' ἐμήσατο.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ μοι φρονῶ δὴ δαίμον', ἡ μ' ἀπώλεσε.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονέντι δ' ἤχθετο.

ΣΧΟΛΙΑ.

1418. Φρονῶ δὴ] Ἐννοῶ τὴν θεὰν ἣτις μ' ἀπώλεσεν

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 1413. εἰ θέμις βαλεῖν δάκρυ]

*Tum verò gemitus (NEQUE ENIM CŒLESTIA TANGI
ORA DECET LACRYMIS) alto de corde petitos*

Edidit.

Ovid. *Metam.* lib. iv. v. 521.

Vid. etiam Id. *Fast.* lib. ii. v. 621.

V. 1415. ἀτὰρ μοι προσφιλὴς γ' ἀπόλλυσαι] Ita MSS. A, B.—MS. D, ἀτὰρ μοι προσφιλὴς γ' ἀπώλειεν.—Exc. Flor. ἀτὰρ μοι προσφιλὴς τ' ἀπόλλυσαι.—Vulgò, ἀτὰρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι.

V. 1416. Notandum ἱππονώμας, Dorica forma in senario, qualia quædam observavimus in Æschylo.

DIANA.

Video ; sed non fas est me lacrymas emittere ex oculis.

HIPPOLYTUS.

Non ampliùs est tuus venator, neque minister.

DIANA.

Non profectò ; sed mihi dilectus periisti.

1415

HIPPOLYTUS.

Neque agitator equorum, neque *tuarum* statuarum custos.

DIANA.

Venus enim veteratoria sic machinata est.

HIPPOLYTUS.

Heu mihi ! Agnosco jam deam, quæ me perdidit.

DIANA.

Quæta est de honore : infesta enim tibi fuit, quod castus eras.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

1419. Τιμῆς ἐμίμφθη] Ὅτι ἐμὲ ἐτίμας, ἐμίμ- λως. Ἰσθι ὅτι ἐμίσαι συμφρονῶντα, διότι ἐμίμφθη
φθη παρὰ σοί, ἢ ὅτι εἰδὲ ὅλως ἐτίμας αὐτήν· Ἄλ- ὑπὸ εὖ καὶ ἐκ ἡξιώθη τιμῆς.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

Exemplis istius formæ Valckenaerio congestis ad Phœn. 120. addi poterit κεραυτομάχας in Meleagri Epigr. xxxviii.

Ἄρα κεραυτομάχας παῖδ' ἀνίδειν Ἔρω; Brunck.

V. 1418. Ὀμοί] Valckenaerius Οἴμοι.

V. 1419. Τιμῆς] Malim cum Reiskio τιμῆς σ'. Musgrave.

V. 1419. Τιμῆς σ' ἐμίμφθη—Pronomen à præcedenti literâ absorptum benè reposuit Reiskius. Brunck.

V. 1419. Τιμῆς ἐμίμφθη] Subaudi ἰσθας. *Indignata est honoris gratiâ, à te scilicet non redditi.*

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ἥσθημαι, Κύπρις.

1420

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Πατέρα τε, καὶ σέ, καὶ τρίτην ξυνάορον.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦμῶξα τοῖνυν καὶ πατρός δυσπραξίας.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἐξηπατήθη δαίμονος βελεύμασιν.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ δυσάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦλῶλα, τέκνον, εἰδέ μοι χάρις βίη.

1425

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Στένω σέ μᾶλλον, ἢ 'μέ, τῆς αἰμαρτίας.

ΘΗΣΕΥΣ.

Εἰ γὰρ γενοίμαν, τέκνον, ἀντὶ σὲ νεκρός.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ὦ δῶρα πατρός σὲ Ποσειδῶνος πικρά.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1420. ὤλεσ', ἥσθημαι, Κύπρις] Ita Ed. Ald. —
MS. E, Lib. P, et Ed. Lasc. ὤλεσιν μία Κύπρις. Mus-
gravius ex conjecturâ Valckenaerii ὤλεσ', ἥσθημαι, μία.

Brunck ὤλεσ', ἥσθημαι, Κύπρις.

V. 1420. Musgravius codices quosdam non, ut vi-
detur, optimos secutus, pro ὤλεσ', ἥσθημαι edidit ὤλεσιν

HIPPOLYTUS.

Nos tres perdidit, ut sentio, Venus.

1420

DIANA.

Patrem, et te, et tertiam, uxorem patris.

HIPPOLYTUS.

Deploro igitur et patris infortunia.

DIANA.

Deceptus est consilio deæ.

HIPPOLYTUS.

O infelix tu, pater, propter hanc calamitatem.

THESEUS.

Perii, fili; nec *ulla* mihi voluptas *est* vitæ.

1425

HIPPOLYTUS.

Doleo magis tuam vicem, quàm meam, propter hoc erratum.

THESEUS.

Utinam verò, fili, pro te mortuus essem.

HIPPOLYTUS.

O dona acerba patris tui Neptuni!

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

μία, non finè metri subversione; *μία* enim ultimam corripit. Revocanda igitur est vulgaris scriptura. Altera forsan orta est ex Librarii acumen captantis ingenio. Heath.

V. 1425. *ἔδ' ἡμοί*] Brunck *ἔδ' ἡμοί*.

V. 1427. *γενόμεν*] Valckenaerius et Brunck *γενοί-*

μεν.

V. 1427. *Εἴ γὰρ γενόμεν, τίκτον, ἀντὶ οὗ νηρός*] Sic

O o

ΘΗΣΕΥΣ.

Ὡς μή ποτ' ἐλθεῖν ὦφελ' εἰς τὸν σῶμα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τί δ'; ἐκλάνες τ' ἄν μ', ὡς τότε ἦσθ', ὠργισμένος. 1430

ΘΗΣΕΥΣ.

Δόξης γὰρ ἤμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Φεῦ

Εἴτ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος;

ΣΧΟΛΙΑ.

1430. Τί δ'; ἔκτανες] Τί μέμψη τὰς κατάρ-
 ρας, ἐφόνευσας γὰρ ἄν με καὶ χωρὶς αὐτῶν, ἔτως

ἦσθα ὠργισμένος. Ἄλλως. Καὶ ἄνευ τῆς κατάρ-
 ρας ἀπώλεσας ἄν με, ἐκ τῆς ὀργῆς τῆ λογισμῆς.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Abfalonis mortem lamentatus est David; וַיִּבְנֵה הַמֶּלֶךְ דָּוִד עַל-עֵלְיָה הַשָּׁעַר וַיִּבְנֵה וַיִּכָּה אֶמֶר בְּלִבְהוֹתָי בְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנֵי בְנֵי אַבְשָׁלוֹם מִי-יָתֵן מוֹתִי אֲנִי תַחֲתֶיהֶם אַבְשָׁלוֹם בְּנֵי בְנֵי: Tum commotus Rex, ascendens in cœnaculum illius portæ flebat; et ita dicebat eundo, Fili mi Absalon, fili mi, fili mi Absalon, utinam mortuus essem ego, utinam essem loco tuo, Absalon fili mi, fili mi. 2 Samuel. cap. xix. v. 1. Edit. Vanderhooght.

V. 1430. ἔκτανες τ' ἄν] Fortè ἔκτανες γ' ἄν. Valckenaer.

V. 1433. ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος] Ἀραῖον hic activè sumendum, quasi scriptum esset ἀραῖον δαιμόνων βροτοῖς γένος. Josua Barnes.

V. 1433. ἀραῖον] Vel est ὑπαλλαγή, vel ἀραῖος activè sumetur pro eo qui diras alicui imprecatur, ac cum execratur: quemadmodum accipiendum videtur in Iph. in Tauris. v. 778.

*Ὡς σοὶς ἀραῖα δάμοσιν γενήσομαι.

Æm. Portus. Vid. Sophocl. Trach. 1218.

V. 1433. Sæpe miratus sum unde factum fuerit, ut Euripides sententiam hanc, quâ nihil magis impium videtur esse posse, inderet in os fui Hippolyti, τὸ σιμ-νὲ καὶ θεοσύνετος, (v. 1382.) et qui profitetur (v. 1011.) se scire præcipuè Deos colere, et cujus εὐσεβείας et ἀσθεῖαν φρονῶ mox laudat Diana v. 1439. Utinam alio aliquo modo, quàm vulgò fit, explicari possit hic locus. Markland.

V. 1433. ἀραῖον] Activè accipiendum puto ut Iph. Taur. 785. Æschyl. Agam. 245. Nec est quod aliquis novam aut lectionem aut explicationem quærat, utcunque ab Hippolyti toties prædicatâ pietate (vid. 1011, 1382, 1439.) abhorrere hic versus videatur. Idem quippe Hippolytus Venerem, ipsâ teste v. 13. pessimam Deorum satis insolenter vocare solitus erat. Nodum solvere videtur v. 104. Valckenaerius emendat: εἴτ' ἦ—Siccine verò mortale genus Dîs erat execrabile? Musgrave.

V. 1433. Εἴτ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος;] Ita edidi ex conjecturâ Valckenaerii. Vulgò, εἴτ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν (vel δαιμόνων βροτοῖς) γένος. Locus vexatissimus.

THESEUS.

Utinam nunquam venissent mihi in meum os.

HIPPOLYTUS.

Quid verò? interfecisses me *nihilominus*, adeò tunc eras iratus.

THESEUS.

Mente enim *tunc* eramus à diis privati.

HIPPOLYTUS.

Heu!

Siccine vero mortale genus Diis erat execrabile?

ΣΧΟΛΙΑ.

1431. Δόξης γὰρ ἡμεῖς] Τῆς ὀρθῆς δοκίσεως
τῆ δικαίης, καὶ τῆς ἀληθείας ἠπατημένοι.

1432. Φεῦ· εἴθ' ἦν] Εἴθε ἦν καταρᾶσθαι ἄν-

θρωπον θεῶ, ἵνα αἰμύνηται τὸν Ποσειδῶνα ὑπὸ κα-
ταρῶν τοῖς θεοῖς.

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

I. Fortè legas:

Θη. Δόξης γὰρ ἡμεῖς πρὸς θεῶν ἰσχυροί
Εἴθ' ἦν ἀραιοὶ δαίμοσι βροτῶν γένος.

Ιω. Φεῦ.

Αγρ. Ἐσσοῦ· ἢ γὰρ

The. *Sand enim mente eramus à Diis privati*
Si modò mortalium genus imprecationibus Deo-
rum devotum erat (vel, esse possit).

Hipp. Heu!

Dia. *Sine, non enim, &c.*

Aliter. Εἴγε· ἀραιοὶ—*Si saltem, &c.*

II. Iterum, Fortè legas:

Ιω. Φεῦ.

Οὐδὲν ἀραιοὶ δαίμοσι βροτῶν γένος.

Οὐδὲν. *non equidem. baud sanè. non sanè. non.*

Aliter. Οὐθ' ἦν ἀραιοὶ—Οὐθ' pro Οὐτε.

III. *Απ.* ἀραιοὶ in primario sensu vocis ἀρὰ accipi
posset?

Ιω. Εἴθ' ἦν ἀραιοὶ δαίμοσι βροτῶν γένος.

Vid. Sophocl. Philoctet. v. 1181.

Μὴ, πρὸς ἀραιοὶ

Διὸς, ἔλθης, ἰκετεύω.

et Scholiast. in hunc locum. Ἀρὰ, ἢ εὐχὴ. ἀραιοὶ ὄν,
ἢ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὅς ἐστι καλούμεθα ἀρῶμενοι. ὥσπερ
δὲ ἰκεσίᾳ λέγουσι, τῷ τὸς ἰκέτας ἰσοπτεύοντος, ὥτως ἀραιοὶ,
τῷ τὸς ἀρῶμενος ἰσοπτεύοντος.

Etiam, *Απ* Hippolytus plura fuisset dicturus de suo
præmaturo exitu, ut suprà v. 1382, nisi optantem ut
sibi liceret vivere (nec Patre jam nec Diis averfanti-
bus) interrupisset Diana? Ἐσσοῦ· *Moriendum est tibi.*
Sic enim Fata volunt. Ἐχθρὸς γὰρ μοῖρα, ἢ διφθέρης.
Non inultus tamen morieris. Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλου—Τι-
μωρήσομαι. Σοὶ δ'—ἀπὸ τῶνδε τῶν κακῶν—Τιμὰς μεγίστας
δῶσω.

IV. Denique hoc adjiciam, ab amico quodam con-
jectum esse, fortè legi debere: Ιω. Εἴ μὴ ἦν ἀραιοὶ
δαίμων βροτῶν γένος. *Utinam non audirent Diu hominum*
execrationes, ut μὴ ἦν funizesis sit.

ARTEMIS.

Ἔασον· ἔ γάρ ἐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
 Θεᾶς ἀτιμοὶ Κύπριδος ἐκ προθυμίας
 Ὅργαι κατασκήπτουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,
 Σῆς εὐσεβείας καὶ γαθῆς φρενὸς χάριν.
 Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χειρὸς,
 Ὃς ἂν μάλισα φίλτατος κυρῇ βροτῶν,
 Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
 Σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ, ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,
 Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροϊζηνίᾳ
 Δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος
 Κόμας κερῶνταί σοι, δι' αἰῶνος μακρῶ

1435

1440

ΣΧΟΛΙΑ.

1438. Ἐγὼ γὰρ] Ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμῆς χειρὸς ἐν τύχῃ φίλτατα αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης τῶν ἀνθρώπων·
 τοῖς ἀφύκτοις βέλεσι τιμωρήσομαι ἄλλον, ὅς τις ἂν εἰς τὸν Ἀδωνιν δι' αἰνίττεται, ὡς τίνες· λῆρος δὲ τὸ

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 1434. ζόφον] MSS. A, B, ζῶφον. Pro ἔ quod præbet Parif. opt. Ed. Ald. ἔδ.

V. 1435. Ἀτιμοὶ hoc loco pro ἀτιμώμενοι. Josua Barnes.

V. 1436. κατασκήπτουσιν] Exc. Flor. κατασκήψουσιν, ut et MSS. A, D.

V. 1436. εἰς τὸ] Brunck εἰς τό.

V. 1438. ἄλλον] Scilicet Adonim, cujus Epitaphium vid. Bion.

V. 1438. ἄλλον] Elle entend Adonis, que Venus aimoit. Il étoit fils de Cyniras, Roi de Chypre, qui avoit eu un commerce incestueux avec sa fille Myrrha. P. Brumoy.

V. 1438. Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον, &c.] Scholiastes deliros illos ait, qui Adonim hic innui putant; quum ille non Dianæ telis sit occisus, sed à Marte zelotypo, qui aprum immisit in eum. At Scholiastæ cum bonâ veniâ, ego ad Adonim hæc referri debere contendo; nam (ut Petrus Victorius Var. Lection. l. iv. c. 17.) Quamvis ab apro interfectus sit, auctore Marte cædis ejus, potuit tamen sibi id factum vendicare Diana, quia in ipsius studio venationeque necatus Adonis est. Quin Gaspar Stiblinus hæc de Adonide accipi vult. Vid. Ptolemæi Hephæstionis Novæ Histor. l. i. p. 2. Ubi

Apollinem Adonidi vitam ademisse; et quomodo et quare, contra aliorum effata refert, ut et Isaac Tzetzes in Lycophron. p. 134. Mufas hoc fecisse in Veneris odium memorat, et ab iis Martis zelotypiam excitatam. At quod rem extra dubium ponit, ipse Apollodorus Biblioth. l. iii. c. 13. §. 4. testatur Adonidem, à Dianâ occisum, Ἀδωνὶς δὲ ἔτι παῖς ὦν, Ἀρτίμυδος χόλω, πλογαῖς ἐν θήραις ὑπὸ σὸς ἀπέθανε. M. Antonius Muretus hoc ante nos observabat, Variar. Lect. l. v. c. 7. Josua Barnes.

V. 1439. κυρῇ] Ita MSS. A, B, D, Lib. P, et Ed. Lasc. Vulgò κύροι.

V. 1441. Σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ]

Heu nimium, virgo, nimium crudele lufsti Supplicium.

Nec tibi desertæ in dumis coluisse Dianam Profuit, aut nostras humero gessisse pharetras:

Non tamen indecorem tua te regina reliquit

Extremâ jam in morte: neque hoc finè nomine letum

Per gentes erit, aut famam patieris inultæ.

Nam quicumque tuum violavit vulnere corpus, Morte luet meritâ.

Virg. Æn. lib. xi. v. 841 et seq.

DIANA.

Sine : non enim, non sub caliginem terræ
Deæ Veneris vehementiâ neglectæ
Irruunt iræ in tuum corpus,
Propter tuam pietatem, et bonam mentem.
Ego enim ipfius alium hâc meâ manu,
Qui longè chariffimus *ipfi* fuerit mortalium,
His telis inevitabilibus ulciscar.
Tibi verò, ô miser, pro his malis,
Maximos honores in urbe Træzeniâ
Dabo : nam puellæ innuptæ ante nuptias
Tibi tondebunt crines, per longum ævum

1435

1440

ΣΧΟΛΙΑ.

τοιῦτον· ἢ γὰρ τόξοις Ἀρτέμιδος ἀπώλετο Ἀδωνις,
ἀλλ' ὑπ' Ἀρείως· ἀδελφὸν ἔν τινι φησί.

1443. Κόραι γὰρ] Ἐν Τροίῳ ἱερὸν Ἰππολύ-

τη, ᾧ ἀποκείρονται αἱ μελλόνυμφοι, διὰ τῶ μέλ-
λοντος χρόνου ἀπελαύσαι ἐν ἡδυν.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

—There will I build him a monument
Of laurel ever-green, and branching palm,
With all his trophies hung, and acts inrolled
In copious legend, or sweet lyric song :
Thither shall all the martial youth resort,
And from his memory inflame their breasts
To matchless valour, and adventures big :
The virgins also shall on feastful days
Visit his tomb with flowers.

Milton. Sampson Agonistes. v. 1733.

Ibid. v. 982.

DALILA. I shall be nam'd among the famous
Of women, sung at solemn festivals,
Living and dead recorded, have my tomb
With odors visited and annual flowers.

Vid. etiam Theognid. Eleg. πρὸς Κύρῳ.

V. 1442. Τιμὰς μάλιστα] Ceci fait allusion aux cou-
tumes et aux cérémonies de l'ancienne Grèce. L'on
en trouvera plusieurs autres, à mesure que l'on avan-
cera. Ces allusions rendoient les Tragédies anciennes
plus intéressantes aux spectateurs, qui voyoient avec
plaisir l'origine de leurs fêtes, de leurs cérémonies, et
de leurs usages. Mais ce ne sont plus des traits inté-

ressans pour nous. P. Brumoy.

V. 1442. Τιμὰς μάλιστα ἐν πόλει Τροίῳ] Præter
ea, quæ Scholiastes ad versum sequentem de hâc re
notat, huc referantur illa Cælii Rhodig. Lection. An-
tiq. l. xi. c. 24. Lego igitur apud Træzenios huic (Hip-
polyto) fuisse lucum et in eo templum non absque simula-
cro et quidem vetusto : ad Diomedem referri omnia hæc,
qui et princeps Hippolyto rem divinam obierit. In Træze-
ne autem Sacerdos Hippolyto ; cum vitâ prorogatur sacer-
dotium ; et anniversaria celebrantur sacra. Moris est il-
lud quoque ut ante nuptias puellæ resectos illi offerant cri-
nes. Hæc ille. Quæ omnia sumpsit ex Pausan. Co-
rinthiac. fol. 74. lin. 38. et deinceps. Josua Barnes.

Vide etiam Ezech. Spanheim. Observat. in Hymn.
in Pallad. v. 101. p. 612.

V. 1444. Κόμας κερύνται] Idem tradunt Valckenae-
rio etiam citati Pausan. p. 74. l. 41. Auctor de Deâ
Syriâ Tom. iii. p. 489. Musgrave.

V. 1444. Κόμας κερύνται] Apud Træzenios lege
cautum tradit Julianus de Deâ Syriâ, ne adolescentes
et virgines nuptias inirent priusquam Hippolyto co-
mas totonderint : idque apud Hieropolitanos etiam

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπυμένω.

1445

Ἄει δὲ μεσοποιὸς εἰς σέ παρθένων

Ἔσαι μέριμνα, καὶ ἀνώνυμος πρῶτων

Ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σέ σιγηθήσεται.

Σὺ δ', ὦ γεραιῶ τέκνον Αἰγέως, λάβε

Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλῃσι, καὶ πρὸς ἑλκυσαι

1450

Ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δέ,

Θεῶν δίδοντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

Καὶ σοὶ παλαιῶ πατέρα μὴ συγῆν σέθεν,

Ἴππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ἣ διεφθάρης.

Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ εἰ θέμις φθιτὸς ὄρεῖν,

1455

Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

ΣΧΟΛΙΑ.

1455. Οὐ θέμις] Καὶ ἐν τῇ Ἀλκίσιδι ὁ Ἀπόλλων, Ἐγὼ δέ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κιχῇ, Λύτω

NOTÆ ET VARIAE LECTIONES.

Syros obtinuisse. Vid. Ludovic. Nonn. Comment. in Hub. Goltzii Græc. p. 53.

V. 1444. Herodot. Lib. ii. Sect. 36. id. consuetudinis apud omnes populos, exceptâ Ægyptiorum gente, invaluisse narrat, ut crines in exsequendis funeribus ad luctûs significationem absunderentur. Hunc autem apud Ethnicos gentes morem ritumque antiquissimis temporibus viguisse constat Deuteron. cap. xiv. v. 1, 2.

בְּנֵי אֱתָם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תַחַנְנוּ וְלֹא תִשְׂמִי קִרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם לְמַח׃

כִּי עִם קְרוֹשׁ אֶתְּרָה לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ וּבֶךְ בְּחֹר יְהוָה לַהּיוֹת לוֹ לְעֵם סִגְלָה מְבַל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאֲרָמָה׃

A proposito meo hic alienum est inquirere, utrùm Moses Israelitas similia doloris et mœstitiæ signa adhibere in prosequendis mortuorum exsequiis ided vetet, ut illos à Gentilibus nationibus vel discriminet, vel doceat iis etiamnum sperandi locum superesse, se à Deo non omninò rejectos fuisse, aut derelictos. Cæterùm hunc morem sequi aliunde poterant, immò huic iidem obtemperare jubentur à Jeremiâ Prophetâ cap. vii. v. 29.

נָוִי נִזְרָה וְהַשְׁלִיכִי וְשֹׂאֵי עַל-שָׁפָיִם קִינָה בִּי מֵאֵם יְהוָה וְיִשָּׁשׁ אֶת-דֹּר עֲבָרְתִּי׃

Eadem consuetudo pariter memoratur Levit. cap. xxi. v. 5. et Job. cap. i. v. 20.

וַיִּקַּם אִיזָב וַיִּקְרַע אֶת-מַעְלֹ וַיִּנּוּ אֶת-רֹאשׁוֹ וַיַּפֵּל אֶרְצָה וַיִּשְׁחָח׃

Præterea Isai. cap. xv. v. 2.

בְּכָל-דָּאִשׁוּ קִרְחָה כָּל-זָקֵן נִרְעָה׃

Ibid cap. xxii. v. 12. Jerem. cap. xlvii. v. 5. Ezech. cap. vii. v. 18. Amos cap. viii. v. 10. Micah cap. i. v. 16. Scindendi capillos, eosque super cadavera projiciendi morem ritumque descriptum ab Homero, atque à Myrmidonum exercitu cùm illi Patrocli funus prosequerentur, usurpatum esse legimus Il. xxiii. v. 135.

Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατασύνου, ἃς ἰπέβαλλον Κιρσόμενοι.

Ibid. v. 141. de Achille,

Στάς ἀπάνευθε πυρὴς ξανθὸν ἀπικύρατο χαίτην.

Iterum Odyss. iv. v. 197.

Maximum luctum lacrymarum lucranti.

1445

Semper verò virginum de te musicum

Studium erit, nec ignotus cadens

In te amor Phædræ tacebitur.

Tu verò, ô fili senis Ægei, fuscipe

Tuum filium in ulnas, et attrahe;

1450

Invitus enim eum perdidisti: homines verò

Consentaneum est peccare, diis permittentibus.

Et te adhortor, ut non odio prosequaris tuum patrem,

Hippolyte: habes enim fatum, quo periisti,

Et vale: nam non fas est mihi intueri mortuos,

1455

Neque polluere oculos anhelitu moribundo:

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

μελάθρων τῶνδε φιλάτην γίγνη.

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

Τὸν ἐν καὶ γέρας οἷον οἰζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμη, βαλίειν τ' ἀπὸ δάκρυ παριῶν.

Vid. etiam Sophocl. Electr. v. 450. et Bion. Epitaph. Adonis.

Ἀμφὶ δὲ μιν κλαίοντες ἀσπινάχουσιν Ἔρωτες
Κιράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδόνιδι.

V. 1445. καρπυμίνῃ] Legendum haud dubiè cum Valckenaerio καρπυμίνῃ, distinctione etiam mutata;

Κόμας κερύνται σοι, δι' αἰῶνος μακρῷ
Πένθη μέγιστα δακρύων καρπυμίνῃ. Musgrave.

Brunck etiam καρπυμίνῃ. Vulgò καρπύμεναι.

V. 1449, 50. Similis sensus in seq. Proverb. Arabico. Tu qui male egisti in eo quod præterit, esto bene agens in eo quod reliquum est.

يا من اساء فيما مضى كن
محملاً فيما يبقسى

V. 1450. ἀγνάησι. Ionicum hoc est: Atticum ἀγνάησι. Et sciscunt quidem viri eruditissimi Ionismum non posse admitti in Scriptore Attico: vide Bentleium Emend. in Menandr. et Philem. Reliq. p. 6. 91. et passim. Sed aliter se habere multis exemplis probabo alibi. Markland.

V. 1450. προσέλυσαι] MS. E. Lib. P, et Ed. Lafc. προσέλυσον.

V. 1451, 2. ————— ἀνθρώποισι δὲ,

Θεῶν δὲδόντων, εἰκὸς ἑξαμαρτάνει] Maxime conforme aux sentimens des Anciens sur la fatalité. Elle montre bien que leur morale, si saine quelquefois, n'étoit pourtant pas aussi pure que le prétend le P. Thomassin. P. Brumoy.

Ce n'est pas ici le lieu de discuter les sentimens des Anciens sur la fatalité, ni l'influence qu'elle avoit sur les actions libres; je ne prétends pas non plus faire l'apologie de leur morale: mais je ne crois pas que ce passage d'Euripide fournisse un juste sujet de censure. Diane recommande à Thésée d'embrasser son fils, dont il a causé la mort par erreur, erreur néanmoins, qu'il auroit pu éviter, s'il avoit usé de moins de précipitation, &c.—Erreur cependant plus excusable quand les Dieux en ont fourni l'occasion. Dupuy Memoires de l'Acad. Royale, Tom. 41. p. 463.

V. 1455. φθινῶς] MS. A, et Exc. Flor. νέκρας.

V. 1455. ἐμοὶ γὰρ ἐ δέμῃ φθινῶς ἔργῳ] On remarquera encore plus d'une fois cette superstition antique. C'étoit se souiller que d'approcher des vivans et des morts. On vouloit même les premiers pour ne les pas voir expirer. P. Brumoy.

Ὅρῳ δὲ σ' ἤδη τῷδε πῶλυσίον κακῶ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Χαίρεσθαι καὶ σὺ σέχῃ, παρθένη ὀλβία·

Μακρὰν δὲ λείπεις ῥαδίως ὁμιλίαν.

Λύω δὲ νέικος πατρὶ, χρηζέσθης σέθεν

1460

Καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.

Αἶ, αἶ κατ' ὅσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος.

Λαβῶ, πάτερ με, καὶ κατόρθωσον δέμας.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ μοι, τέκνον τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Ὀλῶλα, καὶ δὴ νεστέρων ὀρῶ πύλας,

1465

ΘΗΣΕΥΣ.

Ἢ τὴν ἔμην ἀναγνον ἐκλιπὼν φρένα;

ΣΧΟΛΙΑ.

1463. Κατόρθωσον] Ὅρῳ δὲ κατὰ κλινὸν ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων.

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

V. 1457. Fortè versus est spurius. Valckenaer.

V. 1459. Μακρὰν] Nonnulli μακρὰν.

V. 1459. λείπεις] Ita Edd. recent. nec dissentiunt MS. E, et Flor. Cæteri cum Edd. Lasc. et Ald. λείπεις.

V. 1460. λύω] Al. λύσω.

V. 1462. κιχάνει] De hac voce, quod priorem aliquandò productam habeat et mediam aliquandò longam, probabimus mox ad Alceft. v. 477.

Ἀδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κιχάνω.

Item ad Helen. v. 603. et Ion. v. 701. Josua Barnes.

V. 1462. κιχάνει, prima longa, secunda brevis. Apud Homerum contrarium semper obtinet. Pro-

prium illud esse videtur Attici sermonis, eadem observatâ profodiâ apud Æschylum, Chæph. 620. Brunck.

V. 1462. κατ' ὅσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος]

—Tenebris nigrescunt omnia circum.

Virg. Æn. lib. xi. v. 824.

V. 1463. καὶ κατόρθωσον δέμας] Vide quid nos supra diximus ad v. 799.

V. 1465. καὶ δὴ νεστέρων ὀρῶ πύλας]

Ἦναι, νεστέων κινδύνων, καὶ σκότους πύλας

Λιπῶν, ἢ Ἄδης χωρὶς ἀπικταίνων.

Eur. Hec. ad initium. Vide Homer. Εἰραϊζ. &c. à Bogan. Oxon. 1658. p. 44 et seq. Vide etiam supra v. 56. Πύλας ἄδου. Similiter in Job. cap. xvii. v. 16.

Video enim te jam vicinum esse huic malo.

HIPPOLYTUS.

Læta et tu vade, beata virgo :

Longumque relinquo leviter consuetudinem.

Querelam verò in patrem dimitto, *sic* te volente : 1460

Nam et antè *semper* tuis obtemperavi verbis.

Heu, heu ! venit mihi caligo jam in oculos.

Accipe me, pater, et erige corpus.

THESEUS.

Hei mihi, fili ; quid mihi facis misero ?

HIPPOLYTUS.

Perii, et jam video portas inferorum. 1465

THESEUS.

An relinquens pollutam mentem meam ?

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

habes, שְׁאוֹל הַרְתָּה בְּרִי Confer Job. cap. xxxviii. v. 17. Psalm. ix. v. 14. Psalm. cvi. Hebr. cvii. v. 18. Isai. cap. xxxviii. v. 10. Et Matth. cap. xvi. v. 18. Πύλαι ἀδν. Quibus addi liceat Spenser *Fairy Q.* Lib. iv. 1—20. et Milton. *Paradis. Amiff.* Lib. ii. v. 631. v. 644, &c. v. 645. v. 684. v. 725. v. 776. v. 853. Idem Lib. ii. v. 873.

—Tow'rs the gate rolling her bestial train,
Fortwith the huge portcullis bigb updraw;
—then in the key-hole turns

Tb' intricate wards, and every bolt and bar
Of massy iron, or solid rock, with ease
Unfastens : on a sudden open fly,

With impetuous recoil, and jarring sound,
Th' INFERNAL DOORS, and on their hinges grate
Harsh thunder.

Figurantur etiam *Portæ Cæli* Psalm. xxiv. v. 7, 8, 9, 10.

שְׁאוֹ שְׁעֵרִים רַחֲשִׁיכִם
וְהַנְּשֹׂא פִתְחֵי עוֹלָם
וַיְבוֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד :

Quod quidè Miltonus sic vertit *Paradis. Amiff.* Lib. vii. v. 595.

Open, YE EVERLASTING GATES, they fung,
Open, ye Heav'ns, YOUR LIVING DOORS, let in
The great Creator, &c.

Idem *Paradis. Amiff.* Lib. vii. v. 205.

Heav'n open'd wide
HER EVER DURING GATES, harmonious sound,
On golden hinges moving, to let forth
The King of Glory in his pow'rful Word
And Spirit coming to create new worlds.

Vid. etiam *Maurice's Indian Antiquities*, Vol. ii. p. 319.

V. 1466. φρία] Exc. Flor. χίρα. MSS. B, D, χί-
ρα γε. φρία.

P p

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε τῷδ' ἐλευθερῷ φόνε.

ΘΗΣΕΥΣ.

Τί φής; ἀφίης αἱματός μ' ἐλεύθερον;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.

ΘΗΣΕΥΣ.

ᾧ φίλτατ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.

1470

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ᾧ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλὰ μοι, πάτερ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ᾧ μοι φρενὸς σῆς εὐσεβὲς τε, καὶ γαθῆς.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τοιῶνδε παίδων γησίων εὖχῃς τυχεῖν.

ΘΗΣΕΥΣ.

Μὴ νῦν προδῶς με, τέκνον, ἀλλὰ καετέρει.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Κεκαετέρηται τὰ μ', ὅλωλα γάρ, πάτερ.

1475

NOTÆ ET VARIÆ LECTIONES.

V. 1466. Ἡ τὴν ἔμην ἀναγνὼν ἐκλιπὼν φόνε] Les Payens de l'antiquité se croyoient exposés aux traits de Nemesis, c'est-à-dire, de la Déesse vengeresse du crime, si l'innocent, qu'ils avoient opprimé, ne les délivroit du forfait, et de la peine dûe au forfait, en leur par-

donnant. P. Brumoy.

V. 1467. φόνε] Exc. Flor. φόνε.

V. 1468. ἀφίης] MSS. A, B, D, et Exc. Flor. ἀφίσεις.

V. 1468. Τί φής; ἀφίσεις. Sic optimè membr. concinentibus duobus Regiis et Florentino codicibus. Dubi-

HIPPOLYTUS.

Nequaquam, quandoquidem te libero ab hâc cæde.

THESEUS.

Quid ais? dimittis me liberum à *pollutione* sanguinis tui?

HIPPOLYTUS.

Testor Dianam sagittis *feras* domantem.

THESEUS.

O charissime, quàm generosus es erga patrem.

1470

HIPPOLYTUS.

O vale et tu, vale plurimùm mihi, pater.

THESEUS.

Heu mentem tuam piam et bonam.

HIPPOLYTUS.

Opta te consequi tales genuinos liberos.

THESEUS.

Nè utique deferas me, fili, sed fortis sis.

HIPPOLYTUS.

Quidquid erat mihi forte, abiit: perii enim, pater:

1475

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

tationem magis exprimit futurum tempus. Brunck.

V. 1468. ἀφίης αἵματός μ'] Confer Platon. p. 932. F. Ed. Ficin. Musgrave.

V. 1469. τὴν τοξόδαμον] Vox Æschylæa, de quâ Gerard Joh. Vossius Institut. Poet. l. ii. c. 14. §. 15.

Dicitur παρὰ τὸ τόξος δαμῶν. Josua Barnes.

V. 1470. πατρί] Valckenaerius πατρί;

V. 1472. εὐσεβῶς] Perperam membr. εὐλαβῶς. Brunck.

V. 1475. Κικαρτίστηται] Vid. suprâ ad. v. 73. Ks.

Κρύψον δέ με πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.

ΘΗΣΕΥΣ.

ὦ κλείν' Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὀρίσματα,
Οἷς σερήσεσθ' ἀνδρός· ὦ τλήμων ἐγώ.
ὦς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις
Ἦλθεν ἀέλπτως.
Πολλῶν δακρύων ἔσαι τίτυλος
Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
Φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

1480

ΣΧΟΛΙΑ.

1480. Κοινὸν] Τῆτο ὁ χορὸς ἐπιλείπει Ἰππολύ-
τη ἀποθανόντος· κοινὸν φησὶ τῆτο τὸ πάθος πᾶσι

τοῖς πολίταις κατέλαβεν ἀπροσδοκῆτως.

1482. Πίτυλος] Ὀρμη, φορὰ, πλημμέλημα·

NOTÆ ET VARIE LECTIONES.

καρτέρησαι autem vox repetitur ex illo, quod Theseus dixerit, ἀλλὰ καρτέρει in præcedente; respondet itaque moribundus Juvenis, *Non jam illi esse tempus τῷ καρτερεῖν*, utpote qui à vitâ ipsâ jam tum destituebatur; nec enim verbum unquam post dixerat. Josua Barnes.

V. 1476. δέ με] Brunck δ' ἐμῷ.

V. 1476. Κρύψον δέ με πρόσωπον] Vid. Feithii Antiquitat. Homeric. lib. i. cap. 13.

V. 1477. Ἀθηνῶν] MSS. A, B, D, Ἀθῆναι.

V. 1477. Παλλάδος θ' ὀρίσματα] Fortè Ἑλλάδος τ' ὀρίσματα. ὦ τὰ λυπαρὰ καὶ αἰοιδίμοι, Ἑλλάδος ἔρισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι. Æschin.

V. 1478. ἀνδρός] Valckenaerius ἀνδρός;

Exitum minùs luctuosum habuisset hæc Tragœdia, si Diana promississet se, Æsculapii ope, Hippolytum in vitam revocaturam atque inter Semideos collocaturam. Fabulam de Hippolyto, Æsculapii ope in vitam revocato, Latini poetæ Virgilius, Ovidius et alii, ex Græcis

Tegito autem faciem meam quàm celerrimè peplis.

THESEUS.

O celebres fines Athenarum, et Palladis,
Quali viro orbabimini ! ô ego miser.
Ut sæpe, ô Venus, recordabor tua mala.

ANAPÆSTI.

CHORUS.

Communis hic luctus omnibus civibus
Venit præter spem.
Multarum lacrymarum erit impetus :
Nam de magnis viris digni luctu
Sermones magis occupant *hominum mentes.*

1480

ΣΧΟΛΙΑ.

οἱ γὰρ ἀναξίως πάσχοντες θρήνον ἰμποῦσιν· αἱ ἀντὶ τῆ μάλης· συλκριτικὸν ἀντὶ τῆ ὑπερθετικῆς.
γὰρ ἀξιοπενθεῖς φῆμαι τῶν λαμπρῶν. Μᾶλλον δὲ,

NOTÆ ET VARLÆ LECTIONES.

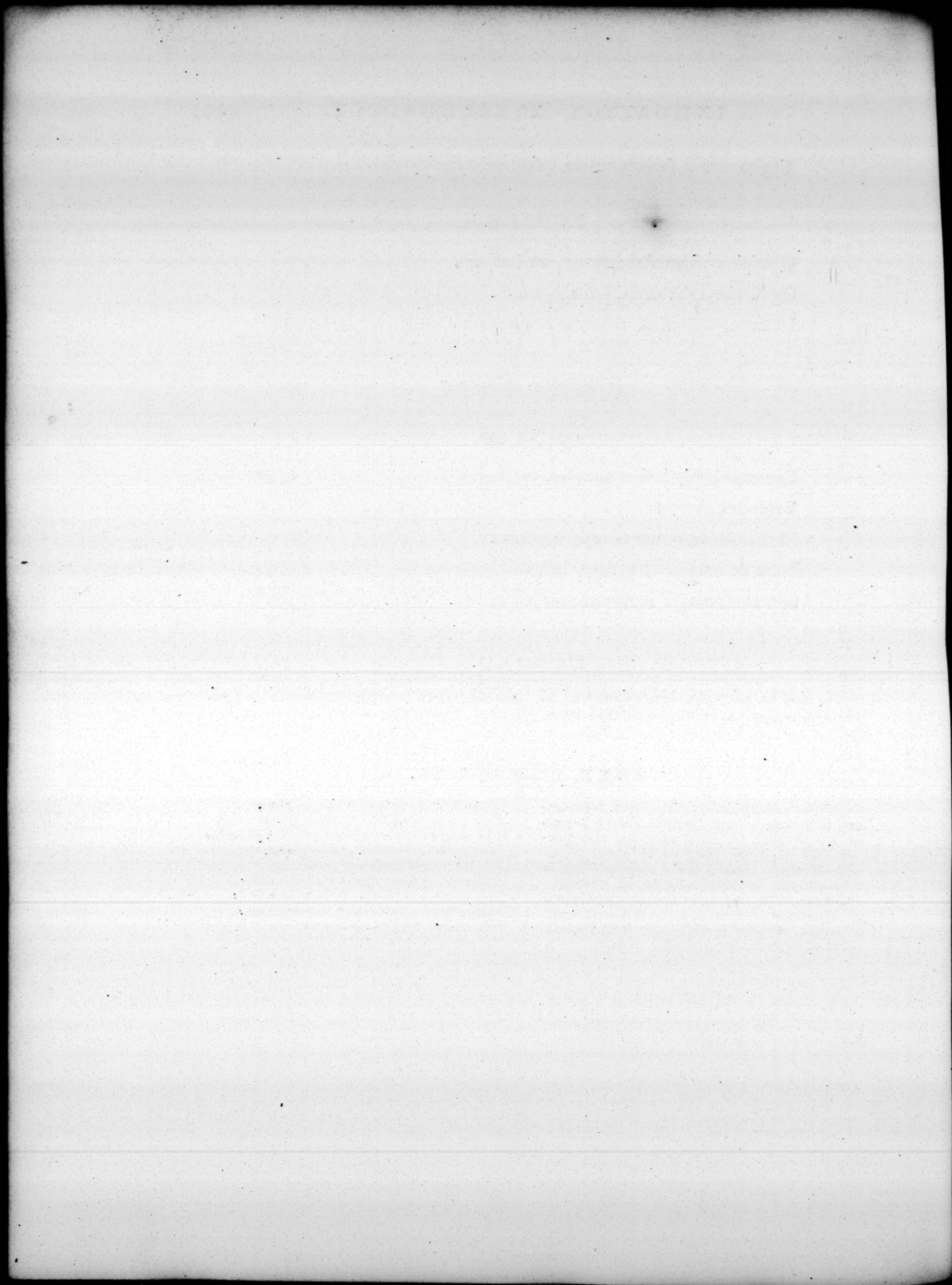
scriptoribus proculdubio hauseriat. Jortin. Verè con-
jecit vir doctissimus : vide Auctores citatos à Fabricio
ad Sext. Empiric. Lib. i. cap. 12. quibus adde Apol-
lodor. Lib. iii. c. 10. Musgrave.

De Hippolyto, Pæoniis herbis et amore Dianæ in
vitam revocato, vide Virgil. Æn. lib. vii. v. 765.

*Namque ferunt famâ HIPPOLYTUM, postquam arte
novercæ*

*Occiderit, patriasque explevit sanguine pœnas,
Turbatis distractus equis, ad sidera rursus*

*Ætheria, et superas cœli venisse sub auras,
Pæoniis revocatum verbis, et amore Dianæ.
Tum Pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ,
Ipse repertorem medicinæ talis et artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit in undas.
At Trivia HIPPOLYTUM, secretis alma recondit
Sedibus, et nymphæ Egeriæ nemorique relegat :
Sohus ubi in fylvis Italis ignobilis ævum
Exigeret, versoque ubi nomine VERBIUS esset.*

ADDENDA ET CORRIGENDA.

EXCERPTA ex Cod. ipsa Thomæ Stanleii manu scripto Bibliothec. public. Cantabrigienf. No. Gg. 3—15.

Prima Pagina hæc tantum verba continet.

Adversaria.

Pars Prima.

Conjecturae.

Secunda Pars deest.

Argumenta in priore pagina, ipsa Stanleii manu scripta, sic se habent. *Sopbocles. Euripides. Stephanus de Urbibus. Juvenalis. Persius. Achilles Tatius de amoribus Clitopb. et Leucippæ. Longi pæmenica. Parthenii erotica. Zenobii proverbialia. Theocritus. Antigonii Carystii bistoria. parad. Aristidis orationes. Theophrasti characteres. Hesychii Lexicon.*

Ibid. aliud Stanleii MS. extat, multifarias observationes Criticas complectens. Præterea, Æschylus, ab eodem editus, refertissimus Not. MSS. in 7 vol.

HIPPOLYTUS CORONATUS.

SCRIPSERAT Euripides et alium Hippolytum, Ἰππολύτος καλυπτομενος, ut vocatur Polluci, p. 477.

V. 19. Μειζὺν βροττίας προσηύων ἡμιλίας] v. 84.

Μοῦν γὰρ ἐστὶ τὸν ἡμοὶ γὰρ βροτῶν.

V. 33. ὠνομαζέειν ἰδρυοῦν] Canterus, *In posterum dici voluit deæ templum fundatum fuisse. Quin est ἱππολύτης, pro ἰδρυοῦντο ὀνομάζεσθαι*

V. 34. Ἐπεὶ δὲ Θεοῦς Κεκροπίαν λυγρὴν χθονά] Plut. p. 260.

V. 55. Κωμὸς λαλῶν] βοᾷ, ὑμνῶ

V. 61. Χο.] quidam tollunt q. duos Choros esse volunt.

V. 78. Αἰδὼς τὴν ποταμῶν κηπίων δροσὶς] l. ἡς

V. 79. ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τοῦ σωφρονεῖν εὐλαχέει] Pind.

V. 88. Ἀναξ' εἰς γὰρ δισποτῶν καλὴν χρεὼν] Nota.

V. 93. Μισοῖν τοῦ σέμενος] Suid. ὑπερφηφῆς in V. σέμενος ubi citat hunc Versum.

V. 101. τῶνδ', ἡ σὺλαισι σῆς ἐφῆκε Κυπρί] Nota. Διοὶ ἀντιλοῖ.

V. 106. νυκτὶ θαυμαστὸς] Venus noctu vigila

V. 123. βαπτὰς] ἀντὶ λυμένην. Hesych.

V. 142. εἰδ' ἑκατὰς] ζῆαι.

V. 144. Ἡ μάτρος ὑμῶν φοιταλὴν] Schol. videtur legisse per Interrogationem.

V. 147. ἀνὴρ ἀδύτων σιλαῶν τρυχῇ] l. μὴ θυσαῶσα τῇ Ἀρτεμίδι.

V. 148. φοῖτα] scil. ἡ Φαίδρα. Schol. leg. φοῖτᾶς.

V. 149. χερσὶνδ' ὑπὲρ σιλαῶν Διαιτῇ ἰστίαις αἵματι] N. L.

V. 150. Ἡ ποσσὶν τοῦ Ερεχθιδᾶ] Vide Schol. qui duobus modis hunc locum exponit.

V. 154. κρυπτὰ γὰρ κοῖτα] l. κρυπτὰ τὴν κ.

V. 158. σπῆμν] Schol. κομῆν.

V. 160. Εὐταῖα δίδται ψυχα] Schol. εὐταῖα. In f. ψυχᾶν.

V. 161. φίλοι δὲ τὰ δυστοῦ γυναικῶν] Victorius lib. iv. cap. 10.

V. 164. ἀδύτων τὴν καὶ ἀφροσύνας] Al. δυσφρ. Schol. καὶ αὐτὴ ποτὶ ὧδ' ὡς πῶς εἰσχοῖ

V. 170. φοῖτα] l. φοῖτα

V. 179. τοῦ σοὶ φηγὸς λαμπρὸν, ὃδ' αἰδῶ] δικτυκῶς.

V. 191. Ἀλλ' οὐ, τὴν τῇ ζῆν φίλοι ἀλλο σκοτὸς ἀμψισχοῖ κρυπτεῖ νιφθαῖ] i. e. alius est, et melior mortuorum status, quam viventium. Citat hunc locum Scholiastes Aristophanis in *Ranas*. p. 173.

V. 197. Μυδοὶς δ' ἄλλως φερύμεθα] ἀπατάμεθα

V. 201. κεφαλῆς ἐπικρατοῦ] Schol. κεφαλὸς ἐπικρατοῦ

V. 208. Ἐ, ἰ.] Schol. αἰ, αἰ

Ibid. πῶς αἰ δροσῖρας ἀπο κρηνίδος Καθαρῶν ὑδάτων ποτὶ ἀφροσύνας;] ut amorem extinguiam. σχολ.

V. 217. γῆρας] τριχῶν. Cant. nescio quare, *solum eundo calcant.*

V. 218. ἐχρημύσονται] Canter. *insipientes*, imo, *προσπλάτυσται*

V. 219. ἱραμαῖ] ἀντὶ τῇ ἱρῶ. Schol.

V. 221. Θεσσαλὸν ὀρῶνα] Cant. *torquem Thessalicum*. Quin de Lauro intellige, a Daphne Theffala. Callim. hymn. ii. v. 1. δαφνὸς ὀρῶν. Aliter vero Scholiastes, nempe quia δαφνὸν Theffalorum inventum. Cogita.

V. 222. ἐπιλογχὸν ἐχέει ἐν χειρὶ βίλος] Schol. αὐτὸ τὸ τιτρωσκὸν σιδηρεῖον, ὅπερ ὁ κρικὸς συνεχεῖ. Idem βίλος] ἐπειδὴ πᾶν τὸ βαλλομένο βίλος λεγεται δις γυλὴν ἐπὶ πᾶσι ἐπιλογχόν.

V. 223. κρηαῖς] φροτίζεις.

V. 228. λιμαῖς] γυναικῶν ἐν Τριζῇ

V. 231. σῶλας ἐστῆς] Notat Scholiastes anachronismum. ὅτι πᾶν γὰρ Ἕλληνας ἐχρῶντο ἱπποῖς· οἱ γὰρ ἔστιν Παφλαγονίαν πρότερον οἰκῶντες ὑγερὸν ἐπὶ τοῦ Ἀδριακοῦ διαβῆσαν. Λεὼν δὲ σῶλτος Λακεδαιμονίος ἐπικρῶν ἔστιν ἱπποῖς· miror vero quare Canterus *ἐστῆς domesticos* verterit. Eustath. in *Iliad*. i. μῆμνηται καὶ Εὐριπίδης ἱππῶν ἐστικῶν, ἐστῆς ἐκείνους προσηύκων. vide v. 1132.

V. 234. ποδοὶ ἐγείλλω] Sch. ἐπὶ θηρῶν ποδοὶ ὠρμας.

Ibid. ψαμαδοῖς] ἐν γαδοῖς Sch.

V. 237. ἀναστειράζει] ἀνακρῶν ποσσὶν, ἐρεδίζει. Hesych.

V. 238. παρακωπτεῖ] ἰλατῶι Schol. ἀπο τῶν ὀρνῶν, q. κοπτοῦντα ὠτίονα.

V. 247. τὸ γὰρ ὀρῶσθαι γυνῶν] τὸ μετὰ τῇ μανίᾳ ὀρῶσθαι τῇ γυνῇ. Schol.

V. 249. ἀλλὰ κρατεῖ Μη γινώσκοντ' ἀπολεσθαι] Schol. ὅτι γὰρ τῶν ἀμαρτημάτων ἐν τῇ μανίᾳ αἰσθάνεται· ὅτι τῇ θανάτῳ τῇ ἀληθείᾳ λογίζεται.

V. 252. πολλὰ δίδασκει γὰρ μ' ὁ πολὺς βίος] Plut. p. 165. Æsch. Prom. et Eumen.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- V. 255. προς ακρον μυελον] medullitus
V. 261. βιω δ' ατρεκέως επιτηδυσιν] Schol. αἱ ἀληθείαι
καὶ εἰς ἀκρον ἐκβαίνουσαι τῆς ἀληθείας μελεταί.
V. 264. ὅτω το λικν γ' ἥσσαν ἐπαιων
τῷ μηδὲν ἀγαν
καὶ συμφησένοι σοφοὶ μοι] Ita Æschylus Pit-
taci dictum citat in Prometheus.
V. 269. Ἀσημα δ' ἡμιν] Attice pro ἀγνώστον Schol.
V. 275. τριταίαν ἡμέραν] ἀντὶ τῷ τρίτῃ. Sic Med. v.
32. τριταίον φηγός. Hic vero legerim τριτάταν. ut v.
135. τριτάταν δὲ νῦν κλυω.
V. 288. Ἀλλ' ὡ φίλε παῖ] Schol. videtur legisse Ἀγ'
ὡ φίλε π.
V. 302. ἀπισμέν τινι πρὶν] Schol. l. τοῖς
V. 304. αὐθαδέγρεα γιγνὴ θαλασσοῦ] l. γιγνὴ Horat.
improbo Iracundior Hadria
V. 317. χεῖρες μὲν ἀγναι, φρενὶ δ' ἔχει μίανσμα τι.] ver-
sus proverbialis.
V. 321. οφθαλμῶν] ἰδί.
V. 335. σέβας γὰρ χεῖρος αἰδύμαι το σοῖ] ζῆαι.
V. 418. τρεῖς μὲν τ' οἰκῶν μὴ ποτὶ φθογῇ ἀφῇ] Æf-
chylus de Adulterio Clytemnestræ, οἶκος δ' αὐτοῦ εἰ φθογ-
γῇ λαβοὶ Σαφιστὰς αἰ λείπει
V. 345. πῶς αἰ σὺ μοι λείπεις ἃ μ' ἔχρη λείπει] Aris-
toph.
V. 348. Ἠδῶν ὡ παῖ ταυτοῦ, ἀλγύνον δ' ἄμα] Mu-
sæus, γλυκυπικρὸν κεντρὸν ἐρωτῶν.
V. 367. ὡ ποιοὶ τριφορτὲς βροτῆς] l. τρέφορτες
V. 380. τὰ χρῆς ἐπιταμιόσθαι καὶ γιγνώσκωμεν
ὡκ ἐκπονεύμεν δ'] Video meliora proboque,
Deteriora sequor.
V. 399. γλῶσση γὰρ ὕδιν πωγόν &c.] Victorius lib. xx.
cap. 13.
V. 429. προσθεῖς κατοπτρὸν ὡς παρθένος νῆα] Æschyl.
Ag. Scholiastes legit παρθεῖν νῆα
V. 449. Ἠδ' εἴη ἡ σπειρώσα καὶ διδύσ' ἐρὸν] Victorius
lib. xiii. cap. 4.
V. 450. ἐγχοῖ] γρ. ἐκχοῖ Plut. p. 1347.
V. 465. Συνεκκομίζω Κυπρίν ἐν σοφοῖσι γὰρ] Victorius
lib. xi. cap. 6.
V. 470. πῶς σὺ, πῶς αἰ ἐκνεύσαι δοκοῖς;] Vict.
lib. iii. cap. 10.
V. 488. ὡ γὰρ τι] γρ. τὰ
V. 491. διγέον] sciendum ab Hippolyto
V. 516. ποτὶρα δὲ χρεῖς ἡ ποτὸς το φαρμακῶν] Theo-
crit. id. id.
V. 525. ἐρῶς, ὃ κατ' ὀμματῶν γὰρ εἰς πόδον] Eustath.
ἐς κατ' ὀμ. &c. in Iliad. γ'. p. 328.
V. 533. ἀγρῶν ὑπερτερὸν βέλος] fulmen.
V. 574. φημα, γυναι, φρενὸς ἐπισσυντος] vel cum φη-
μα conjungendum, vel cum φρενὸς.
V. 583. Ἀμάζονες] σχολ. Ἀρτιόπης
V. 586. γογγυῖν ὅπα] Schol. ὅπα. 1, ὁπόθεν. 1, ἐκ τι-
νός, et mutanda distinctio.
V. 601. Ὡ γαῖα μητὴρ, ἤλις τ' ἀκαπτυχαί] Cur in-
vocet Tellurem et Solem vide σχολ.
V. 609. κοῖνος ὑδάμης ὅδε] κοινωστής.
V. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμωμοχ', ἡ δὲ φρεν' ἀνωμοτός] Suid.
in V. παρακεκινδυνωμένοι. Schol. Aristoph. in Ranas,
p. 134.
V. 613. Ὡ παῖ, τί δράσεις; σὺς φίλος διεργασῇ] Cic.
Offic. lib. iii.
V. 616. Ὡ Ζεῦ, &c.] Euripides μισογυνός. vide ad

vitam quæ annotata.

- V. 622. τῷ τιμημάτων τῆς ἀξίας ἐκαστον] Pro census
amplitudine, pro æstimatione bonorum uniuscujusque.
V. 631. κόσμον προτιθεῖς ἀγαλματι] 1. ὡς ἀγαλματι.
Canterus minus rectè, ornatum addens statuæ.
V. 642. το γὰρ παντὸς μάλλον, &c.] Victor. lib. ix.
c. 10.
V. 646. δακνὴ θηρῶν] περιφρ. Eustath. pag. 324.
V. 653. Ἀ γὰρ ῥυτοῖς πασμοῖσιν ἰσομορφοῦμαι] ζῆαι.
V. 663. τῆς σῆς δὲ τολμῆς εἰσομαι γυγνυμένος] Pfal.
V. 669. ταλαῖναι] Infelices. Nota
V. 715. προτραπὴς ἔγω] ζῆτῶσα. versans me in om-
nia. minus rectè Canterus, admonens me.
V. 734. ἐν ποταμίᾳ ἀγέλησιν] γρ. ποταμίαις, καὶ πο-
ταμίαις
V. 738. ἰδὲ πῶς φέρον γαλασσῶν] γρ. ἰδὲ πῶς φέρον
γαλασσῶν
V. 739. εἰς οἶδμα πατρός] Ἡριδαν.
V. 742. Ἐσπερίδων, &c. τὰς αἰοδαῖ] Cur Hesp. Αἰοδ.
vide Schol.
V. 743. ἀνσαιμι] ἔλδοιμι Schol.
V. 748. Κρηναίτ' ἀμβροσίαι] Neçtarei. Infulas for-
tunatas intelligit.
V. 750. ἢ ὀλβιόδωρος ἀξίε ζαδία
χθονὶ εὐδαιμονίαν θείας] lego αὐξίαι ut est apud
Callimachum hymn. i.
V. 752. Ὡ λευκοπτερί] Schol. hic ponit, Ἡμυχ.
V. 757. οἰασιν] Scrib. ὀήσασα vel οἰκῶνσα.
V. 758. Ἡ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων, &c.] Schol. Ἡ in illa
scil. navi. ἀπ' ἀμφοτέρων, sc. γονέων. nec enim placet Can-
teri interpretatio, ab utraque regione. δυσσένης malis
avibus q. d.
V. 780. ἀμφιδέξιν] 1, διγέον.
V. 781. φ] l. δ.
V. 783. ἐπισπασιν] Schol. 1, διδμήων
V. 786. ἐρδυσσάτ' ἐκτενόντες ἀδλοῖς νικῶν] Victorius
lib. x. cap. 20.
V. 802. ἀγχοῖ] γρ. ἀγχοῖς
V. 806. τί δὴ τα τοῖς δ' ἀντιγίμμαι κατὰ πλεῖστοις
φυλλοῖς] Brodæus Miscell. lib. iv. c. 15.
V. 821. κατακορὰ μὲν ἐν ἀβίωτος βίος] Eustath. p.
288. De variâ lectione hujus loci vide σχολ. sequor au-
tem distinctionem Aldi.
V. 823. ἐκνεύσαι παλιν] v. 470.
V. 840. τίνος κλυω;] tollo Interrogat. cum Scho-
liaste.
V. 864. περιβόλας σφραγισμάτων] ζῆαι.
V. 866. ἐκδοχαί] 1, κατὰ διαδοχὴν.
V. 868. πρὸς το κρανίδιν] 1, συμβῶν
V. 869. εἴη τυχαῖ] 1, τυχή.
V. 872. πρὸς γὰρ τίνος] σχολ. 1, ἀπο τίνος τύχης.
V. 923. λεπτουργαί] 1, σιμομυδαί. v. 490.
V. 932. Ἀλλ' ἢ τις, &c.] l. Ἀλλ' εἰ τις.
V. 938. Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρός] q. ἀπ κατ' ἀνδρός.
V. 953. Σίτοις καπηλευ] τοῖς δ' ἀνψύχῃ βορᾶς.
V. 960. ποιοὶ γὰρ ὀρκοὶ κρείσσονες; τίνος λόγοι
τῆς δ' αἰ γένοιτ' αἶν, ὡς σ' αἰτίαν φυγεῖν;] τῆς,
sub. Φαίδρας. Sed tollenda Interrogatio post κρείσσονες.
Non placet Canteri Versio.
Nam quod jusjurandum gravius? quæ verba hac
(epistolâ contra te scripta) potiora esse possent ut crimen
effugias?
V. 962. τοῖς γησιαῖς σὺ πολέμιον πεφυκεναι] Cant. τοῖς

ADDENDA ET CORRIGENDA.

γῆστοισι π. imd γῆστοισιν.

V. 966. το μωρον] Canterus, *stultitia*, imd *Intemperantia*.

V. 977. Ισθμιος Σινης] an Σίνης qd.

V. 987. Ες ἡλικας δὲ κηλίου σοφωτερος] Cant. *Apud aequales vero paulo sum peritior*. At Plutarch. p. 10. habet ὁλυος, et ita σχολ.

V. 999. μὲν αὖδ' ὑπεργεν] l. αὖδ', an uno verbo αὖδ' ὑπεργεν. qd.

V. 1005. Γραφὴν τε λυσσων] Cant. *Picturaque cerpens*, imo potius, in *scriptis libris*; ut supra v. 451. γραφας παλαιτέρων, *scripta veterum*.

V. 1013. Αλλ' ὡς τυραννίδι &c.] Vide Soph. Oid. 70.

V. 1035. ἡ καλὴς ἐχρημεδα] scilicet sub.

V. 1039. εὐσεβεία] Schol. videtur legisse εὐθεία.

V. 1057. κληρον ἢ διδύμῳ] ἀνευ μαντικής. Canter. obscurius, *sortitionem non expectans*. Juvenal. Sat. i. 81. *sortesque poposcit*, in oracula.

V. 1062. ἢ δὴτα. πατρὸς ἢ πατρὸς αὖ οἱς με δε] *per persuaderem patri et pejerarem*. Schol. ἢ δὴτα πατρὸς, ἢ &c.

V. 1076. σαφως] γρ. σοφως.

V. 1078. Εἰδ' ἢ ἡμαυτοῖς, &c.] arguit crudelitatem Thefei.

V. 1102. Η μὲν μοι τα θύει, &c.] Pugna ejus qui providentiam Dei agnoscens generalem, non agnoscit particularem.

V. 1117. Ράδια δ' ἡδὲα τοῖς αὐτοῖς Μεταβάλλομενα χρονοῖς αἰε] videtur dicere, *Novos quotidie mores induens*.

V. 1133. τοῖς—τροχῶν] κατὰ τοῖς τρ.

V. 1146. μανίῳ θροῖσιν] μανίῳ.

V. 1172. Εὔπαισιν αὐτοῖς ῥοπτροῖς αἰσχυραντα με] l. αὐτοῖς Eustath. p. 288.

V. 1229. τετράρον οὐχ] vide Eustath. in Il. γ'. p. 324 et in Il. ε'. p. 435.

V. 1252. Οὐδ' εἰ γυναικῶν παρ κρημασθεῖν γενο] Victor. lib. xvi. c. 5.

V. 1253. καὶ τὴν ἐν ἰδῇ, &c.] Brodæus Miscell. p. 146.

V. 1260. εὐδ' ἡδομαι τοῖς δ' εἰ ἀπεχθόμαι κακοῖς] f. ἐπάχ-δομαι.

V. 1293. σπηματος ἐξ ὧδα] Æschyl. in Prom.

V. 1373. Καὶ μοι θανάτος παλαιῶν εἰδοῖς] ζῆαι, θανάτος παλαιῶν. Æschyl. in Philoctete; et in Suppl. Vide Theod. Cant. var.

V. 1382. Εὐμολεῖ ἐπ' ἐμῇ, τί ποτε τοῖς εὐδῇ] l. εὐμολεῖ ἐπ' ἐμῇ τί ποτε; τὸν εὐδῇ, &c.

V. 1445. καπορῶσσι δὲμας] sic v. ὀρῶσσι ἐκτείνοντες ἀθλοῖς νεκρῶν.

Παρδονοῖος ἡδονῇ] Eustath. in Iliad. δ'. p. 383. Τῷ εἰ διφθόγγῳ φίλων λεγεται

ἀντιγὰρ χορδῶν] Eustath. in Iliad. ε'. p. 456. Κατὰ το-σημαινομενον

Eustath. in Iliad. π'. p. 1107. μυσσάττονται γὰρ οἱ τοῖστοι μὴ μόνον θανάτων ἀπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ θνησκοντας ὅρῳ, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ δηλοῖ

ἀποκ] τὸν καμῶτον. Eustath. in Iliad. γ'. p. 288.

Eustath. in Iliad. ε'. p. 435. Εὐριπίδης δὲ πῶς τα Ομη-ρικὰ σημάτα εἰς ξυμβόλα μεταβάλλει, φησὶ ξίνοις τε σιμῶν σὺμβόλα οἱ δρασσοῖ σ' ἐν

Schol. Aristoph. in Ran. Ἡδὲ πῶς ἄλλως νεκρὸς ἐν μακρῶν προση

Οὐ μαντὶς εἰμὶ τ' ἀφανὴ γινώσκω σαφῶς] Schol. Aristoph. in Equites, p. 193.

Μὴ μοι τῶν μῶν ἐπισχῶ Κεῖναι ἔραμαι] Schol. Aristoph. in Vesp. p. 337.

In eadem Bibliotheca reperuntur seq. in Hippolyt. Not. et Reiskii conjectur. quas J. Taylorus exemplaris margini adscripsit.

V. 3. τὴ ποτὶ] F. δὲ π.

V. 19. Μείζω—ὁμιλίας] Μείζω R. Flor. ὁμιλία. Necessè est ut legamus ὁμιλία, quicquid demum statuatur de reliqua parte commatis.

V. 20. γ' ὅν] γρ. ὅν

V. 24. με δε] F. γ—

V. 38.] n. ad l. "Vulg. firmat" — Firmat etiam quodammodo vox κεντροῖς, quæ sequitur.

V. 42. καὶ φανήσεται] F. καὶ φανήσεται Quisnam enim, quæso, dixerit ἐμπνέω—κεντροῖς;

V. 43. πεφύκτα] γρ. πεφύκτα et rectius.

V. 48. κακόν] Rectè.

V. 49. τῷ] R. τῷ

V. 53. τόπων] γρ. δόμων

V. 78. Αἰδῶς] l. Ἡδῶς, ut MARKLANDUS feliciter conjecit.

V. 79. Οσοῖς] *Οὐ οἷς Reiske. Miserè et luctuosissimè.

V. 80. εἰληχόν] εἰληχόν. Ed. in n. ad l. "Annotatur" Rectè f. annotatur.

V. 105. ὅσον] F. οἷον

V. 115. λίγαι] φροῖν R.

V. 136. Τάδε κατ' ἀμβροσίῳ] Τάδ' ἘΚΑΣ α. R. sed inficetè.

V. 146. Σὺ] F. H—

V. 153. ἐν οἴκοις] ἱστικός R.

V. 159. Λύπῃ] Λύπας R.

V. 160. Εὐταία] Εὐταία R.

V. 161. τῷ] F. καὶ

V. 193. νεφέλαις,] νεφέλας R.

V. 207. λήματος] F. λήματος

V. 230.] Ad Ed. n. ad l. Ita emendavit et R.

V. 235. ὅρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας] ὁροσάτας ἐπὶ θήρας R.

V. 263. ἀτρεκέις] ἀτρεκέις immobiles, nisi ἀτρεκέις velis pro ἀκρεκέις accipere, exasciata, —R.

V. 270. τῆσδε] l. τῆσδε

V. 272. ἀν] αὐ R. F. ὅν

V. 276. κατέξανται] Rectè. Vide Phœniff.

V. 277. ὅ, τριταίαν] ὅ, τριτάταν R.

V. 278. ἄτης] ἄλης R.

V. 293. τόδ'] F. τόδ'

V. 306. πρὸς τὰδ'] πολλὸν R.

V. 323. δρῶσ'] δρῶσ'

V. 326. ἐν] ὅ R.

V. 350. λέγουσιν ἂν αὖ—] ἂν ὅ R.

V. 356. τί λέξεις] F. τί λέξεις, i. e. ἱλιξας Cf. Valck. ad Eur. Phœn. 856. et Reisk. An.

V. 392. γράμματα] Rectè.

V. 393. τυγχάνω] τύχχανον R.

V. 394. ἴσθ'] οἶδ' vide Reisk.

V. 401. φρονήματ'] Ἀφρονήματ' R.

V. 420. ποτρία] F. ποτρία

V. 450. ἀν] F. αὖ—ita R.

V. 473. εὐδὲ γίγνη γὰρ, ἥς κατηρεφῆς δόμοι]—τολῆν—, ἥ—δύμους R.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- V. 485. Ητ' ἀρά γ' ὀψί γ'—] Η παῦρα γ' ὀψί τ'—R.
V. 519. ἡ λόγος τίς, ἡ πείλων ἀπο]— πλοκόν τ. ἡ π.
λαῖος R. F. πείλων βίος.
V. 530. ὁ—] ὁ R.
V. 532. ψυχῇ χάριν, ὅς—] F. ψυχῇ χάριν, αἶς
V. 599. πείφῃ] πείφῃ Barnes.
V. 662. εὐρέθῃ] ἡρέθῃ R.
V. 666. ποδὶ] πάλιν aut τῷ R.
V. 699. συμφορὰς] συμφοραῖς R.
V. 701. χ' ὥς τις] χ' ὅς τις
V. 711. συγχωρεῖν] σ' ἐγχειρεῖν, vel potius σ' εἴτα συ-
χωρεῖν R.
V. 760. αὐξῇ] αἰξῇ R.
V. 772. ἀρχαῖς] ἀρχαῖς R.
V. 810. βίος] βίον R.
V. 821. Γυναικός, ἡ με κατθανῶσ' ἀπώλειαν] Νεκρὸν γυ-
ναικός ἡ θανῶσα μ' ἀπώλειαν R.
V. 833. Κηλὶς ἂ—] ἂ δ' R.
V. 834. Κατακοναὶ μὲν ἐν, αἰώματος βίος] Κατακοναὶ με-
τὰ τὴν αἰώματος βίος R.
V. 850. θανῶν] συνῶν R.
V. 857. σέθεν' μέλος] σέθεν' μέλος R.
V. 882. Αἰώματος βίος τύχα] Αἰώματος βίος τύχας R.
V. 886. ποδὶ] ποδὶ R.
V. 889. τλητὸν] γεκτὸν R.
V. 952. ἀνδρὶ] ἀνδρὶ R.
V. 956] κακῶς R.
V. 967. Σίτοις] Σίτες Id.
V. 1012. ἀπαγγέλλειν] ἐπαγγέλλειν R.
V. 1019. Γραφῇ τι λίσσων' ἔδῃ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν]
Γραφῇ δὲ λίσσων' ἔ' τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔ' σκοπεῖν
V. 1038. εἰδὲς] εἰδὲς R.
V. 1042. Ητ' ἀρ' ὀλοίμην] ἡ τ' ἀντολοίμην R.
V. 1053. εὐοργησία] Rectius εὐορκησία
V. 1071. κ. ὁ. δ.] κλέψῃ ἔδῃ διομήνη vel διυμήνη R.
V. 1084.] αἰ' αἰ'
Πρὸς ἥπαρ ἔρπει, δ. τ' ἰ. τ.
Κακὸς μὲν φαίνομε' ἔ, δοκῶ δὲ σοι. R.
V. 1094. οἶα παύσομεν] οἶα παύσομεν R.
V. 1100. Πάλαι ξινῶσθαι] πάλαι κτεγῶσθαι R. Quod
miror.
V. 1119. Λύπας] Λύγος R.
V. 1120. Ζύνειν δὲ τιν' ἐλπίδι κεύδων] Ζύνειν ἐλπίδι
κεύδων R.
V. 1134. Βίον συνετυχοῖν] βίον σὺν εὐτυχίῃ vel εὐψυ-
χίῃ R.
V. 1142.] Vide R.
V. 1149.] Vide R.
V. 1156.] Vide R.
V. 1162.] Vide R.
V. 1185.] Vide R.
V. 1193. μέλος] F. μέρος
V. 1204.] Vide R.
V. 1210.] Vide R.
V. 1232.] Vide R.
V. 1252.] Ed. in not. ad l. "Ita Paris." Ita R.
V. 1275.] Vide R.
V. 1292.] Vide R.
V. 1303.] Vide R.
V. 1307.] Vide R.
V. 1314.] Vide eund.
V. 1324.] Vide eund.
V. 1330.] Vide eund.

- V. 1337.] Vide eund.
V. 1352.] Vide R.
V. 1395—7.] Vide R.
V. 1403.] Vide eund.
V. 1420.] Vide eund.
V. 1431.] Vide eund.

Liber Collegii Regalis beatæ Mariæ de Etonâ (D. n. 6—8.) quem Testamento legavit Nicolaus Mann, Domus Carthusiensis Londini Magister, et Collegii Etonensis olim Alumnus, continet nonnullas Not. MSS. in Hippolytum. Sept. 03. 1702.

Payne's Catalogue, 1788. No. 6403. Euripides Gr. Canteri, cum Notis MSS. R. Bentleii.
Quis emerit hunc Librum neque ego scio, neque scit ipse (Payne).

Reliquit Clar. Tyrwhitt plures Not. MSS. in Dramaticos Græciæ Poetas, quæ sunt in manibus Amici mei, Doctiss. Tho. Burgess, qui eas publici juris facturus est: inter quas nonnullæ in Hippolytum Notæ reperiuntur.

- V. 3. Pontus hîc est Pontus Euxinus, ut in versu Aristophanis, p. 335.
—ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδῶν. Musgrave.
V. 19. προσπίπτων. Plato de Legg. X. p. 959. A. πρὸς τὰς τῶν φυλάκων ψυχὰς — προσπίπτουσι, πείδουσι διωκταῖς λόγων. Confer et Troad. 763. Musgrave.
V. 82. χρυσίας κόμης] Dele notam.
V. 135. In Not. post νεκρός] Lege, sed τριτάτος, ut mihi videtur, cum τῷ ἀμείραι conjungi debet.
V. 141. Confer Rhéf. v. 36. et Jos. Barnes in Bacch. v. 305.
V. 147. In Not. Vid. Stiblin. ad locum.
V. 153. In Not. post "Ερωτα." Lege, Vid. Pind. Olymp. ii. l. 9.
V. 161. φιλαί] Confer Horat. Lib. ii. Od. 3. v. 9—Lib. iii. Od. 16. v. 10.
V. 161. In Not. Col. 2. l. 15. Locus, quem è Drydeni scriptis exaravi, ἀπεροδιδόντος est, ideóque delendus.
V. 193. κηφίλαις,] Valckenaer κηφίλαις.
V. 194. Οὕτως ἔως βροτοῖσιν ἔγνεται βίω
Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τῷ θανάτῳ δ' ἀπείρῳ
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπαῖν τόδ' ἡλίω.
Vid. Valckenaeri Diatrib. in Euripidis Perd. Dram. Reliquias, p. 141.
V. 197. In Not. Apud Poetas nullum vidi exemplum τῷ ἐκ pro ἔδῃ, sed usus iste vocis hujus occurrit apud pedestres Scriptores. Thucyd. Lib. v. p. 349. Ed. Duker. Ὅτι κωδὶς τῷ ἐαυτῷ ζεύγῃ, καὶ ἀνακρυχθέν-τος Βοιωτῶν δημοσίῳ κατὰ τὴν ἐκ ἐξουσίας τῆς ἀγωνίστου. Ubi Scholiastes, τὸ μὴ ἐξῆναι Λακιδαιμονίῳ ἀγωνίζεσθαι. Lucian de verâ historiâ Lib. i. p. 100. Ed. Reitz. Αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἵσσεσθαι τῷ φόρῳ ἢ ἐκ ἀπόδοσις.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- V. 221. In Not. Col. 2. l. 20. dele perquam.
- V. 223. In. Not. Col. 1. Musgravio legenti ὄραται assentiri non possum, quoniam, finalis in dativo singulari nunquam eliditur vel à Tragicis, vel à Comicis Scriptoribus.
- V. 229. In Not. Col. 1. l. 12. Dele Var. Lect. γί-
νεται, vel γίγνεται, metri causâ.
- V. 271. In Not. Col. 2. l. 1. Dele, "Latini porrò" et sequentia verba ad fin. not.
- V. 292. In Not. Col. 2. l. 12. Dele voces "ut *Via mentis*."
- V. 331. Πύση. Prætulerim πύση, quæ quidem forma in secundâ personâ medii futuri magis Attica est, et à Brunckio in Editionibus suis Dramaticorum Scriptorum plerumque servatur. Vide. γνώσει vice τῆ γνώσει l. 613. Œdip. Tyrann.
- V. 333. Vid. Warburt. Div. Legat.
- V. 385. Conozco lo mejor, lo peor apruebo.
Garcí Laffo de la Vega. Sonnett. 6 Ed. Salamanc. 1574.
- V. 420. Dele Notam de voce πόντος, cujus penultima ut in μία et δια corripitur.
- V. 446. In Not. Col. 2. l. 11. Cl. Dupuy legenti ἀρὰ assentiri non possum, quoniam prima syllaba τῆ ἀρὰ, imprecatio, corripitur.
- V. 452. Confer Homer. Hymn. in Vener. et Chor. Sophocl. Antigon.
Ἔρως ἀνίκαιε
- V. 481. Τόλμα] Vid. Petr. Victor. Var. Lect. Lib. xxxi. cap. 9.
- V. 483. Confer Sophocl. Ag. Flag. v. 584.
- V. 491. Vid. Valckenaeri Diatrib. in Euripid. Perd. Dram. Reliq. p. 255, 256.
- V. 530. In Not. Col. 1. l. 19. Senarii hujusce metrum fœdissimè corruptum, quomodò sanari possit, non video.
- V. 530. In Not. Col. 2. l. 7. Pro
Εἴτ' ἐπιδιδόρῃσαν, κ. τ. λ.
Lege, Ἐπιτ' ἐπιδιδόρῃσαν, εἴτ' εἰς ἰλπίδα
Ἐπιτίσαν, ὅτω γίγνεται ἐκ τῶν Ἐρως.
- V. 546. In Not. Col. 2. l. 1. Dele "eadem."
- V. 617. Vid. Hudibras, "His Dialogue with Ralpho
bis Squire; His Conversation with the Lawyer; and His Letter to his Mistress."
- V. 720. Vid. Clarke ad Hom. Il. iii et ix.
- V. 733. Vid. Mus. Etonenf. Vol. ii. p. 241.
- V. 834. κακῶν—πίλαρος] Confer Supplic. v. 824. Herc. Fur. v. 1088.
- V. 841. Πύση] Vid. Petr. Victor. Var. Lect. Lib. xxix. cap. 1.
- V. 848. Confer Alcest. v. 895.
- V. 867. In Not. Col. 1. l. 4. Post "Cicero in Verr." Dele "Aliquando" et sequentia verba ad "Budæus."
- V. 941. Confer Andromach. v. 451.
- V. 947. In Not. Col. 1. πλῆγες (Dor. πλῆγες) dici solet de corporis ictu; sed de animi reperitur πλῆγες, primâ semper brevi.
- V. 978. τὰ φίλατα Vitam, ut docet Valckenaerius ex Alcest. v. 340.—Sed malè, ut mihi videtur, emphasin et pathos φράσας istius τὰ φίλατα exprimit interpretatio per τὰ Vitam. Malim vertere, "Uxorem mihi carissimam, scilicet, Seipsam."
- V. 1165. Cùm in propriis, ut aiunt, nominibus Anapæstus locum habeat in quartâ sede Iambi, quæ de voce ἱππλότῃ, vel potius ἱππλότῃ, contractâ ex ἱπ-
πολότῃ dixi, indicta sunt.
- V. 1351. In Not. Col. 2. l. 4. Pro "atque intercepit" Lege "et quodammodo consumpsit."
- V. 1369. In Not. Col. 1. l. 11. Dele notam.
- V. 1402. In Not. Col. 1. l. 8. De voce ἀναλδήτῃ vide Notas Toupîi in Longinum p. 137. Edit. Quart.
- V. 1433. In Not. Col. 2. l. 16. Conjectura amici, qui fortè legendum putat μὴ ἦν vereor ut viris doctis se probet. Μὴ ante εἰδέναι et εἰ et fortassè pauca alia, Synizesim, ut Grammatici aiunt, pati solet, quod tamen in ἦ finali ante ἦ literam initialem in voce sequenti, nunquam, quod sciam, à poetis, vel tragicis, vel Comicis factum est.
- V. 1444. Vid. Peters in Job p. 314.
- V. 1462. Pro κίχῃνι Lege κίχῃνι. Amicus quidam me monuit de præclarâ conjecturâ Doctiss. Porsoni, qui legendum putat κίχῃνι vice κίχῃνι, cujus prima syllaba brevis est. Amant profectò Attici poetæ literam γ verbis inserere, ut in γηγῶσκω, γίγνομαι, &c.

F. H. E.

RECEIVED

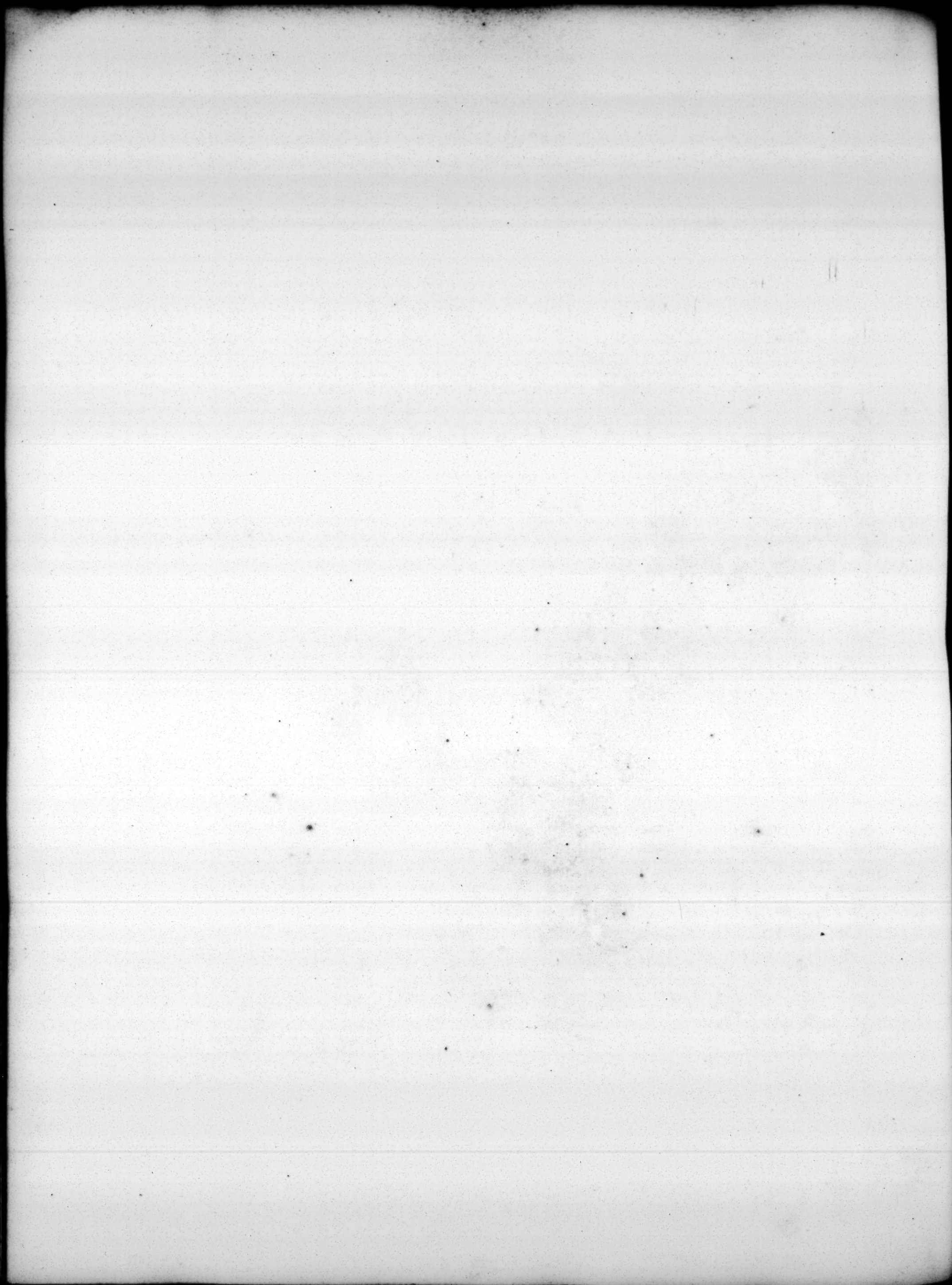
L. C. VALCKENARI

ADNOTATIONES

IN

E U R I P I D I S

H I P P O L Y T U M.

L. C. VALCKENARI

ADNOTATIONES

IN

E U R I P I D I S

H I P P O L Y T U M.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ] Argumentum Dramatis repræsentavi, quale dederat ex Codicibus suis Arsenius in prima Scholiorum Editione, hic illic tamen emendatius scriptum ex Cod. Paris. In Florentino Cod. prostat argumentum, quale fertur in Euripidis Tragediarum Edd. hinc abest argumento subjecta vetus adnotatio minime contemnenda. — De diversis lectionibus satis erit nonnullas attigisse. Vs. 2. quia præter Paris. Codex quoque dabat Flor. *μία τῶν Ἀμφοτέρων Ἰππολύτην* *Ἰππολύτην* dare malui, quam cum Arsenio *Ἀρτιόπη* quod is velut usitatus matris Hippolyti nomen alteri substituisse videtur. — Hippolytum v. 3. Cod. Flor. dixit *κἀλλί τε καὶ σφραγίστη διακρίνοντα*, ubi vulgatur *διαφέροντα*. — Vs. 5. Cod. Paris. habet, *τῆς Μίνω τῷ Κρητῶν βασιλέως θυγατέρα* omisso nomine materno καὶ Πασιφάης quod in vulgatis legitur Edd. adjectum. — Vs. 7. recte dat etiam Paris. Cod. *μετὰ τῆς γυναικός* alterum, vitiosum, *μετὰ τῶν συγγενῶν*, fluxit ex vicinis. — Vs. 10. in aliis Edd. erant ista, *τὴν Φαίδραν εἰς ἔρῳτα παρώρμησι, τέλος δὲ τοῖς προτεδύοις ἐπέθηκε* de quibus ultimum ἐπέθηκε recepi, firmatum a Cod. Flor. pro *ἔθηκε*. — Quæ sequuntur, ut hic edita sunt, in Cod. leguntur Paris. qui pro *θάλω* æque ac Flor. versu 16. dabat *σπύδων*, et v. 17. *δέλων*. ubi *βέβλων* scripsit Arsenius. — Vs. 21. positum ex Paris. *τὴν μὲν Φαίδραν ἢ κατεμήψατο* neque dubito quin ita dederit Arsenius, ubi vitiose vulgatur, *τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἀπεμήψατο*. in aliis Edd. simplex legitur *ιμέψατο*. — Vs. 23. ex aliis Edd. recepi *τιμὰς ἴφθι ἐπιχωρίας ἰγκαταστήσασθαι* quod est in Ed. Arsenii, *τιμὰς ἴφθι γῆς ἰγκαταστήσασθαι* præbent Codd. quoque Paris. et Flor. hinc scribi quoque

poterit, γῆ ἰγκαταστήσασθαι — Argumento dramatis ista recte subjunguntur in Edd. aliis, ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐστὶν Τροίῃ καὶ τὰς. absurda, quæ prostant in Ed. Arsenii, præbet etiam Cod. Paris. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπὸνέται ἐν Θύβαις. quæ totidem verba leguntur in argumento Ocypodis Luciani T. iii. p. 664. cujus auctor, τὸ δὲ δράμα, inquit, τῶν πάντων ἀστέρων. ut in fine veteris notæ in Hippolytum legitur, τὸ δὲ δράμα τῶν πρῶτων, quæ tamen aliter cepit Jo. Alb. Fabricius B. G. i. p. 642. — In nota subjecta male omissum verbum *ἐλάττω* ex Cod. Paris. restitui. Quod dederat Arsenius, ex Codd. procul dubio, nomen Archontis Attici reliqui, ἐπὶ Ἀμεινοῦ ἀρχοντος. inter diversas hæc forma nominis legitima videtur Ἀμεινῶν ut Salmasio visa fuit, Menagio, et R. Benteio. In Cod. Paris. scriptum legitur: *ἰδιδάχθη ἐπὶ ἀμεινῶνος ἀρχοντος Ὀλυμπιάδῃ ἐπὶ (sic) πρῶτῃ, ἔτι τετάρτῃ*. De istius Archontis agentes nomine hic vulgatis usi sunt Jo. Meursius de Arch. iii. c. 3. If. Casaubon. An. in Athen. v. c. xviii. Aeg. Menagius in Diog. Laërt. iii. 4. et P. Wesseling. in Diodor. Sic. i. p. 509. alium in finem eadem adhibet R. Benteius in Epist. ad Jo. Millium p. 52. — In his, quæ subjiciuntur ex Stobæi Floril. scripto, memorata Zopyri Thesæis hic in limine me non detinebit. — Inter dramatis interlocutores *Θεράποντες* sunt repositi, a choro distincti v. 61; etiam *Ἐξάγγελος* pro *ἑτερος ἄγγελος*, ex Cod. Paris. v. 776. proponi potuisset.

Vs. 1. *Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι*] Philostrati Timasion, Hippolyto cetera non dissimilis, sed et istius culpæ, qua sola peccavit Thesides, infons, sacra Veneri quotidie faciebat: de V. A. vi. p. 232, 8. πολλὴν γὰρ

aiebat, ἡγάμαι τὴν θεὸν [ἐν] ἀνθρωπείοις τε καὶ θεοῖς πρᾶγμα-
σιν· omiffam illic præpositionem à descriptore, quod
jure fufpicabatur Ti. Hemsterhuf. in Miscell. Obf. iii.
p. 419. firmant Euripidis verba, obverfata Philoftrato.
In rebus ille tam humanis quam divinis magnam vim
Deam habere statuebat; quam, omnia pervadentem,
præter ceteros Poëtas, Tragici cecinerunt: nemo lucu-
lentius explicuit Sophocle feptem et decem fenariis
continuis apud Stobæum Florileg. p. 386, 40. Grot.
p. 239, 241. De his duo tantum primos verfus ad-
ponam, partim ex Plutarchi T. ii. p. 757. A. fcriptos
emendatius:

ὦ παῖδες, ἢ τοὶ Κύπρις ἢ Κύπρις μόνον,

Ἄλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἱπώνυμος.

Multiplex, et hic juxta Euripidem *multum* Veneris
erat *nomen* in cælo terraque; five clarum et venerabile.
Longe diverfum quid fignificatur, Κύπρις — ἢ πολλὴ
ῥυή· Hippol. v. 443; cumque animantibus quibusdam
πολλὴ dicitur inesse Ἀφροδίτῃ. — Hic Πολλὴ μὲν ἐν βρο-
τοῖς, — ἐστὶ σιμνὴ, μεγάλη, τιμία· quod liquebit fimilia
dicta quædam Euripidis comparanti, Iphig. in Taur.
v. 1492. Troas. v. 49. Herc. v. 849. De Baccho eadem
leguntur et de Sileno verba in Orphicorum H. 44. et
53. τιτιμίνε πᾶσι θεοῖσι, καὶ θνητοῖσι βροτοῖςιν. Est in
Athenæi xv. p. 695. F. Scholion egregium:

Ὅστις ἀνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει

τιμὴν ἐν τε βροτοῖς, ἐν τε θεοῖςιν, κατ' ἑμὸν νόον.

eumdem in sensum scribi potuerat, Πολὺς μὲν ἐν βροτοῖςιν,
ῥαυτὶ τ' ἴσιν.

Vs. 1—5.] Quatuor etiam de his ἱαμβείοις potuiffet
suum Aristophanes ληκυθίων adaptare; verfus enim effi-
ciunt ληκυθίως

Κύπρις ῥαυτὶ τ' ἴσιν

Τιμὸν τ' Ἀτλαντικὸν

Φῶς ὀρῶντες ἡλίῳ

Τὰ μὰ πρὸς αἰὶν κρᾶτη.

Qualium Trochaicorum Euripidis ingratum in fenariis
fuisse sonum castigatis Atticorum auribus non sane
miror, neque adeo censuram, quam in Euripidis Pro-
logos exercuit severiffimam Aristophanes Ran. v. 1231,
—1278.—Ore Gallico R. P. Brumoy dans son *Théâtre
des Grecs* T. ii. Venus Euripidea loquitur propemo-
dum, ut Virgilii Juno; sed errores viri optimi hic non
persequar. Illud non alienum videbitur, si loca vete-
rum indicavero, hujus etiam dramatis verfus adhiben-
tium, quæ quidem mihi fuerint observata. Versum
1 et 2. ad vocem ἴσιν pro ἴδον positam, excitat Gram-
maticus de Solæcismo p. 200; eosdem παρωδῶ Luciani
Podagra T. iii. p. 665. Vss. 2—6. ad Veneris poten-
tiam declarandam adhibet Athenæus xiii. p. 600. C.
In Tragœdia quæ dicitur Χρῆστος πάσγων matri nuncia-
turus filio moriendum, sic virginem alloquitur v. 102.
postquam suum αἶψα ter repetitum ingeminasset:

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖςιν, καὶ ἀνώνυμος

Ἀγνὴ κίχλησαι, τῆςδε γῆς ὅσοι πῖδον

Ναῖουσιν, λαμπρὸν φῶς ὀρῶντες ἡλίῳ,

Τὰ νῦν δὲ τάλαι· ἢ πάλαι μακαρία.

ad ista frigide satis respondet ἡ Θεοτοκος,

Τί δ' ἴσιν; ἢ πῦρ τίς μ' ἀποκτεῖναι θέλει;

Non dicam quam apte Veneri de se dicta transferantur
in virginum sanctiffimam: sed nunquam Gregorius
Nazienzenus Mariam dixisset οὐκ ἀνώνυμος Ἀγνή. De

hoc dramate quid sentiam, in Præfatione jam fuit in-
dicatum.

Vs. 8. Τιμώμενοι χαίρουσιν] Huc spectabat Plutarchus
ista scribens in Ἑρωτικῷ p. 776. C. τῷ δ' Ἐρωτὶ καὶ τῷτο
καθαίρει τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἴσιν, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τιμώμενοι
χαίρουσιν ἀνδράπων ὕπο. quod ait idem reliquis inesse Diis,
ut ab hominibus coli cupiant; ad Penthea de Baccho
Tiresias, Ὅρας; σὺ χαίρεις —, Κακίνορος, οἶμαι, τίρεται
τιμώμενος, in Eurip. Bacch. v. 321; in hujus Alc. v. 54.
Orcus, τιμαῖς καὶ τίρεται δόκει. de vero Deo non ab-
furde Clemens Alex. Strom. vii. p. 848. 13. εἰ τιμώ-
μενοι χαίρει, (τὸ θεῖον,) φύσει ἀνιδεῖς ὑπάρχει, οὐκ ἀπικέ-
τως ἡμεῖς δ' εὐχῆς τιμῶμεν τὸν Θεόν.

Vs. 11. Ἰππ. ἀγνὴ Πιτθίως παιδύματα] In Theseo
Plutarch. p. 2. B. ὁ δ' Εὐριπίδης, αἶτ, τὸν Ἰππόλυτον ἀγνὴ
Πιτθίως παιδύματα προσεπικῶν, ἱμφαίνει τὴν περὶ τὸν Πιτθίαν
δόξαν. In sanctam avi materni domum, in qua puer à
Connida præceptore, juvenis ab avo Pittheo fuerat ip-
semet ad virtutem formatus Theseus, cur et quando
miserit Hippolytum educandum, tradit Pausan. i. p.
51. Diodoro Wesselingii iv. p. 306. 21. filium Troe-
zena misisse narratur, τρέφειν παρὰ τοῖς Αἰθραῖς ἀδελ-
φοῖς Pittheidos Aethræ fratres, quos ex MSS. ibi
restituit, vellem nobis memorasset Wesselingius, mihi
quidem aliunde ignotos: si fratres habuit Aethra, quo-
modo tandem locum habere potuit, quod scribit Pau-
sanias, quodque ex Asclepiadæ Τραγωδουμένοις Schol. in
Hom. Od. A. 320. ἦν γὰρ, inquit, [Ἰππολύτῳ] διὰ τὴν
Πιθίως Αἰθρᾶν μητέρα τις ἀρχὴ δίδω. — De Pittheo nihil
adeo novimus nisi laudabile; nec fane causam habuit
cur Regem optimum tanquam *superbum* inter populares
suos traduceret Brumæus, reddens Euripidea, *cet élève
du superbe Pithee*: Quæ quidem velut Pitthei monu-
menta memorat Pausanias, judicem justum demon-
strant populum in pace regentem: de Musæo, in quo
dicebatur λόγων τέχνη, artem isthoc ævo non necessa-
riam, tradidisse, et de libello, quem sub ejus nomine vul-
gatum legerit, quid Pausanias censuerit, vocula δὲ de-
monstrat in his p. 184. Πιθίως δὲ (scilicet!) σύγγραμμα.
—Commodum Schol. ad ἀγνὴ Πιτθίως adscripsit ex
Eurip. Med. versum 684. [Πιτθίως τις ἐστὶ γῆς ἀναξ Τροι-
ζηνίας,] Παῖς, ὡς λόγος Πίλοπος εὐσεβέστατος. Suspicio,
ultimum hoc ferme capiendum quo sensu Homeræus
Chiron ἀκαίωτατος Κινταύρων accipitur a Grammaticis,
tanquam inter omnes unus juris observantissimus: certe
de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestæ, Chryppii pietate
vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus. Rerum
autem Pitthea divinarum humanarumque peritum pro
isthac ætate fuisse colligas ex Eurip. Med. v. 686. et
Plutarchi Thef. p. 2. A.—Superbus potius ex mente
Veneris Euripideæ dici potuit Hippolytus, v. 10. Ἀμα-
ζόνος τέκος· Veneris sacrorum osor, ut Amazone natus:
Est prorsus iste gentis armiferæ furor; Odisse Veneris fœ-
dera, Seneca Hipp. v. 909. Amazonio connubia pellere
ritu, Statius Achill. ii. 156. de nostro Seneca v. 231.
Immitis annos cælibi vitæ dicat; Connubia vitat, genus
Amazonium scias. Latinæ Tragœdiæ Scriptori mater
Hippolyti, de nomine nusquam Euripidi memorata,
nec Diodoro Sic. iv. p. 306. 21. semper Antiope, sicut
plerisque, dicitur; semper etiam Plutarcho, unum tan-
tum Clidémum memoranti p. 13. A. B. qui Hippoly-
ten dixerit, οὐκ Ἀντιόπη. Clidemo jungi poterit alius

rerum Atticarum scriptor Ister apud Athen. xiii. p. 557. A.

Vs. 17. *Χωρὸν δ' αὖ ὕλην &c.*] Male prætermittam in aliis ex Ed. Ald. recte restituit voculam Barnes. αὖ ὕλην præbent Codd. Florent. et Paris. et probabiliter etiam quos adhibuit Musgravius. — Vs. 18. in *ἐξαίρει* accentum mutavi, scripsi *Κυρὸν ταχίσαις θήρας ἐξαίρει* *χθονὸς latebris excitatas feras capit*: Schol. in *μίσθῳ αἰρεῖ*, *ἀφανίζε* αἰρεῖν et *ἐξαίρει* in talibus adhibentur, non autem, quantum recorder, *ἐξαίρει*. Themist. Or. xxiii. p. 288. A. οἷον κυνηγέτης, κύκλῳ θηρίων περιδεαμένων, αἰρεῖ τὸν ἄνδρα καὶ σαγηνεύει. qui laqueis irretitos juvenes capiunt, *παύσαις* Sophistæ juxta Lyfīn τὰς νέας ἐμπλέκοντι, secundum Archytam τὰς ἀμώσους αἰρίοντι sic enim, non αἰεῖ ἔστιν, scripsisse Stobæum autumo Florileg. p. 16. 4. Aptissima dabit Pausanias ii. p. 184. m. *λύκος ἰφαί- νετό μιν τὴν Τροϊζηνίαν λυμαιομένους ἐξαλεῖν ὁ Ἰππόλυτος*. scripserat itaque viii. p. 699. in. γῆν ἢ ἐκέντητο ἐργα- ζόμενος, εἰδὲ τὰ θηρία ἡμίλει τὰ ἄγρια ἐξαίρειν. ubi vulgatur *ἐξαίρειν*. Hinc quantum distet *ἐξαλεῖν* ista docebunt Xe- noph. K. Π. i. p. 10. f. in τῶν λασίῳ τὰ θηρία ἐξαλεῖν εἰς τὰ ἐργασίμῳ τε καὶ εὐέλπῳ.

Vs. 19. *Μεῖζον βροτῆας προσπίσυν ὁμιλίας*] *Ὁμιλία* le- gitur in Ed. prima Flor. Quatuor minimum diversæ prostant hujus versus interpretationes; cujus verba si vel sic collocentur, *πισυν* πρὸς *μεῖζον βροτῆας ὁμιλίας*, faci- litatem tamen Euripideam hic desideres. Dianæ di- lectus ante alios juvenis pudicus Deam virginem vena- tor per sylvas præ omnibus unam sectabatur: πάντων φίλτατος βροτῶν sodalem suum ipsa vocat infra v. 1333. quem non adspectabilis mortalem alloquio sæpe Dea dignabatur: Hippol. v. 86. *Κλύνει μὲν αὐδὲς, ὅμῳ δ' ἔχ- ῃ τὸ σὺν*. In hoc familiare cum Dea commercium, humana conditione majus, impudenter irruisse Veneri dicebatur Hippolytus.

Vs. 20. *Τέτοις μὲν νῦν ὁ φθόνῳ*] Ex Codd. posui, pro T. *μὲν γ' ὅν* ad optimos Musgravii accedebant Flor. et Paris. *Μὲν ὅν*, iambus, frequenter secundam occupat in senariis sedem, Eurip. Hec. 51, 728, 798, 1268. &c. illud ubi locum non invenit, ut hic, eodem sensu scri- bitur Tragicis *μὲν νῦν* ut ubique apud Herodotum: Soph. Trach. v. 448. *Ἐρωτι μὲν νῦν* — Oed. T. v. 31. *Θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ*. usitatiorēs sæpe voculæ hujus in locum irrepserunt: Eurip. Androm. v. 955. *Σιγῆσθαι μὲν νῦν* pro *μὲν ὅν* versus poscebat: in Oreste, v. 1221. *Καλῶς σὺ μὲν νῦν*, pro *δὲ* præbent duo Codd. Leidenfes.

Vs. 23. *Πάλαι προκοφάσ' ὁ νότος πολλὰ με δὲ*] Pro *νότος* vitiosam dat lectionem Flor. *πολίμν*. Quantum casum cum versus non admittet, nominativum ut alibi po- suit pro genitivo absoluto. Usitator hic postulasset struc- tura τὰ πολλὰ δὲ Πάλαι προκοφάσῃ ὁ νότος με δὲ πολλὰ νότος. quæ pleraque sane jam ante præparavi non opus mihi est multo labore. Herodianus Pierfoni p. 450. *Τὸ Δεῖν ὁ νότος* δὲ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται πτώσει *ἐνρυχω- ρίας* σὺ δὲ. Comici versus pars fuisse videtur,

—*ἐνρυχωρίας* σὺ δὲ.

ἀπλο tibi opus est *spatio*. Aristophanem aut alios Poë- tas Atticos nostris in libris ita loqui nunc non recor- dor, neque etiam puto, preterquam Euripidem; cujus in eam rem loca diligenter enotabo: Phœn. v. 928. *ὁ γὰρ σὺν με δὲ μαντευμάτων* Hippol. v. 490. *ὁ λόγος* — *Δεῖ σ'*, ἀλλὰ ταῦτός. v. 688. *δεῖ με δὲ καὶ νότος λόγος*.

Supplic. v. 789. *Τί γὰρ με δὲ παίδων*; (Med. v. 565. *σοὶ τι γὰρ παίδων τι δὲ*;) legitur in Hecubæ v. 975. ἀλλὰ τις χρεῖα σ' ἰμῶ; ubi Schol. ἀπὸ τοῦ σοὶ, σὶ εἰρηκεν. idem esset, τί δὲ σ' ἰμῶ; Auctor Rhesi v. 837. *μακρὸν γὰρ δὲ σὶ καὶ σοφῶ λόγος*, *Ὅτῳ με παίσουσιν* — illic frustra quis emendare tentabat: *μακρὸν γὰρ καὶ σοφῶ δὲ σοὶ λόγος*. quam- vis, usus istius veteris ignarus, Auctor dramatis Χρυσις Π. sic ista scripserit v. 2331. *Ἀλλ' ἔν μακρὸν σοὶ καὶ σοφῶ δὲ λόγος*, *Ὅτῳ με παίσουσιν*. admovit locum ex Rhesi Berglerus his Aristoph. Nub. v. 1030. *Διὸν δὲ σοὶ βα- λυμάτων ἵσκει δὲν πρὸς αὐτόν*.

Vs. 25. *Σιμῶν ἐς ὅψιν καὶ τέλη μυτηρίων*] *U*t Eleusinia *viseret veneranda mysteria*, hisque adeo visis perficeretur. *Visere* hac in re probavit Jos. Scaliger Animadv. in Euseb. p. 214. b. Schol. *ἐλδόντα* scribit *ἐπὶ μύθῳ τῶν Ἐλευσινίων*. Sed jam ante castus juvenis præparatus et *initiat*us, *μεμνημένος*, nunc venisse dieitur *ἐς ὅψιν καὶ τέλη* *σιμῶν μυτηρίων* id est, ut opinor, *ἐπὶ τὴν ἱεροποιάν τελεσ- θησόμενος*, sive *ἐπὶ τὰ τέλη καὶ ἱεροπικὰ*, quæ vocat Plato Symp. p. 209. E. hæc distinguens ab initiandi ritibus, verbo *μυθηῖν* ibidem significatis: *μυστὰ* nam- que non nisi post quinquennium in sacrarium interius admittebantur ad arcana spectanda; tum demum fie- bant *ἐπὶ τέλει* et *τέλειοι*. Respicit eodem, ut alibi sæpi- sime, in Phædro Plato p. 250. B. *εἶδον τε καὶ ἱτελόντο* *τελετῶν μακαριωτάτην*. Suum de vita Thucydidis libel- lum sic orditur Marcellinus: *Τῶν Δημοσθένους μύσας γε- γνημένους θίγει λόγῳ* — *ἄρῃ λοιπὸν καὶ τῶν Θουκυδίδου τελετῶν ἰσθὺς καταγεῖναι*, sic leg. pro *καταγεῖναι*. confer Heraclit. Allegor. Homer. p. 479. 9. De mysteriis loquens Eleusiniis Andocides p. 5, 18. *μεμνησθε καὶ ἱεράκατε* τοῖν θεοῖν (hæc deæ τῶν θεῶν dicebantur Athenis:) *τὰ ἱερά*. Articulum si præfigas, ex Hesych. lucrabimur senarium Sophoclis:

[*Τὰ*] *Σιμῶν τῆς σῆς παρδίνου μυτηρία*,

Σοφικῆς τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξηγήτα μυστήρια. Liberæ Ma- trisque Cereris arcana hæc Eleusinia sacra *τέλη* vocantis Sophoclis locus Plutarcho servatus T. ii. p. 21. E. ad alia sæpius adhibitus, in rem nostram aptissimus est:

—*ὡς τρισόλβιοι*

Κεῖται βροτῶν, οἱ, ταῦτα διερχόμεντες τέλη,

Μέλιος ἢ ἄδεν τοῖσδε γὰρ μόναις ἐκεῖ

Ζῆν ἱεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακὰ.

Pindarum in his Sophocles imitabatur, cujus verba dedit Clemens Alex. Strom. iii. p. 518, 15. Sic lo- qui poterant Hierophantæ, Daduchi, quique supersti- tiosæ plebis Atticæ callide gratiam aucupabantur: vid. Ez. Spanhem. in Aristoph. Ran. v. 155, 457, 460. et epigramma Crinagoræ quod Scaliger explicat ad Ti- bull. p. 168, 169. Sed nollem sic Philolophos loquu- tos, Platonem in Phædon. p. 69. C. de Rep. ii. p. 363. D. *Æschinem Socr.* Auctorem saltem Axiochi p. 164. Ciceron. de LL. ii. c. xiv. Themist. Stobæi p. 604, 48. Plerisque potius placebunt Antisthenis et Diogenis dicta, memorata Diog. Laert. vi. 4. et 39. quorum hoc melius exhibet Plutarch. T. ii. p. 21. F. Sed Sophoclis, ni fallor, οἱ ταῦτα διερχόμεντες τέλη, dici possunt Euripidea locutione *ἐλδόντες*.

Σιμῶν ἐς ὅψιν καὶ τέλη μυτηρίων.

Hæc Euripidis in suo Codice aliquis adscripserat ad Medæ v. 1382.

— γῆ δὲ τῆδε Σισύφου

Σεμνήν ἰορτὴν καὶ τέλη προσάφομαι.

nam illic exhibet Codex Florent. καὶ τέλη μυστηρίων omisso verbo προσάφομαι, ad sensum necessario. Illinc sumpfit Auctor Χρυσῶ Π. v. 967. Σεμνήν ἰορτὴν τῆδε γῆ προσάφεται. Grammaticos mireris in isto Medæ versu τέλος per ἰορτὴν interpretantes: Etymolog. p. 750. 43. Τέλος σημαίνει—τὴν ἰορτὴν παρὰ Εὐριπίδην, ὡς τὸ, Σεμνήν ἰορτὴν καὶ τέλος προσάφομεν. ubi scribendum προσάφομαι. Recte scripta leguntur eadem in Scholio ad Il. κ. 56. Homeri Leidensis. Schol. Eurip. in istum Medæ v. 1382. τέλη, inquit, λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. in iisdem Scholiis de festo, Medæ occasione instituto Corinthiis, rarissima traduntur ad v. 9. et v. 273. quibus locum dare Meursius potuerat in Gr. Fer. ut supra notatis in suis Eleusiniis: sed nihil inde de mysteriis colligas, quibus illic locum fuisse non opinor: τέλη pro τελεταῖς illic etiam cepit Ill. Ez. Spanhem. in Callim. H. Cerer. v. 130. Per τέλη certum potius *vectigal* intelligi posset, in sumtum festi destinatum. Antequam Scholia Barnef. interpolasset in Homerum, ad Il. κ. 56. ista legebantur in fine Scholii: καὶ τὸ τέλος * τὸ μυστικόν, τὸ μυστήριον*. Suspicor illic olim lectum Æschyli senarium, quem, aliunde ignotum, præbet Schol. ad ista Sophoclis Oed. in Col. 1043. Οὐ πόντος σιμῶν τιθῆνται τέλη θνατοῖσιν. Schol. Τέλη] τὰς τελετάς, καὶ Αἰσχύλος, "Εφριξ" ἴσως δὲ τῆδε μυστικὸν τέλος. In Sophocleis certe bis minimum Eleusinia mysteria dicuntur τέλη, sicut hic Euripidi.

Vs. 26. Πατὴρ ἐγγυῆς δάμαρ Ἰδύσα' Ipse se Phædra tum primum incensam amore fatetur Hippolyto in Epist. Ovidii Her. iv. 67. *Tempore, quo vobis inita est Cerealis Eleusin*;—*Tunc mihi præcipue, nec non tamen ante, placebas: Acer in extremis ossibus hæsit amor. Candida vestis erat, præcincti flore capilli. Conveniente sacris habitu describi recte videbatur* Clar. Burmanno.—Sed capacissimum oportet in Eleusinio sacrario fuerit vestiarium, si lex fuit Attica, quam cum multis aliis confinxit satis absurdam, non sane Κριτικώτατος, Theologus perdoctus, S. Petitus LL. Att. i. Tit. i. xvi. 'Εν οἷς τις ἱματίους μνηστῆρ, δαίς ταιν διαὶν ταῦτα ἀνατιθέναι.

Vs. 31.—ναὼ Κύπριδος ἱκαδίστατο 'Ερῶς "Ερωτ' ἰνδῆμον] In templo Veneris dedicavit Amans Phædra Cupidinem nomine "Ερῶς ἰνδῆμον, Amoris absentis. Vulgarum ante Editionum hæc est scriptura: ναὼν Κύπρ. ἱκαδίστατο 'Ερῶς ἰρωτ' ἰνδῆμον] *inædificavit templum Veneris Ardens amore absentis: ἱκαδίστατο* accepit a Codicibus oblatum Musgravius inventum et in Parisino ab Hemsterhusio: ἱκαδίστατο præbet Flor. MS.—ναὼ scriptio vetus in ναὼν mihi degenerasse videbatur: unam hinc lineolam abstuli; vocem etiam ἰρωτ' in nomen proprium Cupidinis litera producta mutavi: hæc mihi duo tantilla licere credidi; nihil in vicinis novandum; ubi tamen prorsus intelligi nequeunt, ut nemini fuerunt intellecta, Τὸ λοιπὸν ἀνόμαζεν ἰδρύσθαι δαίαν. In sequentibus, quantum pote, brevis esse laborabo: hunc unum mihi locum liceat accuratius pertractasse. Sic itaque versus, istos Euripidi scriptos suspicor:

Καὶ πρὶν μὲν ἰδύειν τήνδε γῆν Τροίξηναν,
Πέτραν παρ' αὐτῇ Παλλάδος, κατόψιον
Γῆς τῆσδε, ναὼ Κύπριδος ἱκαδίστατο,

'Ερῶς, "Ερωτ' ἰνδῆμον. Ἰκαδίστατο δ' ἰπ

Τὸ λοιπὸν ἀνόμαζεν ἰδρύσθαι δαίαν.

Et ante quidem, quam in hacce regionem veniret Træzeniam, ad ipsam rupem Palladis, quæ banc terram despectat, in templo Veneris dedicavit amans Amorem absentem: in posterum autem perbibebunt, Deum illic (sive Cupidinis signum) in honorem Hippolyti fuisse collocatum. Nihil omittam, quod videri possit explicandum. Non sane nego, templum quoque Veneri statuisse Phædræ; sed Euripidis phrasin postulare tantum arbitror Cupidinem in templo dedicatum. Jam primum, si res ipsa per se spectetur, nemo diffitebitur amante Phædra Cupidinis simulachrum dignum fuisse donarium:

— καὶ γὰρ ἰρῶντας

Δαίμον "Ερωτὶ φέρει αὐτὸν "Ερωτα δίμης"

ut est in Antholog. iv. c. xii. ep. 52. Amans ipse Pisistratus ferebatur τὸ ἀγάλμα τοῦ "Ερωτος ἐν Ἀκαδημίᾳ καθιδρύσθαι narrante Plutarcho in Solone p. 79. B. Euripidei forte loci memor, scribebat in Verrem Cicerō, ii. c. 47, in Eryco monte, Veneri dicato, *vidi argentum Cupidinem cum lampade. Ardebat amore illius hospitæ, propter quam hospitii jura violarat. Hoc non solum sciri tum, verum etiam commemorari semper volebat.* Suum etiam Phædra commemorari semper Amorem volebat, sed absentis mariti legitimum, "Ερωτ' ἰνδῆμον. Instar aliarum, sub hoc pietatis velo potuisset amorem absentis Hippolyti tegere, si per Venerem licuisset.—In Euripideis, ad rupem Palladis ista pertinere κατόψιον γῆς τῆσδε jam vidit Jo. Meursius in Theseo c. 21. quo essent modo capienda monuerunt Reiskius et Heathius. Cum e Græcis possent aut Latinis Poëtis illustrari, horum nunc pauca tantum adscribam; ubi primum verba posuero Diodori Siculi, hæc velut interpretantis L. iv. p. 306, 24. Ἰκαδίστατο δ' ἱκανόδοντος εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὰ μυστήρια, Φαίδρα διὰ τὸ κάλλος ἱκαδίστα αὐτῇ, τότε μὲν ἀπαιδόντος, ἰδρύσαστο αἰετὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ὅθεν ἦν καθορᾶν τὴν Τροίξηναν. Scholiasta scripserat Eurip. ἐπὶ πύργῳ, ἀφ' ἧς [ἦν] ἀποβλέπεισθαι τὴν Τροίξηναν. Elegantius et more Poëtarum rupem Palladis ipsam consideravit Euripides ut Træzenis Pittheiæ *speculatricem, sive desuper adspectantem Træzena*: sensum sic dant rebus inanimis; quod Servius animadvertit in Virgil. Æn. i. 420. *collem, qui plurimus urbi Imminet, adversasque adspectat desuper arces*: conf. Æn. vii. 740. Tibull. i. El. viii. 19. Virgilium suum expresse runt Statius et Claudianus: illi *Celsa Dicarcæ speculatrix villa profundi*, dicitur Sylv. i. 2. v. 3. Claudiano de Nupt. Honor. et Mar. v. 50. Mons Cypri Veneri sacer, *Involans humano gressu, Pbariumque cubile Proteos, et septem despectat cornua Nili.*—Πέτρα Παλλάδος est utique, quam Ἀθήνας σκώπελον vocat Eurip. Ion. v. 1434, 1480. πύργον κορυφῇ Arrian. in Epict. ii. c. 16. p. 261. rupes Athenis Atticis prærupta, in qua *arx* erat sita, περιφανὴς αὖτε διὰ μέσης τῆς πόλεως, Aristidæ Soph. T. i. p. 171. Ex arce summa late patebat in mare subjectum atque in Træzeniam regionem prospectus: Thesei *pater*, Catulli Carm. lxiii. 241. *ut summa prospectum ex arce petebat.*—Quum primum inflati conspexit lintea veli, *Præcipitem sese scopulorum e vertice jecit.* In summo vertice Palladis templum longe navigantibus erat, et via sacra euntibus spectabile: Lucretius vi. 749. *Est et Athenæis in mœnibus, arcis in ipso Vertice, Palladis ad*

templum, &c. hinc intelligendum Lycurgi ἀφορῶν c. Leocr. p. 150, 5. Pausanias i. p. 67. f. statuæ Minervæ ἢ τοῦ δόρατος, αἰτ, αἰχμή καὶ ὁ λόφος τοῦ κράτους ἀπὸ Σουλῆ προσωλήνῳ ἐστὶν ἡδὴ σύνθημα. Dicæarchus apud Athen. xiii. p. 594. F. de via sacra loquutus, ἐνταῦθα, inquit, καταγὰς, ἢ ἀνὰ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορμῶντος καὶ τὸ πόλισμα. recte, ni fallor, corripo, literis aliquot repetitis, ἢ ἀνὰ φανὴ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορμῶντος ὁ καὶ τὸ πόλισμα, ubi Athenas versus spectanti primum adparere cæperit templum et arx. Hic commodum in mentem veniunt Virgiliana ex Ecl. ix. 59. *Hinc adeo media est nobis via: namque sepulcrum Incipit adparere Bianoris*: facta de Theocriteis ex Eid. vii. 10. Κῦπρῳ τὰν μεσάταν οὐδὲν ἀνυμῶς, ἐπὶ τὸ σᾶμα Ἀμὺν τὸ Βρασίλα (five potius Βρασιίδα) κατεφαίνεται.—Jam vero si suo more scripsit hoc loco Poëta, καὶ Κῦπριδος ἱκαδίσσατο, potuit hic idem evenire quod alibi: vid. Schol. in Phœn. p. 688. illinc facile natum καὶ interpretes etiam inducere aliosque lectores, ut in Athenarum arce Phædræ jussu conditum in honorem Hippolyti templum Veneri statuerent. Sed sane fuerit Athenis tale templum a Phædra Veneri dicatum, quod præter Diodor. Siculum, Euripidis Scholiastas, ex Asclepiade, sua illud ætate dictum Ἰππολύτιον tradente, narrat Schol. in Hom. Od. A. 320. hinc Jo. Meursius in Theseo c. xxi. et P. Burmannus in Jove Fulgurat. c. viii. qui Johannem Tzetzem putat duo templa Veneri a Phædra excitata confundere, scribentem in Lycophr. Alex. v. 610. ἐν Τροίῃσι Φαίδρα ἱερὸν Ἀφροδίτης ἰδρύσατο ἐπὶ τῷ Ἰππολύτῳ ἱερῷ. Non debuerat eam in rem aliena hæc Euripidis advocare verba Tzetzes; sed nusquam etiam in Atticis suis aut alibi Pausanias templum Veneris memorat a Phædra conditum Athenis; in Corinthiacis vero, Træzenis enarrans monumenta vetera, ii. p. 187. partem stadii Ἰππολύτῳ καλεμένην καὶ καὶ, inquit, ἐπὶ αὐτοῦ Ἀφροδίτης Κατασκοπίας· αὐτὸς γὰρ, ἐπὶ γυμνάσει οὗ Ἰππολύτος, ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν ἱερὸν (leg. ἱερὸν, ἀμῶν) ἢ Φαίδρα.—Sive templum Veneri statuerit, præter illud Speculatricis, etiam Athenis aliud; seu minus; illud nihil adeo facit ad hæc Euripidis. Scribere potuerat in istum quidem sensum,

Τύξασα καὶ Κῦπριδος ἱκαδίσσατο
Ἐρῶς Ἐρωτ' ἱκθήμεν.

ut Lycophron Alex. v. 1261.

Δείμας δὲ σηκὸν Μυρτιά Παλληνίδι
Πατρὶ, ἀγαλματ' ἱκατοικίῃσι Διῶν.

Eurip. Iphig. in Taur. 1453. Ἐνταῦθα, τύξας καὶ, ἰδρύσαι βέβητας. Sed templum Veneris ædificavit dici potuisse ab Euripide, καὶ Κῦπριδος ἱκαδίσσατο, hoc equidem non opinor, contendens scribi debuisse, καὶ—ἱκαδίσσατο Ἐρωτ' ἱκθήμεν. quia istiusmodi composita hac ubique structura frequentantur. In Lycophronis, quem citabam, Alex. vitiosus vs. 1204. Νήσοις Μακάρων δ' ἱκ. sic scribendus est,

Νήσοις δὲ Μακάρων ἱκατοικίῃσι μέγας Ἐρως

ut Euripides in Antiopa, κειοῖσιν ἱκατοικίῃσι δόμοις. Propius accedunt Euripidis ex Iphig. in Taur. v. 977. *misit me Phæbus λαβεῖν Ἀγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἱκαδίσσαι χθονί.* De donariis in templis dedicatis Callim. H. Dian. v. 229. σοὶ δ' Ἀγαμέμνων Πηδάλιον καὶ σφετέρης ἱκατέβητο καὶ. In Oraculo ap. Pausan. x. p. 832. Μὴ μοι—σκέλων—

κόμεν Νηὶ ἱκατάδῃ. Pindarus Pyth. v. 54. Κεῖται δὲ (ἀνδριάντα) τοξοφόροι τῇσι Παρνασσίῃ καδίσσατο. scribi quoque poterat, τῇσι Παρνασσίῃ ἱκαδίσσατο, quam statuat in templo Delphico collocarunt. Sed καδίσσατο legitur etiam in epigramm. Anthol. MS.

Εὐχῶ Τιμόνακτι Διὶ κήρυκα γινέσθαι
Ἥπιον, ὅς μ' ἱερατοῖς ἀγλαίῃσι προδύροις
Ἐμὴ τι κρείοντι καδίσσατο.

Illud καδίσσατο, five καδίσσατο, vix alibi reperitur: ut γῆσαι γήσασθαι, ἰδρύσασθαι sic sæpenumero recurrunt apud quosvis scriptores, Poëtas præsertim, εἶσατο βυμὸν, καὶ, τίμιος, ξάμενος postremum præbet epigramma, nemini quod sciam editum.

Τὸ ξάμενος τὸ παρισσὸν Ἀεζιμένης Ἀφροδίτῃ
Εἶσατο, τῆς παύσης ναυτιλίας φύλακα.

Quia cum ceteris εἶσατο frequentat Callimachus, forte cui videri posset scripsisse H. Dian. v. 233.

Δῶν, Διᾶ, εἶσατο καὶ.

sed Ἐκαδίσσατο Hefych. explicat ἰδρύσασθαι. et Apollon. Rhod. memorat βυμὸς, τὴν Μήδεια καθίσσατο, iv. 1219. conf. v. 278. Atticis familiare fuit εἶσατο neque dubito quin dederit Euripides, instar aliorum, καὶ Κῦπριδος ἱκαδίσσατο Ἐρῶς Ἐρωτ' ἱκθήμεν. Neminem hic futurum arbitror, qui me docere vel alios velit, exemplis in medium prolati, ἱερὸν ἱερὰ δειμύτατον, ἱπυράμιον ἱερὸν ἱερὰ, et similia Græcis in usu esse: si genuinum est, ut puto, καὶ K. ἱκαδίσσατο, dubium non remanebit, quin Cupidinem Poëta dixerit ab amante Phædra dedicatum; in sequenti autem versu Διὶ sit scribendum. Sed, nisi per literas ante hoc decennium communicata Musgravio placuisset, elegantiarum veterum spectatori cultissimo, vereretur equidem, ut docto possem Lectori conjecturam adprobare paulo audaciorem, qua pro, Τὸ λοιπὸν ἀνέμαζεν—, scribendum suspicabar:

——— Ἰππολύτῳ δ' ἱκ

Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι ἰδρύσθαι Διῶν.

Nititur illa tum vulgatæ lectionis absurditate, (quam tamen exhibet Jo. Tzetzis in Lycophr. Alex. v. 610.) tum Euripidis more loquendi, editæ lectioni nihil ulquàm simile scribentis, hæc autem Iphig. in Taur. v. 1457.

——— Ἀρτεμιν δὲ καὶ βροτοῖ

Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυρωπόλιν Διῶν.

minus autem bene, Τὸ λοιπὸν ἀνομάσουσι, cum ἰδρύσθαι conveniret: verbum certe requiritur futuri temporis: Eurip. Orest. v. 1684. Κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἱπώνυμος, &c. Herc. v. 1329. ταῦτ' ἱπυνομασμένα Σίδει τὸ λοιπὸν ἐν βροτῶν κεκλήσεται. Ion. v. 1590. Δῶρος μὲν, ἔνδον Δωρὶς ὑμνηθήσονται Πέλλης. hac mea meliorem ubi quis lectionem excogitaverit, primus illam recipiam. Nisi in his modum excessissem, quæ mendosa leguntur in Scholiis, et de monte Glaucopio minime vulgata, hic quoque tractari potuissent: nunc aliis illa relinquam pertractanda.

Vs. 34. Ἐπὶ δὲ Θ. K. λαίπει] Recte recepit Musgravius, pro λαίπει, ex Codd. quibus accedunt Paris. et Flor. æque vitiosum λαίπει χθονί, relictum in Phœniiss. v. 1676. illic λαίπει scribendum; hic, absque Codd. detectum Pierfano, Verisim. p. 60. λαίπει recipi potuerat ex Euripidis more scribendi; Phœn. v. 63. Ἐπὶ—σκέλονται. Androm. v. 29. Ἐπὶ—γαμῖν Heraclid. v. 9. ἐπὶ κατ' ἐρανὸν Ναίει. In Hecuba vulgatur v. 21.

Ἐπεὶ δὲ Τροία δ', Ἐκτορός τ' ἀπώλετο
Ψυχῇ,

quantumvis sequatur, πατρία δ' ἱεὶα κατισκάφη, genuinum arbitror præsens tempus ἀπόλλυται, quod legit ex suis Codd. Eustath. in Il. E. p. 413, 50. K. p. 790, 38. N. p. 939, 43. inventum et in Codd. Thomæ M. in v. Ψυχῇ. His in libris versatus tempora sic diversa jungi non mirabitur: In Alcesti versum dat MS. Flor. 174. sic scriptum:

Ἐνταῦθα δὲ δάκρυσι, καὶ λέγει τὰδε.

pro καλέγει. in Ione pro καλέγει v. 826. scriberem, ἐψεύσατο—καὶ πλέκει, πλοκάς. Iphig. in Taur. v. 16.

Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τὰδε.

Vs. 35. Μίασμα φύγων αἵματος] Statio, Theb. i. 401. dicitur Calydonia relinquens Olenius Tydeus; fraterni sanguinis illum Conscius horror agit: in Euripidis Cæneo Diomedes πίδος Καλυδωνός, ἰδὲν αἶμα συγχεῖνς θυγῶν Τυδίδος—Φκῆσιν Ἄργος. et in Supplic. v. 148. Multum distant formæ loquendi Tragici, αἶμα φύγειν, et forensis illa Demosthenis, c. Mid. p. 348. §. 192. ἰφ' αἵματι φύγειν, in iudicio cædis accusari.—Pallantidarum historia ex Scholiis, Meurfio partim jam emendatis, et aliunde satis nota est.

Vs. 38.—Γίνουσα, καὶ κτεπληγμένη Κέντροις ἔρωτος] Est et in Flor. Cod. καὶ κτεπληγμένη quam lectionem in uno suorum repertam jure rejicit Musgravius, Medæe citans v. 8. Illic ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' ἰάσσοις est Εππὶ Medea, animo ægra, amore sævo saucia: sed huic simul obversabatur, animo ægram scribenti, γίνουσα Phædra. Initio dramatis Χρῆς Πάσχ. Adami conjux satis inepte dicitur

Ἐρως ἔρωτι θυμὸν ἐκτεπληγμένην

sed nostro versu haud adsurdam invenisse Conditor istius dramatis videtur lectionem: versus illic est 354. Καὶ νῦν, γίνουσα πολλά, καὶ κτεπληγμένη Κέντροις ἀνίας, ἡ παντλήμων δακρύων. v. 748. Ὅθεν καγὼ, γίνουσα καὶ κτεπληγμένη Κέντροις ἀνίας ἡ τλάμων ὀδύρομαι. turpissima peccata, quæ versus ubique confodiunt, etiam sola diversum monstrant auctorem a Gregorio Nazianz. Jam vero, fateor, καὶ κτεπληγμένη Κέντροις ἔρωτος aptius mihi videtur, quam ἐκτεπληγμένη quantumvis alibi rectissime legatur, et noster dixerit in Helena v. 1413. Τὸ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκτεπληγμένην. Recte quidem Medea ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ', at in eodem dramate novæ nuptæ Jason v. 556. ἰμέρῳ κτεπληγμένος quod est idem et in Æschyli Agam. v. 553. et v. 1213. Et est simplex illud in talibus multo usitatus. Ubi hoc in dramate, v. 1303. Phædra Dianæ dicitur, Veneris Διχθῆσα κέντροις, mihi vero scripsisse videtur Πληγῆσα κέντροις, exempla quædam adscribi poterunt.

Vs. 41. Ἀλλ' ἔτι ταύτη] Sed non sic τὸνδ' ἔρωτα χρὴ πεισῖν. huncce amorem abire oportet: ἀνιέρηται γινέσθαι, ut recte legitur in Scholiis. Hic est plena forma loquendi, qualis in Æsch. Prom. v. ver. 510. Aristoph. Equit. v. 830. atque hinc impleri facile poterit contracta, congrua personæ in Eurip. Med. v. 365.

Ἀλλ' ἔτι ταύτη ταῦτα μὴ δοκιτέ πω.

quæ sic vitiose scripta sunt in Christo Pat. v. 250. Ἀλλ' ἔτι ταύτη ταῦτα μὴ σοί πε (l. σύ πε) δοκεῖ. Ἐτ' εἰς ἀγῶνας σύ τε καὶ μισαφόροι. ex Euripide dederat Auctor: Ἐτ' εἰς ἀγῶνας σοί τε καὶ μισαφόροι. Tragicus apud Ciceron. de N. D. iii. c. 26. Nequaquam istuc istuc ibit:

abibit usitatus in talibus: Catull. Carm. xiv. 16. Non, non hoc tibi, false, sic abibit. Seneca Herc. Fur. v. 27. Non sic abibunt odia. Terent. Andr. i. 2, 1. Mirabar, hoc si sic abiret. Æneam decebat, Non ita: in Virg. Æn. ii. 583.

Vs. 43.—πολέμιον πεφικότα] In Cod. legitur Paris. in aliis etiam ap. Musgrav. πολέμιον νεανία. hæc mihi lectio secundæ, prioris Editionis altera fuisse videtur. Dantur inter varias Codicum plures, de quibus idem videtur judicandum.

Vs. 47. Ἡ δ' εὐκλείη: μὲν] Non est digna memoratu Sam. Petiti conjectura Miscellan. iii. c. xix. Insignis genere, pietate, virtutibus Phædra, tamen periret οὐκ ἔτ' εὐκλείης, v. 687. ut in Hippolyto puniendo Venus animum expleret suum; quæ Phædræ ob genus etiam oderat a Sole ductum, jam pridem sponte requirens Colcbida, et invisi genus omne excindere Phæbi. Valer. Flacc. vi. 468.—In Christo Pat. versus est 750. Εἴμ' εὐκλείης μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπολλύμαι.

Vs. 48.—τὸ γὰρ τῆσδ' ἢ προτιμήσω κακόν, Τὸ μὴ ἢ] Sic ante legebantur ista—ἢ προτιμήσω κακόν, Τὸ μὴ ἢ παρασχῶν. In Edit. dramatis prima hæc exhibentur literis majusculis: Τὸ γὰρ τῆσδ' ἢ προτιμήσω ΚΑΛΟΝ. ΚΑΚΟΝ. ΤΟ ΜΗ ΟΥ Π. Hinc recepi Τὸ μὴ ἢ, firmatum a Cod. Paris. Mutata quoque fuit distinctio; quia jungenda videbantur κακόν, Τὸ μὴ ἢ παρασχῶν &c. In Scholiis ad Aristoph. Ran. v. 317. sic versus legitur Euripidis: Φαίδρα τὸ γὰρ τῆσδ' ἢ προτιμήσω καλόν. hoc dant etiam duo Codd. apud Musgrav. placuitque Marklando, Heathio, et viro D. in Miscell. Obs. III. p. 107. Et fateor lectionem istam esse speciosam; sed hac admittenda versu tamen sequente Τὸ μὴ ἢ παρασχῶν necessario requiritur; qui modus loquendi Veneris esset indignabundæ, ante infinitivum, in talibus usitatum, omittentis voces ἢ κακόν, vel ἢ διόν ἱσι, vel harum similes. Quia tamen in optimis legitur Codd. κακόν servandum existimavi, jungendumque cum sequentibus.—Τὸ γὰρ τῆσδ' ἢ προτιμήσω Attico more scribendi significat, hujusce enim commodum non curabo, sic nempe ut illud anteponom meæ vindictæ: sæpius absque tali respectu προτιμήσαι notat προτίσαι, vel λόγον ἔχειν vid. L. Bos Animadv. ad Joseph. p. 89. Quo hic sensu, legitur in Eurip. Heracl. 883. Τὸ σὸν προτιμῶν parum distat in Elec. v. 1114. Τύμῳ δ', ἔχῃ τῶνδε σκοπῶν. Soph. Aj. 124. Οὐδὲν τὸ τέτυ μᾶλλον ἢ τῶνδε σκοπῶν. v. 1330. ὅρα μὴ τῶνδε ἀλλὰ καὶ τὸ σόν. et in Eurip. Androm. v. 256. qui verbum etiam προτιμῶν sic adhibuit in Alc. v. 761. et alibi; ut Æschylus Eumen. 644. 744. Agam. 1424. Sophocles, Aristophanes, ceterique. His iisdem, Sophocli præsertim frequentatur etiam initio senariorum Τὸ μὴ ἢ, per συνεισφύσεων iamibus; nusquam, si bene memini, reperietur apud Atticos Poëtas Τὸ μὴ ἢ. Qua hic structura, legitur etiam sæpius: Eurip. Phœn. v. 1183. nihil impedit Τὸ μὴ ἢ κατ' ἄκρον παραγῶν ἰλαῖν πόλιν apud Stob. p. 455, 20. Τὸ μὴ ἢ σε, μῆτερ, προσφιλῆ νέμειν αἰεί.—Κακόν. ut in Or. v. 478. τὸ μᾶλλον ὥς κακόν τὸ μὴ εἶδέναι. hoc vero loco, hac probata lectione, significaret ista Venus: indignum esset persona mea, si pænas non lucent inimici, quæ pectus meum exsaturarent: ἢ διοὶ μὲν ὑδαμῶν, τὰ θνητὰ δ' εἴμαι μεγάλα. μὴ δόντος δίκην. Iris ait in Eurip. Herc. v. 841. Ovidii Pallas Met. vi. 4. Numina nec sperni sine pæna nostra sinamus.

Vs. 53.—[ἐν τῷδε βήσονται τόπων] Ex aliis etiam Codd. quibus accedunt Flor. et Paris. sic edidit Musgravius pro δῶμον hanc et illam memorans Schol. monstrat in suis Codd. lectionem utramque repertam: minus cogitate si scripserat Euripides primum δῶμον, non miror in Editione correctâ dedisse τόπων, nam scena dramatis ante ædes regias Pitthei statuitur Træzene: infra quoque v. 1393. "Εἴς ἐν δόμοισι τοῖσδε γ' Ἀρτεμις Διά; vulgatur ante, quam ex optimo Codice τόποισι recepiſſet Musgravius.—Nihil ille varietatis enotavit in v. 55. quo Ἀρτεμις τιμὴν Διᾶν præbent saltem duo Codd. Flor. et Paris. pro Διᾶν. Hic alteram tamen lectionem præfero; sed in Androm. v. 1258. Florentinam, Διὸς συνοικήσεις Διᾶν vulgatæ Διᾶν. in Bacch. legitur v. 296. Διᾶ Διὸς Ἡρᾶ ποτ' ὠμῆρευσεν. In Hec. v. 355. Ἰση Διῇσι est in Codd. Leid. et in Troas. v. 23. Ἀργείας Διᾶς dat Cod. Flor. in Iphig. Taur. aliquoties Dea Διὸς sed multo frequentius et plus vicies dicitur Διά. Ceres et Proserpina Athenis dicebantur τῷ Διῷ, sed Dea ἡ Διὸς illic etiam erat dicenda, quod Luciano T. iii. p. 205. Macrobio p. 247, aliisque pro ὁ Διὸς restituendum est: Deum Venerem quoque dixisse Romanos docet Macrob. Saturn. iii. c. viii.

Vs. 58. [Ἐπισθ' ἀδούλεις ἱπποθι τὰν Διὸς &c.] In versum 57. τι pro δι, hic pro αἰδούλεις recepit ἀδούλεις Musgr. ex Codd. quibus concinunt Flor. et Paris. in quo mox semel tantum scriptum nomen Ἀρτεμις et, loco quatuor versuum, ista tantum, Ζανὸς γένεθλον χαῖρε Λατοῦς καὶ Διὸς Ἀρτεμι—Ista v. 60. Πότνια πότνια σιμοντάτα, sæpius in Mariam tranſtulit virginem Conditor infulsi dramatis X. Π. v. 100, 130, 560, 646. Euripidis hic venatoribus, opinor, obversabatur Homeri, ex Il. Φ. 470. πότνια θηρῶν Ἀρτεμις ἀγροτέρη. est illic in Cod. Leid. MS. Scholion vetus: Πότνια, ἡ δισπότις. (sic leg.) μεταβαλὼν δὲ Ἀνακρίων φησὶ, Δίωποι Ἀρτεμι θηρῶν.—In Cod. Paris. ut ad v. 70. omittitur Hippolyti nomen, sic ad v. 60. non Χορὸν sed recte meo iudicio legebatur adscriptus index Θεραπόντων. Quos in venando comites habebat, Hippolytus alloquitur Senecæ dramatis initio. Hic qui domum a venatione cum Hippolyto redibant ista cantasse, non chorum, veteres etiam videre Scholiastæ, quorum alter, ἄλλοι τινὲς εἰσι παρὰ τὸν Χορὸν ὁ γὰρ Χορὸς ἐκ Τροϊκῶν γυναικῶν. alter, ἔτιρο, inquit, εἰσι τῷ Χορῷ, καδάπτει ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ποιμένις. illic itaque fuerunt etiam a choro diversi Pastores, quod non animadvertit Heathius: horum in reliquiis etiam Euripidis Alexandri Enniani fit mentio p. 232. Quapropter Parim pastores nunc Alexandrum vocant. Quid ex Euripidis more scribendi præcesserit æstimare licet ex Ovidii Her. Ep. xvi. 357, 358.—Cum hoc cantico suavissimum melos Agathonis et huic accinentis chori comparari poterit in Aristoph. Theſmoph. v. 120. τὰν τ' ἐν ὄρεσι θρυγόντοί—Σὺ κόραν αἰείσας Ἀρτεμιν Ἀγροτέραν. Χορ. Ἐπομαι κληίζουσα σιμὸν Γόνον ὀλβίζουσα Λατῆς, Ἀρτεμιν ἀπειρολεχῆ. v. 135. Χαῖρ ὀλβίη παῖ Λατοῦς. hoc quoque Chori in Eurip. Iphig. Aul. v. 1520. Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν Κληίζωμεν Ἀρτεμιν, Διῶν ἀσασσαν.

Vs. 68. Αἰ μέγαν κατ' ὕρανον Ναιίτ'] Paris. Cod. Ἀ μέγαν κ. ο. Ναιίτ' hoc ultimum præbet et Flor. et Musgr. ex aliis. Hæc quoque fortasse fuerit duplicis Editionis diversa lectio. Hic certe scribi potuit: Ἀ μέγαν κατ' ὕρανον Ναιίτ' εὐπατέρειά γ' αὐλὰν Ζανὸς, πολύ-

χρυσον οἶκον quæ mihi lectio vulgatâ melior videretur. Ultima, prout vulgantur, juncta quoque legit Eustathius; nam ad initium Il. Δ. ὁ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit, Ζανὸς πολύχρυσος οἶκος ἐν τῷ Ὀμηρικῷ χρυσίῳ δαπιδῶν εἰληπται. Sed simul tamen ad αὐλὰν, Ζανὸς pertinere nomen fatendum est: Διὸς se dicit omnibus invisum Æschyli Prometheus v. 120. ὁπότε Τὴν Διὸς αὐλὰν εἰσὶν ἡνῶσιν illic intelligens magni tecta Tonantis Regalemque domum, in quam de rebus humanis Dii conveniebant cum Jove consulturi: Jupiter in Platonis Critia T. iii. p. 121. C. ξυνήγαγε Διὸς πάντας εἰς τὴν τιμωτάτην αὐτῶν (f. αὐτῶ) οἴκησιν, &c. Auctor Axiochi p. 162. memorat τὴν ὑπόγειον οἴκησιν, ἐν ἡ βασιλείᾳ Πλάτωνος ὕχ' ἦτις τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς: sed in isto loco Stobæi præbebat Codex MS qui fuit Anton. Augustini, (ut οἴκησιν) ὕχ' ἦτις τῶν τοῦ Διὸς Jovis aula, εὐπαίς illa quidem sive καλλίπαίς, minus commode mihi dici videtur, εὐπατέρεια, aptissime autem Diana: εὐπατέρεια Ἀρτεμιν canebat Orpheus Apollon. Rhod. i. 570. quibuscum Euripidea comparat Ill. Ez. Spanhem. in Callim. H. in Dian. v. 4. Minerva virgo dicitur εὐπατέρεια Comico in Schol. ined. in Aristid. Codice MS. Clar. Burmanni p. 132. sic enim scribi debuerat, non εὐπατέρεια.

Vs. 73. Σοὶ τόδε πλεκτὸν γίφανον ἐξ ἀκηράτῃ Λειμῶνος] Dubitarunt Grammatici veteres, utrum hæc essent de florum corona capienda proprio sensu, an figurato, de hymno, quem Deæ dixerit Hippolytus; an utroque simul; ut coronam, quam gestabat imponendam statuae Dianæ, primum quidem significaverit, sed simul laudum coronam, quam Deæ suæ virgini pudicus neceret. In Scholiis Philochorus φησὶ, τῇ μὲν ξοάνῃ πλεκτὸν γίφανον (infra τὸν χειρῶν ποίητον) προσφέρειν, τῇ δὲ Διῇ τὸν ὕμνον, ἐξ—ἀδούλῃ καὶ ἀφδάτῃ διανοίας. Absurde legitur in iisdem: ὁ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἀγραις Ἀρτεμιν τῇ μὲν λόγῳ γίφασθαι φησὶν. ubi scribendum esse τῇ μὲν λατῇ γίφασθαι, loto coronari, vel ista monstrant ad v. 58. lecta, Τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ ἰχίνῳ (corrigendum σελίνῳ, aprio,) οἱ δὲ λατῇ γίφασθαι φασί. De hymno, quo Dianam celebraverat, Euripidea M. A. Muretus accepit V. L. viii. c. 1. versus hos undecim numeris Latinis suavissimis interpretatus, quos huc libenter transcriberem, nisi Mureti libelli omnium essent in manibus. Nec sane mirandum est de sensu hic allegorico cogitasse Scholiastas; quum nihil in his inveniat, quod non antiquissimi jam Poætæ tranſtulerint in sensus figuratos, quibus πλέκειν ὕμνον æque dicebatur ac πλέκειν γίφανον. Pindarus, ἀνδράσις αἰχμηταῖσι πλέκων Ποικίλον ὕμνον, de se ipso sic loquitur Ol. vi. 147. Horatius Carm. i. Od. xxvi.

O quæ fontibus integris

Gaudes, apricos necesse flores,

Necesse meo Lamiae coronam,

Pimplei dulcis.

In Epigramm. Antipatri Sidonii, cum Sapphone Πιπιδῷ

Ἐπλεκεῖ αἰείζων Πιερίδων γίφανον.

Nota Meleagri corona. μύσαις Κοινὸς ὁ τῶν Μουσῶν ἡδυπαθὲς γίφανος, in quam ἐπέπλεκε flores de quorumvis Poëtarum veterum pratis decerptos. Lucretius, i. 725. Avia Pieridum peragro loca;—juvatque novos decerpere flores; Insignemque meo capiti petere inde coronam; Unde prius nulli velarint tempora Musæ. Aristoph. Ran. v. 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυγίχῃ Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθαλμῶν δρέπων.—In

sensus certe figuratos Euripidea sæpe veteres transfudere; ne dicam Condito rem Trag. Christ. P. v. 2588, 2589. ubi eadem pænē verba leguntur, et v. 2602, Καὶ σοὶ χαριτήριον ὕμνος οὗτος πλέκει. Clemens Alex. in suum Παιδαγωγὸν p. 313.

Σοὶ τόνδε καὶ γὰρ, Παιδαγωγὲ, προσφέρω
Λόγοισι πλέξας γίφαιον ἰξ ἀκράτου
Λιμῶνος.

huc quoque respiciens Strom. i. p. 322. 16. De multis, quibus, ista figurato sensu adhibentibus, Euripidea videntur obversata, nunc unius tantum verba profero Themistii ex Or. xv. p. 185. A. cur non liceret, καδὰ-
περ μοι ἴθος, ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λιμῶνι δρεψα-
μίνω ἀνθ' ἀκρήατα. καὶ ὡς σίδηρος ἐς θυγγάνην, γιφάνους
πλέξαι τῷ βασιλεῖ ἀνδρωπίνης εὐδαιμονίας; hinc similia
Sophistarum dicta poterunt æstimari. Philostratus ac-
cepit Euripidea sensu naturali proœm. Heroic. p. 665.
m. et Icon. ii. in Hippolyti turpiter ab equis dilace-
rati pictura p. 815. m. σκοπίαὶ γὰρ αὐταί, δι' ὧν ἰδύρας
ξύν Ἀρτέμιδι, δρέπονται τὰς παρὰ τὰς εἰδὲς γυναικῶν λι-
μῶνες δ' ἐν ὥρᾳ μερακίων, ὡς ἀκράτους ἀνόμαζες. Purum
ille pratum spectabat Euripidis, Dianæ, ni fallor, sa-
crum, in quo flores *orifex coronæ* legerat Hippolytus,
quam Deæ jucundam ejus statuae imponeret. In Ho-
meri H. in Mercur. v. 72. θεῶν μακάρων βόες dicuntur
βοσκόμεναι λιμῶνας ἀκρησίου. alio longe sensu παρδίνων
κῆπος ἀκρήατος Ibyco dicitur Athen. xiii. p. 601. B.
quam κῆπος Ἡρακλήους mirificus ille sacer Herculi hor-
tus Trachine, memoratus in Oraculo ap. Euseb. Præp.
v. p. 214. A. Prata quoque sua Dea habuit venatrix,
in quibus studio venandi forte lassata procumberet.
Iphigenia in Aulide Euripidis, v. 1464. deduci tan-
dem cupit Ἀρτέμιδος εἰς λιμῶν, ubi esset mactanda, ibi-
dem v. 1543. Ἐπεὶ γὰρ ἰκόμισθα τῆς Διὸς κόρης Ἀρτέμι-
δος ἄλσος, λείμακας τ' ἀνθηφόρους. recte mihi clar. Io.
Pierfonus correxisse videtur Iphig. in Taur. v. 1462.
Σὶ δ' ἀμφὶ σιμῶας, Ἰφίγηνια, λείμακας (pro vulg. κλίμα-
κας) βραυρῶν αὖτε τῆς κληδονίας θεῆς. Quando Noster
in Phœn. v. 1564. Λωτοτρόφον memorat λείμακα, lotos
autem plectendis etiam inserviebat Dianæ coronis, il-
lam etiam herbam invenire potuit in hoc prato Hip-
polytus, de quo saltem dubitari nequit, quin prodierit
in scenam *gestans coronam*, capiti Dianæ, quæ stabat
ante ædes avitas, imponendam. Illud dignum memo-
ratu quod de Agefilao scribit Xenophon, Ephesi mili-
tes suos ad bellum certaminibus variis exercente, Ἐλ-
λην. iii. p. 292, 293. et, quas præmia reportaverant,
coronas pie Dianæ dedicantibus: ἐπεὶ ῥώσθη δ' αὖ τις καὶ
ἐκείνο ἰδὼν, Ἀγησίλαον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους
εὐφροσύνης ἐκφανομένους ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἀπὸντας, καὶ
αἰατιδέντας τὸς γιφάνους τῇ Ἀρτέμιδι.

Vs. 75. Ἐνδ' ὅτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρειν βοτὰ] His usus
Plutarch. c. Epicur. T. ii. p. 1094. A. indignum esse
scribit, illius voluptates comparando cum honestis, κα-
ταιχύνει τὸν Ἐλικῶνα καὶ τὰς Μέσας, Ἐνδ' ὅτε ποιμὴν ἀξιοῖ
φέρειν βοτὰ, Οὐδ' ἡλδί πω σίδηρος· ἀλλ' αὐταί μιν εἰσιν ὡς
ἀλγυῶς ἀκρήατοι νομαὶ τῶν μελιτῶν· ἐκείνα δὲ συνὴ καὶ τρέ-
γων κνησμοὶς ἴοικε. Spectasse mihi videtur Euripidis ver-
sus Ovidius in his Heroid. Ep. xvi. 55. *Est locus in
mediæ nemorosæ vallibus Idæ, — Qui nec ovis placidæ, nec
amantis saxa capellæ, Nec patulo tardæ carpitur ore bo-
vis.* et, dum Narcisso fatalem fontem pingebat, Me-

tam. iii. 408. *Quem neque pastores, neque pastæ montis
capellæ Contigerant, aliudve pecus: quem nulla volucris
Nec fera turbabat.* Cypri mons *Inivus humano gressu*,
Veneri sacer, venuste describitur Claudiano de Nupt.
Honor. et Mar. v. 50. et seqq.

Vs. 76. Οὐδ' ἡλδί πω σίδηρος] Formam præbet Paris.
Cod. quæ Choro congrueret σίδαρος. nam literam α hic
alterius esse lectionis vestigium non ausim suspicari;
Scleriam tamen arbitror Tarentinum a vulgata diversam
in suo Codice legisse, hanc nempe:

Οὐδ' ἡλδί πω σίαγρος·

quam absurdam nemo facile dixerit: in *sacrum illud
pratum nec pastor immittere oves, capras, boves; neque in-
trare solebat fera five aper: securi, ferro, σιδήρω, arbores*
in sacris poterant nemoribus violari; sed in hoc sacro
Dianæ prato τί δὲ καὶ ῥίξιν σίδηρος; ut alibi οὖς ἴργα,
sic et illic poterant flores apri conculcare, οὖς φυτὰ λυ-
μαίνεσθαι, Callim. H. Dian. v. 156. Sed *falcem* fateor
messorum σιδήρω posse designari; vocem istam præterea
lectam Plutarcho videri, et Themistio; repertam cer-
te Scholiastis; nam prostant et hæc in Scholiis: ἀλλὰ
μὴν οὐδὲ σίδηρος εἰς τμήσει ἡλδί τῷ λιμῶνος. καὶ αὐτὴ τὰ ἀν-
θ' ἀκρήατα. Nec offendit illa Muretum, qui dedit:
Quo—Neque falcis unquam venit acies improba. Si quis
insolentius hac in re positum ἡλδί censuerit, cum de
cibis in mensam illatis adhibeatur, et pecunia dicatur
ad aliquem ἰδύειν, hoc quoque modo σίδηρος aliis forte
videbitur in sacrum illud pratum *venire* potuisse. Sed sit
maneatque vetus et ista lectio, si quis ita velit, invio-
lata; dummodo liceat dixisse, ab hac diversam in aliis
forsan etiam obtinuisse Codicibus: Οὐδ', aut potius
Οὐτ' ἡλδί πω σίαγρος· Ex Meleagro Sclerix Tarentini
servavit ista nobis Athen. ix. p. 402. C.

Ἐνδ' ὅτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρειν βοτὰ,

Οὐτ' ἀχιδωρὸς νημόμενος καπνύζεται.

ultimum attigit Ez. Spanhem. in Aristoph. Π. 1025.
duo versus istos transcripsit Eustath. in Od. T. p. 705,
48. Profert Athenæus ut ostendat Sicilienses Græcos,
τὸν σίαγρον, Ἀσχιδωρὸν dixisse, Æschyli quoque verba
aprum sic vocantis, qui moratus in Sicilia vocibus Σι-
καλικαῖς multis fertur usus. Hesychii, Ἀσχιδωρὸς, ὁ τύ-
γρης παρὰ Ἰταλοῖς· spectant ista Sclerix. Vocem autem
σίαγρος Sophoclem, Dionysium, Antiphanem adhibu-
isse docet ibidem Athenæus.

Vs. 77. Μίλισσα λιμῶν ἱερὸν δέρεται] Quia scribi-
tur in Euripideis et Sophocleis plus semel ἱερὸς et ἱερὸν,
vulgatæ postposui formam æque legitimam *ιαρινὸν*,
quam, præter alios Codd. Musgravii, præbent Florent.
et Paris. in hoc præterea Codice legitur Μίλισσα χῶρον
ιαρινὸν δέρεται. Ab Euripide scribi potuit: ἀλλ' ἀκρή-
ατος

Μίλισσα λιμῶν ἱαρινὸν δέρεται·

cum enim λιμῶνα jam dixerat ἀκρήατος, dicenda μίλις-
σα videbatur *ιαρινή.* et sic legisse Scholiasten opinor, *ια-
ρινὸν δὲ αὐτὴν λέγει ἥτοι ὅτι μίλισσα ἦδεται τῷ ἱαρι, διὰ τὰ
ἀνθ' ἢ ὅτι αἱ καθαφαὶ ψυχὰς αἰὶ ἐν ἀνδρῶν εἰσὶ· τὸ γὰρ
(L. τὸ γὰρ ἱαρ) ἀνθ' ἡ γυνήκεον.* Sic *ιαρινοὶ κόσσυφοι* sunt
in Anthol. i. c. xx. ep. 16. *ιαρινῶσι χειλίδοσι* Oppian.
A. i. 729. *ἡρινὸς ἀνδρός* Heliodor. v. p. 206. Antho-
log. i. c. lx. ep. 12. Ἀπὸ κόρα μελίδροπτε, λάλος λάλον
ἀρπάξασα Τίτλιον—

Τὸν ξένον αὖ ξείνα· ἀρινὸν ἱερῶς.

Utraque forma mendosa est, neque enim ἀριστερόν, ut nec αἰνάρ, Dorice scribebatur; corrige:

Τὸν ξένον ἀ ξένον· ἡμεῖς εἰσάγα.

formam utramque præbent et epigrammata L. iii. c. xxiv. 20. c. xxvi. ep. 69. L. vii. ep. 13. Crinagoræ, inter Reiskiana N. 542. ἡμεῖς ἡμέλιον. In Longi Pastor. ii. p. 70. pro τῆς εἰρήνης ὕμνον ἀνέμενον, præstat utique scribere, τῆς ἡμεῖς ὕμνον, quam τῆς τῷ ἡρώς cum D'Orville in Charit. p. 93. Apud eundem Longum i. p. 8. ἡρώς τῷ ἀρχῇ.—ἰδόμενον ἐν τοῖς λαίμαρσι αἱ μέλισσαι. Homero πτότται ἐν ἀδίσσιν εἰαρινόισιν, Il. B. 89. κατὰ ἥν ἴαρ nempe, vere novo, vel vere suo, vel æstate nova; Virgil. Georg. iv. 22. cum prima novi ducent examina Reges Vere suo. Æn. i. 434. Qualis apes æstate nova per florea rura: ἴαρ φαῖμα μάλισσα Nicæ Anthol. i. c. xxxiii. ep. 31.—Non omittendum quod me monuit Amiciff. Ruhnkenius, in Anthologia versu, quem vere, ni fallor, emendavi, Codicem præbere Palatinum Δέριον Δέριον· hinc scribi quoque posse, τὸν Δέριον Δέριον.

Vs. 78. Ἐως δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις] Sublata fuit Codicibus, quos novimus, antiquior menda: pro Αἰδῶς suum Ἐως recuperavit Euripides. Quid enim ista significabant, aut Latina Mureti, Puris honestus quos rigat lymphis Pudor? Auroræ hic mentionem non Pudoris requiri viderunt Critici, If. Vossius, Jer. Marklandus, et Jo. Toupus Em. in Suid. ii. p. 19. sed huic uni Toupio laus debetur Atticæ vocis formæ restitutæ Ἐως· quam adhibent et Eurip. in Elec. v. 102. Phaëth. v. 34. Sophocles CEd. in Col. v. 469. Thyeste, cæterique: conf. n. in Herodot. P. 657. 19. Photius in Lex. MS. Ἐως, ὅχι ἥως τὸ Ἀττικόν ἐστίν. Ξενοφῶν δὲ ἥως λέγει ποιητικῶς κατακέρως ἐν Κύρῳ παιδεία. ἢ πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς ἰσπείραν. nostris in Edd. Xenoph. vulgatur ἦτοι πρὸς ἡμᾶς, p. 2, 13. Latinis Poëtis Eos, ut Ἐφῶς, in Eurip. Elec. v. 786. Eous: in choris αἰὼς et αἰῶς· Carminis Ionis Chii hoc habet initium Schol. in Aristoph. Eip. v. 835. Ἀῶν ἀεροφοῖται ἀγρία μένομεν (forte leg. ἀγρία αἰδομένη) Ἀελίῳ λευκῇ πτέρυγι προδρομον. Virgil. Georg. i. 288. Sole novo terras irrorat Eous. Claudiani Venus de Raptu Prof. ii. 120. ite sorores, (ad flores legendos) Dum matutinis præfudat solibus aer, Dum meus bumeat flavescentes Lucifer (Ἐωσφόρος) agros, Roranti prævectus equo. L. iii. v. 232. Et prima sub luce legunt, quum rore serenus Albet ager, sparsosque bibunt violaria succos. Quas illic Lucifer, alibi partes gerit eandem Zephyrus: in monte Veneris Intus rura micant, manibus quæ subdita nullis Perpetuum florent, Zephyro contenta colono; istum λαίμαρνα, secundo rore humentem, velut κηπεύει Zephyrus suis flatibus mulcebat; Mulcet (ut) Elyfias aura beata rosas, Propertio iv. Eleg. vii. 60. Senecæ Hippolytus v. 11. Hac bac alii—qua prata jacent; Qua rorifera mulcens aura Zephyrus vernas evocat verbas. Ista scribentis animo obversabatur, ni fallor, Euripidei Hippolyti purum illud pratum, cuius gramen et flores Lucifer, aut Aurora, ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις· bumore contigui fluminis irrorans alebat: Ovid. Met. iii. 411. Gramen erat circa, quod proximus humor alebat: φέβει, Pindaro Ol. ii. 134. Messis contiguum sorbens de flumine rorem, est in Gratii Cyneg. v. 37. Iriguis nutrire canalibus bortos Calpurnii, Ecl. ii. 35. est et κηπεύειν. sensu paulo diverso Eubulus Athenæi xiii. p. 568. F. οἶας

Ἡρακλῆος ἀγοῖς ὕδασι κηπεύει κέρας·

Puellas intelligit populeas, Et, ad Padi ripas, flentes semper germani funere fletuas, Nemefian. Cyneg. v. 38.

Vs. 79. Ὅσοις διδάκτον μὴδὲν ἀλλ' ἐν τῇ φύσει] Cum his non bene coherent proxima, Τὸ σωφρονεῖν εἰληχὲν εἰς τὰ πάντ' αἰί. Cujuscunque conjecturam, εἰληχὲν, formam non Græcam recepit in contextum Barnes: Græca, Macedonica saltem, esset εἰληχας, pro εἰλήχασι, sed nec illa tamen in Euripidis versu ferenda. Hic quoque marginis lectio corruptissimè videtur alteram. Primum pro αἰί scripta Codicum est optimorum Flor. Paris. et aliorum Musgravii, εἰληχὲν εἰς τὰ πάντ' ὁμῶς. Nunc ponam primum ex Eurip. Bacch. v. 315.

—ἀλλ' ἐν τῇ φύσει

Τὸ σωφρονεῖν ἵσται εἰς τὰ πάντ' αἰί.

Eadem in prima Edit. Hippolyti hoc loco dedisse videtur Euripides; sed hæc in Editione secunda:

Ὅσοις διδάκτον μὴδὲν, ἀλλὰ γ' ἡ φύσις

Τὸ σωφρονεῖν εἰληχὲν εἰς τὰ πάντ' ὁμῶς.

Quibus nihil est ex institutione doctorum, sed quorum natura temperantiam ad omnia pariter velut sortem fuit adeptæ. In his literæ γ' ἡ ubi in τῇ fuerant mutatae, ex marginis lectione diversa facile vitari potuit emendatio scriptio: marginis lectionem monstrat diversitas vocum αἰί et ὁμῶς. Mihi quidem ἐν τῇ φύσει jungendum videtur cum ἵσται, sicut jungitur in loco Baccharum, ex quo hanc expressit Auctor Trag. x. Π. sententiam egregiam v. 261.

Οὐ γὰρ θεὸς σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει·

Ἐν τῇ προαιρέσει δὲ καὶ γνώμῃ βροτῶν

Τὸ σωφρονεῖν ἵσται εἰς τὰ πάντ' αἰί.

Sic in Eurip. Hel. v. 1008. Ἐνταῦθα δ' ἱερὸν τῆς Δίκης ἱμοὶ μέλα Ἐν τῇ φύσει Demosthen. c. Aristog. i. p. 487. §. 50. καὶ Δίκης γε—καὶ αἰδῶς εἰς ἀπαν ἀνθρώποις βωμοί, οἱ μὲν καλλίστοι καὶ ἀγιότατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ καὶ τῇ φύσει. Eurip. Elec. v. 390. Ἐν τῇ φύσει δὲ τὸ καὶ εὐφυχία. Aristoph. Nub. v. 486. Ἐνταῦθα δὲ σοὶ λέγειν ἐν τῇ φύσει.— In altera lectione,—ἡ φύσις Τὸ σωφρονεῖν εἰληχὲν, qua semper adhibetur εἰληχὲν structura, forma tantum distans ab ἱλαχὲ vel ἱλοχῇ· quorum duo tamen priora magis Atticis sunt Poëtis usitata: εἰληχὲ, frequens Æschylo, Sophoclis est in Aj. v. 1077. ἢ ὅδ' εἰληχὲν τύχην. in ejus CEd. in Col. v. 1333. σύ τε

Καὶ γὰρ τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξελήχότες.

frequens et illic vitium hæret ἐξελήχότες, ut εἰλήφασιν pro εἰλήχασιν in Homil. Clement. xvii. §. 4. Moschion in Stobæo Grot. p. 515. morte

Τὸ σῶμα καὶ τὰ εἶναι εἰληχὲν πέντε.

vulgatur εἰληχὲν. In Soph. est Elec. v. 1141. Τυμβῶν πατρῶν κοινὸν εἰληχὲς μέρος. Ex Eurip. Polydo dictum variis commemoratum, Παιδεία δὲ σοφίας ἱλαχὲ διὰ τὸ δύστυχίς. artes sortito velut accepit: Nam illa omnes artes perdocet, ubi quem attigit, Plautus Stich. i. sc. 3, 24. Hippolytus sic Τὸ σωφρονεῖν εἰληχὲν, ad omnes res honestas τὸν τοῦ ἔχον διδάσκαλον εἰκοδῖν· de se testatur in Eurip. Troas. Andromache v. 647.

τὸν δὲ τὸν διδάσκαλον

Οἰκοδῖν ἔχουσα χρηστὸν ἐξέρχεται ἱμοί.

et in Xp. Π. v. 545. de se Maria: τὸν δὲ τὸν (L. τοῦ) διδάσκαλον Αὐτῆς ἔχουσα Χριστὸν (L. χρηστὸν) ἐξέρχεται ἱμοί.— Ceterum respicit in his nostris Euripides quæstionem, isthac ætate jam agitatum in scholis Sophistarum, περὶ

ἀρετῆς, εἰ δὲ διδάκτον· quam tractarunt in Menone Plato, Æschines Socr. Dial. i. Auctor δαλίζων Doricarum de Virtut. et Vitiis Diff. v. Plutarchus scripto libello docuit ὅτι διδάκτον ἡ ἀρετή. Egregie Quintilian. Instit. Orat. xii. c. 2. init. *virtus, etiam si quosdam impetus ex natura sumit, tamen perficienda doctrina est.* paucis dixerat idem, Pindarum sequutus, Horatius Carm. iv. Od. iv. 33.

Doctrina sed vim promovet instam.

Scripsisse videtur Auctor ad Herenn. iii. c. xvi. *Nec hoc—minus in hac re, quam in ceteris artibus fit, ut ingenium doctrinā, præceptione natura niteat: non, sicut vulgatur, ingenio, doctrina, præceptione.* Quin secundum Euripidem etiam Iphig. in Aul. 561. *animi indoles, Τροφαί δ' αἱ παιδιυόμεναι Μῆγα φέρουσιν εἰς ἀρετάν.*

Vs. 82. —*χρυσίας κόμης Ἀνάδημα δέξαι*] Muretus:

At tu aureæ regina vinculum comæ,

Amica, fuscipe, pia quod porgit manus.

Perparum refert hoc modo legatur, an, quod ego legi malim, *χρυσία κόμη Ἀνάδημα δέξαι* in comam auream accipe redimiculum, sive coronam ex floribus contextam de puro prato lectis: *Rure puer verno primam de flore coronam Fecit, et antiquis imposuit Laribus,* Tibullus ii. Eleg. i. 59. *Ἰστα δέχισθαι* structura poni solet; Soph. Aj. 670. *Ἐγὼ γὰρ ἐξ ἧ χειρὸς τῆς ἰδίζαμην.* Lucian. T. ii. p. 252. *ἐκ ἱτὶ τὸν τοιῶτον ἔτι γίγῃ τις ἰδίζετο, ἔτι πυρὸς ἢ ὕδατος ἰκοινώται.* scribendum ἔτι γίγῃ τις, *neque testis quis recipiebat:* Eurip. Orest. v. 46. *μήδ' ἡμᾶς γίγαις Μὴ πυρὶ δέχισθαι:* sic sæpiissime loquuntur in talibus.

Vs. 85. *Σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις ἀμειβομαι*] Versu præcedente vulgata non deterior Codicis est lectio Flor. *Μόνῳ γὰρ ἐστὶ τῶτ' ἡμοὶ βροτῶν γέρας.* Hoc autem litera repetita scribi more poterit usitato, καὶ λόγοις σ' (id est σι) ἀμειβομαι. Utramque videtur in suo Codice Scriptor invenisse Trag. Χρ. Π. in qua sunt vs. 2585, 2587. *Μόνον* (f. *Μόνῃ*) γὰρ ἐστὶ τῶτ' οἱ βροτῶν γέρας.—*Ὅδιν ποιδῶς σ' ἐν λόγοις ἀμειβομαι.*—Huc spectans Xenophon, aut quicumque scripsit Cynægeticon, p. 568, 30. *Ἰππολύτος* ait, *ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἱτιμᾶτο, καὶ ἐν λόγοις συνῆν* monuit hoc Ez. Spanheim. in Callim. H. in P. L. v. 101. conf. J. Markland. in Eurip. Suppl. v. 958.

Vs. 86. *Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' ἔχ' ἑρῶν*] Sequutus Musgravium, αὐδὴν ex ejus Codd. recepi pro αὐδῆς. Incertus utrum poneret adnotavit utramque lectionem scriptor Cod. Paris. Nobis probata hic melior est, ubi sonus tantum aures accidit: Homero sensu diverso adhibentur *ἐκλυον* vel *ἐκλυεν αὐδὴν*, et *ἐκλυες αὐδῆς*. Hic possent loca quoque de libris nostris Sacris tractari, quibus *ἀκύν* diversa ponitur structura: sed Euripidea tractanti satis erit excitasse Sophoclis Phil. v. 1407. *Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλῆος Ἀκοῇ τε κλύειν, λούσσειν τ' ἔλιν.* Eurip. Iph. Taur. v. 1447. *Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καί πτερ' ἢ παρῶν.* Διᾶς. Ulyssi sæpius auxiliatrix Minerva vocem quidem audiendam, nec se tamen homini mortali præbebat conspiciendam: in Soph. Aj. v. 15.

*Ὡς εὐμαδὲς σὺ, καὶ ἀποπτος ἦς, ὅμως
Φώνημι ἀκύν.*

In Rheto v. 608.

Δίσποιν' Ἀδάνα, φθόγγματος γὰρ ἡσθόμην

Τὴ σὺ συνήδη γῆρυν.

Et rari præsentibus hominibus se ostendebant: Epithalamii Pelei et Thet. Catulliani versus est ultimus: *Nec*

se contingi patiuntur lumine claro. Ad Moysen versus Hebræorum Deus in Ezechielis Judæi Tragædiæ reliquiis v. 102.

*Ἰδὺν γὰρ ἔλιν τὴν ἐμὴν ἀμύχανον,
Θητὸν γηγῶτα· τῶν λόγων δ' ἔξεσι σοὶ
Ἐμὼν ἀκύν.*

In A. A. notum Saulo quid evenisse dicatur comitibusque.

Vs. 87. *Τίλος δὲ καί μ' αἶμα, ὥσπερ ἡρξάμην, βίω*] Idem versus est in Χρ. Πασχ. 2593. sed legitur illic, *ὥσπερ ἡρξάμην* quam dat lectionem Codex etiam Flor. minime absurdam. Carmen suum quoddam orfus ab Hippolyti corona Clemens Alex. sic claudit p. 314.

Ταξίς δὲ τῷ θιοντος αὐταρκεσάτην,

Πάτερ, παρὰ σ' αἶμα καὶ καλὸν βίω τίλος.

Tale sæpe votum legitur in Hymnis qui dicuntur Orphei: *ἀγαθὴν δ' ὅπασον βιότιοις τελευτῇν· Πέμπους εὐλοῖον βιότιο τίλος· Κλύθι μὲν εὐχομένη, βιότιο τίλος ἰσθλὸν ὀπάζων.*

Vs. 88. *Θι· Ἀναξ· Διὸς γὰρ δισπότης καλὴν χρεών.*] Est inter interlocutores dramatis *Θεράπαινα* hic vero cum Hippolyto loquitur *Θεράπων*, minister quidam ex aula Pithei, quem *senem* fuisse monstrant vs. 107, et 114. Versus Eustathio non intellecti in Il. A. p. 16, 34. Il. Γ. p. 321, 15. (nam censet sic loquutum Euripidem, ὡς ταῦτον οἱ ἀνὰ κτλ. ἐπὶ τῷ θιόν.) sensum perspexisse mihi videtur Clar. Musgravius: Recte etiam Schol. accipi posse scribit τὸ μὲν Ἀναξ ἐπὶ τῷ Ἰππολύτου, τὸ δὲ Δισπότης ἐπὶ τῶν θιόν. *Rex; nam Deos decet δισπότης, dominos, nuncupare, non homines mortales.* Reges istius temporis in Græcia, ἀνὰ κτλ., civium tantum erant inspectores et commodorum civitati *curatores.* Ad suos Græcos Xenophon K. A. iii. p. 178, 37. *ἄδιναι ἀνδρῶν δισπότην, ἀλλὰ τῶν θεῶν προσκυνοῦνται.* In Perside atque alibi in Oriente Reges, ut erant, habebantur veluti *δισπότης.* Græci, quamvis *dominos esse omnium rerum ac moderatores Deos* agnoscerent cum Cicerone de LL. ii. c. 7. ne Deos quidem suos libenter *δισπότης* appellabant; *Θεὸς ὁ πάντων δισπότης* legitur in quadam ῥήσει, quam velut Diphili nobis exhibent, vel Philemonis, Justinus, M. Clemens Alex. Eusebius, Theodoretus: sed cum aliis multis hanc quoque ῥῆσιν ab illis confictam arbitror, qui Deum O. M. sub hoc nomine venerabantur.

Vs. 93. *Μισοῖν τὸ σιμὸν,*] In versu præcedenti, quo *τε* forte rectius scriberetur, licuit opinor mutare distinctionem receptam verborum, quorum hic situs esset *nativus: ἐκ οἷδα δὲ καὶ περὶ τίνος (νόμου) μ' ἀνιστορεῖς.*—Quod sequitur *τίσδ' ἢ σιμὸς ἀχθιδὸς βροτῶν* in Cod. Paris. explicatur *ποῖος κενόδοξος ἢ μισητός;* Quæ Philosophis laudatur, *Σιμότης* est *blanda vultus gravitas;* τὸ *σιμὸν* ἀπλάτως M. Antonino i. 9. ἢ ταῖς τῷ προσώπῳ συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τῷ βίῳ κατασκευαῖς Isocrati in Evag. p. 197. D. qualem gravitatem mite supercilium comitatur. Hic vero τὸ *σιμὸν*, *odiosa est arrogantia, et superbi αὐθάδεια.* Ubi Suidas in *Σιμὸν* dixerat, *ἰσθ' ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ὑπερηφάνῳ τιθάσιον*, adfert eam in rem hæc Euripidis et ex Medea v. 216. verba; Photio etiam adhibita in Lex. MS. recte tractata M. A. Mureto v. L. viii. c. 17.—Infra Hippol. v. 1064. τὸ *σιμὸν* est *fiat gravitas oris:* Aristoph. Nub. 48. Plut. v. 275. *Ὡς σιμὸς ἢ πτίρπιτος.* Terentius Heaut. v. sc. iii. v. ult. *quam severus! rem, cum videas, censeas.* Plautus Cas.

iii. sc. ii. v. ult. *quem aspicias tristem, frugi censeas.* Veteres in hac quoque voce sequuntur Sophistæ. Euripides in Alc. v. 773. *σιμὸν καὶ σιμφορτικὸς βλέπεις,* v. 777. exponit, *Στυγὴν πρόσωπον καὶ συνωφρυνμένον.* conf. v. 800.—Senex hic Tragicus verebatur ne sub gravitate Hippolyti lateret quædam αὐθάδεια: eximit hunc seni metum responso suo juvenis: ἡ γὰρ ὁ σοφοὶ φαινοίμεθ' αἶ. *alioquin enim non videret sapere, si bene consulenti morem nollem gerere:* verbis aptissimis αὐθάδης Sophocles expingit in Antig. v. 717—720.

Vs. 96. Πλαίστη τε] Nempe χάρις ἐν εὐπροσηγόροις ἐστίν. Literam in vocola γι mutavi Cod. Flor. auctoritate. Cicero de Off. ii. c. 14. *difficile dictu est, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque sermonis,* ἡ εὐπροσηγορία: affabilis enim est εὐπροσηγορος. Inter consilia data Demonico p. 8. D. Γίνεσθαι πρὸς τὰς ἀληθείας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σιμὸς. Junguntur Dionys. Halic. ii. p. 71, 44. φιλανθρώπως καὶ εὐπροσηγόρως ἀπαντα προσηγορεύειν καὶ ὁμιλεῖν. Eurip. Alc. v. 776. Οὐ χρὴ σκυδρῶσαι (sive σιμῶν) τοῖς ξίνοις τὸν πρόσπολον εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρως φρενί. Patris irati τὸ δυσπρόσοιτον κἀπροσηγορον γόμα vocat Polynices in Soph. Œd. in Col. v. 1273. Cyclops in Virg. Æn. iii. 621. *Nec visu facilis nec dictu affabilis ulli,* dici poterat ἀπλοῦς δρέμματα κἀπροσηγορον. Contra Tragicus incertus ap. Stobæum p. 594, 26. *Ἐσθλὴ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσηγορον, Boni senectus comis accessu viri,* Grotio p. 484. Apud eundem Stobæum, p. 561. ῥῆσις est insignis Moschionis, ed. Grot. p. 435. sic nonnullis emendatis restituenda:

Συίσι γὰρ δόξας πρόσθε καὶ γένει μέγας,
Ἄργος δυνάτης, λιτὸς ἐκ τυραννικῶν
δομῶν. προέκτεν θαλλὰς ἡναγασμένους
—Ὅν πᾶς μὲν ἀγὼν ἠλέσεν εἰσιδὼν,
Ἄπας δὲ χεῖρα κἀπροσηγοροὶ φάτιν
Ἦριξι.

Dataque dextra, benovolisque affatibus Solatur. G. illic, præter cetera, legitur καὶ προσήγοροι φάτιν. minus bene: nihil enim huc faciunt quæ rebus aliis sæpe dicuntur apud Philosophos φίλα καὶ προσήγορα. Polo, et Philolao, Pythagoreis, ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα.

Vs. 99. Πῶς ἐν σὺ σιμὴν δαίμων ὁ προσινέπεις;] *Ingratam Veneri pone superbiam,* Horatius Carm. iii. Od. x. 9. Πῶς ἐν σιμὴν σὺ præbet Ed. prima Flor. Pæne recepisse ex Flor. Cod. σιμὸν δαίμων ut est etiam apud Suidam in Σιμόν. *Venerandam Deam* more suæ gentis σιμὸν δαίμων æque ac σιμὴν dicere potuit Euripides; cujus ὁ προσινέπεις in Cod. Reg. Parif. explicatur ὁ σιμῶν, *non veneratis.* Salutantis alloquium hoc verbo significatur Hippol. v. 792. Helen. v. 1181. Ion. v. 1613. El. 552.

Vs. 100. —μή τι σὺν σφαλῇ γόμα] Lectio Cod. Flor. σφαλῇ, si aliorum auctoritas accederet, probari posset: μή σφαλῇ ποτὶ ne labaris, nequid titubet; μή τι σφαλῇ σὺν γόμα significaret, *nequid linguam tuam titubare faciat:* utrumque commendat usus Tragicorum; formam activam frequentat Euripides.—In sequente versu perparum etiam refert, utrum vulgata lectio probeatur, an hæc, Τῆς δ' ἡ σὺλαισι (σὺλασι est in Ed. prima Flor.) σαῖς ἰφίστηκεν, Κύπρι.

Vs. 104. Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μέλει.] Ad Homericam, Ἄλλος δ' ἄλλω ἔριζε θεῶν, in Il. B. v. 400. Eustathius proverbium, Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλὰ, illinc

ortum scribit, et Euripidem ex Homereis ὠφελήμενον dixisse: Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μέλοι, (L. μέλοι.) versum ex perduto dramate petitum censuit Heathius. Hujus simillimas veterum sententias Th. Gatakerus collegit ad illud M. Antonini, viii. 43. Εὐφραίνει ἄλλον ἄλλο, *suum cuique placet.* Nostrium versum miror cur ibi sic scriptum dederit, Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μέλοι. *Cordi alia hominibus aliis sunt studia, et Deis:* contra mentem Euripidis Hippolyti. Sententiam variavit Pindarus Ol. i. 180. viii. 16. 15th. i. 65. nostram proxime hæc accedunt Πυθ. x. 93. ἰτί-ροισιν ἰτίρων ἔρως Ἐκκεῖ φρένας.

Vs. 106. Οὐδὲ μ' ἀρίσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν] In versu præcedenti Flor. Cod. dat τὴν ἔχον ὅσον γ' ἰδὲ. Hunc partim transfumit Menander, cujus est ἐξ Ἡρό-χου,

Οὐδὲ μ' ἀρίσκει περιπατῶν ἐξω θεῶν
Μετὰ γράας.

Cum his D. Heinf. Lect. Theocr. p. 309. alium contulit Menandri versum, nuper emendatum eleganti Critico, Jo. Toupio Em. in Suid. ii. p. 47. Deos sibi placere negat Hippolytus, qui noctu *colerentur*, Venerem, et Bacchum, cujus etiam agebantur sacra Νύκτωρ τὰ πολλὰ, ut ait Eurip. in Bacch. v. 486.—Ovidius Fast. v. 309. *Hippolyte infelix, velles coluisse Dionem; Cum consternatis diripereris equis.*—In talibus dictis θαυμάζειν, quod et animadvertit Marklandus, est *colere vel honorare.* Ex Euripidis Æolo variis citatum superest et hoc dictum:

Μὴ Πλῆτος εἴπης, ὅχι θαυμάζω θεῶν,
Ὅν χ' ὁ κακίος βᾶδις ἐκτῆσάτο.

Ulyssis Euripidei in Philoctetæ Prologo verba, Τὸς γὰρ περισσὺς καὶ τι πρᾶσσοντας πλείον Τιμῶν, Dion. Chrys. in sua Paraphrasi sic expressit: τὸς γὰρ φανερός καὶ πλείονι ἀπτισθαι τολμῶντας σχεδὸν τέττις ἀπαντας θαυμάζομεν. Junguntur Aristophani Nub. v. 427. Ἡμᾶς (Nubes) Τιμῶν καὶ θαυμάζων. Orestes de Pylade in Eurip. Elec. v. 84. Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἰθαύμαζε φίλων. Ibid. v. 519. Μολὼν δ' ἰθαύμασ' ἄθλιοι τίμβων πατρός, Euripidis verbo Canteri conjecturam, ἰτίμησ', illic substituit Barnesius: pater de filii præceptore in Xenoph. κ. π. iii. p. 41, 35. (conf. v. 25.) μοὶ ἰδοῦναι τὸν ἱμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν ἢ ἐμὲ. Isocrates in Areopag. p. 149. C. olim juvenes non ut hodie &c.—sed ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἱμῶν ἐν οἷς ἰτάχθησαν, θαυμάζοντες καὶ ὁμιλῶντες τὸς ἐν τέτοις πρωτεύοντας. illic pro ὁμιλῶντες, quod in καδομιλῶντες mutari nolim, scribendum arbitror ζηλῶντες, ut scribit p. 175. D. τὸν πλῆτον θαυμάζοντες καὶ ζηλῶντες et p. 344. A. τὸς—σοφίτας ἰθαύμαζον, καὶ τὸς συνόντας αὐτοῖς ἐζήλυν. similiter θαυμάζειν καὶ ζήλῶν Democrito junguntur aliisque: literarum ductus propius accedit in Isocrateis ἱμῶντες quod placet Clar. D. Ruhnkenio.

Vs. 107. Τιμαῖσιν, ὃ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεῖν] *Dii quidem sunt colendi, sed hoc non significant Euripidea:* virum etiam perdoctum in Τιμαῖσιν hæsisse recordor. Artes, variasque humano generi commoditates aut invenerant Dii, vel tutela sua dignabantur: his commodis qui Deorum memores noverant uti, dici poterant Τιμαῖς δαιμόνων χρῆσθαι. Oppianus Ἀλ. ii. 17.

Ἄλλος δ' ἄλλοισιν ἐπώνυμος ἐπλετο δαίμων
Ἔργους, οἷσιν ἕκαστος ἐπίσκοπον ἤρατο τιμῆν.

Rex Deorum Jupiter sibi Reges tuendos reservasse di-

cebatur, alios aliorum curæ demandasse: Callim. H. Jon. v. 72. μακάρισσιν ὀλίγοισιν αὐδιπαρήκας (vel ἀντιπαρήκας) Ἄλλα μέλειν ἰτέροισι· σὺ δ' ἐξέλειο πτολιάρχης, &c. Singulis sic Jupiter partes suas in hoc universo dedit administrandas: hæ partes, singulorum erant τιμαί, et quænam tandem Veneris? has nos docebit Hesiodus Theog. v. 203.

Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἥδ' ἀλόγῃ
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Παρδινὺς τ' ὀρέουσι, μινδύματα τ', ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητα τε μελιχρὴν τε.

Nihil horum expertus noverat Hippolytus, de semet ipse testis luculentus infra v. 1004. Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τῆσδε, πλὴν λόγῳ κλύων. et, genus omne femineum detestatus, Veneris oderat fœdera et honores; quibus sapienter Euripidis senex utendum statuit; nam *cœlibem vitam probet Sterilis juventus, hoc erit, quidquid vides, Unius ævi turba*: Seneca Hipp. v. 478. Ne quis dubitet de hoc usu rariore vocis τιμὴ, conferat Eumenidas Æschyli v. 422. ubi suas Diræ Τιμαῖς vocant, homicidas exagitare: v. 577. monent Apollinem, ut sibi demandatis sit partibus contentus, neque alienas curet: Ἀναξ' Ἀπολλών, ὃν ἔχεις αὐτὸς κρατεῖ. v. 720. Ἄλλ' αἵματ' ἀπὸ πρᾶγματ' ἢ λαχὼν σέβεις. v. 898. Τίς δέ μοι τιμὴ μῖνι; Mors, vel Orcus, in Eurip. Alc. v. 54. Τιμαῖς καὶ μὲν τίςπιδαι δίκαι. — Νέων φθινόπυρρον μείζον ἀρνυμαι κλέος· ubi γέρας est in Cod. Flor.

Vs. 109. Σίτων μέλισσιν] Genuinum puto; vitiosum quod est in Flor. σίτων ἔλκεσθαι· quamvis σίτων αἰρεῖσθαι vel ἔλκεσθαι phrasis sit legitima: vid. P. Leopard. Em. vii. c. xiv. — Proxima, τερπνὸν ἐν κυναγίᾳ Τραπίζα πλὴν ῥης· comparat cum simili quodam Tragici dicto P. Victorius V. L. xi. c. vi. — Quod sequitur Καταψήχων ἵππος, viro Ill. non intellectum, explicuit Jo. Pierfonus Verisim. i. c. xi. p. 132. memorans et ex Cod. Paris. interpretationem adscriptam ψηκτρίζων, et Hippol. v. 1174. Ψηκτρίσιν ἵππων ἐκτινίζομεν τρίχας. In Callim. H. Dianæ, v. 162. Nymphæ ὑπὸ ζεύγλῳ λυθίσαι Ψήχων κίμαδας. recte Faber, *stringunt; etrillent, frotent*. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 268, 25. καταψήχων τὰ ὑπεζύγια.

Vs. 113. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω] In simillimis dictis iω multo frequentius occurrit quam λέγω, vel κελύω, *valere jubeo*: hoc tamen est in Xenoph. K. Π. vii. p. 115, 7. ἐγὼ μὲν χαίρειν ταύτην τὴν εἰδαιμονίαν κελύω. illud etiam in Hippol. v. 1059. — Ad hæc nostra Senem, vel quicum colloquebatur Hippolytus, alia quædam dedisse suspicor in Edit. prima Dramatis, hæc etiam:

Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
Νοσῶσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θνητοῖσι

prout ex Hippolyto citata Stobæo p. 386, 29. ante Grotium p. 239. emendaverat ex Plutarcho Muretus V. L. ix. c. xviii. Impium in Venerem dictum dedit etiam Euripides in Dictye, *debere mortales*,

Τῶν εὐσεβούντων, οἵτινές γε σώφρονες,
Ἐρᾶν· Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἰᾶν.

Vs. 115. Φρονῶντες ἔτις,] Quam *eximiam Amici* sui vocat Musgravius, mihi quoque correctio placet legentis, (τὴς νέας γὰρ ἢ μιμητικὸν Φρονῶντας ἔτις) Eundem illum esse suspicor, cui multos debemus Euripidis versus feliciter emendatos. — In sequentem versum ex

Codd. Flor. et Paris. recepi Προστυξόμεσθα, pro vulgato Προσυχόμεσθα. Sæpe futurum tempus adhibet Euripides, ubi præsens nobis potius locum invenire videretur.

Vs. 117. Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν] Interjecta litera scribi malim συγγνώμην σ' ἔχειν. Hos quatuor versus suo more leviter immutatos Conditor Trag. Χρ. Πασχ. in suum drama transtulit, fecitque Chorum absurde satis ad Mariam ista dicentem, dum illa super cœlestis nuncii promissis addubitabat, v. 1041.

Δέσποινα κόρη, δὲ σὲ συγγνώμην ἔχειν,
Εἴ τις ὑφ' ἧς σπλάγγχεις εὐτόνως φέρων
Μάταια βάζει, μὴ δόκει τέτυκ' κλύειν·
Σοφωτέραι γὰρ ἴσμεν ὅσα σὲ βροτῶν.

—In vs. 118. rediit litera mutata, quam exhibent optimi Codd. Εἴτις γ', ὑφ' ἧς In Florent. tamen etiam erat Εἴτις σ', ὑφ' ἧ. ut in uno Musgravii: satis erat dixisse εἴ τις μάταια βάζει. — Scripsi mox Codicum auctoritate, etiam Paris. ὑφ' ἧς σπλάγγχεις εὐτόνως.

—In vs. 119. malui τέτυκ', nempe τῶν μαλαίων, quam τέτυκ' prius in duobus tribusve Codd. est Musgravii, in Paris. quoque: atque ita legisse videtur in suo Cod. nostris antiquiore Scriptor Dramatis Christ. et in v. 118. εὐτόνως. quod exhibet, Euripidea quoque spectantibus, epigramma Palladæ Anthol. ii. c. 48, 1. Ἄλλ' ὁ μὲν (Βελλεροφόντης) ἵππων ἔχων καὶ θαρσαλέος σθένος ἦεν, Γέσσιος ἔδ' ἔχων εὐτόνως ἦτορ ἔχων. Euripidis e Bellero-phonte verba, servata Stobæo p. 585, 15. ex Cornuto de N. D. p. 222. sic videntur scripta fuisse primitus:

Ἦν παῖ, νέων δὲ εὐτόνως χέρης
Γινώμαι δ' αἰμείων τῶν γεραίων πολὺ.

In Evang. Lucæ xxiii. 10. multa collegit ad εὐτόνως J. J. Wettstenius: opponuntur εὐτόνως et αὐτόνως. Diodor. Sic. i. p. 51, 6. τὰς βορείους πνοὰς ἐν Εὐρώπῃ εὐτόνως, *vehementes*, alibi βληχεῖς esse scribit, καὶ αὐτόνως. — Pæne prætermissem explicationem Euripideæ phraseos, quæ aderat in Cod. Parisino: τ' ἀκμαζούσης ἡλικίας ἔχων θαρσύνει· *juveniliter inconsultus et temerarius*. Proprie significatur qui Platoni dicitur de LL. viii. p. 839. B. ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος, πολλὰ σπέρματος μιστός, atque adeo σφριγῶν. Ἦεν σφριγῶντες sunt in Achæi loco apud Athen. x. p. 414. D.

— Vix dignum memoratu, vs. 120. sic in Paris. Codice legi, Σοφωτέραι γὰρ χρὴ βροτῶν εἶναι θεῶς, quum sapientissime χρὴ et δὲ permutentur in Codd. Ad sententiam congruit ex Eurip. Bacchabus v. 1346.

Ὀργὰς περὶ τοῦ θεῶς ἔχ' ὁμοῖοσθαι βροτοῖς.

Non equidem memini, cujus illud sit Tragici, quod legitur in *Scholio inedito* Codicis MS. Basil. in Hom. II. Γ. 415.

Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσι ἢ θεμαίνεται,

Ἄλλ' ὡς λέγεις [τῇ] μείζονος δέχεται πυρός.

Æschyleum esse suspicor ex perduto dramate: legebantur in MS. Θεὸς ἰ. σμικροῖσι — Ἄλλ' ὡς λέγεις μείζονος.

Vs. 121. Ὀκτανὴ τις ὕδωρ Σταζύσσα πύτρα λέγεται] Notat ad hunc locum nonnulla Cl. Musgravius Exercit. in Eurip. ii. c. iv. Mari vicina rupes, aquam stillans, de cujus summo vertice aqua dulcis copiosa præcipitabatur, mihi quidem dicta videtur ab Euripide Ὀκτανὴ τις. ὕδωρ Σταζύσσα, πύτρα — πύτραν παρὰ Πρωϊσσαν κρημνῶν. ut ipsa rupes, ὕδωρ στάζουσα, dicta fuerit Ὀκτανὴ πύτρα, prout Reiskius existimavit. Aliter cepit Eustathius in Hom. II. B. p. 267, 28. ἐλέγετο πᾶν ὕδωρ — καὶ

Ἰλιασός, κατὰ τὴν Ὁμήρου καὶ τῶν Ὁμηρίστων, ἐν οἷς καὶ Εὐριπίδης ἰπὺν ὡς, Πέτρα τις Ἰλιασὸν ὕδωρ γάζει, τοῦτέστι πηγὴν. Neque tamen aquam falam vel marinam mirarer de saxo distillantem: in Hesiodi Theogon. aqua Stygis v. 786. ἐν στίχῳ καταλείβεται ἰλιβάτοιο, *pars Oceani decima*; 792. Ἡ δὲ μὴ ἐν στίχῳ πορεύει. Stygis ὕδωρ ἐν Arcadia ἐν στίχῳ γάζει ἐς ἄγνος, Herodot. vi. c. 74. Pausanias dicitur κατὰ τὴν κρημνὴν ἐπὶ τῷ κρημνῷ παρὰ τὴν Νάνακρον γάζει, viii. p. 634 et 635.—Sed hic prope Trœzena (illic enim talem fuisse Schol. docet ex Dionysiodori lib. de fluminibus:) de rupe fons præcipitatus aquam præbebat *dulcem et potabilem*, ὕδωρ γλυκὺ καὶ πόσιμον Schol. et paulo post Euripidi mulieres dicuntur Trœzenia Περσφύρια φάρια Ποταμῖα δρόσῳ Τίγισσαι: *Purpureas vestes, lavantes undis fluvialibus*: ut de quovis humore rorem Latini, præ ceteris aquam δρόσον dixit Euripides: ἐπὶ κρηναῖαισι δρόσοις. *ad aquam fontanam est Iph. in Aul. v. 182. in Ione v. 97. καθαφαῖς δὲ δρόσοις Ἀφιδραναῖαισι* *lymbis abluti petitis de puro fonte*: ἵπτερα ποταμίας δρόσου, *lavacra fluvialis aquæ Helenæ v. 1400. (Hippol. v. 78.) πηγὰς ποταμίας dixit Electra v. 56, 309. Aristoph. Ran. v. 1377. Κάλπιον ἐν ποταμῶν δρόσον ἄρατι.* quæ postrema propterea adscripta, quia Rupes etiam Euripidis emittebat—Βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν, *laticem tam coriosum, ut urnis aquam baurire potuerint ὑδροφόροι Trœzenia. Polluci viii. 66. ὑδροφόρος κόρη* memoratur ἀγλῖον ἔχουσα ὑδροφόρον, ἢ ὑδρίαν, ἢ πρὸ χυμῶν, ἢ κρυσσοῦν. ἢ κάλπιν. his vocibus vas etiam aquarium, *pasiternam* Varroni et Plauto, designabant. Tale vas, atque adeo κάλπιδα Βαψαί significabat *urnam immersam aqua replere*; five *aquam baurire*: Antiphanes Athenæi iii. p. 123. C.

Κατασιδῶ, ἢ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεγίστην Ἀρύταυαν ἡμῶν, ἐν μέσῳ βαψασα τῷ λίθῳ Ζήντος ὕδατος.

Immersam in lebeta ferventis aquæ ubi replevero, arytænam capacissimam, ita me Ceres amet, in vos defundam. Callimacheum H. in L. P. v. 45. Σάμπερον ὑδροφόρον μὴ βάπτει, nempe τὰς κάλπιδας, memoratas v. 47. egregie Spanhem. illustravit, vim locutionis edoctus a Casaubono in Theophr. Char. p. 87. f. qui suum ipse commentarium hunc citat ad locum Antiphanis: eandem explicuerat Jos. Scaliger in Emend. ad Theocr. v. 127. τῇ κάλπιδι κρητὰ βάψαι: quam lectionem, in Scholiis memoratam, in MS. Cod. A. Schottus invenit; tractans Theocritea Scaliger adfert ex Euripidis Hippol. βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν. Is. Vossius adscripserat: Arrianus periplo Ponti, (p. 120.) “ἢ δὲ χροῖα τῷ Φαίδῳ, οἷα ἀπὸ μολύβδου, ἢ καττιτρεῖν, βεβαμμένον τῷ ὕδατος, καταγὰν δὲ καθαρώτατον γίνεται. *dum bauritur, aut bausa aqua.*”

Vs. 125. Ὅδῃ μοι τις ἦν φίλα. In plerisque Codicibus inventa vocula etiam in Florent. et Paris. hic mihi melior videbatur Ὅδῃ, *ubi*. quam τόδῃ, *illic*; hanc licet rariorem duo tresve præbeant non optimi: si ratio fuisset reddenda præcedentium, *illic enim mihi quædam erat amica*, τόδῃ γάρ μοι τις ἦν φίλα diceretur: hic oratione dicitur continuata, *vocatur Oceani rupes, ubi quædam mihi erat amica*: pro ὅδῃ dicebatur in veteri Lingua, hinc apud Poëtas etiam, ὅδῃ ut, pro ὅλῳ, ὅλῳδῃ τηλεῶν, τηλεῶν αὐτῷ, αὐτόδῃ &c. In Oraculo Dodonæo apud Pausan. vii. p. 588. ὅδῃ, *ubi*, et sæpius alibi, scriben-

dum est, pro ὅτι.—Hæc matronarum nobilium amica venerat ad fontem vestes lotura, pro more veteris ævi, quem apud suæ gentis homines excusare velle videtur R. P. Brumœus: his magis etiam regia Princeps displicere debuit Homeri,

Ναυσικαῖα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

quæ, duabus ancillis comitata, *vestes, ἱμάτια*, venerat

Ἐς ποταμὸν πλυνῖσα, τὰ οἱ ῥεγυμμένα κῆτο.

Claudianus Laud. Serenæ v. 142. memorat

Alcinoο genitam, quæ, dum per littora vestes

Explicat, et famulas exercet læta choreas,

Auratam jaculata pilam, &c.

Homeri Πλυντρία lotas vestes Ἐξίης σίτασαν παρὰ Διὸς ἁλὸς,—Ἐῖματα δ' ἡλίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ. Od. Z. 94, 98. Euripidis Trœzenia mulier siccandas vestes in Sole θερμαῖς (Flor. lectio θερμῷ hic deterior videtur) ἐπὶ ἡῶτα σίταρας Εὐαλίῳ κατέβαλεν. Lucretius i. 306.

—*fluctifrago suspensæ in littore vestes*

Uvescunt, eadem dispensæ in Sole ferescunt.

Dum vestes ad Solem explicite siccabantur, cum amicis illa suis fabulatur: interea temporis Homereæ puellæ *pila ludebant* v. 100. Cum suas Πλυντρίας doceret, *pila ludentis Nausicæ personam ipse Sophocles more suæ gentis repræsentavit*: Eustathius in Od. Z. p. 250, 28. cum Sophoclem σφαιρικῆς dixerat peritum fuisse, ὅς καὶ, addit, ὅτι, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδασκε, τὸ τῆς Ναυσικαῖας πρόσωπον σφαῖρα παίζουσης ὑπεκρινόμενος ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. hausit ista, ni fallor, ex Athenæi L. i. cujus nos in Epitome p. 20. F. legimus de Sophocle scripta: ἄνεως ἰσφαίρισεν ὅτι τὴν Ναυσικαῖαν καλεῖται. sic enim legendum cum Casaubono; qui, neque Eustathii recordatus cum perdoctum conderet dramatum Sophoclis Catalogum Anim. in Athen. vii. c. iv. velut duo diversa Ναυσικαῖαν resensuit et Πλυντρίας. Quod pace viri Magni dictum velim, unum fuit duntaxat, inscriptum Ναυσικαῖα ἢ Πλυντρία. Sophoclis Νίπτροι; et Pacuvii Niptris materiem præbuit Homericæ Euryclea, *Ulyssî pedes abluens*, Ciceroni Tusc. v. c. 16.

Vs. 131. Τυρομένην ποσειδά Κοῖτα] Sequentia leguntur in Paris. Cod. δίμας ἰπποδὸν ἔχουσιν Οἰκων. λοιπὰ δὲ φάσιν: quorum hoc, si legeretur in aliis, admitti posset: δίμας ἰπποδὸν ἔχουσιν κοῖτα dabat Flor.—Verba versus 136 et sequentium si sic construas cum Scholiafste, *τρίαιτα δὲ πιν κλύω τάδε ἡμέρας καὶ ἔχουσιν ἄγνον τὸ γόμα τὰς Δάματρος ἀκλῆς*: sensum dederis, quem poscunt Euripidea, cujus nutrice Phædra dicitur v. 275. *τρίαιτα δὲ σ' αἰεὶς ἡμέρας*. et *pulchrum os dixisse videbitur ἀμβροσίῳ γόματι δίμας*. inseruit et hæc vox periphrasi; ista tamen est insolentior. Hæc forsan olim levi mutatione fient clariora: corrigere Reiskius tentabat, *Ταῖδ' ἰκῆς ἀμβροσίῳ*—Pulchra quævis ἀμβροσία Poëtis dicuntur et νεκάρια, λόγος ἔν ἀμβροσίῳ, καὶ πῦξ ἀμβροσίῳ, καὶ ἀμβροσίαι χαῖται, καὶ ἀμβροσίον γόμα παρ' Εὐριπίδην, Eustath. in Il. Δ. p. 333, 13. ad *os ambrosium* accedit prope Νεκάριον μεσσησὶν in Apoll. Rhod. iii. 1008.—Farinam, ἀλφίτῳ ἀκλῆν, five *frumentum mola fractum* vocat Δάματρος ἀκλῆν. Homeri Il. N. 322. Ὅς θνητὸς τ' εἴη καὶ ἰδοὶ Δημήτερος ἀκλῆν, sunt Horatio

Quicunque terræ munere vescimur.

Carm. ii. Od. xiv. 10. cui tamen obversabantur Simonidis, Εὐρυιδῆς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χερσὶν, excitata Platoni Protag. p. 345. et ter quaterve Plutarcho: *Terræ fruges*, Δημήτερος τε καὶ Κόρης δῶρα Platoni, Δημήτερος καὶ

πὸν ἄεπε vocant alii, etiam Herodot. i. c. 193. iv. c. 198.—Euripideum δῖμας ἄγρον ἔχειν adhibet in alium sensum Naumachius Stobæi Grot. p. 278. Καλὸν μὲν δῖμας ἄγρον ἔχειν, ἀδμήτα τε μέμνηται Παρθενικήν. — Ad vs. 139. Κρυπτῶ πίνδι adscriptum erat ἀδμήτῃ συμφορᾷ in Cod. Paris. qui v. 140. præbet πινὶ τίρμα.

Vs. 141. Σὺ γὰρ ἰσθίος ἂν κῆρα] De se testatur Ovidii Phædra Her. 4. 47.

Nunc feror, ut Bacchi furis Eleleides actæ,
Quæque sub Idæo tympana colle movent :
Aut quas semideæ Dryades, Fauniquæ bicornes
Numine contactas attonuere suo.

Amori requiem cum nullam nisi mortem reperiret Myrrha, causam, cur mori vellet, ut hic chorus, nutritrix exquirat Metam. x. 397, &c. *Seu furor est;—Sive aliquis nocuit;—Sive est ira Deum.* Deum autem ira credebatur et maniacos efficere, quales fuere Proetides, Athamas, Alcæon, alique: hujus μανίας ubi meminit Plato in Phædro p. 244. D. νόσων γὰρ καὶ πονῶν scribendum arbitror pro πόνων—Nihil in hac Strophe variant Codices, nisi in ultimo versu, quo scribitur in Ed. prima Flor. Δίναισι νοτίαις Cod. Paris. Δίναϊς ἐν νοτίαις in Flor. Δίναϊς δ' ἐν ἰσθμίοις. in aliis Parisinis Musgr. Δίναϊς ἐν νοτίαις. Heathio probata mihi placuit scriptio, Δίναϊσιν νοτίαις ἄλμας. ut maria terrasque pervadens dicatur Φοιβᾶν—καὶ διὰ λίμνας, Χέρσουδ', et modus, quo mare pertranseat, tradatur sequentibus, ὑπὲρ πειλάγους Δίναϊσιν νοτίαις ἄλμας. Terram Χέρσου, mare, Homerum imitati, suis in Choricis carminibus Λίμναν quoque vocant Tragicæ, Eurip. Hec. 444. Soph. Trach. v. 646. in CEnomao ap. Schol. in Aristoph. Aves v. 1317. Χέρσου memorat Barnes. ut diversam lectionem; hanc recepi, quia διὰ λίμνας, vel λίμνης, illud requirebat.

Vs. 151. Ἦν πόσιν—Πημαίνει τις ἐν οἴκῳ] Qui sequitur versus est in Cod. Flor. in Ed. quoque prima Flor. paræmiacus,

Κρυπλᾷ κοῖτῃ λαχίων σὺν.

sed qui huic respondet vulgata requirit. Πημαίνει redditur in Cod. Paris. βλάπτει. Rectius vero mihi cum Cantero legisse videtur Scholiasta Ποιμαίνει cuius vim sequentia satis clare limitant. βουκολεῖν καὶ ἐξαπατᾶν verbo tantum Ποιμαίνει convenire possunt, non alteri: mentem mihi Poëtæ videntur explanare hæc in Scholiis: ἥτις γυνὴ ἀπατᾷ σὺ τὸν ἄνδρα τῇ ἰαυτῆς λαδραίᾳ συνουσίᾳ· σὺ δὲ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας εἰς νόσον καὶ μαρτίαν κατέστης. In hunc quidem sensum multo magis frequentatur βουκολεῖν sed sæpius etiam figuratis usibus inservit Ποιμαίνει, pro περιέπειν καὶ αἰνυμένῳ adhibitum Pindaro Ol. xi. 9. in cuius Isthm. v. 15. duo vitæ florem ποιμαίνοντι, fovunt. Propius ad Euripideum usum accedit hoc Luciani in Amor. T. ii. p. 457. φιλοσόφος μὲν τιτὶ σιμῶν ὀνομάτων κομψύμασι τὰς ἀμαθείας ποιμαίνετωσαν, imperitos pbaleratis dictis ducant, ut loquitur Terent. Phorm. iii. 2, 15. Quo pæne sensu βουκολεῖν posuit Æschylus in Agam. v. 678. Ἐβουκολῶμεν φροντίσιν ἑὸν παῖδος Cantilando fallebat amorem suum Tbeocriti Eid. xi. 80.

Πολύφαμος ἰποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μεσίσδων.

Vs. 155. Ἦ ναυδάτας τις ἔπλευσεν] Hujus versus et sequentium sententiam paucioribus Poëta verbis expressit in Helenæ v. 1207.

ἦ, φάτιν τι οἴκοθεν

Κλύσσα, λύπη σὰς δὲ φθαρσάι φρένας.

—In v. 160. probatam Heathio et Reiskio scriptionem recepi Λύπη δ' ὑπὲρ παθίων Εὐναία δίδται ψυχᾷ pro Εὐναία· hanc et illam invenit in suis etiam libris Schol. illam recte explicans, λύπη τῇ εἰς εὐνὴν κατακλίσει δὲ τῆς εὐνῆς. Neque tamen diffiteor scribi quoque potuisse, Λύπη δ' ὑπὲρ παθίων Εὐναία δίδται ψυχᾷ· huc spectant ex Scholiis ista: ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δίδται τὴν ψυχὴν. Ψυχᾷ invenit in duobus etiam Codd. Musgrav. in uno δίδται scriptum legebatur—In v. 157. Λιμένα τόδ', ut altero τὸν multo melius, (buncce portum,) oblatum ab Heathio recepi.

Vs. 161. Φιλῆ δὲ τὰ δυσρόπων γυναικῶν &c.] Vulgatæ voci δυσρόπων lineolam adjeci; versu sequente κακὰ præbuit Codex Paris. ἀφροσύνας commodè Medicus Eru- ditiss. Musgravius explicuit Exercit. in Eurip. ii. c. iv. Reliqua pleraque Rattallerus bene mihi videtur interpretatus; apta quoque dedisse nonnulla P. Victorius V. L. ix. c. x. Poëtæ autem verba sic situ suo naturali disponenda: ἀμνηχανία δὲ δύσανο; (ἵνεκα) ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας φιλεῖ συνιοικεῖν τὰ ἀρμονία κακὰ δυσρόπων γυναικῶν. ut δυσρόποι dicantur γυναῖκες δυσγράτοι, intractabiles et morosæ: mulier mulieres πολλὰ βίβου fatebatur Ἀλροπῆσιν in Apollon. Rhod. iv. 1082.—Proxima Δὲ ἡμᾶς ἦξεν ποτὶ Νηδύος ἂν αὐρα constitui ad mentem Heathii: Hinc apud Hesych. Ἀδ' αὐρα, αὐτὴ ἡ πνοή, quod vidit N. Bondtius, Ictus Batavus Græce perdoctus. Heathio hic Codex favebat Paris. qui paulo post dabat uno ductu Τόξων μεδύσαν αὐτὴν Ἀρτεμιν. mihi Dianæ nomen ut interpretamentum videtur adjectum, Euripides autem dedisse tantum:

Τὰν δ' εὐλοχὸν ὕραϊαν

Τόξων μεδύσαν αὐτὴν.

Deam vero virginem luciferas sibi semper manus admo- visse benignam significat, quæ τάσγῃ κύσας ἡμαίτω, ut suspicor dedisse Lucianum T. i. p. 245, 58. pro τὰς τεκνύσας; nam laborantes utero puellas audiebat rite vocata: Μαῖα δ' Ἀρτεμὶς Tatiano restituta fuit ab Hem- sterhusio p. 287.

Vs. 171. Ἀλλ' ἦδε τροφὸς γεραία] Stare posse si vide- bitur in anapestico versu, sicut in Hec. v. 63. Γεραίας χερσὶ προσλαζυμέναι in senariis quia ne illud quidem locum invenit, in ejusdem dramatis v. 273. non γε- ραίας sed scrioferat, opinor: Καὶ τῆσδε γράϊας, προσ- πιττων, παρηίδος, nempe ἡψω.

Vs. 173. Στυγὸν δ' ὄφρυν ἥφος αἰξάνεται] In hac forma verbi conspirant Flor. et Paris. cum ceteris Mus- gravii. Non quidem Phædræ disconvenit Στυγὸν ὄφ- ρυν ἥφος, cui dat infra nutritrix v. 290. Στυγὸν ὄφρυν· sed nec vetulæ disconvenire, neque adeo hunc versum versui 176 esse postponendum, quod putabat vir Doc- tissimus, vel ista monstrant Hippolyti Senecæ v. 432. Quid buc seniles fessa moliris gradus, O fida nutritrix, tur- bidam frontem gerens Et mæsta vultus. Deianiræ nu- tritrix vetula prodit in scenam συναφρωμένη, Soph. Trach. v. 882. id est συνεφής, nubila vultu Statio Sylv. iii. Ecl. v. 11. Ut hic Chorus in Soph. Antig. v. 532. Καὶ μὴν πρὸ πολλῶν ἦδ' Ἰσμήνη, Φιλαδέλφῃ κατὰ δάκρυ· εἰσο- μένη. Ναφίλῃ δ' ὄφρυν ὑπὲρ αἵματός· Ρέδος αἰχρύνει Τίγυσ· εὐώπα παρειαί. quæ sunt, ut Sophoclis, pervenusta. Nostra spectabat forsitan Eustath. in Hom. Il. A. p.

109, 26. ubi ὀφρύνει νέφους interpretatur per τὴν σκυθρωπότητα. attigit hæc et alia Cl. Alb. Schultens. in Jobi xv. 12. συναγαγόντα τὰς ὀφρὺς Τῶτος σκυθρωπάροντά δ' ἡμῖν προσλαλεῖν, Antiphanes Athen. vi. p. 225. F. adducunt enim *supercilia*, quibus, ut aiebat Pacuvius, *vultum caligat tristitas*.

Vs. 179. Τὸδ' σοι φέγος λαμπρὸν, ὃδ' αἰθήρ] *Ecce tibi, quod desiderasti, clarum lumen ætheris*. In Flor. Cod. leguntur ista, Τί δ' σοι φέγος λ. ὃδ' αἰθήρ, in Paris. λαμπρὸς ὃδ' αἰθήρ. Vulgata melior mihi lectio videretur, Τί δ' σοι φέγος, λαμπρὸς ὃδ' αἰθήρ; *Quid tibi commodi clarum ætheris jubar adfert*, cum ne oculos quidem ad lucem attollas? Sæpius obvia, Τί σοι, et τί μοι τὸτ' ἴσιν; plerumque significant, *quid tua, quid mea refert?* — Vs. 182. scribi malim, Τάχα δ' εἰς θαλάμῳ σπύσσει γὰρ πάλιν; quam τὸ πάλιν. — In seq. v. ad σφαίλλη legitur in Paris. μετασάλλη; ut in v. 175. ad Διδήληται] βέδλαπται. — Amore perturbatam Phædræ quidque velit incertam Poëta nobis expingit in his, Ταχὺ γὰρ σφαίλλη, καὶ δὲ χαίρει; Οὐδ' ὁ ἀείσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' αἰπὸν (sic enim scribendum, non τὸδ' αἰπὸν) φίλτερον ἢ γῆ; hinc Senecæ Nutrix Hippol. v. 365. *nil idem dubiæ placet; Artusque varie jactat incertus dolor: Nunc ut soluto labitur moriens gradu. — Nunc se quieti reddit: — attolli jubet Iterumque poni corpus; et solvi comas; Rursusque fingi: semper impatiens sui Mutatur habitus*. Vere Lucretius ita vitam agere plerumque homines scribit iii. 1071. *Quid sibi quisque velit, nescire, et quærere semper commutare locum, quasi onus deponere possit: alia dedit Th. Gatakerus in M. Antonini vii. 27.*

Vs. 191. Ἀλλ' ὅ, τι τῷ ζῆνι φίλτερον ἄλλο Σκότος ἀμπύχων κρύπτει νεφέλαι;] Neφέλας Reiskio placet, ut νεφέλη σκοτεινὴ dicatur σκότος νεφέλας, *atra nubes*; quam lectionem si Codices firmarent anteponebam vulgatæ. Tamen non multum referat ἀμπύχων scribatur an ἀμπύχοι, quum σκότος utroque genere Tragicis adhibeatur, illud tamen recepi cum Musgravio, quod Codd. etiam Flor. et Paris. præbent. Vulgatas ante lectiones, sed et a vulgata diversam exhibet Schol. in Aristophanis Ran. v. 1114. excitans τὸ ὑπὸ τῆς τροφῆς ἐν Ἰππολύτῳ λεγόμενον, Ἀλλ' ὅτι τὰτ' φίλτερον ἄλλο Σκότος ἀμπύχοι κρύπτει νεφέλαις. videri poterit in suo Codice legisse τὰτ', pro τῷ ζῆνι; ut certe paulo post homines, quos vitæ dira tenet cupido, dicimur Δυσίρωται — ὅστις Τῷδ', ὅτι τῷτο εἰδὼς κατὰ γῆν; ultimum ex Paris. Cod. sumsi pro γῆν. in illis enim designatur per τῷτο, τὸ ζῆνι, et in τῷδ' relinquitur supplendum τῷ ζῆνι. sed vel idcirco videtur Poëta scripsisse in v. 191. τῷ ζῆνι; mortis mentionem evitabat more suæ gentis vetula, non vitæ. Berglerus in istum locum Comici p. 314. Euripidis verba primum scripta fuisse censet prout exstat in Aldina Ed. Ἀλλό τι τῷ ζῆνι φίλτερον, ἄλλο Σκότος ἀμπύχοι κρύπτει νεφέλαις; quæ sic Latina fecit: *sed aliud quiddam, aliud dulcius hac vita tenebræ involuentes occultant nebulis*. Verum Ἀλλό τι si probetur, quod sequitur ἄλλο videbitur scribendum ἄλλ' ὅ, *sed quod atra nubes tegit*. — Quæ sequuntur vss. 193, — 195. latent apud Plutarch. in Erot. p. 764. E. partim etiam in lib. c. Epicur. p. 1105. B. ubi, ἢ τῷ ζῆνι, αἰτ, γήρῳσις ἰσοχλεῖ καὶ νέως καὶ γέροντας; Δυσίρωται γὰρ φαίνομεθ' ὅστις Τῷδ', ὅτι τὸδ' (τῷτο) εἰδὼς κατὰ γῆν, ὡς Εὐριπίδης φησί; verborum sedem ignorantes nec dicti sensum viderunt Interpretes. Et aliorum sæpe Poëta-

rum fuit, estque Lucretii querela, *Quæ mala nos subigit vitæ tanta cupido?* — sed Socratis decebat amicum Euripidem dixisse, nimiam istam vivendi nos tenere voluptatem vs. 195. Δι' ἀπειροσύνης ἄλλω βίωτε, *Vitæ alterius bona inexpertos*, ut reddidit Grotius in Exc. p. 206. nam quæ spectant manes et infernum non cadere sub certam demonstrationem; homines autem, *vanis*, inquit, Poëtarum *fabulis ferimur incerti*. — In his οὐκ ἀπόδειξιν dixit Euripides, ut Thucydides, præter alia, p. 29, 1. καὶ ἀρετὴν et p. 339, 35. τὴν τῶν χωρίων ἐκ ἀπόδοσιν. Luciano hinc dicitur T. ii. p. 100. τὸ φέρεν ἢ ἐκ ἀπόδοσις. Epicuro apud Laërt. x. 46. ἀντικεῖται καὶ ἐκ ἀντικεῖται, Democrito Stobæi p. 278, 52. ζῶντος φόβος καὶ μὴ φόβος. — Nec Democritum neque Epicurum Poëtarum movebant fabulæ: Democrito homines conscientiae stimulis agitati dicuntur apud Stobæum p. 533, 49. Ψεύδεται περὶ τῷ μὲν τὴν τελευταίαν μυθίασιν φέρεται sed μυθίασιν Græcis est inusitatum, et scripsisse Democritum, Ψεύδεται περὶ τῷ μετὰ τὴν τελευταίαν μυθίασιν φέρεται, liquet ex p. 603, 4. ubi v. 1. ἴσιν convertendum est in οἱ μὲν. De Poëtarum fabulis quid senserit, monstrat Euripides, alibi sæpius, et in Herc. Fur. v. 1346. ubi αἰσδῶν, inquit, οἶδ' ὅστις λόγος. hæc ubi posuerat Plutarch. T. ii. p. 1052. E. vox αἰσδῶν in αὐτῶν male mutata obscuravit vicina.

Vs. 199. Λέλυμαι μέλινον σύνδεσμον, φίλαι;] Ad sequentem versum διαβάσασατί με legitur adscriptum in Cod. Paris. qui vs. 198. præbet etiam Αἰσάτι quod pro Ἀρατῇ recepi cum Musgravio. Hoc v. 199. dat Flor. Cod. Λέλυμαι μέλινον σύνδεσμον φίλων; in aliis si legeretur, poterat genuinum videri: famulas alloquitur versu seq. hic pro ἱμῶν more Poëtarum scribere potuit Eurip. φίλων — μέλινον; Xerxes in Æschyli Persis v. 916. Λέλυμαι γὰρ ἱμῶν γυῖον ῥύμη. Amor autem, quo faucia Phædra ægrotabat, præter alia, ἱερὸς Hesiōdo dicitur Ἀνσιμελὴς in Theogon. v. 911. *Anime mi sæpe Poëtis est φίλος θυμὸς*. φίλος κέαρ in Æsch. Choëph. v. 408. φίλος κέαρ dixit Euripides, et in Phæthonte φίλαισι ὠλέταισι apud Athen. xi. p. 503. D. ubi sic Euripidea scribenda videntur,

Ψυχήρια

Δίδωμι φίλαισι ὠλέταισι διζήλαι.

versus autem Æschyli corrigendus,

Αἰσάτι ὑποσπίοισιν ἐν ψυχήριαις.

voci vulgatæ Σάρας litera præcedens male adhæsit.

Vs. 201. Βαρεῖ μοι κεφαλῆς ἐπίκερατον ἔχων.] Excitat ista Dionys. Halicarn. in exemplum pedis anapæsti valde commodi, ἴσα δὲ μέγιστος περιδύσαι τοῖς πρῶτοις, ἢ πᾶσι, de Compos. Verb. p. 29, 41. conf. ad h. l. Eurip. in Androm. v. 830. — Sequentem versum, quo legebatur οἶμοι, egregie Musgravius ex Codd. emendavit et ex Edit. prima,

Ἀφελ' ἀμπύχασον βότρυχον ὥμοις,

bumeris infunde comam solutam. hinc Phædra in Senecæ Hippolyto v. 394.

*Sic temere jactæ colla perfundant comæ,
Humerosque summos; cursibus motæ citis
Ventos sequantur.*

hoc etiam modo matrem illic imitabatur Hippolyti: Diana Claudiani,

*levibus projecerat auris
Indociles errare comas.*

de Raptu ii. 30. prodit Ovidii Medea vii. Met. v. 183, nudos bumeris infusa capillos; et Niobe, movens, vi. 168. immixtos bumerum per utrumque capillos. Venus Apollonii Rhod. iii. 45. Λευκοῖσιν δ' ἐκέρπει κόμης ἐπιμήνη ἡμοῖς Κόσμαι χρυσήν διὰ κερίδι. hinc, monente Cl. Burmanno, *Candida discidia colla tegente coma*, Ovidii Amor. i. El. v. 10. apud Heliodor. iii. p. 134. coma Charicleæ partim ἡμοῖς τε καὶ ῥάτοις ἐπικύμαισι. Achilli quoque Tatio memorantur κόμης κατὰ τῶν ἄμων λευμέναι.

Vs. 203. Θάρσει τέκνον] Hic et sequentes versus in Stobæi sunt Floril. p. 568, 30. numeris Grotii Latinis expressi p. 450. qui μετὰ δ' ἡσυχίας ex MS. jam restituit, in aliis etiam repertum Musgravio.—Vs. 207, δὲ male aberat a Cod. Paris.—Vs. 204. Μίλαβ' ἄλλε σῶμα dabat Flor. interpretamentum pro voce genuina. In utroque hoc Codice interjectio ἔ, ἰ, scribebatur αὶ αὶ.

Vs. 208. Πῶς ἂν δροσίζῃς ἀπὸ κρηνίδος

Καθαρὼν ὕδατων πόμ' ἀρυσάμεν;

Dicebat ista Phædra, dum furtivus ignis venas populabatur: vid. Hipp. Senecæ v. 101, 280, 640. Ovidii Phædra iv. 20. *primitus intus, Urimur*. Ardente febris jactatum Agesipolin ἔρωσ' ἴσχει τῶν τε σκυρῶν σπηνημάτων καὶ τῶν λαμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὑδάτων, ut scribit Xenophon Ἑλλ. v. p. 330, 1. voto potitus multo vehementius affligi cœpit.—Ut usitatus cum Marklando prætulerim etiam πόμ' ἀρυσάμεν. Idem Marklandus in Eurip. Suppl. v. 796. πῶς ἂν ὀλοίμην optime reddidit *Utinam peream: utinam, εἴθε, εἰ γὰρ, ὥς*, præsertim in Euripideis dicitur πῶς ἂν. Alc. v. 864. Πῶς ἂν ὀλοίμην. Med. v. 97. Iphig. in Taur. v. 627. Hippol. v. 345. Πῶς ἂν σὺ μοι λέξῃς; *utinam tu mihi diceres*: Or. v. 1057. Πῶς ἂν ξίφος καὶ ταύτην, εἰ θέμις, κταίνοι, Καὶ μνημα δέξαιδ' ἴν. Sæpius ὥς, fortasse non nisi semel in Sophocleis πῶς ἂν hoc sensu reperitur Philoct. v. 791. Nusquam ista ceperunt Interpretes, in minutis sæpe oculis lapsi.

Vs. 210. ἴν τε κομήτη Λιμῶν] Huc spectat Eustath. in Π, B. p. 233, 29. Κόμης δὲ λέγειν δένδρον τὰ φύλλα, ἴδεν καὶ Κομήτης λιμῶν παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ, καὶ Κόμης, τὸ ἐν τῷ τοῖς δάλλειν. Recte legitur in Scholiis, λιμῶσι κοιμῶσι τοῖς ἀνδρῶν: est enim hic Κομήτης Iphig. in Aul. v. 1206. Λιμῶν ἀνδρῶν δάλλον. Thom. M. cujus verba nobis ex MSS. in notis dederunt p. 528, 541. Κομῆ—καὶ τόπος, ἦεν φησὶ ἔχει. In Soph. Antig. v. 425. φέρον ὕλης πεδιδόος recte βολάνος interpretantur καὶ δένδρα. Ὅρος κομῆμενον ὕλη dixit Callim. H. Dian. v. 41, et H. in Del. v. 262. ex emendatione viri Summi, Χρύσειος δ' ἐκόμενος γινέθλιον ἔπος ἰλαίης: quæ optime nuper explicuit Clar. Jac. Frider. Heusinger in Emend. Callimach. Periculo p. ix. Hinc corrigi poterit insignis locus Dionis Chrys. Or. lxiv. p. 596. C. habet ibi Comici cujusdam senarios, rebus illic florentibus in laudem Athenarum scriptos, quibus singulis sua quædam interferit Dion, demonstrans Atticam ab illa priori multum fuisse mutatam: est inter istos et hic versus:

Ἄλση δὲ τίς πεν τοιαύτ' ἴσχει ἄλλη γυνή;

scribendum, non cum H. Valefio γύν, sed γυνή; εὐσπώμενος ἀγρῶν γύναις dixit et Comicus in Avib. v. 231. *Nemora vero talia quænam alia habet terra?* ad hæc scripsisse censetur Dion, εἴχει μὲν δὲ, σφιδῆσα δὲ ὥς ἐπὶ συμφοραῖς ἀπικεῖρατο: scripserat autem, nisi fallor: εἴχει μὲν, δφωδῆσα δὲ ὥς ἐπὶ συμφοραῖς ἀπικεῖρατο *habuit quidem* (olim lucos;) *sed vastata velut in luctu comam detotondit*, una

duntaxat litera perverse scripta viros illic doctissimos fefellit.

Vs. 213. Οὐ μὲν παρ' ὄχλῳ τὰδ' ἡγήσῃ] Hæc quidem apta comparat Markland. in Suppl. v. 1066. ὁ μὲν μὴδον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας in quibus ὁ μὲν ἡμέρας, et ὁ μὲν ἡγήσῃ ponuntur secundum R. Dawes. observationem in Miscel. Crit. p. 222. Sed illic Reiskii vellem et meam probasset Marklandus conjecturam, ἐπὶ πολλῶν, *coram multis*: ut hic in Scholiis παρ' ὄχλῳ recte redditur ἐπὶ ὄχλῳ. et ad Hipp. v. 523. legitur, μὲν ἐπὶ πάντων καὶ ἐπὶ δὲ διατρῶ ταῦτα ἐμφέρει. Optimi sic quoque loquuntur Scriptores Attici:—Proxima Μανίας ἡσυχίας λόγῳ attigit Eustath. in Il. B. p. 159, 42. citatus quoque Musgravio.

Vs. 215. Πέμπτε μ' εἰς ὄρος &c.] Hinc Senecæ Phædra Hipp. v. 110. *Fuvat excitatas consequi cursu feras, &c.*—v. 233. *Hunc, in nivosi collis bærentem jugis, Et aspera agili saxa calcantem pede, Sequi per alta nemora, per montes placet*, Eadem in Ovidii Her. Ep. iv. 41. *In nemus ire libet, pressisque in retia cervis, Hortari celeres per juga summa canes*; &c. cum Ovidianis Euripidea contulit Ian. Ulitius in Nemesiani Cyneg. v. 196. *Venatoris Adonidis amore Venus ipsa Per juga, per sylvas, dumosaque saxa vagabatur Nuda genu*: ut minime miremur ista Sulpiciæ (Tibull. iv. El. iii. 11.) *Sed tamen ut tecum liceat, Cerintbe, vagari, Ipsa ego per montes retia torta feram. Ipsa ego velocis quæram vestigia cervæ; Et demam celeri ferrea vincla cani. Tunc mihi tunc placeant sylvæ.*

Vs. 218. Βαλίας ἰλαφούς ἰγχιρπτόμενα] Hoc recepi, pro ἰγχιρπτόμενα: ut ante κύνας dici videbantur, quas satis erat δημοφώνως dixisse: debetur illud Marklando, nisi quod ex Codd. Flor. et Paris. literam μ verbo interjecerim, non illam tamen necessariam. Sed pace viri Eximii mihi non necesse videbatur ut anapæsti transponderentur; quantumvis non in isto tantum loco T. ii. p. 52. B. sed et p. 959. B. hoc ordine verba legantur collocata: δακῶ μου—ποδεῖν, inquit Plut. ὁσπερ ἡ Εὐρυπιδὺ Φαῖδρα, κυσὶ δαυξάει, Βαλίας ἰλαφούς ἰγχιρπτόμενος. quod et p. 52. legitur ἰγχιρπτόμενος monstrat saltem hic de Phædra positum non de canibus. Ratio mihi quædam adparet, cur isthoc ordine verba posuerit Plutarchus, alio Tragicus, ne ῥίψαι nimis esset ab ἱραμαί, unde pendet, remotum.

Vs. 220. Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι] Mihi quæ Musgravio verborum esse videtur structura, Καὶ ἔχουσα ἐν χερσὶ βίλος Θεσσαλὸν ὄρπαν ἐπίλογχον ῥίψαι (nempe τὸ βίλος) παρὰ χαίταν ξανθάν. Senecæ Phædra Hipp. v. 397. *Hastile vibret dextra Thessalicum manus; Talis* (malim *Qualis*) *severi mater Hippolyti fuit, Qualis &c.*—*talis in Sylvas ferat*; εἶμι πρὸς ὕλαν. Eur. v. 215. ut *bastile Thessalicum* dixerit Euripides βίλος Θεσσαλὸν ὄρπαν ἐπίλογχον. In ejus Bacch. v. 1204. *Agave, prædam, inquit, cepimus, Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν τοχαῖσιν, non amentatis Thessalorum jaculis.* Hoc Phædra dixit apud Ovid. Her. Ep. iv. 43. [*Aut*] *tremulum excusso jaculum vibrare lacerto.* Telum tale vibrare Phædra desiderabat, a capite vel ab aure dextra libratum, quod dixit Euripides παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι. Hæc etiam optime Ratallerus expressit. Virgilii Nisus Æn. ix. 402. *adducto torquens bastile lacerto*,—410. *toto connixus corpore ferrum conjicit*: v. 417. *idem Ecce aliud*

summa telum librabat ab aure: sicut Ovidio, *Dextra libratum fulmen ab aure*: ex more Græcorum a capite jaculantium explicant hæc Euripidea Jos. Scaliger in Propert. p. 287. et If. Casaubonus ad Persei Sat. v. p. 363. conf. ex MS. vulgatum Scholion in Hom. in Differt. Urfini libello subiecta p. 140. Θέσσαλον ὄρτακα hinc attigit Ez. Spanhem. in Callim. H. Apoll. v. 1.

Vs. 223. Τί ποτ' ὃ τέκνον, ταῖδε κηραίνεις] *Alumna, quid ista tandem corde volutas?* Ubi Deianira Sophocli dicitur Κείνη προκαταίρουσα, pro marito anxie sollicita, Trachin. v. 29. Euripidis verba melius scripta prostant in Scholiis Triclinii Ed. Turneb. p. 121. quam in antiquioribus: versus ibi sedem vir D. indicavit in Miscell. Obs. Nov. T. i. p. 79.

Vs. 224. Τί κυνηγείων καὶ σοὶ μελέτης] Reiskio legenti, Τί; κυνηγείων καὶ σοὶ μελέτη; *Quid? est ne tibi etiam venationis cura?* partim favent unus ex Codd. Musgravii, alter etiam Paris. in quibus μελέτη scriptum. Græce quidem diceret, τί δὴ; τὰ κυνηγετικά οὐ μελέτην ποιοῖσαι; Sed mirata nutrix venari cupientis alumnae verba, *quid tibi, inquiebat, cum rebus est venatoriis?* hoc diceretur Τί κυνηγείois καὶ σοὶ, nempe κοινὸν ἐστὶ πρᾶγμα scriptū mihi videtur Euripides,

Τί κυνηγείων καὶ σοὶ μελέτη;
id est Τί μελέτη κυνηγείων καὶ σοὶ, *quid tibi cum meditatione rerum venaticarum est negotii?* Non sermonis tantum quotidiani formula erat loquendi τὶ ἰμοὶ καὶ σοὶ, quid mihi tecum est; sed et quibusvis usitata: Ovidii Sappho Her. Ep. xv. 52. *Quid mihi cum Lesbos? Sicelias esse volo.* Anacreon xvii. 4. Τί γὰρ μάχαισι καί μοι; v. 10. Τί Πλαῖδισσι καί μοι; Tibull. i. El. vii. 3. *Quid tibi, sæve puer, tecum est?* frequens est et in libris nostris sacris formula, alicubi restituenda Joëlis interpreti. Plenius Euripides loquitur in Ione v. 1284. Τί δ' ἐγὼ φοῖβον σοὶ τε κοινὸν ἐν μέσῳ; atque ita forte dederat in Heraclid. v. 185. Ἡμῖν δὲ καὶ τῶδ' ὕδιν ἐστὶ ἐν μέσῳ. Achilles Tat. vi. p. 387. τί ἰμοὶ καὶ Θερσίανδρ' κοινόν; Lycophron Alex. v. 1283. Τί γὰρ ταλαίην μητρί τῷ (L. τῇ ut v. 1412.) Προμηθεύς Εὐνὸν πύφονε καὶ τροφῷ Σαρπηδόν; Themistius Or. xxix. p. 345. B. ἀλλ' ἰμοὶ καὶ τῷ ἀνδρὶ καὶ ἰκίῳ ὕδιν πρᾶγμα ἐστὶ. more scripserat aliorum, ὕδιν πρᾶγμα ἐστὶ. notata quædam leguntur ad Herod. p. 387, 388. Rarius esset Aristophaneum in Theophr. v. 145. Τί βάρβιτος Μέλαι προκινῶ; si recte corrigo vulgatum λαλεῖ. — In vs. 227. Heathio sum obsequutus, ὁδὲ corrigenti pro εἶν, ut ὅς in Κλυτὸς usitato more possit produci.

Vs. 228. Δίσπων' ἄλίας Ἀρτεμι Λίμνας] Sic dudum ante correxeram, quam vera lectio fuisset in Codd. inventa Musgravio: ἄλίας legit et in Paris. T. H. in Flor. If. Voff. Verum vidit etiam absque Codd. Reiskius. Variis in regionibus quoque Græciæ paludes fuere siccatae: quid mirum si locis istis manserit paludum nomen? Λίμνη, certe Λίμνα. Λίμναι diversa loca dicebantur: Λίμναι πόλεις περὶ Σητῶν ex Hecatæo memoratur et Strabone; ad Attices Λίμνας vid. quos citat T. H. in Callimachi fragm. cclxxx. Illic Bacchus, ὃ ἐν Λίμναις Διόνυσος, alibi locorum Diana colebatur Λιμνήτις five Λιμνᾶτις a loco sic utique dicta: Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐστὶ ἐν τῇ Ἐπιδαυρίῳ Λιμνατίδης, Pausan. iii. p. 271. init. In Messeniorum et Lacedæmoniorum finibus situm Dianæ

templum Λιμνατίδης eidem iv. p. 287. memoratur: p. 356. init. Λίμναι χωρίον esse dicitur, in quo templum Dianæ Λιμνατίδης. In his errantem Jo. Meurf. Miscel. Lacon. i. c. 2. partim corrigit Jo. Kühnius ad istorum locorum ultimum. de Limnatide Diana notavit N. Heins. in Ovid. Met. v. 48. Fit ejus in epigrammate mentio, quod paulo melius ex Antholog. MS. describam, quam dedit Reiskius. N. 498.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, ταῖτ' ἱρατινὰς
Σφαῖρας, τὸν τε κόμας ῥύτορα κεκρόφαλον,
Τὰς τε κόρας, Λιμνᾶτι κόρα, κόρα, ὡς ἱπτικὴς,
Ἀδιδτο, καὶ τὰ κορῶν ἰνδύματ' Ἀρτέμιδι.

Causæ nihil est cur dubitemus prope Træzenem locum fuisse Λίμνας dictum; Dianam autem, quia locus iste littori proximus, et gymnasium dicatus, sacer esset Deæ, dictam Euripidi dominam ἄλίας Λίμνας καὶ γυμνασίον τῶν ἱπποκρότων. Hujus loci gymnasium respexisse Poëta videtur v. 235. v. 1173. quod satis clare designat v. 1133. memorans τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον ubi Scholia valde perturbata, Λίμνη τόπος Τροίχης Ἀττικῆς, ἴθα Λίμνη τις (Λιμνήτις recte Barnes. ut ad v. 228) Ἀρτεμις καλεῖται. παρὰ τὸ πιδίον τῆς Λίμνης τὸ βροχόμενον, τὸς γυμναστικὸς τόπος &c. ad suas singula voces emendate scripta si sic referantur, haud absurda videbuntur: Τὸν ἀμφὶ Λίμνας] Λίμνη, τόπος Τροίχης, ἴθα Λιμνήτις Ἀρτεμις καλεῖται [Ἄλλως] Παρὰ τὸ πιδίον τῆς Λίμνης. Τρόχον] Τὸν τρεχόμενον τόπον, Ἀττικῆς. Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους] Τὸς γυμναστικὸς ἵππους κατέχων τῷ ποδὶ καὶ γυμνάζων. Vocem Ἀττικῆς ex loco non suo retraxi leviter mutatam ad Τρόχον, τὸν τρεχόμενον τόπον. gymnasia, five *stadia*, τὸς δρόμους bis minimum alibi Τρόχους dixit Euripides. vid. Ammonius p. 137. et Animadv. p. 216. Gymnasium Træzeniorum mari fuerit vicinum, ut τὸ γυμνάσιον τὸ τῶν Ἰασιῶν ἰππικαῖται τῇ θαλάσῳ, Ælian. de N. A. vi. c. xv. — Ceterum his Dianam invocantis Phædræ verbis abusus est Schol. Theocriti ad Eid. ii. 10. quod Dan. Heinsius animadvertit Lect. Theocr. c. v. p. 311.

Vs. 230. Εἶθε γυνόμαι ἐν σοὶς δαπνείοις] Ad suæ gentis mores hæc et vicina Racinius accommodavit. — In Aristoph. Vesp. v. 748. Μὴ μοι τύττω μηδὲν ὑπὸ χιτῶν, quæ leguntur adscripta, ἐξ ἱπποκρότων Εὐριπίδου adscribi debuerant ad verbum illic sequentem 749. Κεῖνον ἱραμαί, κεῖθι γυνόμαι. Hæc nusquam inveniuntur in Hippolyti quam legimus editione correctæ; similia quædam in Alc. v. 866. sed Phædræ congruunt, et hoc in loco primæ forsan Editionis fuerant posita:

Κεῖνον ἱραμαί,
Κεῖθι γυνόμαι, ἐν σοὶς δαπνείοις
Πῶλως ἑνέτας δαμαλιζόμενα.

Equos Venetos domans, recte dedit qui primus Euripidea Latine vertit sub nomine Dorothei Camilli: miror equidem ἑνέτας quibusdam visum appellativum. Scholiastæ veteris usus observatis Eustathius meminit hinc equarum Venetarum et Εὐριπίδου ἀναχρηστικῶς τὴν τοιαύτην ἱππικὴν εἰς τὰ Ἡρωικά, in Hom. Il. B. p. 273, 40. Vid. H. Steph. Index in Thef. L. G. in v. ἑνέτας et S. Bochartus Hieroz. T. i. p. 160. — Ex duobus Codicibus et prima Ed. recte Musgravius, pro δαμαλιζόμενα, restituit δαμαλιζόμενα. Formæ sunt veteres et legitimæ, tametsi non inveniuntur in Lexicis, ab inusitatis δάμαλος, ἄρπαλος, πύκταλος ductæ, δαμαλίζων Ἀρπαλίζων Πυκταλίζων. Euripideam dabit Pindarus Πυθ. v.

163. xi. 38. ἰτίρην λέγει δαμαλιζομένην. Ἀρπαλίζων Ἀεschylus Theb. v. 248. Eumen. v. 986. Anacreontis est, ὡς μὴ Περὶ Ἑρωτῶν συνταλίζω ex Epitome Athenæi in Casaub. Anim. p. 782. l. 8. hinc apud Eustath. in Il. v. p. 1444. 19.

Vs. 232. Τί τόδ' αὖ παραφρονέειν ἔστιν ἔπος;] Παράφρων vel παραφροον legi posse monuit Musgravius: fulcrum hic quoque non ineptum videri poterit, scribendumque παραφρονέειν γ' ἔστιν ἔπος. Homerica sunt ἄλλοι ἔπος ἐκ-καλοῖ τῆς ὀνείας γ' ἔπος ἴσται. Mollius erat παραφρονέειν γ' ἔπος dixisse, quam ipsam Phædræ παραφρονέειν. Nutrix tamen ad Deianiram Senecæ Herc. in Oeta v. 275. *rectoris sani parum, Alumna, questus comprime*: Verissimum illud Theognidis apud Stobæum, p. 97, 8.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι

Πταίσματα, τ' γνώμης. Κύριε, ταρασσομένης,

Quinetiam morbis in corporis auius errat

Sæpe animus; dementit enim, deliræque fatur,

Lucret. iii. 464.

Vs. 233. Νῦν δὲ μὲν ἔρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας Πόδιον ἐξέλλω.] Excitantur ista Suidæ in Νῦν δὲ, et Photio in Lex. præter cetera, in quibus monent oculis Νῦν δὲ significari modo ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Euripidea vulgantur apud Suidam, ut in Euripidis Edd. sed in Suidæ Ed. Aldina legitur, ἐπὶ θήρας πόδι ἐξέλλω. in Eurip. Cod. Flor. ἐπὶ θήρας πόδι. (quod præbet et Photii. Lex MS.) et in hac voce jam olim variatum liquet ex Scholiis: τινὲς δὲ γράφουσιν καὶ Πόδιον, δηλῶντες ὅτι τὸν πόδιον εἰς θήρας καὶ κυνηγίον ἠφίει. Altera lectio latet in iis quæ præcedunt, ἀρτίως μὲν εἶχες ἔρωτα εἰς ἔρος ἀπελθεῖν, καὶ ἐπὶ θήρας πόδι (L. ποδὶ) ὥρμας καὶ κυνηγίον· ubi tum κυνηγίον scribendum. Præter vulgatam videtur in Codd. antiquis hæc quoque reperta lectio:

Νῦν δὲ μὲν ἔρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας

Πόδιον ἐξέλλω.

haud sane quam absurda valde juveni Jo. nostro Pierfsono venit in mentem, ἐπὶ θήρας Μόχθον ἐξέλλω recordabatur Hippolytum in v. 52. θήρας μόχθον ἐκλειποῦσα. — Ἀκύματοι ψάμαδοι, infra v. 1126. Ψάμαδοι πολυήτιδος αἰτῆς, ex versu certe 1173. fuisse videntur αἰτῆς καμωδύμονος ψίλας· hic equos agitare Phædra desiderabat: et fatetur apud Ovid Her. Ep. iv. 45.

Sæpe juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Vs. 236. Τὰδε μαντίας ἄξια πολλῆς] Oblatum a Flor. Cod. πολλῆς, et in v. 237, pro ὧς τις, ὧς τις recepi cum Musgravio: præterquam in aliis, ὧς τις τε θῶν ἀνασιραζέει, erat in Paris. Cod. Ἀνασιραζέειν, multo frequentius apud recentiores quam in veterum scriptis obvium, proprie significabat loro retrahere: *ferocis equi luctantia colla recurvans* eximie dicebatur Ἀνασιραζέειν. Hesychius: Ἀ. ἄγχων, ὡς ἀπὸ τῆς σιρᾶς εἰς τὰ ὀπίσω ἔλκων. Ibidem in Ἀνασιραζέειν citatur Euripides Ἰππολύτῳ Στεφανηφόρῳ. — Quis Deorum Phædræ a sano mentis statu retraheret incerta Nutrix, Τὰδε, inquit,

Τὰδε μαντίας ἄξια πολλῆς.

De rebus sic loquebantur obscuris: Æschines ad Timarchum acerbissime, ἔτι ταῦτα, αἰτ, μαντίας προσδοῖται; p. 11, 15. *ista quid sibi velint, an opus habent adhuc vate conjectore?* Auctor Rhesi v. 952, Ἦδη τὰδ', ὅδιν μάντιως ἰδοὶ φράσαι. Alexis Athen. x. p. 421. B. Plato Sympot. p. 206. B. μαντίας δειτῶν ὅ, τι ποτὶ λέγεις, καὶ

ὁ μανθάνω. — Vs. 239. et seqq. eleganter, ut solet, expressit Græce etiam perdoctus Gallorum Tragicus Racinius.

Vs. 247. Τὸ γὰρ ὁρᾶσθαι γνώμαν. ὀδυῖν] Rediit scriptio prior, cuius loco viro placuit Elegantissimo nomen ὀδυῖν. Versus ex Euripidis Creffis vulgatur,

Λύπη μὲν αὖτε περιπεσὺν αἰχρᾶ τινί·
ubi scribi quoque malim Λυπῆ μὲν — Hesychius ex hoc forte versu: Ὀδυῖν, λυπῆ, καταπονῆ. De Ajace, cum ad sanam mentem rediisset, Sophocles Aj. v. 259.

Καὶ νῦν φρόνιμος ἴσος ἄλγος ἔχει·

Τὸ γὰρ ἐλευσέσιν οἰκίᾳ πάθῃ,

Μηδίδος ἄλλῃ παραπράξαντος,

Μεγάλας ὀδύνας ὑποτίνει.

id est ἄγαν ὀδυῖν. Illic in Scholiis ad v. 265. præter alia verissima, hæc etiam, leguntur Euripidis, ut hic vulgantur, scripta: ad Aj. v. 269. Αἴας, inquit Schol. νῦν μὴ νοσῶν ὀδυῖν ἑαυτὸν διὰ τὰ πεπραγμένα. Sophocles ibid. v. 275.

Νῦν δ', ὡς ἔληξεν, καὶ νέπειυσεν τῆς νόσου,

Καίτοις τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ.

Tamet si Galeni tantum auctoritate munitum ab H. Stephano, nemini tamen verbum Ὀδυῖν suspectum erit: R. Bentley Emend. p. 89. Menandro restituit: Μηδὴν ὀδυῖν τὸν πατέρα. Themist. Or. xxxiii. p. 364. D. τιτρώσκει ἰνότης τὰς ἀκροαμένους καὶ ὀδυῖν. Achil. Tat. i. p. 23. ποσὶ τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα — πολὺ μᾶλλον ὀδυῖν, multo maiorem adferunt dolorem.

Vs. 247. Τὸ δὲ μαινόμενον, κακὸν ἄλλα κρατεῖ] *Insanire vero malum quidem, sed κακὸν ἀνώδυνον et præstat (κρατεῖ five κρατῶσθαι ἐν) absque sensu sic malorum perire*; quam, furore sedato, propter dicta vel facta, acerbo se mœrore conficere. Hæc, ni fallor, est dicti sententia. Μὴ γινώσκοντ' Euripides dixit τὸν μὴ νοῦντα five μὴ φρονέοντα, ποῖ sentientem mala sua: Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον (verba sunt Erotiani Lex. Hipp. v. Κατεφρόνει,) οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει.

Φρονῶ δ' ὁ πάχων· καὶ τόδ' εἰ σμικρὸν κακόν·

huic versui proximos præbet etiam Euripidis Antiopæ versus Stobæus p. 538, 29.

Τὸ μὴ εἶδεναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ

Νοσῶντα· κέρδους δ' ἐν κακῇς ἀγνώσῃ.

Valde sentire mala sua Sophocles dixit in Aj. v. 955. ἄγαν φρονεῖν, ibid. v. 555. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ καὶ τὸ ἀνώδυνον κακόν. Versus iste, citatus et alibi, Sophocles quidem esse videtur, sed in istam irrepsisse sedem non suam ex margine, adscriptus ad versum præcedentem, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδύος βίος. ubi hic versus cum vicinis aliquot prostat apud Stobæum p. 453, 47. is, quem dicebam, non invenitur.

Vs. 252. Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος] Ad alios Codd. Musgravii Flor. et Paris. accedunt, in quibus sic versus recte scriptus legitur, ut emendandum viderat R. Bentley in Vindic. Differtat. de Epist. Phalar. p. 80. Sæpe βίος, quod et hic erat, scriptum pro βίοςτος legitur in Codd. MSS. ut infra v. 1295. Alc. v. 90. Soph. Elec. v. 227. — Hoc versu ceteris præmisso, philosophantem quodammodo vetulam censuit Euripides minus auditoribus Atticis displicituram. Simili dicto suam Tragica præmunis orationem in Phœnissis Jocaste v. 533. Sed si talia quamdam in Jocasta, Hecuba, Andromache similibusque Heroïnīs admittunt excusa-

tionem, hic multis, opinor, visa sunt disconvenire Phædræ nutrici; quæ sic cum domina coluisse videtur amicitiam quamdam *ἡμετέραν*, ut ad suum tamen pleraque commodum retulerit; atque adeo sequens oratio videri potuerit non amicitiam veram colentis, sed *mercaturam quamdam exercentis utilitatem*.

Vs. 253. *Χρὴ γὰρ μετρίως εἰς ἀλλήλους κ. τ. λ.*] Musgravio citatus Plutarchus *περὶ φιλοφιλίας* hunc versum et sequentes quatuor exhibet, quæque illis continetur sententiam corrigit, T. ii. p. 95. E. F. sic ibi scribuntur Euripidea:

Χρὴ γὰρ μετρίως εἰς ἀλλήλους
Φιλίαν δρᾶν ἀναγκάσθαι,
Καὶ μὴ πρὸς ἄνθρωπον μυελὸν ψυχῆς
Εὐλύτα δ' εἶναι θάλατταν φρενῶν,
Ἀπὸ τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.

his proxima subdit Plutarch. *καθ' ἅπαντες πόδα πῶς, ἐπιθῶντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρεῖαις τῇ φιλίᾳ. ἀλλὰ τὸ το μὲν, ὃ Εὐριπίδης, μεταδύμεν ἐπὶ ταῖς ἔχθραις, καὶ καλεῖται μετρίως ποιεῖσθαι τὰς διαφορὰς, καὶ μὴ πρὸς ἄνθρωπον μυελὸν ψυχῆς. εὐλύτα δ' εἶναι μίση, καὶ ὄργας, καὶ μεμφυμοίαν, καὶ ὑπονοίας.* Euripidis studiosissimo, quique hujus, et Homeri præsertim, dictis libros suos implevit, Chrysippo suspicor hæc etiam in libro *περὶ φιλίας*, omisso tamen Euripidis nomine, laudata fuisse; hinc sua Ciceronem, ut a Chrysippo permulta, sumsisse de Amicit. c. xiii. ubi quibusdam ait, *quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam: sed nihil est quod illi non persequantur suis argutis; partim fugiendas esse nimias amicitias &c.*—caput enim esse ad beate vivendum securitatem; qua frui non possit animus, si tanquam parturiat unus pro pluribus. Ciceronis verba, quæ paulo ponam inferius, cum Euripideis præter Victorium, et Grævium comparavit Jo. Brodæus Miscell. vi. c. xiii. conf. Hieron. Magii Miscell. iv. c. xviii.—Primum vulgatis apud Euripidem deteriores sunt lectiones in Plutarcheis obviæ: scripsit proculdubio Poëta: *Χρὴ γὰρ μετρίως εἰς ἀλλήλους Φιλίαν δρᾶν ἀναγκάσθαι.* Sed ubi *κράσις* est animorum, contraxit amicitiam virtus, et vix potest esse *φιλία* ex mente loquentis *μετρία*. Pythagoras ultimum in amicitia putavit, ut unus fiat ex pluribus, Cicero de Off. i. c. 17. qui de Amicit. c. xxi. homo, inquit, alterum anquirat, cujus animus ita cum suo miscet, ut efficiat pæne unum ex duobus. Hinc locutiones *φιλίας εἰς ἀλλήλους ἀναγκάσθαι, animorum consensione amicitias inter se contrahere*: cum Xerxe *φιλίην συσκευάσασθαι*, est apud Herodot. vii. c. 151. cujus iv. c. 152. Cyrenæis et Theræis *εἰς Σαμίους, cum Samiis, φιλίαι μεγάλας συνεκρήθησαν* notat ibi nonnulla Wesselingius: sed in his vini potius mixtura spectari potest, quam animorum sese commiscantium conspiratio: veri nominis *κράσις* obversabatur Antipatro Stobæi scribenti p. 417. 30. *συγκραδῆναι εἰς γάμον* ubi paulo post, 29. *αἱ μὲν ἀλλαι*, inquit, *φιλίαι* similes sunt ταῖς κατὰ τὰς παραδείσεις *μίξεσιν* αἱ δ' ἀνδρὲς καὶ γυναῖκες ταῖς δι' ὅλων *κράσεσιν*, ὡς οἶνος ὕδατι.—In Scriptoribus Ecclesiasticis de intima mixtura frequenter adhibetur *ἀνακραδῆναι*, restituendum Clementi Alex. in lib. *Quis dñes* &c. p. 956, 4. αὐτὸς ὁ θεὸς ἀγάπη καὶ δι' ἀγάπην ἡμῶν ἰδρυμένη. corrige, *sodes, ἡμῶν ἀνακραδῆναι, cum nobis se commiscuit*, dum humanam induit naturam: vid. Exc. ex Theodoto §. xxxvi.

Origen. c. Cels. iv. p. 172. a. viii. p. 428. Per preces *ἀνακραδῆναι τῇ σπύρματι* est in ejus libello *περὶ εὐχῆς* p. 31. Gregorius Nazianz. Or. i. p. 11. C. *θεὸς σαρὶ διὰ μίσης ψυχῆς ἀνακραδῆναι*. Or. xxxv. p. 575. A. *ἀνδρῶν—συνανακραδῆναι* διὰ. Junguntur Polluci velut finitimæ potestatis verba viii. 151. *συνηῶσθαι—συνανακραδῆναι—ἀνακραδῆναι—μεμίχθαι*.—In Excerptis istis ex Theodoto p. 982, 20. memoratur *ψυχὴ—μυελὸν γέμισα σπυρματικῇ* hæc et similia non miramur in istiusmodi libellis; sed, quamvis *Μυελὸς, medulla*, sensu frequenter occurrat figurato, neminem tamen facile dederis qui cum Euripide dixerit *φιλίας ἀνακρίσασθαι—πρὸς ἄνθρωπον μυελὸν ψυχῆς*, amicitias miscere ad imam usque medullam animæ penetraturas, prout interpretatur felicissimus ille Græcorum quoque Poëtarum interpretes Alb. Schultens. in Jobi c. xxi. p. 575. Themistius Or. xxxii. p. 357. B. forte scripsisse videbitur *ὀδῶν—ἰσοδιδυκῶν εἰς αὐτοὺς πῶς τὸν μυελὸν τῆς ψυχῆς* vulgatur ibi *μυελόν*, proprio sensu Heliodor. iii. p. 141. de aëre corrupto *ἄχρης ἐπ' ὀρία τῇ μυελὸς αὐτὴς ἐισδύεται, usque ad ossa penetrat ipsasque medullas*. Similiter loquitur Alciphron; cujus Glycera sapienter p. 260. *εἴπῃ*, inquit, *ὡς βίαιος ἡ ἡμετέρης φιλία, ὅτῳ καὶ εὐδαιμόντος*.—In hujus generis amicitia, quam non ratio conciliavit, sed affectus regit, videri poterat *commodissimum esse, quam laxissimas habenas habere amicitia; quas vel adducas cum velis, vel remittas*; quibus verbis Cicero de Amicit. c. xiii. hæc reddidit Euripidis:

Εὐλύτα δ' εἶναι γίγνηθρα φρενῶν,
Ἀπὸ τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι.

vocem *γίγνηθρα*, vel *γίγνηθρον*, ter adhibitam in Æschyli Tragediis, hic aptiorem altera judico *θάλατταν*, quam præbet Plutarchus.

Vs. 258. *Τὸ δ' ὑπὲρ δισσὼν μίαν ὀδῶν ψυχῶν, χαλεπὸν βάρος*.] Cicero l. c. *fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit unum sollicitum esse pro pluribus: satis superque esse sibi suarum cuique rerum; alienis nimis implicari molestum esse*;—caput enim esse ad beate vivendum securitatem; qua frui non possit animus, si tanquam parturiat unus pro pluribus. In Alcesti. v. 883. scripsisse videtur Euripides,

Ψυχῆς δὲ μιᾶς τῆσδ' ὑπεραλγῆν
Μέτρον ἀχθος.

ubi vulgatur *ψυχῆ δὲ μιᾶ τῆσδ' ὑπεραλγῆν*.

Vs. 264. *Οὕτω τὸ λίαν ἥσσοι ἰπαιῶν Τῷ μηδὲν ἄγαν*] Quum syllaba fulcro non indigeret in *λίαν γ'*, omisi litteram quæ Codicibus aberat:—omitti quoque potuerat, quam v. 261. ad φασὶν recepi ex Paris.—*Τὸ λίαν* sæpe damnat Euripides: *Ἄριστον μέτρον esse dixit Lindius Cleobulus; Aufonius*: hujus Cleobuli ubi dictum explicat velut in scena p. 281. comparat tanquam alterius dictum ejusdem propemodum sententiæ *Μηδὲν ἄγαν ne quid nimis*; de cujus auctore primo dubitatur: vid. H. Junii Animad. vi. c. 24. Æg. Menag. in Diog. Laërt. i. 41. uterque Scholiis utitur in hunc Euripidis locum, quem Aufonio Jac. Tollius adscripsit: *Μηδὲν ἄγαν τῶν ἰπλῶν σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν*, Anthol. ii. c. xlviii. ep. 1. *Μηδὲν ἄγαν σπείδειν*, Theognis v. 335, 401. *Μέτρον ἄριστον* sæpius est in Phocylideis: in Anthol. iv. c. xii. ep. 73. Nemefi tribuitur, arrogantia vindici, τὸ,—*μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον*. Unius ponam itidem philosophantis ex Eurip. Medea Nutricis verba ex v. 125.

Τὸν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπὼν
 Τύνομα καὶ, χρῆσθαι τε μακρῷ
 Λῆγα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβαλλόντ'
 Οὐδένα καίρων δύναται διατοῖς.

et ex Etymologico M. p. 587, 13. Αἰτίας τὸ μέτρημα·
 Forma verbi Laconica restituta corrigo probabiliter,
 Αἰτίδδαι τὰ μέτρημα, id est, αἰτίξαι vel αἰτεῖν τὰ μέτρημα: *moderata pete*: sic dictum ingenio quoque Laconico dignum videbitur.

Vs. 270. Σὺ δ' αὖ θυδίοθαι] Vidit et Reiskius scribendum, Σὺ δ' αὖ θυδίοθαι· in talibus saepius αὖ ponitur pro δέ.—Sequentem v. 271, Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ' ἢ γὰρ ἐνέπιν θίλει, Nutrix Latine sic expressit in Senecae Hipp. v. 860. *Haud pandit ulli; mæsta secretum occultis.*

Vs. 273. Εἰς ταυτὸν ἦκεις] *Recidis eodem*, Rataller. et Doroth. Camillus. Est in Cod. Flor. lectio, quam ex uno Paris. Musgravius enotavit, in Scholiis etiam memorata, Εἰς ταυτὸν ἦκεις nempe ἡ νόσος, ejusque ἀρχή, *morbis et causa morbi hac parte conveniunt*, ut æque ac morbum causam etiam malorum ignorem. Scripsisse tamen arbitror Poëtam, Εἰς ταυτὸν ἦκεις in causa quoque morbi *convenit inter nos*, ut æque illam ignorem ac tu. Hoc sensu formulam loquendi Noster adhibuit in Hecuba v. 747.

Εἴ τοι με βύλεις τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
 Εἰς ταυτὸν ἦκεις, καὶ γὰρ ὅδ' ἐγὼ κλύειν.

Quomodocumque cum aliquo convenire dicitur εἰς ταυτὸν ἦκεις vel ἐλθεῖν· Euripides Danaë:

Ἐς ταυτὸν ἦκεις φημί τὰς βροτῶν τύχας
 Τὸν θ' ὅν καλῶσιν Αἰθέρ', ὅς τις ἐστὶ δῆ.

in Eclog. Stobæi Phys. Grot. p. 139. Eurip. in Stobæo Gefneri p. 172, 25.

Τὸ γὰρ βιάειν καὶ γρῖν τὸ μαλθακὸν
 Εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν τὴν λίαν παρῆλτο.

apud eundem p. 357, 5. Ταῦτ' εἰς ἐν ἐλθόντ', in unum ista hominem si conveniunt: eximie unanimes amici; siue cives concordēs, dicuntur εἰς ἐν ἐλθεῖν. Harpocraton, Εἰς ἐν ἐλθεῖν, ἀντὶ τῷ ὁμοιότητι· spectat locum Demosthenis p. 276, 19.

Vs. 274.—κατίξανται δίμας] *Corpus macie extabuit*, Tragicus Incertus ap. Ciceronem, Attigit Eustath. Euripidis ista in Hom. Il. B. p. 143, 23.—In vs. 275. Cod. Paris. τριταῖαν ὅσ' αἰστος ἡμέραν· literam vero γ' omnino retinuerim: τριταῖαν γ' ὅσ' αἰστος ἡμέραν· *quæ quidem tertium jam diem abstinet cibo*. τὴν τρίτην ἡμέραν dixit Euripides τριταῖαν, ut τὴν προτέραν dicebant et προλεγαῖαν· Polydorus in Hecuba v. 32. Τριταῖον ἦδη φέγγος αἰωρούμεν· ubi Schol. multa tradens de his numeralibus ἐνταῦθα δὲ, τὸ Τριταῖον ἀντὶ τῷ τρίτον λέγεται. Hic usitato more scripsisset, τριταῖος ἦδη αἰωρούμενος· ut nostro loco, τριταῖα γ' ὅσ' αἰστος· ommissis vocibus φέγγος et ἡμέραν. Suam nunc conjecturam Cl. Reiskius, opinor, nollet doctis hominibus propositam.

Vs. 276. Πότερον ἐπ' αἵτης, ἢ θανάτῳ περιωμένη;] In hac lectione conspirant Codices (αἵτης dat Flor.) etiam quos se consuluisse scribit P. Victorius V. L. xiii. c. 17. dubitanter corrigens, Πότερον ἐπ' αἵτης· ut interroget Chorus, *abstineatne cibo propter fastidium, an quod e vita per inediam discedere velit*. Victorio G. Canterus adstipulatur; *rectam et veram emendationem* Victorii iudicat M. A. Muretus V. L. X. c. xii. sed, quia prima solet in αἵτη corripere, duarum vocum ordinem tantum immu-

tandum, legendumque, Πότερον αἵτης ὅσ', ἢ θ. w. Verborum Euripidis,—ἐπαυσε καρδίας αἵτης· (quibus primam hujus vocis corripere docet Eustath. in Hom. Il. i. p. 635, 14.) sedem Muretus ignoravit: apud Olympiodorum in Platonis Alcibiad. cum legeretur integer versus.

Ἐξὺ μολὼν ἐπαυσε καρδίας αἵτης·
 hanc lectionem in Eurip. Medea v. 244. καρδίας χάλας exhibente, restituit Jo. Pierfonus in Mær. Attic. p. 60. et simul in hoc Hipp. loco rejicit lectionem αἵτης ὅσ', ut nimis duram, arbitratus potius ex illorum sententia scribi potuisse Πότερον αἵτης αἵτης, ἢ θανάτῳ περιωμένη. Pierfonus vero nihil mutandum decernit, αἵτης esse δαίμονος αἵτης, ut v. 243. Musgravius tandem et Reiskius Victorii probasse videntur lectionem: sed huic mihi quoque syllabæ modulus oblectari videtur, in αἵτη et semper in αἵτης αἵτης correptæ tum in Theognideis tum alibi. Præterea, quæ macie contabescens per triduum abstinerat cibo, de Phædra dubitari non poterat, quin αἵτης αἵτης mori desideraret.

Fastidiosa tristis ægritonia,
 ut loquitur Horat. Epod. xvii. 73.—Ista faciunt ut mihi quoque vox αἵτης servanda, sed scripsisse videatur Euripides,

Πότερον ἐπ' αἵτης, ἢ θανάτῳ περιωμένη;
 in hunc sensum, *Utrum abstinet cibo, siue ex ira Deum, siue mœrore confecta, tanquam mori desiderans?* Ad illud πότερον sequi debebat ἢ, more his etiam in senariis usitato: Hipp. v. 800. Soph. CEd. T. v. 970. Antig. v. 1190. sed aliam causam inedia priusquam Træzenia mulier memoraret, ejus orationem Nutrix interruppsisse videtur, dicendo,

Θανάτῳ αἵται δ' εἰς ἀπόγασιν βίω.

Litera sic mutata, ἢ pro ὡς frequenter occurrit: Eurip. Phœn. v. 419.

Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;
an quærens cubile, ut solet vagus exul? Soph. Elec. v. 340. ὅς ἢ γὰρ λέγω, Ἄλλ' ἢ οὐ κρίνεις. hanc in rem frustra plura congererentur.—Cælo Jupiter Homeri deturbavit Ἄτην, ἢ πάντας αἵται, in Il. T. 129. Eustathius illic, ubi Troja fuit, Ἄτης λόφον fuisse scribit memoratum Lycophroni v. 29. atque illud confectum διὰ τὰς μεγάλας αἵτας, αἵ ἐκ Διὸς οἱ Τρῶες ἐπαδον. neque absurde τὸν ἔγλιον τόπον, velut omnibus malis refertum, Ἄτης λαιμῶνα vocabat Empedocles teste Themist. Or. xiii. p. 178. B. conf. p. 240. C. hinc quævis *noxæ gravior*, vel *calamitas*, divinitus miseris mortalibus immissa, dicebatur Ἄτη. præsertim apud Tragicos, Æschylum imprimis et Sophoclem: *ira Dei vel Deorum* δαίμονος etiam et δαίμονος αἵται dicebatur: Eurip. Phœn. v. 1072. Ἐπίσσαντο ταῖδε γὰρ Ἀρπαγαῖσι δαίμονος τις αἵται. Med. v. 129. Μείζους δ' αἵται, ὅταν ὀργισθῇ. Δαίμων οἴκοις ἀπιδύκει. ipsa Phædra v. 241. Ἐμάνη, ἔπισσι δαίμονος αἵται. Quibus erunt ad manum hac voce utentium Tragicorum loca, hi vocem αἵτης hoc in loco mutatam nolint.

Vs. 278. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τὰδ' ἐξαρκεῖ πόσι] Adscriptum ad ἐξαρκεῖ sat commodum in Cod. Paris. interpretamentum ἀρκεῖν. Verba ἀρκεῖσθαι et ἀρκεῖσθαι permutantur in nonnullis locutionibus. In Christi Pat. Tragœdia versus est 567. Θαυμαστὸν εἶπας. εἰ τὰδ' ἐξαρκεῖ πατήρ. scripserrat auctor, πατὴρ, neque enim, opinor, ad vulgatam tuendam abutetur aliquis his Xenophontia

* *Λογμ.* ii. p. 435, 29. ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τὸς φίλους ἐξήρ-
κιστο, similibusve.

Vs. 280. *Οὐδ' εἰς πρόσωπον ὃ τεμαίρεται βλέπων;] Lo-
quentis mentem non verba his exprimas ex Hipp. Se-
necæ v. 362.

—*inclusus quoque,*

Quamvis tegatur, proditur vultu furor.

in ejus Agam. legitur v. 128.

Licet ipse fileas, totus in vultu est dolor:

toto luctus in ore fuit, est in Consol. ad Liviam v. 88.
—Hic versus quique sequitur supra leguntur in Scho-
liis in v. 151.—Ex v. 283. πλάσσει φρεσίν, et ex Paris.
Cod. πλάσσει, attingit Pierfonus in Mœr. p. 315. φρεσίν
πλάσσει dat illic Flor. Cod.

Vs. 284. Εἰς πᾶν ἀφ' ἑγῶμαι, κῦδιν εἰσάσμαι πλῆον] *Om-
nia feci, nec quidquam profeci:* πᾶν pro πάντ' oblatum
a Flor. Paris. duobus Codd. Musgravii, recepi: Fre-
quenter leguntur locutiones, εἰς πᾶν ἀφικέσθαι, et εἰς πᾶν
ἰδῆναι, alium tamen in usum adhibitæ: vid. Notata
in Herodot. P. 557, 9. Hic ista phrasi significatur,
quod vulgo dicitur πάντα ποιεῖν, vel πάντα ἔργα, omnia
facere: vid. Jos. Scaliger Comm. in Culicem p. 20.
conatum enim irritum monstrant etiam proxima, κῦδιν
εἰσάσμαι πλῆον. et nihil quidquam profeci; quod vulgo
quidem Atticis dicebatur ἰδὲ μοι πλῆον ἦν sed et ἰδὲ
πλῆον ἔπραξα vel ἰποῖνσα vid. Eurip. Iphig. Aul. v.
1373. Andocides c. Alcib. p. 31, 41. p. 29, 32. In
hac re tantilla R. Bentleium, hominem tamen et hu-
mana sæpe passum, alicubi memoria sefellit.

Vs. 288. *Αγ', ὃ φίλη παῖ,] Sic Flor. Paris. omnesque
Codices Musgravii; neque dubitavi recipere *Αγ', ὃ φ.
w. tanquam hic aptius vulgato *Αλλ' ὃ quod infra recte
legitur v. 473. *Αλλ'. ὃ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρεσίν.
In Sophoclis El. v. 922. scribi quoque malim,

*Αγ', ὃ φίλη, θάρσυν.

quia verbum precedentem *Αλλ' inchoat: illic v. 992.
rectum est *Αλλ', ὃ φίλη, πείσθητι. Perparum tamen
ista distant; nam, æque ac ἀλλὰ, voculæ sunt in tali-
bus excitantis ἀγε, φέρι, sive ad plures quis verba faciat,
seu unum alloquatur.

Vs. 294. Γυναικὲς αἰδὲ συγκαθίσταντ' αὖ νόσον.] *Hæ
mulieres tecum morbum sedaverunt.* In Androm. v. 956.
χρὸν Κο-μῆν γυναικὰς τὰς γυναικίους νόσους. præbet Cod.
Flor. pro φύσους. Nostrium in verbum Musgravii rece-
pi conjecturam doctæ sic corrigentis Codicum suorum
scripturam συγκαθίστανται quod præbent et Paris. et
Flor. pro συγκαθίστανται. In Hecubæ v. 1200. pro
δύναται legerem vel ex uno Codice Leid. *Αλλ' ὃ δύναται
αὖ διὰ τῆς εἰναι σοφοί.—In vs. seq. ἐκφορος συμφορὰ op-
ponitur τοῖς ἀπορρήτοις κακοῖς In Aristoph. Thesm. v.
479. vitiosissime scribitur,

Αὐταὶ γὰρ ἰσμεν, κῦδιν ἐκφορος λόγῳ

dicitur quidem ὑδαὶς γὰρ ἐκφορος λόγος, ex. gr. Platoni
Lachete p. 201. A. sed illic omnino corrigendum est,

κῦδιν ἐκφορὰ λόγῳ.

Λόγῳ ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιεῖν, præceptum est Perian-
dri Stob. p. 47, 5. p. 237, 54. De Pythagoreis Jam-
blichus in libro nondum edito περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματι-
κῆς ἐπιστήμης, c. xxiv. τῶν θεωρημάτων τὴν μεταδόσιν ἰποῖν-
το ἐν ἀπορρήτοις, ἐλίοις (L. ἐλίοις) τὴν πᾶν τῆς γνώσεως αὐ-
τῶν ἐκφορὰν, καὶ, εἴπω τὴν ἐκφορὰν γίνοιτο εἰς τὰς πολλὰς, ἀφω-
σμεν τὸ τὸ ὡς ἀσέβημα.

Vs. 298. *Αλλ' ὃ μ' ἰδέσθαι, αἴτι] Hic εἰ τι paulo me-
lius videbatur, quam ἦν τι μὴ καλῶς λόγῳ itaque posui
auctoritate Codd. Flor. et Paris. In talibus sæpe va-
riatum a librariis: in Hecuba v. 869. MS. εἰ τι præ-
stat vulgatum illic, ἦν τι βυλάσσω κακῶν.—Hunc versum
et sequentem velut perditæ Tragœdiæ fragmentum de-
dit Barnef. P. 513. vs. 372, 373.

Vs. 300. Φέγγει τὴν δὴρ' ἀδρῆσον] Hinc in suum ista
drama recepit Auctor Xp. Π. v. 845. Latina fecit Se-
neca Hipp. v. 587. ubi Nutrix ad Phædræm:

Attolle vultus; dimove vocis moras.

His congruit in Soph. Œd. Col. v. 1268.

Φέγγει δ' αἰσῶν τὴν μὴ μ' ἀπογράφῃ

iratum ibi patrem alloquitur Polynices: sed δὴρ' ἀδρῆ-
σον, vel δὴρ' ἀδρῆσον, me hic aspice, Plauto Amph. ii. ii.
118. idem ac

*Ακὴν δὴ νῦν, καὶ σὺ δὴρ' αὖν ἔχει,

in Eurip. Or. v. 1186. plerumque formula erat domi-
norum, sive patrum, servis, filiisve minus attentis ut
diligenter attenderent imperantium: vid. Antiphanes
Athen. xv. p. 667. B. Aristoph. Nub. v. 91. Soph.
Œd. in Col. v. 1131. Trach. v. 406. et If. Casaub.
Anim. in Athen. ix. c. xv.

Vs. 302. *Ἰσσοι δ' ἀπισμεν τῶν πρὶν.] Speciosa correctio,
Scaligero tributa, τῶν πρὶν, a Barnefio recepta fuit in con-
textum, non item a Musgravio; cui tamen placet ista
lectio videturque a Scholiaste expressa, scribente, εἰς δὲ τὸ
παλαιὸν ὁμοίως ἀπισμεν τοῖς πρὶν ῥήμασιν ob ista mihi Tra-
gicus, et quia mox λόγῳ sit mentio, scripsisse potius
videretur τοῖς πρὶν, sive, prout vulgatur, *Ἰσσοι—τῶν πρὶν,
nempe λόγῳ, ἀπισμεν δ' αἰσῶν τοῖς πρὶν τοῖς νῦν λόγοις. Tho-
mas Mag. in *Ομοιοι τῶν δὴν καὶ ὁμοιοι τοῦ δὴνός' ὡσαύτως,
ait, καὶ ἴσσοι τῶν δὴν καὶ ἴσσοι τῶν δὴνός.

Vs. 303.—*Ἦτι γὰρ τότε λόγῳ ἐτέγισθ' ἦδη] *Neque enim
tunc dictis Mitescebat, nūc τ' ὃ αἰσῶνται, neque bis precibus
inflectitur.* Est optima profecto Codicum Flor. Paris.
lectio, ἐτέγισθ', in omnibus, quos adhibuit, inventa
Musgravio, hinc in contextum jure recepta. Illam
quidem venustiore quoque judicat eruditissimus ele-
gantiarum veterum arbiter, Dav. Ruhnkenius ad Tim.
Lex p. 178. alteram tamen vulgatam ἰδέσθαι etiam ta-
lem, in qua forsitan acutiores acquievisset: optime meo
quoque, si quid id est, arbitrato. Quum vero ἰδέσθαι,
ut lectio diversa, memoretur in duobus libris Musgra-
vii, hoc magis suspicor, hanc lectionem primæ fuisse
Editionis, cui substituerit in secunda Tragicus tan-
quam Phædræ convenientius (ἦτι) ἐτέγισθ' neque enim
adeo mitibus erat alloquiis mulcenda Phædra, quam in-
flectenda precibus et mollienda; quæ, ante velut alum-
na facile tractabilis, nunc dura Nutrici reluctabatur,
causamque mœroris fateri recusabat. Hoc verbo ἐτέ-
γισθαι significatur; illud, altero δέσθαι. Nam du-
bium nullum est quin recte dicatur λόγῳ aliquis δέ-
σθαι et λόγῳ δελκτήριος. Δέσθαι verborum quoque
sint delinimenta. Mulcere aliquem fistula, carmine,
verbis et oratione, Κηλεῖν dicebatur et Θέλειν quorum
prius, usitatus, non de Orpheo tantum, Arione aliis-
que Poëtis, sed et de Oratoribus adhibetur Pericle, Pro-
tagora, Callistrato, ceterisque, sic auditores permulcen-
tibus, ut quo velint perducant. Hoc ubi ponitur, non
convenit Τέγειν, proprie significans aqua adpersa mace-
rare et mollire: hinc facili flexu transfertur ad pectus

ferum verbis five precibus molliendum. Durus ante atque intractabilis qui velut manum admittit mollientis, ac tandem precibus inflexus mitescit, ut *μαλασσοῦν-δαι, μαλθακισθῆναι, μαλθακίζεσθαι*, quæ singula reperiuntur et apud Tragicos, sic eleganter etiam dicitur *Τίγισ-δαι*. Sed horum priora tamen illic etiam adhibentur, ubi alterum poni potuit *δάλλεσθαι* exemplo fit *Æschyleum μαλθακισθῆναι ὑπὸ* Euripidis est *φίλον ὑπὸ δάλγῃ* Ovidii, *Lenis adhuc somnus placidis Erycibthona pennis Mulcebat*. Hæc singula locis veterum adscriptis firmari potuissent.

Vs. 304, 5. 'Αλλ' ἴσθι μύητοι, (πρὸς τὰδ' αὐθαδέσῃρα Γίγνη θαλάσσης) εἰ δανῇ. *προδῖσα σὺς Παῖδας*] Hæc certe non fuerunt ab Interpretibus intellecta: *Sed scito tu tamen, (licet ob hoc dictum mari fias ferocior,) filios te tuos, si morieris, prodituram, regni paterni non futuros participes*: recte Racine, dans la Phedre,

Vous trahissez enfin vos enfans malheureux.

Partim cepit qui dedit in Scholiis ista, *γίγνησι προδιδῖσα τὸς σὺς παῖδας εἰ δανῇ* scias prodere tuos te liberos, si morieris, ante diem nempe. More veteribus usitato quæm ad Herodotum attigi P. 194. ponitur *ἴσθι—προδῖσα, scias te prodidisse liberos quum morieris*: Illud ipsum etiam *ἴσθι*, pro *ἴσαθι* five *γίγνησι*, Homero semper adhibitum, (recentioribus Homero etiam pro *ὑπαρχῇ* vid. Aristophanem Gramm. Eustathii in Od. A. p. 428, 48. et Ammonium p. 76.) cum participiis sæpe hunc in modum jungitur Sophocli, Aj. v. 1174, 1333. El. 300, 1206. CEd. T. 1032. *Δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἱμῶν χιμῶν λαβών*. v. 1191. *ἴσθι δόσποτος γηγῆς*. in ejus CEd. Col. v. 1206. *Σὺς ἴσθ' eleganter in margine libri sui, qui hic Leidæ servatur, correxit Jos. Scaliger*: illic participium supprimitur, ut ab Eurip. Heracl. v. 598. *Πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμωτάτη*, nempe *ἴσα*: additur in hujus Oreste v. 626. *Τοσαῦτ' ἀκῆσας ἴσθι*. Hic Rhodii gubernatoris dictum egregium, quod attigit Clar. G. Kœnius ad Gregor. de Dialect. p. 93. restitui poterit, sic apud Aristiden vulgatum in Orat. i. Rhod. T. ii. p. 346. C. *ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω*. adscriptum fuisse videtur ὅτι—*καταδύσεις*, velut interpretamentum, sed dixisse Rhodius in media tempestate, 'Αλλ', ὃ Πότιν-δαν, ἴσθι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. *Sed tu Neptune scito non banc navem te nisi rectam demersurum*: hoc non animadverterant G. Canter. N. L. vii. c. xxvi. aut Jo. Meursius in Rhodo i. c. xvii.

Ibid.—*πρὸς τὰδ' αὐθαδέσῃρα Γίγνη θαλάσσης*] Ad sensum parum differre judico, dicaturne, *Sis licet immitis Matrisque ferocior undis*, Ovidio Her. iii. 133. an Horatio Carm. iii. Od. vii. 21. *scopulis surdior Icarī Voces audit*: junguntur illi Her. xv. 189. *δ scopulis undaque ferocior*; huic in Epod. xvii. 54. dicuntur *Non saxa nudis surdiora navitis*. Senecæ Nutrix in Hippol. v. 580.

Ut dura cautes undique intractabilis

Resistit undis, et laceffentes aquas

Longe remittit, verba sic spernit mea.

Scribens ista Poëta Latinus non horum tantum, sed Medæ quoque Nutricis recordabatur, cui tribuuntur ista in Eurip. Med. v. 28.

—ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος

Κλύδων, ἀκῆσι, νεδιτυμένη φίλων.

Quæ, nec diffiteor, sic possunt interpretatione commoda molli, ut *amicorum audire monita dicatur ferox Medea*

scopulo surdior et fluctu marino; quo modo cepit illa R. Benteius in Horat. Serm. i. Ecl. iii. 25. Propter Senecæ locum non absurda videbitur hæc, unius additione literæ, dudum a me excogitata lectio,

—ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος

Κλύδων, ἀκῆσι, νεδιτυμένη φίλων.

id est, *ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος ἀκῆσι κλύδων, ὅπως ὑπὸ φίλων νεδιτυμένη Μήδεια ἀκῆσι νεδιτήσις* ut autem pelagi rupes immota fluctus laceffentes, sic audit illa monitus amicorum; five Senecæ verbis, *Ut dura cautes &c. Verba sic spernit mea*.—Euripidis Medea quum dicatur in proximis versibus, *Οὐτ' ὅμμ' ἱππείω*, ὅτ' ἀπαλλάσσουσιν γῆς Πρόσωπον, hoc magis videbitur obversata Virgilio, de Didone scribenti *Æn. vi. 469.*

Illā solo fixos oculos averſa tenebat;

Nec magis incæpto vultum sermone movetur,

Quam si dura ſilex, aut ſlet Marpeſſa cautes.

Ab hac diverſa Homérica expingitur imago, (de qua Gatakerus egit ad M. Antonin. iv. 49.) in *Æn. vii. 586, 588, 89, 90.* Si verſus 587. Poetæ debetur, noluiſſet tamen opinor, in eodem loco cum præcedente lectum; ſed et N. Heinſio ſpurius videtur. Præter priora Virgilio, vulgatæ per Editiones in Medea lectioni favere forſan videbuntur ex *Æſchyli Prom. v. 1000.* et Euripidis ex *Andromache vss. 537, 538.*

Τί με προſπίπτεις, ἀλίαν πέτραν,

ἢ κύμα, λυταῖς ὡς ἱκτιῦν.

Niſi modus eſſet tenendus etiam aliunde poſſet altera lectio commendari.

Vs. 307. *Μὰ τὴν ἀναſſαν ἱππείαν κ. τ. λ.*] Hanc formam ex Cod. Pariſ. repoſui pro *ἱππείαν*, æque bona, ſed in hac ſede ſenarii vitioſa, quia non ſolet a Tragicis in ulla voce, quod meminerim, corripī diphthongus *ιι*. hac de re dictum eſt aliquoties in Eur. Phœn. ubi mentio quoque fit *ἱππείῃς* v. 1701.

Iſtorum, vs. 309, 10. *οἶσθ' ἂν καλῶς, ἱππόλυτον. Φ. Οἶμοι*, recordabatur, opinor, Ovidius, Myrrha nobis amorem narrans illegitimum in *Metam. x.* cum dixiſſet Nutrix v. 401.

vivunt genetrixque, paterque;

Myrrha, patre audito, ſuſpiria duxit ab imo

Pectore; nec nutrix etiamnum concipit ullum

Mente nefas:—

neque ad ſuſpiria Phædræ Nutrix, aliter illa ac debuerat accipiens. Hujus—*διγλάνει σέθεν τόδε tantumdem* ſignificat ac *σὺς καρδίας*, vel *φρενῶν ἀνδάπτειται* in Med. v. 55. Hel. v. 966.

Vs. 312. legitur in Pariſ. Cod.

Τὸδ' αὖθις ἀνδρὸς λίσσομαι σιγῇ περί.

mihi placent voces ut collocantur in Editis: mox in eodem Cod. in v. 314. ad *παῖδας* memorantur *Ἀκῆμας* καὶ *Δημοφῶν* Hippolyto Senecæ v. 434.

Sospesque Phædra, ſtirpis et geminæ jugum.

In Homeri Catalogo non nominati, quia dux erat Athenienſium Menestheus, Tragicis aliisque commemorantur tanquam in caſtris Græcorum ad Trojam juvenes primarii; Soph. Philoct. v. 564.

Φοῖβ' ὃ δ' ἰππείας, οἷτις Θεσίδης κέροι.

Eurip. Hec. v. 122. cujus ex Heraclidis vss. 35, 36. tractare J. Meursius debuerat de Reg. Athen. iii. c. iv. qui de Theſidis pauca dedit in Theſeo c. xxx. plura, nec proſtrita, notavit Nic. Heinſius in Epist. ii. Sabini

v. 23.—De his suis filiis sic loquitur Ovidii Phædra, ut modum mihi Poëta videatur exsuperare, atque abusus ingenio, dum ista facit Hippolyto scribentem Ep. iv. 123.

Addidit et fratres ex me tibi: quos tamen omnes (duo tantum novit Thesidas ex Phædra; legerim, omnis, non omnis ego causa fui tollendi.)

Non ego tollendi causa, sed ille fuit:

O utinam nocitura tibi, pulcherrime rerum,

In medio nifu viscera rupta forent.

hoc votum improbo mihi videtur amore longe magis impium.—Euripidis Phædra, in amante tamen mater, v. 315.

Φιλῶ τέκν', ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χιμαίζομαι.

Liberos diligo; sed alia tempestate jactor: Verbum χιμαίζεσθαι de corporis etiam animique morbis adhibitum attigit Ez. Spanhem. in Aristoph. Ran. v. 364. νόσους χιμαίζεσθαι Plato dixit Theæt. p. 170. A. πᾶσι χιμαίζομεν Porphyrius Homer. Quæst. v. p. 87, 6.

Vs. 316. *Ἀγνὰς μὲν, ὧ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρις*] In Dramate Xp. Πάχ. vers. est 720. *Ἀγνὰς γὰρ, ἀγνὰς χεῖρας αἵματος φέρις.* φέρις in Eurip. versu duo saltem dant Codd. Paris. in eorum altero Sophoclis ex CEd. T. vss. 1328, 9. sic scribuntur,

Καὶ θαυμά γ' ἔδιν, ἐν τοσοῖσδε σήμασι

Διπλᾶ σὲ πειθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακὰ.

est illud φορεῖν aliquoties in Sophocleis.

Vs. 317. *Χεῖρες μὲν ἀγνὰς, φέρι δ' ἔχει μίαν μῖαν τι*] *Μιᾶσματα* legitur apud Athen. xii. p. 530. D. Ex Animadv. Casauboni discere Barnesius potuisset versum esse ex Hippolyto, quem retulit inter reliquias incertæ Trag. p. 515. v. 435. Recta est lectio μίαν μῖαν τι. Phædra Senecæ v. 668.

Resperfa labe nulla, et intacta, innocens

Tibi mutor uni.

Vere dicebat ejusdem Deianira, Hercule in CEda v. 964.—*innocens animus mihi, Scelesta manus est;* nec enim illa scelus cogitaverat: *sacerdos* in Gratii Cynege. v. 449. *procul hinc &c. Quis Scelus aut manibus sumptum aut in pectore motum est.* In Eurip. Oreste v. est 1642.

Με Ἀγνὸς γὰρ εἰμι χεῖρας. Or. Ἀλλ' ὧ τὰς φέριας.

—Duo seqq. versus sic adhibet ἡ Θεοτόκος in Dram. X. Π. v. 705.

Καὶ πῶς ὄρω λησᾶς σὲ συνηρημένον,

Οὐδ' ἐξ ἐπακτῆς πημονῆς ἐχθρῶν τινός,

Φίλος δ' ἀπόλλυσ' οὐκ ἀκοῖδ' ἐκσιώσας.

Sic ista scripsisse videtur Auctor.

Vs. 322. *Τί γδ' τὸ δεινὸν τούτ', ὅ σ' ἐξαίρει θανόν]* Apud hos non tantum Poëtas sed quosvis etiam Scriptores ἐπαίρειν invenitur, quo modo hic poni videtur ἐξαίρειν, et vix alibi positum reperietur: attigit illud hinc Marklandus in Eur. Suppl. v. 581. Οὗτοι μ' ἐπαίρειν, ὥστε θυμῶσαι φέριας, τοῖς σοῖσι κόμπους: facit is locus ut versus recorder, Euripidei procul dubio, quem, mihi nusquam alibi lectum, exhibet ex Chrysippo Stoico Galenus de Dogm. Hipp. et Platon. L. iii. T. i. p. 265, 38.

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω.

vulgatur, ἐξῆρ' ἄνω. Optime Theognis v. 631. Ὡπὶρ μὴ θυμὸν κρείσσων νόος, αἶν' ἐν ἄταις—κεῖται. Phædræm ὑπ' αὐτῆς ὁ θυμὸς, τῷ νῦν five τῆς γνώμης κρείσσων, ἐξῆρ' ἄνω. ex Philosophis multa dari possent, quæ hujus non

funt loci: ex Orat. Lycurgi c. Leocrat. p. 159. senarios tantum adscribam, qui mihi sane videntur etiam Euripidei:

*Ὅταν γὰρ ὄργῃ δαιμόνι βλάβῃ τινα,
Τὸτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν,
Τὸν νῦν τὸν ἰσθλόν, εἰς ὃ τὴν χεῖρα τρέπτει
Γνώμην, ἢ εἰδὴ μηδὲν ὧν ἀμαρτάνει.*

Vs. 324. *Οὐ δὴτ' ἐκὼς γ', ἐν δὲ σοὶ λελείφομαι.]* Non equidem volens, nempe iāσω σ' ἀμαρτίῃ: ἐν δὲ σοὶ (κρίτῃ) λελείφομαι. Phædra tamen iudice vincar, aut, victam me dabo; five potius sed acquiescam in tuo iudicio. Minime mirandum est Interpretibus haud intellecta, quæ viris eruditissimis in ὑδὶ σὺ λελείφομαι videbantur mutanda. Multiplex usus est in talibus præpositionis. In quo uno salus alicujus posita videtur vel infortunium, ἐν τέτῳ quoque dicitur aliquis σῶζεσθαι, vel δυστυχῆν. Soph. Aj. v. 519. Aristoph. Ran. v. 1497, &c. *Meo quidem iudicio, vel arbitrato* τῷ γ' ἱμῶ δουρ Callimacho; plene dicebatur non tantum, ὥς γ' ἱμοὶ χρεῖσθαι κρίτῃ, (Eurip. Alc. 801.) ὥς γ' ἱμοὶ κρίτῃ, et contractius adhuc ὥς γ' ἱμοὶ, Epicharmo, Sophocli, Amphidi; (hoc Clar. Toupus attigit Em. in Suid. ii. p. 187.) sed et παρ' ἱμοῖ γ' ἐκρίτῃ: παρ' ἱμοῖ γ' tandem etiam ἐν γ' ἱμοῖ. Euripides ap. Stobæum p. 226, 28.

Ὡς ἐν γ' ἱμοῖ κρινόντ' αἶν' ὧ καλῶς φροεῖν,

meo quidem iudicio non recte sapere videretur; ἐν σοὶ legitur in Eumen. Æschyli v. 472. ubi Orestes ad Minervam, κρινόν δίκην Πραξίας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τὰδ' αἰεῖσθαι: *te enim iudice quodcumque mihi convenerit collaudabo; five acquiescam in tuo iudicio, prout recte cepit Clar. Abresch. Eurip. Hippol. v. 1320. Σὺ δ' ἐν τ' ἐκείνῳ καὶ ἱμοὶ φαίτη κακός.* Heliodor. L. i. p. 44. εἰ δὲ καὶ πρότερον, ἐν σοὶ καταλείψω τὴν σκέψιν.

Vs. 326. *Καὶ σὺν γὰρ γονάτων ὧ μεθήσομαι ποτὶ.]* Ex duobus enotata Codd. a Musgravio lectio mihi prisca videtur, *Καὶ τῶνδε γονάτων bæcce genua*, quæ Nutrix in scena, dum ista dicebat, amplectebatur: ad τῶνδε γονάτων recte σὺν γονάτων adscriptum ut interpretatio, quam absque vocola γὰρ præbet in hoc versu lectionem Codex Paris.—Sequentis versus 327. *Κακ', ὧ τάλαινα, σοὶ τὰδ', εἰ πύσση, κακὰ,* sententiam Myrrhæ quoque tribuit Ovidius Met. x. quæ v. 412. ad Nutricem, *discede aut desine dixit Quærere quid doleam; scelus est quod scire laboras.* Suam Phædræm Racinius dicentem facit:

Quel fruit espères-tu de tant de violence?

Tu frémiras d'horreur, si je romps le silence.

Vs. 329. ΦΑΙ. Ὀλῆ] Sibimet illud Phædra dixisse videbatur Brumæo; mihi vero, Nutrici contribuendum; ut ad illud Ὀλῆ mox interjecerit Phædra, τὸ μέντοι πρᾶγμα ἱμοὶ τιμὴν φέρι: *atqui vero res ista mihi est gloriosa;* ipsa quidem intelligens τὸ Ὀλίσθαι: quum enim ratione vincere non potuerat amorem; five per inediam, seu alio genere mortis vitam finire decreverat, ut morte nefas præverteret, et εὐκλείας moreretur: infra v. 401. *cum non poteram,* inquit, Κύπρι κρατῆσαι, καὶ θανάτῳ ἰδοῦν μοι Κράτιστον conf. vss. 419, et seqq. 687. Atque in hunc sensum verbum Ὀλῆ cepit et sequentia Scholiasta qui quidem ista scripsit: *ἐὰν μὴ μοι εἴπῃς ἀποθανῆν—εἴτα (Φαίδρα) φησὶν, ἀπολῶμαι: τὸ δὲ ἀπολίσθαι με τιμὴν μοι φέρι.*—Sequentem idem ille versum etiam recte mihi videtur interpretatus: ἡ δὲ Γραῦς, μὴ νοήσασα τὸ πρᾶγμα, φησὶν, εἰ τιμὴν σοὶ φέρι τὸ πρᾶγμα, διατὶ,—

κρύπτει τὰ καλὰ, ἡμῶς παρακαλῶνς οὐ λέγειν αὐτὰ. Propterea mutata interpunctione scripti—Κάπνιτα κρύπτει χρῆσθ', ἰκνεμένης ἡμῶς. memorat Schol. et alteram lectionem, Κάπνιτα κρύπτει, χρῆσθ' ἰκνεμένης ἡμῶς. ἡμοί, quod dat Cod. Paris. vitiosum esset in hac sede. Nec tamen potuerat non scribi,

Κάπνιτα κρύπτει χρῆσθ' ἰκνεμένης ἡμῶς.

Vs. 331. Ἐκ τῶν γὰρ ἰσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα.] Quippeni celarem? Post honesta namque turpia machinamur. Ad hæc quoque quadrat vetulæ responsum, Οὐκὲν λέγουσα τιμιωτέρα φανῇ. Atqui mihi, si dixeris ista, magis videberis honoranda. Hac pertinent in Scholiis, præter cetera, σιδασμιωτέρα ἡμοί φανῇ τὰ ὅπως ἀπόρρητά μοι θάρσυνε. Menandri quoque verba suo modulo restituta a R. Bentleio Em. in Men. p. 101. Sed fuit et alia lectio librorum veterum in uno Codicum Musgravii, præsertim Scholiastæ memorata, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἰσθλὰ μ.—ὁ ἴσιν, inquit, περιώμεν γὰρ ἀπὸ πορνείας ἐκφυγεῖν, εἰς σωφροσύνην δὲ πηδήσας· διὸ ἐν σιωπῇ βύλομαι ἀποδανῆν.

Vs. 333. Ἀπὸ δὲ, π. 9. διζίως τ' ἡμῶς μέδεις.] Ex uno Cod. Flor. recepi, pro διζίως τ' ἡμῶς μέδεις· neque enim aliorum consensus erat expectandus in lectione minime dubia, Heathio quoque probata, quam satis adfirmabunt Rich. Dawesio, mihique, in Phœn. v. 522. notata. Dawesio præluxit Schol. in Aristoph. Plut. v. 42.

Vs. 337. Ὡς τλῆμον, οἶον, μήτε, ἡράσθης ἔρον.] Hinc Phædra Senecæ, Hipp. v. 113. Fatale miseræ matris agnosco malum;—Genitrix tui me miseret:—Venus, 126. —probris omne Phæbeum genus Onerat nefandis; nulla Minois levi Defuncta amore est; jungitur semper nefas. Ovidii Ep. iv. Her. v. 54. Forsitan—Et Venus e tota gente tributa petat:—Pasiphaë mater, decepto subdita tauro, &c. Suum etiam amorem Euripidea velut generi fatalem excusat quodammodo vs. 343. Ἐκιδὲν ἡμεῖς ὁ νόστος δυστυχίης. Hic forsan Tota quoque æριæ Μινωῖα fabula Cretæ quæ dicitur Aufonio, Eid. vi. 28. alicui videri potuerat retractanda; non mihi.

Vs. 338—ἢ τί φῆς τόδε.] Qui hic et ubique φῆς scribendum edicit, Clar. Heathius causam nusquam, quantum recordor, tradit, cur hac in parte dissentiat a veteribus Grammaticis, quorum sententiam enarrat Etymologus in v.—Vs. 339. Σὺ δ' ὦ τ. præbet Cod. Flor. hic præstat vulgatum Σὺ τ' ὦ τ.—Paulo post recte legitur vs. 341. Τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι. Eadem apud Ovidium: En ego nunc, ne forte parum Minōia credar, In socias leges ultima gentis eo. Senfu diverso Paris apud Eumdem, Quartus in exemplis adnumerabor ego.

Vs. 345. Πῶς ἂν σὺ μοι λήξιας ἂ μ' ἔχῃν λέγειν.] Utinam a me dicenda tu eloquereris; nam Libet loqui, pigetque; hæc dicit Senecæ Phædra Hipp. v. 637. Virgilii Dido

Incipit effari, mediaque in voce resistit;

Æn. iv. 76. Horum vim qui senserit, naturam hic etiam expressam Euripidi fatebitur.—Hoc in versu, ἂ μ' ἔχῃν λέγειν, vulgavit Barnes. ex margine Editionis, cui viri Docti putant adscriptas emendationes Scaligeri. Sunt penes me Viri Maximi correctiones in PiNDARUM, ÆSCHYLUM, et SOPHOCLEM: hinc atque aliunde novi, quæ Scaligero tribuuntur a Barnesio, prorsus esse pleraque hoc ingenio indigna. Illud ἂ μ', sæpius ab Editoribus et librariis in ἂν mutatum, hic

locum non invenit.—mihi personæ convenientissimus versus et indignus videtur, quem sibi fumeret Aristophanes irridendum: vere tamen Schol. κικωμώδεται inquit, ὁ εἰχος ὅτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους· facit enim hic in Equit. v. 16. Imperatorem Demosthenem dicentem ad Niciam,

Πῶς ἂν σὺ μοι λήξιας, ἂ μὲν χρὴ λέγειν·

ubi primæ vocalæ vim ne Berglerus quidem cepit. Scholiastes Aristoph. versus sedem indicat, Nutricis etiam exhibet responsum.

Vs. 346. Οὐ μάντις εἰμὶ ταφάνῃ γυναι σαφῶς.] Legitur versus in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 16. In Scholiis ad Eurip. Hipp. ad versum adscripta præcedentem, εἰς παροιμίαν μετέκταται, ad hunc potius pertinere videntur, nusquam, ut puto, memoratum Paræmiographis veteribus, Erasmo tamen in Adag. *Dæmonis sum non Œdipus*. Theageni Cnemon Heliodori ii. p. 97. πῶς ταῦτα ἂν εἰδῇ, ἀπικρίντο· ἢ γὰρ δὴ μαρτυροῦν με τόδε σπύλαιον ἀνέδειξε. Nostro simile dictum in Hecuba versu legitur 742.

Vs. 347. Τί τῷδ' ὁ δὴ λέγουσιν ἀνδρώπες ἱρᾶν;] Reiskius corrigere tentabat, ὁ δὴ λέγουσ' (hoc enim scribi debuit, non λέγουσιν) ἐν ἀνδρώποις ἱρᾶν· Medea Ovid. Met. vii. 13. *mirum, ait, nisi hoc est,*

Aut aliquid certe simile huic, quod amare vocatur.

Ex conjectura nihil mutandum puto; a Codicibus oblatam lectionem meliorem minime spernerem.—Nutricis v. 348. dictum de Amore, Ἡδίστον, —ἀλγεινόν δ' ἄμα, similibus, quæ plurima dantur apud Poëtas, frustra confirmaretur, cum horum Lectoribus satis innotuerint et γλυκύπικρον ἔρωτος κέντρον, et pueri potentissimi Dea mater, *Quæ dulcem curis miscet amaritiam*, Catullo Carm. lxxix. 18. Sed ne hic quidem displicebunt de duobus ineditis epigrammatis Meleagri duo disticha:

Ψυχαπάται δυσέρωτες, ὅσοι φλόγα τὰν φιλόπαιδα
Οἶδατε, τοῦ πικρῦ γεισάμενοι μέλιτος.

Καλὸς γὰρ, καὶ Κύπριν, ὅλος καλὸς, εἰ δ' ἀνιρὸς,
Οἶδε τὸ σικρὸν ἔρωος συγκεράσαι μέλιτι.

Vs. 349. Ἡμεῖς ἂν εἴμεν θάτερον κερημέναι.] Litera posset interferi, Ἡμεῖς δ' ἂν εἴμεν θ. κ. Nos vero tantum censeamur expertæ de his duobus alterum; solam amoris amaritiam. Gallicum interpretem notat Heathius, cujus, si id agerem, multa posset corrigi; plura tamen laudari. Propter Atticam formam εἴμεν attigit hunc versum R. Dawes. in Miscell. Crit. p. 246. ubi causæ nihil habebat cur scriberet θάτερον. ὁ ἕτερος scribitur more solemnī Ἀτρεος· τὸ ἕτερον. Θάτερον hoc flectitur in θάτερον, θάτερον. Ut in Lingua quisque fumus patria, fuerunt et in talibus Græci nonnunquam minus accurati, τὸν θάτερον vitiose scribentes nonnulli: in Lexico Pausaniæ Χρύσιππος, λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκύρων, propterea dicebatur ἰσχυρὸς βαρβαρίζων, teste Eustathio in Od. H. p. 276, 37. Auctorem tamen habebat Chrysippus, quo delectabatur, Menandrum, cujus,

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροις,

notatur de Barbarismo scribenti Grammatico p. 195. Sed satis erat citasse Jo. Pierisonum in Herodian. p. 432. —Cum vs. 351. comparetur Myrrha Ovidii Met. x. 420. *conataque sæpe fateri, Sæpe tenet vocem; pudibun-*

daque vestibibus ora Texit; et, et, dixit, felicem conjuge matrem.

Vs. 352. Ἰππολύτου αὐτὰς; Φ. σὺ τὰδ', οὐκ ἰμὺ κλύεις] Hippolyte! Grands Dieux! Ph. C'est toi qui l'as nommé.

Racinius, scilicet usus in Phædra sua centenis Euripideis. Huc spectans in Alcibiade i. Platonis Socrates T. ii. p. 113. C. τὸ τῷ Εὐριπίδῃ ἄρα συμβαίνει, ὃ Ἀλκιβιάδῃ σὺ τὰδε κινδυνεύεις, ἀλλ' ἐκ ἰμῶ ἀνηκούσας, ὃδ' ἔγω εἰμι ὁ ταῦτα λέγων, ἀλλὰ σὺ. illic quam urbanum sit dictum monstrat, ejus sedem indicans, M. A. Muretus v. L. v. c. xx. Hæc etiam Platonis cogitabat in prima Platonica scribens Aristides T. iii. p. 27. C. ὡς' εἰ μὴ βέλει τὸ τῷ Εὐριπίδῃ, καὶ τῶν αὐτῶ (leg. puto, καὶ τὸ γ' ἑαυτῷ, τῷ ἰρῆνῃ,) ἢ Δία συμβαίνει, σὺ τὰδε, οὐκ ἰμὺ κλύεις. In Or. ii. Platonica T. iii. p. 497. A. ὡς τὸ (τὸ τῷ) Εὐριπίδῃ γίγνεται, —

σὺ λέγεις ταῦτ' ἐκ ἑγώ.

hæc totidem verba si scripsit etiam Euripides, erit illud perditum dramatis habendum fragmentum. Sophoclis est Electræ v. 626. Σὺ τοι λέγεις νῦν, (id est αὐτὰ,) ἐκ ἑγώ. Ab his diversum Euripidis locum designavit Aristides T. iii. p. 56. C. in his, καὶ μὴν οὐκ ἰμὺς ὁ μῦθος, ἔφη ὁ Πλάτων, τὸ τῷ Εὐριπίδῃ προσπαίζων. errat enim Scholiastes in hunc locum, Ed. Jebbii T. ii. p. 33. ubi, ἰνι, inquit, δράματι Εὐριπίδῃς ὥτως ἔφη, — σὺ τὰδ' ἐκ ἰμῶ κλύεις' προσπαίζων ἢ ὁ Πλάτων εἰς τὸ τῷ Εὐριπίδῃ ἰαμβεῖον ἔφη, ἐκ ἰμοῖ (L. οὐκ ἰμὺς) ὁ μῦθος. Nam Platonis Eryximachus in Sympo. T. iii. p. 177. A. citat nominatim τὴν Εὐριπίδῃ Μελαίνωπην' nec sane nostrum ex Hippolyto, sed versum alludebat illum nobilem.

Οὐκ ἰμὺς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἰμῆς μητρὸς πάρα' quo philosophum Orationem suam Euripidis sapiens inchoabat Melanippe. Nec meus hic sermo est; sed quem præcepit Ofellus, Horat. Serm. ii. Ecl. ii. 2.

Vs. 353. Οἱ μοι, τί λέγεις; τέκνον, ὡς μ' ἀπώλισας.] Est is scribendi modus, pro τί λέγεις, in talibus Euripidi peculiaris; in cujus Hecubæ v. 509, 1131. Ionis v. 1113, reperiuntur Οἱ μοι, τί λέγεις, Phœn. v. 1280. Οἱ γὰρ, τί λέγεις; ubi velut interpretamentum, λέγεις adscribitur in Cod. Leid. nunc demum ad Edit. a me collato, et ad Hecubæ v. 509. ἀντὶ τῷ λέγεις. Helenæ v. 785. Πῶς φῆς; τί λέγεις; ὡς μ' ἀπώλισας, γίναι; Medæ v. 1310. Οἱ μοι τί λέγεις; ὡς μ' ἀπώλισας, γίναι' qui versus totidem literis scriptus est in dramate Χρ. Π. 108. — Ex his primum liquet, in nostro versu distinctionem a me recte mutatam; deinde discant hoc etiam exemplo Correctores, quem usum habeat Auctorum formulas loquendi diligenter attendisse: his certe lectis fatebitur Cl. Reiskius hunc quoque versum sibi frustra sollicitatum, quo scribendum putabat, Τί λέγεις, ὃ τέκνον; aut Τί λέξω τέκνον. — Alios ita loquutos non recorder; distat enim Sophoclis in Philoct. v. 1227. ὦ Ζεῦ, τί λέγεις; ubi mox plura dicturum interrumpit Ulysses: in Trachin. v. 754. Οἱ μοι, τίς ἐξηγήσας, ὃ τέκνον, λόγον. Philoct. v. 914. ad illud Pyrrhi, δι' γὰρ εἰς Τροίαν σε πλεῖν Πρὸς τῶς Ἀχαιῶς, καὶ τῶν (L. τὸν cum Scaligero, notis MSS.) Ἀτρεΐδῶν γόλον Philoctetes, Οἱ μοι τί εἶπας; scripserim potius, τί μ' εἶπας;

Vs. 354. Γυναῖκες, ἐκ ἀνάχεται' ἐκ ἀνέξομαι Ζῶσ'.] In Ζῶσ' esse subsistendum recte monuit G. Canterus. Hæc et sequentia sunt certe talia, ut orationis formam

omnem dicentis perturbationi Poëta sapienter accommodasse videatur. Dicere voluit, ἐκ ἀνάχεται' ἔλξει' vel ἐκ ἀναχεται' ταῦτ' ἔστιν' Antiphanes, et Xenarchus apud Athen. viii. p. 342. F. xiii. p. 569. A. Sophoclem imitantur, sic aliquoties loquutum: — Decet mox vetulam,

ἐχθρὸν ἡμᾶρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.

ubi non facile credam viro Magno in mentem venire potuisse vel εἰσορῶν vel εἰσορῶν. — Perplacent hic etiam ista,

Ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαχθήσομαι
Βίη θανάτῳ.

velut vehementi motu concitatæ congrua. — Hos quoque versus transfudit in suum drama Conditor Christif. Pat. vs. 369. hæc ibi dixisse fingitur ad Chorum Maria:

Γυναῖκες, ἐκ ἀνέξεται', ἐκ ἀνέξομαι.

Ῥίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαχθήσομαι

Βίη θανάτῳ· χαίρειτ' ἐκ ἐτ' εἰμ' ἑγώ.

Illic omissum, nostris saltem in Edd. versum Hippolyti 355. non aliter ac nos legisse monstrat dramatis v. 1009. Νῦν δ' ἐχθρὸν ἡμᾶρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος. Hinc suavius illud ἀπαλλαχθήσομαι nemini probabitur præ forma Euripidea; quas qui cognoverit, in versu, quem dat Stephanus Byz. in v. Βοιωτία, non ἐπιφίντα, sed ἐπιφίντα scriptum olim censebit, ut in Androm. v. 10.

Vs. 359. — Κύπρις ἐκ ἀρ' ἦν θεός, Ἀλλ' εἴτε μείζον ἄλλο γίγνεται θεῶ.] Vitiosa mihi lectio videtur Cod. Flor. K. ἐκ ἀρ' ἦν θεός, significaretur enim, Venus non esset Dea: Codices Leidd. recte præbent in Eur. Or. 1138. δυσκλήης ἀν' ἦν φόνος· cædes esset illaudata. Med. v. 491, v. 541. ἐκ ἀρ' ἦν λόγος σέθεν. — Sincerum est quod vulgatur Κύπρις ἐκ ἀρ' ἦν θεός, Ἀλλ' &c. Non igitur tantum Dea est Venus, sed et si quid Dea potentius est aliud; quippe quæ hanc Phædræ, et me, et totam domum pessumdedit. Sententiam Poëtæ recte ceperunt P. Victorius V. L. xiii. c. iv. et Grotius in Exc. p. 206. — Inter multa, Sophoclis de Venere versus cum hac sententia quodammodo congruunt apud Stobæum p. 386, 40.

Κύπρις ἢ Κύπρις μόρον,

Ἀλλ' ἔστι πάντων ὀνομάτων ἰπώνυμος·

Ἔστι μὲν Ἀιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος Βίη,

Ἔστι δὲ Λύσσα μαινὰς, ἔστι δ' ἰμερῶ·

Ἀκρατος, ἔστι οἰμαργμός, ἐκ ἐκείνη τὸ πᾶν

Σπεδαῖον, ἡσυχᾶιον, εἰς βίαν ἄγον.

Nostro loco quod dicitur ἐκ ἀρ' ἦν θ. idem est ac ἐκ ἀρ' ἔστι θεός· vid. H. Stephan. de Dial. Att. p. 141, 143. — Obtinet hic etiam ellipsis vocis μόρον in talibus usitatissima. — Tandem per εὐφημισμὸν dixisse suspicor Poëtam, Ἀλλ' εἴτε μείζον' sed intellixisse Dearum pessimam, quæ tot innocentes crudelissime tractaret: in Eur. Hec. legitur v. 1128. Ἐκείνη με — Ἀπώλισ', ἐκ ἀπώλισ', ἀλλὰ μείζονος.

Vs. 362. Ἀῖες ὦ, ἔκλυες ὦ, | Ἀθήνησα τὰς τυράννας | Πάθια μέλαι θροονίνας;] In his dividendis sequutus sum Musgravium. In Codice Paris. primus etiam versus erat ut hic Pæonicus dimeter acatal. Ἀῖες ὦ, ἔκλυες ὦ, sed secundus Dochmaicus, Ἀθήνησα τὰς et in eodem Codice respondebant ad hos in Antistrophe, (infra v. 669) Τάλαντες ὦ κακοτυχεῖς | Γυναῖκων πότμοι. — Hinc sumpta vide quam docte posuerit Conditor. Χρ. Π. v. 135. Ἐκλυες ὦ, αἶες ὦ, ἤκησας ὡς ὅς παῖδα σὸν πρῶτον

τοῖς μαιφόνους.—Ad *Θρεομένας* adscriptam dat MS. Paris. interpretationem λαλέσης. Quæ Noster hic, eadem dederat Æschylus Suppl. v. 117. Τοιαῦτα παῖδια μέλαια *Θρεομένα* λέγω Λιγία &c.

Vs. 364. Ὀλοίμαι ἔγωγε, πρὶν σὰν φίλαν | Καταλῦσαι φρένα] Hinc sententiam satis commodam expresse- runt interpretes: paulo tamen diversam hic latere suspicor ob Codicum dissensum: ut hic editum, erat in Flor. scriptum; in Parisino, πρὶν σὰν φίλαν Κατανῦσαι φρενῶν eadem apud Musgrav. præbent duo Codd. alii duo præterea φίλαν. ex sua dedit conjectura vir elegantiss. πρὶν σ' αὖ φίλαν, in hunc, opinor, sensum, Ὀλοίμαι αὖ ἰσ- γε, πρὶν σὲ φίλαν &c.—Sequentem versum, μοι tantum semel posito, dedi ex Cod. Paris. ἰὼ μοι, φῦ, φῦ. in Flor. legebatur ἰὼ μοι, φῦ. Scribi quoque poterit cum Heathio, ἰὼ μοι μοι φῦ. cujus conjecturam in versum antistrophes sextum recipiam.—Labores quæ miseros mortales tenent vs. 367. sunt πόνοι τρέφοντες βροτῆς at- tigit Musgrav. Exercit. in Eurip. ii. c. iv. De usu Sophocleo verbi τρέφει plurima dedit If. Casaub. Anim. in Athen. vii. c. 18. p. 549. quorum tum forte non recordatus de eodem egit Clar. F. L. Abreschius Anim. ad Æsch. L. iii. p. 81. ne hæc quidem ex Eu- ripidis Hipp. Casaubonus prætermisit.

Vs. 370. Τελυτῆσται] Τελυτάσται, genuina scrip- tio, facile poterit erui ex hac Flor. Cod. vitiosa, τελευ- τᾶσαι τι quæ prodesse poterit juvenibus ad emendanda veterum loca: exemplo sint in Stobei Ecl. Canteri p. 45. v. 54. ἡ τόνδε τὸν κόσμον καταλίπει τι scripserat Aristæus, καταλείπεται ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἔμει. et ibid. p. 81, 21. non δυνάσκει τι ἐν τῷ ἔγω. sed dederat Archy- tas, αὐτὸς καὶ συναρμόζει καὶ ἰνῶσαι δυνάσκειται τὰν ἔγω τῶν πραγμάτων ποτὶ τὴν μορφῇ—Vs. 371. Ἀσημα δ' ἐκ ἔτ' ἔστιν —ut v. 269. Ἀσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἔστιν ἡ νόσος. Rariora sunt ista talia his in Poëtis Atticis, adamata præsertim Thucydidi: Suidas in Ἀδύνατα εἶναι, ἀντὶ τῷ ἀδύνατον πολλὰς, inquit, κέχρηται Θεκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἐνικῶν, μάλιστα ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. Utrumque verum est, talia plura reperiri apud Thucydidem; præsertim istam vocem: ἀδύνατα ἢ recipi debebat ex Codd. i. c. 1. ut legitur ter minimum alibi iii. c. 88. iv. c. 1. viii. c. 60. atque ita scripsisse Suidas potius quam εἶναι videretur, nisi ἀδύνατα εἶναι ἐφαίνετο esset v. c. 14. ἀδύ- νατα ἰδοῦναι εἶναι, vii. c. 43. in his etiam præverat He- rodotus; L. i. P. 46, 80. fatum ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγεῖν. vi. P. 444, 73. ἐφαίνετό σφι εἶναι ἀδύνατα, præter alia non pauca, vel ex uno Cod. debuerat recipi.

Vs. 373. Τροχίηναι γυναῖκες, αἱ τὸ δ' ἔχοντες Οἰκίῃτι χώ- ρας Πελοπονείας προνώπιον.] Ultimam hinc vocem, nam nusquam sic scriptam alibi legerat, bis attigit Eustath. in Hom. Il. A. p. 62, 14. B. p. 236, 14. Προνώπιον contractum indicans ex προνώπιον, nec male comparans cum πρόχημα, si hujus vocis vis prima spectetur; sed verba, quibus in exemplum utitur Eustathius de Calydone et Pleurone sunt Strabonis L. x. p. 691. B. ubi veteris Græciæ urbes istæ fuisse dicuntur πρόχημα, sicut Athenas πρόχημα πατὸς τῷ Ἑλληνικῷ vocat Aristid. T. ii. p. 309. Ioniam, Miletum Herodotus v. c. 28. ubi notat Wesfelingius: juxta Eustathium in talibus æque προνώπιον poni potuit ac πρόχημα. Non opinor; nec certe Pitthéia Træzen unquam dici potuit Peloponnesi primarium decus et ornamentum, quo sensu πρόχημα

adhibetur in istis, et Euripidi simplex χῆμα in primo versu Andromaches, et in versu Licymnii ap. Steph. Byz. v. Τευθρανία.—Sed quæ Atticæ objecta prominebat in mare regio Træzenia, ab Oriente prima peninsulæ particula, hic recte dicitur ἔχοντες—χώρας Πελοπονείας προνώπιον. attigit Jo. Potter. in Lycophr. Cass. v. 610. Corinthus proprie, ut erat, dicebatur Peloponnesi προ- πύλαιον Pindaro Ἰοδμῖν προδύρον Ποσειδάωνος init. Olymp. xiii. Hic in Scholiis, in Cod. Paris. et Hesychio Προ- νόπιον redditur προδύρον. In primis ædibus beatiorum foribus apertis quæ spectabantur ornamenta dicta fue- runt ἐνώπια. vid. Casaub. in Theophr. Char. c. 21. p. 152. et Hesych. in Ἑνώπια. Locus ante fores vestibuli προνώπιον et προνώπιον dicebatur. Hesychius: Προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ Ἑνώπια, τὰ ἔδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Pertinet ista Hesychii nota ad Eurip. Bacch. v. 639. Ὡς δὲ μοι δοκεῖ (ψοφεῖ γὰρ ἀρεβύλη δάμων ἔσω) Εἰς προνώπιον αὐτίχ' ἔξει. miror illic paulo post ista v. 644. πῶς προνώπιος Φαίη πρὸς οἴκους τοῖς ἱμοῖς, ἔξω βε- βῶς;—Ceterum Atticas forte probabilius Tragicus aut Cressas Phædræ dare comites potuerat, ut Aëropen e Creta comitatæ Chorum in ejus Cressis confecerunt. Sed Træzeniis Phædra mulieribus confidit, et mentis enarrat arcana, ut exul Medea Corinthiis in Euripidis Medea, quas alloquitur. v. 214. Κορίθιας γυναῖκες Eu- ripideam Medeam Latine vertens Ennius isthoc in lo- co simul hæc ex Hippolyto cogitabat: *Quæ Corin- thum, altam arcem, habetis, matronæ opulenta, optimates*: sic ista Bentleius restituit in Ciceron. Tusc. i. c. 44.

Vs. 375. Ἦδη πὸτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ Θνητῶν ἰφρόντια ἢ διέφθαρται βίος] Hæc et de seqq. multa Gro- tius in Excerpta retulit p. 207. et seqq.—In Ranis Aristophanes hæc quoque ridenda sumit; v. 961. Bacchus, Ἦδη πὸτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπησα τὸν ξύδον ἰππαλεκτρύονα ζήτων, τίς ἐστι ὄρνις. Schol. illic παρὰ τὰ ἐξ Ἰππολύτου. Ἦδη &c. quæ Bergler. etiam adscripsit. Eustathio in Hom. Il. B. p. 127, 16. proverbium me- moratur Ἐν νυκτὶ βελή, (Zenob. Cent. iii. Prov. 97.) διὸ καὶ, inquit, Εὐφρόνη λέγεται ἡ νύξ, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι λαβὼν Εὐρύπιδης ἔφη τὸ, Ἦδη πὸτ' ἄλλως &c. ὡς τῶν και- ρωτέρων σκέψαν νυκτὸς μάλιστα φροντισιζόμενων in hanc sen- tentiam alia dat et Epicharmea Cornutus de N. D. p. 161. vocem etiam Εὐφρόνην, præter alios, memorans, velut Poëtis de nocte positam: ignorasse videntur, Ioni- ce scribentibus quibusvis adhibitam hoc sensu, Demo- crito, Heraclito, Hippocrati, Herodoto, in hujus qui- dem Musis frequenter repetitam.—Amanti Phædræ nocte suis etiam curis erat invigilandum: *sub noctem cura recurvat*, Virg. Æn. i. 666.—Vs. 379. τὸδε pro τὰδε Musgravius accepit ex Codd. oblatum, etiam a Flor. et Paris. in quo ad hunc versum in Πολλοῖσιν ad- scriptum erat τοῖς πᾶσιν.

Vs. 380. Τὰ χεῖρ' ἐπιτάμειδα καὶ γυνώσκωμεν, Οὐκ ἐκ- ποῦμαι δ'] Est et alia duorum Codicum et Fl. Edit. lectio, Κοῦκ ἐκποῦμαι, οἱ μὲν &c. Melior vulgata mihi quoque videtur.—Phædra Senecæ Hipp. v. 177, et 184.

Quæ memoras, scio

Vera esse Nutrix: sed furor cogit sequi

Pejora; vadit animus in præceps sciens.

Quid ratio possit? vicat ac regnat furor.

Sententia satis claret ex nobili Medæ Euripidis dicto

v. 1078. Ut suo quisque modo *δρῶμεν ἀνδρώπινα*, scilicet istam quoque sententiam eleganter pro personis diversis variavit Euripides: turpis amor, quem damnabat ipsemet, Euripidis Laïum in Chryippo dicere coëgit,

Λάληθ' ἔστι τῶνδ' ἐμ', ὅν σὺ ἰσθιτέης,
Γνώμη δ' ἔχοντα μ' ἡ φύσις βιάζεται.

Senarii sunt ex Antiopa:

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τῶτο πάχυσιν κακόν,
Γνώμη φροῦντες ἢ θέλεισ' ὑπερτεῖν
Ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλον κλέμενοι.

Ubi dictum erat in CEnomao, *Θέριον τὸ συμπίπτοντα μὴ παλινκῶτως*, subiungitur verissimum sane dictum, ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν ἐπιτάμεισθα' *δρῶν δ' ἀμνηστῶς ἔχει*. Ad Phædræ mentem, præter aliorum alia, hoc respondet Theognidis v. 305. *Οἱ κακοὶ ἢ πάντως κακὸν ἐκ γαστρὸς (ἢ κατὰ γνώμης φύσιν Euripidis Phædræ) γεγένησιν, ἄλλ' ἀνδρῶσι κακοῖς συνδόμενοι φίλῃν*. Hanc etiam corruptionis inter alias causas in seqq. memorat Euripides: cuius hos quinque versus, 380—384. ad Titulum *περὶ ἀργίας* retulit Stobæus, Ed. Gein. p. 209. f. Grot. p. 133. in Editione quoque Trincavelli totidem literis scriptos.—Istorum versuum ultimum, 384. adhibet Olympiodorus in Platonis Alcibiad. MS. τὸ δὲ (Hom. Od. Δ. 372.) *τέρπειαι ἀλγία πάχων, ἐκφράζων ὁ Εὐριπίδης φησὶ, Μικρὴ τε (L. Μακρὴ τε) λέξη καὶ ὁλοτὴν τερπὸν κακόν*. in Edd. et Codd. memorantur, *Μακρά τε λέξαι*.

Vs. 385. [*Αἰδῶς τε*] *δισσαὶ δ' εἰσὶν, ἡ μὲν ἢ κακὴ, ἡ δ' ἀχθος οἴκων*.] In hunc locum aptissima dedit Clariss. Musgravius; cum Homeri versu Clemens Alex. Strom. vi. p. 741, 20. comparavit Euripideos ex Erechtheo, primum emendate scriptos H. Stephano v. Schediasm. ii.

Αἰδῶς δὲ καὶ τὸς δυσκρίτους ἔχον ἐπὶ
Καὶ δὲ γὰρ αὐτῆς, καὶ γὰρ ἢ κακὸν μέγα.

Hæc ex Hippolyto Plutarchus quum excitavit T. ii. p. 448. F. hoc, ait, ὁ εἰπὼν—*ἄρ' ἢ δῆλός ἐστι συνηθημένον*—*ἐν αὐτῷ τῶτο τὸ πάθος, πολλάκις παρὰ τὸν λόγον ὄνομα καὶ μελλήσιν καί τις καὶ πράγματα λυμαινόμενον*. Hæc certe prava est verecundia, qua timidi sæpe nobis elabi patimur non redituras occasiones rerum bene agendarum. Homeri mendico αἰδῶς ἐκ ἀγαθῆς, pudor minus convenit, et ubi homines impudentes obtinent imperium: in Stobæi Floril. p. 213, 2. versus est forsan Euripidis,

Κακὴ γὰρ αἰδῶς ἔνθα τῶναιδης κρατεῖ.

sic ibi corrigi debet vulgatum *ἔνθα γ' ἀναιδὴς κ.* cuius loco dedit Grot. p. 137. *ἔνθα γ' ἀναιδία κρατεῖ*. syllaba brevis producitur mea correctione, qua contracte τὸ ἀναιδὴς sic dicitur ut τὰγαθῶς, et similia; vid. in Phœn. v. 896. Sæpe stulta timidorum est verecundia; pravam damnabat Phædra; qua, vel ætatem vel dignitatem vel potentiam aliorum reveriti, mala suadentibus obsecundamus, quemque nobis ipsis primum debemus pudorem violamus.

Vs. 386. *εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς, οὐκ αὖ δ' ἦν ταῦτ' ἔχοντε γράμματα*] Non miror, *πράγματα* scriptum in Parisinis tribus Codicibus; in uno, *ταῦτ' ἔχοντα πρᾶγματα* sed vocem miror absque Codd. in mentem venisse viro Clarissimo, velut genuinam. Primum *γράμματα* suis etiam in libris invenit Eustathius, hinc excitans pauca in exemplum moris Attici, quæ de femi-

nis articulos præsertim, et participia generis adhibebant masculini, in Il. Θ. 455. p. 613. 23. καὶ Ἡσίοδος δὲ ἔτω φησὶ,—*προλιπὼντ' ἀνδρώπινος Αἰδῶς καὶ Νέμεσις* [E. κ. H. v. 197.] καὶ Εὐριπίδης, [h. l.]—*ταῦτα ἔχοντε γράμματα*, ἦγε ἔχουσαι αἱ δύο αἰδοί. καὶ ἡ τῷ Σοφοκλέους δὲ Ἠλέκτρᾳ ἰφ' αὐτῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ λέγει, *ἴδισθε τῶδε τὸ κασιγνήτω, ἦγε ταύτας τὰς ἀνταδελφάς*. Τῶτω χρὴ (τιμᾶν) ὦ—*Ψυχῆς ἀφειδήσαντι* τῆτι ταύτας, αἰ—*Ψυχῆς ἀφειδήσανται*—contraxit in pauca quinque Sophoclis ex Electra versus 983—987. ad cuius CEd. in Col. leguntur in Scholiis similia quædam Eustathianis, partim eadem: sua permulta de his fontibus, quos lectori monstrare potuerat, derivavit H. Stephanus de Dial. Att. etiam de hoc genere notata p. 151, 152. quod, si opus esset, multis posset exemplis adfirmari: his præstiterit nota, quam ex inedito Lex. Sangerm. mecum Humaniss. Ruhnkenius communicavit: *Ἀκολυθῶντι, αὐτὶ τὸ ἀκολυθῶσαι, διὸ καὶ ἔτιως Ἑρμηνεύς καὶ γὰρ πύχνηται ταῖς ἀρσινικαῖς μετοχαῖς αὐτῇ θηλυκῶν πολλάνης*.—Sed hoc in loco studiosissimum Euripidis Menandrum idem illud ταῦτ' ἔχοντε γράμματα legisse, mihi quidem ex imitatione liquet. Hos exhibet Menandri versus Athenæus Cafauboni xiii. p. 571. E.

Πεποιήκατ' ἔργοις ἢ καὶ ἰταίρων, ἢ δὲ Δία,
Μᾶλλον δ' ἰταίρων ταῦτα δ' ὄντα γράμματα
Τὴν περσαγόρευσις ἢ σφόδρ' εὐσημοὶ ποιεῖ.

Sunt in Fragm. Menandri p. 146. Hic locus, ut equidem puto, expressus ex nostro, firmat lectionem receptam, et simul prodest ad Hippolyti locum explanandum, in quo, pro ταῦτ' ἔχοντε γράμματα, scripsi ταῦτ' ἔχ. ex Ed. Flor. prima. Hunc in sensum mihi capienda videntur Euripidea: *si temporis esset opportunitas perspicua*, cui aut hæc aut illa verecundia conveniret, *res duæ non iisdem literis designarentur*; sed esset in vocibus etiam ipsis diversitas, quæ rei differentiam declararet.

Vs. 388. *Ταῦτ' ἔν' ἱππιδῇ τυγχάνω φροῦσ' ἔγω'*] In duobus Codd. Paris. legitur *προγῶσ' ἔγω'* quod mihi vel vulgatæ vocis interpretamentum videbatur, vel adnotatum ex Editione priori. Vir Doctiss. qui *τυγχάνω* mutandum in *τύχων* putabat, moris Euripidei non recordabatur, neque attendebat ad sequens *οὐκ ἔσθ' ὁποῖω*—illud ubi præcesserat, sequi debebat *οὐκ ἦν*. Miror eidem in mentem venisse *οὐκ οἶδ' ὁποῖω*—Paulo post vs. 390. *ᾧ τῷ παλιν πιστῶν φροῦν*, significat, *ut a sana mente discederem, sive bene cogitatis contraria probarem*: ea enim vis est vocis *ἐκπαλιν*, Hesychio, *εἰς τὰ ὀπίσω, ἐξ ἐναντίας*. adhibentur locutiones, *ἐκπαλιν γρίφειν*, *λίγειν*, *αἰσθεῖν* &c. Eurip. Hec. v. 342. Med. 922. Soph. Trach. v. 362. Apollon. Rhod. iv. 106. In Phrynichi Sophist. Appar. MS. hæc leguntur: *Αὐτὸ τῷ παλιν λέγεις, οἷον αὐτὸ τῶν ἐναντίων λέγεις. τὸ μὲν τοι αὐτὸ πρόκειται νῦν σημαῖον τὸ ἀκριβὲς καὶ φανερὸς. quæ fortasse spectant versum Sophoclis, sive perditum, seu quem designabam ex Trach. 362.—Xenoph. K. Π. viii. p. 133, 14. δοκῶσι τῷ παλιν ἢ βέλονται ἐφίλεισθαι* Herodot. l. p. 98, 53. *γνώμην ἔχω*—τὰ ἐκπαλιν ἢ ἔτοι' *aliter* ea de re sentio atque isti; cuius ἐκπλῶσαι τῶν φροῦν, p. 276, 43. convenit his Euripidis: hoc etiam Medæ apud Apollon. Rhod. iv. 1018. *Ὡς ἐμοὶ ἐκ πυκνῆς ἔπεισον φροῦν*. hinc enim non distaret *τῷ παλιν ἔπεισον φροῦν*. eadem structura Pindarus posuit *ἐκπαλιν γνώμας*, Πυθ. Od. xii. fine; sed significatur ibi, quod alibi dixit,

Πολλὰ δ' ἀνδράποισ παρὰ γνώμην ἵπσου, *præter expectationem*.

Vs. 395. Γλώσση γὰρ ἔδην πικρὸν, ἢ θυραῖα μὲν Φρονήματ' ἀνδρῶν νυθεῖν ἐπίσταται.] Quæ prostant in his tentamina suspicor ab ipsis jam Auctoribus rejecta: nam nec ἀφρόνημα Græcis in usu est, neque ἡ γλώσση usquam reperitur: in hac quoque voce peccatum fuit ad Eurip. Med. v. 466. Γλώσση satis adfirmabit vel unicus v. ex Iph. in Taur. 1064.

Καλὸν τι γλῶσσο', ὅτ' ἐπὶ στίγας παρῇ.

elidi non poterat nisi a raptim pronunciatum.—Hos tres versus retulit Stobæus ad Tit. 36. p. 216, 17. Grotius p. 142. Latine vertit, *Nam nullam haberi convenit Linguae fidem, Consilia cordi quæ scit alieno dare, Suis laboret ipsa cum semper malis.* conf. P. Victorii V. L. xx. c. xiii. f. Huc spectabat Seneca, dum in Hippol. v. 876. ad illud Thesei,

Effare, fido pectore arcana oculam,

Phædræ dicentem facit,

Alium filere quod voles, primus file.

Euripidis erat in Ione versus, ἴστω δὲ μηδὲς ταῦτ', ἀσιγᾶσθαι χρεῖν. ex Euripidis incerto dramate hæc habet Stobæus p. 437, 20. Οὐ γὰρ ποτ' ἀνδρὰ τὸν σοφὸν γυναικὶ χρεὶν δύναι χαλινῶς.—Πικρὸν γὰρ ἔδην ἴστω, nempe γυναικί, sicut hoc loco Γλώσση γὰρ ἔδην πικρὸν, *Linguae nulla fides est habenda*, quæ, aliena vitia corrigere cum possit, pleorumque sibi suorum est malorum causa: hæc attigit P. Victorius V. L. xx. c. xiii. f. ob vocem θυραῖα. cujus equidem nescio an vim satis ceperit, ut hic, adhibitam in isthoc egregio dicto, ni fallor, Sophoclis apud Clem. Alex. Strom. iv. p. 588, 3.—

ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνδράποισ μόνη

Οὐκ ἐν θυραῖων ταπείνωσιν λαμβάνει,

Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἀδλὰ τῶν πόων ἔχει.

Æsch. vii. c. Theb. 200.

Τὰ τῶν θυραίων δ' ὡς ἀρετ' ἐφίλλεται

Αὐτοὶ δ' ἐφ' αὐτῶν ἐνδοξον πορδύμεδα.

Vs. 400. Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν ἐκ ἐξήντων Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἰδοῦναι K.] Illud Τρίτον δ' ostendit paulo ante recte scriptum, Τὸ δεύτερον δ', ubi legitur in Codd. Flor. et Paris. τὸ δεύτερον τε.—Pro τοῖσιν ἐκ scribi malim τοῖσι δ' ἐκ (ut in MS. Cod. Or. v. 1130.) sive, quod frequentius occurrit, τοῖσδε γ' ἐκ ἐξήντων, *quum istis modis, vel istac ratione amorem vincere non poteram.* Ovidii Phædra Her. Ep. iv. 151. *Et pugnare diu nec me submittere culpæ Certa fui.* Sic sæpius apud Eumdem loquuntur amantes, Medea, Iphis, *Et lucrata diu (Lucratique diu) postquam ratione furorem Vincere non poterat.* Myrrha quoque diu fædo dicitur amoris repugnasse: soror amans fratrem Met. ix. 540. *omnia feci,—ut tandem sanior essem; Pugnareque diu violenta Cupidinis arma Effugere infelix.* Antiphanes in Æolo apud Athen. x. p. 444. C. Macareus, inquit, sororis, amore percussus, τίως μὲν ἱπικράται τῆς συμφορᾶς Κατεῖχε δ' αὐτόν. de se Calasiris Heliodori ii. p. 104. ἐπὶ πολλοῖς σώματος ὀφθαλμοῖς τὸς τῆς ψυχῆς ἀντιθέσας ἀπὸ τῶν τοῖς τελευταῖον ἡττηθείς. Et Euripidis Phædræ tandem optimum videbatur mori; Phædræ quoque Senecæ Hipp. v. 253. hoc unicum effugium mali: 254. morte, ait, *prævertam nefas.*

Vs. 405. Τὸ δ' ἔργον ἦδ'.] Quod, pro ἦδιν, duo Codices Musgravio, mihi duo quoque præbuerunt Flor. et

Paris. in hoc etiam adscriptum erat αὐτὶ τῷ ἦδιν. legitimam hic scripturam doctæ Jo. noster. Pierfonus adfirmavit in Mær. Attic. p. 173. qui vidit ex Scholiis, id ipsum Sophocli adhibitum Antig. v. 18. probabiliter idem illud dederat v. 454. et v. 466. *Θαυμένη γὰρ ἐξ ἦδ'.* et alibi: hoc, ex ἦδιν contractum, ἦδιν, *noveram*, in Sophocleis inventum a Grammaticis liquet ex Eustath. in Il. A. p. 38, 13. ubi quod legitur ἦδιν ἰγὼ, *τετίγιν ἐγίνωσκον*, sive ἦδιν γὰρ, illud ipsum est quod ex Vatic. Cod. restituit Comico Kusterus Av. v. 511. probante R. Dawesio Miscell. Crit. p. 232. qui non animadvertat præter veteres Grammaticos de hoc Attico more scribendi H. Stephanum egisse Anim. in lib. de Dial. p. 44. et Clar. Hemsterhusium in Aristoph. Plut. p. 231. conf. Eruditiff. G. Kœn. in Gregor. de Dial. p. 50. In Euripidis etiam Cyclope v. 645. vidit Heathius scribendum, Πάλαι μὲν ἦδιν (ἦδιν vulgabatur ante Barnes.) *ο' ὅτ' αὐτὰ τοῖσδε φύσει.* Photius Lex MS. ἠδιν, αὐτὶ τῷ ἦδιν. Alibi Photius: *Κεχρήνη, κεχρηνὸς ἡμην.* ὡς τὸ ἦδιν, ἦδιν.—quinimo ὡς τὸ ἦδιν, ἦδιν.

Vs. 406. Γυνὴ τε πρὸς τοῖσδε δ' ἐγίνωσκον καλῶς, *Μίσσημα πᾶσιν*] Scholiasten sequitur Marklandus; mihi, pace venerandi Senis, potior Grotii videtur et Musgravii sententia; atque istis significari; *Præterea quoque me probe noveram esse mulierem, rem omnibus odiosam*; sive *omnium odium*: nam eodem modo de hominibus odiosis hoc adhibent Latini, quo Græci suas voces *μίσημα, μίσος, εὐνημα, εὐγος* gloriosum militem *Populi odium* vocat Plautus iii. Sc. iii. 49. ad maritum uxor in Ejus Afinar. v. Sc. ii. 77.

Modo, quum dicta in me ingerebas, odium, non uxor, eram.

Laudat Valerius Max. iii. c. vii. ex d. 5. P. Furii Philii consulis fiduciam, *quæ duobus acerrimis odiis latere sua cingere ausa est.* Κύπριδος δὲ μίσσημα Ἀρχαῖς Ἀταλάντῃ dicitur in iis versibus quos ex Euripidis Meleagro nobis servavit Macrob. in Saturn. v. c. 18. p. 508. Ὡς δὲ μίσσημα dixisse videtur ad Electram Clytemnestra Soph. Elec. v. 291. quod me iudice convenisset aptius in ejus Ulysses. Philoct. v. 988. ubi tantum legitur Ὡς μίσος ut in Eurip. Heraclid. v. 941. Med. v. 1323.

Ὡς μίσος, ὃ μέγιστον ἐχθρὸν γέναι

Θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις πάντι τ' ἀνδράποιν γέναι.

Στύγημ' ἰμὸν est in ejus Or. v. 480. quod vehementius altero, οἷδά σοι *εὐγυμένη* præfert MS. Flor. in Troasfin v. 898. pro *μισσημένη*.—Ut illis μίσος, Æschylo dicitur *Θεῶν εὐγος*, Choeph. v. 1028. Eum v. 647. Cui sunt ad manum Euripidis in mulieres dicta non mirabitur hic dictas *μισσημα πᾶσιν*, ut ait Aristoph. Av. v. 283. τὰς *Εὐρηπιδῆ* Θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς.—Vitiorum adpellationes vitiosis tributæ multæ poterunt a quovis colligi; hic ego conjecturam periclitabor, amicis illam quibusdam meis facile adprobaturus, in Sophoclis Philoct. v. 924.

Ὡς πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δῖμα

non nescio quibus illud elegans sit visum; mihi Sophocles dedisse videtur:

Ὡς πῦρ σὺ, *παιπαλῆμα, καὶ πανουργίας*

Διὸς τέχνημ' ἐχθρὸν.

Hesych. *Παιπαλῆμα, ποικίλος ἐν κακίᾳ.* Etymolog. p. 657, 32. σημαίνει—καὶ τὸν *παιμπόνηρον* σὺν ἀγχινόῃ. Hoc sensu vocem *παιπαλῆμα* adhibuerunt Aristoph. Av. v.

430. Aeschion Samius apud Athen. viii. p. 335. D. de Demosthene Aeschines de falsa leg. p. 33, 20. Luciano T. iii. p. 189, 8. junguntur παιπαλῆμα καὶ κίναδος.

Vs. 409.—*ἐκ δὲ γυναικῶν δόμων τόδ' ἔρξαι δηλαῖαισι γίγνεται κακόν.*] In Cod. Paris. ad Γυναικῶν adscriptum *ἐγίγνεται*, et, pro γίγνεται, hic et alibi satis constanter γίνεσθαι, ut γινώσκεις, pro γινώσκεις. differentiam ad Phoen. attigi v. 1396.—Differunt quidem ἔρξαι et ἔρξατο. Hic, ubi paulo ante v. 408. legitur ἔρξατ' αἰσχύνειν λέχη, de muliere quæ prima violare cepit castitatem *lecti legitimi*, ἔρξαι γίγνεται, positum puto pro *ἐγίγνεται*. quod dici quoque poterat ἔρξατο γίγνεται. Andocides de Red. p. 20, 42. ἔδιδες ἡμῶν ἔρχετο γίνεσθαι δυσδαιμονίῃ. Thucyd. iii. c. 18. ὁ χειμῶν ἔρχετο γίγνεται. Pro ἡπολεμάρχῳ, Pausanias scribit p. 34. f. πολέμαρχῳ ἔρχετο.—Sententiam Euripidis explanavit pluribus Seneca Hippol. v. 204—214. illic. præter cetera,

*Cur in penates rarius tenues subit
Hæc delicatas eligens pestis domos?
Cur sancta parvis habitat in tectis Venus,
Mediumque sanos vulgus affectus tenet?*

Vs. 415. Αἱ πῶς ποτ', ὃ δὲ δόποινα ποτὶά Κύπρι, Βλέπουν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνηυμένων.] Eleganter Racinii Phædra:

*Je ne suis point de ces femmes bardies,
Qui, goûtant dans le crime une tranquille paix,
Ont su se faire un front qui ne rougit jamais.*—

Ut Euripidis et Sophoclis plurimos, hos etiam duo versus inseruit suæ fabellæ, qui dicitur Eustathius de Ism. Amor. x. p. 373. mutata prima vocola in ὦ πῶς ποτ', ὃ.—Ex veteribus Euripidea transtulit in adulteros Xenarchus in Pentathlo apud Athen. xiii. p. 569. C. D. Αἱ δὲ τιτρεμάροντα καὶ φοβούμενοι, Διδότα (τ') εἰς τὴν χεῖρ τὴν ψυχὴν ἔχον.—Τὰ πῶς ποτ' (Leg. ἔχοντ', Οἱ πῶς ποτ',) ὃ δὲ δόποινα ποτὶά Κύπρις, Βλέπουν δύνανται, τῶν δρακοντίων νόμων ὅποταν ἀσμενῶσαι προσκυνέμενοι. ultimum illud προσκυνέμενοι dum quis nobis explicet, suspicari liceat scripsisse Xenarchum ejus loco παρατιθέμενοι, *depilandi*: παρατιθέμαι dat Menander Athen. iv. p. 166. A. Has literas tractantibus notum est, qua pœna vulgo sævierint Athenis in adulteros mariti: Aristoph. Plut. v. 168.

Ὁ δ' ἄλλος γὰρ μοιχὸς διὰ σὶ πε παρατίλλεται, scripseratne forsan?

διὰ σὶ γ' ὃ παρατίλλεται.

nam turpem istam pœnam grandi pecunia redimere poterant divites: Schol. ἔδος ἢ τὸν ἀλόγια μοιχίας παρατίλλεσθαι, ἵνα δὲς (legendum arbitror, ἵνα μὴ δὲς) ἀργύριον ποιῇν λυθῇ.—Junguntur ἡ ῥαφανίδωσις et ὁ παρατιλλόμενος in Aristoph. Nub. v. 1079. explicuit If. Vossius ad Catull. p. 41. utramque memorat et Lucianus T. iii. p. 331, 15. ubi versus latet Comici; p. 384, 22. παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα mutari non debet: hoc intelligitur p. 440, 10. per τὰ αἰχίσια ἔπαδες apud Plautum Pœn. iv. ii. 40. *Facio, quod manifesto mœchi baud ferme solent, —Refero vasa salva.* Marito quidem etiam Athenis impune licebat *mœchum*, quem ille vocat *manifestarium*, *obtruncare*; hujus etiam cædis impunitas legibus fuit concessa; (cum lege ap. Demosth. c. Aristocr. p. 410, 70. comparandus est Plato de LL. ix. p. 874. C.) non autem, quod vulgo statuitur, mors adulterio publice pœ-

na fuit constituta: non omnes hac in parte errores Sam. Petiti LL. Att. vi. T. iv. correxit Jo. Taylor Lect. Lyf. c. xi. Uterque verba Xenarchi protulit ut vulgantur.

Vs. 417. Οὐδὲ σκότον φρίσσει τὸν ξυνηγᾶτον, Τίριμα τ' οἶκον μὴ ποτὶ φθίγειν αἶψα.] Racinii Phædra:

*Il me semble déjà que ces murs, que ces voutes
Vont prendre la parole, &c.*

In his τίριμα præbet Ed. prima Flor. utramque in hac voce scriptionem obtinere monuit G. Arnaldus in Miscell. Obf. vi. p. 595.—Hos duo versus Lucianus adhibuit Adversus Indoct. T. iii. p. 123. ubi de Phædra, tanquam dramatis nomine, ne cogitari quidem debebat. Grotio cum vicinis eleganter versos in Exc. p. 210. Muretus V. L. ii. c. 17. cum Ciceronis loco comparavit hinc expresso. Prævit in his Aeschylus Euripidi; qui in ejus Agam. præfatur speculator, Clytemnestræ verbis obscuris designat adulterium v. 36.

Τὰ δ' ἄλλα σιγῶν Βῆς ἐπὶ γλώσση μέγας
Βίβηκεν οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθόγγον λάβοι,
Σαφίεσθαι αἱ λέξεις.

Vs. 419. Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τῶν ἀποκτείνων.] Hoc cum Musgravio recepi, et paulo post, vs. 421. ἰλευθίροι, pro vulgatis ἀποκτείνων et ἰλευθίρων in his accedebant ad alios Codices Flor. et Paris. in illo tamen scriptum erat ἀποκτείνων. Alterum nisi spectatissimi præberent Codices, non primus mutasset lectionem vulgatam, ἀλλ' ἰλευθίρων, Παρρησία δαλλεντες, οἰκοῖεν πόλιν Κλειῶν Ἀθηναίων —μητρὸς εὐκλείης, sed quæ decet ingenuos libertate loquendi florescentes incolant urbem nobilem Athenarum, naterna quoque laude clari. μητρὸς εὐκλείης est eximie matrem quod attinet.

Vs. 424. Δυλοὶ γὰρ ἄνδρα καὶ δρασύπληχρός τις ἦ, ὅταν ξυνηδὴ μητρὸς ἢ πατρὸς κακῶν.] Quando Piget paternum nomen maternum pudet Profari, quod Orestes dicebat Pacuvii. Racinii Phædra:

Le crime d'une Mere est un pesant fardeau.

Præter hos, sequentes etiam quatuor exhibet Stobæus in Tit. περὶ δυσσεμίας p. 501. 12. Grotius et in Excerptis et in Florileg. p. 365.—Duo, quos adscripsi, adhibet Plutarch. de Educ. p. 1. C. et de Poët. Aud. p. 28. C. eorumque sententiam collaudat. Diogenis Laërtii Bion, iv. 51. τὴν δυσγένειαν πονηρὸν ἔλεγε εἶναι σύνοικον τῇ παρρησίᾳ. Δυλοὶ γὰρ ἄνδρα καὶ δρασύπληχρός τις ἦ. illic viri Docti versus quidem se legisse apud Plutarchum, in quo δρασύπληχρος scriberetur; ex Euripidis sumtum Hippolyto non recordabantur.—Spectat verbum Δυλοῖ paulo ante memoratam παρρησίαν. Civibus omnibus æqualis Athenis dicendi libertas inquilinis erat negata: vid. Zenob. Cent. v. Prov. 95. Servis natura quoque deerat: vellem noster scripsisset in Phœniss. v. 395.

Δελε τόδ' εἶπας, ὅτι ἔχουν παρρησίαν.

Servi plures evaserunt aliarum etiam rerum peritissimi, et fuere philosophi; servum oratorem fuisse negat Longinus in excellenti parte ultima libelli sui π. γ. p. 230. propter τὸ ἀπαρρησίαστον illic plura sequuntur; de his quædam, alia multa dedit Th. Gatakerus ad M. Antonini xi. 30. ubi qui prostat senarius videtur Euripidis, Δελος πείφυκας, ὃ μέγιστό σοι λόγον.

Vs. 426. Μόνον δὲ τὸ φῶς ἀμιλλᾶσθαι βίῳ, Γνώμην δὲ καίαν καγαθὴν, ὅταν παρῇ.] Diversissimis hæc interpretamentis vexantur in Scholiis, ab illo quidem imperite admodum, qui Menandri versus adscripsit, ab hac sen-

tentia prorsus alienos: illos præbet sincere scriptos Gesneri Stobæus p. 565, 48, 9.—Interpretes recentiores mentem mihi videntur Euripidis expressisse, quos inter eminens Grotius in Stob. p. 364.

Unum sed aiunt esse par vitæ bonum,

Cum rectus animus nil sibi conscit mali.

egregie quoque R. P. Brumoy, *On a raison de le dire, l'honneur solide et fondé sur la vertu est plus précieux que la vie.* Vitiosas aliquot lectiones dat in his Codex Flor. infra ponendas; Stobæus Trincavelli, et Codex Stobæi MS. Μόνον δὲ φασὶ τὸ δ' ἀμιλλᾶσθαι βίῳ—et ὅταν παρῇ hoc habet Ed. quoque Gesn. et Grotii.—Paulo insolentior hic verborum structura forte videbitur: sic collocata neminem offenderent: Γνώμην δὲ δικαίαν καὶ γαστήρ, μόνον τὸ το, φασὶν ἀμιλλᾶσθαι (τῷ τῷ τε) βίῳ, ὅταν παρῇ. *Animum vero iustum et bonum, unum hoc vere dicunt cum ejus, cui adfuerit, vita posse comparari, vel certare:* sive dicas in tali sententia ἀμιλλᾶσθαι, seu ἰριζῖν, nihil interest: sed hoc illo frequentius in talibus adhibetur: Dionys. Perieges. v. 757. Κείνοισι ἔτι καὶ ἔργον ἀραχναίων ἰρίσκειν. eam in rem scripta quædam leguntur ad Herodot. P. 395.

Vs. 428. Κακὸς δὲ θνητῶν ἐξίφην, ὅταν τύχη Προσθίς κατόπτρον, ὡς παρθένης νύα χρόνος] Grotius: *Ingenia sed perversa rimatrix dies Detexit, instar virginis speculum ad-movens.* In hunc ego versum vulgatas ante lectiones revocavi, quas dabat et Florent. Codex: Προθίς erat in Paris. aliisque Musgravii; in illo quoque παρθίνῳ νύα. In Edit. Trincavelli Floril. Stob. versus sic scribitur, προσθίς κατόπτρον ὡς παρθίνῳ νύα. Χρόνος hic mihi cum puella virgine comparari videbatur: ut hæc speculum inspiciens formam sibimet ipsa suam indicat, sic tempus, omnia patefaciens, etiam diu sub persona tectos malos tandem omnibus velut in speculo clare manifestat: ὅταν τύχη Προσθίς, sive ὅταν προσθῇ κατόπτρον. Athenæo teste X. p. 427. F. Periandro Pittacus παρῆναι μὴ μεθύσκεσθαι,—ἢ ἴφην μὴ γνωσθῆς οἷος ὢν τυγχάνεις, ἀλλ' ἔχ' οἷος προσποιῇ. Κατόπτρον (γὰρ) εἶδες χαλκός ἐς, οἷος δὲ νύ. hic Æschyli senarius est Stobæi Florileg. T. xviii. p. 164, 1. *Æs formæ speculum est, Vinum mentis;* ut recte Gesner. vid. Ill. E. Spanhem. in Callim. H. Lav. Pall. v. 21. In hunc sensum *tempus*, malorum veluti κατόπτρον, horum certe flagitia dat intuenda velut in speculo:

Οὐκ ἔστι μείζων βάσανος χρόνος ἔδινος ἔργου,

Ὃς καὶ ὑπὸ γέροντι ἀνδρὸς εἰδείξει νόον.

incerti (videtur Theognidis) dictum dat Stobæus in Eclog. Phys. i. c. xi. περὶ χρόνου ubi plurima sunt in hanc sententiam, quam præsertim Tragici frequentant, Æschyl. Prom. v. 950. Soph. CEd. T. v. 622. Χρόνος δίκαιοι ἀνδρὰ δίκτυον μόνος. Euripides illic apud Stobæum, Οὐκ ἔστι πρᾶξιοντάς τι μοχλὸν λαθεῖν. Ὁ δὲ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὅς τὰ πάντα δ' ὁρᾷ. Comparat Clem. Alex. Strom. vi. p. 742, 2. Euripidis ex Alexandro versus,

Χρόνος δὲ δείξει σ' ὃ τεκμηρίω μαδῶν

Ἢ χρηστὸν ὄντα γινώσκει σὲ γ' ἢ κακόν

cum his ex Sophoclis Hipponoo,

Πρὸς ταῦτα κρύπτει μὴδὲν ὡς ὁ πᾶν δ' ὁρᾷ,

Καὶ πάντ' ἀκύνει, πάντ' ἀναπύσσει χρόνος.

neque omissos Stobæo, versus istos Sophoclis prudentissimi poetarum in ore esse habendos dicebat Peregrinus A. Gellii N. A. xii. c. xi.—Euripidea J. N. Loënsis Misc. Epi-

phyll. vii. c. 22. spectasse putat Terentium ista scribentem, *Inspicere tanquam in speculum vitas omnium juvenes.* Plato de LL. x. p. 905. B. ὡς ἐν κατόπτρῳ, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν, ἡγήσω καθωραυνῆναι τὴν πάντων ἀμείλιαν διάν. talia dantur Ciceronis, et aliorum plura.

Vs. 431.—τὸ σωφρονεῖν ὡς ἀπανταχῇ καλόν, Καὶ δόξαν ἰσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται] In duobus Codd. et apud Stobæum est ἀπανταχῇ, ut sæpius in libris scriptis permutantur πανταχῇ et πανταχῶ ἀλλαχῇ et ἀλλαχῶ in quiete formæ potius in ὤ adhibentur; illæ in ἤ definentes, ubi motus indicatur.—Sed pro κομίζεται speciosam sane lectionem ex Codicibus obtulit Musgravius καρτίζεται, quam præbent etiam Flor. et Paris. Duo me retinuerunt, quominus illud in contextum receperim; primum, quod alterum in suis Codicibus invenerunt Stobæus, quique habetur Gregor. Nazianz. Duo hi versus sunt apud Stobæum T. v. p. 63, 50. Grot. p. 37. atque illic est κομίζεται. In dramate Χρ. Π. ubi sibi Maria laudes contribuit Andromaches ex Euripidis Troasfin v. 640—651. hinc petiti duo versus istis leguntur interjecti 547, 8.

Τὸ σωφρονεῖν ἐν πᾶσι εἰδύ' ὡς καλόν,

Καὶ δόξαν ἰσθλὴν πανταχῇ κομίζεται.

Præterea Καρτίζεσθαι quibusvis Scriptoribus Atticis etiam sensu figurato frequentatur, sed, Καρτίζεσθαι qui adhibuerit, ex veteribus unum dederis et alterum. Pollux ix. 149. τὸ καρτίζεσθαι καὶ Καρτίσασθαι Θεουδίδης λέγει. illud bis minimum, hoc in Thucydideis non inveni: Æschylus vii. C. Theb. v. 607. Ἀτρεΐα δ' ἀνὰ τὸν ἐκ-καρτίζεται. Hoc aptissimum, sed usu minus tritum, si posuerat in Ed. prima Tragicus, potuit ob istam rationem in secunda mutari. Quod Poëtis veteribus erat κλέος et κῦδος ἀρίσθαι, id recentioribus erat δόξαν κομίζεσθαι, laudem vel gloriam reportare: viri iusti juxta Platonem de Rep. x. p. 613. C. πρὸς τὸ τέλος—τὸ βίῳ τὰ ἀθλα παρὰ τῶν ἀνδράπων φέρονται. Euripidi τὸ σωφρον, ἀπανταχῇ καλόν, Καὶ δόξαν ἰσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται. In L. iv. Maccab. ix. 8. ubi vulgatur τὰ τῆς ἀρετῆς ἀθλα οἴσομεν, legitur in Cod. Paris. κομίζομεθα. scribendum videtur κομισομεθα.

Vs. 433. Δείσποις, ἰμοί τοι] Vitiosum est in Cod. Flor. ἰμοί τε quod ne cui videatur in ἰμοί γε mutandum, faciet hoc Soph. Antig. v. 284. Ἀναξ ἰμοί τοι, mibi quidem.—Vs. 435. Νῦν δ' ἰνοῦμαι φαῦλος ἔσα, Nunc errorem meum agnosco: sive enim dicatur, meam ego nunc, φαυλότητα, simplicitatem et imperitiam, μανθάνω seu φαῦλος ἔσα μανθάνω, vel ὁρῶ, vel αἰσθάνομαι, γινώσκω vel ἰνοῦμαι, nihil interest: istis enim, aliisque similibus verbis, sic adjungi solent participia.

Vs. 435.—Καὶ βροτοῖς Αἱ δυνάμεις πῶς φροντίζεις σοφώτε-ραι] Non in nobis tantum fruges consumere natis; sed et Homeri Θεοὶ ἀμβροτοὶ sic sæpe loquuntur, ut posteriores eorum cogitationes prioribus sapientiores videri debeant: vid. Eustath. in Il. B. p. 124, 31. p. 148, 6. memor hujus Euripidis versus proverbialis, quem non in Hippolyto tantum sed et in Creffis suis posuisse Tragicum liquet ex Athen. xiv. p. 640. B. Versus a me possent plurimi proferri, quos, vel totidem literis scriptos, vel leviter immutatos, in diversis Tragædiis adhibuerit Euripides eisdem; ut mirari quis possit cur de unico versu Scholiastes id adnotaverit in Medea, v. 693. lectum etiam in Peliasfin.—Non Euripidis hunc senarium,

sed ejusdem sententiæ proverbium Δευτέρων ἀμεινόνων, attingentes Zenob. Cent. iii. 15. et Diogenianus iv. 15. a sacris ductum narrant; in quibus, si primis hostiis cæsis Deos propitiare non poterant consulentes, in illarum locum succedebant *succidaneæ* Romanis dictæ; quibus Dii, sacerdotes certe, placabantur: vid. A. Gellius N. A. iv. c. vi. et Erasmus in Adag. *Posterioribus melioribus*.

Vs. 438—[ἔργα δ' εἰς σ' ἐπίσκηψαν θεῶς] In Paris. Cod. repertum, εἰς σ' ἀπίσκηψαν. mihi εἰς σ' ἀπίσκηψαν genuinum videtur. Non quidem negem, alterum etiam adhibitum in similibus dictis, sed hoc arbitror accommodatius. *Fulmen σκηπτὸς* dicebatur: de Clearcho Heracleæ tyranno non scripserat Plutarch. T. ii. p. 338. B. σκηπτρον, sed σκηπτὸν ἰδούρι· ut igneum Jovis telum gestare videretur; nam et filiorum quemdam dici voluit Κεραυνόν. De Demosthene dixit Longinus π. γ. xii. 6. καὶ τὸ αἶμα καὶ διαρπάζων σκηπτῷ τινι παραμάχοντι αὐτὸν, ἢ κεραυνῷ· ubi doctè Clar. Ruhnkenius corrigit, ἢ χειμαρρῷ. videri quoque potuerat natum κεραυνῷ ex interpretamento vocis σκηπτῷ· cujus utramque vim respexit Longinus; alteram attigit Ill. Ez. Spanhem. in Julian. Or. i. p. 227. Hinc verba Ἀποσκήψαι, Ἐσκήψαι, Κατασκήψαι, Ἐγκατασκήψαι. de fulmine emissio proprie adhibita, transferuntur ad mala quævis graviora divinitus ex improvviso fulminis instar immissa, vel in aliquem irrudentia cum impetu; duplex enim horum quoque verborum est potestas. Cornutus de N. D. p. 180. οἱ κεραυνοὶ ἐκείθεν (ἐρανόθεν) κατασκήπτουσι propriam vim communivit in transcurso Ti. H. in Lucian. Timon. p. 102. Non Jupiter tantum ἱκατασκήψαι βέλος κεραυνῷ· sed et malum ingruens vi neutra dicitur κατασκήψαι, et ἱγκατασκήψαι. Thucyd. II. c. 47. pestis jam ante ferebatur πολλαχόσι ἱκατασκήψαι· (c. 48.) εἰς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἱκατασκήψαι· Lucetius vi. 1141. Incubuit tandem populo Pandionis. ex Euripide, Aristoph. Athenæi iv. p. 154. E. Ἐς Οἰδῆα δὲ παῖδα—Ἀρης κατίσκηψ' ad ista vid. Casaubon. p. 280, 50. activa vi ponitur in Eurip. Med. v. 94. Nostrium sic ἀποσκήψαι adhibitum monstrant Wesselingio notata in Diodor. Sic. i. p. 81, 75. atque ita forsitan Æschylus posuerat ἀπίσκηψαι Pers. v. 741. ut scripsit v. 514. Κακὸν, ἂν Πέρις αἱ ἱκατίσκηψαι θεῶς. Eurip. Hippol. v. 1418. non inultæ Veneris ὄργαι κατασκήπτουσι εἰς τὸ σὸν δῖμας. ut nostro versu, ὄργα δ' εἰς σ' ἀπίσκηψαν θεῶς· in te Veneris invasit ira. apud Herodot. vii. p. 513, 78. εἰς—τὰ μέγιστα—τὰ τοιαῦτ' ἀποσκήπτει βίη in aliis erat Codd. ἐπισκήπτει. Heliodor. vii. p. 346. ἢ Ἀρσάκης ἀνία καὶ μανία εἰς ἐμὲ ἀποσκήπτει. ii. p. 103. ὄμμα Κρόνιον εἰς τὸν οἶκον ἐπέσκηψε. Alciphron. i. Ep. xiii. πόθει—εἰς ἀλίστα δύσνηοι—ἔρως ἐπέσκηψε. miseram quoque Phædræ qui invaserat amor *graviter urgebat incumbens*.

Vs. 439. Ἐρᾶς· τί τῆτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν· Κάπυιτ' ἔρωτος ἕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;] In loco perelegante, quem cum centenis ex Hippolyto Racinius in Phædra sua Gallica exprestit imitando, cepit etiam vim vocis ἔπειτα infervientis, æque ac εἴτα, interrogationi quam exprimit indignatio; atque adeone propter amorem vitam tuam pessumdabis? Huc spectabant Eustathius de Amor. Ism. iii. p. 73. ὁ δ', ὡς καὶ καὶ φησὶ, πείπονθας ἔρως· ἢ μόνος, ἀλλὰ σὺν πολλοῖς βροτῶν. et Heliodori Cala-

firis ad Charicleam iv. p. 180. σὺ μὲν ἴσθι μὴ μόνη τὸ παθος ὑποσᾶσαι, ἀλλὰ σὺν πολλοῖς—τὴν τὰ ἄλλα σωφρονιστὴν μέγιστος γὰρ θεὸς ὁ ἔρως. Elegantia certat cum Euripideis hoc Herodotei Demarati ad matrem vi. c. 68. ε—γὰρ, εἰ πεποιθήκας· τι τῶν λεγόμενων, μὴν δὲ ποιοῦντας, μετὰ πολλῶν δὲ. quæ usitata consolatio sæpe prodesse videbatur Ciceroni Tusc. iii. c. 33.—In Hippol. Senecæ Nutrix v. 256.—*dignam ob hoc vita reor, Quod esse temet autumas dignam nece.*

Vs. 441. Οὐκ ἄρα γ' ἢ δι' τοῖς ἔρῳσι τῶν πέλας, Ὅσοι τε μέλλουσ' εἰ θαμνὶν αὐτὸς χρεῶν.] Versum sine controversia vitiosum emendare conabatur vir Doctus legendo, Οὐκ ἄρα γ' ἢ δι' quo sensu hoc accipi voluerit latet: suam Reiskius conjecturam, ni fallor, dudum rejecit: nihil dicam de Heathii lectione, Οὐκ ἄρα γ' εὐ' ἔχῃ τοῖς· nec de Latinis adjectis. Οὐκ ἄρα διόνει venit in mentem Clar. Musgravio, cui meam me spero conjecturam approbaturum. Primum illius præbent Codd. Flor. etiam et Paris. Οὐτ' ἄρα· Rectum est Οὐτ'—Ὅσοι τε. Deinde ad vitiosas literas in Scholiis adscriptæ sunt interpretationes, ἢ λυσιστελεῖ, ἢ συμφέρει, (τοῖς τῶν πλησίον ἔρῳσι καὶ ὅσοι μέλλουσιν ἔρῳν.) Nemo diffitebitur sententiam ista præbere valde commodam, si verbum detur Euripideum, ad quod respondeant. Illud mihi videor detexisse; Sophocli adhibitum et Euripidi, Δύει. Sic itaque versum corripo:

Οὐτ' ἄρα λυεῖ τοῖς ἔρῳσι τῶν πέλας

Ὅσοι τε μέλλουσ' εἰ θαμνὶν αὐτὸς χρεῶν.

Non profecto conducit amor et nunc alios amantibus et olim amaturis, si vitæ mercede sit ipsis redimendus. Antequam declaretur aliunde sententia, verbum Δύει adfirmandum est: Sophocles Œd. T. v. 324. φρονεῖν ὡς δεινόν, εἶθαι μὴ τέλη Λύει φρονεῖν· sic semel dixit διαλυμένους, pro λυσιστελεῖ, (Photius Lex. MS. Λύειν τέλη, ἀπὸ τοῦ λυσιστελεῖν) alibi simplex Λύει, Hesychio quoque per λυσιστελεῖ redditum, in Elec. v. 1011. ubi in Scholiis etiam est ἢ λυσιστελεῖ ἡμῖν. Euripides Medææ v. 565.

σοὶ τε γὰρ παῖδων τί δι',

Ἐμοὶ τε λυεῖ τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις

Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι

ibid. v. 1362. Σάφ' ἴσθι, λυεῖ δ' (L. λυεῖ) ἄλγος, ἢ σὺ μὴ γυλάς. In Scholiis legitur λυσιστελεῖ μοι τὸ ἄλγος. in Alcest. v. 627.

φημὶ τοιάτους γάμους

Λύειν βροτοῖσιν

Ex Diphili Mercatore hæc habet Athenæus vi. p. 227. F.—καὶ μὲν ἐστὶν ἔχῃ ἥς αἱ πρόσοδοι λύουσι τὰναλώματα. Grotius in Exc. p. 786. si reditus habet Qui possint tantis suppeditare sumptibus: hinc et aliunde monstrari posset, qua via Λύει venerit in eam alteram significandi vim, nisi jam egregia quædam notasset Andr. Dounæus Prælect. in Demosth. p. 43, 44.—Jam vero sententia subtilis Euripidea non uno mihi modo videtur explanari posse; five sic illam efferas, *Nimia profecto mercede, vel, nimis magno constabit amantibus, si morte sit amor redimendus*: seu hac illam exprimas ratione; *Non est amor profecto tanti, ut pretiosæ vitæ dispendio cuiquam placere, vel emendus videri queat*: res eodem redibit. Hæc Euripidis cogitabat, opinor, Ovidius ista scribens Amor. ii. El. v. 1.

Nullus amor tanti est; (abeas pharetrate Cupido,)

Ut mihi sint toties maxima vota mori.

Οὐκ ἄρα λύει γ' εἰ θανέῃ ἐμὲ χρεὼν ἔρῳντ'. Et apud illum et apud alios Poëtas Latinos reperitur illud *non tanti est, εἰ λύει*, sive εἰ λυσίτελει. *Non tamen hoc tanti est. — non est, clamabat, tibia tanti.*—Virgil. *Æn.* iii. 453.—*ne qua moræ fuerint dispendia tanti.*—(456.) *Quin adeas vatem.* Calpurn. *Ecl.* v. 36.—*nec sint compendia tanti, Destruat ut nivosos &c.* Claudian. in Ruffin. ii. 249.—*Non est victoria tanti, Ut videar vicisse mibi.*—In ipso calore non mirum est aliter sæpe loquutos amantes: Propertius: iii. *El.* xiv. 21. *Quod si certa meos sequerentur funera casus, Talis* (scribi malim, *Tali*) *mors pretio vel sit emenda mibi:* Pausanias vii. p. 572. init. *μόνον* (imo *μόνον*) γὰρ δὴ ἀνθρώπων ψυχῆς ἐστὶν ἀναιδέϊον καλορθῶσαι τίνα ἐραδίῃα.

Vs. 443. Κύπρις γὰρ εἰ φορητὸν, ἢ πολλὴν ῥυτὴν] Quod, oblatum a Stobæo, multo elegantius vulgato φορητὸς Marklando videbatur, hoc, omnibus elegantiarum spectantibus quia sic visum iri judicabam, in contextum recepi. In quem tota ruit Venus, huic illa videtur intolerandum quid, ἀφόρητον sive ἀνυπομόνητον. Euripidei versus memor Horatius *Carm.* i. *Od.* xix. 9.

In me tota ruens Venus

Cypron deseruit.

In illum tota Venus ruebat; qui dici quoque potuit in amorem, sive venerem Glyceræ totus ruere: ut

puer Idas et puer Alcon,

In Donaces venerem furiata mente ruebant,

Nemesiano *Ecl.* ii. 3. *Μῆδ' ἐς ἔρῳτα γυναικὸς ἅπας ρεύσης ἀκαδέκτον*, Phocylides v. 181. Sed in quem tota ruit Venus, hunc Veneris etiam puer ex omni parte premit:

ex omni me premit ille Deus,

Propert. iii. *El.* xx. 6. *Amator ap. Achill. Tat.* i. p. 33. εἰ φέρω τὴν αἰάαν ὅλος γὰρ μοι προσέπειν ὁ ἔρως. Xenoph. *Ephes.* p. 6. ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο. Tibullus ii. *El.* i. 79.

Ab miseri, quos hic graviter Deus urget; at ille

Felix, cui placidus leniter afflat Amor.

hic amorum Deam experitur moderatam, μετρίαν Ἀφροδίταν, illi πολλήν, multam, totam, nimiam, atque ex omni parte prementem: sic opponuntur ista: Eurip. *Helenæ* v. 1111. *Κέρη Διώνης Κύπρι*,—Εἰ δ' ἦδα μετρία, τὰλλα γ' ἦδ' ἔτη θεῶν Πίφουκας ἀνθρώποις. Iphig. in *Aul.* v. 542. *Μάκαρες, οἱ μετρίας θεῶν—μετρίχον.* paulo post v. 556. *Καὶ μετρίχοιμι τὰς Ἀφροδίτας, Πολλὰν τ' ἀποδείμαν.* conf. *Med.* v. 627—632. In Aristoph. *Ranis* v. 1077. neganti Euripidi quicquam in *Æschylo* fuisse Veneris, respondet ille:

Μηδὲ γ' ἐπίη,

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ τοι καὶ τοῖς σοῖσι πολλὴ πολλὰ πικαδοῖτο. Animantibus, quibus vehemens inest procreandi libido, dicitur Oppiano inesse *Τρηχὺς ἔρως*, πολλή τ' Ἀφροδίτη, sive πολλὴ Κυδέρια, *K.* ii. 187. iii. 146. *A.* i. 499. πολλὴ γὰρ ἐν ἰχθύσις ἔς' Ἀφροδίτη. Quæ de hoc usu vocis πολὺς dici possent mitto, ne me nimis diu detineat ille *multus fluens* orator Philippi Python Byzantius, cui solus Athenis obloqui poterat Demosthenes *θρασυνομένω καὶ πολλῷ ῥέοντι*, ipso teste Demosthene p. 162. § 246. Πύθωνος nomen in τυφῶνος male mutatum est in Schol. in Aristoph. *Eq.* v. 523. Bentleio in Horat. *Serm.* i. *Ecl.* vii. 28. præivit Lambinus.

Vs. 444. Ἡ τὸν μὲν εἰκοῦς ἡσυχῇ μετέρχεται, ὅν δ' ἂν περισσοῦν καὶ φρονεῖν εὖρη μέγα, Τῶτοι—καδύβρισι] Hæc et vicina Stobæus præbet *Tit.* lxi. p. 386, 36. *Grot.* 239.

quamque lectionem Ed. Trincavelli, ἡκοῦς ἡσυχῇ μετ. eandem hic dant Codd. *Parif.* et *Flor.* hic vitiosam in sequente quoque v. lectionem, καὶ σωφρονεῖν εὖρη μ. cui suam *Is.* Vossius adjecerat conjecturam legentis, ὅν δ' ἂν περισσοῦν σωφρονεῖν εὖρη μέγα. frustra quoque Gesner. αὖ posuerat in margine Stobæi: bene junguntur, ὅν δ' ἂν εὖρη qui verbi modus voculam istam monstrat legitimam: ceteræ quoque vulgatæ lectiones sunt sinceræ, in isto quoque versu, ὅν δ' ἂν περισσοῦν καὶ φρονεῖν εὖρη μέγα quem vero supra modum invenerit illa superbum sibi que relictantem: hic περισσοῦν legitur apud Stobæum, et περισσοῦν φρονεῖν et περισσοῦν φράσσειν sunt usitatæ phrasæ: sed hic illud minus convenit; ubi περισσοῦν, ut infra positum v. 948. illum notat qui in amoris contemptu modum excedit: μέγα φρονεῖν, superbire, Tragicis etiam est in usu. Superbe sibi relictantem trahit Venus nolentem; benigna prosequitur ἡσυχῇ, leniter, τὸν εἰκοντα, cedentem sibi: hominibus non indignum εἰκὼν βελέσσειν ἐρώτων judicabat in *Antholog.* *Philippus* iv. c. xii. ep. 64. Hujus ego verbi participium εἰκοντα pro Νικῶντα restituendum suspicor in Euripidis *Suppl.* v. 694. ubi humani quid passus est vir Eximius; neque enim Græce dixeris Νικῶντα pro νικῶντα.—Partim nostræ similis Euripidis est ex *Dictye* sententia ap. Stobæum p. 399, 12.

Κυπρίς γὰρ εἰδὲ νεδιτυμένη χαλᾷ,

Ἄντ' αὖ βιαζῇ, μᾶλλον ἐντείνου φιλεῖ.

eadem dedit ex Chrysippo cum simili dicto ex Euripidis *Stenebœa* Galenus de *Dogm. Hipp.* et *Platon.* v. p. 282, 45. Conf. *Gataker.* *A. M. P. c. x.* p. 524. de amore vehementi vere *Heliodor.* i. p. 48, 33. ὁρμὴν κρατήσεως ἐπιθυμίας μάχη μὲν ἀντίτυπος ἐπιτείνει, λόγος δὲ εἰκων—τὴν ζήσαν φροῦν ἀνέγει. Hoc ad similia quævis translatum fuit: pulcherrimam torrentis imaginem pinxit *Sophocles Antig.* v. 723.

Ἄρᾳ παραῤῥεῖδεοισι χιμαῖροις ὅσα

Διόδωρον ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται

Τὰ δ' ἀντιτίθεντ' αὐτόπριμ' ἀπόλλυται.

Furentis populi rabiem cedendo sæpe sedarunt sapientiores.

Vs 446. Τῶτοι λαβῶσα, πῶς δοκεῖς, καδύβρισι;] In Edit. prima Stobæi, et in duobus Codd. Stobæani *Floril.* *Parifinis*, versus sic scripti, Τῶτοι λαβῶσα, ἔτω πῶς καδύβρισι, omnis erat elegantia sublata, quam his usus in Aristoph. *Nub.* v. 879. ne Berglerus quidem expressit; dedit enim Latina, *Hunc arreptum quam duriter tractat?* significant autem, *Hunc correptum quibus illam censet contumeliis vexare solitam?* Δοκεῖς δοκεῖτε οἷσι οἷσθε cum πῶς vel πόσο; juncta, sic solent orationis animandæ causa interponi, judice viro Summo ad *Lucian.* *T.* i. p. 475. nonnulla dedit Bergler. ad Aristoph. *Plut.* v. 742. egregie Latine redditum *Budæo* *C. L. Gr.* p. 1100. Conf. præterea Euripid. *Hec.* v. 1167. Aristoph. *Ran.* v. 54. *Nub.* 1371. *Ecclef.* v. 399. Huc non pertinet ejus versus in *Acharn.* 12.

Πῶς τῶτ' ἔσεισι μοι δοκεῖς τὴν καρδίαν; corrigendus, opinor,

Πῶς τῶτο σείσαι—.

apud Athenæum *Araros* iv. p. 175. *F.* Ἀρπάσας (corrigere, sodes, versum ὅ δ' ἀρπάσα) μόναυλον εὐδὺς πῶς δοκεῖς Κυφῶς ἀνέλλετ' a veteribus formulam hanc quoque sumfere *Sophistæ*: hinc explicandum quod in *Alci-phronis* legitur epistola nondum edita: ἔτι μὲν τοι, ὁ

μάστιγα ἡδὲ αἰσάμεν, θριδακίαν κ' σέλινα, ἡλίκα δ' ἀνὰ δρι-
δακίαν.

Vs. 447. Φοῖτ' αἰ' αἰδέρ', ἔτι δ' ἐν θαλασσίᾳ Κλύδων
Κύπρις.] Hinc in Hippol. Seneca v. 331. *qua terra salo
Cingitur alto, quaque ætherio Candida mundo sidera cur-
runt, Hæc regna* (imo leg. *Hic regna*) *tenet Puer immitis
&c.* Non huc congeram exquisita Poëtarum dicta de
Veneris omnipotentia, deque vi Amoris superos etiam
domantis, quem Orphici vere canebant H. lvii. πάντων
κλύδας ἔχοντα, Αἰδέρης ὑρανίη, πόντε, χθονός. De multis
quoque Sophocles unicum ex ejus Phædra locum adpo-
nam, illius quoque Nutrici, ni fallor, in scena tributum:

Ἐρως γὰρ ἄνδρας ἔμμενε ἐπὶ ἔρχεται,
Οὐδ' αὖ γυναῖκας· ἀλλὰ καὶ θεῶν αἶν
Ψυχὰς ταρασσὶν, καὶ πόντος ἔρχεται.
Καὶ τὸνδ' ἀπείργει ὃ δ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει, κ' θέλων ἐγκλίεται.

mihi quidem omnino Sophoclei coloris esse versus vi-
dentur, quos Sophocles dat Stobæus p. 380, 23. Grot.
in suo Floril. Stob. p. 245. qui tamen in Excerptis
tres primos adscribit Euripidi p. 435. hunc non dubi-
tanter sequutus Barnes. p. 500. quinque versus retulit
ad Euripidis Phædræ: cujus hoc nomine diversum
ab Hippolyto veterum nemini lectum fuit drama. In
nomine Tragici Clementem Alex. errasse suspicor
Strom. vi. p. 745, 20. Illic, et in vetustis Edd. Sto-
bæi, quod monuit etiam D'Orvillius in Charit. p. 526.
recte legitur in istorum versuum tertio ταρασσὶν, non
χαρασσὶν. Cupidinem xii. Deorum suffragiis cælo
narrat ejectum Aristophon Athenæi xii. p. 563. B. hac
addita ratione: Ἐτάρατ' ἐκείνους γὰρ ἐμβάλλον ἑστίαις,
Ὅτ' ἦν μετ' αὐτῶν.

Vs. 449. Ἡδ' ἐστὶν ἡ σπείρωσα, καὶ διδῶσ' ἔρον] Hic ver-
sus cum sequente legitur in Erotico Plutarchi p. 756.
D. huic proxime subjectus Τὴν δ' Ἀφροδίτην ὡς ὁρῶ (L.
ὁρᾷς) ὅση θεός· sed quos huic subjecerat Euripideus Plu-
tarchus, illic eorum aliquot excidisse putem, quos plu-
res dant ex perduto dramate continuos Athenæus xiii.
p. 599, 600. Stobæus Ecl. Grot. p. 149.—Non ho-
die hercle credam, Scaligerum hoc in versu corrigi vo-
luisse διδῶσα ῥῶν. Homeri nobis auctoritate Barnesius
tuetur ἔρον. dixisse debuerat, ῥῶν in talibus prorsus esse
Tragicis inusitatum; deinde veterem formam vocis
ἔρον, quam Æolicam esse monent Grammatici, in At-
ticis quidem Poëtis valde insolentem; in senariis ta-
men Euripideis sic aliquoties *amorem* dictum ἔρον, Hip-
pol. v. 337. Iphig. in Taur. v. 1172. Ion. v. 1237.
Elec. v. 297. Sed ista talia perdiscere Barnesii, qui-
que metrum didicere nonnulli negligunt.

Vs. 451. Ὅσοι μὲν ἐν—αὐτοὶ τ' εἰσὶν ἐν μύσαις αἰεῖ.]
Huc respicit Eustath. in Hom. Il. B. p. 198, 30. ἐν τῷ
Μῦθῳ αἰεῖσι θεῶν, προσυπακύνει τὸ, δι' ἑμὲ, ὅς αἰεῖ ἐν μύσαις
εἰμί. ὃ δὲ περὶ τῶν ποιητῶν, ἢ τῶν ἀπλῶς λογίων Εὐριπίδης
φασί. Hinc flosculum decerpit Ælianus V. H. ix. c.
iv. Polycrates Samius ἐν μύσαις ἦν. hominum literato-
rum vitam τὸν ἐν μύσαις βίον dixit xii. c. 2.—Proximos
de Deorum amoribus versus adhibuerunt Jos. Scaliger.
in Propert. p. 231. et Steph. Bergler. in Aristoph.
Nub. v. 1076. Euripideis v. 456. ἀλλ' ὅμως ἐν ὑρανίᾳ
Ναῖωσιν &c. apte quadrant illa Propertii ii. El xxiii. 90.

*Ipsa Venus, quamvis corrupta libidine Martis,
Num minus in cælo semper honesta fuit?*

sed et Euripideæ nutricis mentem explanant Ejusdem
v. 111, 112.

Dic mihi quis potuit lectum servare pudicum?

Quæ Dea cum solo vivere sola Deo?

hæc etiam in Herc. Fur. Thesei v. 1326. de Diis nar-
rata Poëtis,

Οὐ λίκτρα γ' ἀλλήλοισιν. εἰ ὑδὲ ἰόμος,

Συνῆψαν;—ἀλλ' οἰκῶσ' ὅμως

Ὀλυμπον, ἠέχοντό δ' ἡμαρτηκότας.

Καὶ τοὶ τί φήσεις; εἰ σὺ μὲν, θνητὸς γυνῆς,

Φέρις ὑπέρβου τὰς τύχας. θεοὶ δὲ μή;

sic Nutrix de suis Diis Deabusque hoc in loco v. 458.

Στέργῳσι—ἐν μφορᾷ νικώμενοι· tum ad Phædræ, Σὺ δ' οὐκ
ἀνίξῃ;—Pleraque Nutricis Euripideæ facit CEnonen
suam dicentem Racinius, hæc etiam aptiora:

Les Dieux même, les Dieux de l'Olympe habitans,

Qui d'un bruit si terrible épouvantent les crimes,

Ont brûlé quelquefois de feux illégitimes.

Vs. 458. Στέργῳσι δ', οἶμαι, ἐν μφορᾷ νικώμενοι· Σὺ δ' οὐκ
ἀνίξῃ;] *Amore Dii victi sua sunt, opinor, forte contenti;*
Tu vero victa Deos imitari recusabis? nam in Σὺ δ' οὐκ
ἀνίξῃ; supplendum relinquitur νικώμενη. In Eur. Phæn.
v. 550. Σὺ δ' οὐκ ἀνίξῃ &c. quædam adscripta sunt.—
In Cod. Flor. pro ἐν μφορᾷ, legitur ἐν μφορᾷς νικώμενοι· et
est in Æschyli Suppl. v. 1013. ἱμέρῳ νικώμενος· in Eu-
rip. Heraclid. v. 234. τῆς τύχης νικώμενη. Χρημάτων
νικώμενῳ in Euripidis versu apud Stobæum p. 511, 43.
sed alterum hic præstat, lectumque Conditori fuisse dra-
matis χρ. Π. monstrant verss. 722, 739, 1064. Hic
vero ἐν μφορᾷ posuit Tragicus, ut et ad στέργῳσι referri
posset, et ad νικώμενοι. Præterea libentius in talibus
istum Tragici casum mihi videntur adhibuisse; secun-
dum, quum ab hoc illove victos dicerent. Diceretur
Phædra ἱππολύτῳ νικώμενη suppressa præpositione ἐπὶ,
sed νικώμενη ἔρωτι· κακοῖς· ἐν μφορᾷ· ἡδονῇ. Hujus exempla
constructionis præbebunt Euripides Hec. 332. Med.
1077, 1195. And. 917. Auges v. 8. Soph. Elec. 1284.
Illius Eurip. Hec. v. 1259. γυναικὸς ἡσώμενος· Alc. 697.
Med. 315. κρείσσονων νικώμενοι. Troas. 23. νικῶμαι γὰρ
Ἀργείας· θεῶν (θεῶν MS.) ἥρας. Soph. Aj. v. 1370. apud
Stobæum p. 240, 9. Hujus etiam utriusque structuræ
præbent exempla Historici et Oratores Attici.

Vs. 461. εἰ μὴ τῶσδε γὰρ εἴρεται νόμος] Ex uno Codice
receptum εἴρεται, pro εἴργεται, adfirmabit Flor.—Paulo
ante vs. 459. pro ἐπὶ ῥήτοισι, ἐπὶ ῥήτοισι erat in Flor. Scrip-
tum forte fuit in aliis Codd. ἐπὶ ῥήτοισι· ut certe pro-
nunciatum videtur: παραρρήδισι remansit huc usque
in Edd. Sophoclis Antig. v. 723. περιρρήδισσιν in car-
mine Gregor. Nazianz. παραρρῶν exhibet Cod. D'Or-
vill. MSS. in Etymol. M. p. 135, 30. vid. J. D. Len-
nepius, vir mihi amicissimus, quæ scripsit valde juvenis
in Coluthi v. 208.—Huc spectans Eustath. in Hom.
Il. B. p. 177, 6. ταυτὸν, αἶτ, τὸ ἐπὶ διακρίσεις μάχασθαι,
κ' τὸ ἐπὶ συνδισσῆς, ἢ τοὶ ὁρισμέναις συμφωνίαις· Εὐριπίδης δὲ
ἐπὶ ῥήτοισι εἶλετο τὸτο εἶπειν. nonnunquam aliud, hic for-
mula ἐπὶ ῥήτοισι notat *certa pactaque conditione*: in Plato-
nis Symp. p. 213. A. Alcibiades, ἐπὶ ῥήτοισι εἰσὶν, ἢ μὴ;
συμπνοεῖ, ἢ ἔ; L. Kuster. in Aristoph. Acharn. v. 61.
formulam attigit ἐπὶ ῥήτοισι γέρας· *certis prærogativis*.
Hic Nutrix, *basce*, αἶτ, *leges si non adprobabis, debuerat
te pater certis generasse conditionibus*. Sapienter profecto
senex Eur. Iphig. in Aul. v. 29.

Οὐκ ἐπὶ πᾶσι σ' ἰφύτιον ἀγαθοῖς,

Ἀγάμεινον, Ἀτρεΐδης

Δεῖ δὲ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι,

Θνητὸς γὰρ ἔφες.

Cum vicinis v. 460.—ἡ πὶ δισπόταις θείοις Ἀλλοι-ιν· Euripidis ista Medae comparanda sunt in Jasonem, qui juratam fidem violaverat, v. 493. Ἡ θείας νομίσεις τὰς τότε οὐκ ἄρχιν ἔτι, Ἡ καὶ καὶ κείναι δέσμι' ἀνδράποισ· τανῦν;

Vs. 462. Πόσους δοκεῖς δὲ κατ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, Νοσῶνθ' ὀρῶντας λείψαι, μὴ δοκεῖν ὀρεῖν; In Flor. Cod. legitur ἔχον-τας εὖ φρενῶν in Paris. μὴ δ. κείν' ὀρεῖν· hic litera sen- tentiae nocet; illic φρενῶν tollit elegantiam sermonis, qua τὸς φρονιμωτάτους dixit κατ' ἔχοντας εὖ φρενῶν. τὸ, φρε- νῶν εὖ ἔχει, Thomas M. attigit in v. Ἐχω· idem est in talibus ἔχει, ac ἔχει, Herodoto aliisque adhibitum: vid. in Herod. P. 73. et P. 577. Quam hic dixerit χεῖρην ὠρίων εὖ ἔχουσαν, γῆν εὖ τῶν ὠρίων ἔχουσαν vocat Pausan. viii. p. 658. ult. Bæticam πόλιν εὖ ἔχειν καὶ νόμων scribit Philostrat. V. A. L. V. c. vi. ἄριστα γνώμης ἔχειν Juncus Stobæi p. 587, 3. et hujus Dionysius p. 531, 14. μα- καρίως ἔχεις φρενῶν.—Quod sequitur, Νοσῶνθ' ὀρῶντας λείψαι μὴ δοκεῖν ὀρεῖν· veteris mihi videtur elegantiae dictum: vere R. P. Brumæus reddidit, *Combien de sages, voyant l'opprobre de leur lit, font semblant de ne rien voir?* nam in talibus dictis δοκεῖν idem est ac προσποιεῖσθαι, *faire semblant; simulare*: Herodot. i. c. 10. Candaulis uxor μαδῶσα τὸ ποιηδὲν ἐν τῇ ἀνδρὶ· ἔτι ἀνέβωσιν—ἔτι ἰδοῖς μαδῶν, *animadvertisse se dissimulavit*. Xenophon Ἑλλ. iv. p. 308, 30. Ἀγησίλαος μαλα μεγαλοφρόνως τῆς μετ' εὖ ὀρεῖν ἰδοῖς. rem eandem narrans Plutarchus in Agefilao p. 607. F. προσποιεῖτο, inquit, μήτε ὀρεῖν αὐτῶς, μήτε ἀνέβωσιν ἐντυγχανόντων. In Aristoph. Eq. v. 1143. Οὐδὲ δοκῶν ὀρεῖν redditur a Scholiaste, εὖ προσποιεῖται εἰδέναι. similiter in Pacis v. 1051. Μὴ νῦν ὀρεῖν δοκῶμεν αὐτόν. hinc explicandus in Lysistr. v. 179. Athenæo iv. p. 163. E. Diodorus memoratur Aspendius Πυθαγο- ρικὸς δόξας εἶναι· qui *videri voluit* P. Timæo dicitur ibid. F. τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακίαν προσποιεῖται. Xenar- chus Comicus, vi. p. 225. D. κερῖον δ' εἰληφέναι Δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχῇ δοκῶν. ibid. p. 236. F. Eupolidis adulator dicitur divitis δοκῶν τοῖσι λόγοις χαίρειν. et εἶρων Theophrasti c. 1. ἀκῶσας τὶ δόξαι μὴ ἀκηκούσαι· nam sic mihi quoque scripsisse videtur, et ex glossa προσποιεῖται natum quod vulgatur. vid. illic Duportus, et Ca- faubonus p. 17. Orestes in Eurip. Iphig. Taur. v. 956. Ἠλγην δὲ σιγῇ, καὶ δόκον οὐκ εἰδέναι Conf. Rhesi. v. 638. Æschyli Promethei dictum est, in vita sæpius utile,

Κέρδιον εὖ φροῶντα μὴ δοκεῖν φροεῖν.

Vs. 464. Πόσους δὲ παῖσι πατέρας ἡμαρτηκόσι συνεκκομί- ζειν Κύπριν; Quem sententia dicti minime latuit, Scholiastes tamen etiam legisse videtur ἡμαρτηκότας· quam, me iudice, perversam scriptionem exhibet in Euripidis versu Cod. Flor.—Vim verbi συνεκκομίζειν in his Victorius tradidit V. L. xi. c. vi. commodum If. Vossius adscripsit *adjutare Terentii*. συνεκφέρειν dixit Eurip. in ejusdem sententiae dicto, quod ex ejus Dictye servavit Stobæus Gein. p. 474, 14. Grot. p. 347.

Πατέρα τε παῖσιν ἡδὺς συνεκφέρειν

Φίλος ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,

Παῖδας τε πατρί· καὶ γὰρ ἐκ αὐθαίρετοι

Βροτοῖς ἔρωτας, εὖ ἔκαστα νόσος.

—cum proximis, in seipso γὰρ ταῦτ' ἐστὶ θνητῶν, λαοθάλασ- τὰ μὴ καλὰ· locus ex Creffis comparari poterit apud Stobæum p. 579, 13. Grot. p. 458.

Vs. 467. Οὐδ' ἐκπονεῖν τοὶ χρεὼν βίον λίαν βροτῶς, In Cod. Flor. legitur βροτῶς λίαν· et est λίαν apud Tragicos iambus; sed hic ordo vocum vulgatus præstat: pro χρεὼν quum præter Flor. daret et Paris. χρεὼν, hoc recepi tan- quam aptius altero, probatum jam in nota ad Phoen. v. 965. vid. Herodianum Pierfoni p. 468. Quæ supra Phædræ nutrix dicebat v. 261. et seqq. quodam modo cum his conveniunt; sed hic pessima conciliatrix di- versum quid tamen significatum voluit; hoc opinor: *Nec certe debebant adeo mortales elaborare in vita sua ad virtutis normam dirigenda.*

Vs. 468. Οὐδὲ γίγνη γὰρ, ἥ κατηρεφεῖς δόμοι, Καλῶς ἀκριβοῦσαι. Corrigere tentabat Reiskius Οὐδὲ γὰρ γδ, ἥ κατηρεφεῖς δόμοι Καλῶς αἰ. Legere se solitum scribit Marklandus, Κανόνες ἀκριβοῦσαι, *Normæ, seu Regulæ exquisite faciunt, vel facere solent*; seque minime dubi- tare cum ex sensu tum ex Scholiaste, sub voce Καλῶς deli- tescere vel Κανόνες, vel Κανὼν vel Κανόνισιν. Alter quidem Scholiasta vulgatas nobis easdem voces invenit; ad has enim pertinent in Scholiis ista: εὐδὲ γίγνη γὰρ, ἢ ὅς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, ἀκριβοῦσαι, οἱ τέκτονες δηλοῦνται. Aliam lectionem hæc spectasse videntur, εἴτα πρὸς μὲν ἐξῶν συνδέσεις κατὰ κανόνας εὐσυνδέσεις ἐκ ἐφίκετο τῆς ἀκρι- βοῦσας ἢ τέχνης· οὐ δὲ &c. Certe mihi quoque placet una de Marklandi conjecturis, ut pro Καλῶς legatur Κανὼν, sequenti tum verbo ἀκριβοῦσαι mutato in ἀκρίβως αἰ. id est ἀκριβοῦσαι αἰ. Sed præterea vitiosum ἥ mu- tandum arbitror in ἥ κατηρεφεῖς δόμοι· sic itaque hæc legenda:

Οὐδὲ γίγνη γὰρ, ἥ κατηρεφεῖς δόμοι,

Κανὼν ἀκριβοῦσαι αἰ.

Neque enim tecti ligna, quibus domus sunt operta, Regula accurate coagmentaverit. Sic accepta apte mihi videntur ad proxima respondere. Lucretius iv. 516. in fabrica, si prava fuit, regula prima, Normaque si fallax &c.—*Omnia mendofo fieri, atque obstipa necessum fuit, Prava, cubantia, prona, supina, atque absque tecta.* Pallas navis Argos κανόνισσι δάει ζυγὰ μετρήσασθαι, Apollon. Rhod. i. 724. ubi vid. Schol. Æschines c. Ctesiph. p. 82, 25. in τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βυλῶμεθα τὸ ὀρεῖν καὶ τὸ μὴ, τὸν Κανόνα προσφέρωμεν ὃ διαγινώσκεται. Xenophon, qui dicitur in Agefilao edit. Hutch. p. 78. καλὸν εὖρημα ἀνδράποισ· γαδμὴ καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὸν (leg. puto πρὸς τὸ ὀρεῖν) ἰρ- γάζεσθαι. Ut Ciceroni junguntur *perpendiculara, normæ, et regulæ*, Platonis in Philebo Socrates T. ii. p. 56. B. ἡ τεκτονικῇ, inquit, κακὸν χρεῖται καὶ διαβήτη καὶ γαδμῇ. de Pelope Sophoclis Hippodamia,

ἐξοπλῆ δὲ με

Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥς τέκτονος

Παρὰ γαδμὴν ἰσῆντος ὀρεῖται κανὼν

sic corrigenda putem apud Athen. xii. p. 564. B. vul- gata, ὥς τέκτονος παρὰ Σταδμὴν ἰόντος. Quod in Sopho- cleis præcedit apud Athenæum,

Εἰδ' ἄλλεται μὲν αὐτὸς,—

sæpius a me tentatum, feliciter emendat Clar. Noster D. Ruhnkenius,

Ἐνθάλλεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπλῆ δὲ με

excitans ad firmandam egregiam correctionem ex Ap-

paratu Sophist. Phrynichi, Sophoclea saepius in isthoc opere nondum edito explicantis, hanc notam: 'Εὐδάλ-
πισθαι ἔρωτι, οἷοι καίεσθαι ὑπ' ἔρωτος uri amore. Sed
fragmenti Sophocleae Tragœdiæ primus me quoque
versus offendit,

Τοῖαν δ' ἐν ὄψει ἔγχεθ' ἀνδραγαθίαν

Ἐρωτος ἀφραπὴν τιν' ὁμμάτων ἔχει.

fatis enim erat dixisse de Pelope ἀφραπὴν τιν' ὁμμάτων
ἔχει· versum quoque vitiat hians molossus | ψει. ιεγγ |
Nihil vetat hoc quoque vitium iustulisse, atque inte-
gritati sic pristinae restituisse Sophoclis Hippodamiae de
suo Pelope loquentis verba :

Τοῖαν Πέλοψ, ἔγχεθ' ἀνδραγαθίαν

Ἐρωτος, ἀφραπὴν τιν' ὁμμάτων ἔχει·

Ἐὐδάλπισται μὲν αὐτός, ἐξοπλᾷ δὲ με,

Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμῶν, ὥς τε τέκνον·

Παρεὶ γὰρ μιν ἰσότητος ὀφθαλμοὶ καίων.

—Quod apud Euripidem vulgatur ἡ κατηρεφείς δόμοι,
neminem arbitror comparaturum cum Athen. i. p. 12.
A. ubi *quarumvis rerum bonarum refertae mensae*, τράπεζαν
dicuntur eleganter Anacreonti κατηρεφείας παντοίων ἀγα-
θῶν vid. L. Kuster. in Aristoph. Ἀχ. v. 874.—meum,
ἡ κατηρεφείς δόμοι, satis, opinor, tueri poterunt Home-
ti σπείος—δάφνησι κατηρεφείς, Od. i. 183. Hesiodi δώμα-
τα—Μακρῆσι αἰτέρησι κατηρεφεία, Theogon. v. 777. The-
ocriti Αἰγυριοὶ πτελέα τε, Χλωροῖσιν πιτάλοισι κατηρεφείας κο-
μώσασαι, Eid. vii. 9.—Dicitur et συτρεφής. In Alciphro-
nis Epistola nondum edita: πέτρα τις ἢ συτρεφής κατὰ τὴν
κορυφὴν δάφνης ἢ πλατανίσσης. eadem epistola scripta
præbet: συτρεφὴ τινὰ λόχμην. ubi scribi debuerat, συτ-
ρεφῆ.

Vs. 469.—εἰς δὲ τὴν τύχην Πισῦς, ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκ-
νεύσαι δοκοῖς;] Una litera detracta legerem δοκοῖς; In tan-
tam vero lapsa calamitatem, in quantam tu cecidisti, quo-
modo se tandem evasuram illinc speraret. δοκοῖς legitur in
optimis Codd. in aliis δοκοῖς in Flor. δοκῆς δοκοῖς viro
nollem placuisset Elegantissimo, quod cum πῶς ἂν stare
nequit. Sed πῶς Marklando mutandum in σῶς vide-
batur: certe qui periculum evasit enatando Attico more
loquendi dici potuit σῶς ἐκνεύσαι· estque σῶς Euripidi
quoque aliquoties usurpatum. Hic vero servandum
alterum censeo. Græcis minus convenit interpretatio
P. Victorii: Heathio non miror incidisse conjecturam,
legendum forte Πισυῖας, ἢν σὺ, πῶς ἂν ἐκνεύσαι δοκοῖς;
quod evitare voluit incommodum H. mea fatebitur
levissima correctione sublatum.—Ἐκνεύσαι, recte reddi-
tum in Scholiis ἐκκορυμῶσθαι, enatare, elegantur infra
Tragicus adhibuit v. 823.

Κακῶν δ' ὁ τάλας πύλαγος εἰσορῶ

Τοσούτων, ὥς μὴ ποτ' ἐκνεύσαι πάλιν·

sed illud Ἐκνεύσαι Barnesius tractavit et præsertim Ti.
Hemsterhusius in Lucian. p. 306. qui nostrum etiam
attigit ex Hippol. versum 470. quo Πῶς ἂν ἐ. δοκοῖς, vel
δοκῶ, fatis firmabunt notata R. Dawesio Miscell. p. 207.
—Sed hic meum δοκοῖς vereri possem ne in eandem
caderet vituperationem, in quam venit Phœniis. v.
963. οἰωνοσκοποῖ· Attico quidem more οἰωνοσκοποῖν, οἰεῖν,
οἶν, scribi potest ut εὐτυχοῖν· εὐδαιμονοῖν· ξυνοικοῖν. &c.
nec minus tamen formæ vulgares huiusmodi Poëtis
sunt Atticis in usu: Sophocles quidem fat multa præ-
bebit exempla: τοσοῖ Trach. v. 1251. δοκοῖμ' ἂν, Phil.

v. 1041. ἔς τε ἂν βλαστῇ, Antig. v. 924. ὅς ἂν δηλοῖ,
Ced. T. v. 77. ὠφελοῖμ' ἔγω, Ant. 558. χαροῖμ' ἂν, Ced.
C. 499. Adscribam ex Rheseo v. 626.

Χρὴ δ' ἀνδρα τάσσειν ἢ μάλιν' ἂν ὠφελοῖ.

ex Atticis veteri hæc sua hausit Photius quæ præbet
in Lex. MS. Εὐδοκίμοι καὶ εὐδοκίμοι· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα. ἢ
παιδοὶ καὶ παιδοί, ἢ τὰλλα τὰ ὁμοῖα σὺν τῷ ἢ καὶ ἄνευ τέττε.
Horum similitumque vir accuratissimus Marklandus non
recordabatur.

Vs. 471. Ἄλλ', εἰ τὰ πλείων χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχουσιν, Ἄν-
δραπος ἔσα καρτὰν' εὐ πράξιαις ἂν.] Ad Codices Mus-
gravii, ἔχουσιν exhibentes, accedunt Flor. et Paris. illud
tamen illinc nollem repetitum. In ceteris inventum
ἔχουσιν hic præstat: Codicum est in talibus auctoritas
perexigua. Non si tantum apud quosvis scriptores
sæpe jungitur optativis, sed imprimis ubi in eadem
adeft periodo vocola εἰ· ut hic, εἰ ἔχουσιν, —εὐ πράξιαις ἂν·
in Euripidis Bacch. v. 945. Δύναμ' ἂν, εἰ βύλοι. Or. v.
778. Phœn. 1023. Iphig. in Aul. v. 306. Elec.
669. Sophoclis Aj. v. 455. εἰ δὲ τις θεῶν βλάπτει, φύγει
γ' ἂν κακὸς: τὸν κρείσσεια. Elec. v. 349, 50. 415, 585.
Antig. v. 68. Ced. in Col. v. 915, &c.

Vs. 474. Ληξόνδ' ἰβρίζουσ'·] Ληξόν δ' ἰβρ. est in Flor.
Paris. aliisque Codd. Hic tamen mihi quoque placet
copula τε· nam ad illud αἰνὸν respondet in v. 476. Τόλμα
δ' ἐρῶσα· et bene junguntur, λήγει μὲν κακῶν φρενῶν, Ληξόν
δ' ἰβρίζουσ'. Nutrix ad Deianiram in Senecæ Herc. in
Ceta. v. 927.

Depono tumidas pectoris læsi minas,

Mortisque diræ expelle decretum borridum.

—Sincera sunt seqq. ἢ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις ταῦδ' ἐστὶ, κρείσ-
σω δαιμόνων εἶναι δίλιν. in Flor. est δίλιν· et magis esset
oratio animosa, si scriberetur, —κρείσσω δαιμόνων εἶναι
δίλιν; vin' tu Diis esse superior? In Eurip. Troas v.
964. εἰ δὲ τῶν θεῶν κρατεῖν βύλει, τὸ χρηστὸν ἀμαδίς ἐστὶ καὶ
τοῦδε —In hac oratione Nutricis suspicor Editionem
Hippolyti primam, prudenter omisos in secunda, hos
duo versus obtulisse, quos ex Hippolyto citat Euripidis
Stobæus p. 140, 18. Grot. p. 78.

Ἐγὼ γὰρ φημι καὶ Νόμος γὰρ μὴ σέβειν

Ἐν τοῖσι θεοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

—Ad proximos versus 477, 478, 479. Horatianos, ante
Barnesium, compararunt Muretus V. L. i. c. iv. Lam-
binus in Horat. Epist. i. 1. 33. et Gatakerus A. M. P.
c. viii. p. 488.

Vs. 480. Ἦτ' ἀρὰ γ' ὄψι γ' ἀνδρες ἐξείρουσιν ἂν, Εἰ μὴ
γυναικὲς μηχανὰς εὐρήσονται·] Quod est in Iphig. Taur.
v. 1032. Δινοῦν γὰρ αἱ γυναῖκες ἐξευρίν τέχνας· verum esse
monstrant historia et experientia cuique quotidiana.—
In Codd. Paris. et Flor. vocolæ priores sic depravatae
sunt, ἢ γδ ἂν [ὄψι γ'.] Reiskii conjectura legentis, Ἦ
παῦρα γ' ὄψι τ' ἀνδρες, Sane pauca et ea ipsa tarde inve-
nient viri, videri poterit speciosa formulas Euripidis ig-
noranti. Nostro Tragico ἦτοι, five ἦτ', elisa diphthon-
go, diversum ab ἦτοι conjunctione disjungente, saepius
idem est ac ἦ δὲ, certe: ἦτ' ἀρὰ, etiam sequente εἰ, plus
semel Euripidi restituendum, ut hic, recte scriptum le-
gitur in ejus Alceit. v. 732.

Ἦτ' ἀρ' Ἀκασος οὐκ ἔτ' ἐστὶν ἀνδράσιν,

Εἰ μὴ σ' ἀδελφῆς αἵμα τιμωρήσεται

hoc in versu perperam legitur; Ἦ' μὴς ἀδελφῆς apud
Etymol. p. 45, 32. In Heraclid. v. 651.

Ἦτ' ἀρ' ἐκείνῳ μὴ νομιζομένην ἔγωγε
Μήτηρ ἔτ', εἴ γε τῶνδε προσδίδεις χεῖρ.
Alceft. v. 642. Ἦτ' ἄρα πάντων διαπρίπτεις ἀψυχία 'Οὔ
ἡλίκος τ' ὦν—scribendum,

Εἰ τηλικόσδ' ὦν ἔκ' ἰτόλμησας θανάτῳ

Τὸ σὺ πρὸ παιδός.

Alia quædam dari poterunt infra in Hippol. v. 1028.

Vs. 490. Τί σιμνομυθεῖς; ἢ λόγων εὐχημάτων Δαῖς, ἀλλὰ
ταῖνδρος] *Quid adeo magnifice loqueris?* (Τί σιμνομυθεῖς;
est in Androm. v. 233. Hermiones,) *Non verbis ad
speciem decoris tibi opus est, sed viro, ταῖνδρος, id est νύμφῃ,*
five φαῖντι Παιδογόνῳ δυνατῷ Κίπριδος ἔργα ταλεῖν, ut est
in epigrammate Theocriti. Tragici sententiam hic
pervertit G. Ratallerus. Hippolytum prima *virum
facere* Phædra desiderabat: ut Achillem Deïdamia *pri-
ma virum collato pectore fecit*, in Anthol. Latinæ T. i.
p. 75. *ἄνδρα πιποῖναι Longo.* Similia dedit Gataker.
Diff. de Stylo N. i. c. xii. vid. Martialis xi. Ep. 23, 6.
Ep. 79, 12. Ep. 82, 6. In Senecæ Hippol. Theseus
v. 925.

a meo primum toro

Et scelere tanto placuit ordiri virum.

In Agamemnone ad Ægisthum Clytæmnestra, *Quem
venere tantum scimus illicita virum.* Ad Euripideum
ἄνδρα propius accedit Aufonii epigr. ci. *Salmacis, Felix
virgo, sibi si scit inesse virum;* illud etiam Catulli Carm.
lxii. 6. *Itaque ut relicta sensit sibi membra sine viro;*
quædam illic apta notavit Scaliger. Latinis mihi
Poëtis frequentius *vir* in hunc sensum videtur memo-
ratus, quam Græcis ἀνὴρ, quibus *corpus evirare*, quod
est in eodem carmine Catulli v. 17. potius *emasculare*,
ἢ ἀρσενια τιθέναι, τέμνειν ἄρσενια κέρει, similibusque modis
dicebatur: Eunuchus ἀνὴρ τε καὶ ἀνὴρ, in gripho, quem
ex Clearcho exhibent Athen. x. p. 452. C. Eustath. in
Il. Θ. p. 599, 27. ἢ ἐν ἀνδράσιν ὦν in Eurip. Orest. v.
1560. non tantum ἐκτμηθεῖς, ἀποκοικομμένος τὰ γεννητικά,
sed et τὸν ἄνδρα infelix ferro mollita juvenis, *Atque ex-
secta virum*, Lucano x. 134. *male pubescentibus annis sub-
ripere viros*, Petronio c. 119. v. 21. Scripsisse Cle-
mens Alex. videtur Strom. i. p. 349. ὅσαι μὴ—ἰετμή-
θῃσαν τὴν φυσικὴν ἀκολυθίαν; καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα αἱ γυναί-
κωνίτιδες, ἀποκοφάμεναι τὸν λόγον *exsecta sibi ratione*: illic,
alienissimo loco, posuerant τὸν Χρῆστον, alibi memores
hunc per τὸν λόγον Clementi quoque designatum. Dan-
tur horum similia apud Philonem Judæum p. 821. A.
932. E. 1071. E. presertim p. 1133. D. E. Ab ἀνὴρ
ducta hunc in sensum adhibentur nonnulla. *Cujus
obscæniæ excitata natura traditur*, ut ait Cicero de N.
D. iii. c. 22. *πῆρα τὴν εὐπρεπὲς ἀνδρικός dicitur* Luciano
i. p. 273. τὸ ἀνδρῶν quoque memoranti p. 447. τὰ ἀν-
δρῶν dicuntur in Apostolorum Canone xvii. Quinti-
liano p. 455, 7. aliisque dicta *virilitas* recentioribus
Græcis est Ἀνδρεία. Puella; ἥ τις ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς prout
in Æschyli dicebatur Τοξότισιν, dicitur et veteribus ἀν-
δρωδιῶσα *virum experta*, ἄνδρα, vel ἀνδρίζομενον hoc etiam
in istum adhibuere sensum Philostratus, Heliodorus,
aliique.

Vs. 491. —ὡς τάχος διίστιον Τὸν εὐθὺν ἐξαιπώλας ἀμφὶ σὺ
λόγον] *Quam celerrime dispiciendi sunt, qui absque circuitu
tuum amorem enunciant* Hippolyto. In his miror claror-
um virorum judicia. Διίστιον, mihi nusquam alibi lec-
tum, et hic suspectum est; neque placet Aldina lectio

διίστιον, in Parisino Cod. reperta; ex quo ὡς τάχος cum
Mufgravio recepi pro eis τάχος Sophocli frequentantur
ὡς τάχος et ὡς τάχις quorum loco ὅσον τάχος et ὅσον
τάχις ὅτι τάχος et ὅτι τάχις eidem etiam adhibentur.
Aliquando mihi venerunt in mentem ὡς τάχος ἀνοίγειν
vel ἀνοίγειν Τὸν εὐθὺν ἐξαιπώλας &c. sed horum quoque
neutrum satisfacit. In Attica structura verbalis in τίον
nemo hærebit. *Sermonibus perplexis* Hippolyto poterat
amor indicari Phædræ, vel *palam*. perplexo noluit ve-
tula, sed εὐθὺν λόγον, ut res suo appellaretur nomine:
simpliciter et absque circuitu dicta Thucydidi sunt ἀπὸ τοῦ
εὐθὺς λεγόμενα iii. c. 43. Dion. Chrys. Or. xi. p. 158.
C. οὐκ—ἰρηκεν ἐκ τῶ εὐθὺς. Clemens Alex. Strom. iii.
p. 528, 21. λέξεις.—κατ' ἀλληγορίαν εἰρημέναις, ἐξ εὐθείας
λαβόντες. De se Rhesus in dramate cognomine v. 422.

εὐθείας λόγων

Τίμωνι νέλευθον, καὶ διπλῆς σίφου ἀνὴρ.

Vs. 493. Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ πὶ συμφοραῖς βίος Τοιαῖσ-
δε, σάφρων δ' ἔσ' ἐτίγχαναι γυνή.] Hic quoque literam
copulantem σάφρων τ' ἔσ' ἰ. prætulimus; quia his re-
spondent v. 496, εὐν δ' ἀγὼν μέγας &c. Nam non du-
bito quin recte Marklandus hæc fuerit interpretatus,
*et nisi esses pudica mulier, ex præcedente veru vere mo-
nens si μὴ supplendum in his relinqui.* Si hic esset,
quam Heathius putabat, oppositio, scribi potius debue-
rat ab Euripide, Τοιαῖσδε γ' ἄφρων δ' ἔσ' ἐτίγχαναι γυνή,
vel simile quidpiam. Quam vero tribuit vim vocis
σάφρων illa hic certe non conveniret; ubi paulo post
non absurda viri Docti, quem Scaligerum vocant, est
conjectura legentis, Οὐκ αἶ—Προῦγον αἶ σι δαῖρο, *Non
huc te pellicerem verborum meorum lenociniis*: vid. A.
Dounæus in Demosth p. 121. Poterat se mulier, ut
erat *lena*, considerare tanquam *προαγωγὴν*. Theopom-
pus Athenæi x. p. 443. E. memorat *μαρτυρῆς τὰς εἰσι-
μένας προαγωγῆς τὰς ἐλευθέρους γυναῖκας.*

Vs. 498. Ὡς διὰ λίξας ἔχ' συγκλίσεις τόμα;] Hoc
scribatur, an συγκλίσεις, ut est in Parisinis duobus,
(συγκλίσεις dat Flor.) nihil interest: vid. not. in Eu-
rip. Phœn. v. 268.—Bis nostro versu legitur usq̃ Ma-
ria in Χρ. Π. v. 438. et v. 110. ubi sequentis etiam
partem dat v. 111. Euripideis congruunt ista Sene-
cæ in Agam. v. 289. *quid voce blandiloquâ mala Consi-
fília dictas?*

Vs. 501. Κρεῖσσον δὲ τῶρον, εἴπῃ ἐκώσσει γέ σε, ἢ τῶ-
ρον, ὃ σὺ κατὰ νῆ γαί ρημέν.] *Præstat autem turpe factum,
dummodo te servabit, præ bono nomine, quo superba mo-
rieris.* Pro vulgata huc usque lectione εἴπῃ ἐκώσσει σε,
recepi, quam dabant Codd. Flor. et Paris. εἴπῃ ἐκώσσει
γέ σε. indicativi futuro jungitur sæpius εἴπῃ in una
serie εἴπῃ γε poni monstrabit Xenophon. Ἑλλ. i. p.
263, 11. Cæcon. p. 488, 9.

Vs. 507. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν ἔσ' ἀμαρτάνειν. Εἴ δ'
ἄν, πιδεῖ μοι] *Siquidem hoc erat decretum, nempe τὸ σω-
φρονεῖν, five μὴ πῆρα προσάινειν, peccare non debebas, sed
amori reluctari: si tamen sic stat sententia, aliud meum
nunc sequere consilium; hoc enim erit secundi beneficii loco.*
Ob χρῆν, oportebat, hic mihi præstare videbatur Εἴ τοι
δοκεῖ σοι, præ vulgato δοκεῖ, et prior opinio clar. Muf-
gravii, præ altera explicatione: Εἴ τοι δοκεῖ σφῶν, et εἴ τοι
δοκεῖ σοι, quo sensu posuerint Attici Poëtæ docebit R.
Dawesius Misc. Crit. p. 303, 304. Χρῆν μὲν ἔσ' ἀμαρτάνειν
dicitur, ut in Medea ἢ χρῆν σ' εἰς ἡμ' ἐξαμαρτάνειν.—Si-

ve dicatur Εἰ δ' ἔν, seu εἰ δὲ, nempe δοκεῖ nihil interest: vid. G. Budæi Comm. L. G. p. 398. Euripidea nostra J. F. Gronovius admovit Hippolyto Senecæ v. 140.

Vs. 509. Ἐγὼ κατ' οἴκοι φίλτρα μοι δολιχέρεα ἔρωτες] Hujus forte loci Broukhufius non recordabatur, quo spectare potuit Propertius ii. El. i. 53. *Seu mihi sint tangenda novercæ pocula Phædræ, Pocula privigno non pocitura suo.* Sed neque a noverca legitur amatorio poculo tentatus Hippolytus et φίλτρ' ἐπαδὼν in Phœnissis dicta, v. 1266. Nutrix potius intellexisse videtur, quilibet ufa fuit ad Delphida flecendum Theocriti Simætha. Satis hic fuerat φίλτρα dixisse τὰ ἔρωτες δολιχέρεα φάρμακα, sicut δολιχέρεα φάρμακα τείρων dixit Apollon. Rhod. iii. 738. χρῆμα δολιχέρεος πόθοιο iii. 33. πόθων δολιχέρεα Athenæus v. p. 220. F. olus, διευγερτικὸν πρὸς ἀφροδίσια nonnullis φίλτρων dictum memorans ix. p. 371. B. A. Nesso datum Deianiræ venenum velut φίλτρον Soph. Trach. v. 1158. *irritamen amoris* dixit Ovidius Met. ix. 133. Quia sæpe φίλτρα solent ἀποσκήπτειν εἰς ἄλδρον, ut ait Alciphron. i. Ep. xxxvii. f. in foro quaesitum, *an amatorium, venenum sit nec ne*, Quintil. I. O. vii. c. 3. et c. viii. init. *veneficii rea facta poculum se dedisse aiebat* ἐκ ἐπὶ θανάτῳ, ἀλλ' ἐπὶ φίλτροις apud Antiphonem Orat. i. p. 112, 27.

Vs. 510.—ἤλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω] In sequenti versu φρενῶν βλάβη scriptum in Cod. Flor. Hic in Edit. Hippolyti prima Flor. γνώμης ἔσω. quod, si firmaretur a Codicibus, tanquam rarius, alicui forte placere poterat. Apud alios quidem Poetas ἔσω vel ἔσω sic nonnunquam adhibetur pro εἰς sed non apud Atticos, ut equidem arbitror, nisi forte metro coactos in carminibus Choricis.

Vs. 513. Δεῖ δ' εἰς ἐκείνη δὴ τι τῷ πεθεμένῳ Σημίῳ, ἢ λόγον τιν', ἢ πῶλον ἀπο λαβεῖν,] Reiskii prostat conjectura legentis, ἢ πῶλον τιν', ἢ πῶλον λάβοι. Ad locum Euripidis illustrandum sane quam aptissimum citat Luciani Marklandus, quo D. Heinſius etiam usus est ad Theocriti carmen Magicum p. 309. Exstant verba Luciani T. iii. p. 288. ubi, quibus indigeret ad juvenem Magicis incantamentis flecendum venefica, Melissæ Bacchis enarrat διήσει δὲ τι αὐτῇ τῷ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τοιούτων. In his pro οἷον ἱμάτια, scribendum suspicor, οἷον ὅταν ἱματίων, *fimbriam pallii*: τὰς τῶν ἱματίων ὥς veteres vocasse Λέγεια scribit Erotianus; sed vocem ὅταν satis adfirmavit H. Stephanus Theſ. L. G. ii. p. 1252. Ὅας τῶν ἱματίων exhibet ex Aristophanis perduto dramate Photius in Lex. MS. In rem Pharmaceutria Theocriti Eid. ii. v. 53.

Τὴν ἀπὸ τῆς χλαῖνας τὸ κράσπεδον ὥλεσι Δέλφει,

Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρῶν ἐν πυρὶ βάλλω.

Hanc ex veste sua laciniam amisit Delphis, quam ego nunc minutatim discerptam in ignem sævum conjicio. torto concitata rthombo Licia sunt apud Ovid. i. Amor. viii. 7. Virgilii Pharmaceutria, Ecl. viii. 91. *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit, Pignora cara sui.* velut magicas artes tractatura Dido Æn. iv. 494. ad sororem: *Tu secreta pyram—Erige, et arma viri, thalamo quæ fixa reliquit Impius, exuviasque omnes—superimponas.*

Vs. 516. Πότερ' ἂν χρῆσθ' ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;] Insignem ex Euripidis Inone ῥῆσιν in invidiam apud Stobæum p. 222, 20. una et altera menda deformat: hæc fragmenti sunt ultima, ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας,

Τομαῖς ἀφαιρῶν, ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
Πασῶν μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

Nemo corrigere mecum dubitabit,

ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις.

Schol. in Aristoph. Plut. v. 717. Τῶν φαρμάκων, αἱ τὰ μὲν ἐστὶ καλαπλάγα τὰ δὲ χρῆσθ', τὰ δὲ ποτὰ. de vino Mnesitheus apud Athen. ii. p. 36. Α. Καὶ τοῖς πόσι γὰρ φαρμάκοις κεραινεῖται, Æschyli Prometheus v. 478. ante quam ipse invenisset remedia, mortalibus ægrotis ait fuisse

ἀλέξην' ἔδην, ὅδ' ἐβρώσιμον,

Οὐ χρῆσθ', ὅδ' ἐπιπρὸν, ἀλλὰ φαρμάκων

Χρεῖα κατεσκελλόντο.

ubi recte contra Gaulminum πρὸν tuetur Stanleyus: ter Eustathius profert ex Æschylo πρὸν, vel πρὸ φάρμακα in Il. Δ. p. 353, 53. γ. p. 1263, 40. in Od. z. p. 251, 27.

Vs. 518. Δίδωχ' ὅπως μοι μὴ λίαν φανῇ σοφῇ.] Si ceteri Codices exhibent φανῇ, nihil adeo est cur ex Flor. Cod. φανῇ, futurum tempus, reciperemus; cum ὅπως μὴ, secundum aoristum subj. æque ac futurum indicat. admittat, docente Dawesio Miscell. Crit. p. 229. Quia tamen duplex adest ratio, propter quam φανῇ hic in φανῇ mutari potuerit, φανῇ scriptum arbitror ab Euripide: cujus sunt ex. gr. in Medea λυπρὸς φανῇ videberis: αἰχλὼν φανῇ σοφώτερα φανῇ vss. 301, 501, 600.

Vs. 522. Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποτὶα Κύπρι Συνηγὸς εἶς] Forſan in Editione prima similia quædam dixerit Nutrix his in Hipp. Senecæ v. 271.

Tentemus animum tristem et intrastabilem:

Meus iste labor est, aggredi juvenem ferum,

Mentemque sævam fletere immitis viri.

qualibus satis apte responderent versus, quos exhibet ex Edit. prima Hippolyti Stobæus p. 388, 17. Ed. Grot. p. 245.

Ἐχὼ δὲ τόλμης καὶ θράσους διδίσκαλον,

Ἐν τοῖς ἀμνηστῶσι νυπορώτατον,

Ἐρωτα, πάντων δυσμαχώτατον δειν.

Verba Nutricis, intrastabilem fletere laborantis, in hac Dramatis Editione prætermiſſa, forſan dederat in priori; dedit illa Seneca v. 435—483.

Vs. 525. Ἐρως, Ἐρως, ὅς κατ' ὀμμάτων στάζει πῶδον,] Homericum δ, pro ὅς, quia nusquam Atticis Poëtis videtur adhibitum, ne hic quidem probandum censui, quodque Ed. prima Flor. et duo tresve Codices dabant Musgravii, Flor. etiam et Paris. recepi; legitur in Flor. ἔρον, ἔρον, ὅς κατ' ὀμμάτων. Scholiastæ quoque lectum, ὅς exhibet in his Euripideis Eustathius in Il. γ. p. 328, 17.—Respondent in Euripidis Troas in ista Chori v. 840. Ἐρως, Ἐρως, ὅς παρὰ Δαρδάνια μέλαθρ' ὅτ' ἤλθεις, Οὐρανίδαισι μέλων. in Sophoclis Antig. v. 791.

Ἐρως ἀνίκατε μάχαν,

Ἐρως, ὅς ἐν κήμασι πίπτεις,

Ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς

Νεάνδος ἐνυχεύεις —

eleganter emendabat (quod me monuit Doctiff. juvenis Leidenſis, Joann. Luzacius,) vir Summus T. Hemsterhuis,

Ἐρως ἀνίκατ', ἀμάχαν' | Ἐρως—

ut designetur ὁ ἀμνηστικός, cui resisti nequeat: Cupido dicitur Γλυκίπικρον ἀμάχανον ὅς πετον Sapphoni ap. Hephest. p. 24. De amore per oculos in viscera pene-

trante multi multa notarunt hic non retractanda: præivit et in his Euripidi Æschylus Agam. v. 750. Suppl. 1017. Sophoclis versus et alia dat Athenæus xiii. p. 564. causam tradit Plutarch. T. ii. p. 281. A. B. In epigrammati nondum opinor editis Meleagri hæc leguntur:

Τὸν με πῶδ' αἶψ' ἄνθρωπον ὑπὸ γέρονσι Μῦσος,
Ὅμμασι τυξέσας, τὴν ἰδὺσιν ἔπος,
Τὸν θρασὺν εἶλον ἰγὼ —
Διπλᾷ δ' ἀκτίνι με κατέφλεγον, αἱ μὲν ἔρωτος
Παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν —

in Asclepiadis epigr. Δόκειον ἢ φιλέφνης dicitur Ἰμῆρον ἀγρόπληστα κατ' ὀμμάτων. — In his Euripideis dicitur Cupido v. 526. — ἰσάγων γλυκεῖαν ψυχᾷ χάριν ὥς [ἐπιστρατεύσῃ] In duobus Musgravii Codicibus lectio prostat vulgatâ non deterior, Ψυχᾷς χάριν, ὥς ἐπιστρατεύσῃ in quibus τέτων supplendum relinquitur; nisi figuram quis statui malit πρὸς τὸ νοητὸν vel πρὸς τὸ σημασιόμεινον, Homero, Tragicis, et quibusvis frequentatam. Sive autem scribatur ὥς, seu οἷς ἐπιστρατεύσῃ, nihil interest, cum utroque modo verbum Euripidi ceterisque scriptoribus construatur: vid. Duker. in Thucyd. p. 272. et notata in Eurip. Phœn. v. 292.

Vs. 530. Οὔτε γὰρ πυρὸς ἔτ' Ἄσρων ὑπέρτερον βίλος, Οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτης Ἰησιν ἐκ χειρῶν ἔρωτος ὁ Διὸς παῖς.] Hinc ista fecit Latina Grotius,

Non truci flammæ, neque tanta virtus
Siderum, quantos meditatatur ictus
Cypridos divæ puer et Tonantis.

Fingamus fuisse; quæro num hic dicatur Cupido Veneris et Jovis filius: dicitur ἔρωτος ὁ Διὸς παῖς ut alibi nusquam apud Poëtas veteres Græcos, quibus ubique vocatur, ut Latinis Puer Veneris, ὁ τῆς Ἀφροδίτης παῖς Κυπρίδης. &c. hic vero τὸ τῆς Ἀφροδίτης non ad Amorem referri potest, sed ad ejus βίλος. Prorsus vero insolens est loquendi modus, τὸ τᾶς Ἀφροδίτης (βίλος) ἰησιν ἐκ χειρῶν ἔρωτος. Sententia satis est perspicua, Neque tantam esse vim ignis, nec teli cœlestis, five fulminis, quanta fit illius teli, quod certa manu Puer Veneris emittit. Obversabantur ista, ni fallor, Senecæ, dum in Medea Chorum dicentem faciebat v. 579.

Nulla vis flammæ, tumidique venti
Tanta, nec teli metuenda torti;
Quanta cum conjux viduata tedis
Ardet et odit.

Πυρὸς βίλος est vis flammæ; per ἄσρων βίλος fulminis telum vel fulmen intelligo, sæpe βίλος, et βίλος κεραυνὸς Sophocli dictum, πυρπάλαιον βίλος Διὸς Pindaro Ol. x. 96. In hæc Euripidis convenit epigramma in Amorem Anthol. iv. c. xii. 108.

Ὁ πῆλαιός τ' ἄνθρωπος ἰδὼν ἄγνοσι κεραυνόν,
Δεικνύς ὡς κρείσσον πῦρ πυρὸς ἐστὶν ἔρωτος.

Quæ quidem in his Euripidæ apparent incommoda literarum aliquot mutatione videntur evitari posse, si sic illa scribantur,

Οὔτε γὰρ πυρὸς, ἔτ'
Ἄσρων, ὑπέρτατον βίλος
Οἷον γ' ὁ τᾶς Ἀφροδίτης
Ἰησιν ἐκ χειρῶν
ἔρωτος ὁλίγος παῖς.

hunc autem in modum capiantur, Οὔτε γὰρ πυρὸς ἔτ' ἄσρων [nempe τοῖον βίλος ἐστὶν,] οἷον γὰρ βίλος ὑπέρτατον ἰησιν

ἐκ χειρῶν ἔρωτος, ὁ τᾶς Ἀφροδίτης ὁλίγος παῖς. Neque enim aut ignis, aut tale fulminis telum, quale potentissimum manibus suis ejaculatur Amor, parvulus puer Veneris: idem ille tamen τῶν ἀπάντων δαιμόνων ὑπέρτατος secundum Euripid. ap. Stob. p. 387, 29. Hanc vero sententiam commodam fatebuntur, qui hic Cupidini patrem et avum eundem dare non recusant. Jovis filium docte tuetur S. Musgravius Exercit. in Eurip. ii. c. iv. quicum alibi pluribus ea de re licebit φιλολογεῖν. Hic satis erit dixisse ex veteribus Poëtis Græcis, qui toties Amorem cecinere, neminem, quem quidem ego noverim, Διὸς παῖδα dixisse, Veneris filium plurimos; nec solitum in talibus Euripidem ab opinionibus secedere vulgo receptis. Jam vero hic quoque venusta mihi videbatur oppositio futura inter ὁλίγον huncce παῖδα Ἀφροδίτης, et tela, quæ parvulis ille manibus emittit violentissima; qualis certe Poëtis sæpe placuit: Theocr. xix. 8. mater ad filium, Χαῖ τὸν τοῦ μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλῖκα ποιεῖς. Moschus Eid. i. 13.

Μικκύλα μὲν τήν τε χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.
Nævius apud Nonium in v. Cupidinem,
Ædopol Cupido, quum tam pusillus sis, nimis multum vales.

Varronis sunt apud Nonium in Agere in eandem sententiam verba. Præter ceteros tela Cupidinis Seneca celebrat in Hippol. v. 193, 200, 278. iste Puer
Tela quam certo moderatur arcu!

Herc. in Oeta v. 540.

Qui certa tenerâ tela dimittit manu.
Nonno Βαιὸς ἔρωτος dicitur, et ejus Βαιῶ Ὀμῶ pendere πανδαμάτειρα φερέτην alibi τόξον ὑπέρτερον, ὃ γόνυ καμπύλῃ Ζεὺς ὑπάτος. Sæpe παιδάριον, μικρὸν παιδίον vocatur, Βαιὸς in Anthol. iv. c. xviii. ep. 44.

Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κῆρος ἔρωτος.
Hic ex conjectura mea diceretur Veneris ὁλίγος παῖς. pro μικρὸς sic ὁλίγος usurpatur Homero, Hesiodo, Nicandro, Callimacho, Apollonio Rhod. sæpius in Anthologia. ὁλίγος τις κῆρος est in Theocriti Eid. i. 47. Homerus H. in Mercur. v. 245. dixit

Παῖδ' ὁλίγον δολίχ' εἰλυμένον ἐντροπήσιν,
ubi v. 455. ὁλίγος περὶ ἰὼν κλυτὰ μέγα οἶδας. Extra chorum vocem non usurpasset Euripides.

Vs. 535. Ἄλλως ἄλλως παρὰ τ' Ἀλφειῷ] In Paris. Cod. scribitur Ἀλφειῷ sic versus esset anapæsticus, antithetico non respondens. Paulo post in Βέταν φόνον Ἑλλὰς αἰεὶ δὴ ultima vocula abest a Paris. aliisque Codd. apud Musgravium, et videbatur illa velut adsummentum rejicienda Heathio, corrigenti Βέταν φόνον Ἑλλὰς ἀρ' αἰεὶ. Hinc Βέταν φόνον attigit Eustath. in Hom. Il. A. p. 36, 51. Il. Z. p. 481, 35. — Ἐρωτὰ δὲ (vs. 538.) τὸν τύραννον ἀνδρῶν, Τὸν τᾶς Ἀφροδίτης Φιλτάτων θαλάμων Κληδῶνον (Κλειδῶνον Cod. dat Paris. ut scripserat Euripides) ὃ σέβειζομεν non colimus, publico certe cultu non dignamur Amorem; cui primus fertur Charmus ætate Pisistrati altare statuisse in Academia. In Euripidis Andromeda ἔπῃ in signem Perseo datam, cujus hic primus erat versus,

Σὺ δ' ὃ θεῶν τίρανε καὶ θρώπων ἔρωτος,
liquet ex Luciani T. ii. p. 2. Illum Orphici canunt, H. lvii. πάντων κληῖδας ἔχοντα ut mirum non sit thalami Veneris, illi Semper hærentem puerum quem dicit Horatius Carm. i. Od. 32. 9. hic dici Κληδῶνον. sacerdotes

non tantum Tragicis κληδεχοι Deorum Dearumve dicuntur, observante Ez. Spanhem. in Callim. H. in Cerer. v. 45. sed et Dii ipsi vario respectu. Noster thalami materni κληδεχος dici potuit, ut Juno jugalis κληδεχας γάμων φυλάττει dicitur Aristophani Thesm. v. 985. Conf. P. Wesselingi Obs. i. c. 3.—Quæ paucis dixit in Amorem Euripides, in Hippolyto Senecæ Chorus explicatius et copiose persequitur v. 283, et seqq.

Vs. 545. Τὰν μὲν Οἰχαλία Πάλον ἄζυγα λίκτρον] His adscripta παρθένοι ἄπειροι γάμων præbet Cod. Paris. et Οἰχαλία quod ex primis Edd. et 2. Codd. recepit Musgravius: hoc altero nonnihil elegantius, positum pro Οἰχαλία ut in Phœn. v. 611. Μυκήταις Androm. Troia v. 438, 461, 704. Αἰλίδι, Iph. Taur. 538. vid. Bentley. in Callim. H. in L. P. v. 18.—Paulo post, οἶκον Codicis auctoritate firmato, Musgravius verbum 550. Τὰν καὶ ὅπως τε βαίχων, eleganter et vere mihi quoque correxisse videtur, Τὴν αἰδὸς ὥς τε βαίχων. Quod si vicinorum mihi sensus æque constitisset, emendata in contextum intromissem. Docte suam Musgravius emendationem adfirmavit. Nihil in his Codices juvabant: Τὰν omittitur in Paris. ut in aliis: αἰδὸς et βαίχων erant in Flor. If. Vossius adscripserat "Τὰν καὶ id est nympha." Hic Eruditissimo Musgravio si δεύτερος πλεὺς instituitur, in versu forsan præcedenti 549. nobis etiam vulgata meliorem eruet lectionem. Ad sententiam satis commodum arbitror, quod est in Scholiis: τὴν ἐν Οἰχαλία παρθένοι—ἀνμφον ἔσαν τὸ πρότερον, ἀποζεύχασα καὶ ἀποχωρίσασα τὸ οἶκον—ἢ Ἀφροδίτῃ τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ—πορθέσει τὸ πατρίδος—ἰδωκεν. Sed vulgata nobis, οἶκον Ζεύξας ἀπειροσίαν, istam non admittunt interpretationem. Clar. Editor Hippolyti censuit duo hic diversa tradi, primum, Iolen Herculi Venerem inter cædes et incendia dedisse ducendam: deinde Cæcæ et Euryti familiæ (οἶκον) Furiam quandam incitatissimam conjunxisse. Sed, nulla cum adfit particula, quæ velut diversa disjungat, neque ista αἰδὸς ὥς τε βαίχων, velut Orci Baccam, ulli convenient nisi soli Iolæ, cuius amore Hercules incensus non Euryti tantum domum, sed suam quoque, quin semet ipsum pessumdedit; una mihi serie sic videntur omnia coherere: Puellam Cæcæ virginem domi innuptam (Ἀνμφον οἶκον jungamus) Ζεύξας, conjugem Ἀλκμήνης τῶν Κύπρις ἐξιδωκεν, Herculi dedit Venus; qualem vero puellam, et quibus illam dedit auspiciis Herculi? Iolen illi dedit ὥς τε βαίχων αἰδὸς ἀπειροσίαν δρομάδα dedit illam conjugem σὺν αἵματι, σὺν καρπῷ, φονίῳ δ' ὕμναίῳ. Ob Iolen quidem Καθηρέθη πατρός Οἰχαλία δορί, quod est in Sophoclis Trach. v. 485. Cecidit Cæcæ inclyta;—causa bellandi est amor, Seneca Herc. in Cæta, 422, 24. Sed et Iole, quamvis innocens, causa fuit pereuntis Herculis et Deianiræ: chorus in Trach. v. 910. Ἐτικνυμένας Ἀνίρτος (Ἀνίρτος) αἰδὸς νύμφα δόμοισι τοῖσδ' ἱρύνειν. Herculis utique δόμοισιν. Athenæus xiii. p. 560. C. ἀντραπήσαν καὶ ὅλοι οἶκοι διὰ γυναῖκας—ἢ Ἡρακλῆος διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν καὶ Εὐρύτου θυγατρὸς ὃ Θησέως διὰ τὴν Φαίδρας καὶ Μίνω. In hujus strophes pæne ultimo versu ἰδωκεν est in Cod. Paris. in ultimo τλάμων ob metrum corrigit Heathius.

Vs. 555. Ὡς ὅτε αἰδὸς ἱερὸν Τεῖχος] In hac antistrophe nihil est adeo ad quod quis offendat. vs. 557. deterior est vulgatâ lectio Flor. Συμπίπτει ἂν οἶον Ἀ Κύπρις ἱρπυ.

ultimum in ἱρπυ viro cuidam docto mutandum videbatur: mihi quoque οἶον ἱρπυ aptius videtur quam οἶον ἱρπυ, quod Tragicis non fuit usitatum, quo sensu Dorice scribentibus quibusvis frequentatur pro ἱρπυ. Idem ille frustra paulo post correxisse videtur διγόνις Βαίχων ut dixerit Poëta more vulgato διγόνις, iterum patrio nascentem corpore Baccum, Manilio ii. 17. Vicina non egent interprete; nam quis non Semelen, ignemque jugalem, Letalemque simul novit de pellicis astu? ut canit Nemesianus Cyneg. v. 17. Semelen amor, sive Venus—vs. 562. πότμον Φονίῳ κατέλασεν. Vir Clarissimus, ut strophes versui conveniat, scribendum statuit κατέλασεν admoovit. Κατέλασεν significat κατέλασεν, locum habitandum dedit: qui staret a poculis, Phryga Jupiter Οὐρανῷ ἱκαταλάσεν, Apollon. Rhod. iii. 116. de aquila eadem scribit Mæro ap. Athen. xi. p. 491. B. πότμον Φονίῳ κατέλασεν vereor ut Græce dici possit. Sensui vero plane satisfacit κατέλασεν igne lethali consorivit: vid. Hipp. v. 1377. viva sepulcro includenda Sophoclis Antigone v. 844. Niobæ, inquit, με δαίμων ὁμοιοτάτας κατέλασεν. In ejusdem CEd. T. versus est 971.

Σμικρὰ παλαία σώματ' ἐνθάδε ῥοπή.

sic Latine redditus in CEdipo Senecæ v. 787.

Animam senilem mollis exfolvit sopor.

—Vs. 563. in Flor. Cod. scribitur Διὸς γὰρ πάντα γε σπινθὴρ μ. in Paris. Διὸς γὰρ πάντα γε σπινθὴρ supra scriptum γρ. σπινθὴρ, in duobus inventum Διὸς, recepit Musgravius in contextum, recte servato, quod erat in plerisque, verbo σπινθὴρ. Perparum interest, Διὸς probetur an Διὸς, quia tamen ratio liquet cur illud in Διὸς ab illis sit mutatum qui non animadvertabant Διὸς hic Doricum esse pro Διὸς hic quoque sequutus sum Musgravium. Διὸς γὰρ τὰ πάντα σπινθὴρ Solet enim illa plerisque vebemens, vel amore adflare vebementi. Leniter illa quidem placidum potest amorem adflare, sicut Venus dictis divinum adspirat amorem in Virg. AEn. viii. 373. Quos vero odit, vehementis amoris adspiramine graviter urget, ut apud Valer. Flacc. vii. 255. furialia figit Oscula, permixtumque odiis inspirat amorem. Verba tamen Græca de lenis amoris adflatu frequentius adhibentur: In Amoribus Luciani T. ii. p. 438. honestus Amor ἡπία ταῖς ἐκάστῃ δανοίῃς ἐμπνέει. Apollon. Rhod. iii. v. 936. ἔδῃ σὲ Κύπρις οὐτ' ἀγαυοὶ φιλόνοτες ἐμπνέουσιν Ἐρωτες. Auctor Aëtis inter Theocritea xii. 10. Εἰς δ' ὁμαλοὶ πνεύσαντες ἐπ' ἀμφολέουσιν Ἐρωτες.

Vs. 565. Σιγήσας, ὃ γυναῖκες, ἐξηργάσμεθα] Idem versus est in Χρ. Πάχ. 847. ubi sequitur. Ἐπὶ χεῖρ' αὐδῶν, παῖδ' ἱρπύσαι θάλασσαν hemistichium est ex Euripidis versu sequente. In Paris. Cod. ἐξηργάσμεθα recte redditur per ἀπολώλαμεν Μινέας, διαπεπρώγμεθ' in Helenæ v. 864. alibi plura dantur similia.—Paulo post Ἐπὶ χεῖρ' αὐδῶν τὸ ἴσως ἐκμάδων melior mihi lectio videtur illa, quam in uno Cod. Musgravius invenit, ὥς μάδων quantumvis in his rarior inveniatur apud Tragicos, concitata tamen Phædræ convenit elliptis vocalæ ὥς estque accommodatius ἐκμάδων quam simplex: ὥς ἂν ἐκμάδων est in Eurip. Androm. v. 715. Ion. v. 77. Soph. CEd. Col. v. 568. idem quod alibi, ὥς μάλλον μάδων τρανῶς ὥς μάδων vel ὥς μάδων σαφέστερον. In Paraphrasi prologi Philoetæ Euripidis, quam dedit Dion. Chrys. leguntur ista: Πόδον, εἰπὶ παλιν, ὥς εἰδὼ σαφέστερον. Quis dubitet versum Euripidis fuisse?

Πόθεν; λέγ' αὐδῖς, ὡς μάθω σαφίστερον.
totidem pæne verba dedit Æschylus Choëph. v. 765.
Πῶς φησ; λέγ' αὐδῖς, ὡς μάθω σαφίστερον: sic ibi corrigendum dixi in Phœn. p. 340. Pro ἡ πῶς vulgatis illic scribi quoque poterit τί φησ; utrumque sæpissime legerat Heathius apud Tragicos, πῶς φησ; minimum decies: quod ipsi non deterius videbatur, τί πῶς, ne semel quidem.

Vs. 571. τίνα θροῖς αὐδάν;] Hinc in Χρ. Πάσχ. v. 133.

τίνα θροῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον;

"Αγ', εἰπέ, τίς φοβεῖ σε φήμ' αὐδῖς νῆα;

Horum loco Tragicus, "Εννεπε (formam Homericam extra choros etiam adhibent Tragici:) τίς φοβεῖ σε φήμα, γύναι, φρίνας, ἐπίσσυτος. Non jungenda sunt φρίνας ἐπίσσυτος sed τίς ἐπίσσυτος φήμα φοβεῖ σε φρίνας. ut in Æschyli Agam. v. 896. "Εμοί γε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαί κατισσέχασιν.—Dixit autem usitato more φοβεῖ σε φρίνας: quo, sequutus Homerum, Æsch. Eum. v. 88. μὴ φόβος σὲ νικᾷτω φρίνας. Suppl. v. 284. φόβος μ' ἔχει φρίνας et, præter ceteros, loquuntur Sophocles et Euripides.—In his ore hiante pronunciari scribique voluit Heathius, φήμα, ὃ γύναι, φρίνας ἐπίσσυτος: Musgravius Exercit. in Eurip. ii. c. iv. hæc eleganti conjectura disposuit, quem in his etiam sequi placuit.

Vs. 577. Σὺ παρὰ κλῆδρα] Non janitorem, sed Phædræ alloqui Chorus videtur: Tu foribus adstas propior; tibi curæ sonus est ædibus emissus; die tu quæso (forte enim scriptum fuerit, "Εννεπε δὴ, "ννέπ' μοι) dic mihi, quid tandem evenierit malis. Poterat alicui melior videri scriptio Codicis Flor. Σὺ περὶ κλῆδρα: mihi potius alterum, ut vulgo minus usitatum, Atticum videtur: vid. Thomas M. in Παρὰ, ne nunc alios testes advocem hic non necessarios.

Vs. 584. Ἰαχὰν μὲν κλύω] Sonum quidem audio: sed proxima, Σαφὺς δ' ἔκ' ἔχω Γεγωνῖν ὅπα: quomodo tandem significabunt, clare tamen non possum percipere vocem? quale quid sententia postulare videtur. Si Γεγωνῖν notaret percipere vel intelligere, placeret Viri D. conjectura legentis, οἶα, qualis aures tuas per fores, quibus adstas, vox acciderit. Sed γεγωνῖν significat clamare, sive clara voce sic eloqui, ut ab aliis intelligi possis. τὸ φθίγγεσθαι ἐξάκυσον, ut recte explicat Eustathius in Il. M. p. 870, 46. cui memoratur etiam ex veteribus Γεγωνὸν φθίγγμα, τὸ λαμπρόν. Hesychius: Γεγωνόν, τὸ ἐξάκυσον, μεγαλόφωνον. Conf. Eustath. in Od. E. p. 230, 23. velut Sapphūs idem habet in Il. Z. p. 488, 18. βύβη ἴσησι γεγωνόν et hinc Wolfius in Sapph. Carm. §. 183. quæ præbet alibi recte scripta, βύβη ἴσησι γεγωνόν, ex Antiphanis loco apud Athen. x. p. 450. F. Sed hoc adjectivum satis adfirmavit F. L. Abresch. V. C. Diluc. Thucyd. p. 732.—Atque id ipsum hic Euripidi positum arbitror hoc modo, Σαφὺς δ' ἔκ' ἔχω, Γεγωνόν τ' ὅπα [Sonum quidem audio] ἔτι δ' ἔχω τὸ σαφὺς, ἔτι ὅπα γεγωνόν, sed neque perspicuum, nec vocem claram exaudio; quæ tibi fores adstanti propior accidit, Vocem, ὅπα quoque dixit Euripides paulo post v. 602. Οἶον λόγον ἀγγέλλον εἰσέκυσσ' ὅπα ὅπα ἀξύνειτον in Ionis v. 1204. τὴν ἰναρτίαν ὅπα, Helenæ v. 1613.—Si quis alterum ὅπα sententiæ poterit adaptare, exemplis hoc quoque Tragicorum confirmari poterit.

Vs. 589.—τὴν κακῶν προμήστριαν] Adscriptum in Cod. Paris. ἱρμηνύτρια: malorum conciliatricem et lenam

anum vocabat Hippolytus. Quæ vere bona collaudarent, ἀγαθὰς προμήστριας (bona conciliatrix dicitur Lucilio) dixit Aspasia Socratis in Xenoph. Ἀπομν. ii. p. 439, 10. non enim illic προμήστριδας sed προμήστριας scripsisse videtur: obstetrices Socrati Platonis in Theæt. p. 149. D. προμήστριαι esse dicuntur διωτάται. eandem formam præbent Aristoph. Nub. v. 41. Thomas M. in Νυμφεύτρια, et bis terve Pollux, qui iii. 31. Καὶ Προμήστριαι μὲν, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον: Σικελιώται δ' αὐτὰς καλῶσι προμηδικτρίας. ubi miror non vidisse Salmasium legitimum esse formam Doricam, quam præbet Codex Jungerm. προμηδικτρίας, a verbo ductam προμυδίζαι. Neminem arbitror abusurum observatis Mœridis in Μαθητρὶς et Ὀρχηστρίς, ad formam in Xenophonte vulgatam defendendam, cui quidem hoc genus probe fuerit perspectum: formas istas vocum in τρία præbent, præter Grammaticos et recentiores, Xenophon, Platon, Æschylus, Euripides, et Aristophanes.—Paulo post in versum 594. vocolam τὰ retraxi Codicis auctoritate Paris. —Quam memorat vs. 597. lectionem ex duobus Codd. et Ed. Flor. Musgravius, illam genuinam arbitror: Φίλως μὲν, ἢ καλῶς δ', ἰωμένη νόσον.

Vs. 598. Πῶς ἔν; τί δράσεις, ὃ παδῶσ' ἀμήχανα.] Elegans Pierfoni videbitur conjectura legentis,

Οἶσθ' ἔν; τί δράσεις, ὃ π. ἀμήχανα;

quia Phædra respondet,

Οὐκ οἶδα πλὴν ἔν, κατθανεῖν ὅσον τάχος,

Τῶν νῦν παρόντων σημάτων ἄκος μόνον.

Hoc modo sibi respondent in Euripideis ista, Οἶσθ' ἔν; —Οὐκ οἶδα: Hipp. v. 91, 2. Hec. v. 997, 8. Troas. v. 69, 70. Frequentissimum Οἶσθ' ἔν; ὃ δράσον.—Nostri conveniunt in Suppl. v. 932, 33.

"Αλλ' οἶσθ' ὃ δράσιν σε βέλομαι τέτων πέρι;

Θ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἔν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.

Conf. Elec. 752.—Hic tamen vulgata, Πῶς ἔν; τί δράσεις; leguntur totidem literis in Hecubæ v. 875. in Medæ v. 1376. Πῶς ἔν; τί δράσω; et sæpius senarios inchoat illud Πῶς ἔν; Nihilominus ob responsum, Οὐκ οἶδα, videbitur alterum, Οἶσθ' ἔν, accommodatius. Non absurdam præbet in his lectionem, τί γυν, Auctor dramatis Χρ. Πάσχ. qui sic leviter immutatos versus nostros adhibet 609—11.

τί γυν, τί δράσεις, ὃ παδῶσ' ἀμήχανα;

Θ. Οὐκ οἶδα πλὴν ἔν κατθανεῖν, εἰ μὴ τάχιστα.

Τῶν νῦν παρόντων σημάτων ἄκος λάβω.

versus illic est 1836. τί γυν, τί δράσω; φεῦ παδῶσ' ἀμήχανα. — Euripideæ Phædræ similis illa Senecæ v. 1188.

O mors amoris una sedamen mali!

O mors pudoris maximum læsi decus!

Vs. 601. Ὡ γαῖα μήτηρ, ἡλίω τ' ἀναπύχαι, Οἶον λόγον ἀγγέλλον εἰσέκυσσ' ὅπα] Hos duo versus Mariam, audita Judæ prodicione, dicentem facit Scriptor Χρ. Π. 266, 7. Hippolytus Senecæ v. 671.

Magne regnator Deum,

Tam lentus audis scelera? tam lentus vides?

ubi plura satis aliena sequuntur in hanc sententiam. Octav. v. 247. In tam nocentem dextra cur cessat tua? Statius Theb. i. 79. videt ista Deorum Ignarus genitor? Euripideæ propius accedunt verba Chori in Medea v. 1250. et seqq. ubi Cl. Reiskii conjecturam Enniana p. 208. forte commendabunt. Hic in Editione nostri

dramatis prima sedem invenire potuerunt duo versus quos ex Hippolyto servavit Stobæus p. 211, 52.

ὦ πότνη Αἰδώς, εἶδε, τοῖς πᾶσι βροτοῖς
ἔκινον, ταῖς αἰχμαῖς ἐξέσθαι φρεσίν.

Vs. 604. Οὐκ ἔστιν ἀκύναις διὰ ὅπως σιγήσομαι.] In Aristoph. Pacem v. 101. Οὐκ ἔστιν ὅπως σιγήσομαι, ista Bergler. attulit; plura hujus generis Dawes. Misc. Crit. p. 281. In Sophocleis ex Thyeste apud Stobæum p. 198, 21. Grot. p. 124.

ὦ γὰρ ἔσθ' ὅπως

Σπυδῆς δικαίας μῶμος ἀπλεταί ποτε,

non ἀπλεταί cum Heathio, sed scribendum ἀπλεται. — Sequenti versu 606. quia διξιάς τ' εὐωλίης dabat Ed. Ald. (ut invenit in duobus Codd. Musgravius et in Ed. prima) suspicabatur Marklandus scripsisse forsan Euripidem,

Ναὶ πρὸς σὲ γένος διξιάς τ' εὐωλίης

sed hanc vocem in tali formula nusquam legerat vir Clariss. aptiorem aliam non rejicerem: σῆς saltem adjectum arbitror ad implendum defectum duarum literarum, quas sequens syllaba eliserat. Monstrat Hippolyti, ni fallor, responsum, dextram juvenis adprehendere voluisse vetulam: dixerit itaque,

Ναὶ πρὸς σὲ τῷδε διξιάς εὐωλίης.

Sic vero loquebantur: Phœn. v. 1659. Ναὶ πρὸς σὲ τῷδε μητρός, cujus aderat in scena cadaver. Iph. in Taur. v. 701. Πρὸς διξιάς σὲ τῷδ' ἐπισκῆπτω. — Helen. v. 1253. Πρὸς νῦν σὲ γονάτων τῷδ', ἐπείπερ εἰ φίλος. Med. v. 707. Ἀλλ' αὐτομαὶ σὲ τῷδε πρὸς γενεάδος. Sed in his αὐτομαὶ ἰκνῆμαι vel ἰκνέτω, nonnunquam additum, sæpe supplendum relinquebatur; illic recto pronomine sic posito, ut legitur nostro versu, et paulo post, ὦ πρὸς σὲ γονάτων. vid. epigramma Meleagri, Clar. D'Orvillio vulgatum in Chariton. p. 201. in versum ex Phœnissis nonnulla notata sunt. Per te Deos oro, dixit et Terentius And. iii. 3. 6. v. Sc. i. 15. Ut in Herc. Fur. Seneca v. 1183. scripsisse quoque videtur Herc. in Cœta v. 475.

Per te sed omne cœlitum numen precor.

Vs. 607. Οὐ μὴ προσοίση χεῖρα, μὴδ' ἄψῃ πέπλων.] Oblatum ex duobus Codd. recepi προσοίση, pro προσοίσης. Putat Heathius, ex observatione R. Dawesii versum corrigendum,

Οὐ μὴ προσοίσης χεῖρα, μὴδ' ἄψῃς πέπλων

Neutrum, opinor, admisisset accuratus formularum Atticarum spectator; non certe, quod ne Græcum quidem, ἄψῃς πέπλων Atticis aliisque ἀπλιν, ligare, significabat et accendere, prout in versu Diphili apud Athen. xv. p. 700. D.

— ἄψαντες λύχρον

Λυχνίον ἰζητῆμα

Tangere non utique ἀπλιν, sed ἀπλινθαι dicebatur: hinc ἄψῃ ut a προσοίσομαι, προσοίση congruit utrumque Dawesii observato p. 222. Scribi tamen etiam poterat προσοίσεις, ut legitur in Bacch. v. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα — Μὴδ' ἐξομῶρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἰμοί. nisi hic quoque προσοίση posuerit, vel sui temporis more προσοίσει. Supra Hipp. v. 213. Οὐ μὴ παρ' ὅχλῳ ταῖς γυνούσῃ. Nostro v. 607. vulgata legit Auctor Χρ. Πάχ. dramatis enim versus est 1283.

Μὴ μὴ προσοίσης χεῖρα, μὴδ' ἄψῃ πέπλων.

— ne me attigas atque aufer manum, ex Turpilii Leuca-

dia dat Nonius Marcell. in v. Attigat, et ex Epigonis Attii, cave vestem attiges. Ad Phædrum Senecæ Hippolytus v. 704. Procul impudicos corpore a casto amove Tactus. — Cujus formæ sunt προσοίση ἄψῃ γυνούση ejusdem est in sequenti vs. 608. μηδαμῶς μ' ἐξεργᾷση. et in Helenæ v. 1104. μὴ μ' ἐξεργᾷση. Hefychius veterem præbet Atticam, Ἐξεργᾷση, quam reddidit per διαφθερίης nostrum ibi versum commodum adscripsit L. Kusterus.

Vs. 612. Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.] Hæc Euripidis sententia diversa hominum judicia fuit experta. Quam æquales et cives vexarunt, posteri quoque vituperandam censuerunt, illam unus instar omnium laude quadam sua dignatus Cicero de Off. ii. c. 22. scite enim, inquit, Euripides,

Juravit lingua; mentem injuratam gero.

Hæc ubi verba posuerat A. Turnebus Advers. xxvi. c. iv. 'At hunc, ait, Euripidis versum omnes Græci "Scriptores, imprimisque Aristophanes in Ranis exagitant et vexant." Qui versum excitarint, Auctores quosdam Græcos indicat Jo. Davissius ad Maximum Tyr. p. 639. dederat et nonnulla Barnesius. — Sententiam primum quod attinet; eximia mihi videtur et vera hæc Lucretiæ, prout illam suis verbis Livius expressit i. c. 58. corpus est tantum violatum, animus infons. — infra hanc dicendi majestatem longe jacent, si vel essent vera, mentientis ista Phædræ in Senecæ Hippol. v. 891.

Tentata precibus restiti; ferro ac minis

Non cessit animus; vim tamen corpus tulit.

Est procul dubio dictum pessimum in Plauti Rudente v. Sc. i. 68.

Mens arbitratus est, lingua quid juret mea.

Sed Cydippen hanc decere sententiam,

Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος,

sapienter judicavit Ovidius, dum Latinis illam facit verbis dicentem Her. Ep. xxi. 135.

Quid tibi nunc prodest jurandi formula juris,

Linguaque præsentem testificata Deam?

Quæ jurat mens est; nil conjuravimus illa.

Vere etiam Cicero, l. c. Quod ita, scribit, juratum est, ut mens conciperet fieri oportere, id servandum est: quod aliter; id si non feceris, nullum est perjurium. quod aliter, nempe vi coactus, juraveris, id jurato quoque licet non facere: atque in istum sensum Ciceroni prolatus Euripidis verius laudari potuit; si scilicet ab illo adhiberetur, qui præstare recusaret, quod facturum se coactus prædonibus aliisve jurasset. — Quod si quis quærat deceatne hæc Euripidis Hippolytum sententia, mihi quidem illum hoc inprimis in loco maxime dedecere videtur; neque id, opinor, negasset Cicero. Juratus nutrice promiserat Hippolytus, quodcumque fidei suæ committeret, arcano se silentio celaturum; intellecto scelere novercæ, quod abominabatur, suam ille poterat damnare temeritatem; nec mentem tamen gerebat injuratam, quippe quæ concepisset servandum promissum. Sed qui hanc in scena profert sententiam, a verbis ipse suis adeo diffidet, ut atrocissimis se calumniis lacerari maluerit Hippolytus Tragicus, quam lingua juratam fidem ullo pacto violare: quin imo ab hoc uno vinculo religioso, quo pius se juvenis obstrictum credidit, pendet totum drama. Neque est ut quis dicat, verba ex-

cidisse indignatione prima commoto, postea mutatum; nam in hac ipsa scena v. 657. juratum se silentio fateatur obstrictum Hippolytus. Præterea, ut erant tum mores Atheniensium, vereri debuerat Tragicus, ne ipsi, quos oderat, sycophantæ, rabulæque forenses hac sententia sua sæpius abuterentur. Minime itaque miror censuram, qua Comicus illam sæpius exagitavit Ran. v. 102. v. 1519. Thesm. v. 282. ad utrumque locum Ranarum in Scholiis versus legitur Euripidis, et loco fati alieno in Acharn. v. 397. excitatus etiam Suidæ in v. Ἀνώματος, et in v. Μῶρος ab auctore incerto.—Ob hunc verum a cive quodam suo Tragicus in iudicio impietatis accusatus, tanquam suafor perjurii, exceptione fori videtur hac elapsus criminatione: Aristoteles Rhetor. iii. p. 146, 25. Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει (scribendum puto, πρὸς Ὑγιαίνοντα *adv. Hygienetum* in Or. de bonorum permutatione,) κατηγορεῖντα ὡς ἀσιβῆς (f. ἀσιβῆ) ὅς γ' ἰποίησι καλεύων ἱπιορκεῖν.

Ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος.
ἔφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν, τὰς ἐκ τῆ Διονυσιακῆς ἀγῶνης κρίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἄγοντα· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν διδάσκοντα λόγους, ἢ δώσειν εἰ βύλεται κατηγορεῖν. quæ hic dici possent nihil facerent ad Euripidis versum: vid. H. Vales. in Mauffaci Dissert. p. 204. Ez. Spanhem. in Aristoph. Ran. v. 102. et v. 797.—In Menagianis T. i. p. 148. confunduntur de hoc Euripidis versu Aristoteli narrata cum iis, quæ de Euripidis Ixione Plutarchus tradidit T. ii. p. 19. E.—Quid de hac sententia Plato censuerit non obscure colligas ex urbano loco quo facit utentem Socratem in Theæteto p. 154. D. εἰὰν ἀποκρίνη ὅτι ἐστίν, Εὐριπίδειόν τι ζυμῶσεται· ἢ μὲν γὰρ γλῶττα ἀνέλεγκτος· ἢ μὲν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν ἐκ ἀνέλεγκτος. Huc respicit etiam ista scribens Plato in Sympot. p. 199. A. ἢ γλῶττα ἐν ὑπὸ-χίῳ, ἢ δὲ φρὴν ὤ. et, vocibus φρὴν et γλῶσσα inverfis, Diogenes in Luciani Vit. Auct. T. i. p. 549. ἢ φρὴν σοὶ ἀλ-γίσει, ἢ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Isocratis discipulum Cephisodorum hunc quoque versum inter improba Poëtarum dicta retulisse liquet ex Athen. iii. p. 122. B. cujus iudicium alii sequuti sunt: Justinus M. Apolog. i. p. 67. B. Basilus M. ii. p. 178. D. Eustath. in Il. T. p. 1239, 16. qui tamen alibi ex Homericis, ἐκὼν αἰ-κοῖντι γε θυμῷ, dictum Euripidis quodammodo tueri voluit in Il. Δ. p. 337, 28.

Vs. 615. ἀμαρτίν εἰκὸς ἀνδρώπης, τέκνον.] Literam non spernerem, ἀμαρτίν δ' εἰκὸς ἀνδρώπης· quam præbet interjectam versus in dramate Xp. Π. Σύγλυδ'· ἀμαρτίν δ' εἰκὸς ἀνδρώπης, τέκνον· quo firmatur in hoc versu lectio recepta, cujus loco dat ἀνδρώπης Cod. Flor. ut infra legitur Hipp. v. 1434.

ἀνδρώποισι δέ,

Θεῶν δίδοντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

alterum Atticis est usitatus: Aristoph. Nub. v. 1420. Εἰκὸς δὲ μάλιστα τὴν γέροντας ἢ νέας τι κλάειν. 1441. vid. Antiphon p. 138, 2. Andocides p. 1. 33. Lycurgus p. 153, 29. emendatus Jo. Tyloro.—Quod est in vs. 614. Ἀπίπτουσ' Euripidi frequens Steph. Bergler. attigit in Aristoph. Pacem v. 527.

Vs. 616. ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνδρώποισι κακόν, Γυναι-κας εἰς φῶς ἡλίου κατὰκισσας;] Florilegii sui caput Stobæus, cui titulus Ψόγος γυναικῶν, ut multis Euripideis, his proximis quoque septem versibus ornavit p. 432, 33. Ed. Grotii p. 309. In his quidem Euripidis Hip-

polytus modum omnem exsuperat, hac tamen in re more hominum facit, ut, ab impudica muliere tenta- tus, atque affectus injuria gravissima, non illam tan- tum, sed totum genus muliebri odio dignum censeat. Ubi monet Dion Chrys. illud unicuique maxime odio- sum esse, a quo læsus sit, Or. lxxiii. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τῷτο, inquit, καὶ πρὸς ἀνδρώπης παύσασιν οἱ πολλοί. τῷ μὲν (corrigendum, οἱ πολλοὶ Ἱππολύτῳ μὲν) ἐκ γυναικὸς τὴ συνίδη δίδον, ὅτω δὲ κίβδηλον,

ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνδρώποισι κακόν,

Γυναικας εἰς φῶς ἡλίου κατὰκισσας,

versuum sedes si fuerat Casaubono nota, facile fuisset ea ratione, qua dixi, Hippolyti nomen restitutum.— Sententias versufque Tragicus adhibuit simillimos in Hippol. et Medea: Medæ ῥήσις est v. 516.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὅς κίβδηλος ἦ,

Τικμηρὶ ἀνδρώποισιν ὅπασας σαφῆ, &c.

Sententiæ, ex Theognidea v. 119, &c. ductæ, similis est in Hippol. v. 925, &c.—Versibus qui sequuntur,

Εἰ γὰρ βρότειον ἦδ' ἐλες σπείραι γένος,

Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴ παραχίσσθαι τόδε·

similes sunt in Med. v. 573, 4.

Χρὴν γὰρ ἄλλοθεν ποδὶν βροτῆς

Παῖδας τεκνῆσθαι θῆλυ δ' ἐκ εἶναι γένος.

In hoc genus Euripides etiam Stobæi,

εἰ δέ τε θιάς

Τόδ' ἔστι πλάσμα, δημιουργὸς ὦν κακῶν

Μίγιστος ἔγω, καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Vs. 620. Ἄλλ' ἀντιδέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτῆς Ἡ χρυ-σὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκὸν βάρος, Παῖδων πρίσασθαι σπέρμα.] Non multum referebat, hoc ordine voces collocarentur, an, quo vulgantur, Ἡ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσὸν βάρος· quia tamen χαλκὸν βάρος paulo aptius cohærebant, or- dinem prætulit, quo hæc exhibebant Codices Flor. et Paris. ex suorum etiam uno sic positas voces enotavit Musgravius. Vitiosas dat in his lectiones Editio Sto- bæi prima, Ἄλλ' ἐντιδέντας—et Πόσιν πρίσασθαι· quarum hæc orta fuit ex vicino quodam versu.—Huc spectant ista Luciani in Amoribus T. ii. p. 439. ζήλων μὲν ἢ κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ, δ' ἄρα τῆς πρὸς γυναικας συνίδη, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ καὶ ναὺς, ἀργύρε καὶ χρυσὸν τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἰωνόμεθα.—Sequentia Euripidis, τῷ τι-μήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον, pro census amplitudine, pro bono- rum cuiusque ac facultatum æstimatione, Jo. Brodæus in-terpretatus est Miscellan. iv. c. 15.

Vs. 626. —ἔλθον δωματῶν ἐκπίνομεν.] Paulo post mari- tus v. 633. dicitur Δύστηρος, ἔλθον δωματῶν ὑπεξιλών· qui versus illic forsitan omitti potuerat. Nostro vs. Jo. Pier-sonus corrigendum suspicabatur

ἔλθον δωματῶν ἐκπίνομεν·

Frequens quidem verbum ἐκπίνειν, etiam apud Tragicos, nusquam significat *expendere*, semper *solvere*: hic vero sententia poscit *effundimus*, *exbauimus*, vel quid simile: παρέρωαν κίησιν Αἴγισδος δόμων Ἀνδρεί· τὰ δ' ἐκχει. Soph. El. v. 1304. Usitata sunt optimis scriptoribus, τὸν πατρι-κὸν πλῆτον ἐξίχεν. Λύωνος οἶκος ἐξένηλτο· χύσιν ἐργάσασ-θαι τῆς ὑσίας πολλήν. Ut *exedere* et *ebibere*; Græcis in talibus καταφαγεῖν, καταπίνειν et ἐκπίνειν adhibentur: Terent. Heaut. iii. 1, 53. Quid te futurum censes, quem *affidue exedens*: Varro apud Nonium in v. Occupatus, *Crede mihi, plures dominos servi comederunt, quam canes*:

ad Catulli xxix. 23. *devorare patrimonia*, multa notat Vulpus. Horatius Serm. ii. Ecl. iii. 122.

Filius aut etiam haec libertus ut ebibat haeres.

Æschines c. Tim. p. 13, 38. τὴν πατρῶν ὕσιν ὁ μόνον κατέφαγεν, ἀλλ', εἰ οἷός τ' εἴπῃ, κατέπιεν. quod hinc adnotavit Pollux vi. 20. Platonis Comici versus est apud Athen. x. p. 446. E.

Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίπτει τὰ χρήματα.

Ad hujus ista tamen loci sententiam non apte respondent.

Vs. 628. Προσθεῖς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ Φειράς, ἀπώκισ', ὡς ἀπαλλαχθῆ κακῷ] Hoc quidem argumentum levissimum esse monstrat P. Victorius V. L. ix. c. xi.—Musgravius in duobus invenit Codd. σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ, et legitur in Medea, ὡς ἴφουσα καὶ θρέψαμένη· alterum vero frequentius occurrit in talibus Tragicorum dictis.—Ubi muliebris sexus mala lamentatur Eurip. Med. v. 232.

Ἄς πρῶτα μὲν δι' χρημάτων ὑπερβολῇ

Πόσιν πρίσσει.

Conf. G. D'Arnaud Var. Conject. i. c. 26. Pater in Diphili comœdia,

Κόρης ἀπαλλαχθῆτα ταμνίῳ πικρῷ
versum dat Stobæus Grotii p. 333. et p. 283. insignem ῥῆσιν ex Sophoclis Tereo similem querelæ in Eurip. Medea :

Ὅταν δ' εἰς ἡβὴν ἐξικώμεθ' εὐφρονες

Ἦδύμεθ' ἐξω καὶ διαμπολάμεθα,

Θιὼν πατρῶν τῶν τε φουσάντων ἄπο·

Αἱ μὲν ξίνας πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,

Αἱ δ' εἰς ἀληθὴ δάμαθ', αἱ δ' ἐπὶ ῥόδα.

Ultimum illud, significans ἐπίφυγα, hinc Hefychio reddi poterit pro ἐπιρροήτα· his opposita dicta videntur ἀληθὴ δάμαθ'· aut, quod suspicor, alia vox ibi latet: neque enim hic Sophocles dedisse videbitur :

Αἱ δ' εἰς ἀληθὴ δάμαθ', αἱ δ' ἐπὶ ῥόδα.

Medea dixit Eurip. v. 238. Εἰς καιρὰ δ' ἡδὴ καὶ νόμος ἀφύγμεν.

Vs. 630. Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτὴρ ἐν δόμοις φυτὸν] φυτὸν ex Codd. (ad quos, præter Scholiaften, accedit Paris.) recepit Musgravius, pro κακόν. hoc mihi videtur in prima dramatis Ed. positum; φυτὸν in secunda, tanquam hic melius, ubi jam quater in vicinia mulieres dixerat κακόν· quo Comicum putabat respexisse Bergler. in Thefm. v. 796. Utrumvis auctoritate poterit Euripidis affirmari; nam in Androm. versus est 353.

Οὐδ', εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτὴρ κακόν·

Huc spectant ista in Phrynichi Apparatu Soph. MS. penes Clar. Ruhnken. Ἀτὴρ κακόν, οἷος ἰταμὸν καὶ βλαβερόν. In Eurip. Med. v. 230.

Πάντων, ὅσ' ἐγ' ἔμψυχα, καὶ γυνήν ἔχει,

Γυναῖκες ἐσμὲν ἀδελώτατοι φυτὸν.

Hoc non alibi reperietur in Euripideis isto sensu: illinc itaque sumit, ut Euripidis multa, Theodectes Tragicus, cujus cum Euripideis ista comparat Porphyrius Eusebii Præp. Ev. x. p. 466. D.

Σαφὲς μὲν ἐν βροτοῖσι ὑμνῆται λόγος,

Ὡς καὶ ἐν ἀδελώτεροις φυτοῖς

Γυναῖκός·

eleganter amicum suum Niciam Theocritus vocat Χαρίτων ἡμεροφώνων ἱερὸν φυλόν, Carm. xxviii. 7. Alexis Athenæi iii. p. 123. F.

Εἴτ' ὁ περιεργὸς ἐστὶν ἄνθρωπος φυτὸν;

optime Grotius: *Fastidiosa nonne res vere est homo?* vera enim est D. Heinsii observatio in Lect. Theocr. c. v. p. 310. In Athenæi locum Casaubonus, Anim. iii. c. 36. meminit Platonis hominem esse dicentis φυτὸν ὑφαισιν ἐκ ἑγείων· quod Platonis amatoribus placuit, ridet Poëta in Anthol. i. c. 81. ep. 1.—Non alibi, quantum recorder, nisi l. c. mulieres vocantur ἀτὴρ (id est βλαβεροί) κακόν, sed Euripidi sæpe κακόν, et in Phœnice πάντων ἀγριώτατος κακόν. Non absurde Sufarion, Comicorum primus,

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὃ δημόται,

Οἷα ἐστὶν οἰκίαν οἰκίαν ἀνὴρ κακῷ.

Vs. 632. —πύλοισιν ἐκπῶν] Hinc excitat Eustath. in Il. B. p. 128, 48.—ex vs. 634. nonnulla in Il. E. p. 435. 19. ἡ Τραγωδία ἐν τῷ κηδεύσας καλοῖς Γαμβροῖς, τὸς πατρὸς δηλοῖ. Dicitur autem hic κηδεύσας καλοῖς Γαμβροῖς, quem generum decorant uxoris egregii parentes, ut loquitur Horatius Carm. ii. Od. iv. 14.—In v. 637. πιέζει, comprimit, adhibetur quo ferme sensu Livius dixit ix. c. 38, 14. insignem dolorem ingenti comprimere animo.

Vs. 640. Σοφὴν δὲ μισῶ] Præter Grotium hæc et sequentia Latinis numeris reddidit M. A. Muretus V. L. viii. c. 21.—vs. 641. pro χρῆν, recte χρῆ Musgrav. ex uno Cod. recepit.—vs. 642. pro παινεύγον, hic forte κακῶργον posuerat, quod est in Flor. Paris. aliisque Codd. ap. Musgrav. ne vocem adhiberet interdum in laude positam: Ὅσια παινεύγησας est in Soph. Antig. v. 74.—vs. 643. ἀμήχανος γυνή quæ dicatur monuit P. Victorius V. L. ix. c. x. Eustath. in Il. z. p. 507, 52. Εὐριπίδης ἀμήχανον γυναῖκα τὴν εὐδὴ λέγει, καὶ ἐναντίαν τῇ πολυμηχανῷ. Talis, a sexu suo diversa, prorsus nescit εἰρεῖν ἐξ ἀμήχανων πόρον· quæ Æschyli phrasis est in Prom. v. 59. Aristoph. Eq. v. 756. Ex Euripidis Androm. v. 85.

Πολλὰς ἀν' εὐροῖς μηχανὰς, γυνὴ γὰρ εἴ·

ad Hecyram Terentii Donatus adhibet ii. Sc. i. 17. ex Attii servatum Ægistho,—*melius quam viri Callent mulieres.*

Vs. 645. Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν ὁ παρῶν] In Cod. Paris. legitur χρῆν δ' εἰς γυναῖκα· quorum illud deterius altero; γυναῖκα si darent alii Codd. non rejicerem, etsi sequatur αὐταῖς. Qualem maritus debeat uxori concedere πρόσπολον dixit in lone Tragicus ap. Stobæum p. 483, 31. Cum his comparari poterunt in Eurip. Androm. v. 930. v. 944.

ὑποτα

Χρῆν τούτοις καὶ ἔχοντας, οἷς ἐστὶν γυνή,

Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἀλοχὸν εἰσφοιτᾶν ἰὰν

Γυναῖκας· αὐταὶ γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.

Ex Dramate Χρ. Π. v. 543, 4. Andromaches in Troasini verba paulo scribi melius poterunt, quam vulgantur v. 645, 6.

Τάττω πόδον παρῆς ἑμῖνον ἐν δόμοις

Εἶσω μελᾶδρον· κομψὰ δηλειῶν δ' ἔπη

Οὐκ εἰσιφρῆμην.

Vs. 646. Ἀφθόγλα δ' αὐταῖς συγκατοικίξει δάκη Θερῶν.] Miror δάκη Θερῶν hic potius viro Clar. placuisse, quam δάκη Θερῶν. prout nobiscum legit Eustath. in Hom. Il. Γ. p. 324, 36. Δάκος καὶ Δάκετος τὸ θηρίον, ὃ τὸ πλῆρες Δάκετος θηρίον, ὡς δηλοῖ Εὐριπίδης ἐν τῷ ἀφθόγλα δάκη Θερῶν.

Quum quævis etiam θηρία dicantur δάκναι, per periphrasin θήρες ἀφ' ὧν hic dicuntur ἀφ' ὧν δάκναι θηρῶν. vid. Ez. Spanhem. in Callim. H. Dian. v. 84. et D. Ruhnken. Epist. Crit. ii. p. 17.

Vs. 647. — ἵ' ἔχον μὴδ' προσφώνειν τινὰ Μῆτ' ἐξ ἐκείνου φθίγμα διέσασθαι πάλιν.] In Cod. Paris. legitur ἵ' ἔχον μῆτε π. τ. in Flor. μῆποτε. in utroque præterea, nec non in aliis apud Musgravium, Μῆτ' ἐξ ἐκείνων. atque ita scripsisse mihi videtur Noster, μῆτε—Μῆτ' ἐξ ἐκείνων φθίγμα διέσασθαι π. faltem alibi domi manentibus λόγον concesserat παρ' οἰκέταις.

Ἐνδὲν γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος quem verum Euripidis alibi nusquam arbitror legi præterquam apud Eustath. in Il. E. p. 429, 52.—Est illud ἵ' ἔχον ex Attico more, quo dicebant ἵ' ἢ ἵ' αἰσπνῶν ἵ' ἰδόντων. et similia.

Vs. 653. Ἀ' γὰρ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐχομῶρξομαι.] In Dramate Xp. Π. v. 222. Ἀε, ἢ δέλητε καὶ τανῦν (καὶ τανῦν) ξυνίναί, Αὐτοῖς ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἀπομῶρξομαι. scriptum olim ex hoc versu, ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐχομῶρξομαι. Hac structura verbum, Clariss. Ruhnkenio aliisque tractatum, Euripides adhibuit: τρύχει τῶδ' ἱμῶν πίπλων κόρας Δακρύοισι τήγχεας ἐχομῶρξασθαι δίδω, in Elec. 502. in Herc. v. 1399. et in Bacch. v. 344. Hic notat abluendo expurgare, atque ita scelus expiare: Hippolytus Senecæ v. 715.

Quis eluet me Tanais? —

Non ipse toto magnus Oceano pater
Tantum expiarit sceleris.

Sophocles CEd. T. v. 1236.

Οἶμαι γὰρ ἔτ' αὖ Ἴστρον, ὅτε Φᾶσιν αὖ
Νίψαι καθαρῶν τήδε τὴν γένην ὅσα
Κεῖθεν.

—In proximis, — πῶς αὖ αὖ εἴην κακὸς, vulgatam voculam recte tuetur Barnes. quam nemo mihi facile persuadebit mutata voluisse Scaligerum: est hæc formula loquendi de isto genere, quod attigit R. Dawes. Miscell. Crit. p. 207.—Optime Grotius in Exc. p. 216. *Quis fiam malus, Qui nec, quod audivi ista, me putum puto.*

Vs. 656. Εὐ δ' ἴσθι, τῆμόν σ' εὐσεβὲς σώζει. γύναι.] Euripidi familiare vitium σιγματισμῶ hoc etiam apparet in versu, quem cum duobus seqq. sic immutavit Auctor dramatis Xp. Π. v. 200.

Εὐ γ' ἴσθι, πατὴρ εὐσεβὲς θάλλει γένος;
Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις Ἀβραάμ ὑποχέσθαι
Οὐκ αὖ ποτ' ἔχει μὴ τὰδ' ὑπεξείναι.

in quibus, pro ὑποχέσθαι, forte posuerat ὑπείχτο. nisi jurejurando promississet A. scribi quoque potuit, κατεχέσθαι. dici certe, ὅρκοις καταχεθεῖς, vel ἰσχυθεῖς: ὑπείχεται ὅρκοις est apud Apollon. Rhod. iv. 1084.

Vs. 657. Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις Διὶ, ἄφρακτος, εὐρέθην] ἡρέθην corrigenti Jo. Pierfano, Verisim. p. 63. adstipulantur Marklandus, Mulgravius, Reiskius. Vellem nobis aliquot excitassent ex Atticis scriptoribus loca, quibus ἡρέθην isto sensu legeretur: neque tamen viris obloquar Eruditissimis: ἰληφθην in Scholiis æque ad εὐρέθην scribi potuit, quam ad ἡρέθην. Vocem ἄφρακτος a vicinis separavi, ne juvenes in eundem errorem relaberentur, in quem lapsi sunt nonnulli. Unus illam Reiskius recte cepisse videtur, dum hæc interpretatur, *Nam si jurejurando circumventus non fuisset, baud armatus adversus in-*

βασίας. In ἄφρακτος λέγεται τὸ αὖ, ut apud Thucyd. iii. c. 83. f. in ἄφρακτοι μᾶλλον διεφθείροντο. Schol. ἄφρακτοι] λέγεται τὸ ὄντος. apud eundem iii. c. 82. legitur v. 75. εἰ ἴδοι ἄφρακτοι—ἰτιμωρεῖτο. Schol. ἀσφαλὲς ἐνέμιζεν τὸ ἐπὶ ἰδεσθαι δα τὸ ἄφρακτον εὐρεῖν τὸν ἐναντίον τοῦ ὅρκου τῷ θάρρει. Sæpius vox ista recurrit apud Thucyd. sed in istis locis ponitur eodem ferme sensu, quo hic ab Euripide: sunt enim illic ἄφρακτοι, qui, dum nihil ab hoste mali suspicantur, sibi non cavent five armorum munimine, seu alterius rei fiducia. Hippolytus, sua simplicitate fretus et virtute, nihil sibi metuebat; nihilque mali suspicatus, incaute Diis testibus fidem suam obstrinxit Phædræ Nutrici; atque ita ὅρκους Διὶ, ἄφρακτος (αὖ) ἡρέθην, dum sibi non cavebat a vetula, jurejurando captus est, tanquam laqueo: nec minus tamen agnovit pius juvenis,

Esse suam vincitam, numine teste, fidem.

Vs. 659. Νῦν δ' ἐκ δέμων μὲν, ἐς τ' αὖ ἡ κῆρυξ χροῖος θηοῦς, ἀπειμι.] In unius literæ mutatione non videbatur mihi consensus Codicum expectandus, quibus I. inguæ ratio certa semper prævalet: hic itaque pro ἐς τ' αὖ κῆρυξ recepi lectionem indicatam R. Dawesio Miscell. Crit. p. 340. ἐς αὖ τ' ἡ κῆρυξ. Illud vulgo diceretur ἴως εἰ αὖ ἡ vel ἴως αὖ ἡ usque dum fuerit absens Theseus. Pro ἴως εἰ, donec, ἐς δ', Ionice scribentibus ἐς τὸ, Atticis ἐς τε dicebatur: hoc jungi solet indicativi temporibus: ἐς τ' αὖ postulant subjunctivum. Xenophanes Athen. ix. p. 368. F.

Ἐς τ' αὖ αἰοιδῶν ἡ γένος Ἑλληνικῶν.

apud Philostr. V. A. vii. c. xl. v. 6. ἐς τ' αὖ ἡ (scribendum ἡ ἡ) ἀπολογία. Xenoph. Ἑλλ. iii. p. 283, 10. ἐς τ' αὖ—λάβῃ τὰ δῶρα optime Polyæno restituit Kœnius, ἐς αὖ ἰδῶσιν, ad Gregor. de Dialect. p. 223. Eurip. Alc. v. 357. Æsch. Prom. V. v. 376. Ἐς τ' αὖ—λαφρόση. Sophocles El. v. 104. non desinam querelarum, ἐς τ' αὖ Λεύσσω παμφυγίῃς ἄγων Ρινάας. Pro ὡς αὖ cum Scaligero in ejus Philoctete scribendum v. 1324.

ἴως αὖ αὐτὸς ἥλιος

Ταύτη μὲν αἶρη, τῆδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν.

ut in CEd. in Col. v. 114. Tria diversa confudit Hefychius in Ἐς τ' αὖ Photius Lex. MS. Ἐς αὖ (Ἐς τ' αὖ) ἴως αὖ.

Vs. 660. — σῖγα δ' ἔχομεν γόμα] Ex uno Cod. vitiosum enotatur ἔχομαι. Corrigerem libenter σῖγα δ' ἔξω μὲν γόμα propter sequentia, Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὶος μολῶν ποδῖ. Pertinet enim τὸ σῖγα non tantum ad proxima, sed et ad Θεάσομαι. Lectionem egregiam σὺν πατρὶος—ποδῖ, pro vulgata σὺν πατρί—ποδῖ, debemus Musgravio, qui illam in quatuor invenit Codd. et Ed. prima, repertam in Paris. a T. H. secundum morem scribendi Euripideum σὺν πατρὶος μολῶν ποδῖ significat quando cum patre reverso buc rediero; docente Marklando in Eurip. Suppl. v. 90. Reiskio ποδῖ visum fuit in τόδῃ vel in πάλιν mutandum; πατρί tum debuerat in πατρί converti: reperiuntur quidem apud Tragicos πατρί et τόδῃ sed neutrum in senariis.—Est in iisdem Suppl. v. 513. Σῖγ', Ἀδραγ', ἔχει γόμα ut hoc loco, σῖγα δ' ἔξω μὲν γόμα, legiturque σῖγ' ἔχειν, pro σιγαῖν, in Eurip. Or. v. 1572. et in Soph. Phil. v. 258.—Qui hic sequuntur duo versus sunt in Dramate Xp. Π. 217, et 223. videturque illic etiam, non Πῶς γὰρ, sed scriptum fuisse, Πῶς νῦν προσέφη σὺ τε καὶ μαιμόνοι. Hic Πῶς notat quo vultu, ut supra v. 415. Ovid. Her. Ep. vi. 145. Quo vultu natos, quo me, scele-

rate, videres? Quæ Hippolytus Euripidis, Phædræ dicentem facit Racinius.

*Je verrai le témoin de ma flamme adultère,
Observer de quel front j'ose aborder son Père.*

Vs 664. Ὀλοισθε' μισῶν δ' ἔποτ' ἐμπλησθῆσομαι γυναῖ-
κας.] Hos quinque ultimos hujus scenæ senarios velut
ex Hippolyto Stobæus retulit ad Tit. 71. p. 431, 37.
in Ed. Grot. leguntur T. 73. Hac in sede lectos dum
non recordabatur, Barnesius illos referri passus est ad
Hippolyti Καλυπτομένη reliquias p. 475. Ad has re-
ferre non absurde potuerat duo versus, qui versibus
ex Hippolyto proxime subjiciuntur apud Stobæum p.
433, 4.

Μισῶ γυναῖκας, ἐν πασὶν δέ σε πλείον,
Ἦτις ποτὶ τὰρ ἔχυσά γ' εὖ λόγους.

Parum dubito, quin in Editione prima priores quinque
locum invenerint; et rectius, me iudice, fuissent in edi-
tione dramatis correctæ prætermitti. Forsan etiam
omissi fuerunt a Poëta; ab histrionibus autem, vel
Φιλευριπιδίοις, illinc repetiti. Quidquid dici poterat, et
multo plura quam dici debuerant, jam dixerat Euripi-
des sub persona Hippolyti, quem decebat e scena abire,
dum hunc versum pronunciabat, Τῆς σῆς δὲ τόλμης
ἴσομαι γεγεμμένος. Quod enim ait apud Senecam v.
566.

*Detestor omnes, horreo, fugio, execror:
Sit ratio, sit natura, sit dirus furor;
Odiffe placuit:*

illud omne jam noveramus ex præcedentibus; ad odi-
um, quo mulieres prosequeretur, significandum nihil
versus addunt sequentes; qui mali saltem hoc in loco
valde frigidi videntur: Oresten non dedecet in Or. v.
1628. Οὐκ ἂν κάμωμι τὰς κακὰς κτείνων αἰεὶ. Sed quale
tandem illud Hippolyti, Nunquam definam odiffe mulie-
res, ἢ εἰ φησὶ τις μὲν αἰεὶ λέγειν; quæ tribus diversis con-
jecturis sibi sumfit tentanda vir Clariss. mihi cum
Marklando κακῶς tantum illic videtur supplendum:
Bergler. ista comparat ad Aristoph. Eq. v. 250. Καὶ
πανουργοὶ, καὶ πανουργοὶ πολλὰκις γὰρ αὐτ' ἰεῶν. Καὶ γὰρ ἔτος
ἢ πανουργὸς πολλὰκις τῆς ἡμέρας.—vicina, Μισῶν δ' ἔποτ'
ἐμπλησθῆσομαι ad Aristoph. Ach. v. 235.

Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνους ἐκ αἰ ἐμπλήμην λίθοις
quæ recte cepit L. Kuster. formam illic legitimam po-
suit R. Dawes. Miscell. Crit. p. 338. Eadem forma
loquendi scripsit Pausanias iv. p. 290. f. ἔποτ' ἐχέουσι
κόρον ἀποτιμώμενοι τῆς χάρας αἰεὶ τι ἐκατέρω. Hic eodem
sensu scribi potuerat, μισῶν δ' ἔποτ' παύσομαι, sive λέξω
seu διαλείψω id est μισῶν διατελέσω. Ista talia, non At-
ticis tantum, sed quibusvis usitata, reperiuntur etiam in
scriptis Judæorum Alexandrinorum: Jeremiæ xxviii.
63. recipi debebat ex Alex. Cod. ὅταν πάσῃ ἀναγινώσ-
κων quia sic præter ceteros amat loqui Jeremiæ inter-
pres, xvii. 8. xx. 7. l. i. li. 18. Centenis vicibus
sinceram sui Codicis lectionem Grabins in marginem
rejecit. Sed ista me abducerent ab Euripide,—cujus
vs. 664. Ὀλοισθε' præbet Stobæus, et versu 666. Ἀεὶ γὰρ
ἔτῳς sed recta est vulgata, Ἀεὶ γὰρ ἔν πως εἰσὶ κακῆς
κακαί junguntur αἰεὶ πως εἰσὶ, ut in Aristoph. Pluto v.
356. Ἐγὼ δὲ τότε τῷ τρόπῳ πως εἰμ' αἰεὶ.

Vs. 669, 1. Τάλας, ὃ κακοτυχίς] Hæc antistrophe,
respondens strophæ v. 362. et seqq. in Cod. Paris. uni
Phædræ tribuitur: versus etiam hujus antistrophes 5,

et 6. in isto Cod. leguntur, prout ante uno ductu posi-
ta separavit Musgravius; sic autem tres primi, Τάλας,
ὃ κακοτυχίς | Γυναικῶν πότμοι | Τίνα νῦν τέχνην ἔχομεν, ἢ
λόγους | ut in eodem tres primi Strophes: Ἀἰεὶ ὃ, ἔκλυες
ὃ | Ἀνέκτα τὰς | Τυράννη πάθια μέλεια θροομένας.—In
vs. 3. λόγους; in aliis quoque duobus Codd. invenit Mus-
grav. quod ob τῶν forte fuit a sciolo mutatum: Eurip.
Phæn. v. 1265. Ἀλλ' εἴτις ἀλκήν ἢ σοφὴν ἔχεις λόγους.—In
vs. 4. ut Aldus edidit, exhibet MS. Paris. Σφαλεῖσαι
καθ' ἅμα λύσιν λόγους. quod quamvis et in Schol. lega-
tur, et infra v. 781. revocare non debebat Barnesius,
cum Κάδαμμα æque dicatur ac Περίαμμα: illud etiam
præbeant in hoc proverbio Suidas, et Zenobius Cent.
iv. Pr. 46. Κάδαμμα λύεις] Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσλυστῶν τι
λύειν ἐπιχειρῶντων attigit uterque nodum Gordium, sive
inexplicabile vinculum, quod qui solvisset Asia ferebatur
potiturus; de illo nodo multa hic prostant in Scholiis,
ex quibus unius additione literæ tolli poterit, quem
adeo Barnesius infectatur, error, γέγονε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ
(pro ὁ) κατὰ τὰς Εὐριπίδου χρόνας. Potuit dudum ante
Tragicus phrasin adhibere, quam vim illa proverbii
adipisceretur.

Vs. 672, 5. Ἐτίχομεν δικας (6.) Ἰὼ γὰρ καὶ φῶς,] Pro δ
scripsi cum Heathio, Ἰὼ γὰρ versus 6. est in Strophe
Ἰὼ μοι, φῶς, φῶς.—Versum 8. dedi, qualis legitur in
Cod. Paris. Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι; quam scripturam
Marklandus conjectura fuit adsequutus: ante vulgaba-
tur, Πῶς δὲ κρύψω φίλαι πῆμα. nunc versus suo respondet
Strophes 8.—In sequenti 9. pro τίς αἰ βροτῶν perperam
scriptum in Flor. et Paris. τίς αἰ ἀνθρώπων.—In v. 12. δυσ-
εκπίρατος etiam erat in Paris. ut ex aliis edidit Codd.
Musgravius, pro δυσεκπίρατος. Ἀπίρατος multo frequen-
tius legitur apud Atticos scriptores quam ἀπίρατος hoc
in Aristoph. Nub. v. 3. illud v. 393. δυσπίρατος in Eu-
rip. Med. v. 648. ἀπίρατος v. 213.

Vs. 680. Φῶς, φῶς, πίπραται, καὶ κατάρδωνται τέχναι]
Ista, προέειπεν τῆς τροφῆς κατηφῆς, ὁ Χορὸς φησὶ, ut recte
Schol. admonet; nihilque adeo est, cur Nutrici cum
viro Doctissimo tribueremus.—Ex iisdem Scholiis ad-
firmari potest lectio Cod. Paris. καὶ κατάρδωνται τέχνη,
Δείσποινα, τῆς σῆς προσπόλιν quæ genuina videri poterit,
altera ex interpretamento orta; nam Scholiasta, τὸ δὲ,
ait, καὶ ὁ κατάρδωνται τέχνη, ἀντὶ τῷ ὕδρι τῷ πρᾶγματος καλ-
ώμεναι αἱ τέχναι τῆς δούλης.

Vs. 682. Ὡ παγκακίῃ, καὶ φίλων διαφθορῇ,] Quæ
dominam perdiderat, anus scelerata dici Phædræ pote-
rat, usitatissimo more, φίλων διαφθορᾷ, corruptela: sed
exquisitius videbatur, et rarius, διαφθορῇ, quod hic
præbebant duo Codices Flor. (in quo διαφθορῇ φίλων)
et Paris. et hinc sumptum Conditor dramatis Xp. Π.
ubi Maria in Judam v. 347.

Ἐρρ' αἰοχροπί, φίλιας διαφθορῇ.
prius hemistichium est ex Eurip. Med. v. 1346. irri-
sum Laïdi Machonis apud Athen. xiii. p. 582. D. al-
terum ex hoc Hippolyti loco, quo vicina quoque deri-
vata sunt. In virilis audaciæ feminam Attico quoque
more convenit masculinum διαφθορῇ, adhibitum Pla-
toni; et Dioni Chryf. Or. 37. p. 463. B. διαβολῆς μὲν
ἔνεκα καὶ Σωκράτης εἶη τῶν νῦν διαφθορῇ, καὶ πάντων—
ἀνατροπῇς. Antiphonti Or. iii. p. 116, 28. memoratur
ἀνατροπῇς τῷ οἴκῳ.—Nostro versu lectione Codicis
Flor. διαφθορῇ φίλων, ὧς εἰργάσω με hiatus etiam inter

versus evitaretur; quod, ubi commode fieri poterat, nonnunquam mihi videbatur Euripides studuisse; hoc tantum cogitabam ad Phœn. v. 891. non quod putabat vir Eximius; ubi diversæ Codicum essent lectiones, ceteris paribus, illam esse præferendam, quæ tolleret hiatus. Pauca ponam in eam rem exempla: in Eurip. Hec. v. 410, 411. vulgatur,

νῦν πανύστατα

Ἀκτῖνα κύκλον δ' ἡλίου προσόψομαι.

melior illic idcirco lectio duorum Codicum videtur Leidensium, πανύστατον Ἀκτ. prout scribitur in Alc. v. 205. ubi duo mihi versus 205, 206. ex Hecuba male videntur collocati. In Or. v. 591, 92. Apollo terrarum umbilicum

Ναίων, βροτοῖσι γόμα σαφίστατον νέμει,

ὦνι παρθένω δ'.

quia legitur in MS. Leid. νέμει σαφίστατον, et apud Justin. M. de Mon. p. 40. C. hoc præferrem: Ναίει—νέμων est apud Clem. Alex. p. 65, 15. Ob eandem rationem in Troasfin v. 23. pro θιῶ Ἡρας melior lectio mihi videtur Cod. Flor. θιῶς Ἡρας. Vel ex his paucis intelligitur, quid velim in similibus: absque Codicibus nihil in talibus tentandum arbitror.

Vs. 683.—Ζεὺς σ' ὁ γενήτωρ ἰμὸς Πρόρριζον ἐκτρέφειν, ὑτάσας πυρί.] Sic Musgrav. edidit ex Codd. Paris. præbet eadem alius quoque Codex: in Flor. erat Ζεὺς γ' ὁ γενήτωρ—ἐκτρέφει σ'. Sed prius illud in suo quoque reperisse Conditorum dramatis Χρ. Π. monstrant vss. 341, 2.

Αὐτὸς σ', ὃν ἰλπίς παῖδός ἐστι πατέρα,

Πρόρριζον ἐκτρέφειν, ὑτάσας πυρί.

Sunt penes me versus aliquot ex Rhēsi Prologo nondum editi; memorat in illis Poëta

πόλιν

Πριάμω βία πρόρριζον ἐκτετριμμένην.

Imitator Herodoti Pausanias iii. p. 224, 5. ἐκκόψαι πρόρριζας τὰς Ἀθήνας, Athenas funditus esse delendas: quod Isocrati in Plataico p. 302. C. τὴν τε πόλιν ἐξανδραποδίσθαι, καὶ τὴν χώραν ἀνέιναι μηλόβοτον hinc dictum fuit aliis. Herodoti Glaucus vi. p. 479, 1. ἐκτετριπταὶ πρόρριζος ἐκ Σπάρτης. Virgil. Æn. xi. 394. Evandri totam cum stirpe videbit Procubuisse domum: ad Herodoti quoque locum nonnulla notata sunt; et a Berglero in Ar. Ran. v. 595.

Vs. 685. Οὐκ εἶπον, ὃ σὺς πρὸνέσασα φρενός, Σιγᾶν;] Alibi quidem separatim posita Οὐκ εἶπον accipi possunt quo sensu Terent. And. iii. 5, 15. An non dixi hoc esse futurum: hic vero jungenda sunt Οὐκ εἶπον σιγᾶν ut recte Schol. ὅτι, τὸ προπετις τῆς διανοίας προνομήνη, ἐκλεινον σιωπᾶν. Dixerat Phædra v. 520. Μὴ μοί τι Θεσέως τῶνδε μνηύσης τόκω.—Hæc et proxima sic transtulit in suam Trag. Auctor Χρ. Π. v. 197.

Οὐκ εἶπον, ὃ σὺς πρὸνέσασα φρενός,

Σκοπεῖν ἰφ' οἷσι νῦν ἔκων ἀλγύνεται;

Σὺ δ' ἂν ἀνέχεσθαι τοιγαρὶν γνοίης τάχιστα.

Vs. 689. Οὗτος γὰρ, ὅργῃ συνεδηγμένος φρένας,] Placet Jo. nostri Pierfoni correctio legentis, νῦν τεδηγμένος: hoc adhibent etiam isto sensu Tragici, compositum alibi forte non invenietur; νῦν hic vim suam habet: jam ante durus et intractabilis, nunc incitatus ira Ἐρεῖ καδ' ἡμῶν πατρὶ σὸς ἀμαρτίας: ubi recte σὰς pro τὰς recepit Musgravius, quod præbet et Cod. Paris. in quo deest v.

691. Ἐρεῖ δὲ Πίλῃ τῷ γέροντι συμφορὰς, et legitur in vs. 692. Πλήσει δὲ—hunc vero, Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν ἰνδόντων λόγων, bis exhibet Trag. Χρ. Π. v. 212, et v. 964. Animus incitatus ira, odio, vel alia perturbatione, dicitur Poëtis τεδηγμένος: ὅργῃ τεδηγμένος dixit et Alcidas, idcirco notatus Aristoteli Rhetor. iii. p. 123, 7. Æschylus Sept. c. Theb. v. 721.

Τεδηγμένος τοί μ' ἂν ἀπαμειβυῖς λόγῳ,

Incitatus me verbis certe non mitigabis: mitibus ille verbis opponit τραχεῖς καὶ τεδηγμένους λόγους, Prom. V. v. 308. variis motibus concitati linguam γλώσσας τεδηγμένην dixit Soph. Aj. v. 585. Ejusdem Sophoclis ex perduto dramate fragmentum legitur in Schol. ad Eurip. Or. v. 490.

Ὅργῃ γέροντος, ὥς μαλθακὴ νοτὶς,

Ἐν χειρὶ δῆγαι, ἐν τάχει δ' ἀμειβύνται.

hujus vero versus vitium hiatus monstrat, illius vox νοτὶς,—forte scribendum, ὥς μαλθακὴ κοπίς (ut in Eurip. Cycl. v. 240. Elec. 836, &c.)

Ἐν χειρὶ δῆγαι, ἐν τάχει δ' ἀμειβύνται.

Grotius in Stob. de Rer. Nat. p. 141. dedit ista velut Theodectæ,

Ἄλλ', ὃ τάλας Θυῖσα, καρτέρει δάκνων

Ὅργῃς χαλιδόν (παρὰ κλειόμεναι δὲ σοί)

Τιδίμενος εἰν ἄλλοισι μυρίοις

fed ultima, Τιδίμενος εἰν, ex conjectura sunt Grotii non admodum felici: vetus lectio erat, Τεδηγμένος εἰν—quam egregie corrigit Clar. Ruhnkenius:

Δεδηγμένος ἐν ἄλλοισι μυρίοις—

Morde frænum iræ, quod sæpe alias momordisti.

Vs. 696. Τὸ γὰρ δάκνων σὺ τὴν δαίνωσιν κρατεῖ.] His in Cod. Paris. adscriptum interpretamenti loco, τὸ λογικὸν σὺ καὶ velut interpretes Achilles Tatius ii. p. 127. ἡ ὀργή, περιλακτῶσα τὴν καρδίαν, ἐπικλύζει τὸν λογισμὸν τῷ τῆς ματίας ἀφῆν.—In vs. 697. ad εἰ δέξῃ, adscriptum in eodem Cod. ἀντὶ τῷ καταδύξῃ.—Idem vs. 699. ut et Flor. exhibet scriptum, sicut ex MSS. vulgavit Musgravius; sic ante editum, Ζητῶσά γ' εὐροὶ φάρμακ' ὅχ' ἂ βολόμεν.

Vs. 700. Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κέρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ᾔν.] Si vero res mihi bene successisset, valde sapiens reputarer; Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κακτῆμεθα: judicare namque sive consilia ponderare solemus ex eventu.—Neque ἔπραττον hic locum invenit, nec κέρτα γ' ἐν ex Cod. Paris. Sed, sive legatur,

Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξ' ἂν, κέρτα γ' ἐν σοφοῖσιν ᾔν,

seu, prout vulgari solet, nihil arbitror interesse; neque necesse, ut bis hoc in versu vocula scribatur ἂν cum Heathio; cum semel posita æque ad ᾔν referri possit, quam ad ἔπραξα.—Sequentem versum Grotius reddidit, Nam mentem habemus singuli ex eventibus. Quam vita comprobatur quotidiana, sententiam istam historici sæpe veteres adhibuerunt et oratores; quorum quædam loca collegit N. Abramus in ista Ciceron. pro C. Rabir. c. i. hoc plerumque facimus, ut consilia eventus ponderemus, et, cui bene quid processerit, multum illum providisse; cui secus, nihil sensisse dicamus; certe ducamus. Phædra Senecæ Hipp. v. 598. Hæc quædam scelera successus facit.—In proximo vs. 702. Codex dat Paris. Ἡ καὶ δίκαια ταῦτα mihi vulgata placet, Ἡ γὰρ δίκαια ταῦτα κέρτα μοι: bæccine justa, mibique placere possunt? sunt enim τὰ ἀρίστοντα, sicut supra v. 278. εἰ τὰδ' ἔξαρι

πόσι. Ad vs. seq. adscriptum in eodem Cod. *ισολογῶν συγχωρεῖν*. Dicit Phædra, Τρώσας ἡμᾶς εἴτα συγχωρεῖν λόγους ut, cum tantum mihi vulnus infligeris, tecum verbis concertares: συγχωρεῖν λόγους hic idem pæne videtur, quod alias dicebatur ὁμοσε χωρεῖν τοῖς λόγοις. Non sane quæ res vulnus intulerat eadem opem ferre Phædræ poterat: quamvis ὁ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφω τραῦμα,

Πρὶοῖσι λόγους δέλεται ζήνημασιν·
ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυμένον εἰδυῖσι νόις δηγμὸν αὐ-
τὸς ὁ τρώσας λόγος ἰάται, Plutarch. T. ii. p. 46. F. 47. A. quam in rem Philostrati, Luciani, Æliani, aliorum-
que dantur similia.

Vs. 708. Ἄλλ' ἐκποδὼν ἀπιδε, καὶ σαυτῆς περὶ Φρόνιζ'·
ἐγὼ γὰρ τὰμὰ θήσομαι καλῶς.] Ad CEnonen Phædra Racini:

Vas, laisse moi le soin de mon sort déplorable.

In Dramate Xp. Π. v. 228. ad proditorem aliquis dixisse fertur:

Ἄλλ' ἐκποδὼν ἀπιδε, καὶ σαυτῆς περὶ
Φρόνιζε, τ' αὐτὴ δ' αὐτὸς εὖ γε θήσεται·
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς κατθανῇ κακὸς κακῶς.

Hinc facile quis in eam veniret suspicionem, versuum istorum tertium olim hac in sede lectum, et Phædræ morituræ Nutricis mortem prædixisse, dicendo,

Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς.

Utrum illa sibi manus intulerit, an alio modo perierit, latet; quid enim ista factum sit muliere ne verbo quidem indicavit Euripides, propterea jure notatus R. Brumæo dans son *Théâtre des Grecs*, T. ii. p. 237, 238. Sed versus ille dramatis Christ. 230. Σὺ δ', ὥσπερ &c. sumptus est ex Eurip. Medea, ubi Jasoni Medea qua morte periret prædicit v. 1386.—De his formulam, τὰμὰ θήσομαι καλῶς, meis ipsa rebus recte consulam; et de rebus Phædræ loquentis Nutricis verba ex v. 521. ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς, L. Kuster. attigit de Verb. Med. i. § 47. quarum hæc restitui poterit Maximo Tyrio Diff. xxv. p. 301. l. 13. τέτρω δὲ ἐξαρκέσει αὖ καλῶς τὰ ἡμέτερα θῆ' ubi vulgata vox ἰθὺ variis fuit modis tentata: altera Philostrato de V. S. ii. p. 622, 7. ἐγὰρ ἐς τὴν Ῥώμην, ὡς τὰ αὐτὴ εὖ θησόμενοι. a vicinis literis vucula εὖ fuerat elisa, quam adhibet et in ista formula Philostratus de V. A. vii. p. 316, 18. viii. p. 352, 13. Formulam suo more tractavit in Lucian. T. H. p. 485, 486.

Vs. 712. Σιγῇ καλύπτειν, ἢ ἰδὼν εἰσηκούσασθαι] Pro καλύπτειν ex uno Cod. Musgravius recepit καλύπτειν, inventum et in Flor. duo præbent καλύπτειν: utrum probetur parum refert. Ad chorum Euripidis Medea v. 259. Τοσούτοι ἐν σοι τυγχάνειν βελήσομαι.—263. Σιγῇ· Ex Sophoclis Phædra Stobæus hos duo quoque versus servavit p. 439, 48.

Σύγλωττε, καὶ ἀχισθε σιγῶσαι· τὸ γὰρ

Γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ χρὴ εἶναι.

Ut Medæ mulieres Corinthiæ, Phædræ commissæ scelaturas arcana pollicentur Trezeniae:

Ὁμνυμι σεμνὴν Ἀρτεμιν Διὸς κόρη,

Μηδὴν κακῶν σὺν ἐς Φαίος δαίξιν ποτὶ.

legitur illic in duobus Codd. Flor. et Paris. δαίξαι.—Scholiastes, ὁμνύουσιν, inquit, οἰκονομικῶς· λυσιτο γὰρ αὖ τὰ τῆς ὑποδισσιως ex fabulæ dispositione jurant, cujus alioquin argumentum perisset Poëtæ; pendet enim ab hoc quoque silentio fabula. Duo sunt de Choro Horatii præ-

cepta; *Ille teget commissæ*; alterum, *Ille bonis faveat*: quorum hoc in Hippolyti quoque choro violavit Euripides. Aliud peccatum Poëtæ excusare nititur Brumæus Theatri Gr. T. ii. p. 239, et seqq.

Vs. 715. Καλῶς ἐλεξας] Usitatissimam Euripidi formulam ex Flor. Cod. restitui, pro Καλῶς ἐλεξας· sæpe sic, ut notum, Chorum alloquuntur personæ Tragicæ numero singulari: Καλῶς ἐλεξας legitur in Euripidis Hec. v. 1006. Or. v. 899. Alc. v. 1104. Iph. in Aul. v. 829. in Taur. v. 597, 766, 909. Bacch. v. 951. Heracl. v. 726. Hel. v. 140, 157. Ion. v. 648. Elec. v. 639. in Sophoclis Aj. v. 94. Illud ipsum tres Codices exhibent in Eurip. Or. v. 110. pro Ὀρδῶς ἐλεξας· quod paulo ante illic positum v. 100. in Ion. v. 745. et in Soph. Phil. v. 341. præbet et in Rheso, v. 327. Cod. Flor.—In proximis alii Codd. apud Musgrav. exhibent ἐν δὲ προστρέψας· ἐγὼ, unum illud obsecrans ut fucias, Εὐρημα δὲ τι (δῖτα MSS. Flor. et Paris.) τῆς δὲ συμφορᾶς ἔχω· quæ Schol. non male accipit ἐν μόνον ἱάμα τῆς συμφορᾶς εὖρον. supra jam dixerat v. 600. (ἐν οἷδ'α) ἔ' νῦν παρόντων σημάτων ακὸς μόνον.

Vs. 718. Αὐτὴ δ' ὄρασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπληκότα] Præcesserat, Ὡς· εἰκλᾶ μιν—sequi debebat, Αὐτὴ δ' ὄρασθαι· constans usus hic iterum prævaluit Codicibus, in quibus erat Αὐτὴ τ' ὄρασθαι—Ex hoc versu τὰ νῦν πεπληκότα comparari debent cum phrasi v. 719. τὰμὰ θήσομαι καλῶς. Quando, quod maxime opus erat, non ceciderat, illud quod ceciderat forte, vitæ suæ jactura corrigere constituit Phædra, atque ita velut ἰτίω βόλῳ τὴν περὶ ἀστοχίαν διραπιῦσαι, ut proprie loquutus est Lucian. in Amor. T. ii. p. 415. Tesserarum ludum proculdubio hic respexit Euripides, a quo forte primus istas ad vitam quotidianam formulas transfudit Plato de Rep. x. p. 604. C. βελύσσειν περὶ τὸ γιγνόμεν, καὶ, ὥσπερ ἐν πλοῖσι κίβων, πρὸς τὰ πεπληκότα τίθισθαι τὰ αὐτῶν πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἰρεῖ βέλτισθ' αὖ ἔχειν—(καὶ) αἰεὶ ἰδιζῶν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχις γίγνησθαι πρὸς τὸ ἰασθαι τι καὶ ἱπανυδῶν τὸ πικρὸν τι καὶ νοσήσαι. Conf. Th. Gataker. A. M. P. c. xxix. p. 741. et T. H. in Lucian. p. 486, 6. Sua Terentius summis videtur ex Alexidis loco, cujus nobis initium servavit Stobæus p. 560, 15.

Τοῦτο τὸ ζῆν ἐστίν, ὥσπερ οἱ κύβοι·

Οὐ ταῦτ' αἰεὶ πικρὸν ἐστίν.

Vs. 723. Θανῶν ὅπως δὲ, τῷτ' ἐγὼ βελύσομαι] Recte Canteri correctionem recepit Barnes. pro vitiosis, ὅπως δ' ἐγὼ τῷτ'· prout ille conjecerat, legitur in Flor. Paris. aliisque Codd. Senecæ Phædra Hipp. v. 258.

Decreta mors est; quaeritur fati genus:

Laqueone vitam finiam, &c.

quæ rectius omisisset, non Nutrici narranda sed soli Phædræ exigenda. In CEd. Senecæ Jocasta v. 1031. mors placet: mortis via Quærat. Virgilii Dido

ubi concepit furias, evicta dolore,

Decrevitque mori; tempus secum ipsa modumque

Exigit,

Æn. iv. 475. voce ὅπως modus significatur: Aristophanes Eq. v. 80.

Κράτιστον ἐν νῦν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει

Ὅπως αὖ ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα.

In Eurip. Medea v. 1134. pro Δίξον δὲ πῶς ὄλοντο· scribendum ex Cod. Flor.

Δίξον δ' ὅπως ὄλοντο.

Sequentis versus formula Εὐφημος ἴσθι latet apud Ammonium Grammaticum in ἴσθι p. 76. Nec Tragicus fuit neque Comicus Euphemus dictus: Auctorum indice nomen illud ejiciatur, et restituatur Ammonio Tragici, forsitan Euripidis, senarius:

Εὐφημος ἴσθι μὲν ἰζορμωμένη.

Vs. 724. —Καὶ σὺ γ' εὖ με νοδίτι. Marklando scribendum videtur νοδίτις: sive μή με νοδίτι. Heathio servandum quod vulgatur, Scholiastæ certe lectum: non instar nutricis, ἀλλὰ πρὸς τὸ χρηστὸν εὖ με νοδίτι. —Paulo post vs. 727. ex Cod. Flor. scripsi, πικρὸν δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι: pro forma vulgata ἡτληθήσομαι. Attica quidem; nec veteris tamen Atticis: Thucydides et Tragici scribere solent, instar similibus, ἡσσησθαι: quod, recte scriptum, eadem elliptica structura præbet Thucyd. p. 203, 91. p. 275, 84. 470, 79. Euripides Hec. v. 1259. Alc. v. 697. Autol. v. 15. aliquoties etiam Sophocles.

Vs. 728. Ἀτὰρ κακὸν γὰρ ἔτι γινώσκειται Θανάσ',] Vera sunt sine dubio quæ scribit Heliodorus viii. p. 374. ἀπὸ πικρῶς ὁ ἔρωτος ἐδεμίαν ἔχει φειδὼ τῷ ἰρωμένῳ. et p. 400. ὅπως ἰδὺ τισι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι, ὅταν συμβαίῃ τοῖς ἰχθυοῖς ἰκαπόλλυσθαι. Phædra Senecæ, Hipp. v. 721.

*Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus; scelere velandum est scelus.*

Rufinus Claudiani ii. 166.

*Hæc cervix non sola cadet: miscebitur alter
Sanguis, nec Stygias ferar incommittatus ad umbras,
Nec mea securus ridebit funera victor.*

quæ forte scripserit Poëta Latinus, memor Euripideæ Phædræ. Habent cum his quamdam convenientiam, diversi tamen Creusæ versus in Eurip. Ione 1311.

Λυπήσομιν τιν', ὃν (f. 5) λελυπήμεσθ' ὕπο.

et Hæmonis in Sophoclis Antig. v. 762.

Ἦδ' ἐν θανάτῳ καὶ θανάσ' ὀλεῖ τινά.

Nostro versu Codices Flor. et Paris. θανάτῳ præbent: mihi præstare videtur καὶ ἑτέρῳ, more, his solemnem, contractum in καὶ ἑτέρῳ. In Danaës Fragm. v. 17. vidit Heathius scribendum,

Ὅς τῆς δὲ γ' ἄρξαι καὶ ἑτέρας πολλὰς χθονὸς,
pro θανάτῳ. Melanipp. v. 70.

Πέπονθας οἷα καὶ ἑτέροι πολλοὶ βροτῶν.

Conf. Suppl. v. 572. Elec. v. 1038. et scribe ad istam rationem Comici versum in Stob. Grotii p. 43.

Πολλῶν σφόδρ' ὄντων καὶ ἑτέρων ἐν τῷ βίῳ.

Vs. 732. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευδμῶσι γινώσκων,] Etymologus in Ἠλιβάτοις excitat Euripidis Hippolyto, Ἠλιβάτοις κευδμῶσι, p. 427, 50.—Initium hujus strophes spectabant probabiliter etiam Aristophanis in Av. ista v. 1337.

Γινώσκων αἰστὸς ὑψιπέτας
Ὡς ἀν' ποταμῶν ἀτρυγέτω
Γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.

quorum similia forte fuerint in CEnomao Sophoclis, in Scholiis illic memorati, ubi hæc Euripidea recte Bergler. attulit: Ἰνα με πικρῶσσαν ὄρνις Θεὸς ἐν ποταμῶσι Ἀγέλασιν θείῃ in quibus ἐν πλαναῖς Ἀγέλασις dedit ex Codd. Musgravius, quod hic versui convenit; et ubique πλανὰς et πλῆνὸς adhibentur Euripidi, qui rarius illud ποταμὸς bis terve posuit.—Vs. 6, et 7. strophes et antistrophes leguntur in Cod. Paris. quales edidit Musgrav. Vs. 8.

vulgabatur Ἐῖθα πικρῶσσαν γαλάσσῳ πικρῶσσαν erat in Paris. Flor. aliisque Codd. Musgr. Marklandus, Heathio probante, restituit, Ἐῖθα τε πικρῶσσαν γαλάσσῳ | σ' εἰς—quod una duntaxat litera mutata recepi.—Vs. 9. Τάλασσαι, ut in aliis, erat et in Flor. Vs. 10. Κῆραι in Paris. Vs. 11. ἡλεκτροφάνεις in Flor.—Huc mihi quoque spectasse Plinius videtur H. N. xxxvii. c. 2. Euripidis et aliorum errorem ex orbis excusans ignorantia: comparavit ad ista hæc Euripidea Victorius V. L. xxv. c. iv. Veterum, Poëtarum præsertim, de Eridano errorem, et fluminis, a quo succinum in Græciam deferrebat, verum nomen situmque demonstravit Philipp. Cluverius Germ. Ant. iii. p. 634, et seqq. p. 691. citatus præter ceteros P. Wesselingio ad Herod. iii. c. 115. Recte statuit Victorius Euripidem fabulam ætate sua pervulgatam fuisse persequutum, Poëtis certe quibusvis decantatam: Apollon. Rhod. iv. 596, &c. Dionys. Perieg. v. 290. Ovid. Met. ii. 364.

*Inde fluunt lacrymæ, stillataque sole rigescunt
De ramis Electra novis, quæ lucidus amnis
Excipit.*

Valer. Flacc. v. 430. Claudian. de iii. Conf. Honor. v. 125, &c. Nemesian. Cyneg. v. 37. Eubulus Athenæi xiii. p. 568. F. οἷας Ἠριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπιῦν κόρας. Conf. Jo. Matth. Gesneri de Electra veterum Dissert. inserta Commentariis Societ. Reg. Gotting. T. iii. p. 72.

Vs. 742. Ἐσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν Ἀνύσαιμι τὰν αἰοιδᾶν] Hesperides Nymphæ, sive Atlantis seu cuiuscunque filia, non certe Jovis et Themidis Pherecydæ dictæ, quod hic traditur in Scholiis, et falsum esse liquet ex istius historiæ Pherecydæ, quam sequutus est Apollodor. ii. p. 103. enarratore Schol. Apollon. Rhod. iv. 1396. Hesperides Nymphæ (de quarum nominibus egit Ill. N. Heinfr. in Ovid. xi. Met. v. 114.) hic minime vulgari titulo ornantur τὰν αἰοιδᾶν et in Eurip. Herc. Fur. v. 394. Hercules

Ἵμνωδὸς τε κόρας
Ἠλυθὲν ἰσπέρειον ἐς αὐλὰν,
Χρυσίων πετάλων ἀπὸ μηλοφόρον
Χερὶ καρπὸν ἀμείζων.

fed et apud Apollon. iv. 1399. circa arborem auriferam, et divitiis borti (Manil. v. 16.) vigilem custodem, ὕμνωται

Ἐσπερίδης ποίπτεον ἰφίμερον αἰοιδῶσαι.

Diversimode fabulam de aureis Hesperidum μῆλοις explicant Palaeph. π. A. c. xix. Juba apud Athen. iii. p. 83. C. hinc ap. Eustath. Od. H. p. 274, 48. et doctus Scriptor Homil. Clement. vi. 15. ubi ἐπίσταται in ἐπισπᾶται commutandum est.

Vs. 744. Ἰν' ὁ ποντομείδων Πορφυρέας λίμνας Νεχταῖς οὐκ ἔσ' ὁδὸν νέμει Σεμνὸν τέρμνος ναίων Οὐρανὸν τὸν Ἀτλας ἔχει] Ultimo verbo, βαρύνει legitur adscriptum in Cod. Paris. Virgilius Æn. iv. 480.

*Oceani finem juxta, solemque cadentem,
Ultimus Æthiopum locus est, ubi maximus Atlas
Axem humero torquet:*

vi. 796.

*Jacet extra sidera tellus
Extra anni solisque vias, ubi cœlifer Atlas
Axem humero torquet.*

Eam in rem multa prostant. In his Euripideis formam Doricam λίμνας ex Cod. posui Paris. ex hoc Cod. et Flor. (τέρμονι αἰαίων If. Vossio recte mutatum in τέρμονα αἰών)

Σεμνὸν τέρμονα αἰών, pro vulgato Σ. τ. κυρῶν. sed αἰών in tribus etiam Codd. invenit Musgravius, in uno velut variam lectionem adscriptum κυρῶν sive κύρων. hoc κύρων adprobat Heathius, falsus tamen verbum illud se secundo tertioque, nusquam alibi legisse quarto casui junctum. Quinimo si hic positum ab Euripide fuit rarius hoc sensu κύρων, scribi, nisi fallor, debuit,

Σεμνὸν τέρμονι κύρων
Οὐρανῷ

atque ita suspicor Æschyli imitatione primum scripsisse Euripidem, in secunda Ed., more sui temporis loquutum, ea dedisse quæ posui,

Σεμνὸν τέρμονα αἰών

hic autem evenisse, quod supra v. 80. et alibi, ut pars prioris lectionis ad nos usque pervenerit. Cæli venerando termino vicinus, sive cælo conterminus, Æschylea phrasi dici potuit Σεμνὸν τέρμονι κύρων Οὐρανῷ. Callim. H. Cerer. v. 38.

Ἦς δὲ τις αἰγιόχος, μέγα δένδρον, αἰθέρι κύρον attigit ex omnibus una tantum A. Fabri, vertitque, in cælum penetrans: dixit et Virgilius, cælo capita alta ferentes:—cæloque educere jussit. apud Apollon. Rhod. ii. 363. αἴρη τις.—ἀμπέλαχος τετραμήνη, αἰθέρι κύρει. Schol. interpretatur προσπελάζει. L. iv. 945. (πέτραι) κρημνοῖς ἐκαλύνται ἥρει κύρον. In multis permutantur εἶναι τυγχάνει κύρει αἰών. Nihil arbitror interesse, dicturne quis αἰθέρι κύρων an αἰθέρι αἰών αἰθέρι κείσθαι Pleiades dicebantur Lamprocli apud Athen. xi. p. 491. C. nec durius videri debuit in Callim. H. Dian. v. 20. Οὐρεσιν οἰκίσω, cujus generis sunt apud Callim. plura. —Sed Euripides Æschylum habebat in hac locutione præeuntem: Tantali Tragici versus aliquot præbet Plutarchus de Exil. p. 603. A.

Θυμὸς δὲ ποδ' ἀμὸς, ἔρανον κύρων ἄνω,
Ἔραζε πίπῃ, καὶ με προσφώνῃ τὰδε,
Γίνωσκε τὰδ' ὁρῶντα μὴ σέβειν ἄγαν.

Ista quando dicuntur apud Plutarchum partem orationis fecisse, qua dixerat præter cetera Tantalus,

Σπείρω δ' ἄρ' ἔρανον δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν

discimus ex Strabone, sine L. xii. versus istos ex Æschyli Niobe petitos, et a Tragico Tantalos pronunciatos paulo postquam a Strabone servatos dixisset: hos nihil vetat duabus a me conjecturis tentatos hic adponere:

Σπείρω δ' ἄρ' ἔρανον δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν,
Βερέκυντα χωρὸν ἴδ' Ἀδραστίας ἴδος
Ἰδης ἐνὶ κρημοῖσι, καὶ βρυχέμασιν
Ὀργῶσι μέλαιν πᾶν [δ' ὁρεχθείη] πῆδον.

In his ὁρεχθείη, quod minime placet, imputandum est Casaubono: Ἰδης ἐνὶ κρημοῖσι, scripsi, pro Ἰδης μυκηθμοῖσιν et Ὀργῶσι, pro Ἐρπεσι: hic ista commode firmari nequeunt.

Vs. 750. Ἰδ' ὀλβιόδωρος αὖξιν ζαθία Χθών εὐδαιμονίας δίοις] Pro αὖξιν scribentis αὖξιν, Canteri conjecturam firmarunt Codices adhibiti Musgravio, qui vulgatum ὀλβιόδωρος etiam habuisse videntur. In Parisino quod le-

gitur Ἰνα βιόδωρος αὖξιν si paululum adjuves, lectionem dabit spectabilem,

Ἰδ' ὀλβιόδωρος αὖξιν &c.

Est certe βιόδωρος, æque ac Homericum Ζεῖδωρος, aptum epitheton telluri, Grammaticis etiam ad hoc interpretandum adhibitum, et Sophocli in Phil. v. 1160. Ὅσα σίμπει βιόδωρος αἶα. Neque hoc alteri non præponerem, si hic ageret de terra Poëta, quam homines incolimus fruges consumere nati; sed de tellure loquitur velut extra hunc orbem jacente circa hortum Hesperidum, ubi Nectaris affatim erat atque Ambrosiæ: hic idcirco caute posuisse videtur ὀλβιόδωρος—ζαθία Χθών ut intelligeretur Diis immortalibus τελείαν εὐδαιμονίαν διδόντα. Secundum Ammonium Ὀλβιος dicendus ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. In Eurip. Medæ v. 1228, 1230. suspicor veram nobis lectionem servasse Gregorium Nazianz. qui dicitur, et sic primum versus istos Euripidi scriptos:

Θνητῶν γὰρ ὑδὶς ἐστὶν εὐδαιμονίας φύσις

Ὀλβυ δ' ἐπιφύεστος, εὐτυχέστερος

Ἄλλῃ γένοιτ' ἂν ἄλλος, Ὀλβιος δ' ἂν ὤ.

vulgatur in his εὐδαιμονίας ἀνὴρ, et εὐδαιμονίας δ' ἂν ὤ.

Vs. 752. Ὡς λευκόπτεροι Κρησῖα Πορδαῖς] Hinc Eustathius attigit in Dionys. Periegesin. v. 80. Κρησῖαν πορδαῖδα, ἦγεν πλοῖον Κρητικόν. In Troasin. v. 944. Κρησῖαν χθόνα, paulo post memorat Κρησῖαν γὰρ. præter hæc alia Davisius attulit in Max. Tyr. p. 636. ad istam formam adfirmandam; quorum memores Latinorum Poëtarum Editores Cressia rectius, me iudice, semper scripserint quam Cressia.—Scribi quoque potuit in proximis ἂν διὰ ποντίου Κύμ' ἀλίκτυπον ἄλμας Ἐπόρουσας—id esset διὰ Κύμ' ἀλίκτυπον ἄλμας ποντίου marinae falsuginis, Attico more pro ποντίας.—In hujus strophes v. 4. ἀμὰν, pro ἡμὰν legitur in Flor. scribique potuit Ἐπόρουσας ἄνασσαν ἀμὰν Ὀ.—Versus strophes et antistrophes 9, 10, 11. disposui, scripsi decimum, prout legebantur in Cod. Paris. Primum illorum, nempe 9. scripsit eodem modo Heathius in Corrigendis in notis ad Euripidem: in decimo, omissa præpositione ἐπ', ἀκταῖς exhibent tres etiam Codd. apud Musgravium.—Horum duodecimum, Ἐπ' ἀπείρῃ τι γὰς ἔβασαν respicit Eustath. in Il. Γ. p. 324, 38. excitans Euripideis τὸ, ἐπ' ἀπείρῃ γὰς ἔβα, τῆς ἐνὶ ὠρεῖσιν. Idem in Il. H. p. 568, 19. ἴσιον, ait, ὅτι γὰρ λίγῃ ἀπείρονα (Homerus v. 446.) ἀντὶ τῷ ἀπείρῳ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φαίδρῳ φησί.—Vs. 9. Flor. Paris. et Codd. Musgravii præbent Ἐπ' ἰπὶ κλεινῆς Ἀθήνας.—Quod sequitur Μενυχίῃ δ' ἀκταῖσιν ἐκ | δῆσαντο πλεκίδας πεισμάτων ἀρχάς, in his ultima tortas funium extremitates interpretatur Marklandus: ad Herodotum attigi p. 308. Ælianus de N. A. xiv. c. 25. τῆς μηρίνδου στροφῆς ὅσης καὶ ἀγανακτικῆς (f. leg. ἄγαν ἐκλικῆς ut xvii. c. 6. εὖ μάλα ἐκλικαῖς) τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέση τῶν ζώων τοῦ ζυγῶ. His in Scholiis ad Hippol. in v. 676. Alexander οὐκ ἠδύνατο εὐρεῖν τὴν ἀρχὴν τῷ δισμῷ πῶς κατέκειτο de eadem re Arrianus, δισμῷ ὅτι ἀρχὴ ὅτι τέλος ἐφαίνετο Curtius iii. c. 1. 17. unde nexus inciperet, quoque se conderet, nec ratione nec visu percipi poterat. Justinus xi. c. vii. 16. cum capita loramentorum intra nodos abscondita reperire non posset.—Ἀκταῖς ἐκδύσασθαι πεισμάτα, dicitur alibi, ἀκταῖς δῆσαι ἀνάψαι et ἀνάψασθαι Apollon. Rhod. ii. 177. γαίῃ Βιδυνίδι πεισμάτ' ἀνῆψαν. v. 462. πεισμάτ' ἀνάψασθαι—γαίῃ. iv.

244. *περὶ μνήσια πῶς ἴδῃσαν Παφλαγόνων ἀκταῖσι* quod tentari non debebat. Horatius Carm. i. Od. 32, 7. *religarat udo Litore navem*. Virgil. *Æn.* vii. 106. *Gramineo ripæ religavit ab aggere classē*. Ovid. *Met.* xiii. 439. *Litore Threicio classē religarat Atrides*. Seneca *Med.* v. 612. *Barbara funem religavit ora*. Conveniunt quodammodo cum his Euripideis ista Catulli Carm. lxiii. 171. *Utinam ne tempore primo Gnosia Cecropiæ tetigissent litora puppes, nec—Perfidus in Cretam religgasset navita funem*.

Vs. 767. Χαλιπᾶ δ' ὑπὲρ ἀντλος ἴσα Συμφορᾶ] Hanc tralationis verecundiam laudat T. Hemst. in Luciani Timon. p. 109. qua Phædra dicitur, *gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullæ resistendi vires ultra suppetant*.—In vs. 771. pro *δέξα*, Marklandi recepi *δεῖρα*.—Versus ultimos constituit hoc modo Clar. Heathius in Corrigendis; strophes quidem, (9.) Ἐπτατο κλεινὰς Ἀθήνας (10.) Μενυχίᾳ δ' ἐπ' ἀκταῖς (11.) Πλεκτὰς ἐξιδῆσαντο (12.) Πισμάτων ἀρχὰς (13.) Ἐπ' ἀπείρῃ τι γὰς ἴδασαν. antistrophes autem versus, (9.) Δαίμονα τυγνὸν καταιδισ- (10.) θύσα, τὰν τ' εὐδοξόν (11.) Ἀνδαιρμένα φάμαν (12.) Ἀπαλλάσσουσα (13.) Τάλγεινόν φρενῶν ἔρωτα. In Editionibus sic ante vulgabantur: (9.) Ἐπτατο κλεινὰς Ἀθήνας, Μν- (10.) νυχίᾳ δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐξιδῆσαντο (11.) Πλεκτὰς πισμάτων ἀρχὰς — (9.) Δαίμονα τυγνὸν καταιδισθῆ (10.) σα, τὰν τ' εὐδοξόν ἀνδαιρμένα (11.) φάμαν, ἀπαλλάσσουσα. Antistrophes decimum corripbat Marklandus legendo, σὶ τὰν εὐδοξόν θ' αἰρμένα, vel εὐδοξόν. Εὐδοξόν hinc attigit Cl. Sallierius in Thom. M. p. 343.

Vs. 776. Ἰδ', Ἰδ'.] His ex Paris. Cod. præfixi personam Ἐξαγύλλῃ Dicebatur secundum Ammonium in Ἀγύλλῃ, — Ἐξάγύλλος, ὁ τὰ ἔνδοξον τοῖς ἔξω διαγύλλων. Spectatorum oculis non subjicienda, intus gesta qui narrabant in scena, Tragicis dicti sunt Ἐξάγύλλοι hos in scenam produxisse dicitur Æschylus Philostrato de V. S. i. p. 492. Talis prodit in Soph. Antig. mortem Eurydices narraturus v. 1289. in CEd. T. mortem Jocastæ v. 1232. In eundem sensum Ἐξάγύλλος et Ἐξαγύλλῃ optimis Scriptoribus adhibentur nunquam.

Vs. 776. Βοηδρομιεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων,] Musgravio dicitur memorari velut diversa lectio in Codd. δρόμῳ an forte fluxit ex interpretamento verbi Βοηδρομιεῖτε; quod explicari potuit μετὰ βοῆς δρόμῳ θύει· notæ sunt locutiones ἴδιον δρόμῳ ἰχώρῳ δρόμῳ Bacchæ dictæ quoque Βοηδρόμοι· αἱ μετὰ βοῆς περιῖσσαι δρόμῳ. Etymol. p. 588, 42. Sed sæpius opinor mirum lectoribus accidisse, quod legitur apud Suidam, et Etymologum, Βοηδρομιῖν, τὸ μετὰ σπυδῆς παραγίνεσθαι· Κᾶρες δὲ, ἀντὶ τοῦ βοηδεῖν· antiquior forte Grammaticus dederat, Τραγικοὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ βοηδεῖν. Olim verbum Græcis frequentatum fuisse monstrant Apollo Βοηδρόμιος, Callimacho H. Apoll. v. 69. festi dies, Βοηδρόμια dicti, mensis Βοηδρομιῶν sed quo sensu frequentant Herodotus, Thucydides, Xenophon, verbum βοηδεῖν; nusquam apud illos invenietur Βοηδρομιῖν; frequens Tragicis, Euripidi certe. Non tantum βοηδεῖν significat *ad clamorem oppressorum accurrere opis ferendæ*, πρὸς τὴν βοὴν θύειν, quod monuit Casaubon. Notis in Æneam, et Dounæus Prælect. in Demosth. p. 52. sed et *accurrere cum clamore auxilii ferendi causa*, μετὰ βοῆς θύειν, sive δραμεῖν vid. Dukerus Annot. in Schol. ad Thucyd. P. 350. c. 1, 4. et H. Steph. ibid. ad P. 68. c. 2, 5.

Vs. 777. Ἐν ἀγχόναϊς Ἰσποῖνα] Hoc paulo rarius: in Helenæ v. 201. Ἀλδα δ' ἐν ἀγχόναϊς Θάνατον ἔλαβε. — Mox v. 779. dicitur. κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένη. quæ transtulit in optimi Magistri proditorem Scriptor Xf. Π. v. 1437.

Ἦπλο κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένος et v. 231. Sophoclis CEd. T. v. 1272. κρεμαστὴν dixit Πλεκταῖς ἰώραις ἱμπεπλεγμένη. — Hi vero versus 778, 779. in Cod. Paris. Nutrici tribuuntur.

Vs. 780. — ἐκ οἷσι τις ἀμφιδίξιον Σίδηρον;] Euripidea Hippocratis admovent Aphorismo dicentis, Γυνὴ ἀμφιδίξιος ἢ γίνεσθαι. Erotianus Lex. Hippocr. Ἀμφιδίξιος· Βακχίος φησὶν ἀμφοτεροδίξιος, ὡς Ἀμφηκῆς, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἡκοημένος. σαφὲς δ' αὐτὸ ποιεῖ ὁ Εὐριπίδης, ἐν Ἰππολύτῳ λέγων Ἀμφιδίξιον σίδηρον sed Hippocrati monet vocem positam, quo sensu Homero περιδίξιος, *ambidexter*, dicitur, et Hipponacti Ἀμφιδίξιος γὰρ εἰμι, *νύχ ἀμαρτάνω κόπῳ* Hipponactis versus pede defectus legitur, ubi eadem pæne tradit, excitans et Euripidea, Galenus in Hipp. Aphor. T. v. p. 322. Quod addit Erotianus μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως, spectat Herodotum, *anceps oraculum*, ἀμφιδίξιον χρηστήριον eleganter vocantem v. p. 421, 50. Pervenustus est et ille versus, ex satyrico forte Sophoclis dramate cum vicino petitus:

Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδίξιος ap. Plutarch. T. ii. p. 34. A. p. 767. A.—Euripides *gladium ancipitem* vocat ἀμφιδίξιον σίδηρον quem ξφος ἀμφηκῆς sæpe dicunt, et ἀμφιτόμον Eurip. Elec. 164, 688. ἀμφιπλήγῃ φασγάνῳ—πεπληγμένη dicitur Deianira Soph. Trach. v. 946. et Jocaste in CEd. T. v. 1252. κόμην σπῶσ' ἀμφιδίξιος ἀκμαῖς.

Vs. 782. Φίλοι, τί δρώμεν;] In simillima dubitatione chorus in Eurip. Or. v. 1572.

Ημι. Τί δρώμεν; ἀγύλλωμεν εἰς πόλιν τάδε, Ἦ σὺ γ' ἔχωμεν; Ημι. ἀσφαλέστερον, φίλοι. nempe τὸ σὺ γ' ἔχειν cum nostro comparanti sic ista distinguenda, ni fallor, videbuntur. Chorus in Ione v. 758.

Εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν; sic scripserat Alciphron i. Ep. xi. τί θ' ὃ βέλτερον δρώμεν; φεύγωμεν, ἢ μένωμεν; ubi vulgata φεύγομεν ἢ μένομεν, deperunt *virum D.* in Lucian. T. ii. p. 217. f. Sophocles Elec. v. 80. θύεις Μείνωμεν αὐτὴ καὶ ἀνακῶμεν γόω. sive θύεις· βύλῃ· βέλτερον, addantur in talibus, seu omitantur, perinde est.

Vs. 785. Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ] Quod ex Ed. prima nobis enotavit Musgrav. atque ex duobus Codd. βίῳ recepi pro βίῃ aliunde jam probatum ad Eurip. Phœn. v. 1282. Leguntur in App. Vatic. Cent. iv. Prov. 8. ista: Τὰ πολλὰ πράττειν (sic Eurip. Hipp. Cod. Paris.) οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ] Ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον ἱμπεπλόντων διὰ τὸ πολλὰ πράττειν. Locutiones ἐν ἀσφαλεῖ, *in tuto*, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, *in periculo*, significant *tutum* et *periculosum*: vid. notata ad i. Phœn. et ad Herod. p. 275, 23. Jam vero βίῳ tantum locum invenit in hac locutione, τὸ πολυπραγμονεῖν ἐν ἑστῇ ἀσφαλεῖ τῇ βίῳ. rebus quæ nihil ad nos attinent alienis immiscere sese in *vita humana periculosum est*. Hoc significat τὸ πολλὰ πράσσειν· His πολλὰ πράσσειν opponuntur αὐτοὶ καδ' αὐτὰς μόνοι (vocem μόνοι suspicor adjectam) τὰ σφέτερα αὐτῶν πράττοντες Platoni Politico p. 307. E. alia quædam similia præbet Platonis H. Stephanus i. Sched. xi. et aliorum, Sched. xii. Hoc Ciceroni dicitur de Off. i. c. 34.

nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno anquirere, minimeque in aliena esse rep. curiosum. Apud eundem de Amicit. c. 23. qui suum negotium gerunt otiosi, iis opponuntur qui ad rempub. se contulerunt; quales Athenis plurimi πολυπραγμονες odiosi bonis civibus. ὀλίγα πράσσουσιν, sive οὐκ ἱκαναῖς πραγματείων, Aristoph. Pac. v. 190. Initio Philoctetis Euripidei qui Prologum agebat ista dixit Ulysses:

Πῶς δ' αὖ φροσίν, ὃ παρὴν ἀπραγμόνως
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἡριδμημένῳ γράτῃ
Ἴσος μεταχρεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης
Ἄλλ' ἔδδ' ἔτι γαυρόν ὡς ἀνὴρ ἴφρ.
Τὴς γὰρ περισσῆς καὶ τι πράσσοντας πλείον
Τιμῶμεν, ἀνδρᾶς τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

in quibus opponuntur ἀπραγμόνως νύστετε, et περισσὸν ἔ-
σαι καὶ τι πλείον πράσσειν. Quod Euripides aliquoties
πολλὰ πράσσειν, ut hoc loco Hipp. in Suppl. v. 576. in
Herc. Fur. v. 266 in Antiopes Fragm. v. 79. Sopho-
cles dixit περισσὰ πράσσειν, in Antig. v. 68.

το γὰρ
Περὶσσὰ πράσσειν, ὅτι ἔχει ἐν ἑδναί.
hic enim significantur etiam illa, quæ nihil ad te atti-
nent. Pherecrates apud Stobæum p. 591, 7.

Εἰκὴ μ' ἐπὶ πᾶσι ὄντα τηλικαυτῶν,
Πολλοὺς ἱμαυτὸν ἐγκυκλῆσαι πράγμασι
sic recte me correxisse verbum arbitror vulgatum ἐγκυ-
λίσαι, quod, a Grotio receptum p. 479. versum vitiat.
—Euripidea nostra ex Hipp. commoda Lipsius ad-
movit Senecæ de Tranquill. c. xii. ubi suum de animi
tranquillitate librum sic dicitur inchoasse Democritus:
Qui tranquille volet vivere, nec privatim agat multa, nec
publice. Græca Democriti, μὴ πολλὰ πράσσειν, et plura
dabit Th. Gataker ad M. Antonini iv. 24. ὀλίγα
πράσσειν. alia Jer. Markland. in Eurip. Suppl. v. 576.
attigit et Bergler. in Aristoph. Ran. v. 233.

Vs. 786. Ὁρῶσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν. Πικρὸν τὸ
οἰκῆρημα δισπότηαι ἡμῶς.] In Dramate Xp. II. de filii
cadavere ἡ Θεοτόκος v. 1484.

Ὁρῶσατ' ἐκτείνοντες ὀλβίαν δέσπην
Μικρὸν τὸ δ' οἰκῆρημα φίλῳ δισπότη
illic ultima sic Latina facta sunt: *Domus ista aliquod
tempus est custodia Domino optimo; quorum auctor Græ-
cis sepulcrum designari credidit. scribi facile poterit
διεπύκτη φίλῳ* sed illic scribine debeat Πικρὸν, an Μικρὸν,
ardubito. Non magis constitit interpretibus Euripidis
quid hoc versu significaretur. Facile adparebat, ver-
sum 786. intelligendum de cadavere porrecto; quam
in rem his non omiffis fat multa præter ceteros dixit
Gataker. ad M. Antonin. iv. 3. p. 93. Qui primus
Euripidis Tragedias Latine vertit sub ficto nomine
Dorothei Camilli sic vertit v. 787. *Triste hoc ministe-
rium beris meis: hunc alii sequuti sunt, et in Gallicis
fuis Brumæus: diversissima dedit Ratallerus, Acerba
hæc meis Relinquitur dominis domus custodia.* Priorem si
dare voluisset Euripides sententiam, ut in Oreste scribit
v. 221. Ἰδὲ τὸ δάλυμ' ἡδὺ, hic scripsisset, Πικρὸν τὸ λιλύρ-
γημα vel τὸ δ' ἐπικύρημα δισπότηαι ἡμῶς nam οἰκῆρημα
domus est custodia. Recte mihi Scholiasta, per τὸ πικ-
ρὸν οἰκῆρημα τῶν ἡμῶν δισποτῶν, intellexisse videtur τὴν
αὐτῆς οἰκῆρον. ut illam, cujus cadaver dicebat compo-
nendum, *bero suo Theseo custodem domus acerbam dixerit.*
uxor Agamemnoni fuisse dicitur οἰκῆρος οἰκῆρα, in Eur.

Hec. v. 1284. Mater familias, cui τὰ κατοικίδια τῶν
ἔργων erant demandata, ut loquitur Hierocles, quod
erat, vulgo Græcis dicebatur οἰκῆρος, rerum domesti-
carum custos et familiæ curatrix. Euripidi vero, sicut
κῆρυμα pro κηδεύῃς, Luciano δουρφόρημα, pro δουρφόρος,
nostro ponitur hic οἰκῆρημα pro οἰκῆρος, et in Oreste v.
926.

Εἰ ταῦτον οἰκῆρημαθ' οἱ λειμῆνοι
Φθίρουσι.
ubi Schol. τὰ ἑδον οἰκῆρημαθ' interpretatur τὰς ἑδον οἰκ-
ρὲς γυναικας.

Vs. 792. Οὐ γὰρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δῆμος Πύλας ἀνοίξ-
ας εὐφρόνως προσενίπνιν] Inserta litera versum mihi
præcedentem recte correxisse videtur Marklandus, Ἦχῳ
(quod hic omnino non est sollicitandum) βαρεῖα προσ-
πόλων μ' ἀφίκετο quod Scholiasta quoque legisse vide-
tur: certe πρὸς με ἀφίκετο legitur in Scholiis. Nostro
versu Clariss. Markl. scribendum putabat Οὐδ' ἄρτι-
tum forte non recordatus, ut in ἑδὲ τι, ἢ πάντι, simi-
libusque, de quibus egit H. Stephanus de Dial. Att.
p. 81. sic quoque voculam τὶ sæpe πλεονάζειν in Οὐ γὰρ
τι. Sophocles affatim dabit exemplorum: Aj. v. 1130.
Οὐ γὰρ τι τῆς σῆς ἔνεκ' ἐγρατεύσατο Γυναικός v. 1360. Οὐ
γὰρ τι τέτον, ἀλλὰ τὸς θεῶν νόμους φθείροις αὖ. Antig. v.
456. Οὐ γὰρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τὰδε. v. 523. Οὐ γὰρ
τι δῆλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο CEd. T. v. 418. Οὐ γὰρ τι
σοὶ ζῶ δῆλος, ἀλλὰ Λοξία. v. 441. Οὐ γὰρ τι σ' ἡδεῖν (ἡδῆ)
μῶρα φωνήσουσι. ad minuta talia minus attendunt inter-
dum homines eruditissimi.—Hoc temporis articulo
hic ab Euripide fingitur Theseus Træzena Delphis re-
diisse, quo abierat Apollinem adhibiturus: five enim
publico nomine civitatum illuc proficiscerentur velut
legati, seu de rebus privatis Deum consulturi, diceban-
tur θεωροί sibi que Theseus ut θεωρῶ redeunti neminem
prodire domesticorum indignatur, qui felicem reditum
gratuletur. Seneca fingit in Hippol. suum Thesea
non Delphis, sed isthoc forte die reversum ab inferis v.
835, &c.—illic v. 850. Theseus:

Quis fremitus aures flebilis pepulit meas?
Expromat aliquis: luctus, lacrymæ, et dolor,
In limine ipso mæsta lamentatio,
Auspicia digna prorsus inferno hospite:
quæ videri possunt de versibus Euripideis expressa.
Suspicio in Ed. Hippolyti prima non Delphis, sed ab
inferis, ut apud Senecam, rediisse Thesea; et prodeun-
tem in Scenam versus adhibuisse, quos ex Eurip. Hip-
polyto præbet Stobæus Grotii p. 488.

Ὡ λαμπρὸς αἰδῆρ, ἡμέρας δ' ἀγνὸν φάος
Ὡς ἡδὺ λείσσειν τοῖς γε πράσσειν καλῶς
Καὶ τοῖσι δυστυχῶσι, ὡς πέφυκ' ἐγώ.
sic loquitur Theseus Senecæ v. 835.
Tandem profugi noctis æternæ plagam,
Vastoque manes carcere umbrantem polum.
Ut vix cupitum sufferunt oculi diem!
—In vs. 796. pro ἐκλίπη recepit ex Codd. Musgra-
vius ἐκλίποι.

Vs. 801. Τί φῆς; ὤλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;] Se-
necæ Theseus v. 871.

causa quæ cogit mori?
Velut causam mortis ignorans, Chorus modum narrat,
quo Regina vitam finierit vs. 802.

Βρόχον κρημαστὸν ἀγχόνῃς ἀνέψατο.

hinc in Xp. Π. v. 243. Βρόχον κριματὸν ἐξανάβεις αἰχρότης. Ad sequentem Thesei quaestionem, Λύπη παχυνθεῖς ἢ πὸ συμφορᾶς τινός; adscripta sunt interpretamenti loco sequentia in Cod. Paris. in μεταφορᾷ τῆς πάχνης, ἥτις πᾶσαν βλάβην διαφθείρει. quorum similia prostant in Scholiis, et alibi. Senecæ Theseus in Hippol. v. 859.

Effare aperte, quis gravet mentem dolor.

Sed Λύπη παχυνθεῖσα, quamvis dici possit *aegritudine confecta*, non tamen est proprie *gravata dolore*, sed cui pectus dolore sic est adstrictum, ut voci meatus et lacrymis intercludatur: quo modo Sapphoni Ovidianæ:

Adstrictum gelido frigore pectus erat,

Her. Ep. xv. 112. ἐπαχυνθὴ φίλον ἦτορ. Hoc figurato sensu qui verbum adhibent Poëtæ, Homerum sequuti sunt et Hesiodum. Æschylus in Choëph. v. 81. κρυφαίους πένθεισιν παχυνμένη. Hesych. Παχυνμένης, ἀνωμένης. ubi ad Παχυνταί præter ceteros memoratus Cl. D. Ruhnkenius in Epist. Crit. i. p. 74. feliciter verbum illud Orpheo restituit aptisque munivit exemplis, hoc etiam Hippol. versu; ex quo sumptum legitur aliquoties in dramate Xp. Π. ubi v. 233. proditor satis apte

Λύπη παχυνθεῖς, ὡς προδὲς ἀργυρίου.

de Maria dicitur v. 1825. καρδίας παχυνμένης. quæ bis satis inepte repetuntur v. 2007, 8. Gregorius quidem Nazianz. in threno scripsit, ut solet eleganter, T. ii. p. 97. B. ἰδοὺν ἦτορ Παχυνταί.

Vs. 804. Τοσῦτον ἴσμεν] *Hoc unum tantum novimus: modo namque et ipsa domum tuam advenio: ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμους. Θησιῦ, πάρεμι* pro δόμους Cod. Flor. et Ed. prima Flor. præbent δόμοις. δόμοις—πάρεμι esset *adsum ædibus*.—Τοσῦτον ἴσμεν ponitur pro τοσῦτο μόνον ἴσμεν. ut in Luciani Timone p. 158. ἢ τό γε τοσῦτον παρανομήσαμεν *bac una saltem vice*. Xenophon K. A. v. p. 216, 38. τὸν μὲν ἄνδρα τοσῦτον ἐγίγνωσκον, ὅτι εἰς ἡμῶν εἴη. plene scripsit τοσῦτο μόνον εἶδεναι in Æconom. p. 503, 6. ut Andocides Or. ii. p. 22, 33. τοσῦτον ὑμῶν μόνον δομαί. similiter loquuntur Lysias et Demosthenes.

Vs. 806. Τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστημαι κἀρα Πλευτοῖσι φύλοισι, δυσυχὲς θεωρὸς ὢν;] *Quid infelix ego bac Parnaside lauro caput revinctus sum velut sacer legatus?*

Temporibus non est apta corona meis.

Apollinem adhibituros non sane mirum est insigne Dei lauream gestasse Apollinarem; sed illam gestasse consultores sacrosque legatos usque dum domum rediissent ex lege Delphica, discimus auctore Livio xxiii. c. xi. ubi Q. Fabius Pictor legatus, quum Delphis Romam rediisset coronatus, in Senatu dixit, *se jussum ab templi antistite, sicut coronatus laurea et oraculum adisset, et rem divinam fecisset: ita coronatum navim adscendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset*. Illic in notis virorum Doctorem plura prostant, quorum nonnulla jam dederat Kuster. in Aristoph. Plut. v. 21. Primus Euripidea aliunde illustravit Jo. Brodæus Misc. iv. c. 15. Conf. Car. Paschalius de Coron. iv. c. 19.

Vs. 808. Χαλᾶτε κλῆθρα πρόσπολοι πυλωμάτων, Ἐκλύεθ' ἄρμυς,] Κλῆθρα scribitur in Paris. Pro Ἐκλύεθ' ἄρμυς, ex v. 825. recepi velut genuinum Ἐκλύεθ' hoc quoque præbet in hujus simillimo loco Medea Eurip. v. 1314.

Χαλᾶτε κλῆθρα ὡς τάχις πρόσπολοι, Ἐκλύεθ' ἄρμυς, ὡς ἴδω διπλὴν κακίαν.

In Helenæ v. 1196.

Ὡς, χαλᾶτε κλῆθρα, λύεθ' ἱππικὰς Φάτιας, ὁπαδοὶ, κακῆς κλῆθρα ἄρματα.

Nusquam legitur in Euripideis, est itaque ex perduto dramate hemistichium quod nobis offert ut Euripidis Pollux x. 27. τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, —

λύει πακτὰ δωμάτων.

ὡς τὴν ἀντίον Ἀριστοβάνης versus in hujus Acharn. datur Euripidi 478. Ὡς ἴδω ἱερὸν κλῆθρον πηκτὰ (hic quoque πακτὰ prætulerim) δωμάτων. Pollucis illic non meminit Bergler. qui quædam indicavit Euripidis loca ad Vesp. v. 1475. Κλῆθρα χαλᾶσθω τάδ. Conf. Cl. F. L. Abresch. ad Æsch. p. 498. Seneca Thyest. vs 901.

turba famularis fores

Templi relaxa.

In ejus Hipp. Theseus v. 863.

Referate clufos regii postes laris.

Vs. 809. —ὡς ἴδω τὸν δαίμονα Γυναικὸς, ἢ με κατθανῶς ἀπώλειν.] Hanc ego lectionem a Flor. Cod. subministratam sine dubitatione recepi, τὸν δαίμονα Γυναικὸς, *tristem uxoris mee sortem*, pro vulgata

ὡς ἴδω δυσδαίμονα

Γυναικὸς,

quæ nullo potest modo tolerari: ex unico Codicum Paris. enotavit Musgravius τὸν δυσδαίμονα Γυναικὸς, nihil ex ceteris. In Parisino Cod. quem adhibuit T. H. legitur, ὡς ἴδω δυσδαίμονα Νεκρὸν (quod ex conjectura Reiskius hic censebat restituendum,) Γυναικὸς ἢ θανῶσά μ' ἀπώλειν. ultimum in ὤλειν mutatum dabit et hunc senarium legitimum: hanc vero lectionem natam arbitror (nam ἀπώλειν mutari non debet) ex interpretamento, quo τὸν δαίμονα Γυναικὸς quis reddidit non inepte δυσδαίμονα νεκρὸν γυναικὸς, *infortunatum cadaver uxoris*. Sed præterea diversa fuisse videtur in libris antiquis lectio, forsan ex Editione dramatis prima conservata,

ὡς ἴδω πικρὰν θείαν

Γυναικὸς,

ut *acerbum videam spectaculum Uxoris*, quæ lectio, hic adnotata, in locum alienissimum immigravit versui 824. subjecta; nam, qui legitur illic, versum,

Ἐκλύεθ' ἄρμυς, ὡς ἴδω πικρὰν θείαν

esse nostri vel diversam, vel emendatiorem scriptionem, dubitari non potest. Vidit hoc monuitque primus Sam, Musgravius in notis ad hunc Hipp. versum, et ingeniose suspicatur ex inferiore ora paginæ versum in istam sedem, quam in Edd. occupat, male fuisse relatum. De Codicibus illic suis tacet, videturque adeo versus post versum 824. in iis, quos adhibuit, inventus: si vel in omnibus inveniretur, illic Musgravius nihilominus mihi videretur adulterinus; sed non legitur versus iste 825. nec in Flor. Cod. neque in Parisino, quo usus est amicissimus T. H. — Nonnunquam, post alios interjectos, a librariis male repetiti versus relictī sunt, ne lituris Codices deformerentur: ex gr. in Eur. Or. v. 936. Τὴν ἀντίον δὲ δράστ' ἢ δράσαι χρεῶν, in quarto Codicum Leidenium post

octo versus seqq. initio pag. sequentis male legitur repetitus. Jam vero diversas istas lectiones esse suspicor,

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα,

Γυναικός,

et

ὡς ἴδω πικρὰν θάλασσαν

Γυναικός,

quia non potuit hæc ex interpretamento nasci, utraque autem videtur Euripidea. Nusquam tamen, fateor, in talibus locis legere me memini τὸν δαίμονα sed illorum tantum similia, quæ hic sola probat Musgravius: κακὸν, θάλασσα πικρὰν, διόν, ἀλγιστὸν, &c. in Eurip. Med. 1315.—ὡς ἴδω διπλὴν κακόν. Soph. Aj. v. 1022. "Ἰδὲ, ἐκκάλυψον. ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν, ὧς δυσδιάστον ὄμμα. καὶ τόλμης πικρᾶς. v. 1011. ὧς—θαυμάζων ἱμοὶ Ἀλγιστὸν. Eurip. Med. v. 1167. διόν ἢ θάλαμ' ἰδὲν. et sic Xenophon K. A. V. p. 199, 30. In Eurip. Supplic. v. 945. Πικρὰν γὰρ ὄψεις χάμα τῷ τέλει νεκρῶν. in Orest. vs. 950. Πικρὸν θάλασσα (MS. Θάλασσα πικρὸν) καὶ πρόσοντες ἀθλία—Sed alterum,

ὡς ἴδω τὸν δαίμονα

Γυναικός,

ut videam tristem uxoris meæ sortem, viri docti fatebuntur a librariis non expectandum. Prorsus eodem modo τὸν δαίμονα γυναικός de uxoris, quam mortuam putabat, forte dixit Euripidis Admetus in Alc. v. 935.

Φίλοι γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον

Τὴ μὲν νομίζω, καίπερ ὃ δοκῶνδ' ὁμῶς

Τῆς μὲν γὰρ εὐδὴν ἄλγος ἀψιτάει ποτὶ.

hunc locum præter alia quædam Euripidis apta dedit L. Kuster. in Aristoph. Plut. v. 6. mortem Alcestidis τὸν παρόντα δαίμονα præfens infortunium vocat Chorus in Alc. v. 561. Πῶς ἔν' ἐκρυπτε τὸν παρόντα δαίμονα. Sors tristis, five fortuna mala, seu calamitas, quæ nobis obtingit non sine Numine, frequenter dicitur δαίμων, ut Homero sic aliis: Sophocli Œd. Col. v. 1333, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξελήφότες, five potius ἐξελήχότες: sunt eandem malam fortunam sortiti. Sophocles Stobæi p. 579, 1.

Μὴ σπείρει πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα id est μὴ πᾶσι κήρυσσει, vel μὴ εἰς πάντας αὐτὰ τὴν παρῶσαν τύχην, five αὐτοχρίαν. Grotius p. 458.

Malum quod urget spargere in vulgus cave.

Vs. 813. — εἰργάσω τοσούτον, ὥς τέσθ' ἐν σὺλχίᾳ δόμῳ] Cum his jungenda viderunt Σῆς χερὸς πάλαισμα μελίας: ubi hæc adscripta Codex dabat Paris. ἐν μεταφορᾷ τῶν παλαιῶν, οἱ πύγῃσιν ἐν τῷ τραχήλῳ παλαιώσας. unde vox mendosa corrigi poterit in Scholiis—Versus sequens in eodem Cod. legitur, Τίς ἄρα σὰν τάλας αἰμαυροῖ ζῶας; et ad verbum αἰμαυροῖ, interpretatio ἀφανὴ καδιδεῖ. Miror illic viro Clar. placuisse, Τί σ' ἄρα σὰν τ. Σὲ—σὰν vereor ut scribi potuerit.—Per parenthesin interjecta ad mentem Heathii constitui: sic leguntur in Cod. Paris. Αἶ' αἶ' τόλμας | Βιαιῶς θανῶσ' ἀνυσίῳ τε συμφο- | ρᾷ, σᾶς παλαιῶσιν μελίας.

Vs. 817. ὧς με ἐγὼ παθῶν, ὦν ἔπαθον, ὦ τάλας] Musgravius sequutus, ὦ τάλας ex Codd. recepi. pro τάλασσα ὦ πόλις est in Flor. et Paris. Ut versus sit concinnior, ὦν ἔπαθον, τάλας, scribendum censet Heathius.—In sequenti versu, Τὰ μάκισ' ἐμῶν κακῶν, præbent et Flor. et Paris. pro κάκισ' ἐμῶν quod utpote rarius in κακίς a librariis videtur mutatum: μάκιστον adhibitum in Æschyli loco apud Longin. π. γ. iii. 1. in Soph.

Philoct. v. 846. redditur a Schol. μέλιστα.—Versus 819. si scribatur una litera sublata, jungi commode poterit cum sequente, quamvis nec diffitear ἱπεράδης cum τύχα posse connecti, ὧς μοι βαρεῖα καὶ δέμοις ἱπεράδῃ Κελὶς ἀφραγὸς ἐξ ἀλατῶν τινός. Quam gravis mihi meisque macula non provisiva a Deo quodam malefico fuit injusta! Sic vocem ἀφραγὸς cum Schol. capiendam recte monuit Heathius.

Vs. 821. Κατακοῦν μὲν ἔν' ἀβύσσῳ βίῳ] βίῳ legitur in Codd. Flor. et Paris. lectumque fuit Scholiastæ. Tanquam Euripidea hæc exhibentur in Etymologico p. 50, 26. Κατακοῦν μὲν ἔν' ἀβύσσῳ βίῳ. Tametsi autem βίῳ legatur in Cod. Paris. idem ille velut verbum dat Κατακοῦν, cum interpretatione μαραινέ. Vere tamen animadvertit vir Doctus in Miscell. Obs. Vol. i. p. 417. cum verbo βίῳ, cum nomine jungendum βίῳ. Sic infra v. 867. ἱμοὶ μὲν ἔν' ἀβύσσῳ βίῳ τύχα. Duplex hic fuit in libris antiquis lectio, quod Barnesius etiam vidit: inter alia Poëtis ἀπαξ λεγόμενα veteres apud Eustath. in Il. r. p. 288, 40. ex Euripide, præter alia, memorant Κατακοῦν ὀνομαστικῶς τὴν διαφθοράν, Δωρικώτερον, ἢ Κατακοῦν, ῥηματικῶς, τὸ καταδήγειν. Utrumque explicatur etiam in Scholiis. Altera lectio,

Κατακοῦν μὲν ἔν' ἀβύσσῳ βίῳ.

(hoc enim tum requiri censuit etiam Heathius) sic in Scholiis explanatur, καταφθορὰ ζωῆς ἀβύσσω ποιοῦς κατέλαβέ με: additur illic, γράφεται δὲ καὶ τὸ Κατακοῦν (L. Κατακοῦν ὡς) ῥήμα· ἴδ' ἢ ἔτι, μαραινέ με ἢ δυστυχία τῇ βίῳ· five καταναλίσκει. Hæc, nisi fallor, pertinent ad verbum hoc modo scriptum,

Κατακοῦν μὲν ἔν' ἀβύσσῳ βίῳ.

viri cujusdam Docti memorant conjecturam legentis,

Κατακοῦν μέν' ἐν ἀβύσσῳ βίῳ.

Evenerat Theseo calamitas, quæ vitam reddebat minime vitalem: memorat et Plato διωγὸς—ξυμφορᾶς, ὡς ἀβύσσῳ ζῆν κερτημένῳ de LL. xi. p. 926. B. cui βίος etiam ἀβύσσῳ in Politico p. 299. E. et sæpius dicitur aliis.

Vs. 822. Κακῶν δ' ὁ τάλας πύλαγος εἰσορῶ τοσούτον, ὥς μὴ ποτ' ἐκινῶσαι πάλιν] In sequenti versu, Μὴτ' ἐκπύρῃσας dant Codd. Flor. et Paris. In istis ad ἐκινῶσαι adscribitur in Paris. ἐκφυγῆν, proprie notat ἐκκίνασθαι, enatare, quod supra jam attigi in vs. 470. Ubi legitur apud Palæph. π. Α. c. xvi. ἔτι ταῦτον, ἔθ' ἵππον τοσούτον πύλαγος διανέξασθαι δύνασθαι; ex duobus Codd. offertur διανέξασθαι δύνασθαι: quod in διανέξασθαι mutandum arbitror, adhibitum in eadem locutione figurate sumpta Platoni, cujus Parmenides (T. iii. p. 137. A.) ferme nesciebat πῶς χεὶρ τηλικόνδε ὄντα διανέξασθαι τοιούτον τε καὶ τοσούτον πύλαγος λόγῳ. Sic enim legenti Ficino πύλαγος pro πύλαγος libenter adfentior; πύλαγος τῶν λόγων dixit et in Protag. p. 338. A. ex Platone sumptum forte διανέξασθαι Hefychio restituit vir Summus in Lucian. p. 306. Conf. notata Clar. Ruhnkenio in Tim. Lex. p. 58—Nostro versu mendosa, quæ prostat in Flor. Cod. lectio ἐκπύρῃσας mihi in memoriam revocat elegantem Marklandi conjecturam, qua pro ἐκπύρῃσας, in Eurip. Phœn. v. 1158. corrigit,

Πυκνὸς κυβιστητῆρας ἐκπύρῃσας

ad Eurip. Suppl. v. 692.—Non erat prætermittendus locus Trag. Χρ. Π. ex his nostris derivatus 419. Ναὶ καὶ κακῶν πύλαγος ἢ τάλας ὁρῶ τοσούτον, ὅσον (ὥς) μή ποτ' ἐκ-

νῦσαι πάλιν, Μηδὲ πείσασθαι (L. Μηδ' ἐκπείσασθαι) κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.

Vs. 826. Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σίδειν Βαρίποτμον, τλήμων, προσαυδᾷ τύχῳ] In his, quæ recte Heathius interpretatur, Τίνα τίνα λόγον in Flor. in hoc æque ac Paris. scribitur, Βαρίποτμον, γύναι, προσαυδᾷ τύχῳ, ad τλήμων olim vocem γύναι adscripserant.—Versu 829. Πήδημ' ἐς ἄδην κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι· dedit ex Codd. Musgrav. quibus accedunt Flor. Paris. et Gregor. in Χρ. Π. ubi versu 232. dicitur Judas, Πήδημ' ἐς ἄδην κραιπνὸν ὁρμήσας τάχα.—Apte quidem conveniunt πήδημα κραιπνόν, sed erat Theseo certe πικρὸν videturque mihi diversa lectio diversæ fuisse Editionis, aut a correctore quodam profecta.—Vs. 830. prout vocem transposuit Musgr. μέλεια τὰδε πᾶθῃ dant duo etiam alii Codd.—Sequentes sic exstant in Paris. Πρόσωδεν δὲ ποδὲν ἀνακομίζομαι | Τύχαν δαιμόνων. | Ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθεν τινός. Sic hos duo constituebat Heathius: Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν | Πάροιθεν τινός. Ex veteri vero quadam origine repetendum alicunde hoc mihi evenit infortunium propter peccata cujusdam majorum meorum. Non debuerant interposita distinctione divelli voces, Τύχαν δαιμόνων. Fortuna etiam mala nobis divinitus oblata, sive δαίμων dicatur, seu τύχη, seu τύχη δαιμόνων, in talibus dictis nihil arbitror interesse. Euripides in Æolo ap. Stob. p. 568, 38.

Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας

Ὅστι· φέρεν κάλλισ' αἰνὴρ ὅτος σοφός.

ibid. paulo ante v. 22. ejusdem est, Ὅστις—εὐλόγως φέρεται τὸν δαίμον.—Ad Hipp. versum 833. adscriptum recte τῶν προγόνων. In Scholiis, ἀμαρτήματα—προγονικόν, absurde mutatum in πορνικόν quod minus mirabitur, qui legerit in emendatissimo Timæi Lexico Platon. p. 151. γυναικοῖς νόμοις scriptum, pro πορνικοῖς.—Majorum autem facinora in posteris puniri statuit ex opinione vulgo recepta Tragicus Theseus, ut supra Phædra v. 343. infra Hippol. v. 1380. Iphigenia in Tauris Eurip. v. 200. Ex ejus Alcæone præbet ista Stobæus p. 454, 40.

Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς

Μιάσματ'.

Grotius p. 338.

Commisssa quæ sunt in parentes, hæc Deus Persequitur ultor.

vera quidem ista sunt; sed Græcis significantur, ab ipsis parentibus commissæ, quæ Deus ultor in liberis persequitur. Optime Grotius in Excerpt. ex Euripide.

Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τὸς ἐκγόνους

Θεοὶ τρέψουσιν

Latina fecit p. 422.

In posterorum capita mos Dis vetere Culpas parentum.

vid. Marklandus in Lysæ P. 113, 4. et Notata in Phœniss. v. 941.

Vs. 834. Οὐ σοὶ τὰδ' ὦ'ναξ ἦλθε δὴ μόνῳ κακᾷ· Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λίκος] Literam δ' interjeci vulgatis, ex Codd. Flor. et Paris. quorum in illo voces hic erant vitiose scriptæ, ἐπὶ ἡλθε δὴ, et καινὸν λίκος, pro κεδνόν· Homerus ἀλόχευς κεδνάς dixit, et ἀλοχὸν κεδνὸν εἰδυῖαν Hesiodus, Κεδνὸν δ' ἔχεν ἀκοιτίν, Hes. v. 608, νεοτέμ जुवenculam ἥδεια κεδνά διδάξης· E. v. 697. Euripides in Œdipo, Τέκνων ἀμαρτήν—Αλόχευ τε κεδνῆς

κεδνῆς γυναικὸς meminit etiam in Alcest. v. 97. ex qua Trag. locum excitat Scholiastes huic nostro simillimum: chorus illic Admetum usitata solatur consolantium formula v. 417.

Οὐ γὰρ τι πρῶτος, ὅδ' ἰοῖοδιος βροτῶν

Γυναικὸς ἰσθλῆς ἡμπλακῆς.

apud Tragicos illa sæpe recurrit.

Vs. 836. Τὸ κατὰ γὰς θείω, τὸ κατὰ γὰς κνέφας Μετοί· κνέφας] Ad ista satis fuisset addere, τλάμων (quam formam præbuit Cod. Paris.) nec facile dixeris, voces σκότῳ θαιῶν quam vim addant vicinis; quibus adscriptum in Paris. Cod. ἀπὸ θαιῶν. σκότῳ συνῶν Reiskio placebat. Dicitur quidem ὁ θαιῶν, κατὰ χθονὸς εἶναι vel κνέφας ut Soph. Antig. v. 518. Eurip. Heracl. v. 1033. in Soph. Œd. in Col. v. 1699.

Ὡς τὸν αἰὲ κατὰ γὰς σκότον εἰμένος

est æternas sub terra tenebras fortitus, pr. indutus, et σκοτίας ἔχων χθονὸς περιεστῶς, ex Eurip. Troas. v. 389. sive γαῖαν ἰφινύμενος. quod eleganter D. Ruhnken. restituit in Epigramm. Epist. Crit. i. p. 73. quo scribi quoque posset in eundem sensum paulo aliter.—Omissis intermediis hæc habet Auctor Trag. Χρ. Π.

Τὸ κατὰ γὰς θείω, τὸ κατὰ γὰς κνέφας

Τανῦν μετοικεῖν, σὴς θείας γερμένης.

—Sequens vs. 839. Ἀπώλεσας γὰρ μάλλον, ἢ κατέφθισον· est in eodem dramate Christ. 896.

Vs. 840. Τίος δὲ κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα, γύναι, σὰν ἔσα τάλαινα καρδία·] In Paris. Cod. legitur, γύναι, σὰν ἐπέσα, τάλαινα, καρδία· in Flor. ἐπέσα τάλαινα· ex Paris. ἐπέσα enotavit etiam Musgrav. quocum δὲ recepi.—Quia sequitur, Εἴποι τις ἂν τὸ πραχθῆναι, in istis ἢ μάτην ὅχλον Στέγοι τύραννον δῶμα· Στέγοι intactum reliqui; εἴποι τις ἂν, ἢ μάτην (ἂν) γέγοι. Legitur in Paris. στέγει· in aliis apud Musgrav. Στέγει. Huc spectabat Eustath. in Il. Z. p. 499, 15. Εὐριπίδης πρὸς λέγει, ὅτι ὅχλον γέγει δῶμος. Si Codex hic antiquus daret ἱμῶν, hoc vulgato ἱμῶν præferrem: ἢ μάτην ἱμῶν δῶμα τύραννον γέγει προσπόλων ὅχλον. Hinc δῶμα τύραννον forte sumpsit Diogenes Laërt. viii. 84. alia quidem hujus generis pervulgata sunt, illud forsitan non alibi legitur apud Tragicos. His Thesei congruunt ista Cereris apud Claudian. R. P. iii. 189.

Hec ubi nunc, ubi nata, mibi? quo mille ministræ, Quo Cyane?

Vs. 844. Ἰώ μοι μοι, σίδειν μέλιος] Paulo aliter dividuntur in Cod. Paris. Ἰώ μοι μοι, σίδειν | Μέλιος οἶον εἶδον ἄλγος δῶμων. | —Ad sequentem versum in eodem adscriptum, τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τῆς γάρ.—Illic pro ἀπωλόμην, ut in senario, scribi malim formam usitatam ἀπωλόμην, ex Flor. Cod. et Trag. Χρ. Π. ubi versus totidem scriptus literis est 904.—Versus 850, et seqq. sic leguntur in Paris. Φέγος ἀελίῳ τε, καὶ | Νικτὸς ἀστρωπὸς σιλάνα | Ὡς τάλας | Ὡς τάλας ὅσον κακὸν ἔχει δῶμος.—In istis Δάκρυσι μὲν βλῖφαρα Καταχυδίντα τέγιστα σὰ τύχα. Flor. Codex dat τέγισται σὰν τύχα. in seq. v. pro πάλαι Flor. et Paris. male dant τὰδε. Versus in Χρ. Π. 723. Δάκρυσι τε βλῖφαρα δερμοῖς τέγισται. hinc desumptus videtur, quamvis βλῖφαρα τέγισιν δάκρυσι, et similia passim legantur apud Tragicos; lacrymis genas rigare, τέγισιν εὐώπα παρειᾶν, Sophocli Antig. v. 536.

Vs. 856. Τί δή ποθ' ἦδε δῖλος; ἐκ φίλης χερὸς ἱετημένη, θάλει τι σημεῖναι ἴον.] Primum ex Parisino Cod. σημεῖναι

scripsi pro σημῶσαι.—non adeo propter Phrynichi cautelam in Σημῶσαι, —λέγομεν δὲ διὰ τὴν ἡ, σημῶσαι, θερμῶσαι, καθῆραι.—quam quod in Euripideis ubique sic verbum scriptum reperitur: aliorum, quæ similia videntur, diversa est ratio: recte scribuntur etiam ap. Euripid. εὐφραῖναι· περιῶναι· μαρῶναι· ὑγρῶναι.—Deinde distinctionem vocum in his mutavi: hæc obtinebat ante: Τί δ' ἔπος; ἦ δὲ δῖλος ἐκ φίλης χειρὸς Ἡετημένη, δίδωμι τί σημῶσαι ἴσθι; Dubitare non poterat Theseus, an tabellis his quid novi significaretur; sed quid sibi vellent tabellæ. *Quid tandem istæ sibi tabellæ? ex cara manu suspensæ quid novi significare volunt.* Paulo post v. 865. Ἴδω τί λίσσας δῖλος ἦδ' ἐμοὶ δίδωμι, Hoc ferme sensu Herod. ii. c. 13. τὸ ἔπος τῷτο ἰδὼμι λέγειν. vid. ad Herod. P. 338, 3.—Displicuit, nec miror, D. Heinio ad init. Hipp. Senecæ hæc inventio tabellæ, cujus unius ope Tragicus fabulam suam explicuit. Sapienter Joann. Racinius in sua Phædra hunc scopulum evitavit, et Cænonæ nutrici fraudem tribuit sceleratam, quæ Phædræ virtutem dedecet: hac etiam in parte sincerum mihi iudicium videtur Michaëlis Arnoldi Racinii, dans les *Mémoires de Littérature de l'Acad. des Inscript. et B. L.* T. viii. p. 308, 309.—His tamen tabellis et cadavere pendentis Phædræ quæsiuisse videtur Euripides Thesei credulitati quamdam excusationem; quam pæne nimiam finxit in suo dramate Racinius. Tabellas has, quantum memini, veteres alii non memorant. Aufonius in Eid. vi. 32. *Respicit abjectas desperans Phædra tabellæ*; quas intelligat tabellas non satis liquet. Hinc suam δῖλος summissee videtur Heliodorus ii. p. 68. quam interfectæ Thisbes invenerunt τὰν γένων ὑπὸ τῇ μαχαλῇ προκίπτεσαν.

Vs. 858. Ἄλλ' ἢ λήχης μοι καὶ τέκνων ἐπιτολὰς Ἐγραψεν ἡ δούληος ἐξαντημένη.] Num, hujus invidiam facinoris, (vel liberis novercam) deprecata, misera mihi super lecto conjugali liberisque mandata perscripsit? hæc enim vocat more sui temporis eruditorum ἐπιτολὰς. vid. Jo. Alberti ad Hesych. in ἐπιτολῆι· ubi in Lexico Reg. MS. eam in rem excitantur Cratini versus, et verba Platonis, μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιτολῆς, ex Timæo p. 71. D. In Epistola Lyfidis ad Hipparchum, Damo θανάσκουσα Βισαλίᾳ τὰ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτῶν ἐπιτολὰν ἐπέσειλιν· moriens idem dedit mandatum filicæ suæ. illud ipsum paulo ante dixit ἐπιστάφια. Quæ morientes facienda præcipiunt, illa dicuntur eximie quidem ἐπιστάφια, sed et ἐπεσιλῆι, tum apud alios, tum Xenophonti κ. Ἀ. v. p. 206, 37. Ἑλλ. i. p. 263, 32.—In λήχης—καὶ τέκνων ἐπιτολὰς Schol. in Cod. Reg. recte monuit ἐπὶ subaudiendum, λήχῃ ὑπὲρ.—Ad proxima comparari possunt ista Procridis morientis ad maritum, Ovid. Met. vii. 856. *Ne thalamis Auram patiare innubere nostris.*

Vs. 862. Καὶ μὴν τύποι γὰρ σφειδῶντος χρυσηλατὲ—τῆσδε προσσάινυσί με.] Atqui signum mihi arridet gemma impressum, quam gerebat aureæ annuli palæ inclusam. Ovidii Byblis Met. ix. 565. *impressa signat sua crimina gemma: imago*, quæ dicitur eidem impressa gemmæ, Ep. ex P. ii. X. 1. τύπος σφειδῶντος dici potuit, τύπος σφραγίδος aliis, et σφραγιγῆρος apud Diogen. Laërt. vii. 50. Λιδυ σφραγίδα ἰνδιδυμένη χρυσῷ, aureæ annuli palæ gemmam inclusam, quam Æacides Phocus pignus amicitiae acceperit, memorat Pausanias x. p. 872. f. Fulgorem emittere Daphnidiis oculi dicuntur Longo iv. p. 128. καθάπερ ἐν χρυσῷ

σφειδῶντος ψήφους. Gemmam si quis Phædræ dare recusat, cujus tamen pater *Ægea Minos classe perdomuit freta*, certe τύποι σφειδῶντος sunt τὰ τῆς σφραγίδος σημῶσαι. Photius Lex. MS. Σφειδῶντος, ὁ δακτύλιος αὐτοῦ τῆς σφραγίδος. perinde est, sive σφραγίδα dicas, seu palam annuli, σφειδῶντος τῷ δακτυλίῳ, Πυελίδα quoque dictam Aristophani et Lyfiæ, teste Harpocrat. Pollux vii. 179. τὸ δὲ, ἴσα ὁ λίθος ἰσαρμόζεται, (Hesychio, ἴσα ἡ ψήφος ἐν δακτυλίῳ, in v. Πυελίς,) Πυελίς τε καὶ Πυελίς.—Lucianus in Philopseude T. iii. p. 51. scripsit, αἰστέφας—τὴν σφραγίδα εἰς τὸ εἶσω τῷ δακτύλῳ. alludens elegantem Platonis fabulam, de Rep. ii. p. 359. E. narrantis Lydum pastorem τυχεῖν τῆς σφειδῶντος τῷ δακτυλίῳ περιεγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν, εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρὸς in proximis illic opponuntur, γράψαι ἑξω τῆς σφειδῶντος, et γράψαι εἶσω. Paucis fabulam enarrans ex Platone Cicero de Off. iii. c. 9. cum palam, ait, ejus annuli ad palmam converterat; et mox, cum in locum annulum inverterat.—Quæ nobis arrident illa quoque dicuntur ἡμᾶς προσεγλᾶν, sive ἡμᾶς προσσάινειν. Herodoti v. p. 420, 23. λαβόντα—προσεγλᾶσι τὸ παιδίον, de isthoc infante, αὐτοῖς προσμυδιάσαντα scripsisse videtur Plutarchus T. ii. p. 163. F. Figurata Æschylus Eum. 254.

Ὅσμη Βροτείων αἰμάτων με προσεγλᾶ. Eiusdem est in Prom. V. v. 834. εἰ τῶνδε προσσάινει σὲ τί· *si quid tibi borum adblanditur*: in Agamemn. v. 1674. Οὐκ αἶ· Ἀργείων τοδ' εἶν, φῦτα προσσάινει κακόν· *hominem malum adulari*. hoc forte verbum in Promethei fabula perditum posuerat etiam Æschylus; Attii certe Prometheus dixit de Aquila,

Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem.

Canes, quorum amans dominorum adulatio dicitur Cicroni de N. D. ii. 63. σάινυρος· hinc etiam alia animantia, dum caudam blande movent, hominibusque alludunt. proprie Σάινειν dicuntur, Προσάινειν, περισάινειν et ὑποσάινειν. Ab isthac origine significandi manarunt elegantes loquendi formæ. Apud Gellium N. A. V. c. 14. p. 329. leo—caudam more atque ritu adulantium canum clementer et blande movet, hominibusque fere corpori adjungit, προσσάινει. Zenobius Cent. v. Pr. 50. meminit προσσάινόντων τῇ κέρῳ ζῶν. Calpurnius Ecl. iv. 66.—

blandæ cui sæpe canenti

Adlufere feræ.

Cerberus, κέρῳ σάινων, est in Aristoph. Eq. v. 1028. Lupa nutrix caudâ teneris blanditur alumnis, ap. Ovid. Fast. ii. 417. cujus est in xiv. Met. v. 258. *blandas movere per aëra caudas*. Statio Sylv. iii. Ecl. ii. 38. Glaucus marinus patriam dicitur

Litoream blanda feriens Anthedona cauda.

Multa possent e Græcis Scriptoribus proferri quæ nihil admodum facerent ad Euripidem. Lubet hic cum lectore communicare correctionem elegantem, quam mihi ante hos annos viginti vir Summus Ti. H. indicavit in Theocriti Eid. vi. 11.

—τὰ δὲ νῦν καλὰ κύματα σάινει·

pro φαίνει· Galateam in litore currentem fluctus alludunt; ut in Catulli Carm. 63. v. 67. Ariadnes

delapsa e corpore passim

Ipsius ante pedes fluctus salis alludebant.

Ut hic apud Eurip. τύποι σφειδῶντος—προσάινυσί με·

apud Soph. Antig. v. 1228. Παιδὲς με σαίνει φθόγγος·
Ced. in Col. v. 311. Φαίδρα γὰρ ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με
προσίχμα.

Vs. 866. Φεῦ· φεῦ· τόδ' αὖ νοχμὸν ἐκδοχαῖς Ἐπιφύρει
θιὸς κακόν·] In Codd. Flor. et Paris. legitur Ἐπιφύρει θιὸς
κακόν· κακὸν ex binis Edd. primis recipiendum Heathi-
us, et in constructione jungenda putat ἐκδοχαῖς κακὸν.
ἐκδοχὴν πυρὸς dabit Æschylus Agam. v. 307. contulit
utrumque Claudius Sallierius ad Thomam M. in Ἐκ-
δοχή. Κακὸν κακὸν διάδοχον et similia prostant in nota ad
Eurip. Phœn. v. 374. Marklandi ad Suppl. v. 69.
qui hic in Euripideis, pro ἰμοὶ μὲν δὲ, corrigit ἰμοὶ μὲν
ἀν' Ἀβίωτος βίω τύχα πρὸς τὸ κραδί·ν Εἴη τυχεῖν· quæ vix
video quo pacto construi possint, nisi scribantur Ἀβίω-
τος βίω τύχα·—Εἴη τυχεῖν· jungitur sæpe τυχεῖν cum
quarto casu. Πρὸς τὸ κραδί·ν cum Scholiastæ recte cepit
Heathius πρὸς τὸ συμβαῖν· cui sic versus isti videntur di-
videndi:

Ἀβίωτος βίω
Τύχα πρὸς τὸ κραδί·ν Εἴη τυχεῖν·
Ὀλομένους γὰρ σὺν ἑτ' ὄντας λίγω.

Vs. 871. Ὡ δαῖμον, εἴπως ἐστὶ, μὴ σφέλης δόμους] In Pa-
rif. Cod. legitur σφέλης· scribi potuit μὴ σφέλης δόμους·
—sequenti versu pro γὰρ ex Codd. recte δὲ receptum,
Αἰτυμίνης δὲ κλυδί·ν μιν·—In proximis—πρὸς γὰρ τινος οἰω-
νὸν ὅτε μάντις εἰσορᾷ κακῶν. κακὸν præbent Codd. Flor.
et Paris. parum refert utrum malum omen οἰωνὸν dic-
cas κακῶν, an κακόν· hoc tamen potius videtur Euripi-
deum: sic in Helenæ v. 1057. Κακὸς μὲν ὄρνις. Iph. in
Aul. v. 1347. ποιητὸν εἴπας οἰωνὸν λόγῳ. Or. v. 786.
ἄτος οἰωνὸς μέγας. Rarius Sophocleum præbet Photius
Lex. MS. Εὐορνείαν (L. Εὐορνείαν) Σοφοκλῆς ἐπὶ τῶν
οἰωνῶν. Major difficultas in vicinis πρὸς γὰρ τινος·
Æmilio Porto πρὸς hic adverbialiter positum videbatur
pro πρὸς ἑτὶ præterea: vereor ut illud usquam inveni-
atur in tali verborum structura positum. Forte signi-
ficatur, nam velut vates video malum omen alicunde obla-
tum, ut vel Phædræ Chorus intellexerit tabellam, qua
non temere augurabatur mala contineri jam notis
multo graviora; vel ipsum Thesea juxta Heathium:
hoc ferme modo πρὸς adhibetur in Phœn. v. 365. Μὴ
τις δόλος με πρὸς κασιγνήτῳ κλέων· similibusque, quæ
perpauca tantum dantur.

Vs. 874. Οἷμοι· τόδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῶν κακόν Οὐ τλητὸν
ὑδὲ λεκτόν·] Viro doctissimo hic in mentem venerat le-
gendum, Οὐ τλητὸν, ὑδ' ἀνεκτόν. Reiskii conjectura
prostat non absurda legentis, Οὐ γεκτόν ὑδὲ λεκτόν, quod
neque silentio condi, neque honeste proferri potest. Sed auc-
toritate quadam debebat γεκτόν confirmari, qua proba-
bile lectori redderetur: Sophocles quidem dixisse vide-
tur in Trach. v. 1009.

Οὐ γὰρ ἔχω πῶς
Ἄν γίξαιμι κακὸν τόδε λεύσσω·

non, quod vulgatur, γίξαιμι· et aliquoties γίγειν sic ad-
hibuit Sophocles: in Philoct. scripsit v. 135. Τί χρὴ με
—γίγειν ἢ λέγειν. sed nusquam γεκτόν· contra Οὐ τλητὸν,
et similia satis usitata sunt in talibus: ὑδὲ λεκτόν hoc
sensu paulo rarius: est tamen in Aristoph. Av. v. 422.
ἔτε λεκτόν, ἔτε πωτόν·—Supra dixerat Theseus v. 846.
Οἶον εἶδον ἄλγος δόμων Οὐ τλητὸν ὑδὲ ῥητόν. Utrumque
transfuit hinc in suum drama Gregorius qui dicitur,

ubi versus est 714. οἶον ἔργον νῦν βλέπω Οὐ τλητὸν ὑδὲ
λεκτόν· alterum Οὐ τλητὸν, ὑδὲ ῥητόν, est in versu 904. Οὐ
τλητὸν ὄραν, Euripidis in Alc. v. 887. Οὐκ ἔστι τῆργον
τλητὸν Sophoclis in Aj. v. 466. Dixisse Diphili mihi
videtur Parafitus,

Διὰ τὴν τάλαιναν πάντα τλητὰ γίνεται,

apud Athen. x. p. 422. C. ubi vulgatur, πάντα ταῦτα
γίνεται. Dantur in eam sententiam dicta quædam
Comicorum, hoc etiam in Epist. Alciphronis non-
dum edita: Ὑβρίζεσθαι πρὸς τῷ τρέφοντος, εἰ καὶ αἰσίου,
φορητόν.

Vs. 877. Βοᾷ βοᾷ δόλος ἄλαστα· πᾶ φέγω] Hæc sic
dividuntur in Cod. Paris. Βοᾷ βοᾷ δόλος ἄλαστα. | Πᾶ
φέγω βέρος κακὸν; | Ἀπὸ γὰρ ὀλομένους οἴχομαι. pro vulga-
ta vocula πῆ, ubi, illinc recepi πᾶ φέγω; quo fugiam:
non nescio quam multa possint Grammaticorum ob-
servatis obmoveri; et sane nolim ista talia nisi Codi-
cum auctoritate mutari:—quia paulo post τλάμων erat
in Cod. Flor. hoc quoque recepi pro τλήμων·—Ex ver-
su 879. μέλος, de prosa oratione positum, attigit G.
Cuperus Obf. ii. c. x.

Vs. 881. Αἶ· αἶ· κακὸν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον·] Alio
sensu versus adhibetur in Χρ. Πάχ. quam quo voluit
Euripides intellectum: illic nuncius cum dixisset post
multa narrata, Ἔ· ἡμέρα γὰρ τῇδε λείψει τὸν βίον, Respon-
det Maria v. 418.

Αἶ, αἶ, κακὸν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον·

videtur enim auctor causam malorum per κακὸν ἀρχηγὸν
voluisse designatam, ut beneficiorum auctores sæpe
dicuntur ἀγαθὸν ἀρχηγοί. Significatur Euripidi nihil
aliud nisi, ordiris sermonem mala nobis nunciaturum; sive
verba nobis effers malorum prænuncia: hoc est in Phœn.
v. 1346. σὺν εἰπροσώποις φροίμοις ἀρχὴ λόγῳ· ubi quæ-
dam notata sunt.—Vitiose sequentia leguntur in Flor.
τὸ δ' ἰμὸν ἐκ ἐστὶ γόματος·—in proximis semel ὀλοὸν, semel
etiam vocem πόλις exhibent Codd. Flor. et Paris. ille
præterea δυσεικπέρατον. Hos versus ita constituit Heath-
ius: Καδέξω δυσεικπέρατον, ὀλοὸν | Ὀλοὸν κακόν· | Ὡ πόλις,
πόλις.

Vs. 885. Ἰππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγαῖν] Una
voce mutata, more suo Tragicus, sæpius in diversis
Tragædiis eisdem adhibens senarios, hunc dedit in
Elec. 255.

Οὐ πάποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγαῖν.

Helenæ v. 801. Ἀδίκτον εὐνῆν ἴσθι σοὶ σισωσμένην. Recte
comparavit ista Gatakerus cum phrasi aliis adhibita
ἄψασθαι γυναικός· In versum 953. Phœn. notata mihi
fatis accurate videbantur disputata: viro Clariss. levissi-
ma sane videntur: suus cuique gustus est.

Vs. 887. Ἀλλ', ὦ πάτερ Πρόσιδον, ἃς ἰμοὶ ποτὶ Ἀρὰς
ὑπέρχῃ τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι Τέτων ἰμὸν παῖδ'·] Sed pater
Neptune, quæ mihi quondam tria te impleturum pollicitus
es optata, borum unum implebis, si filium meum perdidideris;
sive verbis Senecæ Hippol. v. 945.

En, perage donum triste, regnator freti;

Non cernat ultra lucidum Hippolytus diem.

Accusativus is, a reliquis solutus, quibusvis usitatus
Scriptoribus et sæpe fuit a viris eruditis pertractatus.
—Si qua fides hac in re Scholiastæ, de tribus optatis

ante, quam hæc evenirent, duo jam impetraverat Theseus; hæc enim tria memorat optata, τὸ ἀναλύνειν ἐξ ἄδης τὸ ἀπογρῆναι ἀπὸ τοῦ Λαβυρίνθου τὸ περιφθῆναι τῷ υἱῷ αὐτοῦ Δανάον. eadem infra Scholiastes attigit in vs. 1350. Sed duo priora hominum Theseus fuit adeptus beneficio; et de tribus concessis unum duntaxat Thesei novisse videntur optatum Euripides et Seneca; quorum loca quædam collegit Jo. Meursius in Theseo c. i. et hæc quodammodo favent liberiori paraphrasi, quam dedit horum Euripidis Brumæus, Anglo correctori H. notatus. Sed fidem firmat Scholiastæ Cicero, ex tribus optatis hoc de Hippolyti interitu tertium appellans, de Off. i. c. x. Qui hæc illic scripsit Cicero, si, ut in fabulis est, Neptuneus quod Theseo promiserat non fecisset, Theseus filio Hippolyto non esset orbatus: ex tribus enim optatis, ut scribitur, hoc erat tertium, quod de Hippolyti interitu iratus optavit; quo impetrato in maximos luctus incidit. illum miror equidem post ista L. iii. c. 25. Quid? quod Theseus exegit promissum a Neptuneo? cur hæc adjecerit: "cui cum tres optationes Neptuneus dedit, optavit interitum Hippolyti, filii sui, cum is patri suspectus esset de noverca: quo optato imtrato Theseus in maximis fuit luctibus." Hæc si forte Jo. Aug. Ernesto similibusque viderentur a mala manu Ciceronis orationi interjecta, his ego quidem perlibenter adstipularer.

Vs. 890. Ἀναξ, ἀνύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν πάλιν] Codices in ἀνύχου ταῦτα conspirant: mihi tamen potius scripsisse videtur Euripides, ἀνύχου ταῦτα. Alteri optata si quis evenire nolit, illa quidem dicitur quis ἀνύχασθαι: ut in his Platonis de LL. iii. p. 687. D. ὡς γὰρ ὁ παῖς εὐχεται ἐκ τῶν γίνεσθαι, πολλὰ ὁ πατήρ ἀνύχασαί τιν' αὐτῷ τοῖς θεοῖς μετὰ τὰς τῶν υἱῶν εὐχὰς γίνεσθαι. Sed qui palinodiam cantat, et sua ipsius optata revocat, is, ut opinor, dicitur Ἀνύχασθαι: quique illis alia substituit meliora, Μετεύχασθαι. Hoc in Euripidis est Medea v. 600.

Οἷός' ὡς μετεύχῃ, καὶ σοφτέρᾳ φανῇ,
Τὰ χρητὰ μὴ σοὶ λυπρὰ φανέσθω ποτί.

Sic, Grotium sequutus, recte vulgavit illic Barneſius: comparari potest Μετοινώσασθαι in Orat. Dinarchi c. Dem. p. 94, 5. 101, 33. et Harpocration in v.—Ἀνύχασθαι isto sensu, quo dicebam, legitur in Platonis Alcibiades ii. p. 142. D. ὁλίγον δὲ ἐπιχόντις παλινοδοῦν, ἀνύχασθαι αὐτῷ τὸ πρῶτον εὐχόμεναι. et p. 148. B. Vide quam diversa hominum sint judicia: mihi hic ἀνύχου placet: contra ex hoc ipso etiam Hippolyti versu, ἀνύχασθαι Platoni restituendum judicabat vir Elegantiss. Claudius Sallierius: vid. l' Histoire de l' Académie R. des Inscriptions et B. L. Tom. v. p. 104. Nusquam verbum illud ἀνύχασθαι se legere vir Doctiss. recordabatur. Ufurpatum bis Platoni, Polluci V. 130. pro ἀναλύνειν τὴν ἀράν, Ἀνύχασθαι videbatur βίαιότερον, et potius Attice dicendum Ἀναράσασθαι: quod adhibitum Callistheni novimus e Suida in Ἀναράσθαι. ubi cum Kusteri notatis comparari poterit P. Leopardus Em. vi. c. iv. Cum harum rerum studioso Lectore communicabo duas observationes ex Apparatu Soph. Phrynichi, quem possidet ineditum Dav. Noster Ruhnkenius: Ἀναμαντεύσασθαι σημαίνει τὸ, τὰ μαρτυρόμενα ἀπαξ πειρᾶσθαι ἀμάντευτα ποιῆσθαι—Ἀνύχου αὖτ' οἷς ἦδ' ἔστιν, ἀντὶ τοῦ, ὅτι ἰφθίμου. Ἐρμηνεύς αὖ (F. leg. Ἄ γάρ) τὸ δ'

ἦδ' ἔστιν, ταῦτα οὖν ἀνύχου. ἀντὶ τοῦ, καὶ τῆς ἐπ' ἐκείνους γενημένης ἀπορρίπτου καὶ ἀποτίθεται ἡδονή. quarum prior huc certe pertinet.—Paulo post vs. 894. Δουὶν δὲ μοίρας θάτερα—Flor. Cod. dat θ' ἀτέρᾳ pro θάτερα scribendum potius θ' ἡτέρα: prout scribitur in Rhesi v. 449. et in Aristoph. Av. v. 1365.

Vs. 901. Θεοῦ τὸ λῶγον σοῖσι βάλουσιν ὁμοῖς] In versu præcedenti ad ἑκατὶς adscriptum παυδαῖς in Cod. Paris. Hoc in loco suspicor lectos in Editione Hippolyti prima duo versus Stobæo citatos ex Hipp. p. 434. 22.

Θεοῦ, παυδαῖς καὶ τὸ λῶγον φρονεῖν
Γυναικὶ πείθῃ μηδὲ ταλῆδ' ἑλύνῃ.

in Ed. Grotii leguntur p. 311. In hunc sexum jam plus satis debacchatus his versibus merito substituit alios in Editione dramatis emendata. Dixit et in Sthenebæa Noster: πειθεῖν δὲ χρὴ Γυναικὶ μηδὲν ὅτις εὖ φρονεῖ βροτῶν. Antiphanis apud eundem Stobæum dicitur legitur:

Ἐγὼ γυναικὶ δ' εὖ τι πειθεῖν μόνον,
Ἐπὰν ἀποδάσῃ, μὴ βιάσασθαι πάλιν.

Vs. 903. —τὸ μὲν τοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧ τινεὶ γίνεις, οὐκ οἶδ' αὖ] In Codd. omisum οὖν recte rejecit Musgravius; ad istos Codd. accedunt Paris. et Flor. Videri poterit aliam in suo Codice lectionem, ἐφ' ᾧ τὰ οὖν γίνεις invenisse Scriptor dramatis Χρ. Π. qui hæc et vicina sic transtulit v. 842.

Κραυγῆς ἀκούσας ἐκπύπλησαι παντλάμων
Ἐγὼ, τὸ μὲν τι (τοι) πρᾶγμ', ἐφ' ᾧ τὰ οὖν γίνεις
Οὐκ οἶδ' αὖ, βελομένη δ' αὖ ἐκ σέθεν κλύειν.

I' in illud τὰ οὖν Codex Flor. exhibet in Medæ v. 504. sed et illic Poëta scripsisse videtur

καλῶς γὰρ αὖ οὖν

Δίξαιτο μ' οἴκοις.

Minimum vices in Sophocleis obvium, τὰ οὖν rarissimum est in Euripideis, neque hic videtur a Christiano Poëta lectum, qui illud ipsum τὰ οὖν frequentavit, v. 105. 221. 280. 331. 653. 902. 1042. 1069. 1211. &c.

Vs. 905. Ἐα, τί χρεῖμα; σὴν δάμαρδ' ὄρω, πάτερ, Νεκρὸν μεγάλῃ θάύματι τὸ δ' ἄξιον.] Hæc quoque transmisit et seqq. Scriptor Χρ. Π. v. 852.

Ἐα, τί λίσσω; σὴν δέμας νεκρὸν, τέκνον,
Ἀδρῶ, μεγάλῃ θάύματι τὸ δ' ἄξιον,
Ὅς ἀρτίως κίεραγε πρὸς τὸν πατέρα.

est ibidem v. 2005. Ὅπως μεγάλῃ θάύματι τὸ δ' ἄξιον. Formula. Ἐα, τί χρεῖμα; sive τί τέτο; est rem inexpectatam admirantis: in Eurip. Or. v. 1611.

Ἐα, τί χρεῖμα; λαμπράδων ὄρω σέλας.

Androm. v. 896. Ἐα, τί χρεῖμα; μὴν ἰσφάλμιδ', ἡ σαφῶς ὄρω &c. Troas v. 298. Ἐα, τί πικρὴς ἔνδον αἰδέταις (MS. Flor. ἱσταται) σέλας; Apud Lucianum i. p. 216, 59. τί τέτο; δακρύεις; sic passim ista recte separantur, ut p. 225, 15.

Vs. 907. Ἦν ἀρτίως ἔλιπον εἰς φάος τὸδε οὐκ ἔστιν χρεῖμα παλαιὸν εἰσιδόμενον.] In Paris. Cod. legitur ἔλιπον, ἡ φάος τὸδε, et ad ἔλιπον adscribitur λείπει τὸ ζῶσαν. In alio Codice repertum, ἡ φάος τὸδε, probavit Musgravius: in reliquis cum reperiatur, εἰς φάος τὸδε—εἰσιδόμενον nihil videbatur causæ cur sperneremus phrasin εἰς φάος εἰσιδόμενον

κισθαι. Prout in Edd. legebantur, Ἦν ἀρτίως ἔλειπον εἰς φάος τὶδε, Οὐπὼ χρόνον π. εἰς. exhibet hos versus Priscianus Putschii p. 1168. f. illos excitans ex Hippolyto *εὐφανηφόρῳ* in hoc dramate legi non recordatus Barneſius fivit illos ad reliquias referri Ἰππολύτου καλυπτομένη p. 475.—Reiskio, et viro cuidam Docto, quem Scaligerum vocant, placuit ὡς φάος τὶδε—quod habet in his drama Χρ. Π. v. 859, 60. Ὅν ἀρτίως ἔδραμον (scripsit forſan, ἔδραμον) ὡς φάος τὶδε Οὐπὼ χρόνον παλαιὸν εἰσιδόμετο.—Recte Scholiaſtes iſta, Οὐπὼ χρόνον παλαιὸν, interpretatur, ἢ πρὸ πολλῶν χρόνων, ἀλλ' ἐναγχῶς. eſt tamen illud paulo inſolentius: Soph. Phil. v. 494. Ὅν δὴ παλαιὸν ἐξότῃ δίδου· ἐγὼ μὴ μοι βεβήκοι. ubi παλαιὸν Scholiaſtes etiam explicat πρὸ πολλῶν χρόνων. In Eurip. Iph. in Aul. v. 419. Χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἐκδημος ὤν.

Vs. 909. Τί χρῆμα πάχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;] Legitur in Flor. τῷ διόλλυται τρόπῳ; ſicut hic in Trag. Χρ. Π. v. 861. in Sophoclis Elec. v. 681. τῷ τρόπῳ διόλλυται; in Trach. v. 893. τί τῷ τρόπῳ θανάτῳ σφί φῆς; in Eurip. Ion. v. 347. τί τῷ τρόπῳ διεφθάρη; Alteram formulam, Τί χρῆμα πάχει, Bergler. admovit Nubibus Ariſtoph. v. 814.

Vs. 911. Σιγᾶς; ſιωπῆς δ' ἐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς] Non deterior eſt ordo vocum in Flor. ἔργον ἐδὲν ἐν κακοῖς. Adſentior Marklando hunc verſum poſtponenti verſui 912. his adeoque duobus:

Ἦ γὰρ ποδῶσα πάντα καρδία κλύει
Καὶ τοῖς κακοῖσι λίχνος ἔσ' ἀλίσκεται.

Aliter tamen judicantem vide Clar. Heathium. Favet eleganti conjecturæ conditor Trag. Chriſt. certe, quos continuos legit Marklandus, continuos exhibet v. 861, et ſeqq.

Τί χρῆμα πάχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυται,
Τίκνον; πυθίσθαι βύλομαι σίδει πάρα.
Ἦ γὰρ ποδῶσα καρδία πάντ' εἰδέναι
Καὶ τοῖς κακοῖσι λίχνος ἔσ' ἀλίσκεται.

Hic illic etiam alibi verſus in Tragœdiis Sophoclis et Euripidis videntur tranſponendi. Cum ſententia, duobus iſtis verſibus tranſponendis expreſſa, componi commode poterit hæc in Œdipo Senecæ v. 208.

Ubi læta duris miſta in ambiguo jacent,
Incertus animus, ſcire cum cupiat, timet.

Cum verſu, Σιγᾶς; ſιωπῆς δ' ἐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς concinit a Perſeo forte dictus in Andromeda,

Σιγᾶς; ſιωπῆ δ' ἄπορος ἐρμηνεύς λόγων
apud Stobæum p. 215, 27. omiſſus Grotio. Quid ſit ἐδὲν ἔργον vel hic monſtrabit Sophoclis ſenarius,

Αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν ἐδὲν ὠφελεί,
apud Stobæum p. 145, 31.

Vs. 914. Οὐ μὴν φίλος γε, καὶ μᾶλλον ἢ φίλος Κρύπτειν δίκαιον] Parum refert utrum ſic ſcribatur, an φίλος τε, καὶ μᾶλλον ἢ φίλος· id eſt καὶ φίλος καὶ ἔτι μᾶλλον ἢ φίλος· ut Œſchylus Prom. V. v. 986.

Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε καὶ τὸ δ' ἀνέγερος.
ſic ſcribendum pro καὶ ἔτι. Soph. Antig. v. 64.

Καὶ ταῦτ' ἀκύνει, καὶ τῶνδ' ἀλγίονα.
Eurip. Hec. v. 665. Ὡς παντάλαινα, καὶ μᾶλλον ἢ λέγω, Δίſκοι ὀλῶλας, καὶ ἔτ' (ſic MSS. Leid.) εἰ βλέψω φῶς.

Vs. 916. Ὡς πολλὰ ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην] Prima facie ſpecioſiſſima videtur viri Præſtantiſſimi conjectura corrigentis,

Ὡς πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην

ſi retractare vulgata voluerit Cl. Marklandus, fatebitur, opinor, non eos qui diſcerent, ſed qui varias artes docerent alios alloqui Theſea Tragicum; poſſe autem a prioribus ſeparatam vocem μάτην, quæ vel imprimis mutationem commendabat, ad ſequentia referri. Mihi certe nihil ſic ſcriptis ineſſe videtur vitioſi,

Ὡς πολλὰ ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι, μάτην

Τί δὲ τέχνας μὴ μυρίας διδάσκουσι;

O homines in multis peccantes, quid ſane fruſtra ſexcentas artes docetis alios? cum unam omnium utiliſſimam neſciatis:—Ἐν δ' οὐκ ἐπιφασθ', ἐδ' ἐνθράσασθ' ἢ πῶ, Φρονεῖν διδάσκουσιν οἷσιν οὐκ ἐνεῖσι νῦν. Grotius in Exc. p. 218.

Sed nullus unam rem ſcit aut ſcire ſtudet,

Qui ſapere doceat hunc cui mens non adeſt?

Quod in his Codices exhibent in dubiis ſpectatiſſimi, Flor. etiam et Pariſ. ἐδ' ἐνθράσασθ' ἢ πῶ· prætulī duorum Codicum lectioni ἐδὲ δὴ θράσασθ' ἢ πῶ· quæ videri poſſet a correctore profecta.—Hic mota fuit difficultas, quid itaque juvarent tot ſapientum et Poëtarum monita, ad mentem hominum bene informandam comparata, ſi nemo poſſit alios φρονεῖν διδάσκουσιν; tollit difficultatem Scholiaſtes ex adjectis a Poëta, οἷσιν οὐκ ἐνεῖσι νῦν. Hoc jam ante tradiderat explicatiſ Theognis v. 430.

Φρίνας ἐσθλὰς

Ἐνδύμεν· ἐδὲ πῶ τὸ γ' ἐπιφράσασθ',

Ὅστις σὺ φρονεῖν ἐθέλει τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.

ubi plura ſequuntur. Vere hic Schol. Euripidis, εἰς γὰρ νῦν, inquit, ἔχοντα ἄνδρα καταβαλλομένη παραινέσις καρπὸν φέρει· εἰς δὲ ἄνεν, μάτην ἐκρίπτεται. ad mentem etiam Euripidis; cujus dictum πρὸς τὸν ἀσύνητον ἀκροατὴν laudat Plutarchus T. ii. p. 502. C.

Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ γέγοντα πιμπλάειν,

Σοφὴς ἵπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

quos, ex perſito dramate, ſenarios adnotare non neglexit Stobæus p. 53, 40. Grot. p. 31. Dolium illud pertuſum Euripidis Atticiſtæ nonnulli reſpiciunt: eſt epigramma Luciani in Anthol. i. c. xxx. 4.

Φαῦλος ἀνὴρ πῖδος ἐστὶ τετρημένος· εἰς δὲ ἀπάσας

Ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κινὸν ἐξίχεται.

In talibus Sapientes varias imagines adhibuerunt: Pythagoræ fuit intelligentibus præceptum, Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἱμβάλλειν. Epicteti ſimile dictum Gellius explanat N. A. xvii. c. xix. Plato, apud utrumque Dionyſium in Sicilia differens de juſtitia, de lege, de republica, eleganter Ariſtidæ dicitur σπείρειν τὰς πίττας T. iii. p. 377. Ex eadem ſunt imagine noſtris in Libris Sacris ὁ εἰς τὰς ἀκάθαρτας, et ὁ ἐπὶ τὰ πετρώδη ſκαρτεῖς (λόγους) Matth. Ev. xiii. 20, 22. et in locis parallelis: nec multum ab altera imagine abludit illud optimi Præceptoris, Matth. ix. 17. ἢ—βάλλουσιν οἶνον νεὸν εἰς ἀσκήν παλαιάν.

Vs. 921. Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν τῶς μὴ φρονέοντας δυνατὸς ἐστ' ἀναγκάσαι] Hoc recepit ex Codd. Muſgravius, pro ἀναγκάζειν· quod dant et Flor. et Pariſ. in illo tamen errore calami ſcriptum ἀναγκάζαι· in

hoc adscriptum interpretamenti loco διδάξει, sic docere; ut blanda necessitate cogas ad adfensum: Laberium Cæsar ἡγάκαζεν εἰς τὸ διατρον παραβῆναι. quæ coëgit pæne invitum equitem Romanum necessitas, ut in scena suos ipse mimos ageret, ipsi Laberio dicitur apud Macrobi-um Saturn. ii. c. vii.

*Viri excellentis mente clemente edita
Submissa placide blandiloquens oratio:*

Cæsar hanc erat παιδαγωγία, et sæpius in hunc adhibetur sensum Ἀγαθαΐων. Ad sententiam Theognidea respondent v. 437. διδάσκων

Οὐ ποτε ποίησις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.
et v. 432.

Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τὸτο ἰδὼκε θεὸς
Ἰᾶσθαι κακότητα—

Πολλὰς αὖ μοσθὲς καὶ μεγάλας ἴφρον'
quæ cum sequentibus adhibet in Menone Plato T. ii. p. 95, 96.—Peritum talem sapientiae doctorem Δεινὸν σοφιστὴν vocat Euripides: non in laudem certe vocabat Demosthenem Ἀἰσχίνης Δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν, ipso teste Demosthene de Cor. p. 185. m. sed olim Σοφιστὴς honesta sapientum fuit aut in quavis arte excellentium adpellatio, Aristides T. iii. p. 517. Οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωντα σοφιστὴν κέκληκεν; ἢ Πυθαγόραν; — οὐκ Ἀνδροτίων τὸς ἐπὶ τὰ σοφιστὰς προσείρηκε. Eustath. in Il. O. p. 1028, 53. Σοφοκλῆς δὲ, φασί, τὸν κινδυνὸν Σοφιστὴν λέγει. Thamyris sic forte dixerit Sophocles in dramate cognomine. Scripsisse suspicor Auctorem Rhesi v. 924. ἡλδομεν—Μῦσαι μεγίστην εἰς ἱερὴν μελωδίαν Δεινῷ (pro Κείνῳ) σοφιστῇ Θρηκί, κακτυφλώσαμεν Θάμυριν. Quod hic scriptum mallet, illud ipsum non admodum placet in Eurip. Suppl. v. 903. ubi hæc prostant in laudem Tydei,

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινός, σοφιστὴς πολλὰ τ' ἐξυμνῶν σοφά.

Non quidem illud drama valde videtur elaboratum; sed neque ista scribendi negligentia Euripidi convenire, qua dixisset σοφιστὴν, πολλὰ τ' ἐξυμνῶν σοφά. in opinione dudum suscepta Marklandi me iudicium confirmavit, de sanitate dubitantis istius loci. Suspiciatus sum jam olim, ista describentis calamo vocem effluxisse σοφιστὴν, sequentia dum cogitabat; Euripidem aliam posuisse: hic omnium aptissima παλαιστὴς videretur. Nemini versus essent de menda suspecti, si sic legerentur in Codicibus antiquis:

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς παλαιστὴς, πολλὰ τ' ἐξυμνῶν σοφίης

Tragicis usitata sunt λέγειν σοφός· νοεῖν σοφός, et similia: Δεινὸς παλαιστὴς figurate ponitur in hoc ipso dramate Suppl. v. 704. Τοῖον παλαιστὴν Ἀἰσχ. Prom. v. 918. de Ulyssæ Sophocles in Phil. v. 432. Σοφὸς παλαιστὴς κείνος.

Vs. 923. Ἄλλ', εἰ γὰρ ἐν δέοντι λεπτεργεῖς, πατέρ, Δίδοι-κα μή σε γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.] Sed vero (neque enim nunc convenit minuta talia subtiliter persequi) mi pater, vereor, ne bis malis lingua tua modum excedat. Sensit opinor suum ipsius peccatum Euripides, quo patrem Thesea fecit minus opportuno temporis articulo etiam in sequentibus λεπτολογεῖντα. Racinius filius, ubi comparat Euripideum drama cum paterno, dicta Thefei moderate vocat des réflexions un peu trop longues dans

une pareille circonstance.—Qua dixi ratione si capian- tur, ut mihi quoque videntur accipienda Euripidea, Marklandi probari debet correctio legentis, (εἰ γὰρ ἐν δέοντι [sc. ἐστὶ] λεπτεργεῖς.) Vulgatæ lectionis defensores se professus est Heathius, cui Marklandi emendatio sententiam corrumpere videtur: Hippolytum enim, ait, pronunciare facit, nunquam fas esse subtiliter disputare: quin imo dicentem illum facit, ad ista talia minuta subtilitate disputanda tempus non esse opportunum, quo stabat ad triste spectaculum attonitus. Parum re- fert in talibus utrum dicatur ἐν δέοντι, ἐν δέοντι καιρῷ ἐν καιρῷ an ἐς δέον, sive καιρός. Sophoclis est, Νῦν καιρὸς ἔρδῃ. Euripidis, Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξαι, ἐν δέοντι γάρ· idem esset, καιρὸς γὰρ ἐστὶν ἀρήγειν· nonnunquam apud alios distinguuntur quodammodo ἐν τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ velut aliquoties in dialogo περὶ δικαίης, Platonici sub- jecto T. iii. p. 373. sed aliter adhibuit illud ἐν δέοντι Euripides locis a Marklando citatis: Diomedes Scho- liis MSS. in Dionysii Thracis Artem Gramm. Critico scribit exigendam τὴν τῶν Ποιητῶν καλῶς ἢ κακῶς, ἢ ἐν δέοντι, ἢ ἐν μὴ δέοντι, ἢ εὐκαίρως ἢ ἀκαίρως λεχθεῖσαν ἰστοῖαν. —Incerti senarius est apud Stobæum p. 217, 6.

Ἀπρῆς, ἐν δ' ἐν δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν.
Grotio p. 142. Nugaris, agens intempestive philosophum. — Λεπτεργεῖν hic idem pæne notat ac Aristophaneum λεπτολογεῖν· minuta subtiliter persequi; adhibetur et ἐκλεπ- τεργεῖν, et in eundem sensum Μικρολογεῖσθαι quod in Aristidis Panathen. T. i. p. 240. περὶ μικρῶν λέγειν, Schol. ineditus interpretatur.—λεπτῶς καὶ πυκνῶς Πάντ' ἐξετάξ[ων] δίδειν ἐπὶ τὰ πρᾶγματα Ὀρμᾶν προχέειν, Am- phidi apud Athen. x. p. 448. A. Euripidem suam ipsius in differendo subtilitatem laudantem facit Aris- tophanes in Acharn. v. 444. Δύσω πυκνῇ γὰρ λεπτῇ μη- χαρᾷ φρενί.

Vs. 925. Φεῖ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον Σαφές τι κείσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν.] Græci Tragici senten- tiam egregie Racinius explicuit, dum ista facit Thesea dicentem in Phædra:

*Faut-il que sur le front d'un profane adulateur
Brille de la vertu le sacré caractère ?
Et ne devroit-on pas à des signes certains
Reconnoître le cœur des perfides humains ?*
Eleganter expressit Grotius, p. 218. Excerpt.
*Debuerat esse certa amicorum nota
Discriminatrix mentium, unde agnosceres
Quis verus esset, quisve sublesta fide.*

Ὅστις τ' ἀληθὴς ἐστίν, ὅστις μὴ φίλος.—Hujus simillimam Eu- ripidis Medæ sententiam v. 515—519. plures adhi- buere veterum, Clemens etiam Alex. et Lucianus, qui bis terve eandem alludit. Nostrum hoc ex Hippo- lyto dictum qui citaverit neminem novi; quo tamen æque ac Xenophontea Socratis respexisse mihi Cicero videtur de Amicit. c. xvii. ubi sæpe questus narratur Scipio, homines in aliis quidem rebus parandis adbibere curam, in amicis eligendis negligentes esse; nec habere quasi signa quædam et notas, quibus eos, qui ad amicitiam essent idonei, judicarent. Quod addit Cicero, sunt igitur firmi, et stabiles et constantes eligendi; hos vocibus etiam Euripideis diceret ἀληθεῖς φίλοι, sive σαφῆς· Socrates Xenoph. Ἀπομν. ii. p. 435, 5. dici vulgo solere aiebat ὡς πάντων κτήματων κρατίστον αὖ εἶναι φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθός.

omnium esse possessionum optimam amicum certum et bonum. Eurip. Hec. v. 1234. 'Εν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ γὰδοὶ σαφίστατοι φίλοι' atque in istiusmodi rebus incertis amicum certum et verum a falso dignosci sæpius ejusdem dixit Orestes, quo iudice idoneo v. 1160.

Οὐκ ἔστιν ἔδιν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής

Idem de Pylade in Iphig. Taur. v. 919. μόνος ἰμοὶ σαφὴς φίλος in ejusdem dramatis v. 610. scribi malim τοῖς φίλοις τ' ὁρῶς φίλος quam quod vulgatur ὁρῶς, ob Sophoclea præsertim Antig. v. 99. Non alibi mihi lectum recordor Euripidis senarium, quem Libanius exhibet Epist. 487. n. 10. laudans Euripidem λέγοντα οὐκ ἔχοντος εἶναι,

Φίλον πρίσθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Sed ille certus, et in rebus etiam adversis stabilis, atque adeo verus amicus hoc in Hippolyti versu dicitur ἀληθὴς φίλος. Talis Euripidi Capaneus in Suppl. v. 867.

Φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλος παρῶσί τι

Καὶ μὴ παρῶσιν ὧν ἀριθμὸς ἢ πολὺς.

Horum non meminerant viri Doctissimi, quibus φίλος ἀληθὴς de menda fuit suspectum in his Callimachi H. Dian. v. 136.

τῶν εἴη μὲν ἰμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθὴς,

Εἴη δ' αὐτὸς, ἀνασσα.

Vs. 928. Δισσάς τι φωνὰς πάντας ἀνδρώπης ἔχει.] Nempe χρῆν quod est in v. 925. Ex Codd. Flor. et Paris. Δισσάς τι φωνὰς prætulit vulgatæ vocolæ Δ. δι φ. His nostris similia leguntur in Hecuba v. 1194 — 1198. ed. Kingii. Senecæ Hipp. v. 918. et seqq. — In istis v. 930. Ὡς ἡ φρονῶσα τὰδικ' ἐξηλίχθητο Πρὸς τῆς δικαίας non cum Heathio ὡς capiendum pro ἕτως ita, sed pro ἴνα, ut, cum primo Euripidis interprete Dorotheo Camillo, quem alii sequuti sunt: ἴνα sic a quibusvis, oratoribus etiam Atticis, jungi solet interdum cum indicativi tempore præter. imperf. Ὡς, pro ἴνα positum, etiam Poëtis: exemplum huic loco nostro simillimum exhibet ex Euripidis Inone Stobæus p. 420, 32.

Νόμοι γυναικῶν ἢ καλῶς κίνται πύρι
Χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχῆνδ' ὅτιπλίστας ἔχει
Γυναικάς, εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις παρῆν
Ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δώματων,
Τὴν δ' ἔσαν ἐσθλὴν ἡδῶς ἐτάχθητο.

Ut malam quidem cædibus ejiceret; bonam vero libenter sibi servaret. quod illic scribi volebat Heathius, ἐξέβαλλ' ἂν aures, opinor, Atticæ respuerent.

Vs. 932. 'Αλλ' εἴ τις εἰς σὸν ἕς με διαβαλὼν ἔχει Φίλον, νοσῶμεν ἔδιν ὄντες αἴτιοι.] Si quis amicorum calumnias in aurem tuam insusurrando me criminatus est, infantes falsa premimur suspitione. Hanc injecerunt Hippolyto cogitationem Thesei verba de amicis veris a falsis distinguendis. Cum Musgravio recepi vocolam εἰ pro ἦ, et pro νοσῶμεν δ' ἔδιν ὄντες αἴτιοι, ex Flor. Cod. scripsi una litera minus, νοσῶμεν ἔδιν δ. αἴ. Prior lectio, 'Αλλ' ἦ — φίλων; interrogandi nota adjuncta a Clar. Marklando, placuit et Heathio: est sane sæpius ἀλλ' ἦ, num, formula interrogantis, velut in Xenoph. Sympot. p. 510, 17. ἀλλ' ἦ ὁδὴν σε εἴληφε; Soph. Elec. v. 885 'Αλλ' ἦ μέμνηας, ὃ τάλαινα; num insanis? illic si statuatur oratio directa, scribendum erat 'Αλλ' ἦ μέμνηας. et statuenda mihi talis videtur in Eurip. Iphig. in Aul. v. 847. et

Alc. v. 816. 'Αλλ' ἦ τίποτα διὰ πρὸς τοῦτο: vid. T. H. in Lucian. T. i. p. 457, 26. quomodo hic vulgata capienda censebat Æm. Portus; διαβαλὼν ἔχει recte explicans διέβαλε. — εἰς σὸν ἕς με διέβαλε sicut in Callimachi H. Apoll. v. 105.

Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς ἕατα λάθριος εἴπει.

ex emendatione vera Dawesii, qui plura similia collegit: in aurem dicere, et ad aurem insusurrare locutiones Latinas attigerunt D. Lambin. in Horat. Serm. i. Ecl. ix. 9. et N. Heinf. in Ovid. Her. iii. 23.

Vs. 934. 'Εκ τοῖς σπύλλοις] Perverfa Codicis Paris. scriptio, ἦτοι σπύλλοις, ne cui fraudi sit, istiusmodi tmeses apud Atticos Poëtas in senariis rarissimas esse cogitanti, sciendum est illis Euripidem parce quidem usum, adhibuisse tamen nonnunquam, quin hoc ipsum supra v. 342. 'Εκ τοῖς σπύλλοις, ποῖ προβήσεται λόγος. in Herc. Fur. v. 1105. 'Εκ τοῖς σπύλλοις πῦ πῦ εἴμ' ἀμνηστῶν. sic versus legendus videtur: in Orestis v. 1052. 'Εκ τοῖς μὲ τήξεις. hujus similes dantur tmeses in Or. v. 219. ἐκ δ' ἄμαρξον Alc. v. 548. ἐν δὲ κλήσατε Θύρας Herc. v. 53. ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι. in Aristoph. Acharn. v. 294. Κατὰ σε χῶτομεν τοῖς λίθοις. in Vesp. v. 781. 'Ανά τοι μὲ πείσεις. in Ran. v. 1079. κατ' ἐν ἔβαλεν ex MS. Vatic. obtulit Kusterus, ubi tamen scribi malim, κατὰ γ' ἔβαλεν pro κατὰ ἔβαλεν.

Vs. 935. Λόγοι παραλλάσσοντες, ἐξιδέοι φρενῶν] Explicantur adjecto Scholio in Cod. Paris. παραλλαγήμοι τῷ καθήκοντος, ἐξεσηκότες. — Proxima, Φεῦ τῆς βροτείας ποῖ προβήσεται φρενός; &c. sic transtulit in suum drama Pseudo-Gregorius v. 422.

Φεῦ τῆς Ἑβραίων τί (L. ποῖ) προβήσεται φρενός;

Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γινίσσεται,

Εἰ καὶ διὰ τόλμῃσι τεκταίνου μοῖροι;

Vs. 938. Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοντος ἐξογκώσεται.] Cum Musgravio recepi βίοντος pro βίοντος ex Codd. MSS. Hac lectione memorata Heathius, quam, inquit, sententiam ex lectione illa elicit conjicere nequeo. Sententiam tamen aptissimam ex illa Scholiafles exhibuit: εἰ γὰρ κατὰ ζῶν ἐκάστου ἀνδρὸς ἡ κακουργία αὐξάνεται et Scholiaflem citans Musgravius eandem se probasse declaravit. Hoc autem modo verba construenda videntur, εἰ γὰρ τῆς βροτείας φρενός τὸ θράσος ἐξογκώσεται κατ' ἀνδρὸς βίοντος id est κατὰ γυναικῶν. Perperam et olim et nuper viri docti hæc tentarunt, κατ' ἀνδρα legentes, vel ἀνδρας. In ἐξογκώσεται, veteri more scribendi pro ἐξογκώδησεται posito, nemo hærebit, qui quidem recentiore legerit ea de re observata, ex quibus satis erit adhibuisse T. Hemsterh. ad Thom. M. in Τιμήσεται. — Sequentis versus, Ὁ δ' ὕστερος τῷ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν Πανουργεῖται ex præcedente clara etiam est sententia: si filius patrem semper malitia superabit; quo sensu Horatius, Ætas parentum, pejor avis, tulit Nos nequiores, mox daturos Progeniem vitiosiore. Dici quidem potest εἰς ὑπερβολὴν πανουργός, ut ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολὴν Antiphani apud Athen. vi. p. 238. B. Ἀδελφάγον τὸ ξῶν εἰς ὑπερβολὴν, ix. p. 404. D. Anaxippo, ni fallor; ἐπλάθει εἰς ὑπερβολὴν Luciano T. ii. p. 519. Hic vero dicitur quis πανουργός (ισόμενος) εἰς ὑπερβολὴν τῷ πρόσθεν. ut loquitur Anaxilas Com. Athen. xiii. p. 458. A.

Τίς γὰρ ἢ δρακὼν ἀμικτός. ἢ Χίμαιρα πυρπνός

Εἰς ὑπερβολὴν ἀφίεται τῷ καταπτύγῃ γένει;

Nam quæ terribilis Dracæna—*Exsuperare nationem valeat execrabilem?* Grotius.

Vs. 946. Διζόν δ', ἐπειδὴ γ' εἰς μίασμ' ἰλῆλυθας, τὸ σὺν πρόσωπον] Perplacet in Addendis posita Musgravii correctio, ἐπειδὴ γ' εἰς μίασμ' ἰλῆλυθα' significasse mihi Theseus videtur; quando quidem mihi jam piaculum contraxi, tecum colloquutus, qui tanto sis scelere contaminatus. Cum graviorum criminum reis non tantum sub eodem esse tecto (vid. Ez. Spanhem. in Callim. H. Cerer. v. 118. et Th. Stanlei. in Æschyl. Choëph. v. 289.) sed et colloqui recusabant: colloquio namque contages etiam sceleris contrahi censebatur: in Æschyl. Choëph. v. 451.

Ἀφθόγγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.
in Scholiis ad v. 276. Euripides,

τί σιγῆς; μὴν φόνον τιν' εἰργάσω;
in Euripidis Or. v. 75. Προσφθγγμασιν γὰρ ἔμιαίνεμαι σίθιν. v. 481. in Herc. Fur. ad Herculem Theseus v. 1218.

Τί μοι προστίων χεῖρα σημαίνεις φόνον,
ὅς μὴ μύσος με σὺν βάλῃ προσφθγγμάτων;
Hercules ad illum v. 1233.

Φεῦγ', ὦ ταλαίπευρ', ἀνίστοιο μίασμ' ἰμόν.
Conf. Elec. v. 1294. Credulitate decepto patri Hippolytus auctor etiam mortis Phædræ videbatur; atque ita duplici scelere contaminatus.

Vs. 948. Σὺ δὲ θεοῖσιν, ὡς περὶ σὸς ἀνὴρ, εὔνι;]
Theseus in Senecæ Hipp. ad filium, v. 922.

ſylvæ incola,
Ille efferatus, castus, intactus, rudis,
Mibi te reservas?

Σὺ σὺ φρον, καὶ κακῶν ἀκέραιος; — Pro περὶ σὸς in Cod. Flor. scriptum περὶ σὸς; male. Præter cetera, quibus vere docet *eximium* hac voce significari, excitat etiam Eustathius velut Euripideum τὸ, περὶ σὸς ὡς ἀνὴρ, in Hom. II. Δ. p. 369, 14. hanc vocis vim satis affirmavit C. Ritterhusius in Porphy. de V. Pythag. N. 18.—Supra dixit Hippolytus ad Dianam v. 89. Σοὶ καὶ ξύνιμι et hanc excellenti morum puritate quæsitam forte sæpius sibi sumferat superbiam: illam hic acerbè pater irridet, cuius indignantis inservit ironiæ veteribus usitatissimum illud δὲ. ὅς δὲ σὺ σὺ φρον est in Androm. v. 234. Σὺ δὲ θεοῖσιν &c. Tu scilicet! cum Deabus versaris familiariter velut præ ceteris vir *eximia* virtute præstans.

Vs. 952. Ἦδη νῦν αὖχαι, καὶ δι' αἰφύχῃ βοῶς Σίτοις καπηλεύ', Ὀρφέα τ' ἀνακτ' ἔχων Βάκχιν] Novi veterem senarium, qui vim obtinuit proverbii,

Λόγοισιν Ἐρμόδωρος ἱμπορεύεται
quamque sint in usu figurato finitimæ verba significationis Ἐμπορεύεσθαι, et Καπηλεύειν hic tamen vim non animadverto. quam istis δι' αἰφύχῃ βοῶς καπηλεύειν adjungere possit vox Σίτοις cui duæ vocalæ substitutæ, Σὺ τοι, asperam orationem magis, ni fallor, animabunt: Σὺ τοῖνυ ἤδη αὖχαι, καὶ δι' αἰφύχῃ βοῶς καπηλεύει. Tu nunc igitur gloriare, nobisque, dum ostentationis causa tibi tantum vesceris inanibus, philosophum te vendita. Σί τοι et Σὺ τοι in animosè dictis occurrunt Soph. Aj. 1245. Elec. 584. Æschyli Eumen. v. 730. et 732. pro σὺ γι, σὺ τοι scriptis videtur Eurip. Iph. Aul. v.

1035.—Quæ dici possent ad Καπηλεύειν paucis explicari nequeunt.—Hæc spectabat, opinor, Seneca, dum Thesea dicentem faciebat Hippol. v. 915.

Ubi vultus ille, et ficta majestas viri,
Atque habitus borrens, prisca et antiqua appetens.

Abstinent animatis instituti laudabat auctorem Orpheæ, dicitur certe patri: Ὀρφέα τ' ἀνακτ' ἔχων Βάκχιν] quibus mihi verbis Euripides doctè et vere Bacchicis, Orphicis, et institutis Pythagoricis eandem videtur originem adsignasse: si mei res fuisset arbitrii, non dubitanter ex Codd. MSS. ista (præter alia centena vulgatis meliora,) restituissem Herodoto ii. c. 81. ὁμολογέει δὲ ταῦτα τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι [καὶ Βακχικοῖσι, ἰὼν δὲ Αἰγυπτίοισι] καὶ Πυθαγορείοισι quia suo se colore commendant, et Critico facilis adparet via, qua omitti poterint a librariis. Orphei certe instituta sectatus Pythagoras ab illo quoque mutuatus est abstinentiam ab animalibus: ἀπίχισθαι σαρκῶν ἰδωδης, — Ὀρφέα τὸν παλαιὸν ἱστοῦσιν, inquit Plutarchus in VII Sap. Conv. p. 159. C. Idæi Jovis Sacerdos in Euripidis Κρησὶν apud Porphyrium π. A. iv. p. 173, et alia,

τῆς τ' ἱμνύχων
Βρῶσιν ἰδῶν πεφύλαγμα.

Philosophos propter istam abstinentiam, sive tanquam ἰσθμιοτάς Ἐμψυχον ἔδῃ, rident Alexis et Antiphanes apud Athen. iv. p. 161. A. ix. p. 386. C. Hac etiam parte Zeno Pythagoreos imitabatur ἀπύρην τροφὴν χρώμενος secundum Diogenem Laërt. vi. 26. *pauze, melle*, similibusque, quæ absque ignis adjumento facile possent parari: temeritatem M. Meibomii, illic vocem ἀπύρην sollicitantis, castigavit P. Wesseling. ad Diodor. Sic. ii. p. 346, 347.

Vs. 955. Ἐπεὶ γ' ἰλήφθης] Velut ἐπ' αὐτοφύρῳ, in ἱρσο crimine deprehensus es; quibuscum sæpe junguntur ἀλίσκεσθαι et λήφθῃαι atque illud etiam legitur paulo post v. 959. Ἐν τῷ δ' ἀλίσκη πλεῖστον. In Euripidis Cyclope v. 259. pro Ἐπεὶ κατελήφθῃ egregie restituit Heathius,

Ἐπεὶ γ' ἰλήφθῃ σὺ λάθρα πωλὼν τὰ σά
male dubitans de bonitate suæ correctionis; cum verbum simplex, quod versui congruit, sit in talibus usitatum: Soph. Trach. v. 821. Τοιαῦτα, μήτηρ, πατρὶ βυλίσσας ἱμῶ Καὶ δρῶς ἰλήφθῃς.—λήλημμεθα sic legitur in Euripidis Ione v. 1113. Antiphon. p. 111, 44. ληφθεῖσαν dixit, τὸν θάνατον τὸν ἐκείνῳ ἐπ' αὐτοφύρῳ μηχανώμενην. Demosthenes c. Mid. p. 359. § 260. ἐπειδή περ εἰληπται, πᾶσι ὑπὲρ πάντων ἐστὶ τιμωρητός. illic Ulpianus qui dici solet: ἐπειδὴ ὑπὸ χεῖρα γίγνεται, καὶ εἰσω τῶν δικτύων γιγνέται. Demosth. c. Timocrat. p. 451. § 79. ὁ σὺ νῦν εἰληπται ποῖον.

Vs. 956. —Θηρεύσει γὰρ Σιμοῖς λόγοισιν αἰχρὰ μηχανώμενοι] Sequenti versu Flor. dat ἰκῶσται. Paris. ἰκῶσται Senecæ Theseus Hipp. v. 918.

O vita fallax! abditos sensus geris,
Animisque pulchram turpidus faciem induis.

Hoc similibusque dictis notatos voluit Euripides, qui sæpius introrsum turpes, pelle decora speciosi Philosophos mentirentur. Euripidea in Androm. v. 330.

Ἐξωδὸν εἰσὶν οἱ δοκῶντες εὖ φρονεῖν
Λαμπροί, τὰ δ' ἰδὼν πᾶσι ἀνδράποισι ἴσοι.

transfuit in illos Menander, qui aliis fortunati videntur, vocibus εὐ φρονεῖν substituens tantum εὐτυχεῖν ad illud enim exemplum versus alter restituendus est apud Stobæum p. 558, 42. inter illa quæ collegit Clericus p. 248. Noster in Troasini v. 411.

Ἀτὰρ τὰ σιμνὰ καὶ δοκίμασιν σοφὰ
Οὐδὲν τι κρείσσον τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα.

Conf. Alciphron. iii. initium Ep. 55. Quos dicebam propius spectant ista Lyfidis in Epistola: τοὶ ὃ πρό-
ρημα ποιησάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν πολλὰ καὶ δυνά-
δωντι quæque longe plurima suis in scriptis dixit in
hos philosopha sententia homines Lucianus: huic
quoque depinguntur T. iii. p. 374. velut μάλα σιμνοὶ
καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω et Aristidæ T. iii. p. 511. ubi in
istos multa sequuntur. A. Gellii familiaris indigna-
batur N. A. xiii. c. viii. quod homines ignavi ac desides
—vitia facundissime accusarent, intercutibus ipsi vitii ma-
dentes. Propertius ii. El. xxv. 23.

Sed nunquam vitæ fallit me ruga severæ.

Vs. 962. Μισοῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον τοῖς γνη-
σίοις πολέμοις πεφυκέναι; Gul. Canteri conjecturas
Codex Parisin. adfirmat præter ceteros apud Musgrav.
Ex mente Thesei dici hic debuerat τὸ δὴ γνήσιον τῷ
νόθῳ πολέμοις sed et alterum in istum sensum accipi
potest: Alcestis Eurip. v. 309.

Ἐχθρὰ γὰρ ἢ πῶσα μητρὶα τέκνοις
τοῖς παρόδ', ἐχιδνὴς ὕδιν ἡπιωτέρα.

Novercam qui hæc dicebat ad Hippolytum ipse The-
seus Medeam fuerat expertus, in suum exitum venena
miscens: Dionys. Perieg. v. 1024. Φάρμακ' ἐμήσατο
λυγρὰ γόνυ Παιδονίδας rem præter alios narrat in The-
seo Plutarchus p. 5. D. E. Natum Amazone no-
bilissima Hippolytum cur ex Attico sui temporis mo-
re dixerit Νόθον, indicat G. Cuperus Obs. i. c. 16. p.
118.

Vs. 961. Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίην λέγει, εἰ δυσ-
μηνία σὴ τὰ φίλατ' ὤλεσιν.] Legitur in Flor. Ἡ δυσ-
μηνία σὴ in Paris. quoque a prima manu. Melior
mihi lectio videtur vulgata: est in eodem Paris. vitiose
scriptum τὰ φίλατ' ὤλεσιν. Carissima quævis, uxorem, li-
beros &c. Poætæ vocabant τὰ φίλατα rarius alii; Xe-
nophon tamen etiam K. II. iv. p. 59, 2. Æschines c.
Ctesiph. p. 64, 42. Lucian. ii. p. 154. Maximus
Tyr. xxx. 7. Polyæn. iv. c. vi. 13. Procopius in
Jesaiæ c. 46. p. 528. Βῆλ—sive Κρόνος, ὃ δὴ προσήγον οἱ
πλείστοι θυσιάαν τὰ φίλατα liberos. Vitam, ut hic, Eu-
rip. in Alc. v. 340. ubi de uxore maritus:

Σὺ δ', ἀντιδῶσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλατα
Ψυχῆς, ἴσωςας.

—Cum his Euripidis commode Brumæus comparavit
ista Didus Ovid. Her. vii. 47.

*Exerces pretiosa odia, et constantia magno;
Si, dum me careas, est tibi vile mori.*

In seq. v. Ἄλλ', ὡς supplendum relinquitur ex v. 962.
Ἄλλὰ (φήσεις,) ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν ἔκ ἐν. ut in v.
1013.

Vs. 971. Νῦν δ', τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλώμεν λόγους,]
Codd. Flor. et Paris. præbuere quoque Νῦν δ', quod in
aliis Parisinis invenit Musgrav. Absque Codicibus,
τί δ' haud sane sollicitassem, his etiam Poëtis usita-

tum; Sophocli Phil. v. 100. Æsch. vii. c. Theb. v.
214. Suppl. v. 319. Aristoph. Plut. v. 94. Apud
quosvis alios Scriptores Atticos τί δ'; quid autem? a
sequentibus separatim, occurrit; attigit T. H. ad Lu-
cian. p. 366.

Vs. 973. Ἐξέρρε γαίης τῇ δ' ὅσον τάχος φυγὰς.] Cum
Ἐξέρρε conferri potest Aristophaneum Ἀπέρρε est et
ἀπέρρων in Eurip. Herc. v. 260. Simplex ἔρρε, sive
ἔρρειν, cum frequentissimum sit, rarius adhibetur
composita, Ἀπέρρειν Εἰσέρρειν Περιέρρειν sive περιέρρειν quo-
rum primum in Ἀνιέρρειν, Cratini munit auctoritate
Suidas; ultimum est apud eundem Suidam in v. Ἀπ-
έρρει in hoc versu Pherecratis:

Ζητῶ περιέρρειν αὐτὸν ἐξ ἰωδινῶ

a tempore matutino urbem perreptans ipsum quæro: male
vulgatur ibi Ζητῶν. Quod exhibent Lexicographi,
Ἐρρομαι nititur voce perverse scripta in Eurip. Alc. v.
734. Ἐρρε ubi recte Codex Flor.

Ἐρροίς νῦν αὐτὸς χ' ἢ ξυνοικήσασά σοι.

Legitur aliquoties et apud Tragicos, ἔρρε ubi dubites,
hoc posuerint, an usitatus ἔρρε velut in Med v. 333.
Ἐρρε, ὃ καταία malim ibi, Ἐρρε, ὃ μ. ut v. 1346. Ἐρρε
αἰχροποί.

Vs. 977. Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἰδμῖος Σίνις ποτὶ Κτανῶν
ἱαντὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην] Nempe φήσιν: quod ex
vicinis peti poterit. Ut hic, μαρτυρήσει legitur in Soph.
Antig. v. 521.

Οὐ μαρτυρήσει ταῖς δ' ὁ κατθανὼν Νίκης.

Nostro versu scribitur in Flor. Οὐ μαρτυρήσας μ' Ἰδμῖος
Σίνις π. et scribi potuerat Οὐ μαρτυρήσαι μ' Ἰδμῖος Σίνις
ποτ' αὖ Κτανῶν ἱαντὸν. Illinc et ex Ed. prima Flor.,
pro Σίνις, scripsi Σίνις, quæ certe vetus nominis scrip-
tio, apud Poëtæ Latinos Sinis, prima correpta, fre-
quenter occurrit, jure probata N. Heinso in Ovid.
Her. ii. 70. Quævis perniciēs sive noxa σίνις; et σίνις di-
cebatur: vid. Ez. Spanhem. in Callim. H. Apoll. v.
92. et Jo. Alberti ad Hesych. in Σίνις. De Sinide,
quamque statuit in illum pœna Theseus, omnia per-
vulgata sunt. Senecæ versum Herc. in Cœta v. 1393.

*Artusque nostros dirus immittat Sinis,
ex Flor. Cod. sic scripsit J. F. Gronovius: nonnihil is
adjuvabitur, si sic corrigatur:*

*Artusque nostros dirus emittat Sinis;
Sparfus filebo.*

Sinis enim trabes pressas ab humo mittebat in auras; ut
est in Ovidii Ibide v. 411. In hujus Met. vii. 441.
Sinis, ὁ πιτυοκάμπτης poterat curvare trabes, et agebat ab
alto Ad terram late sparsuras corpora pinus. Agnita cre-
dulitate sua post distractum Hippolytum Theseus, quam
in Sinide statuerat, pœnam in se repræsentari voluit in
Senecæ Hipp. v. 1223.

*Pinus, coacta vertice attingens bimum,
Cælo remissum findat in geminas trabes.*

Quod addit, Mittarve præcepta saxa per Scironia; pœnam
spectat, qua Scironem crudelissimum quoque latronem
(τύραννος is non ξίνος, sed ἄξίνος dici debuit Scholiastæ,) peremit; de qua, præter alios, J. Meursius egit in
Theseo c. vi. Infames Scirone petras, suo facinore no-
bilitas Theseus celebrat in proximis Euripideis:

Οὐδ' αἰ θαλάσσης σύννομοι Σκυρινοῖς
Φύσσει πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.

In Flor. Cod. legitur, Οὐδ' ἐν θαλάσῃ σύννομοι· vulgata scriptio genuina est: θαλάσση σύννομοι, dici potuerant æque ac θαλάσσης ἱστί σκόπυλοι a Scirone denominati, de quibus nonnulla dedit Th. Muncker. accuratius egit vir Summus ad Lucian. p. 307. Euripidea cum Plautino dicto comparavit P. Victorius V. L. vii. c. xx.

Vs. 984. — τὸ μάλιστα πρῶτον, ἔχον καλὸς λόγος, εἴ τις διαπύξῃ, ἢ καλὸν τοῦτο. Ad Codices, ex quibus Musgravius καλὸς λόγος recepit, pro πολλὰς, accedunt Flor. et Paris. alibi quoque hæc vox alterius sedem occupat in Euripideis. Ceterum in his egregie crimen obiectum refutat Hippolytus Euripidis, qui propter hæc et similia Quinctiliano dicitur I. O. p. 897. in dicendo ac respondendo cuilibet eorum, qui fuerunt in foro disertī, comparandus: ποιητὴν ῥημάτων δικαστικῶν acerbè vocabat Nostri Comici in Pace v. 533.

Vs. 986. Ἐγὼ δ' ἀκομψος εἰς ὄχλον δῆναι λόγος, εἰς ἡλικίας τε καὶ λόγους σοφώτερος. Sic scripti versus leguntur apud Plutarch. T. ii. p. 6. B. In primo δῆναι λόγους est in Paris. Cod. qui æque ac Flor. dat καὶ ἡλικίας in secundo; ubi καὶ λόγους ex Codd. recte vulgavit Musgrav. — Verissimum etiam illud quod sequitur, οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι, παρ' ὄχλου μωσικώτεροι λέγιν· hinc exhibet I. c. Plutarchus. Causam addit, huc spectans, Aristoteles Rhetor. ii. p. 99, 17. Quod legitur apud Zenob. Cent. iii. 77. καὶ γὰρ, ἐν ἀμωσίαις καὶ κέρυδι φθέργεται· sic facile corrigi potest, καὶ, ἐν γὰρ ἀμωσίαις καὶ κέρυδι φθέργεται. Conf. Diogenian. iv. Pr. 56. Dioscoridis epigramma Anthol. ii. c. xxiv. 5. Erasmus, Bergler. in Alciph. p. 384. Notata in Eurip. Phæn. p. 145, 146. — Instar Hippolyti Timocles Luciani in Jove Trag. § 27. πιδανὸς ὢν, ὁπότεν ἰδὲ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο, ἐν πλῆθει δὲ εἰπὼν ἀτολμώτατος ἴσσι. Nonius Marcellus in v. Confidentia p. 262. hoc Ciceronis exhibit libri iii. de Rep. fragmentum: *Duas sibi res, quominus in vulgus (eis ὄχλον Eurip.) et in foro diceret, confidentiam et vocem defuisse*: de Isocrate loquebatur Cicero, qui id ipsum de se sæpius confiteri non dubitavit, in Or. ad Phil. p. 98. C. Panathen. p. 234. E. Epist. viii. p. 425. D. ἰγὼ τῷ μὲν πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν ἀπέσχοι· ἔτι γὰρ φωνὴν ἔχον ἱκανὴν, ἔτι τόλμαν. Conf. Philostr. in Isocrate p. 504. F. et A. Gellii N. A. lemma capitis ix. Libri viii. qui periit.

Vs. 991. — πρῶτα δ' ἀρξομαι λέγειν. Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον, ὡς διαφθέρων, Κῦκ ἀντιλέγοντ'.] Horum ultima mihi quoque videntur unius literæ dispendio capienda juxta Marklandi correctionem, ὡς διαφθέρων Οὐκ ἀντιλέγοντ' id est ὅθεν μὲ διαφθεῖραι ἰδοῦμαι, ὡς ἀπολογίαν μὴ ἔχοντα πρὸς τὰ ἰγκληθέντα· prout ferme legitur in Scholiis. In Codd. Flor. et Paris. legitur, πρῶτα γ' ἀρξομαι λέγειν· quod vulgata litera non est deterius: Ex utroque isto Cod. recepi, Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον· pro πρῶτον. Id ipsum exhibet in his Drama Χρ. Π. v. 519. ubi Maria dixisse fertur,

Ἄλλ' εἰμ' ἀκομψος ἐκφέρειν μνηστῆρα.

Ὅμως δ' ἀνείκη, συμφορὰς ἀφινγμένης.

Γλῶσσά μ' ἀφύεται· πρῶτα δ' ἀρξομαι λέγειν.

Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον εἶναι μητέρα.

Hæc nostro loco similis Eurip. Med. v. 475.

Ἐκ τῶν δὲ πρῶτων πρῶτον ἀρξομαι λέγειν· in drama quoque Christ. bis transumptus v. 300. et 1347. In Eurip. Suppl. v. 517.

Καὶ πρῶτα μὲν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι.

Nostro versu cui, pro πρῶτον, *sententia flagitare* videbatur ἀφῶναι aut ἴσως, aut simile quid, nunc ex similitum comparatione πρῶτον sincerum adparebit. — Paulo post vs. 995. Οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, *tametsi tu hoc negaveris*, φῇς, hic pendens ab ἢ, a viro Clariss. sollicitari non debuerat ad v. 801. alia est ratio in Soph. Aj. v. 1127. εἴτε μὴ σὺ φῇς, εἴθ' ἄταρος.

Vs. 996. Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν Διὸς σέβειν, φίλοις τε χρῆσθαι μὴ δίκῃσι περιωμένους.] Lectionem Cod. Paris. μὴ ἀδικίῃσι περιωμένους sequentia satis refutant: μὴ ἀδικίῃσι plene legitur et in Flor. ut plerumque in Codd. scriptis ista talia. Inter præcepta γαμικὰ in Stobæi Flor. p. 441, 25. hoc velut Epicharmi prostat, omissum Grotio, Σωφρονος γυναικὸς ἀρετὰ, τὸν συνόντα μὴ ἀδικίῃσι ἀνδρα. e quibus ultimum ex interpretamento positum si omittas, Trochaicus Epicharmi renascetur:

Σωφρονος γυναικὸς ἀρετὰ τὸν συνόντα μὴ δίκῃσι.

Apud eundem Stobæum, p. 45. inter dicta Solonis leguntur et ista: Χρῶ τοῖς θεοῖς. φίλους εὐσέβει. γονεῖς αἰδῶ. mihi dixisse videtur Χρῶ τοῖς θεοῖς, ὡς φίλοις· γονεῖς αἰδῶ. hæc erat sapienti commendata pietas, *Dius ut amicis uti*. Cyrus, ad normam Socraticæ disciplinæ efformatus Xenophonti, ὡς πρὸς φίλους, αἰτ' ἰμὼι Διὸς ὄντας ἔτω διακίμαι. K. Π. i. p. 15, 38. *Amico uti*, sicut aliis, Euripidi quoque dicitur φίλῳ χρῆσθαι. Victorius V. L. xiii. c. v. eam in rem hæc excitat Hippolyti: alia dare quoque potuerat ex Eurip. Hecuba v. 311. hinc distat aliquantulum in Oreste v. 868. πένθητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γυναικὶ φίλοις· Isocrati dicitur Evagoras p. 197. D. πολλὰ μὲν τῶν χρημάτων ἡττώμενος· ὅπαντα δὲ τῶν ἐχθρῶν περιωμένος. *amicorum quidem sæpe consiliis cedens, sed in omnibus superior inimicis*: quæ præterea leguntur illic, ὁμιλῶντων ἱταίρων, ad vocem χρημάτων interpretandam suspicor adjecta fuisse. — In proximis Euripideis Barnesio memoratam lectionem, ἱσαγγέλλειν κακὰ, recte probasse mihi videtur et cepisse Reiskius. — In versu 1001. scripsi, Ἄλλ' ὡς ὑτὸς (pro αὐτὸς) ἢ παρῶσι, καὶ γὰρ, ὡς φίλος· cum Marklando ad Suppl. Eurip. v. 867. φίλος παρῶσι τε καὶ μὴ παρῶσι· partim ex Codd. κίρῶσι ὡς φίλος legitur in Flor. et Paris.

Vs. 1002. Ἐνὸς δ' ἀδικτοῦ, ὃ μὲν ἴδωι δοκεῖ. Per-versa duorum Codicum et Ed. Flor. lectio, ἔχων, idcirco memoratu non est indigna, quod hæc verba sæpe fuerunt inter se permutata ex affini literarum Α et Χ scriptura. Apud Diogen. Laërt. ii. 116. pro ὅπως ἔχων sine dubio scribendum ὅπως ἴδωι, ὅτε προσέχων αὐτῷ· sic cepit. In Antiphontis Or. ii. p. 115, 23. πολλὰ, — γραφαῖς διώξας ἐδίκμαιν' ἴδωι· *sæpius actor neminem in iudicio superavit*: hoc sensu forensi verbum frequentarunt inprimis Oratores; rarius, ut hoc versu, Tragicis adhibitum: Eurip. Ione v. 1214. Ἐπ' αὐτοφύρῳ πρόσθεν ὡς ἔχονθ' ἴδωι· Ὡφθῃ δὲ — *ut in ipso flagitio senem poculum tenentem venenatum deprehenderet: deprehensus autem est*: ubi paulo rarius Ὡφθῃ· quod alias dicitur ἰδῶφθῃ et frequentius ἰάλω.

Vs. 1004. Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τέπιδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λίσσων.] In his Οὐκ, adfirmatum a Codd. melius mihi quidem videtur lectione Ald. Κῦκ. Hæc et se-

quentia *παρδὴ* Conditor Trag. Xp. Π. ubi v. 520. matrem se dicit virgo,

Φέρουσαι ἀγῶνι εἰς τὸ δ' ἡμέρας δέμας
Οὐκ οἶδα τίρψιν, ἢ λόγῳ κλύουσιν φέρω,
Ἰραφῇ τε λούσσω· ἔδδ' γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
Ἐγὼ παρδύμος, παρδύον ψυχὴν δ' ἔχω.

Quæ leguntur in eodem dramate v. 622. Αὐτὴ μὲν ἔπει-
κὰς εἰσιβὴν σκάφος, Γραφὴ δ' ἰδύσα κ' κλύουσ' ἐπίταμαι. no-
vem etiam versus illic sequentes totidem sunt Euripi-
dis Hecubæ in Troasini v. 682. ubi pro Γραφῇ male
legitur in Flor. Cod. Γραφὴν δ' ἰδύσα.—Apud Achillem
Tatium iv. p. 225. elephantem οὐκ ἴδωμεν εἰς ταύτην—
τὴν ἡμέραν ὅτι μὴ γραφῇ· πῶς vidimus in hunc usque diem
nisi pictum. Euripidis Hippolytus pro sua pudicitia
dixerat proculdubio Οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδ'· quodque
falsus præbet Gregorius, Οὐκ οἶδα τίρψιν· forte peti-
tum est ex Æschyli Agam. v. 620. ubi Clytæmnestra
Οὐκ οἶδα τίρψιν, ἔδ' ἐπὶ ψυχῇ φάτιν.

Ἄλλω πρὸς ἀνδρός·

illa tamen absente marito sæpe Τερπομένη δούρῳι παλυ-
χρύσῳ Ἀφροδίτης. Arma Veneris esse dicuntur ἱεῖς
ἑφίμεροι, αἵ τε κατ' ἐνὶ Τίρψει, in Antholog. iv. c. xii.
ep. 104.

Vs. 1005. —ἔδδ' ταῦτα γὰρ σκοπεῖν Πρόδύμος εἰμι,
παρδύον ψυχὴν ἔχω.] Ut his sensus inesse diversus vi-
deretur, miris ista modis sunt sollicitata. Res quidem
venereas oderat juvenis Amazonius; nec tamen expic-
tas se vidisse negabat: videndi vel in picturis talia
cupidum se negat. Egrege Racinius Filius hæc Euri-
pidis interpretatur, ubi cum Euripideo comparat pa-
ternum drama dans les Mémoires de l'Acad. des Inscrip-
T. viii. p. 308. Je ne connois les plaisirs de l'amour,
que par des récits ou des tableaux, encore suis-je trop pur
pour arrêter mes yeux sur de telles peintures. Quando
sæpius vocalæ καὶ et γὰρ, uno ductu librariis scriptæ,
fuere permutatæ, hic libenter scripserim, —ἔδδ' ταῦτα κ' γὰρ
σκοπεῖν Πρόδύμος εἰμι. id est, κ' ὅμως ἔδ' ἐν γραφῇ πρόδύμος
εἰμι ταῦτα σκοπεῖν· qua ferme ratione cepit ista Scholi-
astes.—Παρδύον ψυχὴν dixit Euripides, Æschylum imi-
tatus, qui purum sive integrum fontem dixerat παρδύ-
ον πηγὴν in Persis v. 615. incædunt circa Alcæmonis
monumentum cyparissi, velut intactæ, παρδύον dice-
bantur. Arcasini teste Pausan. viii. p. 646. Sed sunt
ista talia multo magis usitata recentioribus: Philo ta-
men Judæus jam dixit p. 698. C. τὰς καθαράς, κ', ὡς
αἱ εἰκοσι τρεῖς τροπικώτερον, παρδύον χεῖρας εἰς ὑπὸν ἀνα-
τίνας. et p. 742. A. παρδύον τὰς ψυχὰς διαφυλάττειν.

Vs. 1007. Καὶ μὴ τὸ σῶφρον τὸν ἐν πείθει σ' ἴσως, Διὶ
δὲ σε δέξαι, τῷ τρόπῳ διαφθάρη.] Pro Ei δὲ, voces Καὶ μὴ,
hic aptissimas ex Cod. Paris. recepim, Heathio ex nota
ad Phœn. v. 1001. hic probatas: Flor. Cod. dabat,
quas duo Musgravius præbuere Parisini, Καὶ δὲ. alibi
sæpe junctæ hic minus conveniunt.—In Flor. Paris. et
in omnibus Codd. Musgr. inventum διαφθάρη, pro
διαφθάρη. Marklando quoque iudice legitimum resti-
tuere non dubitavi.—In seq. v. 1009. prava est in
Flor. Cod. scriptura ὁ καλλιγύειτο. Eleganter dictum;

Πότερ' αὖ τὸ τῆδε σῶμ' ἐκαλλιγύειτο

Πασσὺν γυναικῶν;

ut in Eurip. Med. v. 947.

—δῶρ', ὁ καλλιγύεται

Τῶν γὰρ ἐν ἀνδρώποισιν, οἷδ' ἰγὼ, πολὺ.

id est ὁ τῶν γὰρ ἐν ἀνδρώποισιν ὄντων κατὰ πολὺ καλλιγύεται ἰγὼ.
Hinc nonnihil distant τῆς ἀριστείας χθονός, in Rhesi v.
194. et τῆς προφητείας Διὶ; in Ione v. 413. quod admo-
tum Hærodoti P. 555.

Vs. 1010. —ἢ οὐκ οἰκίσιν δέμον, Ἐγυλῆρον εὐνὴν
προσλαβὼν, ἐπὶ ἡλπίσῃ.] Quando Codices Flor. et Paris.
cum aliis conspirabant in οἰκίσιν, hoc cum Musgravi-
o recepi, pro οἰκίσιν quod absque illis suo loco reliquif-
sem: observatis viri Summi in Miscell. Obs. iv. p.
286. accesserunt nonnulla in Misc. Obs. Novia T. iii.
p. 2.—Vice simplicis ἡλπίσῃ hic adhibetur ἐπὶ ἡλπίσῃ·
quod aliquando fieri monitum fuit ad Lucian. T. i. p.
345. f.—Ad Ἐγυλῆρον εὐνὴν, adscriptum in Parisino
Cod. εὐπτορον ἢ μοροκληροσύμον. Hefychius: Ἐγυλῆρον, ἐπὶ-
κλῆρον, πλῆστον. quorum hoc vocὶ εὐπτορον respondet; illud
vocὶ μοροκληροσύμον. Alter Scholiastarum, Thesei τὴν εὐ-
πτορον κοίτην interpretatur; alter, ejusdem μοροκληροσύμον
γυναικά. Ducta uxore Creusa Xythus Erechthei dici-
tur vere, Καὶ δῶμα κ' [σὴν] παραλαβὼν παγκληρίαν, in
Eurip. Ione v. 814. Propria voce Attica dicendam
ἐπὶ κληρίαν, ἔγυλῆρον dixit Eurip. Iphig. in Taur. v. 682.

Vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν, ἔδαμ' μὲν ἔν φρονῶν.] Vul-
gata præbent Codd. ἔδδ' μὲν ἦν φρονῶν est in Paris. Scho-
liastæ verba, ἔδαμ' συνίστως ἤμην ἰγὼ τοιαῦτα ἐνοήματα·
Marklando suggererunt elegantem lectionem, Μάταιος
ἄρ' ἦν, καὶ δῶμα μὲν ἔν φρονῶν. quæ mihi sane placet; vel-
lem tamen qui a mente discessit, ὁ ἐκ τῶν ὧν φρονῶν, alicubi
apud veteres diceretur ἔδαμ' φρονῶν εἶναι· ut sapiens dici-
tur εὐ φρονῶν ἔχειν, etiam in Hippol. v. 462. Reperi-
untur apud optimos scriptores, ἔδαμ' γῆς· ἔδαμ' τῆς
σοφίας· et similia: Ἑλλάδος γῆς μετὰ μὲν Sophoclis est in
Phil. v. 256. ἔδαμ' Αἰγύπτου, Herodoti ii. c. 43. cui
τοῦ Ἑλληνιστοῦ πανταχῇ restitutum ex Codd. vii. c.
106.—Sequentem versum ad mentem Marklandi dis-
tinxim,

Ἄλλ', ὡς τυραννὴν ἰδὺ; τοῖσι σῶφροσι.

Ἡκεῖ γ'.

similis huic locus in Bur. Herc. v. 298.

Ἄλλ', ὡς λόγῳσι τόνδε μαλδ' αἰσῶμεν ἄν;

Ἡκεῖ. φεῖγιν σκαῖον ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεῖον.

Vs. 1014. —ἢ μὴ τὰς φρένας διέφθορον Θνητῶν, ὅσοισιν
ἀνδάνει, μοναρχία.] Quæ proxima præcedunt possent
etiam accipi oratione directa: ut ista supra v. 960.
Μισοῖν σε φρέσιν τήνδ'· Dices forsitan hancce odisse Te: v.
966. Ἄλλ', ὡς τὸ μῦρον δεκ. sic et hæc, Ἄλλ', ὡς τυραννὴν
ἰδὺ. At, dices nempe, φρέσιν, vel εἴποις ἄν, jucundum
esse regnare: τοῖσι σῶφροσι Ἡκεῖ γ', ἢ μὴ τὰς φρένας δεκ.
Qui quidem sapiunt hoc minime fatebuntur; nec nisi qui-
bus mortalium mentem corrumpit ipsis solis jucundus Principi-
patus. In Cod. Paris. scribitur διέφθορον in Flor. δι-
έφθορον ex interpretamento; quo significatum, Atticis
inprimis Poëtis διέφθορον positum pro διέφθορον· Ammo-
nius p. 41. διέφθορον ἢ φ' ἱέρω· διέφθορον δ' ἱέρω, præ-
ter Grævium Clar. Sallierius nonnulla notavit ad
Thom. M. in διέφθορον.

Vs. 1019. Πράσσει γὰρ εὖ πάρετι, κίνδυνος δ' ἀπὸν
Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.] Vellem in aliis
etiam libris scriptis invenirentur quæ dat Flor. Πράσ-
σει γὰρ πάρετι, κίνδυνος τ' ἀπὸν Κρείσσω δίδωσι τῆς τ. χ.
id est κ' γὰρ πάρετι (Regis amico) πράσσειν ἄν κίνδυνον·
Facere namque licet quæ velis absque periculo. vulgatum
εὖ πράσσειν idem est ac εὐτυχῶ, quod præcessit. Cum

his et vicinis Hippolyti Euripidei, Histiaei quaedam conspirant apud Herodotum v. c. 106. sed imprimis oratio Creontis crimen similiter repellentis obiectum in Sophoclis *Ced. T.* v. 592—610. Illinc sua quaedam efformavit in *Cedipo* Seneca v. 687.

Solutus onere regio, regni bonis

Fruor, domusque civium caetu viget, &c.

initio dramatis ista *Cedipodis* v. 6.

Quisquamne regno gaudet? & fallax bonum

Quantum malorum fronte quam blanda regis!

expressa mihi videntur ex his Ionis Euripidei v. 621.

Τυραννίδος δὲ τῆς μάλιστα αἰσχυράτης

Τὸ μὲν πρόσωπον ἰδοῦ, τὰς δὲ μοῖρας δὲ

Λυπηρά.

Vs. 1021. *Ἐν ᾧ λέλεκται τῶν ἱμῶν*] Literam probem interjectam, *Ἐν γ' ᾧ λέλεκται τῶν ἱμῶν* Unum quidem notandum dixi eorum quae babebam dicenda; τὰ δ' ἄλλα ἔχεις cetera vero jam dixi: Τα μὲν παρ' ἡμῶν παῖν' ἔχεις est in Phoen. v. 960.—In v. 1024. pro αἰδὲς doctē corrigit Reiskius εἰδος *Ἐργῶν αἰ εἰδος τῶν κακῶν διέξων*. In vs. 1002. ὅ μὲν νῦν ἰδὼν δουρεῖς, nonnulla notata sunt.

Vs. 1027. *Μὴδ' αἰ θεῶν σοῖς, μὴδ' αἰ ἱστοῖαν λαβεῖν*] *Jo-*venem juro et Terrae solum, tutum me nunquam attigisse locum; neque futurum ut id unquam velim aut cogitem. Vitiabat versum lectio vetus, *μὴδ' εἰς ἱστοῖαν λαβεῖν* vitium sustulit in Barnebianā, *μὴδ' εἰς ἱστ.* genuinam voculam αἰ praeberunt Codd. Flor. Paris. quosque Musgravius adhibuit. Quod hujus exhibet Editio, *οἰ' ἱστοῖαν λαβεῖν* vereor ut Graece dici possit. *Αἰ*, sic junctum temporibus infinitivis, praesenti et aoristis vim indit futuri; qui usus voculae pervulgatus est. Absque Codicibus illa repeti potuisset ex his dramatis *Xp. Π.* v. 524.

Ὁμῶν τοὺν σύμπαυτα σαφῶς εἰδῶν,

Μὴδ' αἰ θεῶν σοῖς, μὴδ' αἰ ἱστοῖαν λαβεῖν.

Hippolytus Euripidis, *Νῆς δ' ὅρκιον σοῖς ἔῃνα, καὶ αἰδοῖν χθονὸς Ὁμῶν* Jovem jurat *jurisjurandi vindicem et Terram matrem*; *ἔῃνα δ' ὅρκιον καλῶ*, est in Soph. Phil. v. 1318. *Ὁρκιον* etiam Jovem attigit T. H. in Lucian. p. 99. Πῖδον χθονὸς, ut Eurip. *Medea* v. 746. *Ὁμῶν πῖδον γῆς*, et Solem v. 752. *Ὁμῶν γαῖαν λαμπρὸν ἴλις το φῶς*. hinc distat Aeneas Virg. *Aen.* xii. v. 176. *Et nunc Sol testis haec mihi terra precanti.*

Vs. 1028. *Ἦτ' αἰ γ' εἰδομένη, ἀκλεῆς, ἀνώνυμος*] Codicibus obsequutus edidit Musgravius, *Ἦτ' ὅρ' εἰδομένη* de quibus v oculis sic junctis dixi in v. 480. Hic erat in Par. Cod. ἦ τ' ἄρ', in Flor. ἦ γ' ἄρ' ἔλ. Heathio servanda videtur vulgata lectio, *Ἦτ' αἰ γ' εἰδομένη* certe potest: Aesch. Theb. v. 558. *Ἦτ' αἰ πρὸς αἰσχροῖς παγκύκλις τ' εἰδομένη*.—In dramate *Xp. Π.* v. 526. quum legatur, *Ἦ κατ' εἰδομένη αἰδὲς ἀνώνυμος* suspicari licet. ex suo Codice scripsisse Auctorem, *Ἦ κατ' εἰδομένη ἀκλεῆς, αἰ*. Atque ita forte dederat Euripides, cui ἦ κάρτα sic ut et Sophocli saepe junguntur: sensus esset ἦ εἰδομένη κάρτα ἀκλεῆς.—Reiskio venit in mentem *Ἦτ' αἰτολομένη*.

Vs. 1029. *Ἀπολις, αἰνος, φυγὰς ἀλητεῶν χθονὸς*] Pro αἰτεῶν, ex Cod. Paris. hic, et infra v. 1048. ἀλητεῶν substitui: isto versu 1048. Theseus ad filium:

Ἄλλ' ἐκ πατρὸς φυγὰς ἀλητεῶν χθονὸς

Ζῆνι ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήτης βίον.

Illinc partim nostrum arbitror efformatum, et hoc certe loco non ab Euripide profectum; a quo scribi non poterat *φυγὰς ἀλητεῶν χθονὸς*. In altero versu recte di-

ditur ἐκ πατρὸς φυγὰς ἀλητεῶν, *αὐτὸς ἐκ πατρὸς τῆρα vagus, sive hic illuc oberrans*. Homeri satis auctoritate tutam *Ἀλητεῶν, hic illuc vagari, ἀλητεῶν* peperit, ejus forma Dorica *Ἀλατεῶν* legitur in Aesch. Prom. v. 899. Eurip. Helen. v. 530. restituenda Epimenidi apud Diog. Laert. i. 113. Ut in Hipp. v. 1048. sic in Eurip. Heracl. v. 515. *Ἄλλ' ἐκπύδον τῆς ἀλητεῶν χθονὸς* in Anthol. i. c. iv. ep. 1. m. c. xkv. ep. 4. Heliodor. iii. p. 150, 11.—Est atque ἀλητεῶν idem ac ἀλῆτης ὢν, sive πλανήτης, unde πλανήτης. Nihil itaque nostro versu habet χθονὸς unde pendeat. Hoc etiam solum mihi versum monstraret adulterinum; ubi paulo post suo loco recte legitur ἐκ πατρὸς φυγὰς ἀλητεῶν χθονὸς. Accedit huc Conditot dramatis *Xp. Π.* qui versum hac in sede legisse non videtur in suo Cod. dum hac exhibet continua v. 526, 7. *Ἦ κατ' εἰδομένη (ἢ κατ' εἰδομένη) ἀκλεῆς, ἀνώνυμος, καὶ μῆτις πάντος, μῆτις γὰρ μῆτις αὐτὸς τὸ σῶμα μὲν διέξων*.—Ad versum hic in Hipp. explendum *Ἀπολις, αἰνος*, facile potuerunt aliunde adsumi. Duo senarii mihi videntur ex Euripidis perduto dramate, qui latent apud Aelianum v. H. iii. c. xxix. et Diog. Laert. vi. 38.

Ἀπολις, αἰνος, πατρίδος ἐγερμένος,

Παχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων ἰσχυρόν,

quibus accommodis Cl. Burmann. usus est in Ibia Ovidii v. 113. *Exul, inops errans, alienaque limina lustrans*. Nemo hic, opinor, ex Euripidis more versum tacebitur.—Non solet certe Sophocles in eadem Trogedia versus repetere: in ejus *Ced.* in Col. versus sunt 761, 2, 3.

Ἄλλ' ἦναι ἤδη μῆτις ἢ θυμῶν,

Καὶ τὸν θυμὸν ἢ κατὰ τὸν θυμὸν γλυκὺ,

Καὶ μάχεται τὸν θυμὸν ἐκπαρόντα μοῖ.

sed horum ultimus illis ab alia manu fuit adjectus; quem supra suo loco Sophocles posuerat v. 430.

Κρῖν δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μέγας ἢ πῖναι,

Καμάνταρον τὸν θυμὸν ἐκπαρόντα μοῖ

Μεῖζον ἐλάττω τὸν πρὶν ἡμάρτησαν.

De hoc quidem versu neminem confido dubitaturum, qui Sophoclem cognoverit. In Aristoph. Acharn. qui legitur versus 383. *Ἐκνεύσασθαι μ' οἷον ἀδελφάτου* et ista sede poterit ejici, cum sua sede legatur 433.

Vs. 1030. *Καὶ μῆτις πάντος, μῆτις γὰρ διέξω μὲν ἑαυτὸς παύσας; εἰ κακὸς πῖπται αἰὲρ.*] Simile votum Pyladæ in Eurip. Or. v. 1091.

Μὴδ' αἰμά μὲν διέξω κάρτιμον πῖδον,

Μὴ λαμπρὸς αἰδῶν, εἰ σ' ἰγὰ πρόδω,

—*ἀπολίποιμι*. In istis *Μὴ λαμπρὸς αἰδῶν*, τὸ πνίμα μὲν δολοῖν non absurde supplet Schol. Pindari p. 36. a. Ubi hunc ex Oreste locum attigit, Eustathius in Hom. Il. H. p. 538, 19. nostra hac ex Hippol. explicat, *μῆτις πάντος μῆτις γὰρ διέξω μὲν, κατὰ φύσιν δὲ ἀνάλυσιν*. Euripidis Scholiasta, dum scribit ad v. ex Oreste, *Μῆτις τὸ σῶμα μὲν ἀποδιδόντος ἢ γὰρ παραδίδωμι μῆτις εἰς αἰθέρᾳ ἢ ἐμὴ ψυχὴ χωρῆσαι* videri posset legisse, *Μὴ σῶμα μὲν διέξω κάρτιμον πῖδον*.—Differt ab Hippolyti dicto *Μίνοις* illud Ovidiani ad Scyllam Met. viii. 98.

Dii te submoveant, O nostri infamia seclis,

Orbe suo; tellusque tibi pontusque negentur.

Vs. 1032. *Εἰ δ' ἤδη θυμῶν ἀπώλει βίον οὐκ εἶδ'*] Ab Hippolyto hoc vere dici poterat; dubitarique adeo,

utrum indignata repulsâ Phædra vitam sibi eripuiſſet an metu : *Judiciine metu magis, offeſſâne repulſæ*, Hippolyti, ſive Virbii, verſus in Ovid. Met. xv. 502. mihi quidem ſententia pendere videtur ab alio qui periit. —Proxima, in Edd. ſic collocata, ἰμοὶ γὰρ ὃ δέμης λείπει πέρα, ſcribere malui prout legebantur in Cod. Pariſ. πέρα λέγειν erat in Flor. Eodem ordine, quo in Pariſ. exhibentur in dramate Xp. Π. v. 531. Ταῦτ' οἶδα· οὐ γὰρ ὃ πέρα δέμης λέγειν. Soph. Elec. v. 635. —οὐκ αὖ πέρα λείψαιμι· ἔτι. v. 1513. —Μὴ πέρα λέγειν ἴα. tamen in Philoct. v. 1269. Παῦς, μὴ λείψης πέρα.

Vs. 1034. Ἐσφραγίσαν, ἢ ἔχουσα σφραγιστὴν, Ἡμεῖς δ' ἔχομεν, ὃ καλῶς ἐχρῶμεθα.] Quid de Phædra ſentiret, quum palam dicere non liceret Hippolyto, verbo uſus ambigui ſignificatus, et oxymori figura tamen obſcurius patefecit. Horum diverſæ proſtant interpretationes : proxime veram hæc mihi videtur accedere Heathii : *Illa caſta et pudica exiſtimata eſt, cum pudicitiam revera non habuerit ; nos vero, qui habemus, infelici ſucceſſu ea uſi ſumus.* Auſonius p. 527.

—pudicum

Perdidit Hippolytum non felix cura pudoris.

Ludit et in ambiguo verbo σφραγιστὴν ſignificante, ſana mente eſſe ; prudenter agere. Videri Phædra poterat morte ſibi ſua caſtitatis famam prudenter comparafſe ; contra Hippolytus nihil aliud effeciſſe ſua pudicitia, quam ut patris cubile temeraſſe cenſeretur. Oxymori figuram notiſſimam præ ceteris adamavit Euripides ; cujus et iſta ſunt in Hec. v. 564. Ὁ γ', ὃ δέλων τε, καὶ δέλων, οἶκτ' ἰκόνος. Phœn. v. 360. Μῆτιρ, φρονῶν εὖ, καὶ φρονῶν, ἀφικόμην. Ion. v. 1444. Ὁ κατθανών τε καὶ θανὼν φανταζομαι. Recte judicavit St. Berglerus, iſta talia ridenda ſibi Comicum ſumiſſe, dum in Ἀχαρν. v. 395. interroganti, Ἐἶδον ἔς' Εὐριπίδης ; ſervulus reſpondet, Οὐκ ἔδον, ἔδον ἔς', εἰ γινώσκῃς ἔχους· ubi præter alia Euripidis hunc quoque verſum adſcripſit Berglerus. —Eſt in Antholog. Lat. L. i. epigr. cliii. de Hippolyto et Phædra :

Vincere falſa pudor poterat : ſed caſtus et inſons

Erubuit Phædra vincere falſa pudor.

In ſeq. v. 1036. ad αἰτίας ἀποτροφῆς quam recte Scholiaſtes ἀπολογία interpretatur, adſcriptum legitur in Cod. Pariſ. ἀποφυγῆς. Qui quidem iudicibus videbatur τὰς αἰτίας ἀποτρέφει, —ille velut νικῶν καὶ λυθὼν τῆς κατηγορίας in Attico foro dicebatur ἀποφυγῶν elapſus criminibus Ciceroni : Horatius L. i. Serm. Ecl. iv. v. 100. ſed tamen admiror, quo pacto iudicium illud Fugerit : ὅπως ταύτην τὴν δίκην ἀπέφυγε.

Vs. 1038. Ἀρ' ἢ ἐκ ἰπῶδός, ὃ γόνος πύφυχ' ὀδὲ, ὅς τὴν ἡμῶν ἐπιποιδὸν εὐοργησία ψυχὴν κρατῆσαι ;] Quod Codex dabat Pariſ. ὃ γόνος, ut animoſius, recepi pro καὶ γόνος Eurip. Hec. v. 490.

Οὐχ ἢ δ' ἀνασσα —

Οὐχ ἢ δὲ Πριάμω τῷ μέγ' ὀλέϊν δαίμας ;

In Bacch. v. 233. memoratur γόνος ἰπῶδός Λυδίας ἀπὸ χθοῖός attigit hæc J. Pierſon. in Mœr. Att. p. 113. —Hic Editionum et plerorumque Codicum lectionem εὐοργησία primus Muſgravius nobis inmutavit, poſuitque in uno Cod. repertum, et Scholiaſtæ lectum, εὐοργησία. Factum equidem laudo. In Cod. Pariſ. quem adhibuit T. H. ſcriptum etiam erat εὐοργησία literis tamen καὶ velut emendatione ſuperimpoſitis : εὐεργησία da-

bat Cod. Flor. —Clar. Heathius, nec ſane miror, proculdubio legendum decernit εὐοργησία quia chorus paulo ante juſjurandum tantum Hippolyti memoraverat velut validiſſimum ejus innocentiae argumentum : quod ait vocem εὐοργησία apud neminem Lexicographorum reperiri, fortafſe verum eſt ; ſed in notis illam tamen legere potuerat ad Heſych. in Εὐοργητος, idonea munitam Euripidis auctoritate Bacch. v. 641.

Πρὸς σοφὴν γὰρ ἀνδρὸς, ἀσκήν σφραγιστὴν εὐοργησίαν.

Sed nec alteram vocem legerat Heathius, niſi hoc uno loco controverſo firmatam : videtur illam in Alexandri (vid. T. H. in Schol. ad Plutum Ar. p. 323.) Comœdia legiſſe, qui rariores voces Atticas ex veteribus adnotavit, Grammaticus in Cod. Sangerman. MS. ex cujus perinſigni libello has apud Cl. Ruhnkenium notas enotavi : Εὐεργησία (L. Εὐοργησία) Εὐεργησίας Βασιλικῆς. † Εὐοργησία (L. Εὐοργησία) Ἀλέξανδρος Ἑλένη. Abſque hac nota vox videri poſſet ſuſpecta neque ex analogia ſermonis commendabilis. Quia εὐπαιδιότης erat in uſu, εὐπαιδευσία dicere potuit et Euripides teſte Polluce ix. 161. Sed αἰτιουργησία ἀκουσθησία ἀτιμωρησία εὐεμπλωσία et ſimilia non legerentur, niſi adjectivum αἰτιουργητος &c. in uſum fuiſſent recepta : par ratio eſt in εὐοργησία ab εὐοργητος formato : ſed quum neque εὐοργητος nec quidquam ſimile fuerit in uſu, videri quoque potuiſſet εὐοργησία proriſus fuiſſe inuſitatum ; qui ſανδὲ colit juſjurandum dicitur εὐοργος et εὐοργεῖν. Sed quid hic tandem ſignificabit εὐοργησία ; Εὐοργησία ποτὺν erat atque ingenii bonitas, qua ſuam ſe patri ſperaverat Hippolytus innocentiam potius probaturum, quam jurandi formulis : morum etiam lenitate commendabilis εὐοργητος dicebatur : deleta vocula ὃ, ſcribendum apud Plutarch. T. ii. p. 413. C. εὐοργητος γὰρ ἔς' καὶ πρὸς. Aſper in alios, qui facile tamen ferebat adulantium dicta Dionyſius Eubulo fuiſſe dicitur

Καὶ τοῖς κόλαξι πάσι τοῖς σκώπτεισι τε

Ἐαυτὸν εὐοργητος

apud Athen. vi. p. 260. D. Conf. Caſaub. Anim. p. 454. et inprimis eximii Medici Noſtratis Adr. Heringæ Obſerv. c. vi. p. 49. Præter ceteros, Ὀργὴν de moribus et ingenio, frequenter dixit Theognis.

Vs. 1043. Ἐκτινά τοι σ' αὖ, καὶ φυγαῖς ἐζημίειν.] In Flor. Cod. legitur, Ἐκτινά τις αὖ, καὶ φυγῆς ἐζημίειν in aliis ſi φυγῆς etiam inveniretur, velut diverſa lectio conſiderari poſſet, καὶ φυγῆς ἐζημίειν, morte te, non exilio mulcarem. Eurip. Oreſte v. 898. Οὗτος ἡλαινὸν μὲν ἔτι σ', ἔτι σύγλονον Εἴα. φυγῆ δὲ ζημιῶντας εὐσιβείν. in Med. v. 454. Πάν κέρδος ἡγὺ ζημιῶνται φυγῆ. ſed et unius exilium vocat φυγαῖς in Or. v. 514. homicidam ſtatueret φυγαῖσι δ' ὀσίων, ἀνταποκρίναι δὲ μὴ. Theſeus Euripidis ap. Plutarch. T. ii. p. 112. D.

Φυγαῖς τ' ἱμαυτῶν προσιδὲς πάτρης ἡμῶν

illic ſcribitur πάτρης ἡμῶν, alibi πάτρης ἡμῶν : utrumque vitioſe.

Vs. 1045. —ὕχ' ἔτω θανῶν —1047. Ταχὺς γὰρ ἄδης ῥῆτος ἀνδρὶ δυσυχί.] Ἀνδρὶ δυσοικίᾳ, quod et hic legitur in Pariſ. Cod. fluxit ex v. 1050. —Theſei Euripidei ſententiam accurate Horatius expreſſit Epoda xvii. 62.

Sed tardiora fata te votis manent :

Ingrata miſero vita ducenda eſt in hoc,

Novis ut uſque ſuppetas laboribus.

Eandem adhibuit Seneca Tragicus; in Hippol. v. 713. Herc. in Ceta v. 111. Agam. v. 995.

Mortem aliquid ultra est? Vita, si cupias mori.

Ovidius in Ibin v. 124.

Optatam fugiat vita coacta necem.

Vs. 1048. Ἀλλ' ἐκ πατρὸς φεγγὰς ἀλητιῶν χερσὶν εἶναι ἐκ αἵαν λυγρὸν ἀντλήσας βίον.] Hunc quoque versum supra jam dederat 898. ubi in Hippolytum absentem Theseus, Ἡ τῆςδε χώρας ἐκπύσας, ἀλωμένος εἶναι ἐκ αἵαν, λυγρὸν ἀντλήσας βίον. sic solet interdum Euripides in eodem etiam dramate leviter mutatos eosdem repetere senarios: vid. Alc. v. 419, 782. Herc. Fur. 733, 756. His non sane vereor ne quis abutatur ad labefactanda quæ supra dicta sunt ad versum 1029. cuius est longe diversa ratio. Virbius Ovidii xv. 504. suum olim Hippolyti fatum enarrans; immeritum, inquit, me pater projecit ab urbe, Hostilique caput prece detestatur euntis. Medea Senecæ v. 19. morte

Mibi peius aliquid, quod prece sponso malum;

Vivat: per urbes erret ignotas egeus,

Exul, pavens, inuisus, incerti laris.

In seq. vs. 1050. vocem alio positam ordine dat Paris. Cod. Μισθὸς γὰρ ὅτις ἐστὶν ἀνδρὶ δυσσέβει.

Vs. 1053. Πέραν γὰρ πόντου, τιμῶν τ' Ἀτλαντικῶν,] Theseus Racini:

Fusses-tu par de-là les Colonnes d'Alcide,

Je me croirois encor trop voisin d'un perfide.

In Edd. legebatur, Πέραν γὰρ πόντου καὶ τῶν Ἀτλαντικῶν quod etiam Codices aliquot exhibent scripti; τιμῶν τ' Ἀτλαντικῶν in duobus a se Codd. inventum restituit Musgravius: ad hos duo Codices accedunt Flor. et Paris. e quibus tamen illud non primus recepissim. Est illa quidem optima lectio: supra quoque v. 746. memorat τέμνορα—ἔρανα, τὸν Ἀτλας ἔχει. in Herc. Fur. v. 234. Ἀτλαντικῶν πέρα Φεγγαῖος ὄρων. Sed est Hippolyti versus tertius,

Ὅσοι τε πόντου, τιμῶν τ' Ἀτλαντικῶν

Ναῖουσιν ἐσών

cujus recordatus aut actor aut lector Euripidis hic quoque dare potuit τιμῶν τ' Ἀτλαντικῶν ubi Poëta posuerat alterum illud. Nihilque adeo est cur τῶν Ἀτλαντικῶν minus videatur Euripideum; quum in talibus frequenter τῶν meminerint Tragici, præsertim Æschylus; ex quo Σαλαμῖνος τῶν Αἰλίδος τῶν Πέλοπος τῶν enotavit Clar. Abresch. Anim. ad Æsych. i. c. 32. p. 232. Euripides apud Strabon. xiii. p. 916. A. Marfyam dicit τὰς διανομασμένας—Legendum puto,

τὰς μὲν ἀνομασμένας

Ναῖουσιν Κελαινὰς ἰχάτους Ἰδης τόποις.

Seneca Agam. v. 436.

Juvat videre nuda Troiæ litora,

Juvat relicti sola Sigæi loca.

In Sophoclis Trach. v. 1116. confecisse dicitur Hercules aureorum

Δράκοντα μέλαν φίλαν ἐκ ἰχάτους τόποις

id est ἐκ Ἀτλαντικῶν τόποις aureis enim malis dives hortus ad Atlantem usque montem pertingens, Hygin. Poët. Astr. ii. c. 3. ἢ παρὰ τῷ Ἀτλαντι. juxta Eratosthenem in Catast. c. iii. huic, ut et aliis, puellæ Hesperides ipsius sunt Atlantis filię; cujus etiam hortus habebatur:

Solidis pomaria clauserat Atlas

Manibus, et vasto dederat servanda draconi,

Ovid. Met. iv. 645. In Æschyli Prom. V. v. 348.

cælisfer (N. Heinf. vid. in Ovid. V. Fast. v. 83) Atlas

πρὸς ἰσπίρας τόπους (πρὸς ἰσπίρας τόπους scripsisse potius

videtur) Ἐγχε, κίον ἔρανα τε καὶ χερσὶν Ὀμοῖς ἰριδῶν. His

addantur Virgiliana ex Æn. iv. 480. Ultimus Æthio-

rum locus est, ubi maximus Atlas Axem humero torquet.—

His lectis neminem opinor futurum, qui vulgatam ante

lectionem hoc in versu, καὶ τῶν Ἀτλαντικῶν, ex erro-

re librariorum natam censuerit. Forfan utraque scrip-

tio nunc Euripidi videbitur contribuenda; τιμῶν τ'

Ἀτλαντικῶν si dederat in prima Ed. causa poterit exco-

gitari facilis, cur alterum in secunda prætulit.—Pæ-

ne omissem Thesei Senecæ similia quædam ad filium

Hipp. v. 930.

profugus ignotas procul

Percurre gentes: te licet terra ultimo

Summota mundo dirimat Oceani plagis, &c.

Vs. 1057. Ἡ δὲ λῆτος ἦδ' ἐκ, κληρὸν ἢ διδογμένη, Κατηγορεῖ

σε πικρά.] In versu, qui præcedit, φήμα: ἰλέγγων est in

Cod. Paris. ἡλεγγας; est in eadem re infra v. 1322.—

His ista mihi significari videntur; Tabella bæcce, quæ

sortes incertas sibi non accepit inscriptas, sic te accusat, ut

firmissimum præbeat ad crimen probandum argumentum.

Respondent ad illud Hippolyti,

Οὐδ' ὄρκον, ἐδὲ πῶς, ἐδὲ μάντιον

Φήμας ἰλέγγας ἀκρίτον ἐκβαλεῖς με γῆς;

ubi per πῶς argumenta sunt intelligenda, quibus, præ-

ter jusjurandum, utebantur in judicio ad crimen pro-

bandum. Hic, vocem adhibens κληρὸν, sortitionem pro-

prie sic dictam respexisse videtur, et notas κληρὸς etiam

dictas, quas tabellis vaticinis augures ex observatis suis

habebant inaratas. In sorte proprie sic dicta casus

plurimum valet incertus: hinc fortunæ filiolus,

Ὁ τῆς τύχης παῖς κληρὸς

in perduto dramate, ni fallor, Euripidi dicebatur ap.

Plutarch. T. ii. p. 965. E. p. 644. D. ubi ψυχῆς per-

peram vulgatur: Augurum κληρὸς, sive tabellis inscrip-

tas notas, memorat in Phœniss. Euripidis Tiresias v.

845.

Κληρὸς τέ μοι φύλασσε παρδίνῃ χερὶ,

Οὐς ἔλαβον, οἰωνίσματα ὀρνίδων μαδῶν

Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν.

—Nostrum etiam ex Hippolyto versum ob κληρὸν, et

Scholiasæ verba, Jos. Scaliger adhibuit in Tibull. p.

131. Conf. Ez. Spanhem. in Callim. p. 626.—

Quomodo ceperit, aut sua voluerit intellecta Condi-

tor mirifici dramatis Χρ. Π. non equidem exputo:

hæc ille chorum facit de Virgine matre dicentem v.

562.

Μαιευσάσης χερὶ, κληρὸν ἢ διδογμένη,

Κατηγορεῖσε πικρά σὺ δῖος τόκος.

—Augurum κληρὸς, velut sortes incertas, et totam

disciplinam auguralem hoc quidem articulo temporis

Theseus habebat despiciatui; quod monstrant proxima,

τὰς δ' ὑπερ καῖρα

Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λίγω.

Ex animi quoque sui sententia scripsit Euripides in

Helenæ v. 753.

εὐχὴς δέ τοι,

Τὸ καὶ δευρὶ ὀρνιδας ὠφελεῖν βροτῶς.

Legitur in CEd. T. Sophocles v. 974.

τί δ' ἔστ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν πυθόμεντιν ἰστίαν, ἢ τὰς ἀνὰ
Κλάζοντας ὄφεις.

Vs. 1062. Οὐ δὴτ' πάντως ἢ πείθοιμ' ἂν ὥς με δῖ, Μάτηρ δ' ἂν ὄρκος συγχέαιμ', ὥς ὕμωσα.] *Abfit ut hoc faciam: neque enim omnino moverem, quos flectere me oportebat, (præferrem, ὥς μ' ἰδίαι) Et quam dedi fidem juratam frustra violarem.* Quæ dedit Heathius neque hic conveniunt, nec verbo activo πείθω. Quod pro οἷς με δῖ præter Ed. primam Flor. Codex dabat Paris. ὥς με δῖ recepi (Reiskio detectum absque Codicis auxilio;) non item quod Flor. συγχέαιμ' quia συγχέαι frequentatur Atticis, et πείθω ista structura: πάντως ἢ ἂν πείθοιμ' ὥς με πείθω ἰδίαι. Simile videtur, neque est tamen, in Soph. CEd. in Col. v. 1438. Μὴ πείθ' ἂ μὴ δῖ significant enim, suadere noli quæ minus decet. Sed et aliquid alteri persuadere dicitur πείθω τινα, ex gr. Isocrati p. 155. D. p. 166. C. 343. B. 365. C. ὥς γ' ἱμαντὸν πείθω, Demosthenis est p. 442. Euripides Alc. v. 827. ἀλλ' ἰπιδί με Λίγυν. hujus generis quædam adscripta sunt Herodoto P. 254. f.—Ut hic συγχέαιμ' erat in Flor. idem ille Codex dabat in Medæ v. 794. Δέμον τε πάντα συγχέουσ' [id est συγχέουσ'] ἰάσους Ἐξίμαι γαίης hic quoque præstat συγχέουσ' ἰάσους neque, opinor, causæ quidquam erat cur in Aristoph. Pace v. 1241. τῷ ἰγχείας, ἰγχείων substitueret Dawesius in Miscell. Crit. p. 238. Ἐγχείας est in Æschyli Choeph. v. 518. ex Euripidis Philoctetis Prologo, —μὲλ' ἔδωκε τῶν πρὶν ἰγχείαι χάριν, Dion. Chrysost. explicat, διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ τοῖς ἱμπεροσθὲν γενομένην εὐκλείαν —συγχέαι τὰ πάντων ἀνδρῶν νόμιμα scribit Herodotus vii. c. 136. ξυγχέαι—ταῖς σπονδαῖς, Thucydides v. c. 39. συγχέαι τὰς ψήφους, Isæus p. 52, 26.

Vs. 1064. Οἶμοι, τὸ σιμὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σῖν.] *Ab! tristis ista vultus tui et ficta severitas quam me enecat! Est in talibus τὸ σιμὸν quod Terentio dicitur, Tristis severitas inest in vultu; Ovidio, (non) est ficto vultus mihi tristis in ore.—Pro ἀποκτείνει hic ex uno Cod. Paris. tempus convenientius admisi ἀποκτείνει. Ἀποκτείνει, Atticis in eundem sensum adhibitum, hic quoque scribendum videbatur Jo. Pierfoni ad Mœr. Att. p. 74. haud sanequam alterum ignorant, et ne quidem Antiphanis illud apud Athen. x. p. 449. B. Ἡράκλεις, ἀποκτείνει Ἀρὰ μ', εἰ μὴ γυνή μου πᾶν φράσας κριὼν χέτρων. Grotius in Exc. p. 604. Ædopol, plane me enecas; ex Terent. Andr. iv. 1, 36. Cur me enecas? Achilles Tat. i. p. 27. ἀποκτείνει, εἶπεν, σιωπῶν τί σε λυπεῖ. occidis me silentio tuo. de iis qui importuna essent loquacitate molesti frequentius adhibebantur talia: Aristoph. Pluto v. 390. Οἶμοι τῶν καλῶν, Ἀποκτείνεις. Enecas me, Berglerus; Luciani Jupiter in Jove Trag. §. 43. Εὐ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, φ' Μῶμα, ἢ ἐν καίρῳ ὦν ἐπιτιμῶν. his in literis maximi facio iudicium Pierfoni; hic tamen ob ista quæ dedi servandum omnino videbitur ἀποκτείνει.*

Vs. 1065. Οὐκ εἴ πατρίας ἐκτό; ὥς τάχιτα γῆς;] Sic versus etiam legitur in Codd. Flor. et Paris. qui ad εἴ recte habet adscriptum πατρίαν. Pro πατρίαν vel ἐκτόσμαι ἀπελεύσμαι ἐκτελεύσμαι ἐκτελεύσμαι. Atticis potius adhibebantur εἴμι ἀποιμι ἐξίμι ἰστίμι. quod legitur mox versu 1067. ἰστί, ingredieris, non intellectum

in Aristoph. Vesp. v. 186. Suidas: Ἐξίμι, οὐκ ἐκτελεύσμαι, λέγουσιν Ἀττικοί. In rem satis vulgatam minime tamen vulgata dedit T. H. ad Thomam M. in Ἐπιξαιεύσματος.

Vs. 1066. Ποῖ δ' ἔσ' ἢ τλήμων τρέφεται;] Hippolytus Racini:

*Chargé du crime affreux, dont vous me soupçonnez,
Quels amis me plaindront, quand vous m'abandon-*
nez?

Medæ Euripidis v. 502. Νῦν ποῖ τρέφεται; Ennius reddidit, *Quo nunc me vertam, quo iter incipiam ingredi?* comparavit et alia Nobiliss. Janus Doufa Filius Conjectan. in Catull. c. vi. p. 38. Hoc nostro loco vulgata, Ποῖ δ' ἔσ' ἢ τλήμων, ex uno Cod. Paris. mutavi in Ποῖ δ' ἔσ' ἢ τλήμων τρέφεται erat in Flor. In Or. v. 293. legitur, Ἐγὼ δ' ἢ τλήμων v. 1033. Τέθνηχ' ἢ τλήμων in Herc. Fur. v. 1013. &c.—In vs. 1069. ad ξυνοικεῖν κακῶν adscriptum in Paris. συνεργάτας quod est et in Scholiis. Supra Noster v. 417. Οὐδ' σκέπον φρίσσει τὸν ξυνεργάτην. in Bacch. v. 1144. Τὸν ξυνεργάτην ἄγρας. Quia dixerat γυναικῶν λυμῶνας, quas decebat esse αἰνέρας, domi simul cum aliis mala patran-tes dixisse videtur ξυνοικεῖν κακῶν.

Vs. 1070. Αἰ, αἰ, πρὸς ἥπαρ, δακρύων τ' ἰσγὺς τόδε.] Mihi quoque dudum quod Reiskio fuit visum, verbum hic aliquod requiri, unde penderent ista πρὸς ἥπαρ. Ille, literis gemitus indicibus, αἰ, αἰ, extra versum collocatis, supplendum suspicabatur, Ἐρπει πρὸς ἥπαρ mihi verbum illud hinc alienius, aptum hac in sede videbatur, et a literis istis αἰ αἰ facile absorptum,

Δύνη πρὸς ἥπαρ, δακρύων τ' ἰσγὺς τόδε.

Hoc ad viscera usque permanat, sive penetrat, et lacrymas mihi prope exprimit. Non libidinis tantum et iræ, sed quorumcunque dolorum, qui mentem penetrabant, eodem Poëtæ posuerunt in jecore; certe sensum illorum penetrare dicebant ad jecur usque. Tragiei sat exemplorum præbebunt: Sophocles Aj. v. 951.

Χαρεῖ πρὸς ἥπαρ, οἶδα, γυναιὰ δὴν
vehemens hæc ægritudo permanat ad jecur usque. Æschylus in Agam. v. 442. Πολλὰ γὰρ διγγαῖν πρὸς ἥπαρ. v. 800. quisque paratus est gemere cum infortuna-
tis,

Ἰγῦμα δὲ λύπη

Οὐδὲν ἰφ' ἥπαρ προσκινεῖται

sed illorum jecur nullus ulcerat doloris morsus. versum 1173. egregie correxit G. Canterus, Πέπληγμαι δ' ἥπαρ διγῦματι φοιτῶν. Auctor Rhefi v. 425. Λύπη πρὸς ἥπαρ δυσφορῶν ἰταρῶν.—Hoc nostro versu scribi quoque potuit Χαρεῖ, vel Θέλει, vel, quod malim, Δύνη πρὸς ἥπαρ.—Homer. Od. A. 578. Ἰὺπε δὲ μοι—ἥπαρ ἐκείρον Δίετρον ἴσω δύνοντες. Apollon. Rhod. iii. 763. Ἐξ' ἀλγεῖν ὀτάτοι δύνει ἄχος. In Eumen. Æschyli v. 846. ἰποδύεται Πλευράς ἰδύνα. Conf. Eurip. Ion. v. 766. Horatii aliorumque dicta, quibus jecur ut amoris et iræ sedes consideratur, collegit Lambinus ad Horat. i. Carm. xiii. 4. et iv. Carm. Od. i. 12. Duo de Æschyleis dictis cum formulis Orientalium contulit vir in suo genere literarum Summus Alb. Schultenus in Jobi xvi. 13.

Vs. 1071. Εἰ δὲ καπὸς γε φαίνομαι, δὸν τί σοι] Pro τὴν voculam γε hic quoque dabant Flor. et Paris. Non scripta mallet quæ dedit R. Non sane φαίνομαι, et

δικαίω sed opposita sunt δικαίω et δίκαι. Qui malus et aliis videri poterat, patri certe videbatur, erat tamen vir optimus Hippolytus.—Sequenti vertui, ante ἰχθύν, literam σ interjeci ex Codd. Flor. et Paris. quam ex aliis etiam insertam voluit Musgrav. Sententiam dat eandem Elec. Eur. v. 1111. Ὁψὲ γυναικίς, ἦν δ' ἐν ἰχθύϊ δύν.

Vs. 1074. Ὡ δέματ', εἴδε φθέρματα γυναικισσὶ μοι.] Ex diversis verbi lectionibus optimam hic meo iudicio Musgravius elegit γυναικισσὶ, et mox μαρτυρήσαντ' γυναικισσὶ μοι legitur in Flor. γυναικισσὶ μοι in Paris. γυναικισσὶ μοι καὶ μαρτυρήσαντ' in Ed. prima Flor. Supra v. 213. Θὺ μὴ παρ' ὄχλου ταῖσι γυνήσιν, περὶ δέσας. Aesch. Suppl. v. 469. Λέξον, τίς αὐδὴν τίνδε γυναικίς;—Ad sententiam respondent ista Hipp. v. 418. Τίρμνα [τ'] οἴκων μὴ ποτὶ φθογῇ ἀφῇ. in Phoen. v. 1351. Ὡ δέματ' εἴση κούσατ' οἰδῖναι ταῖσι.

Vs. 1076. Εἰς τὸς ἀφῶντες μάρτυρας φέγγεις; σαφῶς τὸδ' ἔργον ἢ λόγον σε μνησέει κακόν.] Scholiastae memorata lectio in duobus etiam inventa Codd. σοφῶς. Marklando placuit, scribenti praeterea, σοφῶς. Τὸ δ' ἔργον. sic sensus erit: *Mutos tu testes invocas: callide.* Est tamen commodus etiam sensus in vulgatis: *Ad mutos testes confugis? ἔργον τὸδ', ἢ λόγον, (atque adeo ἀφῶντες) σαφῶς μνησέει σε κακόν. hanc ecce tibi tabellam, hoc cadaver novercae, quæ dum tacet clamat, sive perspicuis verbis te malum indicat.* Eleganter Achilles Tatius v. p. 285. Φαλομήλας, inquit, τέχνη σιωπῶσαι εὐρηκε φωνήν. μνηστῆρος ἀφθίγεται meminit Aeschylus Eumen. v. 245. Est et hic ὀξύμωρος in istis ἢ λόγον λέγει, vel φράζει σαφῶς, sive μνησέει. Potuerat indicium obscuris esse verbis aut perplexe scriptum; sed plane verbisque perspicuis Hippolytus indicabatur in tabella. Propterea σαφῶς μνησέει hic retinuerim: *plane et perspicue dicere σαφῶς λέγει* est in Sophoclis Phil. v. 597. v. 1332. et in similibus σαφῶς in CEd. T. v. 106, 612, 712, 1075 &c. σαφῶς φράσσω Antiphanis Athen. x. p. 450. D. 459. D. σαφῶς δειξάτω Diodori Sinopensis ibid. vi. p. 239. B. Frequenter tamen etiam, nec mirum, σαφῶς et σοφῶς a librariis fuere permutata, etiam apud illos, quos nominabam: σοφῶς scribendum in Soph. Phil. v. 424. et in versu Alexidis Athen. iii. p. 107. D.—Sequentes duo versus Hippolyti 1078, 79. mihi quoque videntur, ut Marklando, obscuriores: tentarunt illos explicare Heathius et Reiskius. In margine primæ Ed. Flor. vir doctus hanc adscripserat interpretationem: *Utinam hic esset aliquis, qui meas lacrymas et mea mala respiceret.* Fortan indignum videbatur Hippolyto, si suam ipse calamitatem, in quam innocens inciderat fraude novercae patrisque credulitate, lacrymis et fletu prosequeretur; ut adeo significatum voluerit, tum vero lacrymas se fuisse profusurum, si *tanquam alter idem* in eadem incidisset mala.

Vs. 1080. Πολλῶν γε μᾶλλον σαυτὸν ἡσυχίας σέβειν, ἢ τὸς τικόντας ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὢν.] *Temet ipse multo magis colere studuisti, quam justus esse, et parentes qua decebat veneratione prosequi: ἢ, δίκαιος ὢν, τὸς τικόντας ὅσια δρᾶν.* Eximie dicebant δίκαιος σέβειν in hominum societate τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖν. Viri Clariss. δίκαιος ὢν δρᾶν hic significare videtur, *cum hoc deberes facere*: sæpe quidem Plato alique Scriptores optimi vocem δίκαιος, infinitivo junctam hunc in sensum adhibent: δίκαιος δ'

vel εἰμὶ εἰπὼν δίκαιος δ' ἀντιχάριζομαι. δίκαιος ὢν τὴν πόλιν εὖ ποιεῖν. ἢ γὰρ ἰσμεν ἀφαιρηθῆναι δίκαιον. Sed δίκαιος ὢν isto sensu paulo videretur insolentius, et δίκαιος apud Tragicos rarissime sic adhibetur: Soph. Antig. v. 406. Eurip. v. 186.

Vs. 1085. —εἴτε ἀκούετε Πάλας ξινῶσαι τὸνδε πρῶτον ἰπποκλῆν με;] *An non audistis modo me palum edicentem, ut bicas in exitum abiret.* τὸνδε πρῶτοντα με sola præbet Ed. Flor. Πάλας πρῶτοντα jungenda sunt, et in talibus locutionibus apud Atticos Scriptores, ut apud Latinos *diuitem*, nonnunquam πάλαι ponitur *de re modo præterita*: Ἰσμεν, inquit Eustathius, in Il. i. p. 677. 24. ὅτι ἡ Ἀτθίς Πάλας οἶδε λέγειν, ἢ μόνον τὸ ἀπ' ἱκανῶς χρεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ἄρας, ἢ καὶ γρημῶς eam in rem in Il. Θ. p. 584, 15. Eustath. Sophocleum excitat ὡν τε καὶ πάλαι λέγειν—ὡν μὲν γὰρ ἴσθι τὸ προσεχὲς ἄρτι· πάλαι δὲ τὸ ἐν τῷ ἀντιπρῶτῳ καὶ προσεχὲς εἶχον. sic in Aristoph. Plu. to v. 1040. Οὐτὴν πάλαι κατηγορεῖσα τυγχάνω. recte Schol. Πάλας, πρὸ ὀλίγου. Photius Lex. MS. in Πάλας. τὸ ἡδὴ λέγειν εἰσθῆναι Πάλας—Verbum ξινῶσαι si vel isto significato nusquam legeretur, nemo tamen adfentietur R. qui verbum prorsus inauditum hic nobis comminiscitur. Ἀποξινῶσαι usitatus: φυγὰς Ἀπιξίω ὡςτο Sophoclis est in Elec. v. 779. Apud Clem. Alexi. Strom. vi. p. 742, 19. Euripides Aegeo,

Πόλις σε φῶμεν γαῖαν ἐκλειπομένην

Πολυξινῶσαι;

illic Sylburg. tentabat corrigere Ποτιξινῶσαι. quod in Attico certe senario ferri posse negabit Heathius; cui meum fortasse Πάλας ξινῶσαι minus alienum videbitur, πάλαι cum ἐκλειπομένη jungendum esse cogitanti. hic ξινῶσαι significaret ἰπὶ ξίνης εἶναι ut sensus esset, *Qua te terra dudum relicta dicemus peregrinari?* Fatebitur certe H. apud Philostratum de V. S. p. 600. a. pro τῶν πολλοτῶν, corrigendum, τῶν πάλαι σοφῶν ἰνίως πολλὰ καὶ ἀνελείδοντα ὑπὲρ χρημάτων πράξαντας.—Versus sequens,

Κλαίων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμὲ γὰρ διξίλαι

formulam dat combinantis satis notam: Androm. Eurip. v. 758. τις ἐμὲν ἀφίλαι; κλαίων ἄρα φαύσαι. In Aesch. Suppl. v. 933. Κλαίοντες ἀν' εἰ φαύσαι. In illa formula sæpe pro κλαίων, εἰ φαύσαι ut apud alios legitur; sic et apud Euripidem.—In vs. 1089. Οὐ γὰρ τις οἶκος σὺν μ' ὑπέρχεται φύγῃς vulgatum ὑπέρχεται scriptæ lectioni Cod. Paris. ὑπέρχεται prætulit in Eur. Phoen. p. 463.

Vs. 1090. Ἀρεται, ὡς ἴσμεν.] *Firmiter decretum est, ut videtur; Ἀρεται, sive Ἀραται, in Lexico Tragico redditum videtur παγίως διδοται ut recte corrigunt in Hesychio viri Docti.* Ut alias nonnullas, hujus etiam Ἀρεται formam Doricam, atque ideirco productam a medio, Ἀραται Tragicis mihi suos in senarios admisisse videntur, diversos in usus adhibitum: Ἀραται est in Aesch. Prom. v. 60. in Eur. Med. v. 1609. Or. 1334. ubi pro Ἀραται ἀνάγκης ex duobus Codd. Leid. scribens dum,

Ἀρατ' ἀνάγκης δ' εἰς ζιγὸν κατέταται.

Nostro versu Hipp. legitur in Paris. Cod. Ἀραται. ut in Dram. Xc. Π. v. 837. Ἀραται, ὡς ἴσμεν. ἢ τάλαις ἰγῶ. quod in eodem est dramate v. 1274. Ὡς ταῦτ' Ἀραται ex Eurip. Med. petiit v. 322. ubi nostris in Edd. vulgatur, Ὡς ταῦτ' Ἀρεται. cuius vice illie v. 1236. διδοται

τῶν, et alibi frequenter legitur: in Med. v. 745. ἀραρε legit etiam Auctor Xp. Π. v. 761. Aliis in locis Euripidæ vulgatur ἄρηεν ut in Androm. v. 254. Ὡς τὸν ἄρηεν id est δίδοται. Heraclid. v. 399. Nisi scripserit in Elec. v. 948. Καλλεῖ τε χαίρων. quod vulgatur ἀραρῶν saltem cum viro D. mutandum est in ἀραρῶς unde formatum ἀραρότως quod Cod. dat Flor. in Eur. Med. pro ἀρηρότως v. 1193. Hefychio Ἀραρότως redditur ἀρμόδιως, ἀσφαλῶς ubi plura notantur, et a Clar. Ruhnken. in Timæi Lex. Platon. p. 35.

Vs. 1092. Λητὺς κόρη, Σύνδακ, συγκύναγε, Φευξέμεσθα δὴ] Quia nusquam in senariis Tragicorum Doricum legitur κόρη hic quoque κόρη Doricæ fuit formæ substitutum ex Cod. Paris. qui æque ac Flor. cum, pro Φευξέμεσθα, daret Φευξέμεσθα ne hoc quidem restituere dubitavi; quia Φευξέμαι Atticis etiam placuisse recordabar, sæpius apud Tragicos obvium. Θάκος iisdem æque fuit usitatum ac Θάκο. —Sæpius autem Diana dicitur Λατὺς κόρη τὰν Διὸς κόραν Κλήσωμεν Ἀρτεμιον, ipse est Euripidis Iph. in Aul. v. 1520. sed in carmine Chori. Hic vero κόρη nemini temere videbitur mutatum, quum relicta forma sit Dorica συγκύναγε qui quidem Phrynichi legerit observationem in Ecl. p. 190. aut ad Phoen. notata p. 8. Eur. Iph. in T. v. 709. Ὡς συγκύναγε, καὶ συνεκτραφεῖς ἐμοί, Ὡς πόλλ' &c. In istam classem forte Γαπόνος referendum, non nolente Marklando in Eurip. Suppl. v. 420. Γάπιδον certe Doricum Tragicos probasse testis Stephanus est Byz. in Γῆ γήπιδον, ὅπερ οἱ Τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ Δωρίζοντες.

Vs. 1095. Ὡς πίδακας Τροϊζήνιον, ὡς ἱγναδῶν πόλλ' ἔχεις ἡδαιμόνα] In Epigrammate Rhiani Anthologiæ Stratonis,

Ἡ Τροϊζὴν αἰγὰδ' ἡγετοτρόφος,
alio longe sensu dicitur, quam pudico Hippolyto multa terra præbere Træzenia loca jucundissima, in quibus quis possit ἱγναδῶν, tempus juventutis utiliter consumere. Juvenibus bene moratis ἡγετορία erant gymnasia, quæ hic vel inprimis respicit Hippolytus: pars stadii, ἱππολύτη καλεμένη, supererat et ætate Pausaniæ ii. p. 187. Aliis loca voluptaria, et amœni secessus dicebantur ἡγετορία quæ Herodoto sunt ἡγετορία ii. c. 133. ubi quædam notata sunt. Quandoquidem Longus alibi verbum adhibuit ἡγετορία, iii. p. 79. suspicor idem illud posuisse L. ii. p. 41. ubi, præter alia, in ora Mitylenes maritima fuisse dicuntur λυτρά συνήχη, παράδοισι τε καὶ ἀλση, τὰ μὲν φύσει ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνη πάντα ἰσοικῆσαι καλὰ. corrigo τέχνης, πάντα ἡγετορία καλὰ cuncta opportuna voluptati juvenili: illuc enim nave vecti paulo ante juvenes venisse dicuntur opulenti Methymnæi, διαδίδου τὸν τρυγητὸν ἐν ξυγκῇ τέρψει δαλῆσαντες.

Vs. 1099. Προσιπάδ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονὸς] Hunc quoque versum satis absurde Scriptor adhibuit Xp. Π. 1504.

Διὶ τ' ἴτε, κῦραι, καὶ κατιδῶσαι νίκην
Προσιπάτ' αὐτὸν, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς ἔποτ' ἄλλον τῷ γένει ἔσθην, ἰώ,
Ὁψιδε κείμενον

rectius eundem supra posuerat v. 686.—Paulo ante cum M. προσδέγμαιναι recepi pro futuro, quia Codices in illam lectionem conspirabant.

Vs. 1102. Ἡ μέγα μοι τὰ θεῶν Μελιδήμαδ', ὅταν φέρας ἔλθῃ, Λύπας παραιεῖ.] Παραιεῖ, quod est in Codd. Flor. et Paris. vitiosum quidem, oriri tamen potuit ex alia lectione Παράνυται atque ad illam versus in antistrophe olim accommodari: activum certe παραιεῖ raro reperietur: Hefychius: Παράνυται, ὀλίγω (leg. ὀλίγω) ἀραιεῖται. prope modum aufert.—Ista satis clara sunt, et sequentium sententiam bene mihi Heathius sic videtur expressisse: *Et cum spem conceperim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spes ista rursus me frustratur, cum in fortunas et facta mortalium intueor.* Εὐνισιν δὲ τῶν ἐλπίδων κενῶν, | Λείπομαι ἐν τοῖς τύχαις | Θιανῶν, καὶ ἐν ἔργασιν λυγρῶν. sic hi versus, quique his in antistrophe respondent, dispositi leguntur in Cod. Paris.—In versum 7 strophes, pro ἄλλοι ἀμείβεται, recepi ἄλλοι ἀμ ex Codd. Flor. et Paris.—Velut piam Euripidis sententiam tres primos hujus strophes versus excitat Scholiastes in Agam. Æschyli v. 171. Rectius illorum et sequentium sensum Latinus Tragicus percepit, qui horum similia Chorum facit in Hippolyto dicentem, ista quoque in mundi rectorem v. 974.

bominum nimium

Securus abes; non sollicitus

Prodesse bonis, nocuisse malis:

Res humanas ordine nullo

Fortuna regit, spargitque manu

Munera cæca, pejora fovens.

Eadem semper cum fuerit infortunatorum querela, non mirum est aliquoties obviam in Euripidis tragediis, quem recte Scholiastes animadvertit in hac strophe loquentem ex sua persona. atque ea dicentem quæ mulieribus certe Træzeniis minus convenirent. In Eurip. Hecuba v. 486. et seqq. hujus similis legitur de divina Providentia dubitatio: Athenagoras Leg. p. 102. τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ δίκη εὐ πράττειν ἢ κακῶς ἐν ἀφασίᾳ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησε, τίς ἢ τοιαύτη τῶν περιγυῶν διοικήσεις habet ibidem ex perduto dramate Eur. hanc sententiam:

Πολλὰ μοι πράττειν διήλθε φροντὶς,

Εἴτε Τύχα, εἴτε Δαίμων τὰ βρόττια κρείνει,

quam mihi satis liquet obversatam Claudiano sua scribenti,

Sæpe mihi dubiam traxit sententia mentem &c.

Nota quoque sunt de Græcis quæ Latina fecit Ennius:

Ego Deum genus esse semper dixi et dicam cælitum;
Sed eos non curare opinor, quid agat humanum genus:

Nam si curent, bene bonis sit, male malis; quod nunc abest.

De Dei tamen providentia, lenta quidem, sed certa scelerum vindice, dicta sunt Euripidis peregregia: Troas v. 887.

πάντα γὰρ δι' αἰφύρου

βαίνων κελύδου κατὰ δίκην τὰ θεῶν αἴγεις.

quo Plutarchus, Themistius, alique sæpe respiciunt: vid. elegantiff. vir ingenii, quem his literis gratulamur, Jo. Toupius Em. in Suid. i. p. 104. ἡ Δίκη,

σίγα καὶ βραδεί ποδὶ

Στείχουσα, μάρτυρι τῶν κακῶν αἰὲ βροτῶν,

Eurip. in Stobæi Ecl. p. 9. ed. Grot. p. 123. In ejus-

dem Florilegio plura sunt ex perditis Tragœdiis Euripidis in eandem sententiam dicta.

Vs. 1114. Καὶ ἀκέραιον ἄλγος θυμός.] Quam ex uno Cod. Musgravius pro ἀγέραιον restituit, vocem ἀκέραιον præbent Flor. et Paris. in quo adscripta leguntur interpretamenta, ἀφθορόν, ἀντήτοιον. *Animum curis vacuum* sic dicere potuit, vel *ab omni luctu purum, et incorruptum*; qua postrema voce Cicero Platonis ἀκέραιον interpretatur in Timæo. Post hanc vitam beatis futura dicitur ἀκέραιος ἀλυσία Æschini Socr. iii. p. 164. ὅταν ἀκέραιος καὶ καθαρός ὁ νῦν ἐκπεδῇ ut scripsisse suspicor Xenophontem K. Π. viii. p. 140, 10. quæ Cicero sic Latina fecit de Senect. c. 22. *cum omni admixtione corporis (animus) liberatus, purus et integer esse cœpisset. ἀ δὲ τῷ σώματι κρῆσις μάλιστα τὸ καθαρόν τας ψυχῆς*, ut ait Onatus in Stobæi Ecl. p. 4. f. Κῆρις animi, suo carcere clausi, sunt *corporeæ pestes*, quæque dicitur *concreta labes* Virgilio Æn. vi. 737, et 746. his liberatus animus evadit ἀκέραιος. Eximie mens divina dicebatur ἀκέραιος et Timæo Locro p. 547, v. 7. τὸ τῷ πατρὶος σώματι ἀκέραιος τῶν ἐκτὸς κηρῶν. ubi scripsisse videbitur, ut infra scribit p. 561. m. πολλὰ καὶ κῆρις ζωῆς; sed et in Hipparchi Fragm. Stobæano p. 574, 47. πολλὰ κῆρις καὶ πάντα τὸν βίον περιφύκει. Democritus apud Eumdem p. 534, 4. *brevem vitam humanam dixit πολλοῖσι* (πολλοῖσι scribendum ex Stobæi Cod. MS. Paris.) *τε κηρὶ συμπεφυμένην καὶ ἀμνηχανίῃσι*. Plato L. xi. de LL. p. 937. D. Πολλὰν ὄντων καὶ καλὴν ἐν τῷ τῶν αἰδρώτων βίῳ, τοῖς πλείοσι αὐτῶν οἶον κῆρις ἐπιπεφύκειται καὶ καλαμναίνουσι τε καὶ καλαρῶνται αὐτά. Homerea in Il. M. 322. et seqq. velut interpretatus Theopompus ap. Clem. Alex. Strom. vi. p. 749, 10. τοσαῦτα, inquit, κῆρις τῷ βίῳ παραπεφύκειται. Sed Platonis illud plures expresseferunt. Vocem tractans ἀκέραιος Clar. D. Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 11, 12. duobus illam epigrammatis eximendam putabat, ἀγέραιος et ἀγέραιος corrigens; in quibus ἀγέραιος et ἀγέραιος legendum monuit J. Toupus Emend. in Suidam ad v. Ἀκέραιον.

Vs. 1115. Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκέλις Μῆτ' αὖ παρασῆμος ἐνείη.] Ad ἀτρεκέλις adscriptum in Paris. Cod. ἀκέραιος. Huic mulierum vel ipsius Euripidis optato rationem addidit Grotius in Exc. p. 220.

Nec nomen lateat meum,

Nec claro nimium loco

Splendens invidiam trahat.

Quod expertam se significat Euripidis Medea v. 292.

ὁ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,

Ἐβλαψέ δόξα, μεγάλα τ' εἰργάσαι κικαί.

virtutibus et sapientia clari, v. 298. Φθόνον πρὸς αὐτῶν ἀλφειῶσι θυμῷ.—Βίῳ δ' ἀτρεκέλις ἐπιτηδεύσεις neque Phædræ placebant nutrici Hipp. v. 261.—Sed hic ἀτρεκέλις δόξα est ἐπίσημος cui παρασῆμος opponitur: vid. Schol. in Eurip. Hec. v. 378. ubi vere παρασῆμον ἀργύριον κυρίως esse dicitur παρακεχαγαμένον. Νυμπί sic adulterini proprie vocabantur: Hefychius, τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα Παρασῆμα λέγεται. alias dicti νομίσματα παρακεκομμένα παρατύπα παραπνοημένα quæ cum similibus ad alia transferuntur; ad homines etiam indicandos, qui quidem sint τῷ πονηρῷ κόμματος.—In sequentibus, Ράδια δ' ἤδια τὸν αὔριον μεταβαλλομένα χρόνῳ αἰεὶ βίον συνευχόησι quorum sensum Grotius expreffit eleganter,

Mores sed faciles habens,

Et quos castina molliter

Immutet veniens dies,

Tuto perfruar otio.

ultimum τῷ διευτυχίῳ aptius congrueret: sed alterum, quod retinent Codices, explicant et Scholiastæ: Ad μεταβαλλομένα legitur et in Paris. Cod. ἀντὶ τῷ μεταβάλλουσα.—Τὴν αὔριον, *castinum diem* frequenter etiam Tragici memorant, quos nusquam arbitror dixisse τὸν αὔριον χρόνον. sed nec αὔριον forte χρόνον dixerunt; pulchra tamen Clar. Musgravii videbitur conjectura legentis, Ράδια δ' ἤδια τὸν αὔριον μεταβαλλομένα χρόνῳ αἰεὶ—*mores flexiles tempestive semper immutans*, Exercit. in Eurip. ii. c. iv. f.

Vs. 1120. Οὐκίτι γὰρ καθαράν θρὶν' ἔχω· παρὰ δ' ἰλπίδα λούσσω] In Par. Cod. et Flor. in aliis etiam legitur, παρ' ἰλπίδα λούσσω· male; recte in eodem adscriptum ad καθαράν, ἀτάραχον· quod et Scholia præbent vulgata: παρὰ δ' ἰλπίδα λούσσω, perperam intellecta, Heathius explicuit, ut oportebat, *præter expectationem autem res evenire video*: idem monuit Reiskius. Apud Athenag. Leg. p. 102. Euripides, *sive Deus*, inquit, *seu Fortuna*,

Παρά τ' ἰλπίδα καὶ παρὰ δίκην

Τὴς μὲν ἀπ' οἴκου ἀνατίπλοτας

Ἀτρε βίῳ, τὴς δ' εὐτυχῆντας ἄγει.

Vs. 1122. Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας φανερῶταλον αἰεὶ Ἀθάνας Ἐδομεν εἰδομεν ἐκ πατρὸς ὄργας Ἀλλαν ἐπ' αἶαν ἰέμενον.] Ad φανερῶτατον adscribitur in Paris. Cod. ἐπιφανέστατον. Ἀθάνας, pro Ἀθήνας, præbuit Eustath. in Il. E. p. 388, 49. ubi, ἡ δὲ Τραγῳδία, inquit, τὸτο (τὸ ἀλίγκιον αἰεὶ καλῶ) παραποιήσασα φησὶ τινὰ Ἑλλανίας φανερῶταλον αἰεὶ Ἀθάνας, ἣν αἰεὶ τῆς παρ' Ἑλλανῶν Ἀθήνας, ταυτὸν δ' ἐπιπῶν, διὰ δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις αἰὶ παρονομαζόμεναι τῇ Ἀθηνᾷ. Verborum sensum recte expreffit.—Formam Doricam nominis Minervæ Ἀθάνας Tragici quoque suis in senariis adhibuisse monitum fuit ad Eur. Phœn. p. 8. —Ἑλλανίας meminit Ἀθάνας ut Corinthius Socrates Herodoti v. c. 92. θῆς dixit τῆς Ἑλληνίως Ælianus etiam in V. H. vi. c. i. p. 444. xii. c. i. p. 714.—Nisi Ἑλλανίας dixisset Euripides, non absurda videri potuerat lectio Codicis Flor. φανερῶταλον αἰεὶ Ἀθήναις. sic φέγος Ἀθήναις dixisse videtur Aristophanes, cuius in Equit. versus 1316. vitiosissime vulgatus,

Ἦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπὶ κῆρυ, καὶ φέγος Ἀθήναις

audaciori forte conjectura hunc in modum redintegrabitur:

Ταῖς ἡμετέραις ἐπὶ κῆρυ φανὲς νήσοις, καὶ φέγος Ἀθήναις.

ex ἡμετέραις tantum relictum τέρας cetera corrupisse videtur φανὲς sic legitur v. 832. et sæpius alibi.—Sed proculdubio rectum est αἰεὶ Ἀθάνας. Homerum sic Μουσῶν αἰεὶ καὶ Χαρίτων dixit Alcæus Epigrammatographus Anthol. iii. c. xxv. ep. i. Antipater ep. 6. Μουσῶν φέγος Ὀμηρον. et Sophoclem incertus ep. 42. Τὸν τραγικῆς Μῶσης αἰεὶ Κικρόπιον. Menandrum dixerunt αἰεὶ τῆς νῆας κομωδίας. Ex Epigrammatis ineditis unum adponam brevissimum Meleagri:

Ἀδρὲς, καὶ τὸν ἔρωτα, τρέφει Τύρος, ἀλλὰ Μυῖσος

Ἐσθίει ἐκλάμψας αἰεὶ τῆς ἡλίου.

Vs. 1126. Ὡς ψάμαδοι πολήτιδος ἀκτῆς] Arenas vicini litoris intelligo, non cani, cum Eustathio in Il. Δ. p. 357, 9. τὴν πολὺν θῖνα—πολήτιν ἀκτὴν Εὐριπίδης φησὶ

περιφραστικῶς ἐν τῷ, ψάμαδοι πολήτιδος ἀκτῆς, ἤγυν λευκῆς καὶ τὰς παλαιάς· ἢ ἵσκειν ἐκείνος πρῶτα μὲν πολίτην (L. πολῆτιν) εἰπεῖν τὴν παλαιάν, εἴτα Ὀμηρικῶς πλεονασμῷ ᾧ. Α πολῆτις non videtur formari potuisse πολήτις· sed esse fœmininum ab Homericō πολήτης· et maris litus Træzeni vicinum, atque adeo ejusdem regionis, Euripideis Træzeni dictum πολήτις ἀκτῆς. In Scholio ad Il. Π. 233. in Animadv. ad Ammon. vulgato p. 246. Εἰκότως τὸν πολήτην ἢ γήτορα ἢ προπάτορα διὸν ἐπικαλεῖται, ὡς ἢ—τὸν Λυκομένη Πάριον. sic legendum.—Ut vini circa Acanthum nati Acanthius quidam istius dicitur οἶνον πολήτης Amphidi apud Athen. i. p. 30. F. In Dionysii Halic. vel alterius Arte Rhetor. legitur p. 76, 4. *si peregrini nomina sua profitentur inter certaminis candidatos*, πολλῶ δὴπὺ μάλλον σπυδαίοι (sic legendum arbitror) περὶ αὐτὸν τοῖς, ὡς ἂν εἴποι τις, πολήταις τὸ ἀγῶνος ὄν, in eadem regione natis, in qua certamen fuit institutum. Cophinum plenum carbonibus Acharnenses, carbonarii plerique, suum vocant δημότην, popularem, in Aristoph. Ἀχ. v. 332. Conf. H. Vales. in Mauff. ad Harp. p. 302, et A. Dounæum in Demosth. p. 36.—Πολήτιν autem ἀκτὰν dixerit, ut ἄκραν τὴν Τιμενίτιν καλεμένην Thucyd. vii. p. 448, 78. sic enim ibi scribendum ex duobus est Codd. non Τιμενίτην· et pro δραπέτην recte Sylburgius apud Etymol. p. 393, 43. in Sophoclis versu restituit:

Εὐναῖος εἴη δραπέτιν γίγνη ἔχων
ubi scribi poterit,—λαγῶς | Εὐναῖος εἴη—ex Hesychio in Εὐναῖος.

Vs. 1127. Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν Ὀκυπόδων ἐπίβας Θιᾶς μίλα δῆρας ἐναίρων.] In Paris. Cod. legitur Ὀ δρυμοί, ὄρειος ὅθι—in Flor. Δρυμός ὄρειος, ὅθι—Nisi cum Scholiaste præpositio μίλα trajecta statuatur, ista commode nequeunt explicari; sic ille, ὅθι μετὰ (sic leg.) κυνῶν ἐπίβας Ὀκυπόδων, Θιᾶς δῆρας ἐναίρων. Mira hic comminiscitur et inaudita Cl. R. ἐπίτα, et Θιᾶς δῆρας—.

Vs. 1131. Οὐκ ἔτι συζυγίαν Πάων Ἐντᾶν ἐπιβάσῃ] Non amplius currum inscendes, cui duæ jungi solebant equæ Venetæ. συζυγίαν dixit, quam alias ξυωρίδα vocant. Supra Hipp. v. 228.

Δίσποιν ἄλλας Ἀρτιμι Λίμνας,
Καὶ γυμνασίω τῶν ἱπποκρότων,
Εἴθι γινώμην ἐν σοῖς δαπνίοις
Πάων Ἐντᾶς δαμαλιζομένα.

ubi de stadio quædam dicta sunt, quod hic vocat τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον· et in quo non amplius in posterum equos ageret exercitatos: Οὐκ ἔτι συζυγίαν Πάων Ἐντᾶν ἐπιβάσῃ, (κατὰ) τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον Κατίχων ποδὶ γυμνάζας ἵππους. ad ultima pertinent in Scholiis, τὰς γυμναστικὰς τόπους (ἵππους legendum arbitror) κατίχων τῷ ποδὶ ἢ γυμνάζων. pede cobibens equos in cursu exercitatos: Hippolytus ad famulos v. 110. καταψήχειν χρεὼν ἵππους, ὅπως ἂν ἄρμασι ζεύξας ὕψι—γυμνάσω τὰ πρόσφορα. Longe aliter hæc accipienda censuerunt viri Doctissimi, legentes, γυμνάδος ἵππων.—In sequentibus, Μῦσα δ' αὖτις ἔπ' ἀντυγὶ χορδᾶν Λήξει πατρώοι ἀνὰ δόμον· pro αὖτις in Codd. Flor. et Paris. μὲν ὕπνος· et, pro δόμον, legitur in iisdem δρόμον. Attigit hæc Euripidis Eustath. in Il. E. p. 456, 18. Ἀντυξ—ἢ μόνον ἐπὶ ἄρματος—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζυγῇ κιθάρας κατὰ τὰς παλαιὰς ἢ πηχίως, καδ' ὁ σημερινός Ἀντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶ ἐν Ἰππολύτῳ. Inter Lyræ partes ζυγῇ meminit et πηχίως Eratosthenes Ca-

taft. c. xxv. cujus Græca deerant Scaligero Latina tractanti Hygini et Schol. Germanici ad Manil. p. 422. Rem de lyræ quoque partibus intricatam esse significavit Clar. T. H. in Lucian. p. 223.—Versus hujus antistrophes 9, et 10. mutili Marklando videbantur et sine Codicibus vix restituendi: vox λίσχη abest a Flor. In Cod. Paris. sic dispositi leguntur (9.) Νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λίσχη (10.) Φυγὰ σὰ (11.) Λίσχων ἀμύλλα κόραις. Sententiam ista mihi satis aptam hanc præbere videntur: *Leæti tui sponsalis, super quo certabant inter se, puellis spes exilio tuo omnis ablata perit*: Νυμφίδια δὲ λίσχη, Λίσχων ἀμύλλα κόραις, ἀπόλωλε φυγὰ σὰ. atque in hunc ista sensum cepisse quoque videntur Grammatici Græci, quorum hæc sunt in Scholiis: διὰ τὴν φυγὴν ἐκ ἐτὶ ἀμυληθήσονται αἱ παρθένοι ὑπὲρ τὴν γάμῳ, τίς σοι δοθήσεται γυνή· quæ sequuntur illic, verbis diversa, in eandem conspirant sententiam; sed in istis, quæ posui, ἀμυληθήσονται non cum Heathio in μυληθήσονται, vel ἐπιμυληθήσονται, sed mutandum est in ἀμυλληθήσονται, certabunt. Thiodamanteum Hylam ubi Nymphæ fontanæ proprium dicat Juno Valerii Flacci iii. 542.

Hunc tibi, vel posito venantem pedine Pbæbum
Crede dari; quæ spes Nymphis aufertur Achæis.
Achillem Statii Ach. ii. 40, 44.

non alias rediturum ad Theffala Tempe,
Jam tristis Pboloë, jam nubilus ingemii Otbrys;
Et sperata diu plorant connubia Nymphæ.

Vs. 1144. —ὡ τάλαινα Μᾶτερ, ἔτις ἀνόντα·] Vitiosum in Flor. ἀνόντα· forsitan est ex ἀνόντα· quod dat Paris. forma Dorica. Ad Aristoph. Vesp. v. 312. Τί με δὴτ' ὡ μάλια μῆτερ ἔτις;—313. Ἀνόντος ἀνὰ σ'—εἶχον ἄγαλμα· in Scholiis utrumque dicitur ex Euripidis Theseo petitum, quorum prius ibi pueri dixerint Minotauro objiciendi; quum Hippolytus in eodem dixerit dramate, Ἀνόντος ἄγαλμα, πατήρ, οἰκοῖσι τέκνῳ. In Eurip. Hec. v. 765. quærenti Regi, Ἡ γάρ τιν' ἄλλον ἔτις; respondet Hecuba,

Ἀνόντά γ', ὡς ἵσκει, τὸνδ' ὄν εἰσορᾷς.

In proximis, Μανίῳ θεοῖσιν, rarior forma his in Choricis carminibus Dorica; qualis et Μανσοῖν videtur in Hecubæ v. 192. In Flor. Cod. pro Μανίῳ legitur μανὶ ἰῶ—In versu sequente συζυγίαν χάριτες explicantur in Cod. Paris. αἱ συζυγνύσας, ὅ ἐστι γαμήλιοι.

Vs. 1151. Καὶ μὴν ὀπαδὼν Ἰππολύτῳ τόνδ' εἰσορῶ, Σπυδῇ σκυδρωπὸν πρὸς δόμον ὀρμώμενον] Hinc Chorus in Hipp. Senecæ, v. 989.

Sed quid citato nuncius portat gradu,
Rigatque mæstis lugubrem vultum genis?

Vulgatæ voci ὀπαδὼν, etiam absque Codicum auctoritate, substituere non dubitavi ὀπαδὼν τόνδ' ὀπαδὼν, huncce famulorum Hippolyti, qui supra v. 108. Χερσὶν, ait, ὀπαδοί. Mecum legit Auctor dramatis Xf. Π. v. 1866.

Καὶ μὴν ὀπαδὼν τιν' εἰσορᾷ δοκῶ
(f. scribendum, εἰσορᾷ τιν' αὐ δοκῶ)
Σπυδῇ σκυδρωπὸν ἰνδὰδ' ἰφωρημένον.
Δοκεῖ δὲ καινῶν ἀγέλης μηνυμάτων.

In Euripidis leguntur ista Medea v. 1118.

Καί τοι δίδωκα τόνδ' ἐν τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδὼν.

ubi est in Cod. Flor. Καὶ δὴ (L. Καὶ μὴν) δ. τόνδ' ἐν τῶν Ἰάσονος Στ. ὀπαδὼν,—vitiose: nobiscum et ista eadem

legisse falsum Gregorium Xp. Π. monstrat v. 123. Καὶ τοὶ διδοῦναι ἐνθάδε τοὶ (L. τῶν) παῖδες τινὰ Στείχοντ' ὀπαδῶν. In Eurip. Alcest. v. 134. Ἀλλ' ἦδ' ὀπαδῶν ἐκ δέμων τις ἔρχεται Δακρυρροῦσα. Apud Achill. Tat. i. 43. παῖς εἰστρέχει τῶν τῷ Χαρικλῆϊ οἰκιστῶν, ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὴν αὐγελίαν τῷ κακῷ.

Vs. 1153. Ποῖ γῆς ἀνακτα τῆσδε Θεοῖα μολὼν Εὐροίμ' αἶν.] Perperam in Flor. Cod. legitur τῶνδε Θεοῖα. Vivebat quidem Pittheus, (v. 794.) sed senex regionem Troezeniam ex filia nato Theseo dederat regendam; ut Thebanum regnum Cadmus

Παιδὶ δέδωκε, θυγατρὸς ἐκτεφυκότι, Eurip. Bacch. v. 44.—Nostra hæc in suum drama Xp. Π. sic transfumit Auctor v. 1869.

Πῇ οὖν μολὼν Εὐροίμ' Ἰησὺ μητέρα,
Εἴπατί μοι, γυναικας, ἔπερ ἱεῖ, μοι
Σημάνατ', ἄρα τῶνδε δαμάτων ἴσω;
Respondet ad ista chorus:

Ἦδ', αὐτὸς ἀδρὶς, δαμάτων ἰκτὸς μένει.
Euripidis v. 1156. Ὅδ' αὐτὸς ἔξω δαμάτων πορεύεται choro recte quoque tribuitur; ac si verba essent Thefei πορεύομαι legitur in Cod. Flor. Ista talia sunt in Tragædiis plerumque chori verba; in Soph. Antig. v. 392. CEd. in Col. v. 542. CEd. T. v. 539. ubi eadem pæne leguntur,

Αὐτὸς ὅδ' ἦδη δαμάτων ἔξω πορεύ.

Vs. 1157. Θεοῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον σοὶ καὶ πολίταις.] In eodem Dramate Christ. hæc quoque leguntur v. 1874. Καὶ οὖν μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον (Est et versus illic 643.) σοὶ καὶ μαθηταῖς· respondet ἡ θεοτόκος· Εἰς καιρὸν ἥκεις καίπερ ἀγγέλλων φόβον. Τί δ' ἱεῖ; μὴν τις συμφερεῖ νωτέρα.—Theseus vs. 1160. Τί δ' ἱεῖ; μὴν τις συμφορὰ νωτέρα Δισσαῖς κατιύληφ' ἀγρυγίοντες πόλεις; Senecæ Theseus Hipp. v. 993.

Ne metue clades fortiter fari asperas;

Non imparatum pectus ærumnis gero.—

Proloquere, quæ fors aggravet quassam domum.

Nuncius respondet,

Hippolytus (heu me!) flebili letbo occubat.

Nuncius Euripidis.

Vs. 1162. Ἰππολύτος οὐκ ἔτ' ἱεῖς, ὡς εἰπὺν ἔπος· Δέδορκε μὲν τοι φῶς ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς.] Totidem verba sunt in Xp. Π. v. 649, 50. nisi quod nomini Hippolyti substituerit auctor, Παις οὖν σὸς ἔκ' ἔτ' ἱ.—Quia formula usitatissima, Οὐκ ἔτ' ἱεῖς, idem significat ac τέθνηκε, vel ὄλωλεν, ab Euripidis Theseo vs. 1164 dici potuit, Πρὸς τῷ; a quonam interfectus perit? Πρὸς τῷ τέθνηκεν; Sophoclis est in Trach. v. 1147. Πρὸς τῷ δ' ὄλωλεν; in Aj. v. 1052. Talia dantur plurima: rarius illud ex Euripidis Scyriis Sexto servatum Empir. Ἀντίρρ. i. §. 308.

A. Ἦ παῖς νοστί σὺ καίπικινδύνως ἔχει.

ΔΥ. Πρὸς τῷ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;

—Ex vs. 1166. ἀσμάτων ὄχρον attigit G. Cuperus Obf. ii. c. x.—Ex vs. 1168. Πόντην κρείσσεια. Eustathius in Il. Δ. p. 381, 38. ὁ κρείων καὶ κρείων λέγεται, ὅθεν Πόντην κρείων ὁ Ποσειδῶν παρ' Εὐριπίδην· huc quoque spectat in Il. Γ. p. 303, 48. vel Eurip. Elec. v. 1262. Πόντην κρείσσεια παῖδα. Ista forma vocis simplicior est et in Aesch. Suppl. v. 583. et quivis Reges Pindaro sæpe κρείοντες dicuntur Π. viii. 43. N. v. 22. vii. 66. In Nem. iii. 17. κρείοντι a Scaligero in libri margine egregie mutatur in Κρε

οντί. Poëtis usitatior forma restituenda Rhiano Stobæi p. 54, 25.

Ζητὴ δέων κρείοντι.

pro κρείοντι in θαλ' κρούοντι, Gesnero mutatum, et Grotio p. 33. In Epigrammate inter vulgata Reiskio 432. Εἰμὴ τῷ κλείοντι perperam legitur, κρείοντι recte Codex dat MS. et in ep. 403.

Ἄλλος τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
ἔδνηκε.

Is alibi Ποσειδῶν, et πόντην dicitur ἀνάκτωρ Euripidi, Rector aquarum Poëtis Latinis.

Vs. 1169. Ὡς δέ, Ποσειδῶν S', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἱμὸς πατὴρ Ὀρδῶς.] Sic ista Marklandus et Reiskius distinguenda monuerunt. Ποσειδῶν S', ὡς ex Codd. proculdubio dedit Musgravius, inventum in Paris. In dramate Christ. v. 1442.

Ὡς τέκνον, ὡς ἄρ' ἔστι σοι πατὴρ μέγας,
Ὀρδῶς ἀκυσας τῶν ἱμῶν καλυγμάτων.

In versu illic sequente,

Ἐπαισιν αὐτὸν ῥόπλον ὡς προδόντα σοι

perperam vocem Auctor omisit Euripideam, ad sententiam explendam omnino necessariam, Δίκης· Δίκη quidem simpliciter malos dicitur παῖσιν· sed quid significabit Ἐπαισιν αὐτὸν ῥόπλον;—Euripides vs. 1171. τῷ τρόπῳ Δίκης Ἐπαισιν αὐτὸν ῥόπλον αἰχμυραλὰ με; Hoc inter Euripidi ἀπαξ λεγόμενα adnotavit Eustathius in Hom. Il. Γ. p. 288, 41. καὶ ῥόπλον δὲ φησι Δίκης Ἐπαισὶν τινὰ, ἣν οὖν θεῶν τιμωρία. in Il. Δ. p. 382, 33. ῥόπλον, — δηλοῖ ὁ μόνος εἰδὸς τι ξίφος καὶ πάγος κατὰ τὸ, Δίκης Ἐπαισιν αὐτὸν ῥόπλον, ἀλλὰ καὶ θύρα; ἐπισπαστρον, de quo significato plura dedit priori loco. Iudice Theseo Tragico Justitiæ laqueus irretitum oppresserat Hippolytum. Figuram mihi Tragicus ab usu transfulisse videtur Archilochi, qui paxillum in decipula, quo moto irretiuntur animantia aut retinentur, ῥόπλον appellavit. Etymologus p. 715, 44. Σκαυδαλῶν, τὸ στίταυρον ἢ παγίδων, ἀπὸ τῷ σκαζόμενῳ συμπέπλην καὶ κρατεῖν τὸ ἱμπίσόν· ἔτι δὲ τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ὃ ἰριδεται. Ἀρχιλόχος δὲ ῥόπλον ἴφν. sic in Cod. Leid. MS. recte legi, ubi vulgatur nomen Ἀρίταρχος, monstrat Schol. in Aristoph. Acharn. v. 687. sive Suidas in v. Σκαυδαλῶν. Clar. Ruhnkenius in Præfat. ad Hesychii T. ii. p. vii. docte nomen Aristarchi Hesychio restituit aliisque pro nomine Archilochi: vulgatur apud Hesychium in v. Ἀρδρήν contra Ἀρίταρχος· ubi dubitari nequit, quin scribi debeat Ἀρίταρχος.

Vs. 1174. Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας.] Huc respiciens Eustath. in Il. Θ. p. 577, 13. Καλλίτριχες, inquit, λέγονται ἵπποι, οἷς καὶ ψήκτραις αἱ τρίχες κτενίζονται κατὰ τινὰ Τραγικόν. Supra Καταψήχων ἵππων in v. 110. explicatur in Cod. Paris. ψήκτριζον· id hic dicitur ἵππων τρίχας κτενίζον ψήκτραις, equorum crines pectere strigilibus. ψήκτρι, ἵππων ἐκτενίτριχα Philodemus dixit in Epigramm. Anthol. vi. c. 2. i. in alio epigrammate memoratur πρὶν τὸν ψήκτρης κῆσμα σιδεροδέτω· utrumque Suidas adnotavit in v. ψήκτρα· de pectine loquens Lucianus capillis pectendis inserviente, πρὶν τὸν κτενὸς ἱστομαῖς dixit κέμην καλαψήχων δυναμένας, in Amor. T. ii. p. 447.—In versum 1176. ἀνατρίφοι, pro ἀνατρίφοι, cum Musgravio recepi. Ceterum minime miror longam de morte Hippolyti narrationem, etiam in Gallica Tragœdia tot ornamentis insignitam, quibuldam idoneis in Gallia iudiciis

nimiam fuisse visam. Dignissima sunt lectu quæ cogitate scripsit M. A. Racinius dans les *Mémoires de l'Acad. R. des Inscr.* T. viii. p. 311.

Vs. 1177. — *ἐκ σὺ τλήμονος φυγὰς ἔχων*] Melior mihi scriptura videtur Cod. Paris. *ἐκ σὺ τλήμονος*.—In proximo versu 1178. *Ὁ δ' ἔλθει ταῦτό δακρύων φέρον μέλος* pro vulgato *ταυτὸν, ταῦτό* recepi ex Codd. Flor. et Paris. quorum hic cum Ed. Flor. prima præterea dabat *ἔχων μέλος* alter *ἔχον μέλος*. In aliis si Codd. *ἔχων* legeretur, suspicari liceret, Euripidem hoc in versu participium *ἔχων*, φέρον in versu posuisse qui præcedit, atque adeo, — *ἐκ σὺ τλήμονος φυγὰς φέρον* *Ὁ δ' ἔλθει ταῦτό δακρύων ἔχων μέλος* *Ἡμῖν*. Hic subsistendum arbitror; neque enim dici commodè potest Hippolytus *ἰλθῆναι* — *ἐπ' ἀκταῖς* qui venerit ad gymnasium litori proximum; sed *ἐπ' ἀκταῖς* *μυρία δ'* (*μυρίων δ'* est in Ed. Flor. prima,) *ὀπιδόντες* *Φίλων* *ἄμ' ἔστιχ'* *ἡλίκων* *ὁμήγευς*.—Versus 1181, 82, ad institutum leviter immutatos sic adhibuit Gregor. qui vocatur in Xp. Π. v. 1241.

Χρόνῳ δ' ἀπαλλαγῆσα τῶν γόνων ἔφη,
Τί ταῦτ' αἰλύν; *πειρίον παιδὸς λόγοις.*

Vs. 1183. *Ἐντύνει δ' ἵππους ἄρμασι ζυγφόρους, Δμῶντες*] *Ἐντύνει δ'* est in Paris. Cod. Orpheus qui dicitur in Argon. v. 786. *δμῶσιν δὲ οἱ ἄν' ἐπέταλλεν Ἴππους ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην*.—Verbum *ἐντύνειν*, *parare*, Poëtis satis frequentatum fuit; quod vero Lexicographi præbent, *Ἐπιέντύνει* uno nititur Sophoclis in Aj. versu 451. quo non *ἐπιέντύνοντ'*, at scripsisse Poëta videtur:

Ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπιέντύνοντ' ἱμῶν
Ἐσφηνει.

Confer Aj. v. 72, 541, 1088, &c.—In hoc ferme loco prioris Editionis Hippolyti sedem arbitror invenisse, quod ad *γάσιν ἵππων* adfert Euripidis ex Hippolyto *Καλυπτομένων* Pollux ix. 50.

πρὸς ἵππων εὐδὺς ὁμήσας γάσιν.

Quam ex Lyfiæ oratione Pollux excitat, *ἱππόγασιν* in Euripidis etiam Phaëthonte invenisset,

Ἐν φαεινῶν ἡλίου δ' ἱππογάσιν.

Vs. 1186. — *θάσσον ἢ λόγοι τις*] *Dixit citius*. Pro *λόγοι* recte Musgrav. posuit *λόγοι* ex Codd. quibus accedunt Flor. et Paris. Olim satis videbatur dixisse, *ἀμ' ἵππος* *τε καὶ ἔργον*. Herodotus iii. c. 135. *ἀμα* *τε ἵππος* *ἔφατο* *καὶ ἔργον* *ἱπποῖς*. ubi quædam sunt notata. Ad facti celeritatem demonstrandam postea diversas adhibuere formulas hyperbolicas: *λόγῳ θάσσον* vel *θάττον ἢ λόγος* *θάττον νοήματος* quæ frequenter occurrunt apud Sophistas: egregie Xenophonti *Ἀπομν.* iv. 467, 21. omnia in hoc universo rectori Deo dicuntur *θάττον νοήματος ὑπερτάτα*. Attica formula *θάττον ἢ βῆτης* vix nisi Athenis adhiberi potuit, nobis ex Zenobio narratis nota Cent. iv. Pr. 28. *Nictu oculi citius* famulus in Eurip. Bacch. sic expressit v. 745. *Θάσσον*—

Ἦ σὺ ξυνάψαις βλάβαρα βασιλείας κόραις.

θάττον ἢ καταμῦσαι dixit Philostratus in Her. p. 675. f.

Vs. 1188. *Μάρπη δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος. Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἀρμόσας πόδας*.] Miror equidem non in Edd. tantum, sed et Codicibus huc usque collatis plerisque, quin et apud Grammaticos, hunc versum excitantes, *πόδα* scriptum legi, non *πόδας*. Si calcei hic sunt intelligendi, qualibus venator Hippolytus uti solebat ad cursum aptis, et velut *ἱδρομίον* (*ἀρβύλας* *calcei* fuisse *venatorii* genus *expeditum* monuit T. H. in ar-

gum. Pluti Aristoph. p. 6.) non alterum certe pedem fuit *ἀναρβύλος*, ut Ætolos processisse venatores in Meleagro testatus est Euripides apud Macrob. in Saturn. p. 508. Videtur itaque scribi debuisse *πόδας*, quod ex duobus Codd. et Ed. Flor. recepit in suam Musgravius. —Schol. in Eurip. Phœn. v. 3. in exemplum omiffæ præpositionis *σὺν* hæc, meo iudicio valde aliena, citat ex Eurip. Hipp. *Αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν ἀρμόσας πόδα*. Apud Etymologum legitur p. 135, 12. *Ἀρβύλη*] *Εὐριπίδης*, *Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἀρμόσας πόδα*. —*ἵτι δὲ εἶδος ὑποδήματος περισπῶς εἰργασμένου*. ubi saltem scribendum *ἀπείριστος* fuisse enim *ἀρβύλην*, *ὑπόδημα* *εὐτελὲς* *τὴν ἐργασίαν* tradit et Pollux vii. 86. Sed in Etymologico MS. D'Orvilliano legebatur, *Ἀρβύλη*, *Εὐριπίδης* *Ἰππολύτῳ*, *αὐταῖσιν ἀρβ.* unde suspicari licet Euripidem scripsisse,

Αὐταῖς ἐν ἀρβύλῃσιν ἀρμόσας πόδας.

Contrarium huic vitium insidere versum videtur Hippolyti 1219. Nota quidem ellipsi scribi potuit a Theocrito, quod vulgatur Eid. vii. 70. *Αὐταῖσιν κυλίκισσι* mihi tamen ut elegantius scripsisse videtur,

μειναμένους Ἀγιάνακτος

Αὐταῖς ἐν κυλίκισσιν

amici *memor inter ipsa pocula*: quo sensu dederat, credo, Callimachus Epigr. 37.

ἐν δ' οἷῳ καίρια συγχελάσαι.

—Sed hoc Hippolyti loco causam equidem comminisci nequeo, cur hic quorumcunque tandem calceorum facta fuisset mentio; et verum arbitror, quod obscurius Scholiasta, magis perspicue tradidit Eustathius, partem currus hic fuisse designatam, in qua stabat auriga. Ista leguntur in Scholiis: *Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν*] *Ταῖς τῷ ἄρματος περὶ τὴν ἄντυγα, ἔνθα τὴν γάσιν ἔχει ὁ ἡνίοχος*. Eustathius in Il. E. p. 456, 19. *ἄντυγα* *χορδὴν* *Εὐριπίδης* *φησὶν ἐν Ἰππολύτῳ*, *ἔνθα κεῖται καὶ Ἀρβύλη* *ἐκ ἐπὶ ὑποδήματος ἐν τῷ*, *Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμόσας πόδα* *αἱ δηλοῦσι τὸ περὶ τὴν ἄντυγα τῷ ἄρματος μέρος, ἔνθα, φασὶν, ἡ τῷ ἡνίοχῳ γάσις ἐστὶ*. Prohibet forsan aliquando, qui hanc currus partem nobis demonstraret, ac tam clare ponat ob oculos, quam *ἄντυγα* nobis monstravit Ti. Hemsterhuis in Luciani T. i. p. 279. excitans proximum etiam ex Hipp. versum,

Μάρπη δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος

antysi babenas (curra consistente) *circumligatas manu corripit*. Ubi dixerat ad Phaëthonta Pater in Ovidii Met. ii. 145. *Corripe lora manu*, secundum Euripidem in Phaëthonte, *Τοιαῦτ' αἰκούσας πᾶσις ἡμάρψεν ἡνίας*. *Spe subita fervidus* Virgilii Turnus Æn. xii. 326.

Poscit equos, atque arma simul, saltuque superbus

Emicat in currum, et manibus molitur babenas.

eandem Phaëthontis imaginem pinxit Ovidius. Quod secundum Græcum Poëtam famulorum fuerat Hippolyti munus, ipsi tribuit Hippolyto Seneca v. 1002.

Cellos sonipedes ocus subigit iugo,

Et ora frenis æmista substrictis ligat.

Vs. 1190. *Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἰπ' ἀναπλύξας χεῖρας*] *Ἀναπλύξας* adscriptum in Cod. Paris. quod est et in Scholiis editis. Eustathio in Il. Δ. Homericum v. 523. *παρατάσαι τὰς χεῖρας*—videtur *ἀκριβέστερον* *τὴν ἀναπλύξας χεῖρας*, *εἰς εὐχὴν* *δηλαδὴ*, *κατὰ τὴν Τραγωδίαν*, *ὅπερ Ὀμηρὸς ἀναχθεῖν χεῖρας* *φησὶν*.

Vs. 1194. *Καὶ τῷ δ' ἱππῷ κείθρον εἰς χεῖρας λαβὼν Πάλλας*] *Acerque babenis lora permissis quatit*,

Seneca Hipp. v. 1006. Vocem ὁμαρτῆ Marklandus optime retulit ad sequentia. In istis, quod sæpius, locum invenit, ut vox κέντρον æque ad ἑπὶ γῆ πάλους pertineat, quam ad phrasin εἰς χεῖρας λαβών. Atque interea flagello, quod in manum sumserat, admoto equos ad cursum concitabat. Flagellum κέντρον dixit Ὀμηρικῶς ad κέντρον adscribitur in Par. Cod. μάστιγα. Homero dicitur Antilochus Κέντρον ἐπισπείχων, Il. 9. 430. et Trojani alii-que Κέντρον ἵππων· ipsi etiam equi flagello morigeri κέντρον κείνους. In Il. 9. v. 392. Eustath. p. 608, 26. τὸ, — μάστιγι θοῶς ἐπιμαίετο ἵππους, explicat, ἐμαστιζέειν· Εὐριπίδης δ' αὖ εἴποι, κέντρον ἐπὶ γῆν ἵπποις. — Hinc multum distat in Eurip. Heraclid. v. 846.

Λαβὼν δὲ χεῖρας ἡρίας, Εὐρυπιδεύς

Πάλους ἐπιμαίει.

Κέντρον, quo hic in Hipp. sensu, legitur in Eurip. Herc. ubi furens v. 947.

ἄρματ' ἔκ' ἔχων, ἔχων

Ἐφασκε, δίδου τ' εἰσβάλλειν ἄντυγα,

Κάθεινε, κέντρον δίδου ὡς δίδου χεῖρι.

Nihil in his adeo desideraremus, δίδου χεῖρι, ὡς δίδου κέντρον. sed lectiones istius loci præbet Dion. Chrys. Or. xxxii. p. 391. C. minime contemnendas,

εἰσβάλλειν ἄντυγας,

Κάθεινε, κέντρον δίδου ὡς ἔχων χεῖρι.

— In proximis, ὁμαρτῆ πρόσπολοι δ' ἰφ' ἄρματος Πίλας χαλκῶν ἐπιμαίοντα διασπότη· vitiosas præbent lectiones, ἰφ' ἄρματι Parif. Cod. ἰμφ' ἄρματος, Cod. Flor.

Vs. 1197. Τὴν εὐδὺς Ἀργὺς καὶ πίδαυριαν ὁδόν.] Hoc Codices dabant Flor. et Parif. pro καὶ πίδαυριαν· suspicor id ipsum in aliis etiam repertum iri: notam excitat Clar. D. Ruhnken. in Timæi Lex. p. 92. ex Photii Lex. MS. in Εὐδὺ Λυκίῳ, reprehendentis Euripidem, qui scripserit, ubi εὐδὺ fuerat dicendum, Τὴν εὐδὺς Ἀργὺς καὶ Ἐπιδαυρίαν ὁδόν. Pausanias ii. p. 169. f. ἔχεται τῆς Ἀργείας ἢ Ἐπιδαυρίαν. p. 181, f. τῆς δὲ Ἐπιδαυρίας ἔχονται Τροϊζήνιοι. Via itaque ex Træzenia regione, primum ducens Epidaurum, Argos usque pertingebat. Illam dixisse Poëta videtur, τὴν εὐδὺν vel εὐδὺς Ἀργὺς ὁδόν, καὶ Ἐπιδαυρίαν sc. καλυμένην· nisi forte scripserit,

Τὴν εὐδὺς Ἀργὺς κατ' Ἐπιδαυρίαν ὁδόν·

viam quæ Træzene per Epidauriam regionem recta ducit Argos. Qui dramatis sui scenam Athenis constituit in Hippol. Seneca, hujus ad Argos viæ mentionem omittere debuerat v. 1057. Hiatus hic evitare maluit Euripides, quam usitato more scribere Τὴν εὐδὺς Ἀργὺς. Conf. Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 798. — Mox famulo vs. 1199. dicitur esse Ἀκτὴ τις — τὴν πένοντα τῆσδε γῆς, (ultra hanc regionem, recte Heathius interpretatur) Πρὸς πόντον ἡδὴ κειμένη Σαρωνικόν· in quibus cum eodem mihi H. ἡδὴ servandum videtur, neque in ἡδὴ cum viro Clar. mutandum; alienissimum hinc Σαρωνικόν Codex dat Flor. Callimach. H. in Del. v. 41.

Πολλὰκι σ' ἐκ Τροϊζήνης ἀλιζάντοιο πόλιος

Ἐρχόμενοι Ἐφύρηδι, Σαρωνικῷ ἔνδοδι κόλπῳ

Ναῦται ἐπισπείσαντο.

sic vulgatas literas ἀπὸ Πάνθοιο felicissime correxit Ruhnkenius, V. C. de sinu, sive ponto Saronico notavit illic Ill. Ez. Spanhemius.

Vs. 1201. Ἐνδὲν τις ἡχὼ, χθόνιος ὡς βροτὴ Διὸς, Βαρὺν βρόμον μεδῆκε] Musgravium sequutus et Marklandum, pro φωνὴ Διὸς, recepi βροτὴ Διὸς, præterquam a ceteris

adfirmatum a Codd. Flor. et Parif. quæ hic χθόνιος βροτὴ Διὸς, in Euripidis Electra dicitur νεκρὰ βροτὴ Διὸς, v. 748. Istiusmodi velut mugientis terræ fragorem βροτὴν ubi dixerat Sophocles OEd. in Col. v. 1457. versu scribit 1602.

Ἐκτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἶψά δὲ παρδίνος

Ῥίγησαν ὡς ἥκισσαν.

Scholiasies ibi, μύκημα, inquit, ἰγνέτο, καὶ ἐσιέσθη ἡ γῆ. Ex Atthide Melanthii hæc nobis excitantur, σισμός γίγνοι καὶ ἔργον καὶ ἡ γῆ· apud Harpocr. in Γενεαίῳ, Suidam in Ἐργον. Inter Attii Tragici reliquias hoc quoque Dramatis fragmentum præbet P. Scriverius p. 149.

Sed utrum terræ motus, sonitusve inferum

Pervasit aures inter tonitrua et turbines?

Claudian. de R. P. ii. 152. Ecce repens mugire fragor, &c. 173. — Siculae tonuere cavernæ. Hæc forsitan erant in Sophoclis Phædra Ἀελλάδες φωναί. Etymologicon MS. Bibl. Leid. Ἀελλάδες φωναί παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. — In sequentem versum 1203. Ὁρδὸν δὲ κρατ' ex Codd. recepi Flor. et Parif. ubi et in illis erat, ὡς δ' ἐς, vel ὡς δ' εἰς ὕραν, literam reliqui vulgatam. — Litora, ad quæ se fluctus allidentes sonitum edunt v. 1005. ἀλιζέσθους vocat Ἀκτὰς· neque ἀλιζέσθους, sed ἀκτὴ τις ἀλιζέσθους scripsisse Moschus in Europa videtur v. 128.

Vs. 1206. ἱερὸν εἶδομεν Κῦμα ὕραν ἑρρίζον,] Ingentem vidimus fluctum ad cælum usque pertingentem: sive qui erectus in cælum usque crescebat. Seneca Hipp. v. 1007.

subito vastum tumuit ex alto mare,

Crevitque in astra.

In ejus Agam. v. 471. In astra pontus tollitur. Bellua Manilio v. 603, 4. Efflat et in cælum pelagus, — pontumque extollit in astra. Ovidio Met. xi. 497. Fluctibus erigitur cælumque æquare videtur Pontus, et inductus adspersine tingere nubes. Hæc et similia quum satis vulgata sint apud Poëtas, probabiliter nusquam alibi præterquam hoc Euripidis loco reperietur Κῦμα ὕραν ἑρρίζον. Transsumsit loquutionem ab Homero, cujus Ἐρις, Discordia, Parva metu primo, mox sese attollit in auras, — et caput inter nubila condit; in Il. 9. 443.

ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται. αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρανὸν ἐσθίρει καίρη.

in Scholiis ἐσθίρει redditur προσπιλάσσει, ἥρῃσιν. Eustathii diligentiam, in multis folleter comparandis incredibilem, Euripidis locus non præterit. P. 378, 3. Εὐριπίδης, inquit, ἐν τῷ, κύμα ὕραν ἑρρίζον, ὑπερβολικῶς τὴν ἔφη κατὰ ἀφίλειαν τὴν λαλῶντος προσώπων, καὶ ὡδὲ ἀνελπιστῶς· εἰ μή τις τὸ Στῆρίζον ἀντὶ τῷ ἐγλίζον εἴπῃ, καὶ στῆρίζον. In Euripideis non ὕραν sed scripsisse videtur Eustathius, quod vulgatur, ὕραν. sive autem dicatur Κῦμα ὕραν ἑρρίζον· sive ἐς ὕραν ἑρρίζον· seu tandem πρὸς ὕραν ἑρρίζον, ad sensum nihil equidem arbitror interesse: ὕραν ἑρρίζον hic scripsit ut in Bacchabus v. 970.

Ὡς ὕραν ἑρρίζον εὐρήσεις κλέος·

unde suum versum efformavit Auctor Xp. Π. 1538. Καὶ τῇ χθονὶ στῆρίζον (στῆρίζον) εὐρήσεις κλέος. Est autem ὕραν ἑρρίζον ejusdem generis et propemodum significatus, ac αἰδῆρι κύρον Callimachi et Apollonii, quin et Æschyli, de quo supra dictum fuit in vs. 744. Æschyli θυμός, — ὕραν κύρον αἶω· videtur obversatus Virgilio scribenti in Æn. x. 548.

*Dixerat ille aliquid magnum ;
cœloque animum fortasse ferebat :*

in *Æn.* iii. 678. dixit *Ætneæ fratres, cœlo capita alta ferentes* ; et *cœlo*, pro in *cœlum*, etiam *Æn.* ii. 186. vi. 178. Conf. *Æn.* i. 167. Ad *κηρίζειν* proxime accedit significandi potestate verbum *ἰριδίζειν*. diciturque non tantum quis *εἰς γῆν ἰριδίζας ὄμμα* sed et *τῇ γῇ τὴν ὄψιν ἰριδίζας*, et *πρὸς τὴν γῆν*. similiter *κηρίζειν* et *κηρίζεσθαι*. Eurip. Bacch. v. 1071.

Ὅρδ' ὅς ἐς ὀρδὸν αἰδέρ' ἰσηρίζετο,

nempe ἡ ἰλάτη. Tertiæ quoque quam dicebam structuræ præbet exemplum ejusdem Tragœdiæ v. 1080.

*Καὶ ταῦθ' ἄμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς ἑραὸν
καὶ γαῖαν ἰσηρίζει φῶς σιμὸν πυρός.*

ubi ponitur *ἰσηρίζει*, pro *ἰσηρίζει* *ἑαυτὸ*, sicut nostro versu *κηρίζον*. Rariori usu verbum adhibuit Thucyd. ii. p. 128, 92. vis morbi, sive præcipuus dolor, *ὅποτε ἐς τὴν καρδίαν κηρίζαι, quum sedem suam fixerat in corde* : ubi—

Morbida vis in cor mœstum confluxerat ægris,

Lucretio vi. 1150.—Initio hujus adnotationis quem ingentem dicebam, *sacrum* etiam *fluctum* licet interpretari : *ἰσὰ κύματα* dixit Eurip. in Cycl. v. 264. *ἰσὰ χεύματα πόντου*, Dionys. Perieg. v. 1181. Conf. Ez. Spanhem. in Callim. H. Apoll. v. 112. Hic vero fluctus divinitus concitatus peculiari quoque ratione famulo videri potuit *sacer*.

Vs. 1207. — *ὣς' ἀφρηδὴ Σκυῖωνος ἀκλῆς ὄμμα τῆ μὸν ἰσοραῖν* *Ἐκρυπτε δ' ἰδμὸν καὶ πύτραν Ἀσκληπιῷ*.] In *ὣς' ἀφ'*. cum Codice Musgravio memorato conspirant Flor. et Paris.—Hæc Euripidis, in ista scena satis aliena, Seneca nobis expressit in Hippol. v. 1022.

Latuere rupes, numen Epidauri Dei,

Et scelere petræ nobiles Scironides,

Et quæ duobus terra comprimitur fretis.

sic ista legenda censuit J. F. Gronovius, per *rupes*, dictas *numen Epidaurii Dei*, intelligens ipsam *Epidaurum* ubi colitur *Æsculapius* ; sed per *πύτραν Ἀσκληπιῷ* *Epidaurus* Euripidi non potuit designari, cujus sane prospectus per fluctum maris Saronici non potuit auferri ex Træzenia euntibus viâ, quæ ducebat Argos. Altus itaque scopulus in Saronico sinu, ab Epidauro non longe remotus, de nomine Dei sic appellatus *Epidaurii*, dictus videtur Euripidi *πύτρα Ἀσκληπιῷ*, Senecæ—*rupes nomine Epidauri Dei* : hanc enim ex diversis Gronovio memoratis lectionibus veram arbitror.—Illud vero mirum videbitur, sic hoc in loco junctim *petras Scironidas, Isthmum*, sive *Acrocorinthium*, et *Æsculapii rupem* memorari, ac si in ista quoque loca, tanta maris intercapedine distita, hinc alias patuerit prospectus.—*Σκυῖωνος* autem sive *Σκυρωνίδος* *πύτρας* hic paulo dicuntur insolentius *Σκυῖωνος ἀκλαί*. *Σκυῖωνος ὄρη* dixit Nicander Ther. v. 215. vid. de his T. H. in Lucian. p. 307.

Vs. 1210. *Κῆρυγ' αἰοιδήσαν τι, καὶ πῆριξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον ποτῖω φουσημάτι* *Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς*.] Latinis ista Poëtis rem eandem vel similem fabulam narrantibus, expressa sunt : Senecæ quidem in Hipp. v. 1015.

Confurgit ingens pontus in vastum aggerem

Tumidumque monstro pelagus in terram ruit.

Ovidio Met. xv. 508. ubi loquitur Hippolytus in Virbium versus,

*mare surrexit, cumulisque immanis aquarum
In montis speciem curvari et crescere visus ;
Et dare mugitus.*

De bellua loquens marina Manilius, cui tanquam præda destinata fuerat Andromeda, L. V. 579. *gravidus*, inquit, *jam surgere pontus Cæperat, et longo fugiebant agmine fluctus Impellentis onus monstri*.—In his Euripideis *καχλάζον* exhibetur in Scaligeri Castigat. in Catull. p. 79. ubi vir Magnus hæc admovit undis Catulli Carm. lxiii. 272.

*Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ
Procedunt, leni et resonant plangore cacbinni.*

scribi malim, cum Jano Doufa Filio Conject. in Catull. p. 42. *clangore cacbinni* : sic *Excita saxis sæva Celeno Crepitu* (cum crepitu leg. cum Jano Doufa) *clangente cacbinnat*, in fragmento Phinidarum Attii, quod emendavit ea ratione Bentlei. in Epist. ad J. Mill. p. 27. Sunt vero *leni clangore cacbinni resonantes undæ*, Theocriti κύματα—*Ἀσυχὰ καχλάζοντα*, Eid. vi. 11, et Dionysius in Perieg. v. 838. meminit *Καίτρῳ Ἦσυχὰ καχλάζοντες*. *Caystri leni strepitu labentis* : Phasis Argosæ navi *Καχλάζον ὑπόκειν*, Apollon. Rhod. ii. 1270. *leni susurro mariantes undæ*, *καχλάζοντα κύματα* sunt in epigramm. Platonis Anthol. i. c. xx. 13. Euripidis vero fluctus non sane velut risu tremulo concussus leniter *cacbinabat* ; sed in altum *confurgens magno cum fremitu concitasse* dicitur *spumas, circumquaque flatu marino pulsus, αἰοιδήσαν τι, καὶ πῆριξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον ποτῖω φουσημάτι* ubi non dicitur usitato more *καχλάζον κύμα*, sed *ἀφρὸν πολὺν καχλάζον*. in quibus *καχλάζον* a Scaligero præferri non potuit, qui optime noverat ab Atticis ista talia Poëtis corripi, et formam esse verbi sinceram *Καχλάζειν*, hac etiam in re velut propriam. De hominibus *cacbinnum edentibus* in usu fuere verba *Καχλάζειν* *Καχλάζον* et *Καχχάζειν*. Vid. T. H. in Auctario Em. ad Hesychii *Καχχάζειν*. et Jo. Pierfon. in Mær. Attic. p. 215. De undarum non *leni* tantum murmure, sed et commoti maris maximo fragore, fluctuum albicantium, litori vel in litoris lapillos, *καχλάζας* dictos, illis forum strepitu, *Καχλάζειν* fuit abhbitum ; quum *spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga*, Virg. *Æn.* vi. 589. Apollon. Rhod. iv. 943. *ἀμφὶ δὲ κύμα λαβρὸν αἰοιόμενον πύτρας ἐπὶ καχλάζοντι*. L. ii. 572. *ὑπόδ' ὅχθης Λιυκὴ καχλάζοντος αἰπῆτι κύματος ἀχρη*. hæc verba restitui poterunt in Etymol. M. p. 494, 11. ubi hic locus et verbum explicatur *Καχλάζω* quod sic scriptum, ut in istis locis exhibui, fuis in Codd. invenit Grammaticus. Imber magno cum strepitu decedens *Ζηρὸς καχλάζων* *νασμός* est in Lycophronis Alex. v. 80.

Vs. 1214. *Κῦμ' ἰξίθηκε ταῦρον, ἄγχιον τίρας*] *Inborruit concussus undarum globus, Solvitque sese*, Seneca Hipp. v. 1031.

Corniger binc taurus ruptis expellitur undis,

Ovidius Met. xv. 511. Phocam Servius vocat in Virg. *Æn.* vi. 445. vii. 761. qui *patrem* illic scripsisse videtur, non *Ægeum patrem*. In eadem *Æn.* vii. 780. Hippolytum equi—*monstris pavidi effudere marinis* ; hoc quoque Propertii ii. El. xxi. 23. *Andromede monstris fuerat devota marinis*, commendare videbuntur in his Euripideis excogitatam ab If. Vossio lectionem : adnotata Codicis lectione Flor. *ταύριον ἀγαῖον τίρας*, adscripsit

If. Voff. "forte leg. *Kῶμ' ἐξέθηκε ταῦτον Αἰγαίου τέρας.*" *Ruptus fluctus taurum exposuit marinum monstrum.* Ταῦτον, Αἰγαίου τέρας, docte corrigebat vir Summus J. F. Gronovius; quam avi sui conjecturam mecum communicavit Clar. Abr. Gronovius: sic *Ægæi*, nempe *maris*, *monstrum taurus* diceretur: *ινάλιος τέρας* non sane mirarer a vicino Græcis mari dictum *Ægæum* Euripidi; vid. T. H. in Hesych. ad v. Αἰγαίος. ἄλιον autem τέρας, et *ινάλιον* alibi quoque memorantur; in Apollon. Rhod. iv. 1598. Εἴτε σὺ γὰρ Τρίτων ἄλιον τέρας. quia scilicet Triton τὰ μὲν ἀνδρὸς εἶχε, τὰ δὲ κήτους. In epigr. Antipatri, inter illa quæ Reiskius publicavit, 473. piscator dicitur *Δαίμοσιν ἰνάλιος δὲς τέρας ἰνάλιον.* —Nihil tamen adeo causæ est, cur vulgatam hic lectionem mutaremus: *ferum* certe *monstrum* dici potuit *ἄγριον τέρας* ut dicitur Hom. H. Apoll. v. 302. Conf. Oppian. Κυρ. ii. 564. —In vs. 1216. Οὐ πᾶσα μὲν χθὼν φθγγατος πληρωμένη Φρικῶδες ἀντεφθγγίτ' ἀντεφθγγατ' exhibent Cod. Flor. et Drama Χρ. Π. v. 857. ubi reliqua totidem literis eadem leguntur. Seneca Hipp. v. 1225. *en totum mare Immugit; omnes undique scopuli adstrepunt.* Pacuvius apud Non. Marc. in v. Bount,

Clamore et sonitu colles resonantes bount.

Vs. 1216. —*ἰσχυρῶσι δὲ Κρεῖσσον Δίαμα διεγμάτων ἰφαίντο.*] Non aliter legisse videtur falsus Gregorius in Χρ. Π. ubi versus est 858. *Θίαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἰφαίντο.* Quia dedit in Hipp. Seneca v. 1032. Euripidis illic vestigia sequutus,

litori invexit malum

Majus timore,

susplicabar illum legisse, et scripsisse Euripidem,

Κρεῖσσον Δίαμα διεγμάτων ἰφαίντο.

hanc suspicionem indicavi in Eurip. Phœn. v. 896. visam fortasse probasset Musgravius, cui venit in mentem *Κρεῖσσον Δίαμα φθγγμάτων*. Neutrius memorata lectione, nihil immutandum statuit Heathius; sententiam enim esse, *Monstrum forma adeo horrendum fuisse, ut ne aspectum ejus quidem sustinere possent.* Reiskii eadem est opinio. Nec diffiteor sententiam satis accommodam; sed ut illam veram crederemus et Euripideam, debebat similibus quibusdam exemplis communiri, quale mihi quidem se nullum hactenus obtulit. Quæcunque rebus aliis *majora* sunt vel *potentiora*, Scriptoribus Atticis τῶτων κρεῖσσω sive κρεῖττω esse dicuntur; quique alios *vincunt* vel *quacunque re superant*, τῶν ἄλλων κρεῖσσοντες sive κρεῖττους εἶναι Euripidi; Sophocli; Thucydidæ p. 196, 8, 13. p. 474, 40. 477, 44. Xenophonti p. 112, 36. 171, 14. 375, 42. Antiphonti p. 127, 25. Lycurgo p. 165, 36. Æschini Or. p. 55. 21, &c. Notus ille versus ex Eurip. Med. 1079.

Θυμὸς δὲ κρεῖσσον τῶν ἱμῶν βελυμάτων,
redditur ap. Chalcidium in Tim. Platon.

Sed vincit ira sanitatem pectoris.

Civitas, cujus res gestæ famam superant, ἀκοῆς κρεῖσσον dicitur Thucyd. ii. c. 41, 17. Schol. ὑπὲρ ἀκοῆν ἀνδρῶν. Quæ sunt adeo magna, mira, metuenda, ut eorum magnitudo, vel admiratio, vel metus verbis exprimi nequeat, dicuntur illa κρεῖσσω, sive μείζω, λόγῳ θαυμαίων φόβῳ atque adeo etiam δειμάτων. Ut Thucyd. ii. c. 50. κρεῖσσον λόγῳ Xenophon Ἀπομν. iii. p. 456, 1. κρεῖσσον λόγῳ τὸ κάλλος τῆς γυναικός. In Aristoph. Av. v. 1703.

ὃ μείζω λόγῳ. Demosth. p. 45. §. 14. εἴ μὲν ταῖς ἐκείνων ἔργα, ἢ ὡς τὰ λόγῳ τὶς αὖ εἴποι. Κρεῖσσον ἢ μείζω λόγῳ, et similia prostant ad Herodot. p. 201. quorum eodem tempore similia Marklandus dedit in Eur. Suppl. v. 844. cujus eximii viri mihi sæpe consensum gratulor. In Eurip. Bacch. v. 666. διὸ μὲν memorantur, θαυμάτων τε κρεῖσσονα. In Eurip. Hel. v. 607. Θυμὸς ἐξ' ἱλαστον τῶν αὖ ἢ τὸ πρᾶμ' ἔχον. Proximum illud ex Bacchabus accedit Κρεῖσσον Δίαμα διεγμάτων. Recte Thomæ Mag. p. 603. Μείζον φόβῳ πρᾶμα explicatur τὸ ὑπερβολικὸν φόβῳ ποιών. Κρεῖσσον διεγμάτων vel simile quid ubi nobis in istius ævi Scriptoribus monstraverint viri docti, hic illud etiam servabimus. Diversas hujus etiam generis formulas apud Sophistas reperiri non ignoro; nihil tamen apud illos etiam inveni, quod hic vulgatæ voci faveret.

Vs. 1219. Καὶ δεσπότης μὲν, ἱππικοῖς ἐν ἡδυσσι Πολὺς ξυνοικῶν;] Dicit fortasse potuerat ἱππικοῖς ἐν ἡδυσσι Πολὺς μὲν οἰκῶν sed Πολὺς ξυνοικῶν postulare videtur ἱππικοῖσιν ἡδυσσι. Euripidis est in Heraclid. v. 996. Ὅπως—τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικίην φόβῳ. Ad Alcibiadem Socrates Platonis T. ii. p. 118. B. ἀμαδία ξυνοικίς, ὃ βέλτερι, τῇ ἀσχίῃ; plura dabit Clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 211. Equorum domitor Hippolytus, in equorum indole sive ingenii cognoscendis multum versatus, vs. 1221.

ἤρπασ' ἡνίας χειροῖν,

Ἐλκεν δὲ, κώπην ὥς βαρύνει ἀνὴρ,

Ἰμάσιν εἰς τῶπισθαι ἀρτήσας δέμας,

Seneca Hippol. v. 1054. *solus immunis metu Hippolytus artis continet frenis equos.*—v. 1057. *ora nunc pressis trahit Constricta frenis.* Propius ad Euripideam hæc accedunt Hippolyti Latini Ovid. Met. xv. 519.

ego ducere vana

Frena manu, spumis albetibus oblita, lucior;

Et retro lentas tendo resupinus babenas.

Euripidis Hippolytus ἡνίας Ἐλκεν, κώπην ὥς βαρύνει ἀνὴρ, babenas retro trahabat, ut remos impellit nauta resupinus. Sequentis versus sensum Clar. Heathius recte videtur explicuisse.

Vs. 1223. Αἱ δ', ἰνδακῶσαι γόμια πυριγενῇ γναθμοῖς,] Hoc ex uno Cod. Paris. recepi, pro γνάθοις, ut hic aptius; et quia sæpe talia fuerunt in his Poetis a sciolis mutata; ex. gr. *Ξυνηρεμῶν* in fine senarii Soph. in Aj. v. 1346. in *Ξυνηρεμῶν* alibi claudunt Sophoclis senarios. ἀντίσκαμον ἀντίσκαμον. In Antig. v. 326. Τί δα; ῥυθμίζεις—sciolos etiam offendit.—Et alibi γναθμῶν fit mentio, et in Eurip. Med. v. 1201. Γνάθος tamen scribitur nostris in Edd. Eurip. Alc. v. 492. χαλινὸν ἱμβαλεῖν γνάθοις, (494.) *ora frenare lupatis*, et Phœn. v. 1145. Manilius dixit v. 73.

moderantem quattuor ora

Spumigeris frenata lupis:

Ovid. Amor. i. El. ii. 15. *Asper equus duris contunditur ora hepatis:* tandem paret domitori,

Et placido duos accipit ore lupos:

hoc Græcis est *Στόμια δίχυσθαι* quod felici translatione Sophocles usurpat in Elec. v. 1489. Imperio moderantis nondum obsequens *frena mordere* dicitur δακνῶν et ἰνδακῶν γόμια. ad Promethea, Jovi Diisque frustra reluctantem, Mercurius Æschyli Prom. v. 1008.

δακνῶν δὲ γόμιοι, ὡς νοξυγῆς

Πῶλος, βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ.

hoc Euripidi dicebatur in Theseo, σφαδάζειν—ὡς νόζυγα
Πῶλον, χαλινὸν ἀγρίως διδιδύμενον.

ut injecto eculei

Freno repente tactu exagitantur novo,
apud Ciceron. Tusc. iii. c. 28.—Nostro Euripidis loco
—ἰδακῦσαι γόμια πυργινῇ γναθμοῖς βία φέρουσιν— hinc in
Senecæ Hipp. v. 1068.

Inobsequentes protinus frenis equi

Rapere currum.

βία φέρουσι, nempe τ' ὄχον, ut in Sophoclis Elec. v. 726.
Αἰνῆτος ἀνδρὸς ἄγομοι Πῶλοι βία φέρουσιν, *Ænians equi
frenis immorigeri currum rapiunt*: ἄγομοι, in Scholiis
σκληρόγομοι, sunt ore duro frena mordentes, ἰδακῦσαι γόμια,
equi rigidae cervicis, σκληροτράχηλοι: quales imperio legi-
timo reluctantes in libris nostris Sacris Judæi dicuntur.
Sophoclea ista cum forte legerentur apud Plutarch.
T. ii. p. 521. homines eruditos eorum sedem ignoran-
tes fefellerunt: et sæpenumero fuit etiam ab homini-
bus literatissimis in talibus peccatum.—Satis erat hic
dixisse βία φέρουσιν, aut, si quis id malit, φορῶσι, quod
dat in Sophocleis Plutarchus;—sed præterea dicuntur
equæ apud Euripidem

ὅτε ναυκλήρη χερὸς,

Οὐτ' ἱπποδίσμων, ὅτε κολλητῶν ὄχων

Μεταγρίψασαι.

In Senecæ Hipp. v. 1082.

Tum vero pavida sonipedes mente exciti

Imperia solvunt, seque luctantur jugo

Eripere.

Equorum et currus moderatorem, five aurigam, in istis
Ναυκλήρης dictum, paulo post οἶακας ἔχοντα, navis contra
gubernatorem ἡνίοχον νῶς nemo mirabitur, qui vel ad si-
milia vel ad hæc attenderet Ovidii Trist. i. El. iv. 11,
&c. *Navita*

Jam sequitur victam, non regit arte, ratem.

Utque parum validus non proficientia rector

Cervicis rigidae frena remittit equo:

Sic non quo voluit, sed quo rapit impetus undæ,

Aurigam video vela dedisse rati.

Ex Marci pore Varronis nautici equifones Nonio memo-
rantur in v. *Equifones*.

Vs. 1226.—καὶ μὲν ἐς τὰ μαλθακὰ Γαίας ἔχων οἶακας
ἰθύνοι δρόμον,] In Cod. Paris. legitur ἐς τὰ μ. Γ. ἱ. οἶηκας
(ut in Edd. prima Flor. et Ald.) εὐθύνοι. Hoc an illud
probetur nihil interest; quum ἰθύνοι æque ac εὐθύνοι,
hoc tamen frequentius, apud Tragicos inveniatur; sed
probari non debebat Ionicum οἶηκας. Οἶακας, πόρπακας,
et similia, media quoque syllaba producta, semper ad-
hibent hi Poetæ. Initio versus 726. Suppl. meminit
Æschylus Οἶακος εὐδυντήρος initio v. 3. Theb. Οἶακα
νυμῶν legitur; ubi versus est 62.

Σὺ δ' ὥς τ' ἡνὸς κεδνὸς οἶακοσφόρος,

totidem pæne literis scriptus in Eurip. Med. v. 523.

Ἀλλ' ὥς τ' v. κ. ο. Euripidis versus est Iph. in Taur.

1357. Οἶακας ἐξηρῶμεν εὐπρέμην νῶς. Οἶακων φύλαξ est in
Helenæ v. 1594. hic currus moderator, ἡνιοσφόρος, dicitur
ἔχων οἶακας, id est οἶακοσφόρος. In Eurip. Hel. v. 1626.

ἐπ' οἶακων δὲ βᾶς

"Ἀναξ ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐδύνειν δόρυ.

hinc gubernator etiam νῶς ἰδυντήρ, et εὐδυντήρ. Conf.
Spanhem. in Julian. p. 181. Senecæ Hippolytus v.
1072.

qualis turbido rector mari

Ratem retentat, ne det obliquum latus

Et arte fluctus fallit; baud aliter citos

Currus gubernat.—sequitur assiduus comes,

Nunc æqua carpens spatia, nunc contra obvius

Oberrat, omni parte terrorem movens,

Euripidi,

Ταῦρος, φέβ' ἰτέρωρον ἐκμαίνων ὄχον·

in quibus τέτρωρον ὄχον per τέτρωρον ἄρμα Eustath. in-
terpretatur in Il. Γ. p. 324, 36.—*Æqua spatia Senecæ*,
quæque arduis opposita Latinis *plana* dicuntur, sunt
Euripidis τὰ μαλθακὰ Γαίας. hic etiam opponuntur
πίτραι, saxa, loca scopulosa; Μαλθακὰ sunt proprie mol-
lia. *Mollia sunt parvis prata terenda rotis*: τὰ λεῖα καὶ
ἀναπτελαμένα δάπτειν Themistio p. 217. A.

Vs. 1233. Ἀψίδα πίτραν προσβαλὼν ὀχρήματος] *Cum
rotæ curvaturam in grande saxum impegisset, currum labi
fecit et præcipitavit*, ἰσφῆλι, κῆρυχάτισιν quorum hoc,
figurate adhibitum Demostheni p. 13, 15. Harpocra-
tion recte per ἀνίτρεψιν interpretatur. *Proprie qui cesso-
rem excutit equus*, ἐπὶ τοῖς ὀπιθίοις ἀνιστάμενος ποσὶ. dicitur
ἀναχαλίσσας hanc verbi vim spectabat Seneca Hipp.
v. 1084. ubi

pavidi sonipedes

Imperia solvunt, seque luctantur jugo

Eripere, rectique in pedes jactant onus.

Equi Hippolyti Præcipitant currum scopulis in Ovid.
Met. xv. 518. ubi v. 521.

Nec vires tamen bas rabies superasset equorum,

Ni rota, perpetuum qua circumvertitur axem,

Stipitis occurfu fracta ac disjecta fuisset.

In proximis vs. 1234. σύριγες τ' ἄνω τροχῶν ἐπὶ δύν, ἀξό-
νων τ' ἐν ἡλάτῃ, quam Clarissimus juvenis Frisius Jo. Pier-
sonus conjectura fuit adsequutus in Verisim. p. 64.
lectionem ἐπὶ δύν, pro ἐπὶ πύδυν, præter alios adhibitos
Musgravio, Codices præbent Flor. et Paris. in quo ad
Σύριγες adscriptum αἱ χοινικίδες. ad Ἐνῆλατα, πασσαλισ-
κοι. Eustathius in Il. E. p. 455. quum multa dixisset
de rotarum fistulis, five modiolis, et clavo rotæ continen-
dæ præfixo, ἀξίςque extremitati infixo, hæc etiam atti-
git Euripidis, v. 40. φασὶν (οἱ παλαιοὶ) ὅτι Σύριγες, χοι-
νικίδες, πλῆμναι Ἐνῆλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἰμβαλλόμενα,
ἢ πασσαλισκοὶ κωλύοντες ἐξίνασι τὸν τροχόν, τὰ καλεῖσθαι,
φασὶν, ἀμαξήδονα. Hinc ἀμαξήδονα nobis enotarunt H.
Stephanus in Thef. Gr. Ling. et Jo. Schefferus de Re
Vehic. i. c. 5. p. 38. mihi quidem suspecta vocis est
compositio, quam in Scholiis ad Euripidem inventam
præbuit, qualem illic legerat, Eustathius; vera vocis
scriptio fortasse videbitur Πασσαζόνια. Pollux i. 145.
τὸ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχόν, ἰμπηγνύμενοι τῷ ἄξονι, Πασα-
ζόνιον.

Vs. 1236. Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίασιν ἰμπλακίς, Δυσ-
μὸν δυσεξήνυτον ἔλκεται διδύς,] Legitur in Cod. Paris.
δυσεξήνυτον, velut interpretamentum, opinor, vocis Eu-
ripideæ δυσεξήνυτον sic enim, ut syllaba produci possit,
scribendum, recte mihi videtur Cl. Heathius animad-
vertisse: Ἀνήνυτον æque fuit in usu, ac ἀνήνυτον. nec
Δυσήνυτον tantum, sed et Δυσήνυτον invenisse videtur He-
sychius: cui talia tamen erant notissima, δισμὸς παρ' Εὐ-
ριπίδῃ δυσεξήνυτος memoratur Eustathio in Il. Γ. p. 290,
42.—Attigit Euripidea Jer. Marklandus in Eurip.
Suppl. v. 689. Sed habenis implicitum Hippolytum

hinc expresse etiam Poëtae Latini: Hippolytus Ovidii xv. 524. *Excusior curru: lorisque tenentibus artus Viscera viva trahi—videres.* Fast. vi. 743. *Exciderat curru; lorisque morantibus artus Hippolytus lacero corpore nactus erat.* Accurate Seneca Hipp. v. 1085.

*Præcepit in ora fufus implicuit cadens
Laqueo tenaci corpus; et, quanto magis
Pugnat, sequaces hoc magis nodos ligat.*

Talis Virgilio Troilus Æn. i. 480.

*Fertur equis, curruque hæret refupinus inani,
Lora tenens tamen; huic cervixque, comæque tra-
buntur
Per terram.*

Infelix Hippolytus inani curru hærens refupinus Euripidi pingitur—

Vs. 1238. Σποδύμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κέρα, θραύ-
ων δὲ σάρκα,] In Cod. Flor. legitur et Paris. πρὸς πέ-
τραις: hoc in uno quoque Cod. Musgravius invenit, in
ceteris πρὸς πέτραις: quod hic præstat: in aliis locutio-
nibus illud ipsum πρὸς πέτραις reperietur apud Æschyl-
um, in Sophocleis etiam, et Menandri reliquiis. Ex-
plicatius hæc enarrat in Hipp. Seneca v. 1093.

*Late cruentat arva, et illisum caput
Scopulis resultat: auferunt dum comas:
Et ora durus pulchra populatur lapis, &c.*

In Paris. Cod. Σποδύμενος explicatur συντριβόμενος: præ-
terea legitur in Scholiis κατακλύμενος τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς
πέτραις. Hesychii, Σποδύμενος. τυπόμενος, ἢ τὰ ὅμοια
pertinuisse videtur ad Eurip. Androm. v. 1129.

Πυκνὴ δὲ κεφαλὴ πᾶντοθεν σποδύμενος.

alia prostant in nota ad Hesych. Κατισποδύμενος sunt
accisi in Æsch. vii. c. Theb. v. 815.—Ceterum cum his
et vicinis comparandus est Sophocles in Elec. v. 747.
&c. ubi narratur Orestes v. 754.

*Φορέμενος πρὸς ἕδας, ἄλλοτ' ἔραν
Σκίλην περφαίνων' ἔτι νῦν—
Ἐλυσαν αἵματόν.*

—Ex vs. 1241. Μὴ μ' ἐξαλείψῃ attigit Clar. P.
Wesseling. in Diodor. Sic. i. p. 207. Frequentatum
Platoni Scriptoribusque optimis, verbum Ἐξαλείψαι ista
significandi virtute rarius invenietur. Illic scribi quo-
que potuit,

Μὴ μ' ἐξαλείψῃς ὃ πατὴρ τάλαν' ἀρά.

—In vs. 1246. vocolam δὲ Musgravius interjecit ex
Codd. repertam et in Flor. et Paris.

Vs. 1247. Ἰπποὶ δ' ἐκρυφθῇ, ἢ τὸ δόκητον τίρας Ταύρου
λεπταίας ὃ καί τοι δ' ὅπως χθονός.] In his ὅπως χθονός Codici-
bus debetur et Musgravius, pro ὅπως χθονός recte restitu-
tum: ὅπως legitur et in Paris. ὅποι in Flor.—Ex his
duobus Codd. recepi τὸ δόκητον τίρας Ταύρου pro vulgato
κέρα Ταύρου. in uno quoque Codicum Paris. τίρας inve-
nisse videtur Musgravius.—Primum in his observabunt
harum rerum studiosi juvenes Ἐκρυφθῇ, pro ἐκρύφθησαν,
formam Homericam, aliis quidem illam Poëtis quibus-
vis usitatam, in primis Apollonio Rhodio; sed cujus
exemplum apud hos Poetas Atticos in senariis vix alibi
reperietur. Æschylum in Pers. v. 1005. (ubi vulgatur
Ἐταφον, ἔταφον) scripsisse autumo Ἐταφιν, ἔταφιν id est
ἐτάφισαν.—Deinde pro κέρα restitutum ex Cod. δόκητον
τίρας Ταύρου, viris opinor eruditis facile probatum iri;
nec non in oraculo veteri βοὸς τίρας αἰραύλοιο quo vulga-
tur βοὸς κίρας, in Schol. ad Eurip. Phoen. v. 641. et ad

Aristoph. Ran. v. 1256. qui quidem alia legerint simi-
lia: Eurip. Or. 1001. Τὸ χρυσόμαλλον αἶσος ὅποτε γένωτο
τίρας ὁλοός. Eurip. Phoen. v. 813. Οὐραὶος τίρας Σφισγός,
—In talibus ubique τίρας, nusquam, quantum recor-
dor, adhibent κέρα.—Præterea hinc sumtum Λεπταίας
χθονός, explicatur ὃ δόκητον, Eustathio in Il. Δ. p. 372.
22.—Tandem ὅπως χθονός hic præstare videtur lectioni
Cod. Flor. ὅποι χθονός.—Recte legitur ὅποι, quo in Eu-
rip. Heraclid. v. 595.

Οὐκ οἶδ' ὅποι τις τρέφεται

perperam in isto versu scribitur apud Stobæum Οὐκ οἶ-
δα πῶς vid. Aristoph. Ἀχ. v. 206. Eip. v. 71. Ὅπως
scripserit Euripides Iph. in Taur. v. 119. an, quod vul-
gatur, Ὅποι, dubito,

χρεῖν χρεῖν

Ὅποι χθονός κρύψαντι λήσομαι δέμας

præstiterit tamen Ὅποι, ubi. Hos libros tractantibus ne-
minuta quidem talia negligenda sunt; qualia monere
non neglexit vir eximius Jo. Aug. Ernesti in Callim.
H. in Del. v. 117. Conf. R. Dawes Miscell. Crit.
p. 293.

Vs. 1250. Ἀτὰρ τοσούτῳ ὃ δυνήσομαι ποτε τὸν σὸν
πιδέσθαι παῖδ' ὅπως ἔστι κακός,] Cogitate Tragicus pro-
lixam narrationem famulo Thesei contribuit; cujus illa
personam multo mihi magis decere videtur, quam ami-
cum et educatorem, quem Jo. Racinius finxit Thera-
menem; quidquid æquus iudex filius Mich. Arnoldus
Racinius dixerit dans les Mémoires de l'Acad. des Inscrip-
t. viii. p. 311, 312.—Ob verborum structuram hæc
Euripidis attulit L. Kuster. in Aristoph. Pl. v. 55.—
Pro τοσούτῳ ὃ, Musgr. ex uno Cod. dedit τοσούτῳ ὃ
ex duobus ego Flor. et Par. τοσούτῳ γ' ὃ nihil refert
hoc an illud probetur; apud Tragicos tamen absque
illa necessitate pro τοσούτῳ scribitur et τοσούτῳ Soph. Aj.
v. 441. Καὶ τοι τοσούτῳ γ' ἐξέπρασθαι δοκῶ. Atqui hæc
saltem unum planissime novisse videor. Elec. v. 334. Καὶ
τοι τοσούτῳ γ' οἶδα. CEd. T. v. 1454. Philoct. v. 1299.
Quam hic interjeci literam requiri apud Thucyd. P.
82, 7. monstrabit similitum comparatio.—Hæc autem
Euripidis et sequentia bis in dramate Χρ. Π. auctor
παρὰ δὲ ista dicit Maria v. 321.

*Οὐ γὰρ τοσούτοι σὺ δυνήσῃς σῷ ποτε,
Οὐ δ' εἰ (ἦ) γένος πᾶν δαιμόνιον σοι συνδράμη,
Καὶ γῆν ἅπασαν ῥημάτων πλῆσιν κακῶν
Ἐπεὶ μιν ἰσθλὸν ἔστ' ἐπίσταται κλισίῃς.*

De Præceptore suo Josephus senator ad Mariam v.
1297.

*Ἀτὰρ τοσούτοι ὃ δυνήσομαι ποτε
Τὸν σὸν πιδέσθαι παῖδ' ὅπως οὐκ ἰσθλὸς ἦ
Οὐ δ' εἰ τὸ (ἦ) γένος σύμπαν τὸ βροτῶν λίγη γένος,
Καὶ τὴν ὅλην γραμμάτων πλῆσιν τις
Ἵλην, ἐπεὶ μιν ἰσθλὸν ἔστ' ἐπίσταται.*

Vs. 1253. Καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ γραμμάτων πλῆσιν τις Πύ-
κην, ἐπεὶ μιν ἰσθλὸν ἔστ' ἐπίσταται] Suum nunc ex Codd. Par.
et Flor. recepit Tragicus, cujus loco Homericum μὲν ir-
repperat: Nunc Hesychius explicat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό· qui-
bus addere potuerat αὐτὸς, αὐτὰς, αὐτά· his enim etiam
significandis Nunc apud Atticos interdum Poetas inservit.
—H. Stephanus Thef. L. G. T. iii. p. 259. E. "Apud
"Euripidem, inquit, in Phædra Πύκην ponitur pro pu-
"gillaribus sive codicillis e picea seu larice factis ante
"repertum chartæ usum. Δίλτος ἐκ πικρῆς ξύλου,

"Eustath." Nituntur ista his apud Eustath. in Il. Z. p. 489, 53. Οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ κατ' Εὐριπίδην Φαίδρα. ἰσθὰ μνήμη Πεύκης καίται, φασί, (490.) πύκην ἐκείνην τὴν ἐν τῇ χεὶρὶ τῆς Φαίδρας δέλτον, τὴν κατὰ τοῦ Ἰππολύτου, ὡς ξυλίστην ἔσσαι καὶ ἴσως ἐκ πύκης, διὰ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ἔξω ἐντύπωτον. Alibi quoque Hippolytus Euripidis Phædræ nomine citatur Eustathio; fierique adeo potest, ut in editione dramatis prima tabella Πεύκη fuerit dicta, qua credulum illa maritum decepit, et innocentem Hippolytum perdidit: hac in Editione dramatis secunda tabella Phædræ nusquam nisi Δέλτος vocatur vs. 856, 865, 1057. Tales tabellas ligneas Πεύκην mihi dixisse videtur Eurip. Iphig. in Aul. v. 29. ubi senex ad Agamemnona quid caperet consilii prorsus incertum:

Δέλτον τι γράφεις
Τῆδ', ἢν πρὸ χειρῶν ἔτι βαράζεις,
Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συλίσῃς,
Καὶ σφραγίσῃς, λύεις τ' ὀπίσω.
Ῥίπτεις τι πύκην Πεύκην, θαλερὸν
Κατὰ δάκρυ χέων.

quam picturam jure velut admirabilem laudat ipse quoque Poëta Michaël Arnoldus Racinius, dans les *Mémoires de Littérature de l'Académie R. des Inscript. et B. L. T.* viii. p. 290. Euripidea, illinc, ut opinor, sumpta, feliciter Ovidius in sororem transtulit, illegitimum amorem suum fratri per epistolam indicaturam, Met. ix. 522.

Incipit; et dubitat; scribit; damnatque tabellas;
Et notat; et delet; mutat, culpatque, probatque;
Inque vicem sumtas ponit, positasque refumit.

In istis Euripidis quid per Πεύκην præter tabellas, quas abjicit Agamemnon, intelligi possit non video. Tabellas ex pinu factas propria adpellatione vocabant Πινάκιον, et Πινάκιδας. Nec penes me dubium ullum est, quin ad Phædræ tabellas famulus respexerit, dum, pro innocentia libere loquens, sibi quidem negat unquam persuasum iri, Hippolytum criminis reum esse, cujus in Phædræ tabellis accusaretur; si vel omne genus muliebri laqueo vitam finiret, et non unam quis duntaxat ligneam tabellam, sed montis Idæ piceas (piceis illicibusque frequens mons erat Idæ) omnes impleter accusatationibus in Hippolytum incis, quem integerrimum cognovisset. Hæc mihi famuli Euripidei sententia, prorsusque aliena videntur quæ nobis narrat Eustathius; illud quidem non male observans in Il. A. p. 766, 12. ὥσπερ Δρυὲς ἄπαν δένδρον, ἥδη δὲ τὸ Πεύκην, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ, τὴν ἐν Ἰδῇ Πεύκην. Sed non inspecto volumine Tragædiarum ista, partim olim excerpta sibi, scripsit Eustath. in Il. Z. p. 490, 13. postquam morem memorasset antiquum amicorum vel puellarum nomina corticibus arborum incidendi, εἶπεν, αἰτ, λαβὼν Εὐριπίδης ἔφη τὸ, μὴ αὖ ἀγαθὰς εἰπῶν τὰς γυναῖκας, ὅδ' εἰ περὶ τούτου τὴν ἐν Ἰδῇ γραμμάτων πλῆθει τις Πεύκην. Ἰσθὰ δ' οὐ μὲν, ὡς ἐκ αὐτῶν εὐλογῆσαι τὰς γυναῖκας, ὅδ' εἰ πάντα τὰ Ἰδαῖα δένδρα καταγραφῆναι Καλαὶς εἶναι τὰς γυναῖκας. Hæc ut ut aliena sint, veterem tamen istam consuetudinem hic quoque respexit Euripides; de qua notarunt If. Casaub. Anim. in Athen. iii. c. 7. Lect. Theocr. c. ix. et R. Bentley ad (Elegiæ) Callimachi Fragm. ci. p. 466.

Vs. 1258.—νῦν δ' αἰδέμενος] In Flor. Cod. scriptum,

Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδ' ὅμῳ μ' αἰδέμενος: mox in Paris. Θεὸς, ἐκείνους δ'—tandem in hoc Cod. ἐπαχθόμενος in Flor. ἀπαχθόμενος quorum prius, absque Codd. excogitatum ingeniosissimo Jo. Pierfano Verisim. p. 67. munitum auctoritate Codicum Musgravius restituit Euripidi, cui sane scribi potuit etiam:

Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδ'. ὅμως δ' αἰδέμενος
Θεὸς, ἐκείνους δ', ὅτι ἐγὼ ἐξ ἑμῶ.
Οὐδ' ἥδομαι τοῖσδ', ἔτ' ἐπαχθόμενος κακοῖς.

Ad hanc sententiam quam narrat historiam Barnesius minime pervulgatam hausit ex G. Canteri Annot. in Lycophr. Cass. v. 116. qui versum illic adhibuit Euripidis, et sua didicit a Johanne Tzetzæ in v. 124. ubi filios ab Hercule occisos Ægyptius Proteus cum intellexisset, ἡ γὰρ μὲν ὅτι παῖδες ἦσαν αὐτῶν, ὅτι δὲ ξυνοικίοντες ἐδὶ δακρύοις. In Hipp. Senecæ Theseus v. 1114.

O nimium potens,

Quanto parentes sanguinis vinclo tenes,
Natura! quam te colimus inviti quoque!
Occidere volui noxium; amissum fleo.

Conf. Soph. Elec. v. 769, 773. In Gallica Tragædia Theseus:

Je t'aimois. Et je sens que malgré ton offense
Mes entrailles pour toi se troublent par avance.

Hac in parte quanto diversum ab Euripideo suum nobis Theæa expinxerit Jo. Racinius, hujus filius demonstrat, ad Græcum Gallicum drama comparans, dans les *Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. viii. p. 310.*

Vs. 1261. Πῶς δ' ἐν; κομίζεις, ἢ τί χρὴ τὸν ἀδελφὸν Δρασαντας ἡμᾶς σὴ χαρίζεσθαι φρονί;] Voculas Πῶς δ' ἐν; ad mentem Marklandi sic a reliquis separavi, prout alibi leguntur et in Eurip. Hel. v. 1282. Πῶς δ' ἐν; ἐς οἶδμα τῶν τρέων καδίστη; Hic aliis videri poterant illæ cum verbo φρονί; jungendæ; φρονί; δ' ἐν; Πῶς—non mihi; quia tum ὅπως requireretur. Berglerus ista confert cum Aristophaneis in Pace v. 357. Conf. Æschyli Choeph. v. 682. Soph. Trach. v. 394.—Hos versus et sequentes ita παραρθεὶς Conditor dramatis Xp. Π. v. 1291.

Πῶς δ' ἐν; κομίζεις ἢ τί μὴ (χρὴ) διδραμότας
Τὸν νεκρὸν ἡμᾶς σὴ χαρίζεσθαι φρονί,
Φρονί; δ', ἡμῶς δὲ χρωμένη βυλίσματα,
Συγὴ φέρ' ἔσται γὰρ τὸ σύμπαν ἐνπρωπῆ;
Οὐδ' ὅμῳ εἰς σὸν παῖδα τιθνήσκ' ἴδης.

Qui sequitur in Euripideis vs. 1265. est et illic v. 1486.—vs. 1266, 67. ordine leguntur inverso in Cod. Paris.

Vs. 1268. Εὐ τὰν θειῶν ἀκαμπτον φρένα Καὶ βροτῶν αἴσιν, Κύπρι, σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν Ὀκυράτω πτερῶ] Hoc quidem Chori cantico, ab hac certe parte dramatis fatis alieno, nihil adeo continetur, quod non aut supra jam fuerit significatum, (v. 447, &c.) aut alibi huic quoque Tragico dictum, de Veneris imperio ejusque filioli latissime patente. Hic puerulus, ἀρχὸν ὕρατον καὶ γῆς καὶ θαλάττης, si Jovem ipsum sæpe cælo detraxit, non mirum est, si homines et animantia reliqua victa domat. Præter ceteros hujus θειῶν τι καὶ θρωπῶν τυράννης potentiam eleganter laudat Oppianus Ἀλ. iv. 34—39.—Carminis initio ad θειῶν ἀκαμπτον φρένα adscriptum in Cod. Paris. ἀκλιντον. Flectit Amor Deorum etiam mentem, quam alius nemo inflectat. Hesychio Ἀκαμπτον recte redditur ἀκατάκλαστος Ἀκαμπτης, σκληρός. alibi Hesych. Ἀκαμπτον, ἀκατάκλαστον. Reperiuntur et Ἀγ-

καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι ἄγαμνητος quæ formâ tantum distant. Æschylo in Prom. V. v. 163. Jupiter

Θείμιος ἄγαμνητος ἴσος

Δαίμονας ὑπερβύτας γένους.

et hunc ipsum tamen victum domat Amor. Hercules ψυχὰν ἀκαμνητος est in Pindari Ἰσθμ. iv. 89. feroci Medæ ἀκαμνητος θυμὸν dat falsus Orpheus Argon. v. 992. — Qui dicitur hic Euripidi ποιητικὸς ἄλλος est versicoloribus alis—Amor in epigramm. Virgilii Anthol. Lat. T. i. p. 38. ubi lectionem istam egregie tuetur Celeberr. P. Burmannus Secundus. — Quis primus Cupidinem pinxerit alatum ignorasse videntur veteres. Schol. in Aristoph. Av. v. 575. Νεωτερικὸν, τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἑρωτα ἐπιρῶσθαι. Simmias quidem Rhodius Cupidinem Deorumque adeo antiquissimum alatum finxit: cum cœlestem ille civitatem misceret, cœlo dicitur ejectus, alis ante puero præcisus, ne in cœlum revolaret, Aristophonti Comico ap. Athen. xii. p. 563. B. ubi præterea Cupidini ablatas alas Dii dedisse dicuntur τῇ Νίκῃ. Porphyrius α. A. iii. § 16. οἱ Ἕλληνες, inquit, τὰς Μῦσας ἐπὶ ἑρῶσιν, καὶ τὰς Σερεῖνας, καὶ τὰ αὐτὰ δὲ τῇ Νίκῃ, καὶ τῇ Ἰρί, καὶ τῇ Ἑρῳ, καὶ τῇ Ἑρμῇ. Eubulo vel Araroti ridetur pictor, seu fictor, qui primus Amorem fecerit alatum, apud Athen. xiii. p. 562. C.

Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνδρῶπων ἄρα

Ἡ κροπιδασίας Ἑρῶν ὑπερβύτας;

&c. sic ista legenda sunt. Laudatur Propertio, Comici Græci locum respicienti, ii. El. ix. 1.

Quicumque ille fuit puerum qui pinxit Amorem,—

Idem non frustra ventosas addidit alas.

Secundum Cornutum de N. D. p. 200, 6. Πτερυγὸς fingebatur, ὅτι κροπιδας ποιεῖ. sic corrigo vulgata καὶ φόνος in MS. erat κροπιδας. Comicorum loca, quæ designavi, spectabat Eustath. in Il. x. p. 979, 27. Epigrammata dantur pervenusta, quibus alatus Cupido pingitur in ea quoque parte Anthologiæ, quæ scripta latet. Πταρὸς dicitur in hoc disticho Meleagri,

Οὐκ αὐτὸν τὸν Πταρὸν ἐπὶ μνημῆ, ὃ ποτ' αἶν ἔγνω

Ἐκ μορφῆς, τίς ἔφν, Ζεῦλος, ἢ τίς Ἑρως;

in Cod. MS. legitur, ἐπὶ μνημῆ—et, εἴ τις Ἑρως.—Sic et in his Euripideis vs. 1275.

Θάλλει δ' Ἑρως,

Ὡς μαινομένη κραδίᾳ

Πταρὸς ἰφορμάσιν

ubi scribitur in Flor. ut in aliis Codicibus, ἰφορμάσιν in illo quoque μαινομένην κραδίᾳ, sive κραδίᾳ quorum illud vulgatæ formæ postponerem: vid. Eur. Phœn. v. 448. Or. v. 1553. sed præferrem vulgatis δ' μαινομένην κραδίᾳ Πταρὸς ἰφορμάσιν cuius cor furens invaserit Pinniger: neque enim Amoris est sed amantis μαινομένην κραδίᾳ quale Medæ tribuitur in cognomine Trag. v. 433.—Pro αἰδομένη ex Codd. Flor. et Paris. vs. 1279. αἰδομένη Poëta recepit; γὰρ—Τὰν αἰδώς αἰδομένην δικάσεται, terra, quam sol aspiciit splendore suo collustratam.

Vs. 1285. Ἀπὸς δὲ κέρη σ' Ἀρτίμης αὐδῶ, Θεοῦ τί τάλας τοῖδε συνήδη;] Pro αὐδῶ, in versuum horum primum αὐδῶ recepi, Cod. Flor. auctoritate munitum; in altero, tantum in γ mutato, pro συνήδη, scribendum arbitror,

τί τάλας τοῖδε σὺ γ' ἦδη;

Nihil quidem est, cur αὐδῶ suspectum videretur, nisi spectatæ bonitatis Codex αὐδῶ præberet, hoc autem

Euripidis consuetudo confirmaret. Quæ hic ex machina prodit in scenam Diana, Te, Theseu, inquit, ego Lætonæ filia Diana compello. Qui prodit in ejus Orestæ, ad Menelaum Apollo v. 1664.

Φοῖβός σ' ὁ Ἀπὸς παῖς ἐδ' ἰσγὺς ὦν καλῶ.

Castores ad Ægypti Regem in Helenæ v. 1660.

Θεοκλύμην, γῆς τῆσδ' ἀναξ, δισσοὶ δὲ σι

Διόσκυροι καλῶμεν.

In Ione Minerva v. 1555. Ἐπώνυμος δὲ σὺς ἀφικόμενος χθονὸς, Παλλάς. Eadem in Aj. Soph. v. 73, Λίαλα φωνῶ. Nimis vero frequenter Poëta Philosophus vindice dignos nodos nexuit, quibus solvendis Deos Deasve intruderet: Hic quoque machina D. Heinsio displicuit ad init. Hipp. Senecæ, cujus in Horat. conferri possunt Notæ p. 84, 85. neque placuit illa Michaëli Arnoldo Racinio, nobilissimi Tragici Filio, illam tamen ex istius ævi moribus excusanti, dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. viii. p. 312, 313.—In istis, τί τάλας τοῖδε συνήδη; compositum illud alienum, aptissimum simplex videtur, τί τάλας τοῖδε σὺ γ' ἦδη; quid tu miser bisce malis delectaris? Supra dixerat Theseus v. 1258, 60. ante Λόγισον ἦσθην τοῖδε· nunc tamen οὐδ' ἦσθην τοῖδ' ὅτ' ἐπαχθομαι κακοῖς. Soph. Aj. v. 272.

Αὐτὸς μὲν ἦδ' οἷον εἶχεν ἰσ κακοῖς.

Nostrum ἦδη Suidæ restituendum, ubi vulgatur, ἦδη τίρῃ σὺ, Jam tu delectaris: scribendum enim sine controversia ἦδη, τίρῃ σὺ, tu delectaris. Nemo nisi memor Euripidei versus intelliget quid sibi velint ista Suidæ: Εἶση γνῶση· Εὐριπίδης, Εἰ σώσωμαι σ' ἐξ Ἀνδρομέδας. Interpres, Si eripueris te ex Andromedæ manibus. Imo versus est ex Euripidis Andromeda: Ὡ παρθεῖν εἰ σώσωμαι σ' εἶση μοι χάριν—Hoc in loco hærebit aptius simplex ἦδη contra, quod hic vulgatur, verbum compositum libenter restituerem Diodoro Siculo xiii. p. 559, 26. καλὸν τὸ τ' τύχης ἀντιπρατήσεως ἔχειν τὴν συναλγήσονται, καὶ πάλιν ἐν τοῖς κατορθώμασι τὴν συνδομήσονται pro vulgato ἡδομήσονται. quibusvis Scriptoribus συναλγῆς sive συναλγισθῆναι, et συνήδισθαι sic opponuntur. Συνήδισθαι significat in alterius re læta lætari: ἰφιδισθῆναι, malis alicujus insultare. Quibus hic σὺ γ' ἦδη placebit, pro συνήδη· his facile persuaserim pro συνεπίσθην Luciano restituendum ὅπως δὲ καὶ σὺ γ' ἐπίσθην, T. iii. p. 289, 10.

Vs. 1288. Ψεύδεις μύθοις ἀλόχῃ πισθείς Ἀφῶν, φανερὰν δ' ἔχεις ἄταν] Ablata litera versus sanabitur ex Ed. prima si scribatur, φανερὰν δ' ἔχεις ἄταν. fietque paræmiacus; neque in anapæsticis ἔχεις displicebit. Clar. Musgravius placuit. φανερὰν δ' ἔσθης ἄταν qui trium Codicum auctoritate ἀλόχῃ πισθείς, (quod est et in Paris.) legi maluit, quam πισθείς ἀλόχῃ.—Hæsit in Ἀφῶν Ἄμ. Portus, censuitque tandem positum pro ἀφανῶς. verum vidit Heathius. Jungendum illud cum πισθείς· πισθῆναι τὰ δίκαια· εἰ πισθῶμαι ταῦτα, ista mihi persuaderi non sino, et similia sunt in usu: manifesta hic est oppositio inter τὸ πισθῆναι ἀφανῶν, et φανερὰν ἔχειν ἄταν in Rhefo v. 743. οἷά τις ἡμᾶς δρασσας ἀφανῶν φησὶν, φανερὸν θρηξὶν εἰνδὸς πολυπύσας.—Hic falsis uxoris verbis obscurâ persuasus Theseus in manifestam calamitatem inciderat. Euripidis sententiam sic expressit in Hipp. Senecæ Theseus v. 1209.

dum falsum nefas

Exsequor vindex severus, incidit in verum scelus.

—In sequentem vs. 1290. litteram ex Cod. Flor. restitui; Πῶς δ' ἔχ' ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτει Δίμας αἰχμηδαίς; *H, πῆνός αὖν μεταβάς βίον, Πῆματος ἔξω πόδα τόνδ' αἰχμηδαίς; —In his ad Μεταβάς adscribitur in Par. Cod. ἀντὶ τῷ μεταβαλόν. Pro πόδα τόνδ' αἰχμηδαίς, in Flor. Cod. legitur, πόδα τόνδ' αἰχμηδαίς, quam lectionem probasse videtur, Cl. J. F. Gronovius. *Αἰχμηδαίς est et in Parif. sed illic etiam adnotatur altera lectio: γράφεται *Αἰχμηδαίς, ἢ ἀντὶ τῷ ἀναφίρει, ἀνάγει. —Ad Μιλαβάς βίον hanc etiam pertinent in Scholiis, μιλαβέσας, μιλαβαλόν, μεταλλαξας ζῶν, καὶ ἀλλοιωδαίς εἰς ἔριον. mihi πῆνός αὖν μεταβάς βίον videtur insolentius; quumque Πῆματος in Euripideis plerumque semper adhibeatur velut adiectivum, hic quoque scripsisse:

Πῶς δ' ἔχ' ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτει

Δίμας αἰχμηδαίς;

*H, πῆνός αὖν μιλαβάς βίον

id esset εἰς πῆνός, sive ἔριος, βίον μιλαβαλόν, seu μιλαβαλόμενος: sic loqui solitos monitum fuit in nota ad Eurip. Phoen. v. 1222, quæ hic, eadem junguntur in Medæ v. 1296.

Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφί κρυφθῆναι κατὰ

*H, πῆνός αὖν σφί εἰς αἰθέρος βάθος,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσιν δίκην.

—In sequenti versu sincera lectio videtur vulgata, Πῆματος ἔξω πόδα τόνδ' αἰχμηδαίς id est ἀναφίρει, ἀνάγει, sive αὖν ἔχης. *Αναφίρει πόδα, pedem retrahit, est in Eur. Phoen. v. 1419. in Troas v. 332. Χόρται μᾶτερ, χόρται, *Αναφί πόδα σόν. hic etiam *Αιχμη scribi potuerat, attolle pedem tuum: vid. Aristoph. Av. v. 1717. et Bergler. Apud Suidam in *Αιχμη Comici sunt ista Theopompi, (non historici), *Αιχμη μοι τὴν χεῖρα ut apud Lucian. T. i. p. 783, 25. αἰχμη αὐτὴ τὴν χεῖρα. —Nostra Stanleius attigit in Æschyli Prom. V. v. 263. *Ελαφρόν, ὅς τις πημάτων ἔξω πόδα *Εχῃ, παραινῶν. —Ut Homero dicitur αὖν—ἰέρει, pro ἀνίγει, notante Suida in *Αἰν, ἀντὶ τοῦ ἀναί. contra nonnunquam et in aliis compositis et in *Αἰχμη præpositio ἀνα adhibetur pro adverbio αὖν. Idem Suidas: *Αἰ δὲ ἔχων, ἀντὶ τῷ αὖν τὸ δὲ ἔχων καὶ Σοφοκλῆς. Τὸν οἶνον αἰχμηδαίς κισσόν ἀντὶ τῷ αὖν ἔχοντα. vid. in hunc Suidæ locum eruditiss. Jo. Toupus i. p. 44. —In vs. 1294. pro *Ὡς τοῖς ἀγαθοῖς, tres Codices præter Schol. (quibus accedunt Flor. et Parif.) Musgravio præbuerunt *Ὡς εἰ τ' ἀγαθοῖς: cujus ille loco recte, mea quoque sententia, corrigendum censuit, *Ὡς εἰ γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ὃ σοι Κτητὸν βίον μῆρος ἔστιν.

Vs. 1296. *Αὖν, Θεοῦ, σὺν κακῶν κατάρασιν.] Ad hanc vocem adscriptum in Parif. διήγησιν.—Hinc in Xp. Π. v. 259.

*Αὖν, ἰὺδα, σὺν κακῶν κατάρασιν,

Καὶ τοὶ προκόψω γ' ὑδίν.

Ista vero, Καὶ τοὶ προκόψω γ' ὑδίν, ἀλγυνὴ δὲ σι: sive potius hinc expressa Menandrea videri queat respexisse Terentius in Andr. iv. 1, 16.

atque aliquis dicat, nihil promoveris;

Multum molestus certe ei fuero.

—In vs. 1298. *Ἄλλ' εἰς τόδ' ἤλθον: vulgata contra Barnesium aliosque jam fuit adfirmata ad Eurip. Phoen. v. 1409. Male Eustath. in Il. A. p. 123, 23. εἰρηται παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰσχυλῶν τὸ, Εἰς τόδ', ἀντὶ τῷ ὥς τότε. significatur enim, sed in illud, vel hunc in finem veni, ut &c. (ὥς) παιδὸς ἐκδοῦναι φρίνα

Τὸ σὺ δίκαιον, ὡς ἐπ' εὐκλείας θάνατον.

Ultimum præbuerunt Codd. Flor. et Parif. pro θάνατον. Modus optantis Deæ minus congruit; et ὡς pro ἵνα positum, subjunctivo quoque jungitur Eurip. Alc. v. 75. Or. v. 265, 797, 1634. In Hec. v. 712. Χρυσὸν ὡς ἔχει κτανόν in MSS. Leid. est ἔχῃ ut v. 1252. Ἄλλ' ὡς ἔχῃ τὸν χρυσόν.—Hic præterea minus commodum videtur ὡς εὐκλείας θάνατον: quia non tanquam causa mortis ἢ εὐκλεία consideratur; sed significatur, ὡς εὐκλείας vel εὐκλείας ἀποδάνη, ut non inglorius moriatur: placebit fortasse Reiskii conjectura legentis ἐπ' εὐκλείας.—In vs. sequenti, pro τρίτων τινὰ, Flor. Cod. dat τῶν τρίτων ut in fine versus τῶν τρίτων, Phoen. v. 417. Helenæ v. 1282. Aristoph. Ach. v. 919.—vs. 1302. attigit Eustath. in Il. A. p. 383, 36. ἢ Παρθένης ἰδοὺ ἐν Ἰσχυλῶν τῷ τῇ εἰ δὲ φθορῶν φιλεῖν λέγεται.

Vs. 1303. Δηχθῖσα κέντρον] Amoris, sive Veneris stimulis percussa meo quidem iudicio dici debuit; neque ab Euripide, aut istius ætatis, vel proximæ, Poëtæ dici potuit Phædra Veneris morfa stimulis: Δηχθῖσα κέντρον si vel in omnibus inveniatur exemplaribus scriptis, vocem suspicor jam ante hic quoque fuisse leviter vitiatam, quam Codices scriberentur qui supersunt. Fac una littera minus prave scriptum jam olim Δηχθῖσα. Hinc, ut Δηχθῖσα facile potuit efformari, sic etiam potuerat effingi Πληγῖσα: quod quidem in hanc sedem revocandum arbitror atque Euripidi velut suum restituendum. Suum dico, quia sic, præter ceteros, loqui solet: supra Veneri Phædra dicebatur Hipp. v. 38. γίνωσα, καὶ πεπληγμένη Κέντρον *Ερωτος ubi quadam profant alia: in Æolo Antiphanes apud Athen. x. p. 444. C.

Μακαριὸς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς

Πληγῖς τίς μὲν ἰπικράται τῆς συμφορᾶς.

quorum priora probabiliter ipsius sunt Euripidis ex Æoli prologo verba: (vid. Aristoph. Nub. v. 1574. Schol. in istum locum, et ad Ran. v. 873.) Hermesianax Athen. xiii. p. 538. A.

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Χρυσίδος ἐν μὲν ἔρωτος

Πληγῖς.

Libanius T. i. p. 48. B. ὁ μοιχὸς ἔρωτι πληγῖς ἔλαψεν μιᾶν οἰκίαν διδόν μιν, ἀλλ' ἐνὶ (L. ἐν ἐνὶ) τὸ κακὸν ἔφαται. Amore percussum Latini dixerunt Poëtæ: Amore percussum gravi, Horatius Epod. xi. 2.

magno laudem percussus amore

Euryalus dicitur Virg. Æn. ix. 197. percussus amore Venandi, Nemesian. Cyneg. v. 97. Scripsisse potius Propertius videtur i. El. vii. 15.

Te quoque si certo puer hic percusserit arcu;

quam concusserit, quod vulgatur. Inque cor bamata percussit arundine Ditem, Ovidius Met. v. 384. volucres dictæ sunt Veneris vi percussæ corda Lucretio i. 13. stimulos et tela Veneris Amorisque calcaria memoranti: iv. 1046. Veneris qui telis accipit ictum; est v. 1074. Pinnigeri calcaribus ictus Amoris: Veneris stimuli sunt in L. iv. 1219. ut in Columellæ de R. R. x. 198.

Bacchatur Veneri, stimulisque Cupidinis actus:

ictus esset πληγῖς, actus est *Ερωτος κέντρον ἰλαυνόμενος. Agitor, stimulos, versor in amoris rota, Plautus Cist. ii. i. v. 4. sed ira, invidia, Amoris, stimulis agitari, notissimæ sunt locutiones.—Jam vero Amoris, seu Veneris Δηχθῖσα κέντρον, Morfa stimulis, mihi sane non videtur

Euripidea locutio. Non eo tamen hæc accipi velim, ac si *morsum* ignorarem *Amoris*. Dici quidem mulier potest ἡμῖν, sive ἑλωτοῦντῃ ἀρχαῖου (Heliodor. x. p. 503, 22.) neque Phædra tamen, Veneris ictu gravissimo percussa, stimulisque Cupidinis vehementer agitata. In amore γλαυκὸς ἡ ὄδῃ τῆς σέβης δάκρυα, Lucian. T. ii. p. 400. ἡμῖν δῖγμα Sophocli memoratur apud Plutarch. T. ii. p. 619. A. Amans Jupiter

Πρὸς λείπτου ἤτι, παρὰ τὸν ἀδωγαμένους,
eidem Sophocli apud Clem. Alex. Strom. v. p. 716,
26. Amoris δῶγμα est in Xenoph. Ἀπομ. i. p. 422,
8. In ejus Symp. Socrates p. 516, 12. ἐγὼ ὥσπερ ὑπὸ
δαρὶς τινοὺς διδωγμένους τὸς τε ὤμους (quo humerum attige-
rat Critobuli) πλεῖον ἢ σῶντι ἡμέρας ὠδαξεν, καὶ ἐν τῇ παρ-
δίᾳ ὥσπερ κῆσμά τι ἰδοῦναι ἔχουν. hinc in Platonis etiam
Sympos. p. 218. A. διδωγμένους explicandum. Apud
Athen. Aspasia v. p. 219. C.

Σώκρῳτις ὑπὲρ Ἑλλάδος με πόδῳ δαχτυλῖς φρένα τὴν σὴν

Παιδὸς Διηγομαίχης ἢ Κλεινίου.

Sed de amore toties loquutus Euripides nusquam dixit
 ἔρῳτι δαχθῆναι, nedum Amoris Κέντροις δαχθῆναι, de furo-
 re infantientis amoris. Κέντρον stimulus est in Euripideis,
 sive flagellum, μάτιξ et Veneris Πλαγυῖσα κέντροις, Per-
 cussa stimulis. Huc, opinor, non advocabitur ex Eurip.
 Med. v. 110. δαχθῖσα καποῖσιν Alc. v. 1100.—λύπη
 καρδίας δαχθῆσθαι, qualia quibusvis sunt Scriptoribus
 usitata: *Anxia curis Mordeatur*, est in Statii Sylv. iii.
 Ecl. iv. 72. *Mordear opprobriis falsis*, Horatii, &c. quo-
 rum affatim collegit Th. Gataker. in M. Antonin. xi.
 18. p. 333. Sunt enim hæc et similia valde diversa.
 Neque hoc vereor ut quis sibi in animum inducat, pos-
 se tamen Phædræ dici Veneris δαχθῖσαν κέντροις cui
 velut apes Amor aculeum suum, κέντρον dictum, immi-
 serit. Non nescio hic dici posse speciosa quædam.
 Apud Theocritum, Amor, Venere quoque iudice, ἴσος
 ἐστὶ μέλισσαις. Ut apes suum spiculum cuti, sic Cupido
 suum quoque κέντρον in cor infigit:

Πιπρὸν αἰσι κραιδίαι κέντρον Ἔρωτος ἔχει,
 est in ep. Meleagri Anthol. vii. 13. Apis spiculum in-
 figens dicitur ἔγχρυσαι τὸ κέντρον et ἔγχρυσαι· hoc forsitan
 et de Cupidinis telo fuerit adhibitum: apud Apollon.
 Rhod. iii. 764. legitur in Cod. MS.

ὅππότε' αἰείας

'Ακάματοι γραπίδισσι ινὸν ἰνέψωσι' Ἐρωτις,
 Illud mirum in Eustath. de Ism. Amor. vii. p. 269.
 ος πικρὸν ὡς ἐκ καρτῆρος μελίσσης πικρὸν φλογμαίνει τοῖς πα-
 θισιν· literis ille saltem sejunctis dederat, ὡς ἐκ κέντρων οὔης
 μελίσσης πικρὸν. Ne naturæ quidem pictoris Virgilii
 pervenustum illud Georg. iv. 237.

VEREDELUNG

*Morsibus inspirant, et spicula cæca relinquunt,
nedum cetera mihi hic vulgatum Ἀρχαῖον tueri viden-
tur.*

Vs. 1306. Ο δ', ὡς περ τῶν δικαίων, ἐν ἐφίπνετο λόγους.] In Flor. ἐφίπνετο legitur in Par. Ὡς ὡς περ ὡν δικαίους ἐν ἐφίπνετο. De quibus ultimum, in alio quoque Cod. repertum, placuit viro Clar. tanquam usitatius: sed et alterum in senarios suos admisērunt Tragicī: ἐφίπνετο et ἐφίπνετο leguntur in Soph. CEd. T. v. 1512. Antig. 1210. Trach. v. 1091. Alterum si plures darent Codd. ὡς περ ὡν δικαίους, non deterius vulgato judicaretur; hæc enim sequuntur,

එද්දී, ආදිය ඉතිරි තැබුවානම්,

Ὁρῶν ἀφ' ἱδρὸς πίστες, εὐσεβὲς γιγνώσκων,

Ista autem duo, ὡς δίκαιος, et εὐσεβὴς γυνὴς, omnia complectuntur officia Dīs, hominibusque præstanda: *Æmatibion æqui cultor, timidusque Deorum*, Aristophani *Θεοσβῆς* καὶ δίκαιος ὡς αἰνῶν in libris nostris Sacris talis δίκαιος dicitur καὶ εὐσεβής. — In istis autem Οὐδ' αὖ — Ὁρῶν ἀφ' οὗδε τίς αὖ — probari non debebat verbum ἱσοφύλας quod versum pessumdat. — In vs. 1311. Ἡ δ', εἰς ἔλκετος μὲν πύργῳ, φεβυμίστῳ, (*Indicii metu*, Ovid. Met. xv. 503.) ψευδὴς γραφαῖς ἔγραψε. Cod. Paris. præbet ψ. γ. ἔταυξε, fortasse genuinum. Quod hic Dianæ dicitur, ipsa se fecisse confitetur in Senecæ Hipp. Phædra v. 1192.

falsa memoravi ; et nefas,

Quod ipsa demens pectore insano bauferam,

Mentita finxi : vana punisti pater ;

Juvenisque castus crimine incestæ jacet,

Pudicus, insons.

In vs. 1314. *ὡς δὲ οἰμώξης πλείον*, optime recepit ex Codd. Musgravius, pro vitioso *οἰμώξη*.—Versui 1315. subjectam sustuli notam interrogandi: "Ἀρ' initio periodi sæpe notat *utique*: "Ἀρ' οἰσθα. *Nosli utique vel fans*.—In v. 1319. *ἦσαν* in Cod. Paris. redditur *ἐπηγύλατο*.

Vs. 1321. Ὅς ὅτι πίσι, ὅτι μάντιον ὅσα Ἑμειας, οὐδ' ἄλογας, ὃ χρόν μακρῷ Σείψιν γ' ἱμιας.] Quod est in Codd. Flor. et Parif. Σείψιν παρέχας non sane natum ex interpretamento, sed prioris potius Editionis fuisse videtur lectio; Σείψιν γ' ἱμιας, ut elegantius, in secunda positum. In ἱμιας et ἱμιας Eustathio quaesita videbatur παρέχουσι in harum enim exemplum ad Il. Δ. p. 372, 20. profert καὶ τὰ Ἑμειας καὶ Ἑμιας παρ' Εὐρυπιδῆ in τῷ, — ὃ μάντιος ὅσα Ἑμειας, ὃ χρόν μακρῷ σείψιν (imo σείψιν γ') ἱμιας. Variis inservit loquendi formis Νίμειν, tribuere. Nihil odio, nihil amicitiae tribuens Luciano dicitur de Hist. Scrib. T. ii. p. 55. ὃ (L. ὃ τι) μίσει, ὠδὲ φιλία Νίμειν. Eidem Socrates de Saltat. p. 282. μέγιστον Νίμειν εὐρυθυμία καὶ εὐμυσία. Sophocles Aj. v. 28.

Τὸν δ' ἔν' ἰκύνω πᾶς τις αἰτία νόμοι·

illi quisque culpam tribuit: id est αἰς αὐτὸς κρίνει· hinc κρίνει vulgatas illic infidet Edd. ex vetustis et Codd. legendum Νέμει· in quod verbum frequentandum Sophocles fuit ἀντιόμοιο. Euripidis Diana,

ὡς χρόνῳ μακρῷ

Σχίσψιν γ' ἰναιμας·

non tu veritatem explorandæ tempus tribuisti; sive potius,
non expectasti, dum tempus tandem verum patefaceret.
quod supra dixerat Hippol. v. 1051. ὡδὶ μενυμένη χάρις
Διξή καὶ ἡμῶν. Sophoclis est ex perduto dramate dictum.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

Καὶ πάντ' ἀέθων πάντ' ἀναπύσσει χρόνος.

apud Clem. Alex. Strom. vi. p. 742, 6. Stobæum
Ecl. Grot. p. 143. A. Gellium N. A. xii. c. xi. ubi
in MS. Cod. est ἀπαρτὶς ὁρῶν, ut apud Stob. sed ὁ παρτὶς
ὁρῶν χρώς etiam in Soph. Œd. T. v. 1222. Ejusdem
est,

Πάντ' ἐκκαλύπτει ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἅγιον.

Pindaro dicitur ἐξελίχων μόνος Ἀλαθίαν ἐτήτυμον χρόνος, Ol. x. 65.—Priora Dianæ Tragicæ, ὅτι πῖον ὅτι μαντικῶς ὅκα Ἐμῖνας, ὃδ' ἡλαγξας sic supra dixerat Hippolytus v. 1055.

Οὐδ' ὄρκον, ὅδ' ὠρίαν, ὅδ' μάντιον
Φήμας ἐλέγξας ἀκριτοὺς ἐκβαλεῖς με γῆς

Huc, opinor, spectabat ubi hujus simillimam enarrans Atticam historiam Heliodorus i. p. 19. *credulus*, inquit, *pater* ταῦτα ὡς ἤκουσεν, ἐκ εἰπεν (malim ὅδ' εἰπεν,) οὐκ ἠρώτησεν, ἐκ ἀπολογίας προέθηκεν, ἀλλὰ πιστεύων &c. Ad priorem Euripidis locum ejusdem Heliodori x. p. 474. ista comparari possunt: πᾶσα δίκη καὶ κρίσις δύο τὰς μεγίστας ἀποδείξεις οἶδε, τὰς τε ἐγγραφῆς πίστεως, καὶ τὰς ἐκ τῶν μαρτύρων βεβαιώσεως. Non satis considerate hic πίστιν viro Docto visum fuit in πίστιν mutandum: ut Euripides, πίστιν dixit Sophocles in Elec. v. 893. Τίς, ὦ τάλας, ἰδέσθαι πίστιν—θάλασση; quo argumento nixa—hoc tibi persuades. In Attico foro quævis argumenta, quibus ad causam utebantur probandam, quasvis probationes πίστεως dicebant: τὰς μαρτυρίας—καὶ τὰς νόμους, καὶ τὰς ἄλλας πίστεως ἐκατέρων (litigantium) memorat Harpocration in v. Διαιτητῶν, et sic sæpius Oratores: Antiphon. p. 139, 18. p. 144, 34. Isocrates p. 28. B. p. 51. D. p. 227. D. ἐπιμύαιαν πίστιν (id est ἀπόδειξιν) εἰρηκας. Isæus p. 74, 13. &c. ap. Budæum C. L. G. p. 115, 116. Suas opiniones Christiani Luciano dicuntur ἀνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως παραδείξασθαι T. iii. p. 338.—Illud adnotare pæne prætermiseram, quod præbet in Euripideis Cod. Paris. ἐκ ἡλικίας Flor. ἢ μακρῷ χρόνῳ. Neutrum, si legeretur etiam in aliis, spernerem: Euripidis est ex Palamede ap. Stobæum p. 360, 6. Imperator Σοφὸς δ' ἂν εἰς τις, ἢ δὴ, ἐν μακρῷ χρόνῳ. Alceft. v. 670. Γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίω.

Vs. 1326. "Εἴ ἐστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν"] In versu, qui præcedit, Ὀλοίμην, ut est in Ed. prima Flor. prætuli formæ Doricæ; hoc in versu dat Codex Paris. "Εἴ ἐστι καὶ σοὶ—Flor. τῶνδε συγγνώμην ἔχειν. Quorum prius "Εἴ ἐστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν placere poterit ut Atticum atque elegantius. Thomas M. "Εἴ ἐστι καὶ ἀντὶ τῆ ἐνυπάρχου, καὶ ὅντι τὸ δυνατόν ἐστιν. sæpius illud infinitivo junctum sic legitur apud Sophoclem; Elec. v. 882, *malis* ἴασιν ἐκ ἐνός ἰδύν. Antig. v. 219. Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πᾶσι τ' ἐνός σοι. Phil. v. 1264. Οὐκ ἐνός καὶ μεταγνώμην πάλιν; &c.—Vulgata tamen hoc versu præbet Χρ. Π. v. 815.

Τί Πέτρει θρηνηῖς; δύν' ἔπραξας, ἀλλ' ὅμως
"Εἴ ἐστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.

Horum quoque veniam impetrare poteris. Quantumvis autem qui veniam impetrat ab alio æque dicatur συγγνώμην ἔχειν, quam qui dat alteri, atque utroque sensu phrasis frequentetur Tragicis, quin apud illos nusquam forte legatur συγγνώμης τυχεῖν, hoc tamen omnino hic fervandum arbitror; alterum tanquam usitatius describentis effluxisse calamo. Isocrateum hoc, adhibitum Heliodoro i. p. 35. 11. p. 72. legitur in his Comici Philippidæ apud Stobæum in Florileg. p. 164, 36. Grot. p. 99.

Οὐκ ἔστιν, ἡμεθύσθην πάτερ, λέγοντα νῦν,
"Ημαρτον, ὥς πρὸς ἐμὴ συγγνώμης τυχεῖν.

In his, pro πρὸς σέ με Grotius posuit πρὸς ἐμὴ, quod hac in structura mihi Græcum non videtur: πρὸς mutetur in πατρός,—λέγοντα νῦν cum Cl. Ruhnkenio in οὐ δύν' τὰ νῦν, sententia inerit commoda sic scriptis:

Π —ἡμεθύσθην, πάτερ, ὅ δ' εἶπ' οὐ τὰ νῦν
"Ημαρτον, ὥς πατρός ἐμὴ συγγνώμης τυχεῖν.
Γ. Οὐκ ἔστιν

Ὁ γὰρ εἰς τὸν αἰσθητὴ βία τὴ, Πάμφιλος,
Ποιῶν, ἐβρίκειν, ἐκ ἀμαρτανίου, δυνῖ.

Vs. 1327. Κύπρις γὰρ ἦδ' ὅδ' ὡς γίγνεται ταῦτα, Πληρώσα θυμὸν.] Τὸδε legitur in Codd. Paris. et Flor.—Superfluum hic, ut alibi, voculam ὡς monuit Marklandus in Eurip. Suppl. v. 581. Sensus idem inesset sic scriptis, Κύπρις γὰρ εἰς τὸ πληρῶσαι τὸν θυμὸν ὅτ' ταῦτα γίγνεται ἠδ' ὅδ' ὡς. Hæc ita fieri voluit Venus, *animum ut expleret suum*. Πληρώσασα θυμὸν, Dea dici potuit, quæ odiis exsaturata quiescit: Virgilii Juno θυμὸν gerebat ἀπληροῦ, *inexsaturabile pectus*. Hinc paulo diversum Terentianum illud; *fieri animum ut expleret suum*, est πληρῶσαι τὰς ἐπιθυμίας. ut et hoc Lucilii ex Satyr. L. V.—

qui credimus porro

Divitias ulla animum mi explere potesse.

Euripidis vero Πληρῶσαι θυμὸν, est *animum vindictæ cupidum saturare*; quod Virgilio in Æn. ii. 586.—*animumque expleffe juvabit*; et Attio in Aftyanaete apud Nonium in v. Satias,

Quorum crudelitatem nulla unquam explet satias sanguinis.

Thucydidi vii. c. 68. ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ θυμώμενον. Platoni ἀποπληράσαι τὸν θυμὸν, de LL. iv. p. 717. D. ubi, parentibus, inquit, θυμώμενοις ὑπείκειν δεῖ καὶ ἀποπληράσαι τὸν θυμὸν. Apollonio Rhodio θυμὸν ἐπιπλῆσαι, iv. 233. Si Veneris odium potuit exsaturari, Hippolyto quidem Tragicis, quo oderat mulieres, pectus erat *inexsaturabile*; ipso teste supra v. 664. μισὸν δ' ὕποτ' ἐμπλησθῆσομαι Γυναικῶν.

Vs. 1328. —Θεοῖσι δ' ὅδ' ἔχει νόμος Οὐδὲς ἀπαντᾶν βέλεται προθυμία Τῇ τῷ θεῷ. Hanc Deorum legem five consuetudinem vereor ne nobis confinxerit Euripides, ut œconomiam sui dramatis tueretur; ut sane permulta finguntur his etiam Poëtis οἰκονομικῶν: aut si lex fuit ista cœlestibus, ab Homericis illa Diis sæpe fuit violata; nam *Mulciber in Trojam, pro Troja stabat Apollo*; *Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit*, &c.—*Sæpe ferox cautum petiit Neptuneus Ulysses*; *Eripuit patruo sæpe Minerva suo*, Ovid. Trist. i. El. ii. 5—10. Hæc eadem tamen Minerva variis malis afflictæ non ausa fuit Ulyssis opitulari, non illa Legis, sed Neptuni five metu deterrita, five potius patris reverentiâ mota. Homer. Od. Z. 331.

Παλλὰς Ἀθήνη

Αὐτὴ δ' ἔγω φαίνομ' ἰσχυρόν' αἰδέομαι γὰρ
Πατροκασίγνητον.

ab Ulyssæ propterea compellata hoc uno se tuetur argumento Dea, in Od. N. 341. Ἀλλὰ τοι ἐκ ἐδέλῃσιν Πλοσίδαωνι μάχεσθαι Πατροκασίγνητον. Ad priorem locum Eustathius p. 266, 34. quæstionem sibi ponit; Neptuno irato cur non obluctata fuerit Minerva; quam, me iudice, solvere debuerat ex adjectis Homero, αἰδέομαι γὰρ ἵα Πατροκασίγνητον solvit illam ex Euripidi memorata consuetudine: λέειν illam scribit Euripidem in Hippolyto suo, ἵδ' ἢ Ἀρτεμὶς ἴδος εἶναι θεοῖς φησὶ, μὴ ἀντικαθίστασθαι ἀλλήλοις ὅτε τινὰ βλάπτουσιν, καὶ ὁ φίλτατος ἀνθρώπων εἴη. καὶ αὐτὴ ἐκ ἀντίπραξιν τῇ Ἀφροδίτῃ ἵφ' οἷς ἰθανάτῃ τὸν φίλον Ἰππόλυτον. horum similia dedit in Od. N. p. 519, 28. ubi duo quoque profert Euripidis ex Hipp. versus, Οὐδὲς ἀπαντᾶν βέλεται προθυμία Τῇ τῷ θεῷ, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' αἶ. hos quidem, versus dubium

nullum est quin expresserit Ovidius Met. iii. 236; cum irata Juno Tiresiam cœcasset.

pater omnipotens (neque enim licet irrita cuiquam

Facta Dei fecisse Deo) pro lumine adempto

Scire futura dedit; pœnamque levavit bonore.

quæ hinc sumpta monuit etiam Burmannus vir Clar. L. xiv. Met. v. 783.

Sola Venus portæ cecidisse repagula sensit;

Et clausura fuit; nisi quod rescindere nunquam

Dīs licet acta Deū.

—Quod addit ad Legem Euripidis Diana; Ἐπει, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβούμενη, οὐκ αὖ ποτ' ἤλθοις εἰς τὸδ' αἰσχύνῃς ἐγὼ, ut virum mihi carissimum sic sinerem perire; hoc propius accedit ad Homericum αἰδοῖσθαι; Cum ab infero Jove Proserpina raperetur apud Claudian. R. P. ii. 232.

Invitæ cessere Deæ; compescuit arcum

Cum gemitu, talesque dedit Latonia voces:

Sis memor, O, longumque vale; reverentia patris

Obstitit auxilio.

L. iii. 291. Dianam et Minervam increpat Ceres: *ast illæ (prohibet reverentia patris)*

Aut reticent, aut nosse negant.

Vs. 1333. Ὡς ἀνδρὰ πάντων φίλτατος βροτῶν ἰμοί] In Paris. aliisque Codd. hoc ordine voces leguntur. Absque Codd. placere potuit ex viri Docti conjectura posita Barneſio lectio, φίλτατός γ' ἰμοί βροτῶν. alteram tamen illam facile quis ex similitum comparatione detexisset: nam in Oreste dedit v. 723. εἰσορῶ γὰρ τόδε φίλτατον βροτῶν v. 730. φίλταδ' ἡλίκων ἰμοί. Herc. v. 1156. — φίλτατῶν ξίων ἰμῶν. Soph. Elec. v. 1132. Ὡ φίλτατε μημίον ἀνδρῶν ἰμοί. — In vs. 1336. quam ex aliis edidit M. literam quoque præbent Flor. et Paris. Ἐπειτα δ' ἡ θανὺς ἀνάλωσιν γυνὴ λόγων ἰλέγχευ. Deinde vero mortua mulier morte sua sustulit verborum indicia, ex quibus verum exquiri potuisset.

Vs. 1338. Μάλισα μὲν νῦν σοὶ τὰδ' ἔρρωγεν κακὰ, Λύπη δὲ καί μοι] In te quidem nunc maxima cum vi hæc eruperunt mala; mihi vero etiam pariunt ægritudinem. Pro vulgata, Μάλισα νῦν σοὶ πῶ, recepi lectionem Codd. Flor. Paris. in aliis etiam inventam Musgravio: qui ex duobus hanc profert, Μάλισα νῦν δὲ σοὶ ob sequens δὲ mihi sincerum videbatur μὲν νῦν quod si quis pro μὲν πῶ positum malit accipere, scribi poterit μὲν νῦν. — Quæcumque magna cum vi eruperunt, sive quæ vebementi cum impetu in obstantia quævis feruntur illisa, ῥαγῆναι dicuntur, sive ἔρρωγιναι: ἐκρηγῆναι· καταρῥαγῆναι· κατιρῥωγῆναι. Pervulgata sunt, ὕδατος ἐξ ὕρατος πολλῆ καταρῥαγῆντος ἔρρωγεν ὄμβρος, imber nube rupta decidit: Polybiana, καταρῥαγῆντος ὄμβρου λαβρῶ καὶ συνεχῆς, Livius interpretatur xxxviii. c. 15. ni se—tanta vis aquæ dejecisset: Æschylus Prometheus v. 367. ἐκρηγῆσονται ποτὶ Ποταμοὶ πυρὸς, ignes ex Ætnæ vertice aliquando erumpent. Eurip. Alc. v. 1068. ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγῇ κατιρῥώγασιν. Soph. Trach. v. 865. Ἐρρωγεν παγὰ δακρύων. In ejus Phil. v. 821. παρῥώγιν ποδὸς Αἰμορῆα γῆς φλέψ. Ad multa transferuntur ista. Odium diu compressum ubi tandem erupit, ἐκρηγῆναι dicitur τὸ μῦθος. Livius xxxvi. c. vii. § 13. solvamus ejus vincula, et claustra refringamus, ut erumpere diu coercitam iram in hostes communes possit. sic enim legendum esse docuit vir Magnus J. F. G. in hunc fer-

me sensum ἐκρηγῆναι εἰς τὸ μέσον capiendum apud Herodot. vii. P. 653, 98. Bellum nondum ξυμῥώγιν, eruperat, Thucyd. i. P. 43. v. 48. In Aristoph. Eq. v. 641.

Ἐξ ὧ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατιρῥώγιν.

Eadem etiam structura, qua hic apud Euripidem, in Æschyli Persis v. 433.

κακῶν δὲ πύλαος ἔρρωγεν μέγα

Πέρσας.

erupit in Persas, Schultensio in Jobum p. 606. Proxima hæc Euripidis accedunt ista Sophoclis Œd. Tyr. v. 1289.

Τὰδ' ἐκ θυῆς ἔρρωγεν ὁ μόνος κακὰ,

Ἄλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμεγῆ κακὰ.

quem versum, in eadem voce definientem, sic a Sophocle scriptum non equidem opinor. In his autem forma ἔρρωγεν ut Attica commendatur: hæc apud Suidam vulgata, Ἀπέρρωγεν, ἢ ἀπέρρηκται· καὶ Ἀπέρρωγεν, καὶ σὺν τῷ συ, Ἀπέρρωγεν, τὸ τρίτον πρόσωπον. Κατ' ἀπέρρωγεν ὁ πῶς· intacta quoque reliquerunt viri Docti, sic, nisi fallor, corrigenda: καὶ Ἀπέρρωγεν· καὶ σὺν τῷ ὁ Ἀπέρρωγεν, τὸ τρίτον πρόσωπον.

κατ' ἀπέρρωγεν ὁ πῶς.

abruptus fuerat pes: hoc Atticum, ex Homeri tamen more ductum: præter ἥσκειν, pro ἥσκει, ἥσκειν, Homero positum, εἰρήκειν olim lectum quoque fuit Od. Σ. 343. de hoc more scribendi jam egerunt H. Steph. in lib. de Dialect. p. 44. T. H. ad Schol. in Plut. Ar. v. 696. et J. Pierſon. ad Mœr. p. 174.

Vs. 1339. — τὸς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι] Usitato more loquitur Minerva Sophoclis Aj. v. 133. — τὸς δὲ σώφρονες (τὸς ἱεράτους Schol. MS.).

Θεοὶ φίλοι, καὶ συγγενεὶ τὸς κακῆς.

Castores in Eurip. Hel. v. 1694.

Τὸς εὐγενεῖς γὰρ ὁ συγγενεὶ δαίμονες.

Insolentius hoc Euripideum; vulgo dicebatur χαίρουσι φίλοις· κέρδοσι· γίνε· &c. Rarius etiam in Eurip. Ione v. 358. Τὰ κοινὰ χαίρων, ὁ δίκαια δῖα, μόνος. Hic ὁ χαίρουσι posuit pro ὁ χαίροντες ὁρῶσι θνήσκοντας τὸς εὐσεβεῖς. Pios non læti Dii vident morientes. Cratinus dixit γίγηθα τὸν ἀνδρᾶ, pro ὁρῶν γίγηθα, sive γηδῶν ὁρῶ. Prope Theocriti accederet, Eid. ix. 35. de Musis suis dictum

ὡς γὰρ ὁρῶσαι

Γαδύσιν,

ubi bene habere vulgatam scribit. Reiskius: addere potuerat optimorum tamen Codicum lectiones esse præferendas; sive quis malit, ὡς γὰρ ὁρῶται, firmatum ab Eustathio,

Quem, tu Melpomene, semel

Nascentem placido lumine videris, &c.

seu, quod mihi sincerum videtur,

ὡς γὰρ ὁρῶται

Γαδύσαι, τὸς ὅτι ποτὶ δαλῆσατο Κίρκη.

Præter Codices Calliergi, tres illud ὁρῶται commendare. Reiskio debuerant Medicei, neque enim id, opinor, librariis imputabit. Callimachus Epigr. 22.

Μῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὀμματα παῖδας

Μὴ λοξῶ πολλὸς ἢ ἀπείδοντο φίλους.

quo nihil dici potest venustius: illic, in aliis libris cum diversa fuerit lectio, scribi quoque potuit, Μελίχιον, παλῆς &c. In Homeri Il. i. 77.

τίς δὲ τὰς γὰρ δόξαι;
Eustathius p. 631, 18. Ἀφαιΐζει, inquit, "Ὅμηρος—φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνος ὅτι περὶ γράφει, Γίγνηται τὸν αἰῶνα· τοῦτον δὲ περὶ Εὐριπίδου τὸ, τὸς εὐσεβείας διὰ θεοσεβείας ὁ χαίρειναι. καὶ παρὰ Σοφοκλέους (Philoct. v. 1308.) Ἦδ' οὐ (τι) πατήρ τὸν ἡμῶν εὐλογεῖται σὺ. *Latus audire patrem te meum laudantem.* Hermippi Comici versus est in Apparatu Sophistico Phrynichi in v. Ἀνιδόμεναι, (vid. supra Notata p. 259. 1. E.)

Ἄ γὰρ τὸ δ' ἦδ' οὐ, ταῦτα τὸν αἰῶνα.
Verba neutra, quibus veteres Attici vim agendi tribuerint, perpauca reperientur: idcirco Ἀγνίσκει τὴν ὥσιν ex Iſæo Harpocraton adnotavit.

Vs. 1340. Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ γίγνηται Σάρας παρὰς Παιδὸν τε καὶ αἰσχυρὰν διὰ δὲ δόξαι. *Excarnificatam dialutam* dixit Herodotus ix. c. 112. quam Amestris, τὴς τε μαζὸς ἀποταμῶσα, — καὶ ῥίνα, καὶ ὄτα, καὶ χεῖρας καὶ γλῶσσας ἐκταμῶσα, sic crudelissime laceratam domum remisit. — Miratur Heathius in his cur vocem παρὰς Marklandus legi voluerit tanquam diffyllabam: Præclarum virum loca moverunt quædam Tragicorum, in quibus παρὰς legi videtur media producta; quæ syllaba apud alios certe Poëtas hac in voce corripitur: ut hic, in anapesto legitur Soph. Antig. v. 163.

Ναπαῖσι δὲ τὸν ἐπὶ συντυχίαις.
Illic, Creonte prodeunte, Chorus, Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χόρας. In talibus Euripidi frequentatur Καὶ μὴν — Androm. v. 1166. Καὶ μὴν ὅδ' ἀναξὶς φορέδην αὐτὸς (Cod. Flor. ἦδη φορέδην) Δελφίδος ἐν γῆς δῶμα στελεάζει. — Vs. 1345. Οὐκ ἐκράδην, pro οὐκ receptum Musgraviō dant Flor. et Paris. — Διδυμον μελαθροῖς Πέδρος θεῖδεν κατὰ ληϊόν. Horum priora Marklandus apposita contulit ad Eurip. Suppl. v. 1035. ultimum nunc forte servandum iudicabit: *luctum divinitus immisum, an acceptum; reddamus, non multum interest.*

Vs. 1352. Διὰ μὴν κεφαλῆς ἄσσωσ' ὀδύνα.] Vitiosum hic ἄσσωσ' ὀδ. in diffyllabum mutavi: subscribi poterit, olim etiam sæpius adjectum, ὠτα, originis index; sed apud Platonem aliosque scribitur ἄτλην, significans *cum impetu ruere, vel salire*: apud Atticos quidem Poëtas semper sunt diffyllaba ἄσσωσ' ἄξωσ' ἦξω. &c. quod et vere monuit Jo. Noster Pierſonus in Mær. p. 301. Conf. nota in Eurip. Phœn. v. 1388. Quod hic, hæret idem vitium Eurip. Iph. in Aul. 8. Πλασίδος αἰσσωσ', versus modulus, ut hic, ἄσσωσ' requirit. Multa dici possent, quæ hinc forsan aliena viderentur. — In seq. vs. 1353. literam γ' in ὤ immutavi ex Paris. et Flor. atque ita dederat Musgr. — In vs. quoque 1357. vulgatæ literam prætulī, quam dabant iidem Codd. Διὰ μ' ἰφθίμης, καὶ δ' ἐκτιμῆς. sic paulo post δ' est in v. 1361. tales, in senariis non vulgatas, Ionicas Homeri tmeses supra quasdam attigi in vs. 934. hic positam adhibuit Clar. G. Kœnius in egregiis ad Gregor. de Dial. Adnotat. p. 211. — In vs. 1358. voces ἀτρίμης, δμῶς, prout illas transposuit M. exhibent quoque Flor. et Paris.

Vs. 1360. Τίς ἰφίγνη ἰνδῆζα πλευρεῖς;] Hanc ex uno Cod. Paris. scripturam recipere non dubitavi, pro vulgata, Τίς ἰφίγνην διζῆα πλευρεῖς: quæ, prout interpretes illam ceperant, versus vitiat. — Qui recte sensum expressit Heathius, (vertit enim, *Quisnam lateri astitit a dextra?*) διζῆα positum censens pro κατὰ τὰ διζῆα, Codicis scripti lectionem mecum probabit. Ἐνδῆζα sic

te ἰνδῆζα dixerunt pro *ad dextram*: Euripidis Hippolytus dum ait, *Quis lateri meo adstet ad dextram?* hoc ipso ostendit Euripides, quomodo intellexerit Homericæ, διζῆς ἰνδῆζα πλεῖον Ὀδυσσεύς nomen *Ajasis* præco

Διζῆ ἰνδῆζα πλεῖον ἀπὸ τῆς ἰνδῆζα.
Ὁ δ' ἴμεν αἰσῶσαν ἰνδῆζα φῶτα ἴμεν.
vid. viri Summi observata in Præfat. Præstantissimi Dukeri ad Thucyd. p. 11. ubi illud etiam est Lysiat, εἰσιόντων σφὲς τῇ Νημέρῃ ἱερῶν ἰνδῆζα. Aristoph. Pace v. 957.

Περὶ δὲ τὸν βωμὸν ταχίως ἰνδῆζα.
vulgatur ἰνδῆζα, hoc vero poni malim ubi scribitur ἰνδῆζα, in Aristoph. Av. v. 1566. illic enim opponuntur ἀρίστου et διζῆα, vid. Hesych. in Ἐνδῆζα. Homer. Od. φ. v. 141. Ὀρυσθ' ἰζῆζα ἰνδῆζα πλεῖον ἰταῖροι. In Eid. inter Theocritea xxv. 18.

Ἀλλὰ δὲ σφισιν ἦδ' αὖτε ἰνδῆζα χυρῆς.
pro διζῆα vel ἰνδῆζα, ut apud Platonem, ἰνδῆζα ponitur Nicomacho Athenæi vii. p. 391. C.

Vs. 1361. Πρὸς φορὰ μ' αἰρεῖται, σύντονα δ' ἴλαται τὸν καποδαμῶνα, καὶ κατὰ τὸν Πατρός ἀμπελαίαν.] Ultimum hoc positum ex Codd. Flor. et Par. pro ἀμπελαίαν. — Priora sic adhibuit Auctor Trag. Xp. Π. v. 1499. Καὶ πρὸς φορὰ αἰρεῖται, ἴλαται αὖ γὰρ σύντονα. Videtur et in iis quæ præcedunt Ἐνδῆζα legisse; nam hæc prostant v. 1312. erige caput, πῶχον ἰνδῆζα αὐχίνι, Ἐν διζῆα πλεῖον δὲ τὸ δ' αἰρεῖται. Hercules acutissimis doloribus confectus in Soph. Trach. v. 1024. Πᾶ μὴ ψαύεις; ποῖ κλίνεις; Ἀπολείς μ', ἀπολείς. Attii Philoctetes:

Agita, ac, vulnus ne succisset gressus, caute ingredimini.

— In vs. 1361. legisse videtur Scholiasta, Πρὸς φορὰ μ' αἰρεῖται σύντονα δ' ἴλαται: siquidem scripsit αὐτὸ τὸ σύντονα: non intento gradu incedentes. Sed in sequenti Scholio ἀμπελαίαν: pertinet ad Πρὸς φορὰ *commode corpus tollite*; ad σύντονα spectant, ni fallor, reliqua, συμφῶνως, μὴ δ' μὴ ἄνω ὁ δὲ κατω, ἀλλ' ἐξ ἰσῶ βαράζετε. ἡ μὴ φορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων. Sæpe σύντονος et συντόμως reponenda sunt, ubi σύντομος et συντόμως vulgantur: nonnunquam dubites utrum aptius sit; quia utrumque etiam interdum junxerunt, Clemens Alex. p. 103, 11. Plutarch. ii. p. 759. D. ceterique.

Vs. 1364. Ὅδ' ὁ σιμῶν ἐγὼ, καὶ διοσέλιος.] *Premia sunt pietatis ubi?* In Ovidii Amor. iii. El. ix. 37. *Vive pius; moriere, pius cole sacra*; &c. sic ista potius interpungenda videntur:

Vive pius; moriere: pius cole sacra; colentem Mors gravis a templis in caeva busta trahit.

Hinc sumtum Θεοσίλιος Hesychio redditur διοσέλιος: ubi versus adnotavit Euripidis Cl. Alberti. Formas istiusmodi nominum in τωρ, sequutus Æschylum hæc etiam in parte, frequentavit Euripides. — In vs. 1365. Ὅδ' ὁ σιμῶν ἐγὼ πάντας ὑπερέχων, si quis ita velit, servari poterit ὑπερέχων: quia tamen χαῖν, χαῖς, et similia Tragicis frequenti sunt in usu, hic accommodatius videtur πάντας ὑπερέχων *qui pudicitia supra omnes eminui*. Usitator est verbi structura qua ponitur in Xenoph. Cyneg. p. 568, 31. Qua ὑπερέχων Euripidi, Καθυπερέχων adhibetur apud Stobæum Diotogeni p. 330, 39. αἰ γὰρ καθυπερέχων (Legendum, δὲ γὰρ καθυπερέχων) τὸς ἄλλους ἀεὶ δὲ καὶ κατ' αὐτὸν ἄξιον κλισοῦται τὸ (L τῷ) ἀρχῶν. restituendum illud in Epistola Theanus p. 744. ταύτη γὰρ καὶ διοσέλιος

αἰδώς ἐξουσίας καθυπερέχουσιν γυναικί. vulgatur ibi καθάπερ ἔχουσιν.

Vs. 1366. Πρῶτος ἐς αἶδαν γείχῃ, κατακρῶς Ὀδίσσεος βίοντες.] Pro vulgata, αἶδαν, formam ex Cod. Paris. admisi αἰδαν, (αἰδαν Ed. Flor.) obviam et in Soph. El. v. 836. CEd. in Col. v. 1686. Quod præter Paris. dabat Flor. γείχῃ κατὰ γῆς inventum in variis Codd. Musgravio, (quorum in uno alterove κατὰ γῆς) Euripidi pæne restituissem: ab instituto me retraxit multiplex usus formulæ κατ' ἄκρας, quam leviter attigit Jac. Tullius ad Longin. Π. γ. p. 235. hoc etiam prolato loco. Si hic fuit ab Euripide posita, quod vix opinor, inter varias formulæ interpretationes conveniret ἐξ αἰφνιδίου qui ex improviso vitam meam perdidit; sed, nisi fallor, illa Tragicis est inusitata; atque adeo veram arbitror Codicum lectionem

Πρῶτος ἐς αἶδαν γείχῃ κατὰ γῆς

In manifestam mortem vado sub terram. Attio sub terram abditus, Sophocli dicitur,

(ὦ) τὸν αἰὶ κατὰ γῆς σπύτον εἰμίνας,

CEd. in Col. v. 1699. Sub terram dicebatur et κατὰ γῆς non tantum in κρύψαι κατὰ γῆς, vel κατὰ χθονός, quod usitatissimum, sed et in aliis locutionibus: Aristoph. Nub. v. 188. Pluto v. 238. κατὰ γῆς με κατὰ τῆς γῆς. Plato Timæo p. 25. D. ἴδῃ κατὰ γῆς et insula κατὰ τῆς θαλάσσης δῶσα ἡφανίσθη. Herodot. iv. P. 338, 19. ἦν μὴ κατὰ γῆς καταδύνηται. Xenoph. K. A. vii. p. 232, 40. Eustathius in Od. Z. p. 250, 36. Τὸ εἶσι κατ' ἔριος Ἀττικὴν ἔχον σύνταξιν, — ὡς καὶ τὸ ἔργον κατὰ γῆς diversa confudit; est enim prius illud, ut ἀλλοιοῦν κατὰ τὴν γῆν κατὰ κλίματος κατεσκεύαζον ὁρμησιν κατὰ τοῦ κρημνοῦ. — Atticum illud Euripidis, Πρῶτος (ἐς αἶδαν γείχῃ) similiter Sophocles adhibuit CEd. in Col. v. 1436, dixitque ἐρμῆς εἰς πρῶτον αἶδαν ruentem ad certum exitum: Phœnices Stobæi p. 80, 18. Grot. p. 45.

Εἰς πρῶτον ἔλθον ἐμπιστῶσα δὴ κακῶν.

Thucyd. v. c. 99. ἔτοι—ἀ—ἡμᾶς ἐς πρῶτον κίνδυνον καλῶς ἵστανται a veteribus transsumserunt et illud Atticifera.

Vs. 1369. Μέχθας δ' ἄλλας | Τῆς εὐσθείας | Εἰς αἰδρώσας ἐνέησα.] Hic, ut in Cod. Paris. legebantur ista, versui paræmiaco basin anapæsticam præfixi. Frustra se prius fuisse significat Hippolytus, cujus ista recordabatur Virgilius, ubi in tristis multatam morte Camillam hæc dicuntur in Æn. xi. 843.

Nec tibi desertæ in dumis coluisse Dianam
Profuit.

—Ex Ed. prima Flor. receptum εὐσθείας, pro εὐσθείας, cur posuerim juvenes intelligent ex not. in Phœn. v. 1475. Ex altera Ed. Hippolyti hæc habet Stobæus p. 63, 41. Grotius p. 37. Ἠλθε γὰρ ἡ πρόσδ' ἡ μετόπισθον Τῆς εὐσθείας ἡ χάρις ἐσθλά. apud Stobæum vulgatur εὐσθείας χάρις. scribendum:

Ἠλθε γὰρ ἡ πρόσδ'

Ἡ μετόπισθον

Τῆς εὐσθείας χάρις ἐσθλά.

Vs. 1372. Μίδετι με τάλας Καί μοι θάνατος παλαιὸν ἔλθῃ.] Μίδετι με dant etiam Codd. Flor. et Paris. Misum me miserum facite; Atque utinam mibi mors veniat horum malorum medicus! vel his malis unicum reme-

dium. Infelix hoc quoque tentamen est G. Cuperi Observ. i. c. i. quo legit, Καί μοι θάνατον παλαιὸν ἔλθῃ redditque ista, et veniat mibi carmen lugubre. Apollo Παιὼν et Παιὼν dicebatur; a medicorum Deo utrumque fuit a Tragicis ad medicum designandum translatus. Mors, in malis remedium, θάνατος ut ἰατρὸς, et παλαιὸν invocabatur: Æschylus in Philoctete ap. Stob. p. 602, 38.

ὦ θάνατε παλαιὸν, μὴ μ' αἰτιμάσῃς μολεῖν

Μίσεος γὰρ εἰ σὺ τῶν ἀνηκίστων κακῶν

ἰατρὸς.

sic una litera in παλαιὸν mutata recte correxit Th. Canter. V. L. i. c. xiv. collato quoque incerti, forte Sophoclis, loco apud Plutarch. ii. p. 106. D. ὦ θάνατε παλαιὸν μόλοις quod illic additur ad παλαιὸν, ἰατρὸς esse videtur ex interpretamento adjecto. Sophoclis Philoctetes v. 794.

ὦ θάνατε, θάνατε, σῶς, αἰὶ καλόμενος

Οὕτω κατ' ἡμᾶς, εἰ δὴ μολεῖς ποτὶ;

Mors Æschylo apud Plutarch. i. c. dicitur μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν. Diphilo ap. Clementem Alex. Strom. vi. p. 744, 25. loquentem de vita humana malorum plena,

Τύττων ὁ θάνατος, καθάπερ ἰατρὸς φανίς,

Ἀπείλυσεν τὸς ἔχοντας ἀναπαύσας ὑπνῷ

sic emendo verbum illic vulgatum Ἀνέπαυσεν. Sophocles in perdita Philoctete Stobæi Flor. p. 602, 27. Grot. p. 492.

Ἄλλ' ἴσθ' ὅς ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

Ejusdem ex Eriphyle versus ap. Clem. Alex. p. 741, 24. hac videtur ratione scribendus,

Ἀπείλ' ἐκείνης ὑπνῷ ἰατρὸς νόσων.

In talibus promiscue usurpantur ἰατρὸς, ἴαμα, παυσίτης, παλαιὸν, et παλαιός. Ipse etiam Apollo Παιὼν invocabatur tanquam potentissimus malorum averruncus: Eurip. Androm. v. 900. ὦ φοῖβ' ἀνέγνω, σημάτων δοίης λύσιν. in Herc. v. 820. ὦ ἰατὴρ παλαιὸν, ἀπότηρος γένειό μοι τῶν σημάτων. in Alc. v. 91. Εἰ γὰρ μετακίμωτος ἄσας, ἴω Παιὼν, φανίης. v. 220. ὦ ἰατὴρ Παιὼν, ἔξυρε μηχανᾶν τιν' Ἀδμήτην κακῶν. In Sophoclis Philoct. v. 168. αὐτῷ Παιῶνα κακῶν ἱππομάχῃ, Schol. interpretatur, θεραπεύσαν ἐξυρίσκειν in Trachiniis v. 1225. dixit Soph. παλαιόνος Καί μετ' ἰατῆρα τῶν ἰμῶν κακῶν.

Vs. 1374. Προσπύλλυτέ μ', ἔλλυτε τὸν δυσδαίμονα. ἀμφιτόμῃ λόγχῃς ἱεραμαί. Διαμοιράσαι.] Duabus literis bis scriptis eleganter ista Marklandus, ut versum efficeret anapæsticum, sic corrigere tentabat, τὸν δυσδαίμονα μ' ἀμφιτόμῃ λόγχῃς. Vocula transposita scribi malebat Heathius, Προσπύλλυτέ μ', ἔλλυτε δυσδαίμονα | Τότ' ἀμφιτόμῃ λόγχῃς ἱεραμαί. Tutissimum forte fuerit versus constitui, prout leguntur in Cod. Paris.

Προσπύλλυτέ μ', ἔλλυτε τὸν

Δυσδαίμονα ἀμφιτόμῃ

Λόγχῃς ἱεραμαί διαμοιράσαι,

Διὰ τ' εὐάσαι τὸν ἰμὸν βιοτόν.

Ultimum illud εὐάσαι duabus non sane felicissimis conjecturis tentat vir D. Dubites scripserintne hic Euripides διαμοιράσαι, an διαμοιρᾶσθαι. Utamque formam adhibuit in Hecuba v. 717. ὧς διαμοιρᾶσω Χρῆα, σιδαρίν

Τιμὸν φασγάνῳ Μίλῃ τῷδε παῖδος· et v. 1079. Ποῖ, πᾶ φέρομαι, τίπ᾽ ἔρημα λιπὼν Βάγχαις ἄδῃ διαμοιράσαι. Schol. ὥς διασπαράξαι καὶ διαμερίσαι μεληδόν. Hesychius præbet quidem Διαμοιράσαι, διαμερίσαι. sed et Διαμοιρῶμαι, διαρῶσα, et Διαμοιρήσαντο. Ut Ennii dicebat Hecuba, *date ferrum, qui me anima privem*; vehementissimis doloribus excarnificatus Hippolytus, *ensem, inquit, desidero accipitem, quo me secem in partes, quodque mihi vitæ superest eripiam*. Eleganter dixit Euripides διενάσαι βίον, oculos clausos in æternum somnum consopire. Sophoclis est versus

Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξῃ ῥοπή·

vid. Hipp. v. 562. In ejus Trach. v. 1022. Ἐὰτ' ἐμὲ δύσμοροι εὐνάσαι, Ἐὰτ' ἐμὲ ὕφατοι εὐνάσαι. sic legisse videtur Schol. ὕφατοι εὐνάσαι, est διενάσαι βίον.

Vs. 1378. Ὡ πατὴρ ἐμὲ δύσμορος ἄρα·] Formam Doricam Cod. dabat Par.—Sequentes duo versus sic transponendos Heathius et Reiskius probabiliter judicarunt ut legerentur, Παλαιὸν προσηγορεύον Μυρτιάδῃν τε συγχοῖν Ἐξορίζεται κακὸν, ὅδ' ἐμὲ μίλλει. Tantalus, Pelops, Atreus, et Thyestes hic recte Heathio intelliguntur: erat enim paternus Hippolyti proavus Pittheus, Παῖς, ὡς λέγουσι, Πίλοπος εὐσιβέστατος, Eurip. Med. v. 640.—In vs. 1382. Flor. Cod. habebat Ἐμολ', ἔμολ', ἐπ' ἐμὲ. Paris. Ἐμολ' ἐπ' ἐμὲ.—Ex vs. 1385. literam ejeci, quam non agnoscebant isti duo Codd. quia hic superflua nullum usum præstare videbatur.—In vs. 1387. Εἶδ' ἐμὲ κοιμάσθαι τὸν δυσδαίμονα. Cod. dat Paris. κοιμάσθαι sicut sæpe variatur in his: vid. Clariss. Ernestus in Callim. H. in Del. v. 110. Sequentem versum a vulgato longe diversum sic exhibent: Ἄδῃ γε νυκτὸς δυσάλαϊν αἰάγῃ· sincerum utique est κοιμάσθαι. Apud Soph. in Elec. v. 510. πορτισθὲς Μυρτίλος ἐκοιμάδῃ in mare præcipitatus Myrtylus obdormivit, ἀπιδαν. Talia dantur plurima, quorum nonnulla, hunc etiam Hippolyti locum protulit vir minime vulgaris A. Schultens in Jobum p. 67.—Hujus similia Hæculis sunt in Sophoclis Trachin. vota, v. 1058. Ὡ γλυκὺς Ἀΐδας, εὐνάσον, εὐνάσον, ἄκυπνέη μέρῃ τὸν μέλαινα φθίσας. illic vitiosa leguntur in v. 1102.

Ὡ πατὴρ αἰδὼς δέξαι μ', ὦ Διὸς ἀκτὶς παῖσον·

si versus fuit iambicus, scribi potuit—δέξαι μ', Διὸς ἀκτὶς παῖσον. et παῖσον placuit etiam ill. Bouhierio in Ciceron. Tusc. ii. c. 9. p. 131. Sed mihi valde displicet, Ὡ πατὴρ αἰδὼς· ubi mox sequitur Ἐσοῖσιν ὦ πατὴρ—Rex Jupiter, mi pater. Velut duo versus in Ald. Ed. interjiciuntur inter senarios ista. Scripseratne forsitan,

Ὡ νύξ, αἰδὼς δέξαι μ', Διὸς ἀκτὶς παῖσον·

O nox æterna, in oscum me recipe. in Soph. est Aj. v. 669. Ἀλλ' αὐτὸ νύξ ἄδῃς τε σωζόντων κατὰ.

Vs. 1389. Ὡ τλήμων, οἷα συμφορὰ συνζύγης·] Ultimum illud Euripidi restitui Codicum auctoritate motus atque usu, pro προσζύγης inusitato: alterum, in Codd. inventum Musgravio præter Ed. primam Flor. dabant Par. et Flor. in quibus etiam legebatur, οἷα συμφοραῖς et, pro διώλεσιν, versu seq. ἀπώλεσιν. His suo loco relictis, probandum tamen erat συνζύγης· hinc acceptum in Xp. II. v. 806.

Ὡ τέκνον, οἷα συμφορὰ συνζύγης·

Τὸ δ' εὐγενὲς σε τῶν φρενῶν σῶον μένει.

Hoc præterea commendat usus Euripideus: Androm.

v. 98. δαίμων, ὃ συνζύγῳ· Helenæ v. 262. τίς πόντος συνζύγῳ. Alc. v. 482. Ion. γ. 343. Versus fertus ex Euripidis Andromeda,

Οἷον μ' ὁ δαίμων θνήσκῃ ζυγίῳ.

συνκατοικίῳ est in Hippol. v. 646. Restituendum illud arbitror in versu, quem ex Philoxeni Cyclope servavit Zenobius Cent. v. Pr. 45.

Οἷον μ' ὁ δαίμων τέρατι συνκατήκισιν.

quod ibi vulgatur, συναδιδίξεν alteri forsan adscriptum fuerat ut interpretamentum: Dion. Chrys. Or. xxxii. p. 385. D. ὁ πατὴρ συναδιδίξεν τὴν παῖδα τῇ ἱππῳ· quod in isto versu Philoxeni scriptum voluit Gatakerus A. M. P. c. x. p. 522. E. συναδιδίξεντο Græcis, quibus nostra debemus monumenta, non opinor in usu fuisse: qua in re sæpe peccant correctores. Conf. Casaub. Anim. in Athen. iii. c. 24. p. 203.

Vs. 1391. Ὡ θεῶν ὁδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς Ὡς ἡσδόμεν σὺ, καὶ πνευφισθῇ δέμας·] In sequentem versum ex uno Cod. τέποισι Musgr. accepit pro δέμοισι· quod ex Paris. etiam enotaverat T. H. hanc ego lectionem supra jam probavi ad vs. 53.—In istis, quæ posui, ex odore divino, quem Dea spirabat venatrix, Dianam venator adeste sensit Hippolytus: attigit odorem hunc divinum Ill. Ez. Spanhem. in Callim. H. Apoll. v. 38. Tribus ista vocibus mutatis in suum drama recepit Auctor Xp. II. v. 1333. ubi Maria de corpore filii:

Ὡ θεῶν ὁδμῆς ἄσθμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς

Ὡς ἡσδόμεν σὺ, καὶ πνευφισθῇ κίαρ·

neque enim censeretur in suo Cod. legisse ἄσθμα· quod, hinc alienum, his Poëtis non fuit in usu, semel in Æschyleis obvium: ex Eurip. Troas. v. 353. Ὡ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα· habet et Trag. Xp. II. v. 1341.—Hæc, opinor, Hippolyti et Ulyssis in Aj. Sophoclis verba v. 15, &c. spectabat Auctor Rheii v. 608. dum Ulysses suum ista facit dicentem:

Δίωπον Ἀδάν, φθίγματος γὰρ ἡσδόμεν

Τὸ σὺ συνέδη γῆρην, ἐν πόνοις γὰρ

Παρθὸν ἀμύνεις τοῖς ἰμοῖς αἰὶ ποτὶ.

Vs. 1398. Οὐ δὴτ' ἀτὰρ μοι προσφιλὲς γ' ἀπώλλουσαι·] Edidit Musgravius quod in tribus invenerat Codd. præbet id ipsum Cod. Flor. ante vulgatis meo quoque iudicio melius: Soph. Antig. v. 910. *mortua spero φίλη μὲν ἦεις πατρί, προσφιλὲς δὲ σοι μήτηρ*. Eurip. Hec. v. 981. *προσφιλὲς δὲ μοι τόδῃ*. Æsch. Theb. v. 586. Ἡ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές.—Sed cum vox δύσποτος, non minus usitata Tragicis, Hippolyto congruat, neque ex errore describentis nasci potuisse videatur, suspicor illam ex Editione dramatis priori hic adnotatam hinc in aliquot Codicum contextum receptam fuisse. Sed ut erat in Edd. versus vulgatus,

Οὐ δὴτ' ἀτὰρ τοι δύσποτος γ' ἀπώλλουσαι·

mea quidem sententia non potuit ab Euripide scribi. Quod si ad ista Hippolyti, Οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, ὅδ' ὑπερίτης, Dea dixerit Tragica, Οὐ δὴτ' ἰμοὶ γὰρ δύσποτος γ' ἀπώλλουσαι. Non sane; nam mihi quidem tristis morte peris. Post ὅδ' δὴτ'—ἀτὰρ—δύσποτος non bene succedunt; commodum est γὰρ. In Elec. Soph. v. 1203. interroganti,

Οὐδ' ἔ' παρήξῃ, ὅδ' ὁ καλὸς πᾶσα;

respondet Electra,

Adonis fuerit Euripidi designatus, ob Apollodori præsertim verba quæ protulit Muretus V. L. v. c. vii. eundem intelligunt Victorius, Barnesius, Musgravius. Claudianus p. 198.

*Venus reversum spernat Adonidem;
Damnet reductum Cynthia Virbium.*

Euripides vs. 1420. Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἢ ἐμῆς χειρὸς, ὅς ἂν μάστιγα φίλτατος κυρῆ βροτῶν Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρῆσμαι. in quibus pro κυροῖ posuit ex Codd. M. κυρῆ quod dant quoque Paris. et Flor.—Sua autem Cynthia non minus certa tela Veneris atque Amoris opponit Τόξοις ἀφύκτοις.—In Euripidis Med. v. 531. hanc præbet lectionem optimam Cod. Flor.

ὡς ἔρωσ' ἠγάσασθαι

Τόξοις ἀφύκτοις τῶνδ' ἐκπύσαι δέμας.

pro vulgatis Πόνων ἀφύκτων prius illud Scholia quoque confirmant: Med. v. 635. Veneris memorat ἀφύκτοις οἷσιν. et Herculis ἰδὲ ἀφύκτες Soph. Phil. v. 105. metuende certa Phœbe sagitta, Horat. Carm. i. Od. xii. 23. Senecæ Hipp. v. 56. Dianæ certis Petitur telis fera: βέλος Ἀρτίμιδος—ἢ ἀνναῖτα φαίρηντες ὀρνύμενον, est in Pindari Π. iv. 160.

Vs. 1423. Σοὶ δ', ὃ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδ' τῶν κακῶν, Τιμὰς μέγιστας ἐν πόλει Τροίηνιαι Δῶσω,] Velut heroa Træzenii, sub aurigæ nomine cælo censentes illatum stellifero, sacris Hippolytum anniversariis coluerunt, templo quoque dignati: hæc ubi tradidit Pausan. ii. p. 186. δρῶσι δ', inquit, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἐκείνη παρθένος πλόκαμον ἀποκρίνεται οἱ πρὸ γάμου, κειραμένη δὲ ἀνέθηκεν ἐς τὸν ναὸν φέρουσα. attigerunt Jo. Meursius in Thes. c. xxi. et Ez. Spanthemi in Callim. H. in Pall. L. v. 101. Non puellis tantum sed et juvenibus legem posuisse Træzenios ut ante comæ partem ponerent in honorem Hippolyti, quam inirent matrimonium, scribit Auctor libelli de Syria Dea inter Lucianos T. iii. p. 489, 490. Τροίηνοι (μῦθοι Ἑλλήνων) τῇσι παρθένοισι καὶ τοῖσι ἡνδίοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἵεναι, (μὴ μὲν ἀλλήλοισι γάμον εἶναι corrigit Clar. Kœnius ad Gregor. de Dial. p. 223.) πρὶν Ἰππολύτου κόμας κείρασθαι καὶ ὁδὸν ποιεῖν. Puellarum tantum virginum Diana meminit Tragica vs. 1425.

κόμας γὰρ ἄζυγας γάμον πάρος

Κόμας κερύνται σοι δι' αἰῶνος μακροῦ,

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπυμέναι.

Ultimum de his versibus adumbrasse Lycophronem hoc versu Alex. 1136.

Ἄλκαρ μέγιστον κλύμεναι νυμφευμάτων

vere monuit G. Canterus; sed is nobis versus parum prodest ad Euripideum intelligendum; videturque difficultas non sine correctione superabilis in versu Lycophronis 1131.

Κῦραι δὲ παρθένοισι ἐκφυγεῖν ζυγὸν

Ὅταν θείωσι, νυμφίως ἀρνούμεναι,

ex uno Cod. lectio adnotatur, Ὅτ' ὃ θείωσι. Non sane παρθένοισι ἐκφυγεῖν ζυγὸν dixisse videtur Poëta; sed conjugii jugum declinare, vel conjugale vinculum: scripserat fortasse:

Κῦραι δὲ παντρίοισι ἐκφυγεῖν ζυγὸν,

Ὅταν θείωσι, νυμφίως ἀρνούμεναι,—

Ἐμὸν περιπλύξωσι ὠλίναις βρέτας,

Ἄλκαρ μέγιστον κλύμεναι νυμφευμάτων.

illud habentes contra nuptias maximum propugnaculum. Quomodo vero puellæ dicuntur Træzeniae, de capillis partem desecantes Hippolyto,

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπυμέναι;

Scripseratne forsan Euripides,

Κόμας κερύνται σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ

Πένθη μέγιστα δακρύων καρπυμέναι.

Σοὶ—καρπυμέναι Tibi comas ponent earum sic lacrymis magni luctus indicibus in longum tempus fruituro. Quæ vocat alibi πένθιμα δάκρυα, sic dixerit πένθη δακρύων. Καρπύσθαι notat frui, habere, possidere: καρπύσθαι καὶ καρπύσθαι Platoni junguntur T. iii. p. 345. C. et alibi; ἀπαῖδα καρπύσθαι βίον Euripidis est ex Cœnomao in Stobæi p. 451, 12. Καρπύσθαι ἐλευθερίαν εὐκλείαν τὴν σοφίαν ταῖς καλὰς τὰς ἡδοναῖς, et similia Scriptoribus optimis sunt usitata.—Athenis ipsa Diana erat a virginibus placanda, quæ quidem nuptiale jugum subirent: quid illic diceretur ἀρκεῖσθαι ex folis ferme novimus Grammaticis. In epigrammate Demageti (Δημαγότου) puella Regia Dianæ comæ suæ partem dedicat:

Ἀρτιμὶ, τόξα λαχύσας καὶ ἀλκήϊδας οἷσιν,

Σοὶ πλόκαμον οἰκίᾳς τῶνδ' ἐλδοῖται κόμη

Ἀρσιόη θυῖναι παρ' ἀνιάτοροι, ἢ Πτολεμαίῳ

Παρθένο, ἱμερτὴ κειραμένη πλοκάμῳ.

Est et illud inter epigr. quæ Reiskius edidit N. 495.—Ceterum de Hippolyto duplex ad Mythologos veteres et Poëtas fama pervenit; quarum alteram cum Euripide sequutus est Horatius; alteram, ab Ovidii Virbio venuste denarratam, præter ceteros, attigit Virgilius Æn. vii. 767. Hippolytum, postquam arte novercæ Occiderit,—ad sidera rursus Ætheria et superas cœli venisse sub auras,

Pæoniis revocatum verbis et amore Dianæ.

In dilecto sibi juvene restituendo quo Diana fertur ufa ministro, Æsculapium a Jovis fulmine tutum præstare non potuit. Ob mortuos in vitam a se revocatos (de quibus egit T. H. in Luciani T. i. p. 236. et suo quodam more Jo. Jac. Wettstenius in Joann. Apocal. ii. 8.) Æsculapius secundum Xenophontem Cyneg. p. 569, 17. θύει ὡς (ὡς vulgatur,) παρ' ἀνδρώποιν ἀνιμνητον κλέος ἔχει. ea de re locus est insignis Platonis L. ii. de Rep. p. 408. B. Ultimum vitæ reddidisse ferebatur Hippolytum: de Æsculapio scripserat, opinor, Eratosthenes Catast. c. vi. ὅτω τέχνη ἱατρικὴ χρώμενος, ὡς καὶ τὸς ἡδὴ τεθνηκότας ἐγείρειν ἐν οἷς καὶ Ἰππολύτου ἐξ αἰῶν τὸν τοῦ Θεοῦ. idem plures memoriæ prodiderunt; illud forsan alius nemo eorum qui ad nos pervenere, quod in amoribus Deorum flagitiosis narrat Scriptor Clement. Homil. v. 15. [ὃ Ζεὺς Γανυμήδης ἔρε,]—ὃ δὲ Ἀσκληπιδὸς Ἰππολύτου.—Vere procul dubio Horatius iv. Carm. vii. 23.

Non, Torquate, genus, non te facundia, non te

Restituet pietas:

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum

Liberat Hippolytum.

Vs. 1432. λάβ' ἑ Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλῃσι, καὶ προσέκλυσαι]

Complectere artus, quodque de gnato est super,

Miserandæ mæsto pectore incumbens fove,

Seneca Hipp. v. 1254. Utrumque expressit Euripi-

deum; est enim προσέλευσαι, ad pectus tuum applica: προσέλευσαι hic ex duobus Codd. adnotatur: praestat alterum, Eurip. Iph. in Aul. v. 1452.

Προσελευσαι μοι ὕψατος θυμῷ.

Ex Hipp. versu Trag. Xp. Π. v. 1309.

Ἐπαγαλίσαι παῖδα καὶ προσέλευσαι.

Nicanora Cassander ἐπισπασάμενος ἐπαγαλίσσας apud Polyænum iv. c. xi. i. ubi sic legendum arbitror pro ἐπαγαλίσσας. Nisi nimis esset audax mutatio, suspicarer Callimachum dedisse H. in L. P. v. 93.

Πάχιστον ἀμφοτέρωσι φίλον παρὶ παῖδα λαβοῖσα.

hoc Homero Od. P. 38. Ἀμφὶ δὲ παῖδι φίλον βάλε στή-
χει σπριπυχόσσομαι alibi Callimacho dictum; forsan
H. in Jov. v. 46. quod putabat Clar. Ernesti.—
Nostro Hippolyti versu præter Ed. Flor. Cod. Paris.
dat ἀγαλάσαι. jure formam tuetur vulgatam Mark-
landus; qualem in Phœnissas etiam recepi v. 62.
Si formæ sunt Ionicæ dicendæ, ξίφος μῦθος γένετα
ἕσπετα simileque, has in senarios suos admiserunt At-
tici Poëtæ; quibus flexus iste in ποί satis etiam fuit
usitatus, apud Æschylum sæpe conservatus: Eumen.
v. 708. Pers. 460. Agam. v. 663. Choëph. v.
567. Theb. v. 609. Prom. v. 726. in cujus dra-
matis v. 355. pro Σμυρδαῖσι γαμφηλαῖσιν, Eustathius
præbet Σμυρδαῖσι γαμφηλαῖσιν in Il. E. p. 440, 17.

Vs. 1435. ἀνδρώποισι δὲ, Θιῶν δίδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρ-
τάνειν.] Lenius sane δίδόντων quam ἀγόντων in hunc
tamen illud sensum capiendum videtur: olim minime
oreculum Thesea cœcaverat Venus, qui hac impellente
peccaverat in filium. Apud Æsch. vii. c. Theb. v.
725.

Θιῶν δίδόντων, ἢ ἂν ἐνφύγοι κακά.

significatur, Si Diis mihi favent, atque adeo id permit-
tunt. In Pers. v. 294.

Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτῶς φέρειν,
Θιῶν δίδόντων.

Diis mala dantibus ferre mortalibus est necesse. Sophoclis
Œdipus peccasse quidem se fatetur, sed Diis impulsori-
bus motum, Œd. Col. v. 992.

Τοιαῦτα μὲν τοι καὶ τὸς εἰσέβης κακά,
Θιῶν ἀγόντων.

estque hoc in talibus proprium: vere Thucyd. iii. c.
lv. f. ὅχ οι ἐπόμενοι αἵτιαι.—ἀλλ' οι ἀγογγες ἐπὶ τὰ μὴ
ἐρεθῶς ἔχοντα: superbos aliosque facinorosos Deus in pœ-
nam impellens dicitur illuc ἀγῶν. Xenophon. K. Ἀ.
vi. p. 223, 3. ὁ θεὸς ἴσως ἀγῶν ὅτις, ὅς τὸς μεγαληγορήσαν-
τας—ταπεινώσαι βύλονται. Conf. Ἑλλ. vi. p. 347, 25.
Lycurgus c. Leogr. p. 159, 15. οἶμαι θεῶν τινα αὐτὸν ἐπ'
αὐτὸν ἀγαγῶν τὴν τιμωρίαν. Conf. Lyfias c. Andoc. p.
112, 10.—Qui sequitur, Euripidis versum 1435. re-
spexit Auctor Xp. Π. v. 826.

Vs. 1437. Καὶ χαῖρ' ἱμοὶ γὰρ ὃ δέμης φθιτὸς ὄρεῖ
Οὐδ' ὅμμα χραίνειν θανάσιμοισιν ἐκπνοαῖς.] Hic vellem
Diana substitisset; sequens certe versus, cujuscunque
sit, friget in hac sede, lectus tamen Auctori dramatis
Xp. Π. ubi est 849. sed alibi nunc non memini me le-
gere, quæ sunt in eadem Trag. v. 1640.

Ὁ φίλατ' ἀνδρῶν, (καὶ θανὼν ἱμοὶ δ' ὅμως
τῶν φιλάτων αἰὶ γ' ἀριμύση πολὺ)
Χαῖρ' ὕψατος σι νῦν ἐγὼ προσφθίγομαι.

qualia hic ne Dianam quidem Tragicam dedecere.—
Pro φθιτὸς, νεκρὸς, genuinæ vocis interpretamentum,
præbent Codd. Flor. et duo Parisini.—In hanc senten-
tiam Euripidis Apollo in Alc. v. 22.

Ἐγὼ δὲ, μὴ μίσημαί μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
Λίπῃ μελαδρῶν τῶνδε φιλάτων γένην.

hic in Scholiis τῶνδε legitur in istis. Rectius statuit
Sophoclis Creon in Antig. v. 1055.

εἰ γὰρ οἶδ' ὅτι

Θεὸς μαιίνειν ἔτι ἀνδρώπων σθίνει.

Nostrium ex Hippolyto locum bis attigit Eustathius
in Il. Π. p. 1107, 9. et ad Odyss. X. p. 792, 43. ubi
παρεῖται, ait, νεκρὸς τὸ θεῶν ἢ θεῶν ἐν δόμοις ἑλλήνων,
ὄρεῖ καὶ Ἀρτεμῖς, ἐκλείποντος Ἰππολύτου παρ' Εὐρυπιδῆ, ὑπο-
χωρεῖ.—Euripidis hunc locum eleganter adhibuit
Ælianus in operis de Providentia fragmento, quod
exhibet Suidas in v. Φιλέμων. Narratur illic Phile-
mon Comicus plus quam nonagenarius in somnio
novem vidisse puellas ædibus suis exeuntes; causam
cur exirent rogatas dixisse, μὴ εἶναι θεῶν ἀκούσαι αὐ-
τὰς. nec multo post, somnio narrato, Philemon ἐπιτίθειν,
excessit e vita: sic ibi corrigendum esse, pro ἐπιτίθειν,
liquebit vel Suidam hac in voce comparanti: statuit
itaque Ælianus, scribenti novem Musas adfuisse Phi-
lemoni, digressas cum hora fatalis instaret; hac addita
ratione: Θεοὶ γὰρ ὕδαμιν θεῶν ὄρεῖν ἔτι νεκρὸς, καὶ εἰδὼν ὅτι
πάντες φίλοι, οὐδ' ὅμμα χραίνειν θανάσιμοισιν ἐκπνοαῖς. ex
quibus literam si demas, versus redibit Euripidis adhi-
bitus Æliano:

Οὐδ' ὅμμα χραίνειν θανάσιμοισιν ἐκπνοαῖς.

ultima verba pæne eadem legebantur apud Suidam in
v. Θεῶν ubi Æm. Portus versus latere iambicos sus-
picabatur, quibus tamen rectius abstinuisset restitu-
endis: ridet acumen Porti Kusterus, qui versus illic iam-
bicos quæsierit, Euripidei tum versus, totidem illic
ieteris scripti, non recordatus.

Vs. 1441. Μακρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὁμιλίαν.] Sic legi
versus videtur et in Cod. Paris. ex variis Codd. λεί-
ποις edidit Musgravius. In Cod. Flor. cum invenis-
set, Μακρὰν δὲ λείποις δακρύων ῥαδίως ὁμιλίαν. If. Voss.
legendum suspicabatur, Μακρὰν δὲ λείποις δακρύων ὁμι-
λίαν. Sed lacrymas profundere Deos non decebat,
ipsa Diana teste v. 1396. κατ' ὅσων δ' ὃ δέμης βαλεῖν
δάκρυον. Qualis vulgatur, versum nostrum legisse vide-
tur scriptor Dramatis Xp. Π. ubi versus est 851.

Ναὶ, καὶ, βλέπω κλίναντα πάντιμον κῆρα,
Μακρὰν λιπύλα ῥαδίως ὁμιλίαν.

Quid itaque? si scripsit Euripides Μακρὰν, μακρὰ vi-
debitur intelligenda συνήθεια, longa quam Dea cum
venatore suo pudico habuerat consuetudo; atque adeo
Hippolytus optasset, ut illà se facile Dea exsolveret,
neque sui desiderio se maceraret: quod equidem Dea
minus dignum judicarem. Videtur mihi potius his
suis ad ultimum Deæ dictum respexisse: ultimum
vale dixerat Hippolyto Diana, ad cujus Χαῖρς respondit
istis,

Χαίρῃσιν καὶ σὺ γέχῃ, παρθεῖ ἰλῶϊα.

ob ista Deæ, sibi fas esse negantis ὅμμα χραίνειν θανάσι-
μοισιν ἐκπνοαῖς, dixisse suspicor Hippolytum, non Ma-
κρὰν, sed

Μακρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὁμιλίαν.

Commode vero relinquo hunc cætum impurum, five hunc locum meo mox cadavere contaminandum: Μιαρὸν facile potuit in μακρὸν degenerare, ut sæpe μιαρὸν transit in μακρὸν. Ad Dianam Euripidis Auge apud Clementem Alex. Strom. vii. p. 841, 842.

σὺλα μὲν βροτοφθόρα
Χαίρεις ὀρώσα, καὶ νεκρῶν ἐρείπια,
Κὺ μιαρὰ σοὶ ταῦτ' ἔστιν· εἰ δ' ἰγὼ τικὼν
Διὸν τόδ' ἦγῃ.

operarum errore μικρὰ legitur in Exc. Grot. p. 375. Μιαρὸς Philemoni pro μικρὸς restituit Bentleius Em. p. 113. et μιαρὰν λιθ. Callimacho, Ep. vii.

Vs. 1442. Λύω δὲ νεκρὸς πατρὶ, χρηζύσσης σίδει. Λύω legitur in Paris. in aliis si legeretur, forsan ne hic quidem esset rejiciendum. Λύω præbet et Drama Xr. Π. v. 820.

Στείχουσα νῦν ἄπιδι, μήτιρ παρδίει·
Λύω δὲ Πέτρῳ σφάλμα, χρηζύσσης σίδει·
Καὶ γὰρ παύσῃ σοὶς ἐπειδὴμην λόγους.

qui versus est apud Euripidem sequens.—In isto dramate versus 900. Αἶ, αἶ, κατ' ἔρπον κιχάνει μ' ἦδη σκότος· est hinc Euripideus 1444. quo τυγχάνει perperam legitur in Flor. Cod. pro κιχάνει. Formula est Homericæ de morientibus, Virgilio, *tenebris nigrescunt omnia circum*, Æn. xi. v. 824. σκοτεινὸν ὅμματα μὲν βαρύνονται, Alcestis Eurip. v. 385. Homericum autem Κιχάνειν, *consequi, assequi*, est et Euripidis eadem adhibitum structura in Alc. v. 23, 477. Suppl. v. 1069. Helenæ v. 603. Soph. Aj. v. 572. Μίχρεις αὖ μύχους κίχουσι τὴν κάτω θύαν. ut hic in Æschyli Choeph. v. 620. Κιχάνει δὲ μιν Ἑρμῆς· videlicet ὁ πομπαῖος; five mors. Incertus apud Stobæum Flor. Grot. p. 199.

Πολλὰν δὴσιτῆτα φυγῶν καὶ δῶπον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

Mors et fugacem consequitur virum,

Horatius Carm. iii. Od. ii. 14. ubi Simonidea dedit Summus Bentleius emendata,

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκχευε τὸν φυγόμενον.

apud Stobæum enim in istis ἰφίμῃ vulgatur p. 599, 23. Grot. p. 487. cujus loco scripsit ἰφίμῃ Muretus V. L. iv. c. 9. Simonidea Præstantiff. Marklandum a conjectura retrahere potuerant.

Vs. 1445. Λαβὺν πάτερ μιν, καὶ κατόρδυσον δέμας. In Xr. Π. v. 1310. Λαβὺν, λαβὺν νῦν, καὶ κατόρδυσον δέμας. Pro αἶρετ' εἰς ὄρδον πάλιν, in Troasini v. 465. Cod. dat Flor. αἶρετ' εἰς ὄρδον δέμας. Sed vulgata genuinam puto.—Versu seq. et 1454. reliqui Ὀμοι· ubi erat in Cod. Par. Ὀμοι· quod supra posui v. 1401.—vs. 1447. Ὀλώλα, καὶ δὴ νετρίων ὄρῳ πύλας· ubi scribi quoque potuit καὶ ἦδη. supra Venus jam dixerat v. 57. Hippolyto ἀνελμίνας πύλας Αἶδα. attigit et hæc Jobo dignus Interpres A. S. p. 433.

Sed ecce diras carceris video fores,

Seneca Herc. in Cæta v. 1008. Cassandra moritura in Æsch. Agam. v. 1300.

Αἶδα πύλας δὲ τὰς δ' ἰγὼ προσειπὼν.

Vocant Græci Poætæ νετρίων et φθιτῶν et σκότου πύλας· Αἶδα πύλας et Αἰδονῆος· Latini, *ostium Acherontis; januas Dis vel Orci; Letbi portas*: Theocr. ii. 160. τὰς Αἶδας πύλας (καὶ Μοίρας) ἀραξέει.

Vs. 1450. Τί φῆς; ἀφῆς αἵματός μ' ἱλαΐδου;] In

Par. et Flor. in duobus etiam aliis Codd. legitur ἀφῆς. Hic quidem futurum tempus minus convenit: sed de dicto jam ore elapso sæpius est in Euripideis. Ὀμοι, τί λήξῃς;—In versu qui præcedit, ἐπεὶ σε τὸν ἱλαΐδου φόνον· Codex dat Flor. φόνον· sic in Eurip. Hec. v. 868. Ἐγὼ σε θήσω τὸν ἱλαΐδου φόνον. hoc te metu liberabo. sed et alterum in Æschyli Eumen. v. 606. καὶ ἱλαΐδου φόνον. *thyrsu deponere*, quam quis manu gestat, ἱλαΐδου δύσσει χεῖρα μεδίνας dixit Eur. in Bacch. v. 253. Διοφάντων ἱλαΐδου sunt in Phoen. v. 1006. *oraculo non coacti*: ἱλαΐδου αἵγες ἀρότρων apud Zenob. Cent. iii. Prov. 69.

Vs. 1454. Ὡ μοι, φρονὸς σῆς εὐσιβῆς τε καὶ γαδῆς] In Par. Cod. vice τῆς εὐσιβῆς legitur εὐλαβῆς· errore describentis, qui viros pios sæpius in Libris Sacris dictos legerat ἀνδρας εὐλαβῆς. Sed hoc usu veteribus vox ista fuit ignota. In Xr. Π. v. est 801. Ὀμοι φρονὸς σῆς εὐγιῆς τε καὶ γαδῆς· quam lectionem si Codices adfirmarent non spernerem.—Est in eodem dramate Christ. v. 822. Σὺς εὐσιβείας καὶ γαδῆς φρονὸς χάριν, quem, ubi legitur inter Euripideos supra 1419. mallet omisum; imprimis cum hic eadem in ejus laudem a patre suo loco dicantur.

Vs. 1458. Κρύψον δὲ μιν πρόσωπον ὡς τάχος πύλοις] Quid hinc sibi persuaferit R. Bentleius in Epist. ad Jo. Millium p. 31. alibi jam fuit dictum: mihi, si Summo viro licet obloqui, nihil inesse huic versui videtur, cur inde nomen inderetur Tragœdiæ: nihil enim continet nisi morem usitatissimum quo cadavera veste injecta tegebantur; deformata facies præsertim velabatur: atque eam in rem protulit hæc G. Cuperus Obs. ii. c. ix. Recepta vulgo consuetudo sæpe Tragicis commemoratur: Tecmessa de Ajacis cadavere in Soph. Aj. v. 927.

Οὗτοι διατὸς ἀλλά καὶ περικλυταὶ
Φάροι καλὴν τῇδε παμπήδα, ἐπεὶ
Οὐδὲς αὖ ὄρε καὶ φίλος τλαίη βλῆτω.

de Polyxenæ cadavere Andromache in Eurip. Troasini v. 623.

Ἐκρυψα πύλοις καὶ περικλυταὶ νεκρόν.

illa maclanda in Eur. Hec. v. 430. Κόμῃ, Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιδίς καὶ πύλοις. in Heraclidis Macaria v. 560. σὴ γὰρ ἰδανὺν χεῖρ' ὀίλω πύλοις δὲ σὺν ἱμὸν κρύψον παρ' ἐν. Conf. Elec. v. 1207.—Ex nostro versu suum efformavit Conditor Xr. Π. 1461.

Κρύψατε γὰρ πρόσωπον ὡς τάχος πύλοις

quæ v. 1478. Josephum Senatorem dicentem facit unde hauserit nondum detexi:

Ἰδὲ καλὴν τῇδε σὴν κρύψω καὶ
Τὰ δ' αἰμόφυρα καὶ κατηλακισμένα
Μέρη σὰ καὶ μέλη πύλοις καί τοις σκέπῃ.

Vs. 1465. Πολλῶν δακρύων ἔσται πύλος· Τὴν γὰρ μεγάλων ἀξιοπιδνῆς Φῆμαι μάλλον κατέχουσιν.] Callinus in Elegia ap. Stobæum,

Λαὸν γὰρ σύμπαντι πύδος κραταρόφρονος αἰδρὸς
Θησκόοντος.

Ad vocem πύλος, decies adhibitam Euripidi, hic illic etiam restituendam, in Par. Cod. adscripta sunt interpretamenta, ἱερὴν, φρονὸν, πλῆθος.—Minus protritum est, et nescio an usquam alibi apud Tragicos obvium, ultimum illud φῆμαι κατέχουσιν: Grotius ul-

tima Latina fecit: *Nam magnorum luctus procerum Major quoque fama celebrat.* Sic illa quoque licet interpretari: *Lacrymarum magna vis profundetur; de magnorum enim virorum interitu luctuoso diu durans fama maxime percrescit.* H. Stephanus T. L. G. I. p. 1345. D. "Κατίχιν" dicitur λόγος interdum, ut Latine ne sermo invaluisse aut etiam fama obtinuisse:—"Thucyd. i. ὅς τις οἷσι ποιεῖται εἰρήνησι, καὶ ὁ λόγος κατίχιν," P. 9, 91. P. 11, 46. ὑποδείγμα ὅτι τῆς φήμης, καὶ τοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τῶν ποιεῖται λόγου κατιχηνότος inferiora famā, et rumore, qui nunc per poetas de illis percrescit. Andocides de Myst. p. 17, 10. κληδὸν ἐν ἀπασι τῇ πόλει κατίχιν, ὅτι Ἰωνίκοις ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτέρως τρέφει. atque ita vulgo quoque loquebantur: Zenobius Cent. v. Fr. 63. φήμη τις κατίχιν, —ὡς—θησαυρὸς καταλείπει. hinc nonnihil distat in Schol. ad Eurip. Or. v.

870. Ἡ πολλὰ δόξα κατίχιν μὴ ἰδὲν τὸν Αἰγυπτιῶν εἰς Ἄργος. Quem fama sive bona seu mala celebrat, hunc quoque φήμη dicitur κατίχιν. Pindarus Π. i. 188.

Ἐχθρὰ Φάλαριν κατίχιν παρὰ φάτις.

Exhibet anapæsticos aliquot verius ex Hippolyto Stobæus p. 63, 39. Grot. p. 37. quibus priori mihi videtur Editioni finis impositus:

Ὁ μάκαρ, οἷας ἐλαχίς τιμῆς

Ἰππόλυδ' ἤρωι, διὰ σωφροσύνης.

Οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη

Δύναμις μείζον' ἔλθει γὰρ ἢ πρὶς δ',

Ἡ μετόπισθεν

Τῆς εὐσεβίας χάρις ἰσθλῆ.

In hac Editione sic paræmiacum anapæstica basi præcedere potuerat.

L E C T I O N E S

CODICUM FLORENTINI ET PARISINI,

EDIT. ETIAM PRIMÆ FLORENT.

QUÆ IN ADNOTATIONIBUS IN HIPPOLYTUM NON FUERE MEMORATÆ, PLERÆQUE
OMNES VITIOSÆ.

vs.
26 Flor. Πανδύρος ἢ πρὸς.
32 Flor. et Parif. Ἐ. ἰ. ἐκδηλον.
34 Flor. Ἐπει δὲ λοιπὸν Κ. λ. χ.
40 Parif. σύνοιδι. Flor. ὑδαὶς οἰκ. ν.
41 Flor. δι' π.
42 Flor. καὶ αὐφανήσεται.
75 Flor. φέρει βροτὰ.
85 Flor. Σοὶ δὲ καὶ ξύνειμι.
103 Ed. Fl. ἰμυροτοῖς.
104 Flor. Ἄλλοισιν ἄλλως.
105 Par. Εὐδαμνίους.
109 Ed. Fl. Σ. μ. τερπνῶν.
110 Flor. καλαλήθειαν.
129 Flor. et Par. κατέβαλ' ὅθεν μ.
αν.
130 Par. διαποίνας. supra script.—
αν
139 Flor. et Par. Κρυπλῶ πείδει.
140 Parif. δόγηνον.
142 Flor. ἐκ πλάτος.
151 Flor. ἢ π. τῶν Ἐ.
152 Flor. τὸν εὐπάτριδα.
180 Par. κοίτης.
183 Ed. Fl. σφάλῃ.
184 Ed. Fl. Οὐδὲν ἀείσκει σοι τὸ π.
190 Flor. πόνος ἀνάπαυσις.
192 Par. κρύπτειν ν.
194 Ed. Fl. margo, ταῦθ' ὅτι τῷτο.
200 Flor. et Par. πρὸς πολοί.
207 Par. Μοχθίῳ βροτοῖσιν ἄ.
209 Par. ἀρυσαίμην.
211 Flor. Αἰμῶνι δὲ κλ.
— Parif. ἀναπαυσάμεν.

vs.
215 Flor. Πέμπτε μ' εἰς δ.
218 Ed. Fl. βαλίσαις.
219 Flor. θωίξαι.
220 abest a Flor. Cod.
— Par. παραχαίταν ξασθῆν
221 Par. ὄρπηκ' ἐπίλογχον. Ed. Fl.
ὄρπακ' ἐπίλογχον.
222 Flor. ἐν χερσὶς βέλος.
231 Flor. θανμαζόμενα.
233 Flor. Νῦν μὲν δ.
239 Par. εἰργασάμενη.
241 Par. ἄτη.
244 a Flor. abest μοι.
245 Flor. δάκρυα.
247 Par. γνώμην.
250 Flor. πότε μὴ θάνατος.
252 Ed. Flor. Πολλὰ δὲ διδάσκει μ' ὁ
πολύς βίος.
255 Flor. μυλιῶν.
256 Flor. Ἄλυτα (pro Εὐλύτα.)
258 a Flor. abest μία.
259 Par. ψυχῇ
261 Flor. αἰτρικὴς
270 Par. καὶ λύειν (pro καὶ κλύειν.)
273 Flor. σὺν τὰδε.
279 Ed. Fl. ἥδη πῆμα.
283 Flor. Νόσον πυθὴρ τῆσδε.
285 Flor. ἀρήσω.
— Ed. Fl. αἰήσω γ' ὅδιν εὖν π.
289 Flor. Λάθωμαι ἄ. κ. σὴ ἡδὴν γ.
290 Flor. γνώμην ὁδόν.
291 Flor. Ἐγνώθ' ὁ. σ. μ. καλὴ τὰδ
εἰπ.

vs.
293 Flor. ποταῖν.
301 Flor. μοχθῶμεν λόγους.
304 Flor. καί τ' ἔπειθεται.
305 Flor. Γίνα' Ed. Fl. Γίγη θ.
312 Flor. αὐθι λίσσομαι.
319 Flor. ἀπόλλυσιν.
320 Flor. εἰς ἀμαρτίαν.
323 Flor. ἔ γὰρ εἰσι μ' ἀμαρτίῳ.
330 Par. ἐκνεμένης ἡμοί.
332 Flor. λίγυσά τι τιμωτέρων φ.
338 Flor. Ὅν ἔχει ταῦρον.
344 Ed. Fl. Οὐδὲν τοι μ.
360 Par. γίνεται.
363 Flor. θρεσ αὐλαῖς (pro θρεομέ-
ρας.)
364 Ed. Fl. σὰν φιλίαν.
370 ab Ed. Fl. abest δέμοις.
371 Par. τύχη. supra f.—α. Ed. Fl.
τύχη.
376 Flor. Θ. ἰ. ἂν διέφθαραι sed ad-
scriptum erat ἦ.
380 Par. γνώσκομεν.
382 Flor. προσθέτες.
385 Flor. ἡμᾶς (pro ἡ μίν.)
387 Flor. ἔχον γε (pro ἔχοντε.)
402 Flor. βελειμάτων
406 Par. Γυνὴ δὲ π. τ. ο. ἐγίνωσκον.
407 Flor. Νόημα (pro Μίσσημα.)
— Par. ὡς ὅλοιτο.
408 Flor. αἰχύνειν λέγειν λέχη.
410 Par. γίνεσθαι.
420 Flor. ἐγὼ ἀλῶ.
422 Ed. Fl. θάλαττες.

vs.

- 424 Flor. τις ι.
 425 Flor. Όταν ξυλειδῇ.
 426 Flor. φράς ἀμιλλᾶσθαι.
 427 Flor. ὅταν παρῇ.
 442 Flor. εις (pro ει) θανῶν.
 453 a Flor. abest Ζεύς
 454 Flor. ἀνθρωπασας.
 470 Par. ποτ' αὖ pro πῶς αὖ.
 483 Par. συμφορᾶς
 484 Flor. et Par. δυσχερέστερος.
 485 Flor. τῶν τῆδε καὶ σὺ μ.
 500 Flor. τῶν κακῶν.
 503 Flor. ἀ pro εὔ.
 505 Flor. λίγῃ (pro λίγῃς.)
 506 Par. φεύγων ἑν.
 507 Flor. χρῆν μίνυσ' ἀμαρτ. (pro χ.
 μίν. ὅ σ' α.)
 517 Flor. θῆσσαι (pro θῆσθαι.)
 524 Flor. ἀρεῖση.
 526 Flor. παῖδον.
 529 Par. ἀρεθμός.
 532 Par. τῆς Ἀφροδίτας.
 533 Par. ἐν χειρῶν.
 535 Flor. ἄλλως ἄλλως.
 536 Ed. Fl. Φοῖβος τ' ἐν Π.
 538, 9. Flor. ἱρᾶς τὸν τᾶς Ἀ. absunt
 intermedia.
 538 τὸν abest a Parisino.
 539 Par. τῆς Ἀφροδίτας.
 544 Par. θνητοῖς.
 544, 5. Flor. θνατοῖς ὅταν ἴλασθ' αὐτ'
 αὖ μὲν Οἶχ.
 553 Par. ἰδῶκεν (pro ἰξίδωκεν.)
 557 Flor. Συνίπτετ' αὖ οἶον.
 569 Flor. αἶ αἶ bis tantum; ter in
 Parisino.
 — Ed. Fl. ἰώ μοι μοι.
 575 Flor. τῷδ' ἐπιγᾶσαι πόλεις.
 576 Flor. κίλαδον.
 578 Flor. πομπίμων.
 585 Flor. σαφῶς.
 592 Flor. φίλαν.
 593 Par. τί σοι μνήσομαι.
 603 a Par. abest παῖ.
 609 Flor. εἰ γὰρ ὡς (pro εἴπερ ὡς.)
 625 Flor. αἰξασθαι (pro αἰξισθαι.)
 626 Flor. ἐκτινομένων.
 627 Flor. Τάτων δὲ δ.
 632 Flor. ἐκπλυνεῖ. supra scr. η (pro
 ἐκπνεῖ.)
 636 δ' abest a Parisino.
 641 [Ed. Fl. ἡ γυναιὴ ἐχρῆν.]
 651 Flor. ὃ κακὸν πατρός κάρα.
 653 Flor. ἰξορμόζομαι.
 671 Ed. Fl. Καδ' ἄμμα λύσει λόγου
 Γ. (id est Γράφεται). λόγων.
 673 Par. ἰξαλίξω.
 676 Flor. ἴσων (pro ἴργων.)
 679 abest ἰγὰ ab Ed. Fl.
 693 Par. χ' ὅς τις.
 702 Ed. Fl. καὶ ἀρχὴν ἴα.

vs.

- 703 Flor. Τρώσαντες ἡμᾶς.
 705 Par. ἐν τῶν ὄντι.
 710 Par. Ἡμεῖς (pro Ὑμεῖς.)
 711 Ed. Fl. παρίσχετ' ἰξ.
 722 abest δὲ a Parisino.
 732 Ed. Fl. ὑπαὶ κευδήμασι.
 736 Flor. Ἀνδριανῶς.
 745 Flor. Ναυταῖς ὅδ' ὁδὸν ἴμοι.
 753 Par. διαπόντιον.
 755 Ed. Fl. Πόρυσας.
 759 Flor. Ἡ Κρησίας αὐγὰς δύο' ὅρ-
 νος.
 762 Flor. Πλευκᾶς
 773 Ed. Fl. τὰν εὐδοξοῦ—φῆμαν
 775 Flor. φρεσὶν (pro φρεσὶν.)
 792 Flor. δομοῖς.
 793 Par. Πύλαις. Flor. ἀνοίξαντ'.
 799 Par. ἡ μοι.
 816 ab. Ed. Fl. abest vox τάλαιναν.
 818 Par. τύχη.
 823 Flor. et Par. ὡς μήποτ'.
 830 Ed. Fl. μέλεια μέλεια τὰδε παῖδα.
 831 Flor. Πρόσωθεν δὲ δέποθεν.
 834 Par. τὰδ' ἀναξ. Flor. ἐπὶ ἡλδς.
 837 Ed. Fl. θανῶν.
 848 Ed. Fl. Ἐλπις semel tantum.
 855 ab. Ed. Fl. abest πάλαι.
 856 Par. τί ποδ' absque δῆ.
 867 Ed. Fl. Ἐπιφύρει θύος κακῶν.
 869 Ed. Fl. ὀλυμπίων.
 879 Ed. Fl. ἐν γραφαῖσι.
 880 Ed. Fl. τλήμων.
 888 Flor. μῖα κατῆργασαι.
 890 Flor. φύγω.
 891 Flor. ἀπόσχου.
 892 Ed. Fl. πείθω.
 899 Flor. εἰς καινόν
 900 Flor. κακῶν (pro κακῆς).
 901 Flor. σῆσι.
 904 Flor. βυλοῖμαν.
 909 et 910 absunt ab Ed. Fl.
 910 Flor. βέλεται.
 917 Par. διδάσκειται.
 919 Par. εἰδ' ὅτι ι.
 920 Par. αἴσιον οὐκ ἔστι νῦς.
 924 [Flor. ὑπερβάλλοι.]
 927 Flor. ὅτις μὴ φ. Ed. Fl. ὅς τις
 μ. φ.
 932 Flor. εἰς σὸν ὕψος με.
 937 Flor. τί τόλμα τόλμης.
 938 et 940 absunt a Flor. Cod.
 943 [ad Σκέψασθαι adscriptum in
 Paris. ἀναβλήσας.]
 950 Flor. et Ed. Fl. πυθολίμην.
 956 Ed. Fl. προσφώνω.
 958 Flor. τῆτό τ' ἐκώσσαι.
 962 Flor. Μισοῖν τι φήσας.
 966 Par. ἀνδράσι μὲν
 967 Flor. ἐμπόφυκας.
 970 Flor. προκείμενον.
 976 Flor. παρῶν γε.

vs.

- 976 Par. ἡττηθήσομαι.
 979 Ed. Fl. Σκιερωνίδης.
 983 Flor. ξύσας τῶν σὺν φ.
 1003 [Ed. Flor. ἐς τόδ' ἢ. recte.]
 1012 Ed. Fl. ὁ φρηνῶν.
 1020 Flor. Κρεῖσσον.
 1034 Par. Ἐσωφρόνησι δ'.
 1039 Par. πύφον' ὅδε.
 1041 Ed. Fl. ταῦτα κάρτα.]
 1061 Flor. ἡμῶν.
 1062 Par. ὁ πύδοιμ' αὖ Ed. Fl. οὐ
 πύδοι.
 1063 Flor. συγχέοιμ' αὖ ὅς ἄμυστα.
 1065 Ed. Fl. Οὐκ εἰς, pro εἰ.
 1068 Flor. λυμαινώσας.
 1080 Flor. Π. γε ἡσκησας μάλλον φεύ-
 γων σὲ δύειν.
 1081 Flor. ὅσι δρᾶν.
 1084 [a v. δμῶν ad vs. 1087. Σὺ
 δ' αὐτὸς] absunt a Cod. Flor.
 1103 Flor. μελεδήματ'.
 1108 Par. Ἄλλη.
 1110 Ed. Fl. αἰί.
 1111 Flor. et Par. Εἴθι μοι δ' εὐξ.
 1114 Flor. ἀλγισθαι θ.
 1118 Flor. καταλαμδασόμεναν.
 1125 Flor. ἰόμενον.
 1128 Ed. Fl. ἐπείθεα.
 1129 Flor. μέγα γῆρας.
 1131 Flor. συζυγία.
 1144 ab. Ed. Fl. abest δ.
 1148 Flor. Τί τόνον τάλαν'.
 1166 Par. ἀρματός ὄχος.
 1172 Flor. ῥέπλον αἰσχύναντ' ἱμέ.
 1182 Flor. πιστόν.
 1200 Par. κειμένην. Ed. Fl. Σαρ-
 ρωνιδῶν
 1208 Flor. Σκυδρωπὸς αὐτὰς. Ed.
 Flor. Σκιερωνίδης.
 1225 Flor. κολλητῶν ὄχον.
 1228 [Flor. et Par. εἰς τὸ πρόσθεν.]
 1230 [Flor. et Par. εἰς πέντε.]
 1232 Flor. Εἰ τῷδ' ἔως.
 1241 Flor. δ' πα πρὸς (pro δ' πα-
 τρὸς)
 1246 Flor. βραχὺ δὲ [Ed. Fl. βρα-
 χύν δὲ
 1255 Flor. κρέμονται συμφορᾶ.
 1257 Flor. τῷ πιστότος τόδε. Par. e-
 tiam τόδε.
 1259 δ' abest ab Ed. Fl.
 1269 Flor. ἄγας.
 1275 Flor. Πανός.
 1280 Flor. τε pro δ.
 1282 Flor. κρατύνης.
 1285 Flor. κόρης Ἀρτεμίδος σ' αὐδ.
 1288 Flor. μύδων.
 1289 Flor. Ἀφαιῇ φινκτίαν διλ' α-
 ταν.
 1295 Flor. βίω (pro βιότῃ).
 1306 Par. σημαίνει νότος.

vs.

- 1307 Ed. Fl. ὡς περ ἐν δακτυλῷ.
 1315 Flor. τὰς εἰς (pro τρεῖς) αἰσῶς
 1319 [Flor. et Parif. ἐχρῆν.]
 1320 Flor. ἐκείνου.
 1327 [Par. γίνεσθαι.]
 1330 Par. ἀφιστάμεθ'.
 1331 Ed. Fl. σὰφ' οἶδα.
 1337 Ed. Fl. λόγοις ἐλέγχουσ'.
 1352 Ed. Fl. αἴσου.
 1354 Par. ἀπειρήκα.
 1355 *E i absunt a Parif.
 1356 Par. χειρὸς.
 1359 Flor. χρῶσθ'. Par. ἀπείσθαι.
 1363 Flor. εἰσορᾶς.

vs.

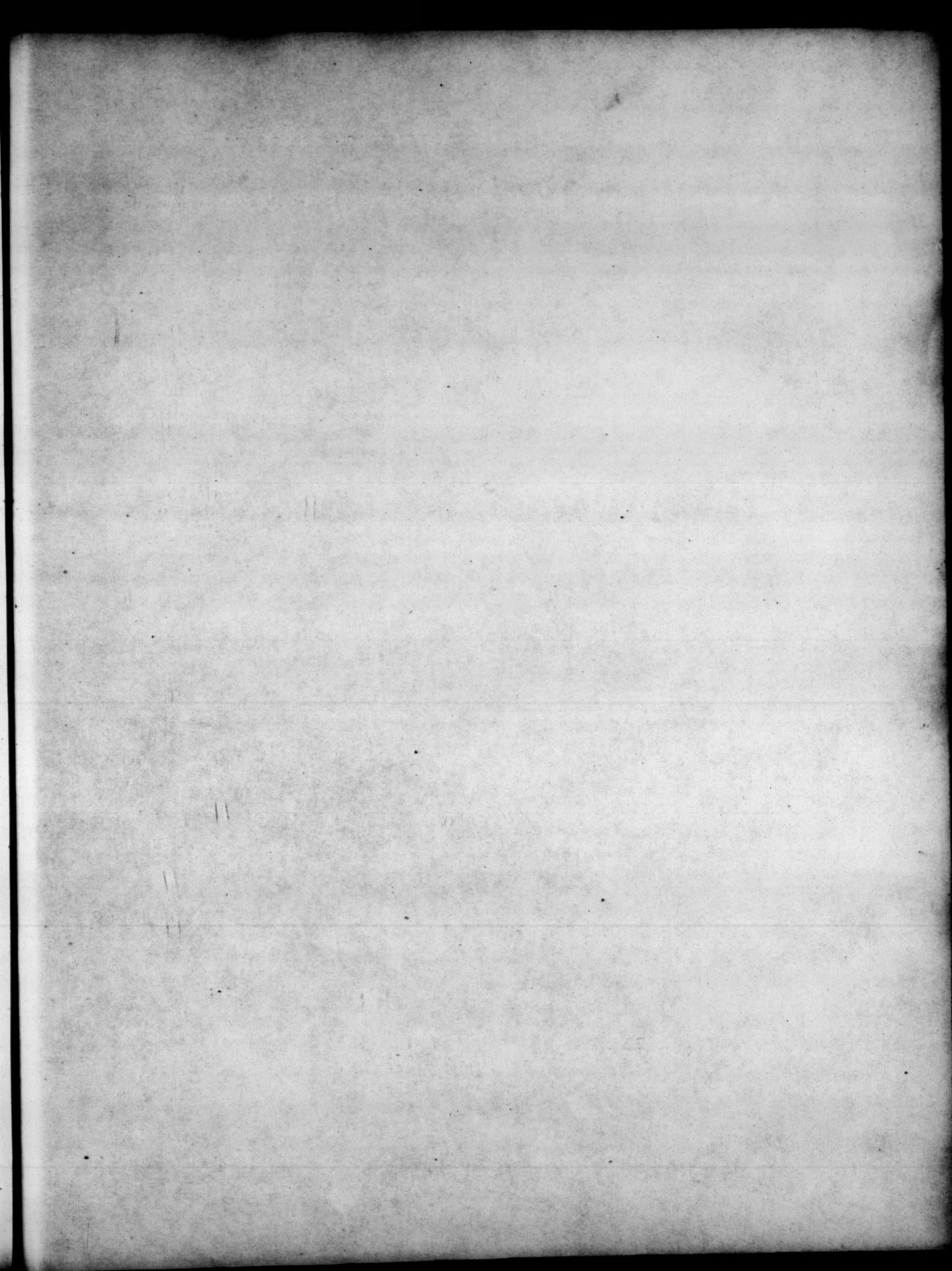
- 1364 Flor. διότι.
 1369 Flor. εἰς αἶνος ἐπαύσησα.
 1370 In Par. αἰ ter repetitum.
 1371 Flor. ὁδὸν μ' ὁδὸν.
 1374 Flor. ὁδοί.
 1377 Flor. εὐνῆσαι.
 1378 Flor. ἀρεῖ.
 1379 Flor. μαιφόνον.
 1380 Ed. Fl. ἀπογαγετόν.
 1385 Ed. Fl. Πᾶς δ' αὖ ἀλλάξεν.
 1387 Ed. Fl. εἶθε δέ μοι κοιμ.
 1395 Ed. Fl. Ὅρᾳς μ' ὁ δισκοί.
 1398 Ed. Fl. δύσποτμός τ' ἀπ.

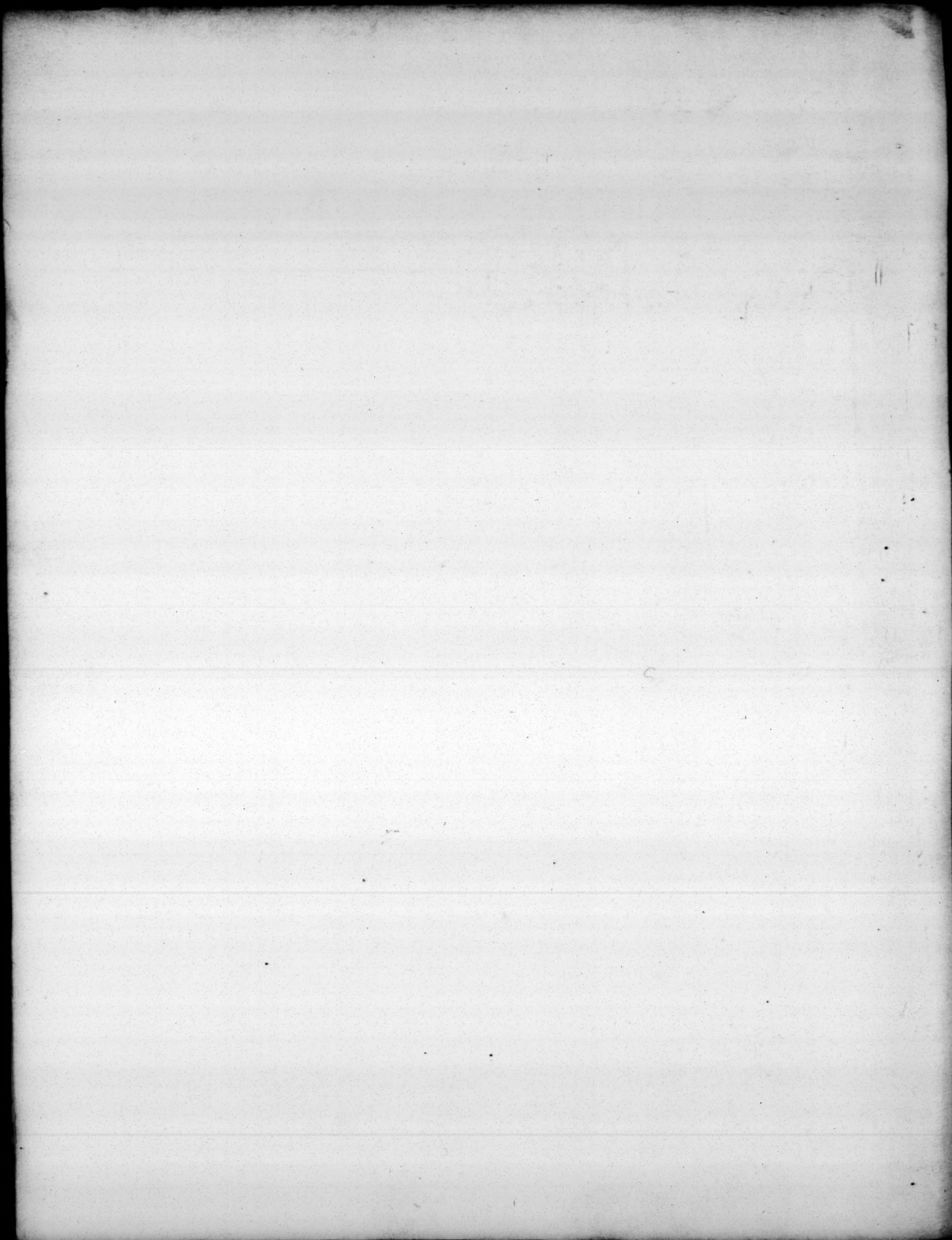
vs.

- 1404 Flor. ἐνὸς φρον τρέτην. Par. ἐνὸς-
 φρον (pro ἐνὸς φρον.)
 1407 Flor. πλῆντι (pro πᾶσι.)
 1413 a Parifino μ' abest.
 1414 et 1415 absunt ab Ed. Fl.
 1434 Flor. ἐκὼν pro εἰκός.
 1442 Ed. Fl. Α. δ. πῆκος πατρὸς
 1448 Flor. ἐκλεπὼν χεῖρα.
 1449 Flor. φέβ.
 1458 Par. οἱ τὰς αἰσῶς.
 1459 Par. Ὡς κλεῖν Ἀθήναι.
 1460 Par. ὁ τλήμων ἐγώ.
 1462 Flor. Κοινὸν ἄχος.

F I N I S

RECOVERED
1935.